

Giới thiệu Thâu Hương

Nhóm Dịch: Tào A Man Sc, Nghĩa Hiệp

Lời dịch giả:

Nhóm dịch vừa tìm được một bộ truyện khá hay. Các bạn cũng biết, truyện thuộc thể loại lịch sử quân sự luôn luôn thuộc dạng tâm cỡ. Những bộ truyện lịch sử quân sự luôn mang đến sự hài hước, dí dỏm cho độc giả, nhưng bên cạnh đó nó cũng có tính logic. Vì vậy, bộ Thâu Hương của tác giả Mặc Vô này cũng không là ngoại lệ.

Chỉ mới xuất hiện chưa đầy hai tháng nhưng Thâu Hương của chúng ta đã chiếm lĩnh vị trí cao trên những bảng xếp hạng khác nhau của những trang đăng truyện nổi tiếng ở Trung Quốc. Từ đó, chúng ta có thể thấy được độ hay-chất của nó.

Giới thiệu:

Hắn là con cháu của một dòng dõi thế gia khảo cổ bảy đời đơn truyền, nói một cách thẳng thắn hơn, hắn là một tên mộ tặc chuyên nghiệp với kinh nghiệm nhiều năm trong nghề. Trong một lần khai quật cổ mộ hắn bất ngờ phát hiện được một bí mật động trời, bí mật đó đã vô tình thay đổi cuộc đời hắn.

Thế nhưng lúc hắn còn chưa kịp công bố cái bí mật động trời đó ra bên ngoài thì gặp tai nạn và rồi hắn xuyên đến Thời Tam Quốc, hồn nhập vào Đan Phi một cái gia nô Tào phủ.

Một thân phận mới, một cuộc đời mới, một tên gia nô thấp hèn nhỏ bé có thể làm được gì trong thời buổi loạn lạc, biết trước tương lai liệu có thể giúp hắn tạo nên nghiệp lớn hay khiến hắn một lần nữa thất bại trong gang tấc.

Mời các bạn theo dõi.

Mộ cổ gặp, mừng rỡ xiết bao

Bí mật hiện, đời liền thay đổi

Đất Hứa Đô, một thân phận mới

...

Là bể tắc hay đời nở hoa?

Nhóm Tào A Man thân!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Người làm việc lớn

Dịch giả: Phàm Nhân.

Lúc này phải chuẩn bị xong xuôi hành lý, sau đó thì ngẩng cao đầu hướng Nghiệp Thành làm việc lớn, Đan Phi trở lại với bộ quần áo mới toanh, lòng thầm nhủ một câu.

Lúc này hắn có cảm giác rất mất mặt, bộ đồ đang cầm trên tay được gọi là đồ tân thủ, còn nói khó nghe hơn là trang phục ăn mày - - gia nô tào phủ, thế này chẳng khác gì tên khất cái ngoài đường kia là mấy?

Hắn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có lúc trở thành gia nô tào phủ.

Hắn - con một của dòng dõi thế gia khảo cổ bảy đời đơn truyền, nhận mệnh lệnh của cao tăng mà nhận trách nhiệm chủ trì toàn bộ cuộc khai quật khảo cổ thân bí hạng nhất của quốc gia tại Nghiệp Thành. Hắn phát hiện ra quan tài ngọc của nữ tu là hậu nhân của hoàng đế một cách ngoài ý muốn. Vào khoảnh khắc nhìn thấy quan tài ngọc ấy, dường như "tam quan" (chủ nghĩa duy vật Tam quan: Thể giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan) của hắn đã bị sụp đổ và đứng lại, hắn biết rõ phát hiện này chưa chắc đã không còn (loại phát hiện sau này không thể gặp nữa), nhưng tuyệt đối là phát hiện hàng đầu trước nay chưa từng có. Nếu như công bố tin này ra ngoài thì nhất định sẽ gây chấn động toàn thế giới, làm biến đổi thuyết tiến hóa của Đắc uyn thậm chí là văn minh nhân loại.

Hắn còn chưa kịp đợi đến lúc công bố tất cả, đã bị cái thần kỳ quan tài làm bằng ngọc kia dẫn hắn xuyên thời gian tới Kiến An năm thứ tám, hôn nhập vào thân xác của một tên gia nô, có câu lúc thượng đế khép lại cuộc sống của người tại thời điểm đó sẽ kẹp hồng đầu của người, kết quả đúng là như vậy. Lúc cuộc sống của hắn chấm dứt, Thượng Đế thuận tay kẹp hư cái đầu của tên gia nô này.

Gia nô đầu đầy máu, đang lúc hấp hối, lúc đám gia nô tào phủ kia chuẩn bị đem đi chôn cất, thì hắn tỉnh lại. Thấy hắn đột nhiên mở mắt, những người kia toàn bộ hoảng hốt kêu to, cứ chỉ kia so với hắn còn muốn thê thảm hơn.

Hai bên chưa kịp hiểu rõ việc đang xảy ra, buộc hắn phải làm nhảm hồi lâu để chứng minh là hắn còn có cơ hội cứu sống được, khi ấy những người kia mới buông tha ý nghĩ chôn sống hắn, rồi đem hắn trở về Tào phủ.

Ngơ người trên giường đá hơn nửa tháng, cuối cùng hắn có thể xuống giường đi lại, cũng biết rõ tình thế hiện tại.

Hắn tên gọi Đan Phi, lúc này ở tại Hứa Đô ---- hôm nay vẫn là cảnh thái bình thường có. Hắn gần như không có người thân, mới bị bán vào Tào phủ làm gia nô, tên của chủ nhân hắn là Tào Hồng, đối với hắn Tào Hồng cũng không xa lạ gì, là thân tộc của Tào Tháo, có thể nói gã là anh họ của Tào Tháo, việc này ai từng xem qua” Tam Quốc Diễn Nghĩa” Có lẽ sẽ biết.

Đan Phi đối với lịch sử hiểu rất rõ đương nhiên không nói chơi (Nhà khảo cổ học, ngu lịch sử thì bỏ nghề luôn là vừa) , bất quá hiện này Tào Hồng hình như không có ở Hứa Đô, sách sử chỉ ghi chép lại việc trọng đại, đương nhiên sẽ không đem thời gian làm việc của Tào Hồng ghi lại một cách chi tiết, suy tính thời gian một lượt, Đan Phi đoán rằng vị chủ nhân này của hắn hẳn là đi theo người kia- - Chính là Tào Tháo, có khả năng hai người này đang dẫn quân đánh chiếm Nghiệp Thành rồi.

Đan Phi nằm trên giường vắt óc tính toán, chỉ cần bọn người Tào Tháo xua quân đánh chiếm Nghiệp Thành, ta liền xung ngựa lên trước một mạch giết đến, trong thời kỳ chiến loạn, đất đai không đáng tiền, những tên thổ hào tại Nghiệp Thành nhất định sẽ cùng hắn làm bạn, nhưng nhất định sợ sự tây trừ rung chuyển khi quốc gia thay chủ, sẽ nóng lòng bán tháo sản nghiệp, nhưng họ lại không biết sau này Nghiệp Thành không bị suy vong mà còn xây lớn thêm nữa, nó sẽ thay thế Hứa Đô trở thành trung tâm chính trị - kinh tế của Ngụy Quốc sau này, khi đó giá đất chắc chắn tăng cao, ta chiếm được nước đầu, nói không chừng còn thừa cơ vét thêm một vỏ, rồi đầu tư trực lợi bán ra thị trường kiếm lợi, rồi từ đó sẽ đi đến cuộc sống quyền quý xa hoa .

Lão tử không muốn làm một tên gia nô, lão tử cũng không muốn làm bia đỡ đạn, lão tử còn muốn làm thành nghiệp lớn.

Đan phi nghĩ ngợi lung tung một hồi, mới thành công mang vào chiếc giày rách của mình, bất chợt phía trước truyền đến tiếng gõ cửa, có người đẩy tiền vào, người nọ thấy hắn liền nói:

- Đan phi ngươi đã khỏe.

Ngẩng đầu nhìn qua, Đan phi nhận ra người nọ gã tên Đặng Nghĩa, là bạn cùng phòng với hắn, Tào phủ sản nghiệp to lớn, gia nô được đãi ngộ so với đám người ăn mày tốt hơn rất nhiều, bao ăn bao ở, hắn và Đặng Nghĩa còn được chia một căn phòng nhỏ để sinh hoạt, Đặng Nghĩa cũng là một người tốt, những ngày này cũng nhờ có Đặng Nghĩa tận tình chăm lo nên hắn mới nhanh khỏi như vậy.

Đan Phi từ Đặng Nghĩa biết được người này so với hắn lớn hơn ba tuổi, vì thế hắn cũng nói ra tuổi của mình.

Đặng Nghĩa tự xưng chưa đến tuổi vị thành niên(20 tuổi – trẻ trâu), Đan Phi nhìn một thân quần áo sạch sẽ kia, rồi lại có cảm giác tên gia hỏa này đang giả bộ non nớt với mình, rõ ràng tên gia hỏa này không phải loại ăn rồi chờ chết, nhưng lại là một tên thích an nhàn.

Nhận thấy Đan Phi nhìn hắn đến kinh ngạc. Đặng Nghĩa đi tới cười cười rồi lên tiếng:

- Tiểu tử mạng ngươi rất lớn, cuối cùng thì ngươi ở ngoài thành đã gặp việc gì, tại sao mang đầu máu trở về, lại hôn mê gần nửa tháng thiếu chút nữa là chết luôn rồi?

Đối với việc này Đan Phi cũng muốn biết, nhưng hắn đối với thân thể này chưa qua cũng là thất thiếu đã thông lục khiếu - - - một khiếu còn lại không biết chạy đi đâu rồi, chỉ có thể hàm hồ nói ra:

- Ta . . . Ta . . . Cũng Không nhớ rõ lắm

- Ta biết rõ tiểu tử ngươi rất có đảm lượng.

Đặng Nghĩa hiển nhiên còn hiểu bản thân Đan Phi hơn cả chính chủ, gã thấp giọng nói:

- Có phải ngươi muốn làm cùng Tào Gia làm ăn.

Đan Phi hơi choáng, Đặng Nghĩa một bên nói tiếp:

- Có thể cùng với họ làm ăn đều phải giết nhau mà làm, việc này ta không làm được, an tâm làm một cái gia nô có gì không tốt, gia nô cũng có thân phận địa vị, tại nơi đây thành Hứa Đô, có ai dám xem thường chúng ta.

Thật sự là một tên phế vật.

Đan Phi có cảm giác tên tiểu tử này trời sinh có mạng nô tài, tiện thể kéo thấp lý tưởng của y, bằng việc bêu khuôn mặt xám xịt với không thèm đáp lại ,

im lặng một hồi thì tiếng chuông báo hiệu bắt chợt vang lên, Đặng Nghĩa lập tức cầm lấy bát com tức tốc phóng thẳng ra ngoài ----- Hạ nhân Tào phủ thời gian ăn com đã đến.

- Đợi ta một chút.

Đan Phi chưa kịp tiếp thu lý tưởng của tên kia, liền mang đôi giày rách chạy theo ra ngoài, người làm việc lớn trước tiên cũng phải nhét đầy bao tử, hơn nữa tháng uống cháo trắng thật làm cho lòng người bùng cháy.

Hắn và Đặng Nghĩa liên tục nuốt nước bọt cuối cùng cũng thành công cướp được một bát lớn thịt mỡ hầm cách thủy, ở Tào Phủ chẳng những có thức ăn tốt, đầu bếp cũng rất có tài.

Một đám hạ nhân được chia thức ăn, tốp năm tốp ba tại sân nhỏ tập trung ăn uống, sau khi ăn xong lại ngồi dưới tàng cây ngã trái ngã phải nghỉ ngơi.

Ở thời kỳ tam quốc làm gia nô cũng không tốt đẹp gì nói toạc ra thân gia nô luôn đứng dưới đáy của xã hội, gia nô chỉ đưa thấp hèn nghèo khó buộc phải bán mình làm đũa ở, chẳng những chịu trách nhiệm cày bừa vụ xuân rồi tới mùa thu phải thu hoạch sản lượng, bắt cá, đốn củi, đến chế tác mọi việc đều phải gánh chịu, mỗi ngày mỗi loại công việc cuộc sống cũng không dễ chịu cho lắm. Bất quá Đặng Nghĩa cũng không có nói sai, quả thực làm gia nô Tào phủ cũng có chút địa vị, đa số toàn ở trong phủ làm ba chuyện lặt vặt, chạy đông chạy tây một chút, không thể nghi ngờ nếu so với gia nô nhà người ta thì ở đây nhẹ nhõm hơn nhiều.

Sau khi ăn no Đan Phi, lại bắt suy tính phải làm thế nào để lần nữa hoàn thành nghiệp lớn, hắn đảo mắt một vòng, rồi thấp giọng nói:

- Đúng rồi, hỏi nầy người có nói cùng Tào gia làm gì mà người ta phải đỏ mắt chém giết?

Đặng Nghĩa đã lên tiếng khẳng định không phải đấu tranh lạnh mạnh, đó không phải là kiểu mua bán bình thường, làm lòng hắn nghĩ tới điều đó, nhưng hắn cũng không nắm chắc lắm.

Đặng Nghĩa nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu, hạ thấp giọng nói ra:

- Đây không phải là điều mà người đã nói với ta sao. . . Tào đại gia thân là Tướng Quân, thế nhưng Tào Tam gia thích làm việc này.

Nói xong y dùng tay hướng phía dưới cảm xuống, sau đó lại giơ lên trên.

Đan Phi trong lòng chấn động, vào lúc hắn định hỏi rõ, thì chợt nghe viện trước truyền đến vài tiếng hoan hô:

- Đại tiểu thư đã về.

Rất nhiều tên gia nô lập tức thay đổi bộ dáng, rồi rít hướng phía của viện lao tới, bên này Đặng Nghĩa cũng đứng lên nhìn bộ dáng hấp tấp kia của gã hắn là muốn chạy tới nơi rồi, thế nhưng y lại nhìn thấy Đan Phi vẫn an nhàn ngồi một chỗ, liền kéo hắn đứng lên vừa nói:

- Người bị đánh đến ngu rồi hả, đại tiểu thư đã về nhà người còn không mau đón tiếp còn nằm lì ra đó, nàng là người có tâm địa rất tốt, mỗi khi nhìn thấy chúng ta nghênh đón liền cao hứng có lúc còn cho chúng ta rất nhiều tiền thưởng nữa đấy.

Đan phi rốt cuộc cũng có chút thích thú, thầm nghĩ hoàn cảnh lúc này chẳng khác gì trò chơi, khi chơi game xuất phát điểm luôn ở tân thủ thôn, mà đã là tân thủ thì luôn luôn thiếu tiền, chính hắn cũng là tân thủ mới tới cái niên đại này, trước tiên kiếm một chút tiền vàng để đổi trang bị cũng không tệ.

Hắn đi theo Đặng Nghĩa đến gần Tiền viện, thì Đặng Nghĩa bắt ngờ bị Đan Phi kéo lại.

Đặng Nghĩa lão đảo một hồi, chuẩn bị lên tiếng chất vấn hành động lúc này của Đan Phi, lời chưa ra khỏi miệng đã vội nuốt lại, Tiền Viện bỗng nhiên yên tĩnh vô cùng yên tĩnh, thời gian xung quanh như ngừng hẳn lại cảnh vật lúc có phản tích mịch, phía trước xuất hiện một người con gái đang ngồi trên lưng ngựa, cùng eo nhỏ nhắn, mắt ngọc mảy mề, có thể nói đây là lần đầu tiên Đan Phi nhìn thấy mỹ nữ ở thời đại này. Nói thật hắn ở thời đại kia cũng không ít lần nhìn thấy người đẹp, nhưng tự nhiên mỹ lệ bậc này quả thực ít đến đáng thương.

Mỹ nữ này y hết tạc ra từ tản băng.

Vị đại tiểu thư tốt bụng này là ái nữ của Tào Hồng sao?

Mấy ngày nay Đan phi nghe được rất nhiều điều từ Đặng Nghĩa kể cả việc cậu ta thêm nhỏ nhai vị đại tiểu thư Tào gia này, ai cũng biết Tào Hồng quanh năm chinh chiến bên ngoài, tuy gã cũng có hai đứa con trai, nhưng việc Tào gia ăn nên làm ra công lớn đều nhờ vào tài cán của vị đại tiểu thư xinh đẹp này.

Đại tiểu thư này không những xinh đẹp, tính cách lại hiền lành. Nếu ai cưới được nàng làm lão bà, ko biết kiếp được tên đó đã ngồi gối thủng mấy trăm cái mả.

Đương nhiên đây là những điều là nguyên âm Đặng Nghĩa Đan Phi biết rõ tâm tính tên này đến cả năm mộng cũng muốn ghi tên vào gia phả Tào Gia, cho tới hôm nay hắn mới gặp được vị đại tiểu thư này, Đan phi đau buồn thay cho Đặng Nghĩa cái tên ngày thơ tội nghiệp này y hết mấy anh em Hồ Lô.

Anh em hồ lô: Là bảy anh em sinh ra từ quả hồ lô” Trích Hồ Lô Biến”

Nữ nhân này mỹ miều thật, bất quá Đan Phi cũng không phải hạng tình tròng thượng nã, tâm người già sao bằng bọn thiếu niên trẻ trung được, vừa nhìn thấy nhan sắc của nữ nhân này, chắc sẽ nhớ thương nàng mỗi ngày thôi, nếu mang cô gái này tới thời hiện đại, tuyệt đối là hạng nữ nhân mà đàn ông không thể nào trị nổi cái này phải nói là nữ cường nhân ấy chứ, nữ nhân như thế chỉ sợ tâm địa của bảy anh em Hồ Lô gộp lại thành một cũng chịu không thấu à.

Đối với loại nữ nhân này, phải tránh thật xa mới được.

Suy nghĩ của Đan Phi cùng mọi người xung quanh có chút bất đồng, đoàn người này đều đang nhìn bóng lưng của đại tiểu thư đang đứng gần đầu chiếc kiệu, màn kiệu rủ xuống, trong kiệu truyền ra một tiếng ho khan rất nhỏ, nhìn biểu hiện của đại tiểu thư lúc này có vẻ cùng người trong kiệu kia có quan hệ.

Không một ai hoan hô, chỉ có quân gia đang ở gần đó với dáng vẻ nhing nọt vỗ mông ngựa vài câu, nhưng chỉ được đại tiểu thư đáp lại bằng hành động phất tay áo, quân gia này rất biết điều liền quay người rời đi, bỏ qua màn tân bốc của bọn hạ nhân chiếc kiệu liền tăng tốc hướng bên trong phủ đi vào, bên trong kiệu đột nhiên truyền đến một hồi ho khan kịch liệt.

Chiếc kiệu lập tức dừng lại, đại tiểu thư trở mình xuống ngựa, nép sát mình vào chiếc kiệu, thấp giọng nói gì đó. Tiếp theo màn kiệu lóc lên, một cánh tay từ trong kiệu vươn ra, chỉ đến hướng bên kia.

Đan Phi rung mình.

Hắn không phải tự hào vì cánh tay của người nọ đang chỉ đến hắn, cũng không cần biết người nọ vì sao chỉ trúng hắn, Đan Phi cũng biết rõ việc này không liên quan đến mình, này giờ hắn cùng một đám gia nô đứng đây chờ đợi mục đích chỉ là kiếm chút tiền thưởng mà thôi, nhìn tình huống này mà nói, có lẽ cả đám chưa bị vạ lây là may mắn lắm rồi, hắn có rất nhiều cách để kiếm tiền, nếu không phải sợ hành động lạ của hắn gây nên chú ý với người khác, thì hắn đã sớm quay về phòng đánh một giấc rồi.

Nếu muốn làm thành nghiệp lớn, cái trước tiên là phải có tầm nhìn rộng lớn.

Sự việc không có gì khiến hắn phải để ý, chả qua khi nhìn thấy màu sắc của cánh tay nọ hai mắt hắn liền đanh lại liền bêu ra vẻ mặt khá nghiêm túc.

Trời mới quá ngo, lại vào mùa thu, ánh mặt trời tà tà chiếu rọi, biến cánh tay đen ô mịt mờ kia trở nên âm đậm.

Người ngoài nghề có lẽ không biết, có thể họ chỉ cảm thấy cánh tay này là một thứ rất quyền uy, tuy bàn tay này có phần mệt mỏi của thời gian, nhưng với tư cách là một chuyên gia cực kỳ xuất sắc của ngành khảo cổ học, kiêm luôn cái chức vua đào mộ của hắn, Đan Phi cảm thấy người này không tầm thường chút nào.

Hắn liếc mắt thấy màu sắc in hằn trên bàn tay người nọ, thì có đến chín thành nắm chắc đây là một tay chuyên đi đào trộm mộ, bởi vì cái tay đen ô kia giống như bị nhiễm thi khí từ rất lâu rồi.

Thi khí nghe rất huyền diệu, đương nhiên Đan Phi biết rõ nó, nguyên do khi thi thể được chôn sâu dưới đất qua thời gian nó sẽ sinh ra một loại vi sinh vật do phản ứng hoại sinh, vi sinh vật đó xâm nhiễm đến bàn tay kẻ đào mộ, vết tích này rất khó để tẩy sạch do đó bàn tay người trong nghề này mới ngả màu như vậy.

Nhìn hình dạng cánh tay này, mà người trong kiệu lại không phải là cương thi, chỉ sợ người đó có đến mấy mươi năm kinh nghiệm là ít.

Lúc này Đặng Nghĩa làm ra hành động đào đất, Đan Phi cũng cảm giác gã nói về điều này, vì thế hắn đã sớm có suy đoán trước rồi, có lẽ ý nghĩ này đã có từ trước? Suy nghĩ của kẻ vượt thời đại như hắn cũng khá lạc hậu rồi.

Căn cứ vào sách sử, Tào Hồng là một nhân vật có tiền tài, tại thời điểm Tào Tháo còn ở vị trí Tư Không, hàng năm đều bị huyện lệnh kiểm kê báo cáo tài sản, lúc ấy huyện lệnh có báo cáo với Tào Tháo rằng gia tài của Tào Hồng cùng Công Hầu gần như bằng nhau, khi đó Tào Tháo thân nhiên đáp lại -- -- giá như con cháu trong họ ta đều như Từ Liêm thì tốt biết mấy!

Từ Liêm là tên chữ của Tào Hồng.

Tào Tháo biết tin không giận dữ mà còn châm chọc thêm một câu, nói trắng ra- - - lão tử khẳng định Tào Hồng cái tên tiểu tử kia có rất nhiều tiền đó, người có ý kiến chẳng?

Tiền của Tào Hồng đương nhiên không phải từ trên trời rơi xuống.

Đan Phi nhớ lại lời Đặng Nghĩa vừa nói, lập tức nghĩ đến - - - Chủ nhân Tào phủ là Tào Hồng thân làm Tướng Quân, còn một người nữa có tên thường gọi là Tào Tam gia nhưng vẫn để nằm ở chỗ nào? Chẳng lẽ người trong kiệu kia chính là Tào Tam gia là kẻ chỉ huy Sờ Kim giáo úy, còn có Trung Lang tướng quân chả lẽ nào cùng tào Tam Gia này có liên quan.

Sờ Kim giáo úy những người này, đều là thuộc hạ dưới trướng Tào Tháo, bọn họ vẫn như vậy vẫn luôn im lặng và hành động một cách thần thần bí bí.

Giờ phút này hắn nghĩ đến rất nhiều thứ, đầu hắn luôn hoạt động nhanh hơn người khác một ít, nếu không cao tăng sẽ không tin tưởng mà giao cho hắn nhiều trách nhiệm như vậy. Mọi người chỉ thấy sau khi cánh tay có phần run rẩy ấy vươn ra ngay lúc ấy trong mắt của đại tiểu thư liền hiện ra chút khó hiểu, sau đó vòng eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng lay động, nàng ngoài đầu nhìn theo hướng cánh tay chỉ đến, một lúc sau mới lên tiếng:

- Ai là Đan Phi.

Gió thu nổi lên mang đến cảm giác hiu quạnh đến khó hiểu, lúc này ánh mắt mọi người đều rơi vào dáng người đơn bạc, có chút trẻ trung trên người thiếu niên, chương quần Tào gia có phần không hiểu đại tiểu thư Tào gia tại sao lại tìm tên tiểu tử này?

Hắn có số đào hoa? Chắc chắn không phải.

Mọi người ngay lập tức loại bỏ đáp án này. Nếu như nhìn kỹ thì tên tiểu tử này rất rất bình thường, tóm lại một tên gia nô ở thời đại này thì có gì nổi bật, nếu không sợ mất lòng thì đến cửt trâu hủn cũng không bằng (Nguyên văn tác giả, theo tui nghĩ cửt trâu hủn đó có công dụng lắm thì phải :)))), chẳng lẽ tên kia phạm phải đại tội cho nên đại tiểu thư mới đích thân tìm hắn ý nghĩ này hiện lên trong đầu khiến tất cả mọi người ở đây đều âm thầm chờ mong.

Đại tiểu thư nhìn theo ánh mắt mọi người, thấy Đan Phi có phần ngạc nhiên nhìn lại.

Bằng trực giác của nữ nhân, thiếu niên kia cùng với những người khác có phần không giống nhau, nhưng cuối cùng khác biệt ở đâu, nàng hết lần này đến lần khác đều nghĩ không ra. Mặt mũi bình thường không có gì nổi bật, gia cảnh quyền quý? Cũng không đúng, rốt cuộc tên gia nô này có điểm gì đặc biệt, cuối cùng thì vấn đề nằm ở đâu?

Đại tiểu thư trong lòng hoang mang, bên này Đan Phi cũng khá hoảng sợ, hắn cứ cho là mình là nghe lầm, nhưng đại tiểu thư lại lần nữa kêu lên một cách rõ ràng:

- Đan Phi ngươi tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Khảo hạch

Dịch: Đông Hy

Biên: Phạm Nhân

Đan Phi ngơ ngác nhìn lên trời hồi lâu, thầm nghĩ lúc này mà nằm mơ thì còn sớm. Hắn đương nhiên sẽ không tự cho là mình đã vô tình lộ ra khí phách hiên ngang khiến cho đại tiểu thư vừa gặp đã yêu, thế nhưng đại tiểu thư tìm hắn để làm gì cơ chứ?

Nghe khẩu khí lúc này của đại tiểu thư, Đan Phi mới biết dù hắn là chó hay mèo thì nàng cũng không rõ, bằng không thì khi này sẽ không có câu hỏi như thế, chắc chắn là người ngồi trong kiệu muốn tìm hắn, người đó là ai? Là Tào tam gia chăng?

Trong lòng đã có dự tính, Đan Phi liền bước khỏi đám gia nô, đứng cách đại tiểu thư ba bước, cung kính nói:

- Không biết đại tiểu thư có việc gì cần sai bảo?

Ở thời đại của hắn, người có thể khiến hắn phải hạ mình như vậy quả thực không nhiều. Điều mà hắn luôn tuân theo đó là sự bình đẳng giữa người với người. Nhưng nhập gia thì phải tùy tục, đã mang thân phận gia nô, đương nhiên lúc này không thể bày ra vẻ mặt lạnh lùng trước kia của hắn được. Đan Phi hiểu được điều đó, càng không muốn tự gây phiền phức, hắn tự thấy mình có khả năng diễn xuất trời cho.

Nhưng Tào đại tiểu thư đã nhìn thấy dáng vẻ này của hắn. Trong đôi mắt thanh tú có phần ngạc nhiên, nàng chắc hẳn đang hoài nghi bộ dạng của Đan Phi. Nếu tam thúc không nhắc đến, chắc nàng cũng không biết trong phủ có một người gia nô tên Đan Phi. Nhưng bình thường, mấy tên gia nô đều không đợi nàng gọi đã háo hức lại gần lấy lòng nàng. Sao mà cái tên Đan Phi này nghe nàng gọi mà lại tỏ vẻ lạnh nhạt, hờ hững.

Tào đại tiểu thư có phần bất ngờ, nhưng vẫn điềm tĩnh nói:

- Đi theo ta.

Đan Phi đi theo phía sau kiệu của đại tiểu thư trong ánh mắt đầy ghen tị của đám gia nô xung quanh, đi qua chín đoạn hành lang, vòng ra phía sau hòn non bộ rồi đi thẳng đến trước căn lầu tách biệt ở hậu hoa viên, lúc này mới dừng lại.

- Ngươi chờ ở đây một chút.

Tào đại tiểu thư quay lại nhìn Đan Phi, thấy hắn ta cứ lặng lẽ theo sau, mày hơi nhíu lại mới lên tiếng.

Đan Phi chỉ gật đầu, thấy chiếc kiệu đến căn lầu lại được khiêng thẳng vào trong. Từ đầu đến cuối, ngoài cánh tay của Tào tam gia ra thì hắn chẳng thấy được gì khác.

Cái tên Tào tam gia này còn bí ẩn hơn cả đàn bà.

Đan Phi tự giễu khi nghĩ tới thói quen thích đánh giá hoàn cảnh xung quanh của mình.

Mặc dù sau này cái tên thành Hứa Đô được lưu danh nghìn năm, trước kia nơi này vốn rất bình thường thế nhưng sau khi Hán Hiến Đế giời đồ đến đây mới được Tào Tháo cho xây dựng thêm. Giờ đây nó đã trở thành một kinh đô mới. Căn nguyên là ở nhà họ Tào, nhà Tào Hồng quyết định mở rộng xây dựng phủ đệ trên mảnh đất Hứa Đô rộng lớn đã giành được này. Lối kết cấu của phủ và của thời đại này trong suy nghĩ của hắn chủ yếu được cấu tạo theo kiểu phòng ngủ nằm sau tiền đường, có nhà thủy tạ và ban công thể hiện phong thái của gia đình quý tộc. Chỉ có điều, căn lầu gác cao sừng sững trước mặt dường như có hơi kì lạ.

Đan Phi nhìn căn lầu, nhất thời có chút bàng hoàng, hắn chợt nhận thấy một điều rất thú vị, hắn tự hỏi căn lầu này rốt cuộc có bao nhiêu tầng?

Người khác nghe thấy chắc chắn sẽ cho rằng đầu óc hắn có vấn đề, thế nhưng hắn có phần nắm chắc về điều này.

Hắn vốn xuất thân từ ngành khảo cổ, những người trong ngành khảo cổ thường chẳng giống ai. Chẳng qua là học chút kiến thức từ sách vở, rồi cảm xéng tập tành đào hang, dọn dẹp mấy thứ gốm sứ vứt đi thì gọi là giữ gìn di sản văn hoá, coi như là thu thập chút kinh nghiệm lúc rảnh rỗi.

Thật ra thì trải qua hàng nghìn năm, nếu không có sự cứu vãn kiên trì của những người làm công việc khảo cổ thì phần lớn di sản đã bị mất đi từ lâu rồi. Mọi người thử nghĩ xem, lẽ nào người không muốn cho người ta hong khô những thứ mà họ chôn trong mộ hay sao? Cho dù là đội quân đất nung cũng không chịu nổi sự giày vò này. Ngày nay có thể sót lại lăng mộ với mấy thứ gốm sứ phế phẩm cũng là việc khiến cho các chuyên gia khảo cổ hứng thú với thời đại đó.

Nhưng hắn không phải là người thường, không những nắm rõ từng cấu tạo mộ thật của các triều đại như lòng bàn tay, mà còn nghiên cứu những công trình kiến trúc trên mặt đất.

Người xưa có tập tục khi sống cũng như khi chết, ngoài việc mộ thất phải mang đậm đặc trưng của triều đại thì đặc trưng kiến trúc cũng liên quan với nhau rất nhiều.

Đan Phi hiểu rõ điều đó, cũng nghiên cứu rất nhiều kiến trúc cổ, nhưng lần đầu tiên hắn nhìn thấy căn lầu này lại cảm thấy hơi chút bất ngờ. Nhìn xuống chiều cao của căn nhà bên cạnh thì hiểu ngay, xét về độ cao thì có lẽ căn lầu này gồm ba tầng, nhưng sao chỉ có cửa sổ ở hai tầng?

Ở giữa có tầng lầu kếp bị niêm phong, Đan Phi nghĩ mà thấy buồn cười. Không chờ cho hắn nghĩ thêm, thì phía trước có tiếng bước chân truyền tới, một tiểu nha hoàn đến trước mặt Đan Phi, tiểu nữ này vừa nhìn thấy hắn trong trang phục gia nô biểu tình có phần ngạc nhiên, với ánh mắt tò mò đánh giá hắn một lượt, rồi mới lên tiếng:

- Đại tiểu thư cho gọi người vào.

Tên thiếu niên trước mặt hơi ồm yếu, vẻ mặt lại đầy thâm trầm, không biết lai lịch thế nào, khiến ả nha hoàn không khỏi suy nghĩ. Đan Phi mới tới nơi này, không hiểu rõ phép tắc cho lắm, nhưng ả nha hoàn lại rất tường tận. Nơi đây vốn là khu cấm của Tào phủ —— Nơi ở của Tào Tam gia. Cho dù Tào Hồng đích thân tới cũng phải báo trước một tiếng. Sao tên gia nô này lại có thể vào được?

Đan Phi chậm rãi bước vào căn lầu, thấy tiểu nha hoàn lên tầng hai, cũng hơi nhíu mày rồi đi lên theo nàng. Đan Phi chỉ thấy trước mắt tối đen, mãi cho đến khi tiểu nha hoàn kia vén tấm rèm phía trước cầu thang lên mới có chút ánh sáng.

Nếu hắn không chuẩn bị sớm, chỉ e lúc này đã lăn xuống cầu thang rồi. May mà hắn đã sớm đoán được tình huống này. Chẳng qua mắt hơi híp lại, sau đó thấy sáng bừng trước mắt, thì ra là ánh sáng phát ra từ ngọn đèn dầu.

Tiểu nha hoàn nhét ngọn đèn dầu vào tay Đan Phi, thấp giọng nói:

- Đi lên phía trước ba bước.

Đèn dầu khá nhỏ, nhưng chiếu sáng xung quanh đến cả trượng, tuy không sáng bằng mấy gian mộ thất. Theo lời tiểu nha hoàn, Đan Phi bước lên ba bước thì trông thấy phía trước có một chiếc bàn đá. Tiện tay đặt ngọn đèn dầu lên đó, trong lòng có phần bất an.

Tình huống này khiến hắn không khỏi sợ hãi.

Sau khi ánh đèn chiếu sáng, hắn thấy đại tiểu thư đứng bên cạnh hắn, lơ mơ phía trước hình như có một người đang ngồi —— Đó chính là Tào tam gia.

Sao lại thế này? Vị Tào tam gia này mắc bệnh lạ gì thế? Anh đây đã khởi đầu từ địa vị thấp hèn, điều kiện thì thiếu thốn, sau khi đến trò chơi này cũng chẳng phải là người chơi vip chuyên nạp tiền. Vốn chỉ định kiếm chút tiền thì đã hài lòng lắm rồi. Hay là người muốn đưa một nhân tài như ta đến Trung Đông, thôi thì để ta game over luôn cho rồi.

Trong lòng Đan Phi có sự cảnh giác, từng đi qua khá nhiều mộ thất nên vẫn có thể giữ được bình tĩnh ở những nơi âm u kiểu này. Hắn chỉ lặng lẽ đứng ở đó, hoàn cảnh lúc này chẳng khác gì cái cảnh bị cảnh sát hỏi cung trong mấy bộ phim hình sự. Hắn ở ngoài sáng, còn đối phương thì ở trong tối, hắn không nhìn rõ đối phương, nhưng bản thân vô tình để lộ về mặt nào thì đều bị người ta trông thấy rõ ràng.

Hắn vốn đã có sự chuẩn bị chu đáo để ứng phó với mọi tình huống, nhưng không ngờ câu đầu tiên của Tào tam gia khiến hắn thiếu chút nữa là nhảy dựng lên:

- Ta biết người bán thân tới Tào phủ vì muốn báo thù.

Người Đan Phi không nhảy mà tim hắn giật thon thót.

Tào đại tiểu thư cũng đổi sắc mặt, hôm nay nàng ta không vui cũng là vì nghe được câu nói của tam thúc. Nàng cũng biết rằng tam thúc sẽ không thực hiện ý nguyện của nàng.

*Nàng không vui vì không được đào :))

Tam thúc đương nhiên chẳng phải loại người ấy. Mấy năm nay nếu không nhờ tam thúc, Tào gia cũng không được nở mày nở mặt như bây giờ, phụ thân thì chinh chiến ngoài biên ải nhiều năm cùng Tào Tư Không. Tuy người ngoài thấy tam thúc có vẻ kỳ lạ, nhưng đối với nàng mà nói, lại là người thân thiết nhất. Bây giờ sau khi tam thúc đã quay về, chẳng hiểu sao tự dưng lại bảo nàng cho tìm Đan Phi đến gặp người.

Nàng hiểu con mắt tinh tường của tam thúc, biết người tìm Đan Phi chắc hẳn là vì Đan Phi không giống mấy tên gia nô khác, thưa ra nàng cũng có cảm giác ấy.

Tuy nàng đã vào căn lầu bị niêm phong này nhiều lần, nhưng mỗi lần đứng bên trong là cứ cảm thấy khó chịu. Nhưng cái tên Đan Phi này mới vào lần đầu, sao lại bình tĩnh thế cơ chứ?

Sự trưởng thành và bình tĩnh của người thiếu niên này dường như đã vượt xa tuổi của hắn.

Nhưng cái tên tiểu tử này đến báo thù là thế nào? Tào đại tiểu thư không hiểu ý của tam thúc, nhưng vẫn bước đến chắn trước mặt tam thúc.

Lúc đó trong miệng Đan Phi đầy nước đắng, chỉ muốn trực tiếp nôn ra, thầm nghĩ về việc mình nhập hồn vào cái tên gia nô này, sao y lại trùng tên gia nô này cơ chứ? Tên gia nô này muốn báo thù gì? Y có quan hệ gì với người nhà Tào gia?

- Với khả năng và bản lĩnh của ngươi, muốn báo thù còn khó hơn lên trời.

Tào Tam gia thân nhiên nói tiếp.

- Ngươi không phải là kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không hi vọng Tào gia giúp ngươi.

Đan Phi thờ phảo nhẹ nhõm —— Tam đại lão gia à ngươi có thể nói một mạch cho xong luôn được không. Miễn là không phải tìm ngươi báo thù, lão tử ta xem ra có thể sống sót rời khỏi đây rồi.

- Nhưng ta sẽ cho ngươi một cơ hội.

Tào tam gia thì thầm nói:

- Dù sao thì ngươi cũng đã tìm được ta.

Lúc này đầu Đan Phi sắp to bằng trái dưa hấu, tại sao cái tên gia nô này sao lại đáng đáng đến Tào tam gia? Hắn ta chẳng biết chút nào về những việc trước đây của tên gia nô này, lại mơ hồ cảm thấy hoàn cảnh của tên gia nô này dường như có hơi bí ẩn.

- Ninh Nhi.

Tào tam gia đột nhiên nói:

- Con qua đây.

Tào đại tiểu thư chậm rãi bước tới trước mặt tam thúc, có phần khó hiểu đáp lại:

- Tam thúc

- Con hãy đặt túi đồ này lên bàn.

Tay Tào tam gia đưa ra một chiếc túi.

Thì ra đại tiểu thư tên là Ninh Nhi, hắn nhớ rõ là Tào Hồng có cả con trai lẫn con gái. Nhưng thời cổ đại xưa nay thường trọng nam khinh nữ, nam nhân được lưu danh sử sách rất ít chứ đừng nói là nữ nhi.

Đan Phi thấy cơ thể Tào Ninh Nhi hơi run rẩy, lời nói có phần kinh ngạc:

- Tam thúc, thứ này... thúc quyết định rồi sao? Sao thúc lại không cho con thử?

- Người là con gái sao có thể làm việc này được?

Tào tam gia cười:

- Đi đi.

Ninh Nhi hình như hơi lưỡng lự cắn môi bước tới, cầm đồ vật trong túi đặt lên bàn, rồi sờ ra, tiếng đồ vật rơi ra nghe như tiếng mưa đá.

Đan Phi nhìn sang thì thấy có bảy đồ vật lớn nhỏ trên bàn. Một chiếc đỉnh nhỏ, một thỏi vàng và một miếng ngọc bội, một chiếc bình thép sơn, một viên trân châu, một quả cầu to bằng ngón cái và một miếng đá giống cây kim châm.

Ngọn đèn mờ chiếu lên ánh vàng lấp lánh, trên ngọc bội như phủ ánh lam nhân nhạ, trên trân châu như tỏa ánh hào quang êm dịu, đến cả chiếc bình thép sơn cũng ánh lên rực rỡ.

Nhưng bảy món đồ này xem ra không liên quan lắm. Tào tam gia bảo Ninh Nhi đem mấy thứ này ra làm gì?

Đan Phi không hỏi mà hần chỉ có hứng thú ngắm nghía bảy món đồ trên bàn. Sau đó, nghe Tào tam gia nói:

- Người tìm ra thứ quý giá nhất trong bảy món đồ này thì ta sẽ thu nhận người làm đồ đệ.

Tái tìm Tào Ninh Nhi bàng hoàng, thất thanh nói:

- Tam thúc, thúc có nên cân nhắc lại rồi mới quyết định không?

Đan Phi nhận thấy sự căng thẳng trong giọng nói của Tào Ninh Nhi, nhưng lại không biết nàng ta căng thẳng điều gì. Chẳng qua không ngờ rằng ở thời đại này mà cũng có kiểu tuyển học sinh theo kiểu khảo hạch.

Thu nhận hần làm đồ đệ.

Cái tên Tào tam gia này đúng là khẩu khí không nhỏ.

Lão ta không biết rằng ở thời đại của ta, có biết bao nhiêu người muốn bái ta làm thầy hay sao?

Đan Phi nhếch miệng cười để lộ ra hàm răng trắng tinh như định nói rằng ta đây có cái tật thù dai, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Hần không muốn can thiệp vào ân oán trước đây của tên gia nô, việc bái sư học đạo gì gì đó hần cũng chẳng có hứng thú gì. Nhưng đột nhiên ánh mắt sáng lên, Đan Phi đưa tay ra, lúc thu về thì đã cầm trên tay quả cầu to bằng ngón cái!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cao thủ trong nghề

Dịch: Kì Ngộ

Là Trùng phách!

Ngay khi Đan Phi cầm tiểu cầu thì lập tức đưa ra kết luận.

Trùng phách là một chủng loại trong Hồ phách, hình thành từ ngàn vạn năm trước hoặc có thể nói là trên trăm triệu năm trước, và được xem là hoá thạch sống ngày nay. Trước đây không lâu, ở mộ địa Hải Hôn Hầu của Tây Hán đã khai quật được một viên Hồ phách cỡ khoảng một trái bồ đào, chấn động một thời. Từ đó có thể thấy được Trùng phách trân quý đến cỡ nào.

Đan Phi được nhìn thấy Trùng phách cũng không nhiều, đương nhiên là không nói đến những Trùng phách ngày nay được làm giả, nàng không ngờ vật phẩm khảo hạch của Tào tam gia lại là một vật như vậy.

Vuốt ve trùng phách, cảm giác được sự tang thương của lịch sử trong nó, nhất thời, Đan Phi có chút ngẩn người.

Tào Ninh Nhi hạ cái miệng anh đào mỏng nhỏ nhắn xuống, cảm thấy tiểu tử này có chút không xứng với tín nhiệm của Tam thúc. Tam thúc ko có đệ tử, nàng cũng biết rõ về Tam thúc, người muốn bán Tam thúc làm thầy có không biết bao nhiêu người, tâm quan trọng cũng không phải là nhỏ. Nàng không ngờ Tam thúc sẽ cho Đan Phi một cơ hội.

Bảy vật phẩm nằm lộn xộn trên mặt bàn, đương nhiên nàng cũng có vài đánh giá riêng về chúng, hợp ý nàng nhất chính là cái khối ngọc bội ôn hoà, trên châu kia cũng không tệ, nhưng mà Tào Ninh Nhi lại tự biết rõ, khảo hạch của Tam thúc tuyệt đối không đơn giản như thế. Đinh Vi Quốc Khí, từ ý nghĩa cũng thấy được sự quý giá của nó, còn cái tất quán* đen đen kia nhìn sơ qua thì thấy cũng tầm thường nhưng lại có chút thần bí. Vật phẩm quý giá nhất có lẽ là nằm trong bốn vật này rồi.

* 漆罐: cái vật giống cái bình.-KiNgộ

Nàng cũng không ngờ rằng Đan Phi chỉ lấy một vật như cục đá, giá trị của nó chỉ sợ còn thua cả thời vàng.

Đan Phi thường thức Trùng phách cả buổi xong rồi cuộc lại để xuống, thầm nghĩ nếu bàn về ý nghĩa khảo cổ thì vật này tuyệt đối có giá trị nhưng nếu đem bán đi thì chỉ sợ ngay cả một chút trang bị cũng không đổi được.

Vì sao? Vì không có ai biết nhìn hàng!

Hắn thờ dài trong lòng, vẫn tiếp tục suy nghĩ lời nói của Tào Tam gia, tiện tay cầm khối ngọc bội nhưng chỉ nhìn một cái rồi lại thả xuống bàn.

Hắn cầm lấy cây châm giống như tảng đá, và nó làm hắn hứng thú nhìn cả nửa buổi nhưng rồi lại thả xuống mặt bàn.

Khi Tào Ninh Nhi nhìn thấy hắn cầm lấy ngọc bội thì lòng hơi vui, nàng thầm nghĩ tên gia nô này cũng có chút ánh mắt, nhưng khi thấy hắn để xuống rồi cầm lấy cây châm thì đôi mày liễu liền nhăn lại.

Những tên gia nô này, ngày thường chỉ biết nhận tiền đồng gạo muối gì đó, vàng bạc thì ít khi được thấy nên đương nhiên sẽ không biết mảnh ngọc bội kia quý giá cỡ nào. Thấy Đan Phi cầm tảng đá yêu thích không buông tay, Tào Ninh Nhi nhìn hắn như nhìn đứa bé đang chọn đồ vật đoán tương lai*, thấy hắn bỏ hạt dưa đi lấy hạt vừng, nàng thầm sốt ruột.

*KiNgộ: nguyên văn là Trảo Chu, là một tập tục, trẻ em sẽ được chọn một vật vào ngày thôi nôi, dùng để đoán tương lai.

Chỉ là vô tình nghĩ đến, khiến Tào Ninh Nhi tự thấy buồn cười, nàng thầm nghĩ Tam thúc tuyên đồ đệ, nàng sốt ruột làm gì chứ?

Cuối cùng thì Đan Phi cũng bỏ cây châm đá xuống, rồi lại cầm lấy kim tử, tiểu đỉnh và tất quán nhìn qua, xong lại để xuống, phui tay một cái.

- Người có đáp án rồi sao?

Tào Tam gia thấp giọng nói.

Đan Phi cười đáp:

- Ta không nhìn ra được vật nào quý giá nhất.

Tào Ninh Nhi mém chút hôn mê bất tỉnh.

Nàng thầm nghĩ hài tử này cũng quá trung thực rồi, không thể chọn bừa một cái sao?

Trong bóng tối, Tào Tam gia cũng trở nên trầm mặc, ko biết có nên nhảy ra đánh tiểu tử này một trận hay ko. Ngược lại, Đan Phi hoàn toàn thất vọng:

- Nếu như Tam gia đã hết chuyện, tại hạ xin phép ra ngoài.

Tào Ninh Nhi lại khẽ giật mình, cảm thấy cách xưng hô của hắn không có giọng điệu của một gia nô, mà lại giống như là ngang hàng. Nàng ko khỏi cau mày.

Sau một hồi lâu, Tào Tam gia mới nói ra hai tiếng:

- Rất tốt.

Đan Phi quay người rồi đi, Tào Ninh Nhi cũng có chút tức giận nên quay người về phía Tào Tam gia oán trách:

- Tam thúc, đây là cách ngài chọn người sao? Ta thấy cũng không có quy củ với tiêu chuẩn gì cả. Người muốn giao mọi chuyện cho loại người như vậy, Ninh nhi là người thứ nhất không đồng ý.

Trong bóng tối, Tào Tam gia hạ thấp thanh như đang độc thoại:

- Quy củ đúng là ko có, nhưng tiêu chuẩn thì rất khó nói...

- Sao?

- Rất thần kỳ.

Thanh âm của Tào Tam gia có phần kinh ngạc, y thấp giọng nói tiếp:

- Không thể tin được, tiểu tử này học được những thứ này ở đâu?

Tào Ninh Nhi nghe thấy Tam thúc đánh giá Đan Phi, nhin không được mà giật mình hỏi gặng:

- Bản lĩnh của hần cao cỡ nào?

- Ít nhất cũng phải cao như ba tầng lầu các."

Tào Tam gia nói một cách thần nhiên.

Tào Ninh Nhi nghe Tam thúc nói dí dỏm, muốn cười nhưng sau đó lại khiếp sợ. Tào Thị là một đại tộc, đang gặp loạn thế, người tài ba trong tộc xuất hiện lớp lớp. Những năm gần đây người đầu tiên buộc phải nhắc đến là Tư Không Tào Tháo, và tùy tùng đi theo Tào Tháo là Tào Hồng, đương nhiên là càng vất vả công lao càng lớn. Tào Ninh Nhi cũng biết rõ Tào Thị có thể phong quang như hôm nay thì thật sự cũng không thể bỏ qua công lao của Tam thúc.

Kiến thức Tam thúc rất cao, ánh mắt rất tinh chuẩn, bình thường rất ít khi khen người nhưng hôm nay lại đánh giá Đan Phi như vậy, thật sự là chuyện chưa từng có.

Dù tin tưởng ánh mắt của Tam thúc nhưng Tào Ninh Nhi vẫn cảm thấy rất khó hiểu:

- Tam thúc à, căn bản ở chỗ hần chưa làm gì hết?

- Đó là bởi vì ngươi không có chăm chú nhìn.

Tào Tam gia nói một cách điềm tĩnh.

Khuôn mặt thanh tú của Tào Ninh Nhi đỏ lên, nhìn bảy món đồ trên bàn kia, cũng ko hề thấy có chỗ nào dị thường, trong lòng có chút ko phục, nàng cũng biết Tam thúc tuyệt đối sẽ không bắn tên mà không có đích, nhưng rốt cuộc vừa rồi tiểu tử kia đã làm gì mà Tam thúc lại có chút kính trọng như vậy.

Sau một hồi, Tào Tam gia mới khẽ thờ dài một cái, nói:

- Ninh nhi, Tam thúc biết rõ ngươi cực kỳ thông minh, cũng có thể coi như trong Hứa Đô thành này có ít nữ tử nào có kiến thức như ngươi, thậm chí Tam thúc cũng biết ngươi muốn sắp xếp xóa sàu giải nạn cho Tam thúc. Chỉ là nhiều khi người không trong nghề thì không thể biết tình hình nghề đó. Nghề này của Tam thúc có rất nhiều người xem thường.

- Nhưng Ninh nhi biết rõ Tam thúc là người rất có bản lĩnh.

Tào Ninh Nhi cắn môi đáp lại,

Tào Tam gia dường như cười cười:

- Làm cái nghề của Tam thúc, chẳng những phải có bản lĩnh mà phải còn có chút ngộ tính. Bởi vì mỗi người mở ra một toà một thất, đối mặt với những thứ bên trong không chỉ là núi vàng núi bạc. Nếu không có tầm nhìn sâu rộng, không thể nghi ngờ, họ đã rơi vào hạ thừa.

*Hạ thừa: ý nói là hạng thấp kém.-KINGỘ

Tào Ninh Nhi khó hiểu nói:

- Vậy trong mắt Tam thúc, thế nào mới tính là thượng thừa?"

Tào Tam gia trầm mặc rất lâu mới nói.

- Đương nhiên ngươi biết rõ bảy món đồ trên bàn này cũng không phải là được sinh ra trong chốc lát.

Đôi mắt đẹp của Tào Ninh Nhi sáng ngời, nhìn lại bảy món đồ trên bàn, lúc này đã có chút linh ngộ. Nàng thò tay cầm lấy cái tiểu đỉnh, nhìn một hồi lâu, rồi nói ra:

- Chắc chắn đỉnh này là đỉnh khí triều Hạ.

Dù sao thì nàng cũng quản lý việc kinh doanh của Tào Gia. Nếu bàn về nhãn lực thì đương nhiên vượt xa nữ tử bình thường, nghe Tam thúc nói chỉ dạ

một tiếng đã hiểu. Tào Ninh Nhi lại cầm lấy cái tất quần kia nhìn hồi lâu, lúc này mới do dự nói:

- Sau Thanh đồng khí, vương thất canh hi tất khí, nhìn đồ án trên tất khí này thì giống như là cổ vật Tây Chu.

Qua một lúc lâu, nàng đã biết được hoàn toàn bảy món đồ, đương nhiên để phân biệt được chính xác như thế là việc cực kỳ khó khăn. Thầm nghĩ, trong mắt người bình thường thì kim tử chính là kim tử, ai quản nó là của triều đại nào?

Đột nhiên nàng chấn động trong lòng, Tào Ninh Nhi ngờ ngác nhìn mặt bàn, nhất thời im lặng.

Hạ đình, Chu tất quần, Hán sơ ngọc bội, thời kỳ Văn Đến chế tạo Kim Điều còn có gần nhất là Giang Đông sinh ra ngọc châu. Sau nửa buổi vất vả phân biệt nàng đã đi ra, lại không xác định nhưng nhìn trình tự các vật được bày trên bàn thì bỗng dưng phát hiện trình tự những vật này đã được sắp xếp. Nàng nhớ rõ lúc trước những vật này nằm ngổn ngang trên bàn, hoàn toàn hỗn loạn.

Đôi mắt đẹp hơi nhú lại, nhìn vào Hạ đình lúc trước bày ra trên hai món đồ vật, sau hồi lâu Tào Ninh Nhi mới nói:

- Khi hai món đồ vật này được sử dụng chẳng lẽ còn trước cả Hạ đại? Đây ko phải muốn nói đến thời điểm Tam Hoàng Ngũ Đế?

Trong bóng tối, Tào Tam gia chậm rãi nói:

- Theo ta biết được, cái châm đá kia chính là vật được sử dụng vào thời Tam Hoàng Ngũ Đế, còn món Trùng phách thì đã có trước Tam Hoàng Ngũ Đế.

Không ngờ Trùng phách lại hoàn toàn được xếp trước nhất.

Lòng Tào Ninh Nhi phát run, không tin ở trên đời này ngoại trừ Tam thúc ra còn có nhân vật như Đan Phi. Chẳng qua chỉ là nhìn sơ mấy lần đã phân biệt rõ được niên đại bảy món đồ vật.

Chẳng lẽ Đan Phi xếp đại sao?

Trong lòng Tào Ninh Nhi hiện lên ý nghĩ này, nhưng lại nghĩ ko có khả năng. Nàng cầm bảy món vật phẩm lên xem rồi lại buông xuống, nếu có thể vô tình để xuống hoàn toàn đúng với thứ tự niên đại thì đúng là rất khó xảy ra, chỉ có thể một cách giải thích chính là ánh mắt Đan Phi chẳng những cao minh hơn nàng, thậm chí so với nàng càng uyên bác hơn.

Lúc này nàng mới rõ ràng được thâm ý trong lời nói vừa rồi của Tam thúc - Tiểu tử này học được những điều này từ đâu? Điều này sao có thể!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp chuyện

Dịch: KìNgộ

Biên: Phàm Nhân

Sáng sớm, Đan Phi đang trong mộng đẹp thì bỗng nghe tiếng 'ầm' từ cửa phòng truyền đến, chẳng mấy chốc đã nghe giọng nói Đặng Nghĩa oang oang truyền tới:

- Đan Phi, làm sao mà ngươi còn chưa rời giường.

Đan Phi thở dài, buộc phải mở mắt, tỉnh lại từ mộng đẹp. Hắn hiểu được mình không còn là mình trước kia nữa mà chính là người hầu Tào gia, làm việc hay nghỉ ngơi đều do ông chủ quyết định.

Ông trời chắc luôn yêu thích hắn nên ở cái thời đại trước hắn muốn là người hầu mà cầu còn ko được nên rút cuộc thì hôm nay người cũng thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

- Tới sớm như vậy làm gì?

Đan Phi ngồi trên giường, mặt nhăn mày nhíu, uể oải nói:

- Lão Đặng...

- Phải gọi là tiểu Đặng.

Đặng Nghĩa lập tức phản bác.

Trải qua ngày ngày mài giũa, ít nhiều Đan Phi cũng biết rõ thói quen này của Đặng Nghĩa. Tiểu tử này da mặt già khù để nhưng lại đặc biệt thích giả bộ làm nai tơ, ngay cả với nữ nhân cũng muốn so đo xưng hô cùng tuổi.

- Ta nói này tiểu Đặng tử.

Đan Phi lập tức sửa lại cách xưng hô, nhìn bản mặt hớn hờ của Đặng Nghĩa, cười cười nói:

- Ta không phải đang mang bệnh sao? Ngươi cứ giống như trước kia, cùng bọn họ giải thích một hai, ngươi xem hiện tại bọn họ đã làm ra việc gì này đúng là thất đức thất đức mà.

Ông trời đã ban cho Đan Phi thân phận là một người hầu, nhưng mà đã định trước là hắn phải lười biếng. Những ngày này, thương thế của hắn đã tốt hơn bảy tám phần, nhưng hắn luôn dùng cái cớ này để qua trốn tránh làm việc.

- Nhưng hôm nay không được.

Đặng Nghĩa đến trước mặt hắn giải thích:

- Hôm nay Đồng quân gia đích thân gọi ngươi đến, bảo ngươi lập tức đến gặp y.

- Để làm gì?

Đan Phi có chút bất ngờ.

- Làm sao ta biết được, chắc có lẽ nhìn thấy ngươi không làm việc nên chuẩn bị đuổi ngươi? Vậy ngươi thì thăm rồi, muốn đường lão cũng không có chỗ rồi.

Đặng Nghĩa bi quan nói.

Đan Phi có phần hứng thú, thăm nghĩ tiểu tử này không phải đã bị đầu độc bởi công ty bảo hiểm đường lão rồi? Tuổi còn trẻ đã suy nghĩ đến chuyện hậu sự. Hắn chưa kịp nói lại thì người ngoài cửa đã truyền lời vào:

- Đại tiểu thư, cái tên Đan Phi này rất chịu khó, làm việc rất ư là lưu loát...

Người vừa lên tiếng, là một ông chú với dáng người mập úc núp như trái bí đao, với dáng đi khoan thai đang tiến về phía hắn, nhưng khi ông ta nhìn thấy bộ dạng của Đan Phi thì hai mắt không kìm được tròn tròng mém chút nữa lời luôn ra ngoài.

Lúc này Đan Phi còn chưa buộc lại áo, chân mang giày rách, thân còn chưa lê ra khỏi giường có chút uể oải bất cần quay sang Đặng Nghĩa, thấp giọng hỏi:

- Đặng Nghĩa, đây là...

- Đồng quân gia... Đan phi còn chưa khỏe hẳn. Hôm nay nghe nói ngài tới đã cố gắng ngồi dậy...

Đặng Nghĩa toát mồ hôi hột, khom lưng nói với quân gia, muốn thay Đan Phi giải thích, bỗng nhiên giật mình, hướng về sau lưng lão quân gia hô to, giọng nói có phần lắp bắp:

- Đại tiểu thư?

Đứng ngoài cửa là một cô gái có dung mạo như hoa như ngọc, hắc khê cắn răng, nghiêng đầu nhìn về một bên, mới xác nhận người này đúng là đại tiểu thư Tào Ninh Nhi.

Tào Ninh Nhi thấy đám nô tài nhìn sang đây chỉ trò thì trong lòng hơi phiền muộn, mắt ngọc liếc sang, đám người kia lập tức hốt hoảng, hành động vừa làm nàng hơi mất hình tượng.

Những năm gần đây, đại tiểu thư không có trách móc nặng nề với hạ nhân nhưng tự mình tìm đến chỗ của họ thì lại là lần đầu.

Đồng quân gia đang rất mất mặt, y là một người khác họ nhưng có thể làm quân gia ở Tào phủ tất nhiên còn có nguyên nhân khác, đã làm đến chức quân gia một tay quản lý mấy chục con người đương nhiên phải có chút tầm nhìn.

Ngày hôm qua Đan Phi được đại tiểu thư triệu kiến, và hắn được tiến vào lầu các nơi ở của Tào Tam gia. Mặc dù trong lòng Đan Phi coi chuyện này là việc bình thường, nhưng ở trong mắt kẻ có chút hiểu biết thì việc này lại không tầm thường tý nào.

Đương nhiên Đồng quản gia biết rõ địa vị Tào Tam gia ở Tào phủ, cũng biết rõ phần lớn gia nghiệp Tào phủ là dựa vào Tào Tam gia chèo chống, gần đây nhất có một tin tức ko tốt chính là -- thân thể Tào Tam gia ngày càng xấu đi.

Nếu Tào Tam gia mất, Tào phủ sẽ làm sao bây giờ?

Đồng quản gia đã suy nghĩ cân nhắc đến vấn đề này từ rất sớm, ngay khi nhìn thấy Đan Phi tiến vào lầu các thì cả đêm y đều nghĩ đến chuyện này. Từ ngay Đan Phi này tiến vào Tào phủ luôn im hơi lặng tiếng cho có đánh hấn đi nữa hấn cũng không hé môi lời nào, hấn cũng không làm người khác chú ý, nhưng vì lý do gì lại khiến Tào Tam gia tìm hấn?

Hôm nay đẹp trời, Đồng quản gia gặp được đại tiểu thư, câu nói đầu tiên của nàng là hỏi thăm Đan Phi ở chỗ nào, Đồng quản gia nghe xong lập tức bỏ xuống công việc trong tay, dẫn đại tiểu thư đến đây. Đơn giản là trong lúc nói chuyện với nhau, Đồng quản gia đã biết được đại tiểu thư còn hiểu rõ Đan Phi hơn mình, cũng cảm giác được trong chuyện này có chút đùa giỡn, nên lão không tiếc lời ở trước của phòng Đan Phi nói nhiều hơn hai câu khích lệ.

Nói không chừng, tiểu tử này sẽ có chút tiền đồ!

Đồng quản gia cảm thấy đầu tiểu tử chắc bị đập vào ván cửa rồi. Nếu không thì khi gặp lão chắc chắn sẽ phải nồng nhiệt chào tiếp đón hoặc là nhìn thấy lão thì cũng cười đón chào hỏi, nhưng nào ngờ tiểu tử này lại vội vàng hấp tấp, quên cả việc mang giày đi chân trần đón khách. Nhìn bộ dạng ngu ngốc kia, Đồng quản gia không khỏi cau mày.

Sao tiểu tử này còn chưa ra?

- Đan Phi.

Đồng quản gia ho khan một tiếng.

- Tôi qua người đã khổ cực rồi, mau mặc quần áo rồi đi ra tiếp kiến đại tiểu thư.

Quay đầu nhìn về phía Tào Ninh Nhi, Đồng quản gia cười nói:

- Vẫn không biết đại tiểu thư tìm Đan Phi để làm gì?

Tào Ninh Nhi hơi nhú mày rồi đáp lại:

- Hôm nay ta đi hăng cảm đồ nhìn một chút, thăm dò một vài chuyện, cần người cảm giúp đồ vật. Quản gia có việc khác cho hấn sao?

Hạ nhân Tào phủ nhiều người như vậy? Làm sao Đại tiểu thư lại chọn trúng Đan Phi?

Đồng quản gia suy nghĩ trong lòng, mỉm cười nói:

- Đại tiểu thư khách khí, chỉ cần một Đan Phi là đủ sao? Lão quay đầu nhìn lại, thấy Đan Phi đang đi ra chậm rì, lẳng lặng đứng cạnh đại tiểu thư khiến lão không khỏi nhú mày.

Cái điệu bộ này còn muốn vượt trội hơn cả ta nữa?

- Còn ko mau bái kiến đại tiểu thư!

Đồng quản gia ho khan một tiếng.

Đan Phi thầm nghĩ thời đại này quả là rất khách sáo, còn chưa thoát khỏi lễ nghi Nho gia đầy phiền phức. Hấn hơi cúi đầu chấp tay, chưa kịp nói gì thì Tào Ninh Nhi đã nói:

- Đi.

Nàng bước đi nhẹ nhàng, cứ thế một mạch đi thẳng ra đến trước cửa phủ, nơi đó đã có xe ngựa chuẩn bị từ trước, Tào Ninh Nhi lên xe, bên này Đan Phi thì đứng yên như trời trồng, lúc này hấn không biết nên làm thế nào, cũng không biết là hạ nhân thì có thể vào xe ngồi cùng đại tiểu thư hay không. Hấn âm thầm thờ dài, thầm nghĩ bàn chân phải vất vả rồi.

Xe ngựa chưa kịp lăn bánh đã có nha hoàn chạy tới, trong tay nàng cầm một cái gói nhỏ, thấy Đan Phi thì cũng không có phản ứng gì, chỉ đem cái bọc nhỏ kia nhét vào trong tay hấn rồi chu mỏ nói:

- Còn không mau cầm lấy?

- Đây là?

Đan Phi khá bất ngờ, hấn tưởng cô nha hoàn này muốn bỏ trốn cùng hấn. :3)

Nha hoàn kinh ngạc nhìn hấn một lúc, nàng cảm thấy khó hiểu liền thắc mắc một câu:

- Người làm hạ nhân kiểu gì thế? Người không cảm chúng, chẳng lẽ để ta hoặc tiểu thư cảm sao?

Các người cũng có tay bình thường như bao người? Thế không bỏ trong xe được sao?

Đan Phi mừng rỡ trong lòng, nhưng cuối cùng cũng phải nhận cái bọc kia, cũng quá nặng đi. Hắn cứ nghĩ là nhẹ nên bị hẫng tay, cái bọc trầm xuống, giống như là nó đựng một thứ gì đó được chế tạo từ kim loại... Hắn sờ soạng cái bọc, cảm nhận qua lớp bao bên ngoài, lại ngửi thấy có mùi thơm nhàn nhạt xuyên thấu cái vỏ bao truyền ra ngoài, Đan Phi nhíu mày.

Là một cái lư hương?

Đại tiểu thư ra ngoài nhưng lại cầm theo cái lư hương để làm gì?

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, nha hoàn đã lên xe làm người phụ xe. Xa phu giờ cây roi lên, quát một cái vào mông ngựa, chiếc xe từ từ lăn bánh rời khỏi cửa phủ, xuôi theo ngõ nhỏ chạy về đường lớn.

Đan Phi nâng cao cái bọc, chạy từng bước nhỏ theo chiếc xe, may mắn là hắn không có sự giác ngộ của hạ nhân nhưng cũng có thân thể của hạ nhân. Xe ngựa không nhanh lắm nên hắn cũng có thể dùng hết khả năng để đuổi theo.

Hắn đến đây đã được một thời gian, nhưng chưa bao giờ ra khỏi phủ, đây là lần đầu tiên của hắn. Nhìn con phố dài hẻm nhỏ, lầu các bốn phía, cũng lạ lẫm nhưng cũng quen thuộc, quen thuộc đến thân thiết.

Vừa rồi hắn cũng nghe được cuộc nói chuyện Đồng quản gia và đại tiểu thư nên hắn biết đại tiểu thư sẽ đi tiệm cầm đồ, thật có chút ngoài ý muốn, tất nhiên là hắn biết được tiệm cầm đồ là nơi thế nào. Theo những bằng chứng khảo cổ ghi chép lại, cầm cố là ngành nghề xuất hiện ở thời Nam Triều, ban đầu thì chùa chiền dùng quần áo làm đồ thế chấp, đổi lấy tiền để chi tiêu, lại có người nói ở nghề cầm cố này ra đời vào thời kỳ Lương Hán.

Nhưng tất nhiên là Đan Phi biết rõ dù là giấy tờ cũng không bằng đạo lý không giấy tờ, con người cho vay tiền chỉ sợ từ những tài sản sở hữu tư nhân thì mới có nảy sinh. Ai cũng có lúc gặp phải tình hình kinh tế khó khăn, buộc phải đem đồ đi thế chấp, chẳng qua là lớn hay nhỏ mà thôi. Những bằng chứng khảo cổ nói về sự nguồn gốc của công việc cầm cố này cũng không thoát khỏi chuyện nói bậy nói bạ, nhưng hiện tại hắn đã đến thời Tam quốc, có thể gặp được một hiệu cầm đồ có quy mô, thật sự mang đến cho hắn niềm vui ngoài ý muốn.

Chạy chậm chậm dưới phong cảnh hào nhoáng của Hứa Đô nhưng đầu của Đan Phi lại bắt đầu nóng lên. Ngay khi hắn cảm thấy nóng lên thì bỗng nhiên nhìn thấy một người chạy đến cản xe lại.

Con ngựa hí lên một cái, rồi ngừng lại.

Cướp của sao?

Đan Phi rất hoảng sợ a. Nha hoàn trên xe ngựa lập tức kêu lên:

- Tào Tân, người muốn chết sao?

- Đại tiểu thư có ở trên xe không?

Người nọ vội vàng nói.

- Dục Đường, đang xảy ra chuyện gì?

Tiếng của Tào Ninh Nhi vọng ra từ xe ngựa, giọng điệu vẫn rất trấn tĩnh.

Trong lòng Đan Phi khẽ động. Hắn biết rõ Tào phủ dựa vào tay nghề Tào Tam gia để lập nghiệp, tay nghề này tại thời đại Tam quốc cũng không phải quá hiếm có, thậm chí có thể nói là đã trở thành phong trào, nhưng tuyệt đối cũng không phải là chuyện đáng khoe khoang. Tào phủ đặt chân tại Hứa Đô, hiển nhiên còn muốn phát triển ngành nghề khác. Hắn từng nghe Đặng Nghĩa nói qua, sinh ý của Tào gia phần lớn là từ Dục Đường và Mễ Lương. Người mới đến này hiển nhiên là người từ Dục Đường, chắc hẳn đến báo tin gì đó cho đại tiểu thư, nàng ta gặp chuyện không hoăng, đúng là rất có phong phạm của một nữ cường nhân.

Người nọ thở dài một hơi, đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi nói:

- Đại tiểu thư, người nhanh đến Dục Đường xem một chút đi, xảy ra chuyện lớn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Biết một chút

Dịch giả: Phàm Nhân.

Tào Ninh Nhi vén rèm xe đôi mi thanh tú khẽ cau lại cũng không có biểu cảm gì lộ ra thoạt nhìn vẫn lạnh lùng điềm tĩnh như mọi khi nàng biết rõ tính cách của người tên Tào Tân này, y là nhị chương quý là người rất điềm tĩnh nhưng lúc này lại tỏ vẻ hốt hoảng như thể chỉ sợ Dược đường có chuyện rồi.

- Đi dược đường trước.

Tào Ninh Nhi quyết định thật nhanh vội phân phó xa phu ứng tiến, xe ngựa đi đến ngã tư thì rẽ về phía nam, Tào Tân một bên bước nhanh đi theo nhưng lại không nói lời nào sắc mặt tái mét, Tào Ninh Nhi ngồi trong xe chứng kiến bộ dáng kia của y khiến nàng càng thêm lo lắng, vội vã vén rèm hỏi ra:

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tào Tân đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi mới thấp giọng nói ra:

- Đại tiểu thư. . . người đến nơi sẽ biết.

Nghe được kiểu nói lấp lửng kia khiến Tào Ninh Nhi bức mình nàng không khỏi hừ lạnh một cái. Một bên Tào Tân thấy được đại tiểu thư biểu tình không cuối cũng mở miệng, nói:

- Dược Đường tào thị sắp bị. . . bán rồi.

Tào Ninh Nhi cảm thấy đầu óc choán váng thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, nàng ngờ người nửa ngày mới giật mình quát lớn:

- Đầu óc của ngươi hổng rồi rồi không có quyết định của ta cùng gia phụ ai cả gan dám bán Dược đường.

Nàng cảm thấy thấy khó tin.

Mấy năm nay thiên hạ đại loạn có điều từ khi Hán Hiến Đế Lưu Hiệp dời đô đến Hứa Đô về sau lại trải qua trận chiến Quan Độ khiến Hứa Đô nghiêng nhiên trở thành địa điểm thái bình phồn hoa nhất thiên hạ. Tào thị vốn là một đại tộc mà Tào Hồng lại quanh năm chinh chiến xa trường nhưng cũng có chủ ý tại Hứa Đô bằng việc y thu mua rất nhiều sản nghiệp mà nó lại được Tào Ninh Nhi quản lý một cách ngay ngắn rõ ràng.

Mua bán Dược đường nhất định là việc đại sự phải thông qua ý kiến của cao tầng trong tộc mà kẻ quyết định ý kiến đó lại là Tào Ninh Nhi, nàng không thể tin được chuyện này lại xảy ra càng không thể cho phép phát sinh loại chuyện thế này.

- Ai bán.

Tào Ninh Nhi hỏi lại lần nữa lại thấy được bộ dạng áp úng kia của Tào Tân làm lòng nàng chấn động.

- Là Tào Phúc tên gia hòa kia phải không.

Tào Tân im lặng không đáp trả hiển nhiên đã ngầm thừa nhận.

Tào Ninh Nhi lúc này cũng khá lo sợ nhưng nàng lo một mà giận tới mười, tào Phúc là đại ca của nàng, chẳng qua người đại ca này không có một chút phong phạm của kẻ làm đại ca, ăn rồi chỉ biết có cờ bạc rượu chè gái gú có thể nói y là một tên tiểu bạch kiểm ăn chơi trác táng tình thông mọi thứ trong nghề, nhưng đầu óc lại không thông tý nào, chỉ biết y vào tên tuổi của Tào gia tại Hứa Đô lên mặt rêu rao, làm cho Tào gia nhận phải không ít phiền phức, trong lòng nàng rất xem thường vị đại ca này, trước giờ vẫn là thái độ không tôn trọng mà gọi thẳng tên y, hôm nay lại nghe tin Tào Phúc đòi bán Dược Đường, khiến nàng muốn bùng cháy.

Xe ngựa tăng tốc, không bao lâu đã đến trước cửa Dược Đường Tào thị, Tào Ninh Nhi nhẹ nhàng xuống xe, một mặt chứng kiến tràng cảnh hỗn loạn đang diễn ra bên trong, một lão giả đầu tóc muối tiêu đang đứng bên trong nội đường tay đang kéo áo một thiếu niên trẻ tuổi, vẻ mặt đau khổ cầu xin, nài nỉ:

- Cặp Viên, lão phu cầu xin người, chuyện tình trọng đại bậc này không được quyết định qua loa, người nên suy nghĩ kỹ một tý, chờ lát nữa đại tiểu thư đến rồi mới quyết định được không?

Xem ra thiếu niên kia so với Tào Ninh Nhi lớn hơn tầm hai ba tuổi, nhưng tính cách hết sức nóng nảy, một mặt né tránh hành động lôi kéo của lão giả một mặt giận giữ quát lớn:

- Lẽ nào đến ta người cũng không nể mặt, hờ một chút là đại tiểu thư, hai chút đại tiểu thư, tại cái Tào gia này, ta mới là con trưởng, nhanh cảm khế đất lại đây.

Đang lúc nói chuyện, một tên gia nô từ trong đám đông chen lấn một hồi bước nhanh về phía lão giả đang đứng, tay nâng lên một cái hộp gỗ có phần khinh hi lên tiếng:

- Bẩm đại công tử, đã tìm được khế đất.

Lão gia thấy thế, lạnh lùng nói lớn:

- Ma Cường, ngươi dám . .

Lão già lời chưa nói hết, hai tay bỗng nhiên ôm ngực chậm rãi té ngã, thiếu niên kia hoang hồ một tiếng liền đoạt lấy hộp gỗ, thế nhưng lại không liếc mắt nhìn xuống lão già đang hôn mê kia lấy một cái, liền quay người hướng phía cửa chính rời đi, chỉ vừa quay người y lập tức khựng lại mà dừng bước.

Cửa trước bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh, Tào Ninh Nhi thình lình đứng tại cửa lớn hai mắt tròn trừng nhìn vào nội đường.

- Nhị muội, ngươi đã tới.

Thiếu niên kia nhìn rất kiêu ngạo, nhưng đối với Tào Ninh Nhi ít nhiều cũng có phần sợ hãi, liền đem cái hộp kia giấu sau lưng, làm ra vẻ mặt trấn tĩnh, giải thích:

- Đại Chương Quý tự nhiên đổ bệnh, người đâu mau mau đưa lão đi xem bệnh.

Trong lúc y nói chuyện hai chân vẫn không ngừng lại vẫn từ từ tiến về phía Tào Ninh Nhi.

- Tào Phúc, ngươi đứng lại đó cho ta.

Tào Ninh Nhi giận dữ quát lớn.

- Ta vừa nghe ai đó nói mình là con trưồng?

Tào Phúc thật vất vả mới tìm được lối thoát, liền muốn xông ra cửa lớn. Nhưng khi vừa đến nơi liền gặp phải một tên gia nô tay ôm một cái bao bọc to đùng y hết một tấm khiên lớn đứng ngay trước cửa, chặn luôn đường đi của y, đại sự sắp thành bỗng nhiên thất bại trong gang tấc khiến y muốn bùng cháy, không nhìn được mà hét lớn:

- Tên hạ nhân có mắt không trông, còn không cút nhanh cho ta đi.

Đan phi thấy thế, liền nghe lời lùi về phía sau mấy bước, nhưng vấp phải bậc cấp khiến lão đảo một hồi, không tự chủ mà buông luôn hai tay, bao bọc không còn điểm tựa lập tức rơi xuống.

Tào Phúc thấy thế giật mình liền nhảy người về phía sau, y vừa thấy cái bao bố kia liền biết được bên trong chứa một cái lư hương khá lớn, hơn nữa đây là vật phẩm mà Tào Ninh Nhi mang theo, cái này mà đập phải sàn đá còn gây ra vũng hổ, nếu như nó rớt trúng bàn chân thì?

Y cuống quýt né tránh chân lùi về sau một bước lại cảm giác lỗ tai đau nhức, vành cửa y lúc này đang bị Tào Ninh Nhi nắm chặt.

- Nhẹ thôi.

Tào Phứt đầu đón kêu lên:

- Muội muội, ngươi có thể nhẹ tay một chút không.

Y còn chưa nói xong, liền cảm thấy dưới chân mềm nhũn, nặng nề ngồi bệt dưới đất, Tào Phứt tay ôm lấy lỗ tai hồ hỏm, bị phần gào thét:

- Tào Ninh Nhi, ngươi tính làm gì?

Tào Ninh Nhi mặt lạnh như băng, tiến lên một bước mắt nhìn chăm chăm vào Tào Phúc lớn tiếng nói:

- Tào Phúc, ngươi còn có mặt hỏi câu này? Ngươi có còn là người sao? Phúc Bá vì Tào gia tận tụy nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, ngươi khiến hắn tức giận mà ngắt xù, vậy mà vung tay mặc kệ, lương tâm của ngươi đã bị chó ăn hết rồi?

Tào Phúc quay đầu lại nhìn, bất gặp Phúc Bá còn nằm trên mặt đất, Tào Tân đã sớm tiến đến nâng Phúc Bá dậy, lớn tiếng kêu gọi, thế nhưng Phúc Bá vẫn thế đến nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Cảm giác xấu hổ hiện rõ trên mặt, Tào Phúc chỉ biết ôm chặt hộp gỗ, lên tiếng biện hộ:

- Ai nói đi nữa ta cũng mặc kệ, ta còn phải đi tìm thái y cho Phúc Bá.

Y loay hoay một hồi rồi đứng dậy tính nhanh chân rời đi, đột nhiên cảm thấy hai tay nhẹ đi, sắc mặt đại biến, y bị phần nói lớn:

- Tào Ninh Nhi, ngươi trả cái hộp lại cho ta.

Tào Ninh Nhi đoạt lại hộp gỗ, về mặt lạnh lùng, đáp trả:

- Được, ta tin ngươi sẽ đi mời thầy thuốc, tốt nhất ngươi hãy cầu nguyện Phúc Bá bình an vô sự, nếu như Phúc Bá gặp chuyện không may, ta liền đem nhưng việc mà ngươi làm hôm nay, bẩm báo cho phụ thân một điều cũng không xót!

Nghe Tào Ninh Nhi hâm hột khiến sắc mặt Tào Phúc biến đổi liên tục, y nhìn chăm chăm tào hộp đựng khế đất trong tay Tào Ninh Nhi, y rất muốn cướp lại nhưng không dám ra tay, đành bêu ra về mặt ngây thơ, lên tiếng muốn đánh sang chuyện khác:

- Chỗ này không phải Dược Đường sao, muốn ở nơi này đi mời thái y ta e rằng Phúc Bá. . .

Y chỉ một lòng muốn cầm khế đất rồi đi, có thể thấy Tào Tân sớm đã đỡ Phúc Bá nằm ngửa ra đất, hai tay liên tục ấn huyệt nhân- huyệt giữa mũi và miệng, vừa ấn vừa kêu lớn tên của Phúc Bá, nhưng Phúc Bá nửa điểm động tĩnh cũng không có, e rằng kông còn đáp lại được nữa.

Lão bá này không phải bị làm cho tức chết chứ?

Tào Ninh Nhi với vẻ mặt nghiêm túc, đi nhanh tới chỗ phúc bá, lên tiếng hỏi:

- Tào Tân, Phúc Bá sao rồi?

- Đại tiểu thư, Phúc Bá. . . Phúc Bá giống như không qua khỏi.

Tào Tân đưa tay sờ vào mạch môn của Phúc Bá, cảm giác được mạch đập rất yếu đến mức không thể nghe được, khiến gã không khỏi hoảng hồn.

- Ngươi nghĩ cách gì đi chứ

Tào Ninh Nhi một bên thúc giục nói ra.

- Ta có một đơn thuốc, nhưng cần phải chế tạo đến mấy canh giờ nữa.

Tào Tân mở hời đầy mặt lên tiếng giải thích.

Tào Ninh Nhi thấy Phúc Bá hơi thờ càng ngày càng yếu, lo lắng nói ra:

- Chỉ sợ Phúc Bá không đợi được đến lúc đó, có còn phương pháp nào khác không?

Có phần hoảng hốt nhưng nàng hiểu rõ chuyện lúc này, nếu như Tào Tân còn có cách cứu Phúc Bá lẽ hẳn không ra tay, trong tình thế cấp bách thế này, khiến nàng rất lo lắng, nàng lớn tiếng kêu tên Phúc Bá vài lần, nhưng Phúc Bá vẫn yên lặng nằm im, Tào Ninh Nhi liền quay đầu về phía tiểu nha hoàn tên Thúy Nhi phân phó:

- Thúy Nhi, đi nội cung mời thái y, Tào Tân ngươi lập tức kê đơn bốc thuốc.

Thúy Nhi cùng Tào Tân chưa kịp đáp lại, bỗng nhiên có một giọng nói từ ngoài vọng vào:

- Đại tiểu thư, bệnh này đợi lâu không ổn, cho phép ta tới xem thử?

Mọi người đều giật mình, lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người vừa lên tiếng đúng là Đan Phi, làm tất cả không khỏi kinh ngạc.

Đan Phi đang khiến cái Lư Hương tiến tới, một bên Tào Ninh Nhi có phần không tin vào tai mình, ngờ người vừa mới tra hỏi:

- Ngươi còn biết chữa bệnh?

Lúc này nàng có phần không tin vào mắt mình.

Tam thúc có nói người này đối với đồ cổ rất có hiểu biết, nhưng trong lòng Tào Ninh đã có phần hoài nghi, một tên gia nô, cơ hội đọc sách rất ít ỏi, nếu nói khiến thức của hắn vượt qua nàng là đã khó tin lắm rồi, lại là người có thể nhận biết niên đại và độ trân quý của bảy kiện vật phẩm kia lại làm cho nàng không thể chấp nhận được.

Nàng nghi ngờ tên Đan Phi này đoán mò.

Mặc dù về sau Tam Thúc không nói thêm về điều này, chỉ là ngay từ đầu ý nghĩ đó là xuất hiện trong lòng nàng, nàng không cam lòng khiến nàng càng chắc chắn thêm về suy nghĩ này, không phải trời vừa sáng nàng liền mang Đan Phi đi tiệm cầm đồ sao, một mặt vì tiệm cầm đồ có việc cần xử lý, mặt khác nàng cũng mượn cơ hội này nhìn xem Đan Phi này bản lĩnh như thế nào.

Có điều Tiệm cầm đồ còn chưa đến, nàng và hắn đã đến Dược Đường, mọi người đang lúc bó tay, Đan Phi này liền nói rằng hắn biết chữa bệnh, tiểu tử này từ nơi nào tới mà có bản lĩnh như vậy?

- Cũng biết một ít da lông.

Đan Phi đi đến bên người Tào Ninh Nhi, thấy nàng vẫn còn ngờ ngác nhìn mình, liền mỉm cười, lưng khom lại, hạ giọng nói:

- Đại tiểu thư, làm phiền người nhường chỗ một chút.

Tào Ninh Nhi khuôn mặt đỏ bừng, lúc này mới phát hiện người này đang đứng cạnh này, hấn gần như áp sát vào nàng, bất quá hành động này là vì xem bệnh mà không kinh bạch.

- ừ!

Tào Ninh Nhi khẽ trả lời rồi đứng dậy lui ra phía sau một bước.

Lúc này Đan Phi mới tới trước người Phúc Bá, trong lòng thở dài, từ góc nhìn của hắn, tình trạng của Phúc lúc này chỉ có thể là bệnh tim bộc phát dẫn đến hôn mê ở thời đại kia của hắn bệnh này còn được gọi là đôi máu cơ tim, lúc trước nếu gặp trường này liền có Thanh Tâm Hoàn loại thuốc này là một cách cấp cứu hiệu quả cho căn bệnh này, bất quá bây giờ nói những thứ này không ổn tí nào, chưa nói đến việc lấy đâu ra cách điều chế chỉ nghĩ đến thời gian làm ra một viên Thanh Tâm Hoàn, thì Phúc Bá đã xanh mô rồi.

Cũng may ngoại trừ việc làm nhà khảo cổ với trách nhiệm cứu vớt Di Sản Văn Hóa ra, hắn còn có nghiên cứu về nhiều thứ khác y học là một trong thứ đó, Đan phi liền đuổi tay ra, tay của hắn đã khoắc mạch môn của Phúc Bá. . .

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Dịch giả: YêuAnh59giây

Biên: Phạm Nhân .

Mọi người thấy Đan Phi cũng giống như Tào Tân đưa tay bắt mạch, đều âm thầm lắc đầu, họ thầm nghĩ Nhị chương quý ở Tào Thị Dược Đường dù sao không phải là hạng bất tài nếu như nói Tào Tân đều không thể chẩn đoán chính xác bệnh tình, thì ai có thể tin một tên hạ nhân lại có y thuật so với Tào Tân còn cao minh hơn.

Có điều với tình huống lúc này đoán ra căn nguyên cũng không làm được gì, việc cấp bách trước mắt là chữa bệnh cứu người.

Chuyện bình thường kiểu này không cần nghĩ cũng biết Tào Ninh Nhi cũng vậy, nàng cùng đa số người có mặt ở đều nghĩ như thế. Và lại tình huống cấp bách kiểu này nàng cũng không ngu ngốc mà giao phó hết thảy cho một kẻ hạ nhân. Tào Ninh Nhi cau mày nghĩ ngợi, rồi hướng về nha hoàn tên Thước Nhi cùng Tào Tân nháy mắt ra hiệu, ý bảo bọn họ theo như phân phó vừa rồi của mình mà làm.

Đan Phi không có bắt mạch tìm bệnh.

Kỹ thuật bắt mạch tìm bệnh cứu người là một thứ rất cao thâm, vào thời của hắn, chẳng những người theo học trung y rất ít, đa số những người hành nghề theo trung y mỗi khi khám bệnh cũng chỉ là giả bộ bắt mạch cho có hình thức, mục đích chỉ để làm an lòng bệnh nhân thôi, chứ bản thân họ cũng chẳng hiểu được bao nhiêu (tức chẳng khám ra được cái gì hết đó).

Đan Phi biết rõ mình đang làm gì.

Hắn không cần bắt mạch!

Tay nắm mạch môn của Phúc bá, Đan Phi bốn ngón tay chụm vào nhau đã tìm được Si Môn huyết trên cánh tay Phúc bá.

Si Môn huyết nhân có mười hai kinh mạch ghi trong thủ quyết Quyết Âm Tâm Bào Kinh, có một chỗ huyết đạo phía trên bàn tay, vị trí trước gân cổ tay đi lên thêm năm tấc. Khoa học hiện đại đã nghiệm chứng việc này, trường kỳ mát xa tại Si Môn huyết có tác dụng giảm bớt áp lực lên quả tim, đồng thời giúp lưu thông khí huyết.

Mấy năm về trước, Tây y đối với Trung y trắng trợn chối bỏ, đối với kinh mạch học xì mũi coi thường, thậm chí phủ nhận việc kinh mạch huyết đạo tồn tại, về sau để chứng minh phán xét của giới Tây y là sai lầm, chứng minh được cơ thể người mười hai kinh mạch chính xác tồn tại, cho nên chuyên ngành kinh mạch học mới có bước đột phá. Tại thời đại kia Đan Phi cũng có chút hiểu biết về phương diện kinh mạch học, có điều một vài phương pháp trị liệu đơn giản tại bệnh viện lại không biết nhiều lắm, họ giữ kín như bưng chỉ vì giáo hội bệnh Viện sợ người dân bỏ đời thầy thuốc nhưng ở dân gian một số người trong nghề vẫn lặng yên phổ cập ra ngoài.

Phương pháp Đan Phi đang dùng là liệu pháp cấp cứu khi bệnh tim đột phát, hắn không phải là một Trung y nhưng đã từng tiếp xúc với nhiều căn bệnh

dân dã, mặc kệ người là Tây y hay Trung y đã là thầy thuốc thì nhiệm vụ của người là chữa bệnh cứu người, muốn chữa bệnh trước tiên phải có tiền, quan hệ giữa bác sĩ và bệnh cũng như quan hệ giữa người mua và kẻ bán, có thể lấy tiền của khác chắc chắn phải có vài điểm kiến thức. Đan Phi đối với những căn bệnh thông thường này cũng không xa lạ gì, với căn bệnh trong người của Phúc Bá lúc này hẳn có phần nắm chắc.

Ngón cái trên tay trái của Đan Phi chặn ở Si Môn huyết trên cánh tay trái của Phúc bá, tay phải bắt lấy bàn tay trái ông, ngón cái tay trái nghịch chuyển, tay phải bên ngoài dao động Đan Phi nín thở ngưng thần rung mạnh gần mười cái, chỉ thấy mí mắt đóng chặt của Phúc bá bắt đầu chuyển động ,sau đó Đan Phi đổi qua tay phải Phúc bá, tại bên trong cửa quan huyết lại rung mấy lần nữa, Phúc bá liền kịch liệt ho khan, sau đó bỗng nhiên mở mắt.

- Phúc bá tỉnh rồi.

Tào Ninh Nhi thở nhẹ một tiếng.

Tào Tân cùng Thúy nhi vốn nhĩ đã đi tới cửa trước, nghe vậy liền quay đầu lại, lập tức chạy trở về, lúc này ánh mắt của bọn họ đối với Đan Phi khác trước kia rất nhiều.

Tên gia nô trẻ tuổi này nhẹ nhàng rung nhẹ vài cái trên cánh tay có thể chữa bệnh, đến cùng là một thầy thuốc giỏi đến mức nào?

Tào Ninh Nhi liếc nhìn Đan Phi với ánh mắt kinh ngạc, rồi nhìn về phía Phúc Bá, thấp giọng nói:

- Phúc Bá người vẫn ổn chứ?

Phúc Bá vừa thấy Đại tiểu thư nước mắt chảy dài, ngẹn ngào nói:

- Đại tiểu Thư lão nô vô dụng, người tin tưởng nô tài giao khế đất Dược Đường cho nô tài bảo quản, nhưng . . . nó bị Đại công tử lấy mất rồi.

Y là một lão gia nô lâu năm ở Tào Phủ tận mắt nhìn Tào Phúc cùng Tào Ninh Nhi lớn lên, một mực đối với Tào gia trung thành tận tụy. Sau khi thành Hứa Đô được xây dựng lại, phần lớn Tào thị nhất tộc di cư tới Hứa Đô, lão cũng đi theo tới, được giao cho trọng trách quản lý Dược Đường Tào gia, thậm chí được cấp cao trong tộc giao cho quyền bảo quản khế đất Dược Đường.

Phúc Bá coi Dược Đường như nhà của mình , vừa rồi gặp Đại công tử muốn đem Dược Đường bán đi, lão ra sức ngăn Tào Phúc rồi âm thầm ra hiệu cho Nhị Chương quỹ đi tìm Đại tiểu thư, thế nhưng hắn không ngờ tới Đại công tử lại tìm được khế đất lại muốn lấy nó đi làm lão hết sức tức giận, khiến khí huyết công tâm dẫn tới hôn mê bất tỉnh.

* Khí huyết công tâm: Máu dồn về tim

Tào Ninh Nhi chứng kiến Phúc Bá không màn sống chết, chỉ quan tâm đến sự tình của Dược Đường khiến lòng nàng chua chát, vô giờ cao cái hộp, nói:

- Phúc Bá người không cần lo lắng, khế đất Dược Đường vẫn còn ở đây.

Phúc Bá mừng rỡ, ôm lấy hộp gỗ vôi vàng mở ra, sau khi xác định khế đất vẫn còn mới nhẹ thở phào một cái.

Tào Ninh thấy Phúc Bá đã qua cơn nguy hiểm cũng thở nhẹ một hơi, cảm kích nhìn Đan Phi, sau đó lại nhìn về phía Tào Phúc đang cố gấn chuẩn đi, nói lớn:

- Tào Phúc người đứng lại cho ta.

Thật ra này giờ Tào Phúc đang lo lắng cho an nguy của Phúc bá, y biết rõ Phúc bá ở tại Tào phủ nhiều năm, nếu lao ta cứ như vậy chết đi, nếu như phụ thân mà biết được, y không bị lộ da cũng bị đánh gãy chân, chứng kiến Phúc bá đã qua cơn nguy kịch y liền ý thức được hoàn cảnh lúc này của mình, ý đồ im lặng rồi đi Tào phúc rất không muốn lại bị muội muội quát mắng.

Lúc này cũng không có ai đứng chắn ở lối ra, Tào Phúc liền chạy một mạch đến trước cửa chính, chuẩn bị rồi đi đột nhiên quay người trở về.

Tào Ninh Nhi ngược lại khế giạt mình không biết cái tên đại ca không nên thân lần này vì cái gì nghe lời như vậy, lập tức nàng thoáng hiểu được bên ngoài dược đường có tiếng vó ngựa truyền đến, thoáng cái có mấy người đi nhanh tới một người cầm đầu vron người đai lưng ngọc thạch trường kiếm vô kiếm có tơ vàng quấn quanh, kiếm tuệ có mỹ ngọc giắt đầu, là một bộ công tử bộ dáng văn nhã.

Người nọ vừa vào dược đường mang theo toàn là quan sai thoát nhìn giống như vào từ lộ lâm trận đối địch, nhìn thấy Tào Ninh Nhi đôi mắt liền sáng ngời lập tức cười nói: "Nguyên lai Đại tiểu thư cũng ở nơi đây, như vậy cũng tốt giấy tờ khế đất có thể chuẩn bị xong "

Tào Phúc sắc mặt tái nhợt thấp giọng nói: "Muội muội người lần này nhất định phải cứu ta a."

Tào Ninh Nhi trong lòng tức giận lãnh đạm nói: "Hạ Hầu Hành người tới làm cái gì?"

Hạ Hầu Hành cái tên có chút quen thuộc

Đan Phi nghe được cái tên này nhẩn sau lòng mảy, hẳn trước mắt đang chậm rãi dung nhập niên đại này bất quá vẫn là làm việc theo nguyên tắc người trưởng thành lên giọng sai bảo nhưng làm người nhất định phải ít xuất hiện!

Vừa rồi hần ra tay cứu trị Phúc bá đó là có người cần hần cứu mạng cũng không thể trơ mắt nhìn xem người ta toi mạng, hôm nay vừa thấy khí thế công tử này hần tự động lui lại núp sau hai hàng người, không cần hỏi người này nhất định là quan nhị đại của thế giới này rồi.

Cái triều đại nào cũng không thiếu loại đẳng cấp này đây.

Hứa Đô thành dưới chân thiên tử, thiên tử thì không nói nhưng những thứ quan nhị đại này đương nhiên đều có bối cảnh hậu thuẫn tông tộc liên quan phức tạp, có thể không xung đột vẫn nên tận lực tránh xa thì tốt hơn.

Kỳ thật không cần ai giải thích Đan Phi chỉ là nghĩ liền đại khái hiểu rõ tiền căn hậu quả một tên nam nhân thành công sau lưng bình thường đều có một hoặc mấy nữ tử không có tiếng tăm gì, bất quá một nữ nhân thành công chung quanh khẳng định cũng có rất nhiều nam nhân không thành công.

Tào Ninh Nhi thân là nữ tử lại có thể nắm giữ quyền hành kinh tế tại gia tộc, không cần biết gia chủ Tào Hồng nghĩ gì, cũng biết tên Tào Phúc này là hạng vô dụng.

Quan nhị đại vô dụng tại cái niên đại kia của hần đều là kẻ ngốc bị người lợi dụng, hôm nay xem ra cái kẻ ngốc này khẳng định bị Hạ Hầu công tử xếp đặt một đạo âm mưu, đem khế đất được đường dâng cho người ngoài.

Bất quá Tào Phúc dám thua đương nhiên phải có người dám tiếp mới được, lão tử hần là Tào Hồng cũng không phải loại người lương thiện, kẻ dám thắng khế đất được đường Tào thị đương nhiên cũng phải có chút điểm bối cảnh.

Hạ Hầu Hành, Đan Phi kiệt lực tìm tòi trí nhớ rốt cuộc tìm ra cái tên này, hình như y là nhi tử của Hạ Hầu Uyên, hần đối với khảo cổ rất có hứng thú có điều đối với những thứ quan nhị đại này cũng đồ cổ không có quan hệ, ấn tượng cũng không khắc sâu cũng chưa bao giờ đào được qua quan tài của gia hỏa này tự nhiên đối với y biết rất ít.

Bất quá hần lại biết rõ lão tử của Hạ Hầu Hành tên là Hạ Hầu Uyên, đại khái người này trong truyền thuyết là một nhân vật tương đối hiển hách trong quân đội, có câu nói : điển hình quân nhân giáo úy Hạ Hầu Uyên, tam nhật ngũ bách lục nhật nhất thiên.

Tam nhật ngũ bách lục nhật nhất thiên : ba ngày đi năm trăm, sáu ngày đi một ngàn, ý nói hành quân nhanh liên tục không mệt mỏi.

Ý nói Hạ Hầu Uyên hành quân cực nhanh, nổi danh với đội đột kích vô cùng đặc biệt thời này.

Không chỉ như thế lịch sử nói Hạ Hầu Uyên lúc đầu còn thay Tào Tháo ngồi tù.

Có câu nam nhân có tứ đại thiết (thân thiết) -- cùng khởi nghiệp binh đao, cùng ngậm đắng ngồi tù, cùng trải qua tang thương, cùng tận hưởng mỹ nữ, Đan Phi không biết trong lịch sử miêu tả thừa tướng háo sắc Tào Tháo có hay không cùng Hạ Hầu Uyên một chỗ tận hưởng mỹ nữ nhưng biết rõ hai người này ba điều thân thiết đầu tiên nhất định là rất thân thiết không thể thân thiết hơn, có thể nói ngoại trừ đệ tử trong tộc Tào Hồng với Tào Nhân thì Hạ Hầu gia Hạ Hầu Uyên cùng Hạ Hầu Đôn, Tào Tháo hai người bên ngoài mà Tào Tháo tín nhiệm nhất có thể nói còn hơn hần huynh đệ.

Đan Phi trong chốc lát suy tính đem quan hệ bên trong nghĩ rõ ràng liền quyết định hay vẫn là xem cuộc vui vẫn hơn.

Tào Ninh Nhi lại không thể đứng nhìn cuộc vui này được, nằng lạnh lùng nhìn vào Hạ Hầu Hành chỉ chờ đáp án của hần.

Hạ Hầu Hành hặc hặc cười, nói:

- Nguyên lai viễn huynh còn chưa đem sự tình nói cho Đại tiểu thư, nhưng kẻ bất tài này cũng không ngại đem mọi chuyện nói rõ một chút. . .

Hạ Hầu Hành khẽ ngừng lại giây lát, nhàn nhạt nói ra:

- Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là ta cùng cùng Cáp Viễn huynh tại Như Tiên Lâu đánh cược, kết quả là viễn huynh thua mà thôi.

Tào Ninh Nhi sắc mặt xanh mét, ánh mắt chuyển qua Tào Phúc nói:

- Hần nói là sự thật .

Nàng đương nhiên biết rõ Như Tiên Lâu là nơi nào, chỉ nghe thôi cũng cảm thấy dơ bẩn, Tào Phúc không nên thân nàng đã sớm biết, chỉ là nàng chưa từng nghĩ đến cái tên đại ca không nên thân này lại vì thanh lâu nữ tử bán đứng sản nghiệp Tào Gia.

Tào Phúc chỉ gật gật đầu thấp giọng nói:

- Muội muội người đem khế đất cho hần đi. Đại ca đáp ứng người về sau sẽ không đánh bạc nữa.

- Người đáp ứng ta

Tào Ninh Nhi giận dữ, cười châm biếm, ngón tay chỉ thẳng vào chóp mũi của Tào Phúc:

- Người còn có mặt mũi nói những lời này?

Mũi nhói đau, mắt đẹp ngấn lệ lập loè, Tào Ninh Nhi muốn nói gì đó cuối cùng nhịn xuống quay qua đối với Hạ Hầu Hành nói:

- Hạ Hầu công tử, ta không quan tâm các ngươi cá cược với nhau điều gì, có điều việc đó là chuyện giữa các ngươi. Hôm nay ta nói rõ ràng cho ngươi biết khế đất được đường Tào thị ngươi không được lấy!.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cuộc sống cũng như vở kịch, mọi sự đều dựa vào kỹ xảo

Dịch giả: Đông Hy

Mọi người trong phòng đều ngẩn ra, không ngờ rằng Tào Ninh Nhi lại trả lời như thế.

- Đan Phi!

Tào Ninh Nhi đột nhiên nói ra.

Đan Phi cũng khẽ giật mình, không biết vì sao đại tiểu thư lại gọi tên hắn vào cái lúc cấp bách này chứ, thấy mọi người đều nhìn sang, Đan Phi thấp giọng đáp lại:

- Đại tiểu thư, có chuyện gì thế?

- Cầm lấy khế đất, chúng ta đi thôi.

Tào Ninh Nhi nhét chiếc hộp vào tay Đan Phi.

- Ta đâu có nắm tay như thế chứ.

Đan Phi khỏ sởn da thịt.

Hắn đã cầm chiếc lư hương rất nặng, đúng là người tài thì luôn bận bịu chẳng được ngơi tay, đại tiểu thư chắc cũng như thế, chuyện gì cũng để cho hắn xía vào một ít.

Tào Ninh Nhi không nói hai lời, nhét luôn chiếc hộp vào tay áo Đan Phi rồi quay người nói:

- Các người muốn lấy khế đất thì bước qua xác Đan Phi mà lấy.

Đậu xanh rau má, cô nàng này đừng chơi khâm kiêu đó chứ?

Đan Phi mém nữa té ngất xỉu, vội vàng nhắc lư hương, đi theo sau Tào Ninh Nhi ra ngoài.

- Muội muội!

Tào Phúc kêu gào một tiếng, muốn lấy lại khế đất nhưng lại không dám, đương nhiên không phải hắn sợ Đan Phi mà là sợ thù đoạn của Tào Ninh Nhi. Thấy Tào Ninh Nhi và Đan Phi muốn đến được đường, Tào Phúc kêu lên:

- Muội muội, muội không thể đi, nếu muội cứ đi như thế, làm sao huynh còn có thể ngăn đầu trước mặt bằng hữu cơ được chứ?

- Hay lắm!

Hạ Hầu Hành vỗ tay, lập tức hòa theo:

- Nếu như hôm nay Cặp Viễn huynh không lấy được khế đất, chuyện này mà truyền ra ngoài, chưa nói tới việc bị các huynh đệ coi thường mà đến cả Liễu Mộng Như cô nương của Như Tiên Lâu cũng xem thường Cặp Viễn huynh cho mà xem.

Cuối cùng Tào Ninh Nhi dừng bước, quay đầu nhìn lại, nói ra:

- Huynh không ngần ngại đầu lên được thì cứ cúi đầu xuống, không thì kiếm khăn che mặt cho kín vào, nếu được thế thì càng tốt, khỏi phải lộ mặt ra ngoài, khỏi làm mất mặt Tào gia.

Tào Phúc đuổi lý, thấy Tào Ninh Nhi lại muốn rời khỏi, bèn cao giọng nói:

- Muội muội, dù gì ta cũng là đại ca của muội, muội không biết không, nếu lần này huynh không lấy được khế đất, bọn chúng sẽ chặt mất một cánh tay của huynh.

Mặt Tào Ninh Nhi hơi chút biến sắc.

Hạ Hầu Hành thờ dài, không đợi nói thêm thì thấy Tào Phúc đột nhiên nhướn người, vươn tay ra rồi rút thanh kiếm bên hông hất, Hạ Hầu Hành giật nảy người, vội vàng lùi về sau mấy bước.

Tào Phúc một tay đặt lên bàn, một tay giương kiếm, nghen ngào nói:

- Muội muội không chịu đồng ý trả nợ thay đại ca, cánh tay của đại ca sớm muộn gì cũng bị người ta chặt mất, nếu đã như vậy thì bằng đại ca tự chặt cho rồi. Muội muội...

Về mặt Tào Phúc tràn đầy khỗ, nói một cách cương quyết :

- Nhưng làm người phải có tín nghĩa, nợ bạc nhất định phải trả, trước khi chết đại ca không có yêu cầu gì khác, chỉ mong rằng sau khi huynh chặt đứt cánh tay này, muội muội hãy giao khế đất của được đường cho huynh, đại ca có chết cũng không oán trách.

Đan Phi không ngờ mới đến nơi này đã tận mắt chứng kiến một màn cắt máu trả nợ trong gia tộc, quả thực hẳn không ngờ nhìn thấy cảnh vị công tử đứt tay, đành nhắm chặt mắt lại.

Mãi lúc sau, Đan Phi mở mắt ra thấy Tào Ninh Nhi không hề nhìn Tào Phúc, mà lại nhìn hất, Đan Phi giật mình quay đầu nhìn sang, thấy bảo kiếm vẫn đang giương cao, mặt Tào Phúc đỏ như Quan Công.

- Sao không chém đi?

Tào Ninh Nhi thản nhiên nói ra.

- Người có phải là muội muội của ta không thế?

Tào Phúc thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, tiếng "leng keng" vang lên, thanh kiếm rơi xuống đất, Tào Phúc nổi giận đùng đùng bước tới.

- Người thấy đại ca người sắp bị đứt tay vậy mà nhắm mắt không cứu à? Sau này ... sau này... lúc người gặp nạn thì đừng hy vọng ta tới cứu người!

Hắn buông ra mấy lời tàn nhẫn nhưng cuối cùng lại không dám động thủ với Tào Ninh Nhi, lúc đi qua bên cạnh Đan Phi, Tào Phúc ngừng lại, nhìn hắn đầy dữ tợn.

- Tên cầu nô tài nhà người, người cứ đợi đấy, bốn công tử sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Đại công tử à, ta là người vô tội, ta chẳng làm gì hết.

Đan Phi vốn định phân bua vài câu, nhưng Tào Phúc đã đi mất tầm từ lâu rồi.

Có tiếng vỗ tay vang lên, lại là Hạ Hầu Hành vừa vỗ tay, vừa cười nói:

- Nghe đồn đại tiểu thư dung mạo như hoa nhưng lòng dạ độc ác, hôm nay mới thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Thấy Tào Ninh Nhi lạnh lùng nhìn hắn không nói tiếng nào, Hạ Hầu Hành cũng cảm thấy có chút không tự nhiên, ho khan một tiếng rồi nói tiếp:

- Có điều màn kịch của quý huynh muội đây thực sự rất xuất sắc.

- Được đường Tào thị không chào đón người.

Tào Ninh Nhi lạnh lùng nói.

Hạ Hầu Hành thản nhiên đáp lại:

- Thật ra thì được đường này đã thuộc về Hạ Hầu gia rồi.

- Khế đất vẫn ở trong tay Tào gia.

Tào Ninh Nhi quyết không nhượng bộ.

- Nếu không thì sao? Lại nói quý huynh muội ngời diễn kịch quá xuất sắc đi.

Hạ Hầu Hành tỏ vẻ khó chịu, cười gằn, nói tiếp:

- Đại tiểu thư à, ngời đừng tưởng rằng diễn một màn kịch với Cặp Viễn huynh thì không cần giao khế đất ra. Ở Như Tiên Lâu còn có rất nhiều người chứng kiến đại ca ngời thua bạc nên phải giao được đường cho ta. Cho dù đại tiểu thư ngang ngược đánh đá, nhưng nếu chuyện này để lệnh tôn biết được, chỉ sợ là...

Hắn ta lặng lẽ cười và không nói gì thêm.

- Phụ thân sẽ không biết đâu.

Tào Ninh Nhi thần nhiên nói.

- Ồ?

Hạ Hầu Hành rất bất ngờ bèn nói:

- Điều này thì chưa chắc, ai biết được ngày nào đó có một ngọn gió sẽ thổi chuyện này tới tai lệnh tôn, đến lúc đó lệnh tôn sẽ vô cùng mất mặt, vẫn sẽ bảo đại tiểu thư giao được đường cho Hạ Hầu gia, đã như vậy thì đại tiểu thư hà cớ gì mà không tự lượng sức mình?

Tào Ninh Nhi cười nhạt, nói:

- Nếu la đoán không lầm thì con gió độc có lẽ là Hạ Hầu Hành ngời, ngời muốn tiết lộ chuyện này ra ngoài à ?

- Chuyện này ấy à...

Hạ Hầu Hành chỉnh lại đai thắt lưng, phong lưu phóng khoáng, nói:

- Kê hèn này không dám bảo đảm đâu.

- Ngời có thể bảo đảm đấy.

Tào Ninh Nhi tiến lên phía trước một bước, mỉm cười nói:

- Ta nghĩ Hạ Hầu công tử chắc chắn sẽ không nói đâu.

- Đại tiểu thư tự tin như thế sao?

Hạ Hầu Hành say đắm nhìn Tào Ninh Nhi, ánh mắt mê muội như muốn nhìn thấu vào trong (Ta cũng muốn nhìn vào trong), nuốt nước miếng, nói tiếp:

- Nhưng đại tiểu thư hoàn toàn có tư cách để tự tin như thế. Nếu đã như vậy, chỉ cần đại tiểu thư ăn bữa cơm tối cùng tại hạ, tại hạ sẽ xoá bỏ hoàn toàn món nợ này?

- Ta không ăn cơm với ngời, khoản nợ bạc này cũng không thể tính.

Về mặt Tào Ninh Nhi lạnh như băng, cứng như sắt, khiến Đan Phi đứng cạnh mà cũng thấy điều đứng sững sờ.

Cuộc sống cũng như vở kịch, mọi sự đều dựa vào kỹ xảo.

Lúc này đại công tử Tào Phúc diễn hơi bị sâu, muốn giành giải Oscar đúng là vẫn còn thiếu chút kịch tính, nhưng phong cách diễn xuất của vị đại tiểu thư trước mặt thực sự khiến hắn cũng không nhìn ra sức hút của nàng ta đến từ đâu.

Về mặt Hạ Hầu Hành sa sầm lại

- Đại tiểu thư quá tự phụ rồi đấy! Nếu đã đánh bạc thì sao có thể không tính cho được?

- Vì Tào Tư không cảm ngời trong tộc đánh bạc, để tránh thói ăn chơi mê muội, do đó tiền cược đương nhiên là không tính.

Tào Ninh Nhi đưa ra con át chủ bài, nói:

- Ngời có thể lan truyền chuyện này ra ngoài, nhưng nếu như ngời dám truyền thì ta cũng dám để Tào Tư không biết.

Đan Phi nghe xong bỗng giật mình, hiểu rằng Tào Tư không mà Tào Ninh Nhi nói tới chắc hẳn là Tào Tháo, lúc Tào Tháo làm thừa tướng hình như là chuyện trước trận chiến Xích Bích. Chức vị Tư không thuộc Tam công*, nhưng chức Tư không nói toạc ra thì chỉ là danh hàm mà thôi. Dù sao thì Tào Tháo cũng một thân một mình mà gây dựng sự nghiệp, ai cũng không hơn được hắn.

* Tam công: ba chức quan cao cấp nhất trong triều đình phong kiến Trung Quốc.

Về mặt Hạ Hầu Hành hơi biến sắc, hiểu rõ vị đại tiểu thư này chắc chắn không đe dọa suông, trông mặt lão đạo.

- Nếu thế thì Cặp Viên huynh không thể quyết việc phải chịu mười mấy hèo.

Tốt nhất là Hạ Hầu công tử cũng phải chuẩn bị nhiều thuốc trị thương một chút mới được, người đừng quên là có mười mấy cặp mắt cũng đang dõi theo Hạ Hầu công tử đánh bạc ở Như Tiên Lâu đấy.

Tào Ninh Nhi cười nhạt nói.

Hạ Hầu Hành sững sờ hồi lâu rồi mới cười nhạt, nói:

- Tào Ninh Nhi, người đừng vội đắc ý. Rồi cũng có một ngày, Hạ Hầu Hành ta khiến người phải cúi đầu khuất phục trước mặt ta.

- Đợi đến ngày đó, nói không chừng người đã xanh cỏ.

Tào Ninh Nhi không chút nhân nhượng.

Hạ Hầu Hành hất tay áo tức tối đi khỏi, lúc gần đi ngang qua bên cạnh Đan Phi, hấn tức giận, trừng mắt, hung hăng nói:

- Tên cầu nô tài, bốn công tử đã nhớ kỹ người.

Đan Phi trợn mắt không nói nên lời, không ngờ mình đã không còn đường lui, đã không nói tiếng nào mà còn đắc tội với hai cậu ấm.

Đây là đạo lý quái quỷ gì chứ?

Tào Ninh Nhi thấy Hạ Hầu Hành đã đi xa, cuối cùng mới thở dài một hơi, nói với Phúc bá:

- Phúc bá, ta không phải là không tin bá, nhưng mấy ngày này cứ để khế đất ở chỗ của ta thì hơn.

Phúc bá gật đầu lia lịa, Tào Ninh Nhi liếc nhìn Đan Phi, thản nhiên nói:

- Đi thôi.

Đến trước xe ngựa, Tào Ninh Nhi đột nhiên dừng lại, nhìn Đan Phi nói:

- Vẫn chưa cảm ơn người đã cứu Phúc bá.

- Thôi khỏi, không cần đâu.

Đan Phi vội khiêm tốn nói, hấn luôn cho rằng đại tiểu thư lạnh như băng, nhưng giờ thì thấy cần phải xem xét lại mới được, vị đại tiểu thư này rõ ràng là một lò lửa.

Việc này đại tiểu thư không cần phải cảm ơn đâu, chính vì hấn đã chọc tức hai cậu ấm nên nếu như cảm ơn hấn thì lúc nào đó hấn bị người ta xé làm tám mảnh cũng không biết được.

- Vừa nãy sao người lại nhắm mắt lại?

Tào Ninh Nhi đột nhiên nói.

- Sao cơ?

Đan Phi ngẩn ra, lúc này mới hiểu đại tiểu thư nói gì, thấy Tào Ninh Nhi nhìn hấn chăm chăm một lúc, một hồi sau Đan Phi mới nói:

- Tại bụi bay vào mắt.

Trời không gợn mây, gió yên biển lặng, nhìn xem hai người này đều không hề nhúc nhích, yên lặng nhìn nhau.

Tào Ninh Nhi chăm chú nhìn Đan Phi một lúc mới nói:

- Người cũng nhìn ra, Tào Phúc nhất định sẽ không chặt tay đúng không?

Đan Phi không nghĩ là cô gái này không những miệng lưỡi sắc bén, mà tài quan sát lại còn tinh tế như vậy, hấn im lặng một lát rồi nói:

- Ta nhắm mắt là bởi vì biết rằng nhát kiếm đó của đại công tử nhất định sẽ không chém vào ta.

Tào Ninh Nhi ngẩn ra, không nghĩ là hấn lại trả lời như vậy, mắt khẽ chớp, Tào Ninh Nhi mỉm cười nói:

- Thế nếu như hấn chém một nhát vào ta thì sao? Người sẽ không nhắm mắt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đáp án vô sĩ

Dịch giả: KìNgộ.

Đan Phi mồ hôi đầy mặt.

Kiến thức nghiên cứu khảo cổ của hấn cũng không tệ, nhưng đối với nữ nhân thì đúng là hấn thiếu nghiên cứu thật. Đơn giản vì mỗi khi nhìn nữ nhân thì hấn chẳng thấy họ khác gì so với đồng đồ cổ, hơn nữa họ lại là một vật rất luôn mới lạ, từng thời khắc trôi qua lại có biến hoá khác nhau.

Nữ nhân chẳng những thích làm khó dễ lẫn nhau, mà còn thích làm khó dễ nam nhân. Họ rất vui vẻ khi tặng cho nam nhân một nan đề. Ví dụ như có một cái đề cực khó thời hiện đại của hấn : Ví như nữ nhân của người đang mang trong mình một cặp long phượng thai nhi, thành ra khó sinh, thầy thuốc bảo hai hài tử này sẽ chết; nếu cứu lấy nữ hài thì nam hài khó sống mà cứu lấy nam hài thì cả mẹ con cùng chết. Lúc này, người mẹ đòi nhảy sông tự vẫn để ép người cứu lấy nam hài thì người sẽ lựa chọn thế nào?

Đứng trước câu hỏi đơn giản ấy, rất nhiều nam chọn cách: Chính mình nhảy sông.

Tại thời điểm ấy, Đan Phi rất may mắn vì không phải trả lời nan đề này, nhưng không ngờ rằng tránh được một lần, không tránh được lần hai.

Thúy nhi kiên trì đi theo sát hai người, đại tiểu thư không lên xe thì nàng buộc phải ở ngay bên xe ngựa đứng chờ nên nàng đã có cơ hội nghe được câu hỏi của đại tiểu thư. Thời điểm ấy, cảm của nàng mèm chút rơi xuống đất.

Đây ko phải chủ đề sẽ có giữa đại tiểu thư và một gia nô.

Đại tiểu thư lãnh ngạo hôm nay bị làm sao vậy?

- Ta hỏi người đấy!

Tào Ninh Nhi thấy Đan Phi trầm mặc không nói lời nào nhìn không được mà thúc giục hấn. Vấn đề nàng nói ra, bản thân cũng không thấy nó có vấn đề gì, cũng không biết vì sao, nàng lại muốn nghe câu trả lời của hấn.

Nếu gia nô khác nghe được câu hỏi này, đương nhiên sẽ trả lời là - Phấn đầu hết mình, xả thân bảo vệ tiểu thư.

Nếu công tử có tâm cơ nghe được câu hỏi này thì nhất định sẽ đáp - Ta thà bỏ cái mạng này cũng không để cho nàng chịu chút tổn thương. Trong lòng ta, nàng còn quan trọng hơn cả . . . vân vân và mây mây.

Nam nhân tin vào cái mình thấy, nữ nhân thì tin vào điều mình nghe.

Nhiều nam nhân cảm thấy buồn nôn khi nói ra câu này nhưng hết lần này đến lần khác, nó lại nó làm cho nữ nhân vô cùng ưa thích.

Tào Ninh Nhi không nghĩ thêm nữa, nhìn thấy Đan Phi vẫn trầm mặc thì vừa bực mình vừa buồn cười, lên tiếng:

- Một đại nam nhân, lại dài dòng chậm chạp không lưu loát chút nào.

-Ta nghĩ...

Rốt cuộc Đan Phi đáp lại:

- Ta sẽ quay người bỏ chạy.

-Cái gì?

Đại tiểu thư của chúng ta nghe xong, chỉ muốn té xỉu ngay đương trường. Nàng không ngờ Đan Phi lại cho ra một cái đáp án như này. Gia hoả này có phải nam nhân không ta?

Chẳng lẽ là... Bỗng đại tiểu thư... Tào Ninh Nhi bưng bưng lửa giận trong lòng. Trên thực tế, nếu nữ nhân nào nghe lời đáp như thế cũng ko vui vẻ.

Không chờ nàng suy nghĩ xong, Đan Phi đã bồi thêm:

- Bởi vì ta biết rõ đại tiểu thư nhất định sẽ chuyển những cái đao kiếm kia lên người của ta.

Tào Ninh Nhi bật cười, con tức giận vừa rồi cũng đã sớm bay lên đến chín tầng mây. Nàng biết rõ vừa rồi Đan Phi lấy sự đáp sự, Tào Ninh Nhi giải thích:

- Vừa rồi ta để khế đất vào tay ngươi là vì ta là nữ nhân, cùng với bọn họ lắng nhận thật không dễ coi. Ai mà biết được đại ca của ta có nổi điên rồi lao tới đoạt lại hay không?

'Ta đây làm một thi chủ rồi nhìn là tốt nhất sao?' Đan Phi âm thầm nghĩ tới.

*Thi chủ: Người ngồi vị trí thay người được cúng tế.-KiNgộ

Tào Ninh Nhi nhìn ra suy nghĩ của Đan Phi, nàng giải thích với hắn:

- Ta ở chỗ này, đại ca của ta đương nhiên sẽ không dám ngang nhiên làm gì ngươi.

'Cô nói như vậy thật làm cho ta lo lắng đấy'. Mặt mày Đan Phi ủ rũ trầm nghĩ.

Ngược lại Tào Ninh Nhi không có lưu ý Đan Phi đang có nỗi khổ, nàng trầm ngâm nói thêm:

- Về chuyện của Hạ Hầu Hành kia thì, cho dù y là tên vô lại, thế nhưng cho tiền y cũng không dám ngang nhiên tại đất Hứa Đô vạch mặt Tào gia đâu. Ngươi biết đâu, mặc dù Hạ Hầu gia trung thành với Tư Không nhưng mà vì là người khác họ nên vẫn luôn muốn đặt gia phụ ở vị trí đầu.

Đúng là nguyên nhân này cũng hợp lý.

Đương nhiên Đan Phi biết rõ quan hệ của nhóm người Tào Tháo, Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng. Tào Hồng rất trung thành với Tào Tháo, đây là chuyện có thể thấy được qua sử sách, nhưng cho dù là bạn bè thân thiết cũng cần xé nhau không phải vì hai chữ danh lợi sao?

Ở thời đại của hắn, cho dù là sau lưng hào phú nào, thậm chí trước người thì người cùng một nhà cũng là 'minh tranh ám đấu, minh thương ám tiễn*', đây ko phải là chuyện hiếm thấy. Thời gian có thể thay đổi mọi thứ, nhưng cái luôn không đổi lại là lòng người.

*Minh tranh ám đấu, minh thương ám tiễn: ý nói vừa đánh công khai vừa đánh dấu mặt, loại nào cũng chơi.-KiNgộ

- Đại tiểu thư, ngươi giải thích với hạ nhân chuyện này để làm gì?

Thúy nhi đứng đến chân phát đau, nhìn không được mà lăm bằm trong miệng.

Sắc mặt Tào Ninh Nhi hơi đỏ, khẽ mắng:

- Ngươi đúng là lăm miệng. Lên xe thôi.

Nàng leo lên xe ngựa, đi vào thùng xe, gương mặt đỏ ửng lúc này mới dịu đi một chút, lại nghe Đan Phi nói ở ngoài xe:

- Đại tiểu thư, 'minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng'. Những người kia biết rõ khế đất trên người ta, nói ko chừng họ sẽ đến cướp lấy. Như vậy đi, để nó trong xe có được ko?

- Ngươi giấu nó trong này, để cho bọn họ tới cướp ta luôn sao? Một chút can đảm mà ngươi cũng không có sao?

Tào Ninh Nhi cong môi đáp trả.

- Không phải như thế.

Đan Phi cảm giác nữ nhân này lúc thông minh thì vô cùng thông minh, nhưng lúc hồ đồ thì cũng hồ đồ quá xá, ko thêm nói lý, hắn nói:

- Ta nói là đem khế đất để cùng với đại tiểu thư, rồi nếu như chốc lát nữa mà thật sự có chuyện xảy ra thì ta sẽ chạy trước, tất nhiên là dẫn dụ truy binh theo. Đại tiểu thư thấy thế nào?

Tào Ninh Nhi ngừng cười, nhận khế đất Đan Phi đưa qua cửa sổ nhưng lại thấy hắn nâng cái bọc gói lư hương lên, nàng nói khẽ:

- Để lư hương trong xe đi.

Cô muốn làm gì nữa?

Ta còn tưởng cái lư hương này mang khí mệnh tinh tú, nhất định phải dùng nhân khí làm dụ nó.

Đan Phi lập tức đem lư hương thả vào trong xe, nhin ko được mà hỏi nàng:

- Đại tiểu thư, người mang theo lư hương để làm gì thế?

- Người quản nhiều làm gì!

Thúy nhi ngồi trên xe ngựa, tức giận quát hấn.

Môi anh đào của đại tiểu thư khẽ động, rõ ràng là muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc chỉ nói:

- Đi thôi.

Xa phu giờ roi lên, quát vào mông ngựa, trên đường lớn xe ngựa từ từ đi về phía trước. Tào Ninh Nhi ở trong xe, mượn khe hở của màn xe mà nhìn Đan Phi đang đi theo bên cạnh xe ngựa, thầm nghĩ, ta bỏ lư hương lên xe để người bót đi gánh nặng, vậy mà người lại không cảm tạ một tiếng nào sao? Thật ko có lễ nghĩa. Thiếu nữ nhin ko được mà cười lên, thầm nghĩ hấn cảm tạ hay không thì có liên quan đến mình.

Xe ngựa lặc lư, nổi lòng Tào Ninh Nhi phập phồng, còn tâm tình Đan Phi thì kích động. Hấn nghĩ thầm, vừa rồi đại tiểu thư có nói nếu có nàng ở bên thì Tào Phúc sẽ không làm gì hấn nhưng lúc đại tiểu thư không ở bên thì lão từ phải làm sao bây giờ? Cũng ko thể chạy tới khuê phòng của nàng để ngủ được.

Hấn căn cứ vào một vài nguyên tắc làm người ít xuất hiện nhất của mình, xem ra nếu muốn toàn mạng thì phải ở cạnh đại tiểu thư thôi, chỉ cần chưa nhắm mắt thì mình phải chuẩn bị tâm lý thật tốt để bị chém.

Một đường đi tới, dưới sự lo lắng đề phòng của Đan Phi, cuối cùng bọn họ tới được trước hiệu cầm đồ Tào gia.

Hiệu cầm đồ Tào gia cửa viện, chiếm diện tích ko nhỏ. Trước cửa là hai con sư tử đá giống nhau đang đứng thẳng. Nhìn thấy xe ngựa đại tiểu thư đến, một người lập tức chạy ra chào đón, đưa Tào Ninh Nhi vào trong cửa hiệu.

Tào Ninh Nhi vừa vào hiệu cầm đồ liền có một lão giả bước ra chào đón, mỉm cười nói với nàng:

- Đại tiểu thư, mời vào bên trong.

Nhìn thấy lão giả, Tào Ninh Nhi cũng không nhiều lời vô ích, nói thẳng với lão rằng:

- Lưu chương quý, Tam thúc bảo ta đến đây để hỏi một chút manh mối về một món đồ vật.

Lưu chương quý liếc nhìn Đan Phi rồi hạ thấp giọng nói:

- Đại tiểu thư, mời vào đây nói chuyện.

Tào Ninh Nhi gật đầu, ý bảo Đan Phi đứng ở ngoại đường còn mình thì lại cùng với Lưu chương quý đi vào trong nội đường. Lưu chương quý đi vào quầy được bao bọc bằng lan can gỗ. Lão lấy chìa khoá mở ngăn tủ bằng sắt, từ trên ô vuông cao nhất lôi ra một cái gói nhỏ, nhẹ nhàng mở ra.

Đan Phi đang ở ngoại đường, nhìn thấy nội viện có mấy người bảo vệ của viện tuần tra, mà Lưu chương quý lại cẩn thận như thế. Tuy đây chỉ là hiệu cầm đồ, nên thứ kia ở thời đại này coi như là một kho bảo hiểm, bên trong lại có tủ bảo hiểm. Hấn thầm nghĩ, Tào gia nhà lớn nhà lớn nghiệp lớn, vàng bạc sẽ ko để trong mắt, mà thứ làm cho Lưu chương quý coi trọng như thế ko biết là bảo bối gì?

Chỉ là bóng hình xinh đẹp của đại tiểu thư ngăn chặn tầm nhìn, làm hấn ko nhìn thấy được cái bọc nhỏ kia. Đan Phi cũng ko có thiên lý nhãn nên chỉ thấy được Tào Ninh Nhi lúc thì lắc đầu lúc thì gật đầu. Rốt cuộc thì hấn cũng buông tha cái ý định nhìn cho được cái bọc ấy chứa cái gì bên trong. Ko lâu sau một người bảo vệ viện đi tới, đến trước mặt Lưu chương quý, nói:

- Lưu lão, có người đến cầm đồ.

Lưu chương quý nhíu mày, khoát tay nói với người bảo vệ viện:

"Đề y chờ đi, đừng cho y đến quấy nhiễu đại tiểu thư.

Sau đó lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Lục Phong, người đi ra ngoài xem một chút. Trong lúc đang giao phó công việc thì lão thu hồi cái bọc kia, cẩn thận cẩn thận từng li từng tí đem cái bọc để lại trong tủ.

Một người trẻ tuổi từ sau nội đường đi ra, dáng người ko quá cao cũng ko quá thấp, sắc mặt ngăm đen, cất bước đi ra ngoài.

Tào Ninh Nhi chờ Lưu chương quý cất kỹ cái bọc xong, thì đột nhiên nói:

- Lưu chương quý, để Đan Phi đi theo xem đi.

Lưu chương quỹ khẽ giật mình. Hiệu cầm đồ tại đất Hứa Đô thành này tuyệt đối là một thứ mới lạ. Bởi vì được nhãn lực của Tào Tam gia chăm trướng nên đã chiếu cố cái hiệu cầm đồ này. Mấy trăm năm nay quả thật đã đào tạo nên mấy thủ hạ ưu tú.

Con mắt của người làm công việc cầm cố này chênh lệch cực kỳ nhiều, người biết nhìn hàng cũng không nhiều, người thành thạo thì lại càng ít hơn. Tiểu Tam Tử được lão huấn luyện nên đôi mắt đã tốt hơn không ít, để ý ra ngoài xem hàng lão cũng yên tâm nhưng đại tiểu thư lại để Đan Phi đi là ý gì đây?

Người đã già, chuyện nghĩ đến cũng lại càng nhiều. Lưu chương quỹ hơi do dự. Tào Ninh Nhi thấy thế thì mỉm cười nói với lão:

- Lưu chương quỹ, ta không phải không tin người, chỉ là người này đã được Tam thúc chọn trướng, cố ý thu hấn làm đồ đệ. Ta muốn nhìn chút bản lĩnh của hấn.

Nàng nói cực nhỏ nên Đan Phi không có nghe được, còn Lưu chương quỹ nghe xong thì giống như thấy sấm sét giữa trời quang, giật mình cao giọng hỏi nàng:

- Cái gì?

Lão đi theo Tào tam gia cũng đã nhiều năm, cũng chỉ được xem là thủ hạ, chưa bao giờ được mang danh thầy trò. Điều này vẫn luôn làm cho lão thấy tiếc tởng lòng. Lão đã hỏi Tào tam gia vì sao ko nhận lão làm đồ đệ nhưng Tào tam gia chỉ tránh né mà không đáp.

Đan Phi có lẽ không biết ý nghĩa của việc Tào Tam gia thu đồ đệ, nhưng Lưu chương quỹ lại hiểu rõ hàm nghĩa của việc này. Nếu như việc này truyền đi, chỉ sợ hơn một nửa người trong nội thành Hứa Đô sẽ thay đổi sắc mặt với người này khi nhìn hấn.

Người trẻ tuổi ốm o yếu ớt kia, lại ăn mặc giống gia nô, nhìn sơ qua còn nhỏ tuổi hơn mấy tuổi so với Tiểu Tam Tử. Tại sao hấn lại được Tào Tam gia ưu ái như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phát hiện ngoài ý muốn

Dịch giả: Yêuanh59giây

Biên: Phàm Nhân.

Lưu chương quỹ kinh ngạc vô cùng, thế nhưng vẫn cười cười đáp lại:

- Người mà Tam gia nhìn trướng, lão phu cũng muốn nhìn một chút.

Tào Ninh Nhi khẽ cười, nói thêm:

- Kỳ thực ta cũng không biết vì sao Tam thúc coi trọng hấn. Có lẽ trong đó còn có ẩn tình khác. Nói đến chuyện làm ăn ở nơi này, sao có thể thiếu Lưu Chương quỹ được.

Sau khi nghe xong Lưu Chương quỹ mới bình tâm lại, nội tâm buông lỏng. Y đi theo Tào gia nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, là một chương quản nhiều năm trong nghề lưu chương quỹ đối với nhãn lực của mình rất có tự tin.

Hấn biết Tào Tam gia không chịu thu hấn làm đồ đệ mà lại cố ý thu tiểu tử này, có lẽ Tam gia có ý định khác. Tiểu tử này**** Quá may mắn, nghe ngụ ý của đại tiểu thư, nên y mới có suy nghĩ như vậy, điều này không khỏi làm cho Lưu chương quỹ thêm phần vui mừng.

Tào Ninh Nhi thấy Lưu Chương quỹ có phần vui vẻ, liền mỉm cười nói thêm:

- Lúc Đan Phi làm việc, kính xin lưu chương quỹ ở bên chỉ điểm cho hấn một ít.

Nàng xuất đầu lộ diện, một tay xử lý chuyện làm ăn ở Tào gia, khi đang trò chuyện nàng liền nhìn ra Lưu chương quỹ đang hoang mang, có điều chỉ dùng mấy câu đã khiến Lưu Chương quỹ chuyển buồn làm vui.

Lưu chương quỹ gật đầu, mang Tào Ninh Nhi đến ngoại đường, lại thấy Đan Phi đang ngồi tắm nắng giữa sân, vội hô to:

- Đan Phi huynh đệ?.

Đan Phi khá là bất ngờ, thầm nghĩ ta chỉ là một tên gia nô, nguoi- Một lão bản quyền cao chức trọng lại hạ mình gọi ta kiểu đó, lẽ nào đầu của tên này bị ván cửa kẹp hỏng rồi?

Thấy người ta khác khí như vậy, mặc dù hắn không hiểu mô tê gì, nhưng vẫn chấp tay cười nói:

- Không biết . . . chừng quây có gì phân phó.

Lưu Chương quý thấy tiểu tử tui có phần lễ nghĩa, khẽ gật đầu đáp lại:

- Bên ngoài hàng hóa đã về, cũng tới lúc kiểm hàng, Đan huynh đệ có muốn cùng lão phu ra nhìn một chút không?

Hắn tuy tự phụ, nhưng sau khi nghe đại tiểu thư nói xong hắn có phần hiểu ra, liền nghĩ tiểu tử này nếu thực sự được Tào Tam gia thu làm đồ đệ, thành tựu sau này rất khó hạn lượng, trước mắt sớm lôi kéo hắn về phe mình là tốt nhất.

Sau khi nghe xong Đan phi liền thấy hứng thú, thầm nghĩ ở cái niên đại đưa tay nhặt đại một viên gạch rồi đem về thò của hắn liền bán được một đồng tiền, mà nơi này là tiệm cầm đồ, không cần hỏi cũng biết được, sản phẩm nơi là quý giá đến mức nào.

Khẽ gật đầu, Đan Phi cùng Lưu chương quý cùng Tào Ninh Nhi đi đến cửa sân phía trước, vừa vào liền thấy Lục Phong đang đứng tại cửa ra vào, y đứng đối diện với một người mặc áo đuôi vạc ngắn, chân đi giày rách còn mang theo một cái túi vải nhỏ khá là cũ nát, nhìn vào là biết đây là lối ăn mặc của dân chúng nghèo khổ, xếp ở tầng lớp dưới cùng tại đất Hứa Đô.

Tào Ninh Nhi thấy thế hơi chút thất vọng nàng nghĩ loại người này khó đưa ra được vật gì tốt, nàng chỉ muốn lần nữa thử xem tầm nhìn của Đan Phi về mặt khảo cổ, chỉ sợ lần này tính toán sai rồi.

Lục Phong sớm xoay người lại, muốn nói gì đó liền gặp ánh mắt cảnh cáo của Lưu chương quý, y thoáng hiểu ra liền sửa lời, nói:

- Chỉ là một vài đồng tiền rách nát thôi.

Nghe được lời nói kia, người dân nghèo ấy vội vã, la lên:

- Tuy rách nát nhưng có thể cầm được ít tiền.

- Đan huynh đệ nguoi thử nhìn một chút đi.

Lưu chương quý thân nhiên nói.

Đan Phi không một chút khách khí, mắt nhìn người dân nghèo kia, lớn tiếng hỏi:

- Họ gì?

Người dân nghèo nháy mắt mấy cái, kiểu như không thể hiểu được ý tứ của Đan Phi, hắn liền sửa lời:

- Xưng hô thế nào?

- Ô Thanh.

Rốt cuộc người dân nghèo khổ cũng hiểu được, thấy được Đan Phi hạ giọng khiến lòng y có thêm tí hy vọng, lại thấy Đan Phi vươn tay ra, y lập tức đem túi vải đặt lên tay Đan Phi, rồi nói một cách thành khẩn:

- Đại nhân nguoi giúp ta nhìn thử, ta cầu xin nguoi.

Đan Phi liếc mắt nhìn Ô thanh nói lại:

- Ta không phải là đại nhân, ta tên Đan Phi.

- Đan công tử.

Ô Thanh khom người đáp lại.

Ánh mắt người này đúng có vấn đề, ta ăn mặc kiểu này bộ giống công tử lắm sao?

Nhận thấy Lục Phong có phần mất kiên nhẫn, Đan phi không muốn nói thêm, tay mở túi vải rồi nhìn vào trong, chân mày nhíu lại, tiếp đó hắn đảo chiếc túi lại, đem đồ vật bên trong xỏ xuống mặt đất.

Leng keng len keng, một hồi tiếng động vang lên, trên mặt đất xuất hiện hơn mười đồng tiền, những đồng tiền này không giống loại thường, ngoài tròn trong vuông, thuộc loại tiền đồng hình xên trên mặt còn có một ít văn tự.

Đan Phi trong lòng khẽ động.

Hắn nhận thấy niên đại của những đồng tiền này nếu đặt ở thời đó thì có giá trị thật. Vừa rồi hắn nhìn thoáng qua thì thấy được sắc mặt của Lục Phong và Lưu chương quỹ đồng dạng khó chịu, Đan Phi liền hiểu được vấn đề đành buông xuống suy nghĩ.

- Đây là mười loại tiền đồng, lưu thông ở thời Thiên Phụng.

Đan Phi thuận miệng nói.

Lục Phong ngẩn người. Y bị Lưu chương quỹ ám chỉ phải nhường cho Đan Phi xem lai lịch mặt hàng lần này, việc này khiến y rất là khó chịu, thầm nghĩ cái tên nô tài chỉ biết đi theo bên người đại tiểu thư liên huân hoan lên mặt., đúng là loại người không biết trời cao đất dày là gì, thế nhưng hắn không ngờ Đan Phi vừa mở miệng đã nói ra lai lịch của những đồng tiền kia, khiến hắn bất giác giật mình.

Những năm cuối của Tây Hán, lúc đó do Vương Mãng cầm quyền vì muốn cứu vãn nguy cơ của triều đình lúc đó, nên mới tiến hành cải cách tiền tệ đến bốn lần, đúc ra mười loại tiền đồng từ “Tiểu bố nhất bách” tới “Đại bố hoàng thiên” Tổng cộng mười loại giá trị.

Trước kia Lục Phong cũng chưa từng qua gặp qua loại tiền tệ này nhưng y nhận thức được chữ triện trên mặt đồng tiền, nhớ lại trước kia Lưu chương quỹ từng dạy điều này y mới nhận ra được lai lịch của loại đồng tiền này, khiến y mừng thầm trong lòng, ngờ đâu tên Đan Phi này không cần suy nghĩ lại nói ra một cách nhàn nhã khiến y chần chừ.

Nhặt lên từng miếng tiền đồng, thả lại vào túi Đan Phi khẽ thở dài, nói:

- Ô Thanh những vật này. . .

Ô Thanh khẩn trương nhìn Đan Phi, nhìn vào cứ như sắp khóc tới nơi.

Đan Phi chứng kiến nét mặt của Ô Thanh, nhất thời không muốn nói ra đáp án- - - là những vật này không đáng một xu.

Những đồng tiền này nếu ở niên đại của hắn hiển nhiên là vật rất có giá trị. Nhưng hôm nay là thời Tam Quốc nói thẳng ra đây là thời kỳ lạm phát tiền tệ nặng nhất trong lịch sử, so sánh một cách đơn giản, nếu như ở đương đại những đồng tiền này giống như loại tiền tệ được phát hành ở thời kỳ nội chiến Quốc dân đảng, lúc ấy một túi tiền to cũng không đổi được mấy cân lương thực, đợi đến khi đất nước được thành lập thì đem nhưng thứ này đi chui đút còn ngại bất tiện, thứ tiền này không có biện pháp lưu thông, nếu đem nó tàng trữ còn có khả năng bị rơi đầu.

Quả thực ở thời điểm này những đồng tiền kia đã mất đi giá trị, chỉ còn nước đem đi nấu đồng rồi đúc lại thành tiền, mà đem đi đúc lại trước hết phải trả thêm phí đúc, còn chưa nói đến việc đúc tiền trái phép sẽ bị triều đình phạt tội, ở bất cứ triều đại nào đi đúc tiền giả nếu bị triều đình bắt được đều bị tội chém đầu, rủi ro quá nhiều, hiệu cảm đồ rất ít khi thu mua loại vật kiểu này, có thể nói những đồng tiền này một điểm giá trị cũng không có.

- Những vật này không đáng tiền.

Lục Phong nói một cách dứt khoát

Lưu chương quỹ cũng gật đầu phụ họa, hắn là người có kinh nghiệm lão luyện, biết rõ những thứ tiền đồng này có giá trị không lớn, nên sớm đã chuẩn bị tâm lý chấm dứt cuộc buôn bán này.

Ô Thanh thân hình có chút run rẩy thấp giọng nói:

- Đan công tử người hãy cho ra cái giá được không.

Hắn cũng nhìn ra Lưu chương quỹ cùng Lục Phong đều là thương nhân khôn khéo, chỉ có Đan Phi nhìn ánh mắt của hắn còn có chút ôn hòa.

Đan Phi thầm nghĩ ta cũng chỉ là tên gia nô, không phải chương quỹ thì ra giá bằng cái gì, không cần nhìn cũng biết Ô Thanh đang có chút vội vàng. Đan Phi thở dài mới, hắn muốn tự mình mua lại, tháng này cũng còn chút tiền công.

Lời nói mới ra một nửa Đan Phi đột nhiên ngừng lại, cảm rồi một đồng "Đại bố hoàng thiên" lên xem, thần sắc hơi động.

"Đại bố hoàng thiên" xem như đồng tiền lớn nhất trong mười phân bố tiền trước mặt, giá trị tiền so với "Tiểu bố nhất bách" lớn hơn chừng gấp đôi.

Kim thạch khảo cổ là ngành học mới phát triển ở Tống Triều, ở thời đại này hàng nhái tự nhiên không thể so với hiện đại bởi vậy Đan Phi chỉ liếc mắt, liền kết luận rằng tiền tệ ở triều đại xưa không cần quá hao tâm tốn trí để phân biệt thật giả, thời điểm hắn thu hồi đồng tiền hình cái xèng đó đột nhiên phát hiện chữ triện "Phân bố" bên trên đồng tệ có một chút rất nhỏ màu đỏ sẫm.

Nếu như không nhìn kỹ tuyệt đối sẽ không dễ dàng phát hiện.

Màu sắc kia thật sự là quá quen thuộc.

Đan Phi lúc nhìn thấy điểm màu đỏ sẫm này trong lòng hơi có vui mừng, đem đồng tệ hình xèng kia thả lại vào túi đặt ở trước mũi ngửi rất nhanh, sau đó trong lòng càng có thêm vài phần nắm chắc.

Chậm rãi đứng lên Đan Phi cười, hỏi:

- Ô Thanh nhà ngươi ở đâu?

- Ta ở tại thành nam a.

Ô Thanh khó đáp lại.

Đan Phi tâm tư xoay nhanh thân nhiên nói:

- Ta cho ngươi một lượng bạc để thu mua những đồng tiền này. Ô Thanh ngươi bán hay không?

Cái gì !

Tất cả mọi người lập tức tròn tròn mắt!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Sự liên quan

Dịch giả: Kingô

Biên: Phạm Nhân .

Tào Ninh Nhi âm thầm thở dài. Nàng là nữ tử có chủ kiến nên Tam thúc có đánh giá người khác như thế nào đi chăng nữa thì nàng vẫn luôn có thói quen lạnh lẽo quan sát năng lực của họ.

Tuy Đan Phi là một gia nô nhưng tuyệt đối không phải là người bình thường. Lần đầu tiên nàng gặp hắn, nàng đã có phán đoán như vậy. Hôm nay, một đường đi tới, nàng càng xác định được phán đoán của mình.

Người này có chính kiến, lại rất thông minh. Cho dù đối mặt với Hạ Hầu Hành, Tào Phúc thì cũng ko có biểu hiện của một gia nô - Hoặc vì xu nịnh đại công tử, hoặc vì bảo vệ đại tiểu thư mà giả vờ trung thành, bày ra bộ dạng tận tâm phục vụ.

Là một gia nô! ít ra cũng phải có tâm bảo vệ chủ tử mới giống gia nô chứ.

Biểu hiện của Đan Phi bây giờ ko hề giống gia nô tí nào cả. Lúc hắn nhìn ngươi, không hề có điểm ngạo mạn, nhưng cũng không thấy hắn tự ti, có lẽ giống bằng hữu hơn.

Khi nàng nghĩ như vậy, chính nàng cũng cảm thấy kinh ngạc. Nếu không thì nàng cũng sẽ ko hỏi Đan Phi vấn đề kia. Dựa vào trực giác của nữ nhân, nàng biết rõ Đan Phi là một người có bản lĩnh.

Tuy nhiên người có bản lĩnh, cũng có thể nhìn nhầm.

Chưa nói đến việc, Lưu chương quỹ hay Lục Phong đều đã nhìn ra mà ngay cả Tào Ninh Nhi cũng biết đồng tiền này không có điểm giá trị. Bây giờ đang lúc loạn thế, tiền đúc được sử dụng cũng cực kỳ hỗn loạn nhưng cuối cùng thành Hứa Đô cũng bình yên được vài năm, vậy mà dân chúng vẫn không sử dụng tiền do quan phủ làm ra mà phần lớn dùng hàng hoá đổi lấy hàng hoá hoặc là lựa chọn vàng bạc làm thay thế tiền đúc lưu thông hàng hoá.

Đan Phi đề nghị dùng một lượng bạc thu mua mấy đồng tiền không có giá trị này, cũng có thể đầu hắn có vấn đề.

Nhưng Ô Thanh lại không thấy có vấn đề gì, đồng tiền bạc này lưu thông rất tốt ở Hứa Đô, sợ gì ko có chỗ dùng? Nghe thấy Đan Phi báo giá như vậy, y gần như muốn nhảy dựng lên ăn mừng.

- Đan công tử, ta ko có ý kiến gì, thử này cho người.

Y gần như đem cái thứ cứng rắn đang cầm nhét vào tay Đan Phi trong nháy mắt, sau đó giương đôi mắt long lanh mong chờ nhìn Đan Phi.

Đan Phi nhìn qua Lưu chương quỹ và Lưu Phong, Lưu chương quỹ lại nhìn đại tiểu thư xin ý kiến nhưng đại tiểu thư từ chối cho ý kiến, thấy vậy lão trầm

mặc. Lão là chương quầy hiệu cầm đồ, ở thời hiện đại cũng giống như CEO của một công ty, nên vì cổ đông mà cân nhắc đến lợi ích của công ty, vì vậy sẽ không có chuyện mua bán làm thâm hụt tiền của công ty.

Lục Phong lại càng bình thản, y nói:

- Người tên Đan Phi đúng không? Hiệu cầm đồ Tào thị tuyệt đối không thu mua thứ đồng nát này.

Y thấy hắn không vừa mắt từ lâu. Tiểu tử này ko biết từ đâu xuất hiện, lại không biết trời cao đất rộng là gì, thật sự cho rằng đứng bên cạnh đại tiểu thư thì có thể định đoạt mọi chuyện ở hiệu cầm đồ này sao?

- A?

Ô Thanh cảm thấy choáng váng, đưa mắt nhìn Đan Phi với ánh mắt cầu khẩn.

Đan Phi trầm mặc một hồi lâu rồi bỗng nhiên nhìn Tào Ninh Nhi, rồi nở một nụ cười tươi rói:

- Đại tiểu thư, ta ko có tiền, người có thể cho ta mượn một lượng bạc không? Cho ta mượn bảy ngày, sau bảy ngày ta nhất định sẽ trả lại cho người.

Tào Ninh Nhi có chút bất ngờ. Thúy Nhi thì nhin không được lên tiếng:

- Người nghĩ như thế nào vậy. . . một lượng bạc. . . số tiền này cho người một năm cũng chưa chắc làm ra.

Nàng còn chưa nói xong đã bị Tào Ninh Nhi khoát tay chặn lại.

- Tốt, ta cho người mượn. Thúy Nhi, đưa bạc cho hắn.

Lưu chương quý, Lục Phong lập tức trốn mất.

Thúy Nhi cũng bất ngờ, cảm thấy đại tiểu thư thần sắc rất nghiêm chỉnh, không giống nói đùa thì mới lăm bằm vài câu rồi lấy một cục bạc từ trong cái túi thêu hoa của mình đưa cho Đan Phi.

Đan Phi cảm lấy rồi giao cho Ô Thanh. Ô Thanh rất vui mừng, y bỗng quỳ rạp sát đất, đập mạnh đầu xuống đất liên tục mà nói cảm tạ hắn:

- Đan công tử, đa tạ đại ân của người.

Ô Thanh mang theo cảm xúc có được ngàn on vạn tạ rồi đi, Đan Phi cười nhìn hắn, cũng chưa xoay người lại thì bỗng nghe Lưu chương quý nói:

- Đại tiểu thư, xin người dời bước sang bên này, tại hạ có vài lời muốn nói.

Tào Ninh Nhi khẽ gật đầu, cùng đi với Lưu chương quý đi qua một bên. Lưu chương quý ho khan một tiếng rồi hạ giọng nói:

- Đại tiểu thư, lão có một câu không biết có nên nói hay không?

- Nói đi.

- Đan Phi này cũng có chút nhãn lực tốt nhưng theo ta thấy hắn không hợp với việc buôn bán.

Lưu chương quý nói khẽ. Đây là lời nói tuyệt đối công bằng của lão, lão thầm nghĩ dù cho Tam gia có chọn hay ko chọn người này làm đồ đệ thì lão cũng nói những lời như vậy.

Tào Ninh Nhi cười nói:

- Ta đã biết, đa tạ Lưu Bá nhắc nhở.

Lưu chương quý vội vàng nói lời khiêm tốn. Tào Ninh Nhi lại nói với lão:

- Đúng rồi. Tam thúc giao việc kia, còn phải làm phiền Lưu Bá tiếp lưu ý.

Nàng dặn dò xong xuôi thì leo lên xe ngựa, nhìn Đan Phi nói:

- Đan Phi, hồi phủ đi.

Xe ngựa từ từ đi theo đường lớn. Lúc đến gần Tào phủ thì bỗng nhiên Tào Ninh Nhi xóc rèm cửa xe ngựa lên, nói ra:

- Đan Phi, ta hỏi người chuyện này được không?

Thúy Nhi lại mím môi, nghĩ bụng hôm nay đại tiểu thư không biết bị gì mà lại khách khí với gia nô như thế?

Đan Phi cười cười, đáp lại:

- Đại tiểu thư khách khí rồi. Nếu ta biết rõ, nhất định sẽ cố gắng trả lời hết sức có thể.

Nữ nhân luôn có cái tâm tò mò, cô nàng này nhìn được đến lúc này cũng đã coi như đã cố gắng lắm rồi.

- Ngày hôm qua Tam thúc bảo người chọn một vật có giá trị nhất trong bảy món đồ vật, vì sao người không chọn?

Tào Ninh Nhi nói nhẹ nhàng, thâm sâu vào lòng người.

Đan Phi khẽ giật mình, hẳn không ngờ đại tiểu thư lại còn nhớ chuyện này.

- Người đã nói là sẽ trả lời đầy hết sức có thể đấy.

Tào Ninh Nhi cười nhạt, buông một câu chắc nịch.

Đan Phi cũng cười nói với nàng:

- Thật ra ta chọn ko ra.

- Ta ko tin.

Tào Ninh Nhi từ tốn nói:

- Nhìn sơ qua là đã biết niên đại bảy món đồ vật, lại còn sắp xếp theo trình tự thì sao lại nhìn ko ra giá trị của bảy món đồ vật đó chứ.

Đan Phi khẽ run trong lòng. Lúc trước hẳn cảm mấy món đồ vật lên rồi buông xuống, đều sắp xếp theo niên đại của các món đồ vật. Xem ra Tào Ninh Nhi nghi hoặc, biết rõ chuyện này cũng không phải tự nàng biết.

Người nói ra chuyện này chắc chắn là Tào Tam gia.

Tào Tam gia này vừa thần bí lại rất tinh mắt, đến tốt cùng y có lại lịch như thế nào? Một người như vậy, tại sao trong dòng sông lịch sử lại ko hề có một ghi chép nào?

Rất nhanh hẳn đã ổn định lại tâm tình, hẳn giải thích:

- Chính xác thì ta cũng không nhìn ra giá trị của bảy món đồ vật kia như trong suy nghĩ của Tam gia.

- Chuyện này khác nhau sao?

Tào Ninh Nhi khẽ giật mình, trong đầu bỗng hiện lên tinh quang, nàng lập tức nói:

- Ý Người nói . . . Giá trị của một món đồ vật vốn là nhìn người quyết định chứ không phải là nhìn vật rồi định giá? Người không biết tâm ý Tam thúc nên đã không cách nào đánh giá được giá trị bảy món đồ vật như trong suy nghĩ của Tam thúc.

Đan Phi có chút bất ngờ vì câu nói này của Tào Ninh Nhi, không nghĩ tới Tào Ninh Nhi đã suy ra vấn đề rất nhanh, vì vậy không khỏi cất tiếng khen ngợi:

- Đại tiểu thư quả nhiên thông minh.

Tào Ninh Nhi nở nụ cười kiều diễm, nàng rất vui vì lời khen của hắn. Thúy Nhi ngồi một bên nghe xong nhìn không được mà làm bầm trong miệng:

- Người tính là cái gì? Đại tiểu thư thông minh hay không đến lượt người đánh giá sao?

Làm một gia nô, công cuồng tự đại bình luận đại tiểu thư thì đúng là một hành động ngu ngốc. Tào Ninh Nhi cũng lập tức thức tỉnh rút xuống từ chín tầng mây, ý thức được Đan Phi vượt ra khỏi quy củ nhưng cũng cảm thấy Thúy Nhi chuyện bé xé ra to, nàng liền đảo mắt chuyển đề tài:

- Người có ý mượn ta một lượng bạc để mua mấy đồng tiền kia, người cảm thấy những đồng tiền này có giá trị hơn một lượng bạc thế nhưng Lưu chương quỹ cùng mọi người không nghĩ như vậy?

Đan Phi lại tiếp tục bất ngờ, không nghĩ đến một đại tiểu thư có bề ngoài mạnh mẽ khi đối ngoại lại có tâm tư tinh tế, tỉ mỉ và nhạy bén như thế. Hắn trầm mặc một lúc mới nói:

- Không tệ.

Hắn mua những đồng tiền kia từ Ô Thanh, trong mắt người khác thì chúng vô dụng nhưng với hắn, hắn biết rõ việc mình làm. Đây tuyệt đối là một cơ hội trở mình!

Cơ hội hắn nói đến chính là một dấu vết màu đỏ, một điểm mà Lưu chương quỹ ko lưu ý.

Vết màu đỏ ấy là một điểm chu sa!

Chu sa còn được gọi là đan sa, là một khoáng thạch tự nhiên.

Vì sao trên đồng tiền lại có chu sa?

Tác dụng của nó là gì thì Đan Phi cũng không biết rõ nhưng hắn lại biết một câu thơ truyền miệng trong giới khảo cổ - "Tần thủy ngân, Hán chu sa. Cao xanh* than củi Vệ Minh gia."

*Cao xanh: một loại cao màu xanh, là thuốc mỡ, trị liệu đau nhức, côn trùng cắn.

Những lời này được đúc kết từ các đặc điểm chống phân hủy của của các ngôi mộ qua từng thời kỳ, đương nhiên không thể nói toàn bộ ngôi mộ đều như nhau nhưng chu sa vốn là một tài liệu đặc sắc của thời nhà Hán dùng để ngăn chặn sự phân hủy trong các ngôi mộ. Trên đồng tiền lại có chu sa, điều này nói lên rằng đồng tiền này có khả năng được lấy ra từ trong một ngôi mộ nhà Hán.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ông đốt

Dịch giả: Kingô

Biên: Phạm Nhân.

Đan Phi vẫn muốn làm tốt công đoạn chuẩn bị, một đường phong quan đến Nghiệp Thành. Dù chỉ là một tý khuyết điểm bé nhỏ hắn cũng chưa từng nghĩ đến mình sẽ cứ như vậy chấp nhận, mà hắn luôn quyết tâm làm đến cùng. Hắn không muốn làm một nhân vật nhỏ bé, càng không muốn làm một tên gia nô vì thế hắn luôn chờ đợi cơ hội.

Từ trước đến nay cơ hội điều chỉnh cho người có tầm nhìn.

Cơ hội này rất khó có được, lần này phải tranh thủ nắm bắt, mọi chuyện trước đó đều là suy đoán của hắn, cũng biết khả năng thành công lần này rất thấp nhưng không vì thế mà hắn buông tha. Hành động lần này khó khăn trong đó rất nhiều không phải muốn làm là được nên hắn cũng không vội vã thực hiện, tốt nhất vẫn nên nhìn xuống.

Tào Ninh Nhi nghe xong câu trả lời của Đan Phi thì có chút ngơ ngác, sau một lúc lâu mới hỏi tiếp:

- Người có thể cho ta biết, giá trị chân chính của những đồng tiền này không?

Giá trị chân chính của nó không nằm ở những đồng tiền này mà nằm ở tòa mộ thất chứa nó. Tuy Đan Phi biết rõ đáp án nhưng chỉ cười cười, đáp lại:

- Ta cũng cần có thời gian, cần đến mấy ngày nghiên cứu mới chứng minh phán đoán của ta được, đến lúc đó ta sẽ nói rõ cho đại tiểu thư nghe, được không?

- Ai mà thêm

Trong lòng Tào Ninh Nhi có chút buồn bực.

Trong quá khứ, những lần nàng hỏi vấn đề mà mình thắc mắc với người khác thì vị công tử nào cũng chủ động khoe khoang để dành được sự chú ý của nàng, nhưng nàng vẫn không thêm đây. Thế nhưng cái tên nam nhân đáng ghét này, lúc nào cũng tỏ ra thần bí khiến nàng tò mò chết đi được.

Lúc này, xe ngựa đã dừng trước cửa phủ Tào gia. Tào Ninh Nhi bước xuống xe ngựa, thân nhiên nói:

- Đan Phi, ta chỉ hy vọng người không có nhìn nhầm. Dù sao thì. . . Vật đó cũng làm ta mất đi một lượng bạc, mới tới tay người đây.

- Từ hôm nay trở đi, tất cả tiền công của người sẽ tạm thời bị khấu trừ, cho đến khi người trả nợ hết một lượng bạc cộng thêm tiền lãi mới thôi.

Tào Ninh Nhi cáo mượn oai hùm bổ sung một câu.

Đan Phi nhìn nàng cười cười, lên tiếng:

- Thật ra đại tiểu thư bỏ ra một lượng bạc, cũng không phải uổng phí.

- Là sao?

Tào Ninh Nhi có phần ngạc nhiên, ngừng bước, hỏi lại.

- Người tên Ô thanh đứng thực đang gặp khó khăn, nếu không thì cũng không có bộ dạng như thế. Đại tiểu thư đã cứu một mạng người, phần ân đức đó giá trị hơn một lượng bạc rất nhiều đấy.

Đan Phi tình nguyện giải thích cho đại tiểu thư hiểu.

- Đây là người không muốn trả tiền sao?

Tào Ninh Nhi nhìn không được mà bật cười, nói với hắn:

- Ta chỉ thấy Ô Thanh cảm tạ người, mà không có cảm tạ ta.

- Ta đây xin cảm tạ đại tiểu thư.

Đan Phi cười cười nói ra.

Tâm hồn thiếu nữ của nàng không khỏi nhảy dựng, thoáng nhìn cái cằm của nha đầu Thúy Nhi cũng muốn nện vào mu bàn chân rồi. Có lẽ từ trước đến nay chưa từng có một gia nô nào dám nói với nàng như vậy. Khuôn mặt của nàng đỏ lên như trái gấc chín, đại tiểu thư mắng hắn một câu, mà người nghe lại không cảm thấy chút nào tức giận :

- Ta không thêm.

Nàng bước nhanh vào Tào phủ, để lại Đan Phi một mình lẻ loi. Thúy Nhi một bên chứng kiến hết thấy cũng đỏ bừng mặt, không nghĩ đến Đan Phi lại kêu lên một câu:

- Đại tiểu thư, cẩn thận!

Cẩn thận cái gì chứ?

Tào Ninh Nhi khẽ , quay đầu lại nhìn chỉ thấy Đan Phi bỏ nhào về phía người nàng. Hắn vung cánh tay lên, gần như lướt sát qua ngực nàng.

Tào Ninh Nhi vừa sợ vừa giận, hảo cảm mới tích lũy được trước đó bỗng tan thành mây khói trong nháy mắt. Theo bản năng, nàng giơ tay, đánh mạnh vào mặt Đan Phi.

Đan Phi vì bị đánh nên khẽ giật mình.

Trong lòng đại tiểu thư khẽ run, cảm thấy đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn.

Khi nàng chuyển mắt xuống phía dưới thì phát hiện xác một con ong có thân màu vàng đen nằm trên mặt đất.

Đan Phi đã nhìn thấy con ong này bay tới từ sớm nên mới vọt tới, vì đại tiểu thư mà đuổi ong, nhưng không ngờ lại làm cho đại tiểu thư hiểu lầm, hắn bị ăn một cái tát nhưng nàng vẫn bị ong đốt. Hắn nhủ vậy, rồi xuất thủ đã chụp được cánh tay của đại tiểu thư.

Tào Ninh Nhi cũng biết vừa rồi mình đã hiểu lầm Đan Phi nên vội hỏi thăm :

- Đây, người có sao không? Có đau lắm không?"

Cô nàng này sao lại còn nói lời vô ích, vào thời điểm quan trọng thế này cơ chứ?

Đan Phi thấy con ong này chết rồi nhưng mũi châm độc đã đâm vào ngón tay của Tào Ninh Nhi. Hắn không nhiều lời, nhanh chóng dùng móng tay lấy nó ra.

Lúc này Tào Ninh Nhi mới cảm giác được đau đớn truyền đến từ đầu ngón tay, giống như muốn đâm vào tận đáy lòng, mặt mày nàng ko khỏi nhăn lại. Bây giờ nàng mới biết rõ vì cứu nàng nên hắn đã không để ý đến lễ nghi mà kêu to tên nàng.

- Người mau buông tiểu thư ra.

Một màn vừa rồi phát sinh quá nhanh nên Thúy nhi không biết rõ chuyện gì đã xảy ra thì đã thấy Đan Phi giống như đang phát điên, lao nhanh về phía đại tiểu thư rồi bị đại tiểu thư giáng cho một bốp tai nhưng vẫn nổi lên sắc tâm, nắm lấy tay của đại tiểu thư không buông.

Hạng gia nô kiểu này thì không thể tặng hắn một nụ cười nếu không hắn sẽ ý thế làm càn, hắn sẽ nghĩ người thật sự có tình cảm với hắn.

Thủy nhi nghĩ chần chẫn chuyện đúng như nàng thấy liền tặng cho Đan Phi một quyền vào lưng, thấy hắn chẳng những không buông tay đại tiểu thư ra mà ngược lại còn nắm lấy ngón tay của đại tiểu thư mà xoa xoa nắn nắn.

Trông mặt của Thủy nhi như muốn rơi xuống đất, nàng rống lên như một con sư tử cái hung mãnh:

- Nhanh, có ai không, mau mau cứu đại tiểu thư, phi lễ, phi lễ rồi!

- Không cần gọi!"

Tào Ninh Nhi khẽ quát một tiếng. Nàng nhận ra Đan Phi nắm đầu ngón tay của nàng bỏ vào miệng ngậm, khiến nàng nhảy dựng, xem chút nữa ngất tại đường trường. Cũng may kiến thức nàng có không ít nên nhận ra Đan Phi đang kèm quanh ngón trỏ của nàng, cố gắng dùng sức hút ra. Nàng biết Đan Phi đang giúp nàng lấy chất độc ra.

Mặc dù thấy Đan Phi, cố phần kích động, chuyện bé xé ra to lên nhưng nội tâm Tào Ninh Nhi vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Nàng thấy mặt Đan Phi in rõ dấu bàn tay của nàng, thế mà hắn vẫn làm như vậy với nàng. Khiến lòng đại tiểu thư hơi ấm, nhìn nam tử gần trong gang tấc này, nhất thời nàng không biết nói gì.

Mặt trời mùa thu đang lặn về phía tây, ánh hoàng hôn chiếu lên người nàng, nhân nhạ ôn hoà.

- Đại tiểu thư?!

Tiếng kêu như sấm kèm theo sự kinh hãi trong câu nói làm cho đại tiểu thư của chúng ta nhảy dựng, đợi tinh thần hội phục lại, đại tiểu thư mới phát hiện ra tiếng nói đây là của lão quản gia. Một đám người cầm côn gỗ, xéng cuộc chạy đến rồi cùng đứng một chỗ với Thủy nhi, trợn mắt há mồm nhìn hai người dưới ánh trời chiều.

Ánh chiều tà đem những tia sáng cuối cùng, chiếu lên những ngón tay nhỏ nhắn bé xíu của Tào Ninh Nhi, lại chiếu lên trên môi Đan Phi, vẽ lên một bức hoạ ôn nhu nhưng có phần trái ngược lại lẽ thường.

Chuyện thú vị gì thế này?

Côn gỗ trên tay Đặng Nghĩa gần như muốn rời tay, rơi xuống bàn chân của y. Mới có hai ngày mà tên tiểu tử Đan Phi này đã quyến rũ đại tiểu thư, hơn nữa còn muốn công khai chủ quyền ngay trước cửa Tào phủ sao?

Cuối cùng thì Đan Phi cũng buông tay nàng ra, Tào Ninh Nhi cũng phôi hạp rút tay về, ho khan một tiếng rồi nói:

- Ta bị ong đốt... Đan Phi giúp ta hút độc.

Mặt Đồng quản gia phồng lên như trái bí đao - Ta ko biết người có thật sự tin như vậy không, dù sao thì ta cũng không nghĩ như vậy!

Cũng may mặt của lão cũng đủ lớn nên có thể che giấu được suy nghĩ. Lão cố tình làm dịu tình hình tại:

- Không sao, không sao, tất cả quay lại làm việc đi.

- Sao lại không có gì? Ta vẫn thấy còn hơi đau đây.

Tào Ninh Nhi nhú mày, nàng thật sự vẫn còn đau đấy nhưng phần lớn là nàng giả vờ nhiều hơn, ừ thì coi như không đau cũng phải giả vờ là rất đau. Nếu không thì chuyện này mà truyền đi, biết giải thích kiểu gì đây?

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Đồng quản gia không có chủ ý nào. Lão liếc nhìn Đan Phi, thầm nghĩ, chẳng lẽ còn mời Đan Phi há miệng ra để tiếp tục?

Đan Phi cũng nhú mày.

Hắn công tác quanh năm suốt tháng ngoài hoang dã nên hắn nhận ra con ong vò vẽ kia là ong mặt hổ. Nó có độc tính rất mạnh, nếu bị chích phải thì có thể bị sốc dẫn đến tử vong, đương nhiên là cái này cũng phải xem xét đến cơ nhục người bị chích.

Nếu bị ong vò vẽ mặt hổ này chích phải, thì phương pháp sơ cứu tốt nhất là phải lập tức nhỏ gai xoá nguồn gốc truyền độc, sau đó bóp chặt bị trí vị bí để ngăn máu chảy về tim. Việc tận lực hút độc tố ra ngoài, đối với thân thể cũng chỉ đạt hiệu quả nhỏ nhất mà thôi.

Vừa rồi Đan Phi chỉ làm theo bản năng cứu người. Hắn liếc nhìn đầu ngón tay đại tiểu thư thì thấy đầu ngón tay hơi sưng đỏ, biết không còn vấn đề gì nữa, hắn ho khan một tiếng rồi nói:

- Cần xoa lên một ít dấm chua thì sẽ tốt rồi.

"Cái... Cái ... dấm chua . . . là cái gì?."

Đồng quân gia lấp bắp hỏi.

Thời đại này còn chưa có dấm chua sao? Không phải Đỗ Khang sáng tạo cách nấu rượu, còn con của hắn tạo ra cách làm dấm chua sao?

Đan Phi không kịp nghĩ nhiều, lập tức thay đổi phương pháp trị bệnh:

- Nhanh chóng đi đập nát gừng với tỏi, sau đó đem chất lỏng bôi lên vết thương trên ngón tay.
- Đặng Nghĩa, còn không nhanh đi chuẩn bị.

Đồng quân gia đá Đặng Nghĩa một cước.

Đặng Nghĩa cuống quýt chạy vào sân nhà, nhưng trước cửa thì rất tĩnh lặng. Đồng quân gia nhìn đại tiểu thư, rồi lại nhìn Đan Phi, ngập ngừng nói:

- Nếu như không cảm thấy thấy phiền, thì hai người tán ngẫu một lát cũng được?

Mặt đại tiểu thư đỏ bừng, nhẹ giọng nói:

- Ko có chuyện gì để nói... Chúng ta...
- Chuyện thể nào?

Một giọng nói cắt đứt câu nói của Tào Ninh Nhi. Mọi người quay đầu nhìn lại thì thấy Tào Phúc đang mang theo thủ hạ là Ma Cường, một bước đi đong đưa một thì loạng choạng ba, người đầy mùi rượu đi tới.

Tào Ninh Nhi nhăn mày, nàng không muốn để ý đến người đại ca không có tiền đồ này.

Đồng quân gia cười một tiếng lạnh lùng, đáp lại:

- Vừa rồi đại tiểu thư bị ong vò vẽ đốt.
- Thật sao?

Tào Phúc lấp bắp hỏi, y vô cùng kinh hãi. Nhìn thấy Đồng quân gia liên tục gật đầu, Tào Phúc liền cười ha hả nói lớn:

- Báo ứng, đúng là báo ứng rồi! Tào Ninh Nhi ơi là Tào Ninh Nhi, người nói con ông này làm sao lại đốt người... Ai ôi!!!"

Hôm nay Tào Phúc vẫn luôn tức giận, vì mọi chuyện mấy ngày nay không được như ý của y, chia tay cùng muội muội sau đó lại đi thanh lâu uống rượu, có người đẹp hầu hạ nên y đã vui đi một ít. Lần này hắn về sớm đương nhiên là do nhớ kỹ chuyện về khế đất, rồi lại tình cờ nhìn thấy muội muội bị đốt, y không lo lắng mà còn lấy làm vui mừng.

Không ngờ hắn chỉ mới mở miệng cười ha ha hai tiếng thì trên cổ truyền đến cảm giác tê rần. Hắn liền đánh ra một chưởng, khi thu tay lại thì phát hiện trong tay có một con ong mặt hổ.

Sắc mặt Đan Phi thay đổi.

- Đại công tử uy vũ.

Ma Cường lập tức nín thở.

Tào Phúc cười hắc hắc, nhưng trong lúc này cũng cảm thấy cổ họng khàn đặc, cảm giác cổ không thể nhúc nhích, cảm giác đau đớn làm y tỉnh táo hơn. Ma Cường tính vượt mông ngựa thêm vài câu thì cảm giác bờ môi bị chích một cái, lại ăn một chưởng, gã bay ngược ra sau, bộ dạng như một con heo bị chọc tiết.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh trời chiều chiếu rọi, cổ Tào Phúc dần dần sưng lên, còn môi của Ma Cường thì giống như hai cái lạp xưởng, tất cả ko khỏi hoảng hốt.

- Làm sao bây giờ? Đan Phi!

Tào Ninh Nhi vội la lên.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cứu người qua loa

Dịch giả: Yeeuanh59giây

Biên: Phàm Nhân.

Mọi người hò hét âm ỉ, lúc này Tào Ninh Nhi cảm thấy chỉ có Đan Phi mới mang lại cho nàng cảm giác an tâm, chứng khiến Tào Phúc thê thảm như vậy, tuy rằng hã giận nhưng dù sao hã cũng là đại ca của nàng nếu phải chết cũng nên chết xa một chút, chết ở trước cửa Tào phủ đến lúc phụ thân nàng hỏi tới cũng không biết giải thích thế nào.

Đan Phi cảm thấy Tào Đại công tử này cốt cách thanh tao kỳ lạ, thoát nhìn cứu vớt thế giới cũng không thành vấn đề, dựa theo khoa học lý luận bị hai trăm con ong mật hồ đốt nhất định sẽ có nguy hiểm tính mạng thế nhưng Tào Đại công tử này chẳng qua là bị một con ong mật hồ đốt thoáng một phát, tính theo một cách khoa học xác suất mà hã biết được, thì tỷ lệ độc chết cũng không tính là lớn.

Thế nhưng khi thấy Tào Phúc cùng Ma Cường lại có loại bộ dáng thê thảm như vậy Đan Phi đột nhiên rung mình, hã biết rõ vấn đề ở nơi nào.

Hai gia hỏa này vừa uống hoa tửu!

Không biết mấy con ong mật hồ này cùng hai người kia cay cú điều gì, nhưng rượu là thứ giúp lưu thông vật chất trong máu nên nhất định sẽ khiến cho chất độc lan truyền nhanh hơn. Đan Phi nghĩ tới đây hơi cảm thấy vấn đề khá nghiêm trọng, lập tức nói:

- Đồng quán gia.

- Làm sao vậy Đan Phi?

Đồng quán gia cũng hoảng hồn thầm nghĩ Đại tiểu thư mới bị đốt cũng may không có gì đáng ngại, Đại công tử nếu là có cái gì không hay xảy ra, hã người làm quán gia này trực tiếp nhảy sông tự vẫn thôi.

- Phiền toái quán gia chạy nhanh đi lấy rượu, tú hoa châm cùng đá lửa tới đây, lấy thêm một cái bát rượu đến.

Đan Phi sớm đã quên mất thân phận gia nô Tào phủ của mình.

Đồng quán gia ngược lại còn nhớ rõ chuyện này, chẳng qua là trước mắt bị bối rối hết lần này tới lần khác, liền thấy tiểu tử trước mắt này có một cỗ sức mạnh trấn định, chấy nhà cần nước, ác bệnh cần danh y, Đồng quán gia tím mày tên hạ nhân bên người vẫn còn đang thất thần rồng lớn nói:

- Còn không mau, dựa theo sự phân phó của Đan Phi mà hỗ trợ!

Rượu, tú hoa châm và đá lửa rất nhanh được mang đến Đan Phi không nói hai lời trước tiên rót đầy một chén rượu, Tào Phúc thấy Đan Phi bung bát rượu tới đây mơ mơ màng màng nói:

- Không uống không uống, mau mau cứu ta.

Trong đầu người toàn bộ đều là nước a

Thời khắc này, còn tưởng ta muốn lấy rượu uống cho người uống chắc?

Đan Phi dở khóc dở cười đặt bát rượu xuống, dùng đá lửa chà xát hai cái, nhóm lửa vào chén rượu kia sau đó đem tú hoa châm trên tay thoáng hơ qua lửa rượu mấy cái.

Kiến thức giải độc hã đương nhiên biết rõ.

Đem cỗ Đại công tử hướng về phía mặt trời buổi chiều Đan Phi hí mắt tìm kiếm rút cuộc tìm được nơi có vết cắn của ong vằn.

Vừa rồi Tào Ninh Nhi không phải chỉ lau qua mà thoáng đụng một cái trứng đầu nọc ong vằn, cái tên tiểu tử này chẳng qua là bị mũi nọc ong đốt một chút, vừa rồi một cái tát chụp chết luôn đầu ong vằn đem toàn bộ mũi nọc ong đẩy vào trong cổ luôn rồi!

Đan Phi âm thầm nhủ mày vẫn là dùng châm đẩy mũi nọc ong ra, tại một chỗ miệng vết thương đem mũi nọc ong đã vỡ vụn đều lấy ra.

Mọi người nín thở ngưng thần, thấy hã chăm chú như vậy đến Ma Cường đang đau khổ cũng nhìn đau, không dám hé môi.

Nắng chiều ngả vàng chiếu vào gương mặt Đan Phi, hai mắt tràn đầy biểu tình chăm chú.

Tào Ninh Nhi chỉ sợ Tào Phúc chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, trong lòng lo lắng, đứng ngồi không yên, ở cạnh bên nhìn thấy Đan Phi động tác đầu vào đây

không khỏi có thêm một phần tin tưởng, bớt đi một phần lo lắng, mượn ánh nắng tịch dương quan sát khuôn mặt Đan Phi đột nhiên phát hiện tiểu tử này lúc khuôn mặt chăm chú cũng đẹp trai đấy chứ!

Trên mặt nổi lên một rặng mây đỏ, Tào Ninh Nhi sợ người khác phát hiện, cuống quýt dời đi ánh mắt, nghiêng đầu thấy mọi người đều đang nhìn Đan Phi mới lặng yên thở phào nhẹ nhõm.

Đan Phi đem mũi ngọc ong lấy ra xong lại đổ một chút rượu lên cổ Tào Phúc, quay sang đồng quản gia nói:

- Quản gia tìm người giúp hẩn hút độc trên miệng vết thương, có thể hấp bao nhiêu thì bấy nhiêu.

Đồng quản gia không nói hai lời liền ngậm lấy miệng vết thương trên cổ Tào Phúc.

Mặc dù Tào Hồng nhìn cái tên Đại Thiểu Gia này không vừa mắt nên để cho Tào Ninh Nhi tiếp nhận sự vụ gia tộc, thế nhưng Đồng quản gia minh bạch con gái lớn còn phải gả ra ngoài, về sau tiếp quản Tào Gia này vẫn phải là Tào Đại công tử đấy.

Mọi người không rõ nguyên nhân gì nhưng tình cảnh trước mắt rất là cảm động, thăm nghĩ Đồng quản gia thực trung thành và tận tâm vì sinh mạng trực hệ Tào Gia mà nín thở hút máu độc không ngừng.

Đan Phi đối với Ma Cường cũng bắt chước làm theo, thấy cái miệng sưng phù như lập xường của hẩn khép mở có chút khó khăn, Ma Cường thần trí còn chút thanh tỉnh hàm hồ nói:

- Đan . . Đan . . Ôi!!! Tây. . . Ôi!!! Tây. . .

Ôi!!! Tây ôi!!! Tây

Đan Phi cho rằng tên này có chút huyết mạch đảo quốc vừa rồi khen ngợi kỹ thuật trị liệu của hẩn cao minh hơn so với phương Đông, nghe xong cả buổi mới hiểu được Ma Cường hiển nhiên cũng sợ chết "ôi!!! Tây" ý tứ hẩn là "muốn hút độc". Ma Cường là mời hẩn hỗ trợ hấp hút độc tố ra, Đan Phi chau mày thờ dài thấp giọng nói:

- Muốn chữa bệnh phải không? hai lượng bạc. Thế nào?"

Đôi mắt đẹp của Tào Ninh Nhi lập tức tròn tròn.

Ma Cường nghĩ đến tính mạng đang treo lơ lửng lập tức liên tục gật đầu, hẩn bình thường là tên gia nô cao cấp được ở cùng Đại công tử một chỗ tự nhiên so với Đan Phi cùng đám gia nô khác quả thực xa xỉ hơn rất nhiều.

Đan Phi đứng lên nói:

- Một lượng bạc giúp đỡ Ma Cường hút máu độc, các người có ai tiếp nhận không?

Thừa dịp người ta sắp chết muốn thừa cơ trục lợi, đạo lý này Đan Phi thừa hiểu, hẩn là một người đến từ hiện đại, vẫn biết là không nên nhưng thời điểm này không ra tay chém y một đao thì thật có lỗi với chính mình, bất quá lần sau báo giá tiền hiển nhiên đã bớt đi năm thành.

- Có có!

Đặng Nghĩa sớm bụng lấy một cái chén lớn trong đám người kia mà xông ra, hẩn một tháng tiền công bắt quá được hơn mười văn tiền, một lượng bạc thật hấp dẫn, đây chính là "ôi!!! Tây ôi!!! Tây" đấy.

Buồng chén lớn Đặng Nghĩa ôm lấy cổ Ma Cường, từ trên xuống dưới đúng theo tiêu chuẩn cách hôn ngày quốc tế giải phóng khiến mọi người một phen nôn mửa.

Thúy Nhi mặt mũi đỏ bừng vội đưa tay che mặt lại, lại nhìn không được từ khe hở ngón tay nhìn lên, khuôn mặt Tào Ninh Nhi đã sạm đỏ bừng, muốn cười lắm rồi, nhưng cố nén lại.

Ma Cường cố nhịn một hồi rốt cục chịu đựng không nổi đẩy Đặng Nghĩa ra, nôn mửa sau nửa ngày đứng lên nói:

- Người **** cái miệng người, sao lại thú như vậy

Đặng Nghĩa cũng có chút ủy khuất bụng lên chén lớn nói:

- Ta còn chưa nói mà người đã phun ra toàn lời dơ bẩn. Ta chỉ là nhai hai củ tỏi mà thôi, cái bát nhựa tôi cùng nhựa gừng này hay là để cho đại tiểu thư chuẩn bị cho người, đại tiểu thư thoa lên cho người a.

Hai tên này đều đang bốc hỏa, khó tránh khỏi phun ra, ô ngôn uế ngữ

Bờ môi nhỏ nhắn của Tào Ninh Nhi khẽ bặm lại, cố kiềm nén cảm giác buồn nôn của mình, nàng đang hoài nghi phần nhựa tỏi này đều từ trong miệng Đặng nghĩa làm ra, bèn cuống quýt ra lệnh:

- Người cho Đại công tử cùng Ma Cường dùng mau, bọn hắn đang rất cần thứ này.

- Đại tiểu thư người thật tốt.

Đặng Nghĩa hết lòng ca ngợi, trong lòng thầm nghĩ "Đại tiểu thư của mình đúng là tiên nữ mà", rồi quay đầu nhìn về phía Ma Cường nói:

- Phần hỗn hợp nhựa tôi cùng nhựa gừng này Đan Phi nói có thể trị liệu nọc ong, người có muốn bôi hay không, người không bôi ta liền đổ đi.

Tuy Ma Cường cùng Đan Phi không có quen biết, nhưng đối với thủ pháp trị liệu của hắn thì rất có tin nhiệm vụ hỏi:

- Sao còn không đưa cho ta!

Một ngum đoạt lấy chén lớn Ma Cường do dự nhìn về phía Đại công tử đang bị Đồng quản gia cản còn trên mặt đất chần chờ nói:

- Đại công tử người có muốn bôi cái này trước không, nếu không ta liền bôi trước.

Tào Phúc bị con mắt hổ chính vào phần cổ hiển nhiên so với Ma Cường nghiêm trọng một ít nghe được Ma Cường hỏi thăm, liền bấp bấp nói:

- Cứu tên họ Ma trước . . Cường. . . ta.

Mọi người đều khê giật mình.

Đồng quản gia lệ nóng doanh trông thầm nghĩ ta bằng tuổi này rồi lần đầu nghe được Đại công tử nói ra câu trượng nghĩa như vậy.

Ma Cường cũng là sâu sắc cảm động háp háp mũi nói:

- Đại công tử Ma Cường chết cũng không quên ân đức của người.

Hắn cảm một chút tôi già muốn bôi tại ngoài miệng, mặc kệ Tào Phúc trừng mắt nhìn y.

Không biết Tào Phúc lấy khí lực ở đâu, bỗng nhiên đẩy Đồng quản gia ra nhảy dựng lên một ngum liền đoạt lấy chén lớn trên tay Ma Cường thuận tay cho hắn một bạt tai.

- Ngu xuẩn bọn công tử nói là cứu người trước đúng là lãng phí cứu ta mới là tốt!"

Mọi người bật ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nữ nhi tâm sự

Dịch giả: Phạm Nhân.

Tào Phúc đem hỗn hợp trong chén đổ hết vào cổ mình, xong xuôi mới đem cái chén ném trả lại cho Ma Cường, Ma Cường giận mà không dám nói, lại không muốn lãng phí, lập tức dùng miệng đem phần chất lỏng còn dư lại trong bát liếm sạch sành sanh.

Trên cổ truyền đến cảm giác cay cay nóng nóng, lại có phần mát lạnh, Tào Phúc mới có phần an tâm----- Tóm lại so với lúc bị tê liệt trước đó lại tốt hơn rất nhiều.

- Quản gia!

- Đại công tử tốt hơn rồi?

Đồng quản gia thấy Tào Phúc đã khôi phục ít nhiều nhưng vẫn bày ra biểu tình tức giận, trong lòng có phần vui vẻ nói.

- Người quản lý nơi này kiểu gì vậy?.

Tào Phúc cả giận nói:

-Nơi này tại sao lại có ong mặt hổ xuất hiện?

Đồng quản gia nói quanh co một lát, thăm nghĩ ta quản thiên quản địa, quản người làm gãy phân thối còn chưa đủ hả, lý nào ở ngoài phủ có ong mặt hổ còn quy tội cho ta? Đặng Nghĩa một bên thấy vậy, không buông tha cơ hội thể hiện.

- Đại công tử, gần một tháng nay, không biết vì sao, luôn có ong mặt hổ qua lại ở phụ cận , ta có thấy qua một hai con, có điều nó không chích người.

Hắn nói một câu lập tức đắc tội hai người, Tào Ninh Nhi biết đây là thô nhân cũng không thềm chấp, trong mũi Tào Phúc đều là hơi lạnh.

- Ý người nói bốn công tử không phải là người?

- Không phải, không phải Đặng Nghĩa sợ hãi, đến mức sắp ngã.

Đột nhiên Thúy nhi rít lên một tiếng, mọi người quay đầu nhìn sang, liền thấy Thúy nhi tay áo tung bay, một bên xua đuổi một bên la lớn:

- Ong mặt hổ!

Đặng Nghĩa lập tức kêu lên:

- Bảo vệ Đại tiểu thư.

Hắn chạy vội xông tới, cời xuống trường sam giúp đỡ Thúy nhi xua đuổi bầy ong. Đồng quản gia nhìn thấy còn có vài con ong vò vẽ ở phương xa bồi hồi, hoảng hốt vội nói:

- Nhanh, nhanh vào phủ.

Tào Ninh Nhi cũng âm thầm hoảng sợ, từ lúc mọi người bảo vệ nàng tiến vào Tào phủ, mãi cho đến khi bước vào tiền đường, lúc này nàng mới thở phào một hơi, thoáng nhìn Đan Phi hình như có phân trầm mặc, Tào Ninh Nhi không nhịn được hỏi:

- Đan Phi, chuyện này... vì sao ong mặt hổ này lại đốt ta?"

Thúy nhi suất chút nữa cười sắc súa, thăm nghĩ Đại tiểu thư thật sự đem Đan Phi làm Vạn Sự Thông, cái gì cũng muốn hỏi hắn?

Tào Phúc một bên nói:

- Tào Ninh Nhi, người cả ngày trang điểm làm đẹp ăn mặc lộng lẫy, không rước lấy ong bướm mới là lạ?

Tào Ninh Nhi mắt đẹp trừng to.

- Ta vẫn chưa thềm nói, việc người cả ngày nồng nặc mùi rượu câu dẫn ông tới đây.

Hai người đứng giữa tiền đường giương cung bạt kiếm, Đan Phi một bên nói:

- Tiểu thư cùng đại công tử nói đều có mấy phần đạo lý.

- Cái gì?

Tất cả mọi người đều tròn cặp mắt, Đồng quản gia thì lắc đầu liên tục, thăm nghĩ Trường Giang sóng sau đê sóng trước, một lần sóng dữ đẩy tan lần sóng mạnh, gia nô có đảm lược lớn như vậy, trước giờ hắn chưa từng thấy qua.

Thấy mọi người tò kinh ngạc, Đan Phi nói:

- Theo ta được biết, loại này ong vò vẽ gọi là hổ Đầu Phong, yêu thích màu sắc tươi đẹp nhất là mấy bông hoa, có khả năng nó cho rằng Đại tiểu thư như đoá mẫu đơn, mới tập kích Đại tiểu thư.

Tào Ninh Nhi thấy Đan Phi tán thành ý kiến của Tào Phúc, trong lòng có chút tức giận, thế nhưng khi nghe hắn giải thích lại có phần vui mừng, gương mặt ửng đỏ, chậm rãi gật đầu nói:

- Đan Phi, không ngờ người cũng có chút kiến thức.

Thúy Nhi nhịn không được che miệng cười mỉm, Tào Ninh Nhi thấy được, khẽ quát:

- Người cười cái gì?

- Ta nghĩ ông mặt hổ này đốt, là bởi vì nó thấy ta cùng mấy bông hoa kia, giống nhau thì phải.

Thúy Nhi cao hứng nói.

Mọi người lại muốn té xỉu.

Đồng quân gia đang phùng mào trọn má nộ khí xung thiên khuôn mặt chẳng khác gì quả bí đao cũng bắt đầu trở nên hòa hoãn, thế nhưng điều này lại khiến y lo lắng, nếu cứ để như thế mấy hôm nữa, thì cái tên gia nô này sẽ nhân cơ hội nịnh bợ, sẽ chiếm đi vị trí lúc này của hắn, y liền cau mày hỏi:

- Thế chuyện kia là thế nào. . . Ông mặt hồ kia vì sao lại đốt luôn đại công tử cùng Ma Cường?

Mọi người thấy rằng hai người này bị đốt cùng mấy bông hoa kia không hề liên quan, một câu hỏi mang tính bắt bẻ nhưng lại rất liên quan, nói xong y nhìn chăm chăm vào Đan Phi, lòng thầm nghĩ ta xem tiểu tử ngươi trả lời thế nào.

Đan Phi cười cười:

- Ông mặt hồ trừ yêu thích màu sắc tươi đẹp như đóa hoa ra, còn đối với mùi thơm rất là miễn cảm, đại công tử . . .

- Tốt, tốt. Chúng ta biết rồi

Tào Phúc thấy Tào Ninh Nhi mặt mày hớn hở liền trầm mặt xuống, y nhìn thấy biểu tình của muội muội liền biết nó muốn truy cứu đến việc trêu hoa ghẹo nguyệt của y, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Quân gia, ta nghĩ mấy con ông này lớn mật như thế, chắc chắn phía sau có nguyên nhân.

- A?

Đồng quân gia nhất thời không hiểu Tào Phúc đang nói gì.

Tào Phúc thấy Đồng quân gia bêu ra vẻ mặt hồ đồ, liền nhìn về phía Đan Phi nói tiếp:

- Tiểu tử ngươi có chút cơ trí, bốn công tử rất thương thức, ngươi đương nhiên biết ta nói gì chứ?

- Ý công tử là xung quanh đây có tổ ông?.

Đan Phi mỉm cười đáp lại.

Mọi người rung mình, Tào Phúc hưng phấn vỗ đùi nói:

- Không sai, mấy con này ngay cả Tào Phú cũng dám mò đến, nếu không có sào huyệt phía sau thực sự không còn gì để nói. Đặng Nghĩa!.

- Tiểu nhân ở đây.

Này giờ Đặng Nghĩa vẫn chờ ở ngoài, hiển nhiên không muốn mất một lượng bạc đã giao kèo trước đó.

- Ngươi lập tức đi tìm sào huyệt ông mặt hồ cho ta.

Tào Phúc nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ngay cả bốn công cũng dám đốt, hay cho một đám ông đàn độn, ngày mai bốn công tử sẽ tự mình dẫn nhân mã đem đám ông khôn kiếp này chém tận giết tuyệt, một móng cũng không tha.

- Đại công tử anh minh.

Ma Cường cong cái miệng như hai miếng lạp xưởng, không quên nịnh hót một câu.

Tào Ninh Nhi thấy Tào Phúc trông lại, bểu môi nói:

- Thật là uy phong, hảo sát khí.

Nàng đứng dậy hướng phía ngoài đi ra, Tào Phúc một bên bắt mắt nói:

- Tào Ninh Nhi, ngươi có phải là muội muội của ta không thế? Đẳng nào chúng ta cũng cùng chung một mối thù, ta làm vì Tào phủ, vì một phương bách tính mà trừ hại, tại sao ngươi còn dùng lời lẽ vô tình?

- Ta chỉ hy vọng, ngươi không bị người khác dùng cán khiên về là phúc đất lắm rồi.

Tào Ninh Nhi lạnh nhạt nói:

- Đan Phi, chúng ta đi.

- Đại tiểu thư.

Thúy nhi bận bịu sửa lại ống tay áo cho Tào Ninh Nhi.

- Người nên gọi ta đi cùng mới đúng,

Đồng quản gia một bên âm thầm lắc đầu, Tào Ninh Nhi thấy thế không khỏi đỏ mặt, quát lên:

- Người đương nhiên cũng phải theo, là ta có chuyện muốn cùng Đan Phi trao đổi.

Nàng nhẹ nhàng bước liên tục, mãi cho đến lúc đến khuê các của mình mới dừng lại, cảm giác gió xuân lùa qua khe tóc, nhưng trên mặt lại không thấy mất mẻ tý nào cứ tỏa nhiệt nóng bừng, lúc này nàng mới xoay người nhìn về phía Đan Phi.

Ánh nắng chiều đi mất chưa chỗ cho bóng đêm vô tận, ánh đèn lồng mờ ảo, chiếu vào khoảng không giữa hai người, khiến màn đêm u tối trở nên mông lung huyền diệu.

Đan Phi thấy Tào Ninh Nhi si ngốc nhìn hấn, khiến hấn có phần không hiểu, đánh tiếng hỏi:

- Đại tiểu thư có gì phân phó?

Tào Ninh Nhi khẽ cắn môi, giả vờ bình tĩnh, đáp lại:

- Ngày hôm nay người làm việc không tề, không chỉ ra tay giúp được đường, còn giúp ta trị độc.

Đưa lên ngón tay bị đốt, đầu ngón tay chỉ hơi sưng lên, Tào Ninh Nhi rất là vui mừng, hơi mỉm cười, nói tiếp:

- Tào gia từ trước đến nay đều thưởng phạt phân minh, có công tất thưởng, người muốn được thưởng gì?

Đầu óc Đan Phi thoáng động, hấn cảm giác mọi việc trên đời đều trở nên đơn giản như ăn một bát cháo lỏng, không nghĩ tới chỉ vừa tiếp nhận cuộc đời mới, thân gia nô đã có cơ hội trở mình, muốn làm việc lớn đương nhiên sẽ không tùy tiện bỏ qua cơ hội này.

- Kỳ thực ta. . . Muốn khẩn cầu Đại tiểu thư một việc.

Trái tim của Tào Ninh Nhi nhảy dựng.

- Lớn mật.

Thúy nhi không nhịn được quát lớn, nói:

- Người quên thân phận của mình rồi hả.

Tào Ninh Nhi giờ tay cầm Thúy Nhi, chân chừ giây lát, mới nói:

- Người yêu cầu ta chuyện gì?

- Hạ nhân trong phủ có kỳ nghỉ chứ.

Đan Phi thắc mắc hỏi.

- Cái gì là. . . Kỳ nghỉ?

Tào Ninh Nhi có phần không rõ.

Đan Phi cảm giác từ này có khả năng đi trước thời đại, cân nhắc chốc lát, liền hỏi lại:

- À là thế này, ta có chút việc muốn, muốn xin Đại tiểu thư để ta ra ngoài mấy ngày.

Tào Ninh Nhi thờ phào một hơi, có chút lạnh nhạt, nói:

- Hóa ra là chuyện này.

Thật tình nàng không muốn thiếu niên gầy gò trước mặt mình, lại mở miệng yêu cầu cùng nàng yêu đương vào lúc này, là tự bản thân nàng thấp thòm không yên, nàng lại không hiểu chính mình tại sao lại đi sợ một tên hạ nhân yêu cầu điều này chứ, nghe xong vấn đề Đan Phi yêu cầu, Đại tiểu thư tâm cao khí ngạo lại có phần thất vọng.

Đan Phi nhìn thấy vậy, thì càng thêm thất vọng, chỉ sợ Tào Ninh Nhi thẳng thừng từ chối, hấn biết gia nô ở thời đại này vốn không có nhân quyền, việc sau khi trốn chạy bị xử chết cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng trước mắt thì hấn rất cần rời phủ để làm chút việc riêng của bản thân.

Một lát sau, Tào Ninh Nhi ngờ ngác hỏi:

- Ở thành Hứa Đô có người thân của người?

Thấy Đan Phi khẽ lắc đầu, Tào Ninh Nhi không tiếp tục hỏi gặng, chỉ dặn dò vài câu:

- Được, để ngày mai ta biểu Thúy Nhi nói cho Đồng quản gia một tiếng, sau khi ra khỏi phủ thì . . . Cẩn thận một tý.

Nhìn thấy Thúy Nhi tròn mắt há mồm, Tào Ninh Nhi cảm giác câu nói vừa rồi có phần khiến người ta hiểu lầm, liền bổ sung một câu:

- Là cẩn thận ông mặt hổ.

Đan Phi mừng rỡ, chấp tay cảm tạ, rồi xoay người rời đi.

Tào Ninh Nhi dõi theo bóng lưng ấy hồi lâu, nhất thời trầm mặc không nói, Thúy Nhi nhin nín cả ngày, rốt cuộc cũng không kim được nữa, đánh tiếng nói:

- Đại tiểu thư. Thúy Nhi cảm giác người đối với cái tên Đan Phi này, có phần không giống với người khác.

Bỗng nhiên giật mình, Tào Ninh Nhi bất giác đáp lại:

- Đúng đấy, là không giống với họ đấy, thì đã sao?

Thúy Nhi đưa tay che miệng, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tào Ninh Nhi, nói:

- Đại tiểu thư, người đừng nói với em, người . . . người . . .

- Người nghĩ đến đâu rồi.

Tào Ninh Nhi mắt ngọc trừng lớn.

- Tên Đan Phi này là người mà Tam Thúc coi trọng, ta cảm thấy quyết định của Tam Thúc có chút qua loa, nên ngày hôm nay mới để hần đi theo, là muốn xem biểu hiện của hần.

Im lặng hồi lâu, Tào Ninh Nhi lẩm bẩm nói:

- Hần tuyệt đối không phải là một kẻ hạ nhân tầm thường, nghe tam thúc nói hần vì báo thù mà đến, không biết có quan hệ với kẻ nào?

Quay bước trở về khuê phòng, Tào Ninh Nhi thấy Thúy Nhi đi chuẩn bị bữa tối rồi mới mượn ánh đèn nhìn ngón tay mình một cái, xuyên qua ánh đèn mờ tỏ, phảng phất như được thấy khoảnh khắc cận kề (bên nhau) dưới trời chiều...

Nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay, Tào Ninh Nhi khẽ cắn môi dưới, khoe miệng vương chút ý cười như có như không, trên mặt lại có phần ngượng ngùng ửng đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Làm lại nghề cũ

Dịch giả: Đông Hy

Trên mặt Đan Phi khá rạng rỡ, lúc kẻ làm công vui nhất dĩ nhiên là khi được nhận lương lại còn có thể nghỉ phép. Sắc trời vừa rạng, hần liền rời Tào phủ rồi chạy một mạch đến Thành Nam.

Hứa Đô được xem như là Đô thành được xây dựng thêm nhưng xét về tổng thể, lối kết cấu truyền thống kéo dài hàng trăm hàng ngàn năm của các trật tự xã hội không khác nhau lắm. Hoàng cung ở Thành Bắc, những nơi gần hoàng cung đều là nha môn quốc gia hay nơi ở của các trọng thần trong triều. Nhưng bất kể là vua hay trọng thần dù cho có phải là yêu dân như con hay không cũng cần phải nuôi dưỡng tình yêu dành cho bá tánh. Do đó, bất kì một đô thị lớn ở triều đại nào cũng không được tách khỏi dân chúng nghèo khổ.

Những bá tánh nghèo khổ ở thành Hứa Đô đều ở Thành Nam, Ô Thanh cũng sống ở Thành Nam.

Đan Phi vẫn giữ tác phong như kiếp trước đó là làm việc gì cũng khá cẩn thận. Trong quá trình trò chuyện với Ô Thanh đã dò hỏi về nơi ở của y, trong lòng đã có tính toán từ lâu, nhưng hấn sợ sẽ thu hút sự hoài nghi của Lưu chương quỹ và Lục Phong nên cũng không hỏi quá nhiều.

Mặc dù không biết chỗ ở cụ thể của Ô Thanh nhưng Đan Phi lại không vội vàng, sau khi đến Thành Nam thì ghé chợ trước, thấy cảnh kẻ đến người đi khá náo nhiệt.

Đan Phi hào hứng đi dạo khắp chợ ở thời đại này, hấn phát hiện ra tường thành của vua không phải là để trưng cho đẹp, chợ ở Thành Nam tuy nói là nơi mua bán của bá tánh nghèo khổ, nhưng sự phong phú của hàng hoá lại ngoài sức tưởng tượng của hấn.

Các chính sách từ thời Tần Hán đến nay đều gây sức ép cho nông - thương nghiệp, giờ đây thiên hạ rối loạn, dân số giảm sút, đương nhiên là Tào Tháo cũng rất xem trọng nông nghiệp, nhưng cho dù như vậy thì cũng không thể ngăn cản sự nhiệt tình mua bán của dân chúng.

Đan Phi hí hửng sờ vào túi mới phát hiện chỉ có vài chục văn tiền ít ỏi, hai lượng bạc của Ma Cường hấn vẫn chưa đòi, dù sao thì miệng người ta cũng chưa hết sung, giống như lúc người sắp chết, mấy lão lang băm thời nay vẫn mặt dày không quên dặn người phải trả tiền thuốc.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình mua bán của hấn, hấn lấy một văn tiền đồng ra mua một chiếc bánh yến mạch*.

Rồi phủ sớm quá nên chưa kịp ăn sáng.

Vị đại nương bán bánh yến mạch thấy gương mặt Đan Phi là lạ nên hơi tò mò. Đan Phi nhận chiếc bánh, cắn thử một miếng thâm nhú mảy, lúc này khá đồng ý với ý kiến của Đặng Nghĩa.

Đầy tớ của nhà Tào phủ cũng coi là kẻ có thân phận, địa vị, những món tầm thường ít ai ăn nhất cũng phải ngon hơn nơi đây một chút.

Những chiếc bánh mà hấn ăn ở Tào phủ được hấp từ lúa mạch nguyên chất, gần giống với những món ăn bổ dưỡng ngày nay, bánh yến mạch ở đây thì dùng lúa mạch xay lẫn cả trấu rồi hấp chín, tỷ lệ trấu tương đối cao, mà cách xử lý khá lạc hậu khiến Đan Phi khó mà nuốt nổi. Nhưng rốt cục cũng đành phải nuốt miếng bánh xuống họng, Đan Phi đã bắt đầu kế hoạch trở thành kẻ tai to mặt lớn của mình.

- Đại nương có biết một cậu thanh niên tên là Ô Thanh không?

Đan Phi định bụng hỏi chừng vài chục người thì mới có đáp án, mới mô tả dáng dấp của Ô Thanh, không ngờ đại nương liền đáp

- Người cậu nói có phải là cái cậu Ô Thanh mà rất hiếu thảo không? Mẹ cậu ta bị bệnh, dạo này bạn tìm thầy thuốc nên không đốn củi đem bán. Người tìm cậu ta để làm gì?

Trong lòng Đan Phi khá vui, cười nói:

- Củi mà cậu ta bán rất tốt, vừa khô mà cân nặng lại đủ, quân gia bảo ta tới mua thêm một ít.

- Đương nhiên là tốt rồi.

Đại nương cười nói:

- Tên nhóc đó là người hiền lành, tự lập.

Những gia đình cùng cảnh ngộ dù sao cũng luôn giúp đỡ lẫn nhau, rõ ràng là đại nương rất có thiện cảm với Ô Thanh

- Nhà hấn ở ngay hẻm Mã Y, đi theo con đường này khoảng nửa dặm rồi tìm ai đó hỏi thăm là biết.

Đan Phi cảm ơn đại nương bán bánh rồi thâm nghĩ ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã, đánh giá tính cách con người không thể chỉ nghe hấn tự sướng mè khen mè dài đuôi mà còn phải nghe đánh giá của những người bên cạnh hấn hay bạn bè mà hấn kết giao. Lúc trước bản thân còn cảm thấy cái tên Ô Thanh chỉ là kẻ phiền phức, giúp mình thì cũng tiện thể giúp Ô Thanh, giờ đây xem ra tên Ô Thanh này có thể là người tốt.

Đi theo con đường dài, Đan Phi không đợi đến lúc ra khỏi chợ thì đột nhiên dừng bước.

Cách đó không xa có một cửa hiệu treo bảng "Tiệm rèn Vương gia", Đan Phi chậm rãi bước tới tiệm rèn, hơi do dự nhưng cuối cùng cũng tới trước cửa.

Tiểu trượng phu không thể chấy túi dù chỉ một ngày, đại trượng phu không thể không nắm quyền dù chỉ một ngày, Đan Phi chưa hề nghĩ rằng làm đại trượng phu hay tiểu trượng phu gì đó, nhưng hấn biết với tư cách một người đàn ông thì chưa bao giờ đánh mất mục tiêu mà mình cố gắng đạt được.

Mục tiêu trước mắt của hấn rất đơn giản, đó là đường đường chính chính tới Nghiệp Thành.

Kinh doanh bất động sản chỉ là một trong những mục đích mà thôi, điều quan trọng nhất là ở Nghiệp Thành có chiếc quan tài của nữ tu!

Hấn biết rằng với khả năng của hấn chỉ sợ rằng không thể thấy quan tài của nữ tu được nữa, ở thời đại của hấn thì hấn được cấp trên ủng hộ nhất, lại kiên trì rất lâu mới khai thác được nơi đó. Với kỹ thuật của thời đại này, muốn đào được quan tài của nữ tu chỉ sợ khó khăn chẳng khác gì xây xong mộ của Tần Thủy Hoàng.

Đây là chuyện vốn không thể nào hoàn thành trong thời đại này.

Nhưng hắn vẫn muốn xem thử, vì hắn không tin vào mọi thứ mình đã thấy.

Không ai hiểu được tâm ý của hắn, ngay cả Tào Ninh Nhi cũng không hiểu được, chỉ cảm thấy sự lặng lẽ của hắn.

Muốn đi Nghiệp Thành chẳng những phải chờ thời cơ, mà còn phải có tiền. Nếu chỉ bằng tiền làm đầy tớ của hắn, có cày đến năm 2016 thì chắc chỉ có thể làm được chiếc xe ngựa đưa hắn đi Nghiệp Thành.

Xe ngựa như là chiếc Rolls Royce đối với người dân của thời đại này, tầng lớp trung lưu thời này đều đi xe bò. Dù không kiếm được xe ngựa thì đi xe bò cũng phải cần tiền.

Sau khi làm lại nghề cũ, quát một mẻ làm ăn để chuộc thân sẽ gom chút tiền vốn đi Nghiệp Thành, đây là dự định trước mắt của Đan Phi.

Đương nhiên hắn hiểu rõ việc tìm long mạch, dò huyết mộ, nhưng tìm mộ thất cần phải có thời gian, trước mắt thì Ô Thanh đã nói cho hắn một cách khá dễ dàng, hắn định chuẩn bị dùng thử xem sao. Nhưng có bột mới gột nên hồ, hắn vẫn phải cần công cụ.

Phân thổ kiếm, Lạc Dương sản, phiên sơn kính, Nhập địa nhãn*. Lúc Đan Phi nghĩ tới câu khẩu quyết này, khoé miệng khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, thấy tiệm rèn không khép cửa, lò luyện thì không cháy.

* Lạc Dương sản: xẻng Lạc Dương; Phiên sơn kính: kính leo núi; Nhập địa nhãn: (Mắt vào lòng đất) là cuốn tiểu thuyết của tác giả Jun Bu Jian cũng viết về phong thủy mộ mã.

Lúc Đan Phi đi đến gần tiệm rèn thì hơi nhú mảy.

Chỗ này không giống tiệm rèn.

Rèn sắt phải nhân lúc còn nóng mà chỗ này thì lạnh tanh như cạp dưa chuột ấy, ngó không thấy ai nhưng Đan Phi vẫn thử kêu một tiếng:

- Có ai không? Cần đánh ít đồ đề.

Hắn vừa kêu một tiếng thì thấy có một thiếu nữ đứng lên từ phía sau lò rèn phía trong góc.

Thiếu nữ mặc chiếc áo dệt từ sợi gai thô, không thoa phấn, trông đáng vẻ thì khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Chính vì nghèo khổ nên sắc mặt hơi vàng vọt, đáng người ốm yếu, nhưng đôi mắt lại trắng đen rõ ràng, khiến cho cả gương mặt mang vẻ thông minh sáng sủa.

Nhưng đôi mắt sáng ấy lại bị che bởi một lớp nước mắt long lanh, mí mắt cũng hơi sưng đỏ giống như mới khóc một trận. Lúc nhìn thấy Đan Phi, cô gái trẻ gạt mình, bờ môi mấp máy nhưng không nói gì.

- Cô nương là thợ rèn của cửa tiệm này à?

Đan Phi hơi ngập ngừng nói.

Đương nhiên là hắn không tin điều này, nếu mà nói cô gái này có thể vung nổi cây chùy nặng mấy chục cân thì có đánh chết hắn cũng chẳng tin, nhưng nhìn thấy sự đau buồn của cô gái, Đan Phi vẫn cố ý nói đùa.

Hắn thích nhìn thấy người khác cười.

Dường như cô gái trẻ hơi buồn cười, nước mắt lại chảy xuống, khẽ nói:

- Ta không phải, đại ca ta mới là thợ rèn. Ta mang cơm tới cho đại ca.

- Thế đại ca của cô nương đâu?

Đan Phi mỉm cười và nói.

Biết vậy hắn không hỏi còn hơn, vừa hỏi thì cô nương kia lại khóc như mưa, không muốn để cho người lạ thấy mình rơi nước mắt nên cô gái vội ngồi xồm xuống, hai tay ôm lấy vai khóc nức nở.

Mãi lâu sau, cô gái không nghe thấy động tĩnh của Đan Phi nên cho rằng hắn đã rời đi, từ từ ngẩng đầu nhìn qua thì thấy Đan Phi vẫn đứng im tại chỗ mà không hề động đậy.

- Ngươi... ngươi... sao vẫn còn chưa đi thế hả?

Cô gái nghẹn ngào nói.

- Ta muốn rèn chút đồ.

Đan Phi mỉm cười và nói.

Cô gái bỗng đứng dậy, hét lớn:

- Không rên nữa, không có ai rên hết, tiệm sắt Vương gia sập tiệm rồi.

Lúc cô nàng nói vẫn không cảm được nước mắt.

Vừa cất lời, trong lòng cô gái hơi lo lắng, nàng ta không nên to tiếng với người lạ, nhưng nàng ta không thể làm gì hơn ngoài việc hét lên.

Vừa nghĩ tới mấy chữ tiệm sắt Vương gia thì trong lòng nàng đau như cắt, vốn tưởng rằng tên thiếu niên này nếu không tức giận đáp lại thì chắc cũng sẽ quay người rời đi, không ngờ tên đó lại chỉ cười và khề nói:

- Đại ca của cô sao thế? Có chuyện gì cũng đừng quá lo lắng, cứ nói ra để mọi người cùng nghĩ cách giải quyết chứ?

Trong lòng cô gái xúc động, đôi mắt đầm lệ nhìn Đan Phi, trong sự tuyệt vọng trước nay chưa từng có vẫn mang chút hy vọng nhỏ nhoi

- Người... người nói... sao?

*Bánh yến mạch: còn gọi là bánh lúa mạch, được làm từ bột mì.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thù hận

Dịch giả: Tàn Kiếm.

Biên: kì ngộ.

Lúc bấy giờ thiếu nữ chỉ cảm thấy tuyệt vọng, nàng chưa từng nghĩ tới một người xa lạ mới chỉ gặp gỡ lần đầu không những không phật lòng với những lời nàng vừa nói ngược lại còn có ý định giúp đỡ nàng.

Trong lòng nàng nhen nhóm lên một chút hy vọng, nhưng sự tuyệt vọng lại chiếm cứ càng nhiều, nàng thấy Đan Phi chỉ lẳng lặng đứng đó chờ câu trả lời của nàng, thiếu nữ cuối cùng chỉ biết bất lực cúi đầu lầm bầm đáp: "Không có tác dụng đâu, với tình trạng của đại ca ta bây giờ ai khuyên cũng vô ích thôi, hắn đã hết thuốc chữa rồi!"

Đan Phi cười cười rồi chậm rãi đi tới, ngồi xuống chỗ đất bên cạnh lò nung của lò rèn, hắn thử đưa tay sờ xoàng xung quanh lò nung nhưng chỉ thấy lạnh lẽo không một chút hơi ấm. Thấy thiếu nữ đứng yên tại chỗ hồn xiêu phách lạc, Đan Phi liền hỏi:

- Đại ca cô tên là gì?

- Hắn tên Vương Đại Chùy.

Thiếu nữ trả lời.

- Thế còn tên của cô nương?

Đan Phi lại hỏi.

Thiếu nữ ngẩn người, nàng ngẩng đầu nhìn Đan Phi nhưng ở trên khuôn mặt của hắn nàng không nhìn thấy một điểm gì có vẻ là để trêu chọc nàng, một lúc sau nàng mới thò thề đáp:

- Ta tên Liên Hoa

- Hiệu rèn này là của phụ thân cô nương truyền lại à?

Đan Phi không nhanh không chậm hỏi.

Liên Hoa “vâng” một tiếng rất nhỏ rồi mím môi nói:

- Gia phụ đã mất được một thời gian.
- Xem ra tay nghề đánh thép của đại ca cô cũng không được tốt lắm.

Đan Phi nhìn lướt qua một ít nông cụ đơn giản ở xung quanh rồi nói:

- Ngươi!

Liên Hoa đứng phắt dậy, căm tức nhìn Đan Phi, rõ ràng là nàng rất không thích nghe câu nói như vậy, nhưng nàng thấy Đan Phi đang mỉm cười nhìn nàng, trong nụ cười của hắn không hề toát ra một chút gì mang tính chế giễu, khiến nàng cảm thấy chán nản, than thở nói:

- Mọi người xung quanh đây cũng đều nói như thế. Lúc phụ thân ta còn sống thì đại ca chỉ muốn làm cái gì đó thật to lớn thật hoành tráng, chứ trước nay chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm cái việc rèn sắt này.
- Nhưng sau khi phụ thân cô nương qua đời, trong nhà không còn cách nào khác để kiếm sống, đại ca cô nương thì vẫn chưa làm nên trò trống gì, không còn cách nào khác hơn đành phải trở lại hiệu rèn?

Đan Phi hỏi ngược lại.

Liên Hoa ngạc nhiên nhìn Đan Phi, nàng nghĩ thầm trong lòng sao hắn lại biết được?

Mọi chuyện đều không nằm ngoài dự đoán của Đan Phi, không có gì mới dưới ánh mặt trời, từ xưa tới nay bất luận trong thời đại nào, rất nhiều chuyện đều không nằm ngoài cái quy luật ấy, ôm mộng chí lớn khi ra đi, mặt mày xám xịt lúc trở về.

Lý tưởng thì đẹp đẽ nhưng sự thật lại phủ phàng.

- Cô nương còn có một đệ đệ?

Đan Phi tiếp tục hỏi.

Liên Hoa càng thêm kinh ngạc, nàng không nhịn được bèn hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao chuyện gì của nhà ta ngươi cũng biết?
- Ta đoán.

Đan Phi cảm thấy buồn cười đáp, hắn chỉ tay vào một con hổ con được khắc bằng gỗ trên tấm thớt cùng với chiếc đao nhỏ làm bằng trúc:

- Mấy thứ này không phải là đồ chơi của huynh muội cô chứ? Chỉ có trẻ con mới chơi những thứ này.

Liên Hoa sững sờ trước kỹ năng quan sát tỉ mỉ của người trẻ tuổi này. Không nói Đan Phi xuất thân từ khảo cổ gia tộc, nếu chỉ bàn về nhãn lực phán đoán thì hẳn tuyệt đối là cao thủ trong nghề, không phải vậy thì lúc trước hắn cũng sẽ không phân biệt được triều đại của bảy thứ đồ cổ kia một cách nhanh gọn như thế.

- Tiểu đệ của ta tên là Hồ Đầu, nó muốn được đi học.

Liên Hoa lí nhí nói.

- Đại ca cô trở về cửa hàng rèn này cùng vì để cho tiểu đệ của cô có thể đi học?

Đan Phi thoáng chút trầm ngâm khẽ hỏi.

Nghe đến đây Liên Hoa vành mắt đỏ lên

- Đúng vậy, trong nhà đều dựa vào hắn gánh vác, lúc trước vất vả mãi mới tích góp được một ít tiền đóng học phí cho tiểu đệ, vậy mà...

Nước mắt nàng lại rơi, Liên Hoa nức nở nói:

- Đại ca ta lại lấy hết số tiền đó đi, thép thì không thêm đánh, hắn chắc chắn, chắc chắn lại đi đánh bạc!

Nàng nói tới chỗ thương tâm lại càng tuyệt vọng. Nếu người nhà còn biết phấn đấu, thì dù cho có vất vả có mệt nhọc, vẫn còn có một chút hy vọng, nhưng một ngôi nhà mà mất hết hy vọng, thì còn cái gì để mà chờ mong?

Đan Phi thờ dãi, hắn chưa kịp nói điều gì liền nghe một tiếng vang lớn ở cửa của hàng rèn, một người đàn ông xông vào, nhìn qua trên người gã cơ bắp cuồn cuộn, trông đáng vẻ rất cao to vạm vỡ, nhưng nhìn diện mạo của gã lại gần giống Đan Phi như thế, mới chỉ là một người trẻ tuổi mà thôi.

- Đại ca!

Liên Hoa la lên,

- Ngươi... lấy tiền đem đi chỗ nào rồi?

Người trẻ tuổi kia chính là Vương Đại Chùy. Hắn vừa vào cửa hiệu nhìn thấy Liên Hoa vội vàng nói:

- Liên Hoa chúng ta trốn nhanh.

Hắn một phát bắt được tay của muội muội liền chạy ra ngoài, Liên Hoa vừa dùng sức giật tay ra vừa nói:

- Đi chỗ nào? Ngày hôm nay bếp lò còn chưa nổi lửa, còn chưa kiếm được một đồng tiền nào, chẳng lẽ định đi uống gió tây bắc sao?

- Đừng nhắc tới những thứ này nữa.

Vương Đại Chùy hơi luống cuống, sốt sắng hỏi:

- Tiểu đệ ở đâu? Nó vẫn còn đang nghe giảng ở chỗ của Tuần tiên sinh à? Ngươi nhanh đưa ta đi tìm nó.

- Ngươi lại thua sạch rồi đúng không?

Liên Hoa đi guốc trong bụng đại ca của nàng, chỉ biết cắn răng hỏi:

- Ngươi rút cuộc thua bao nhiêu tiền?"

Vương Đại Chùy còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa đã nghe thấy tiếng nói quái dị của một người lạ:

- Lần này hắn thua đến mức coi như bán cả cửa hàng rèn đi cũng không trả nổi khoản nợ này.

Liên Hoa ngờ ngác sững sốt, Vương Đại Chùy vừa nghe thấy tiếng nói kia thân thể chấn động, chậm rãi buông tay muội muội ra, nắm đấm của mình thì xiết chặt lại.

Đan Phi đứng nhìn một bên chỉ âm thầm thờ dài, thấy trước xuất hiện ba người, cảm đầu là một tên có khuôn mặt dài như mặt ngựa. Nếu như cho đi diễn vai ác thì tuyệt đối không cần hóa trang, đứng cạnh tên mặt ngựa là hai gã đàn ông, một cao một lùn, khoanh tay đứng chặn nơi đó giống như ván cửa, bên hông đều dắt theo đoản đao.

- Thế nào, thua bạc xong muốn chạy làng à?

Tên mặt ngựa tiến lên một bước, liếc xéo Đan Phi, không rõ tên này xuất hiện ở đây làm gì, nhưng hắn cũng không đem Đan Phi để ở trong lòng.

- Không phải... Doãn lão đại.

Khóe miệng của Vương Đại Chùy co giật.

- Ta nghĩ... Mang muội muội... đi vay tiền để trả cho ngươi

- Ngươi đến cuối cùng thua bao nhiêu?

Liên Hoa tóm cánh tay đại ca của nàng vừa lắc vừa hỏi như phát rồ.

- Đứng sang một bên.

Vương Đại Chùy vung tay lên, hất cánh tay đang lôi kéo của muội muội, Liên Hoa bước chân loạng choạng, suýt chút nữa đập đầu vào lò nung, may mà được Đan Phi đưa tay ra đỡ.

Trên trán khê đỏ mồ hôi, Vương Đại Chùy biết tên Doãn lão đại này lòng dạ độc ác, bèn giả vờ trấn tĩnh nói:

- Doãn lão đại, xin thư thả cho ta mấy ngày, ta nhất định đi vay tiền về trả nợ cho ngươi. Ngươi nếu như không tin ta, thì ta lấy cửa hàng rèn này ra thế chấp được chứ?

- Cửa hàng rèn phải hoành tráng đến mức nào mới đáng giá hai mươi quan tiền?

Doãn lão đại cười lớn hỏi lại.

Liên Hoa ban đầu còn muốn hỏi, nhưng vừa nghe đến câu nói này liền mặt cắt không còn giọt máu, la lên thất thanh:

- Ngươi làm sao có thể thua đến tận hai mươi quan tiền?

Nàng một ngày may may vá vá, giặt giũ áo quần cho người ta cũng chỉ kiếm được mấy đồng tiền, để cho cả nhà ăn no cũng rất khó khăn, đối với nàng hai mươi quan tiền chính là một số tiền trên trời, đời này chỉ sợ khó mà kiếm được.

Sắc mặt của Vương Đại Chùy cũng trắng bệch, một lúc sau mới nói:

- Doãn lão đại, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ trả... Cho dù có đi vay tiền, đi bán mình ta cũng nhất định sẽ trả cho ngươi.

- Mẹ kiếp, ngươi thì đáng giá mấy đồng. Tên phế vật một cái đao còn rèn không được.

Doãn lão đại cười nhạo bảo:

- Lão tử để mắt ngươi mới đánh cược với ngươi một lần, bây giờ lại cho ngươi một cơ hội, ngươi đi vay tiền, muối muối của ngươi cùng với cửa hàng rèn này gán đỡ lấy mười quan tiền.

Hắn nói còn chưa dứt lời, Liên Hoa đã ngã sòng xoài trên mặt đất.

Doãn lão đại không có một chút thương cảm nào, lại nhàn nhạt nói:

- Mười quan tiền còn lại, ngươi mau đi mượn, nếu không lão tử nói không chừng lại đem nàng bán cho lầu Như Tiên...

- Ngươi...

Vương Đại Chùy tiến lên một bước, lập tức gã đàn ông cao kia liền khoanh tay ngăn lại trước mặt hắn, cười lạnh nói:

- Ngươi định làm gì?"

Vương Đại Chùy tuy đã cao to nhưng gã kia còn cao to hơn, tay gã khoát lên chuôi đao bên hông cười gằn nhìn hắn.

Vương Đại Chùy lạnh cả tim, biết Doãn lão đại ở thành nam rất có thế lực, thủ hạ dưới tay đều là những kẻ liều mạng, là hạng giết người không chớp mắt, gã đàn ông thấp lùn đi về phía Liên Hoa một tay hướng ngực nàng chớp tới:

- Cùng lão gia đi thôi.

Liên Hoa ngồi bệt dưới đất không còn chút sức lực nào để đứng lên, hai tay chống đất liên tục trượt về phía sau, gã đàn ông thấp lùn kia lại tiến lên một bước muốn chớp tới thì nghe thấy Vương Đại Chùy nổi giận gầm lên một tiếng, quay người muốn xông đến.

Không ngờ gã đàn ông cao to đã sớm chuẩn bị, chỉ một cái xoay chân nhẹ nhàng đem Vương Đại Chùy quét ngã xuống đất.

Mất thấy gã đàn ông thấp lùn sắp tóm lấy bả vai của Liên Hoa, một cánh tay ở đâu duỗi tới đem Liên Hoa kéo về phía sau.

Tất cả đều sững sờ.

Người ra tay chính là Đan Phi.

Đan Phi mỉm cười, nhìn thấy ánh sáng lạnh lẽo thoáng lóe lên trong ánh mắt của Doãn lão đại, bèn bảo:

- Doãn lão đại đúng không? Ngươi không cần phải gấp gáp, chỉ có hai mươi quan tiền thôi mà, tương chuyện gì to tát, đâu cần phải táy máy tay chân, như vậy đi, ta trả thay cho Vương Đại Chùy là xong chứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đánh cược công bằng

Dịch giả: Tàn Kiếm.

Biên: Kì ngộ.

- Cái gì?

Lập tức ai nấy đều tròn tròn con mắt, không nói đến về mặt kinh ngạc của Vương Đại Chùy, Liên Hoa, mà ngay cả Doãn lão đại về mặt cũng tràn đầy hai chữ không tin, phải biết thời bấy giờ cuộc sống của dân chúng rất khó khăn, một gia đình trung lưu bình thường cũng rất khó lấy ra được hai mươi quan tiền tích trữ.

Doãn lão đại lẩn lộn trong thành nam, tính tình cực kì xảo trá, lợi dụng Vương Đại Chùy mang tâm lý tuổi trẻ dễ dàng xung động, nên thiết kế một cái bẫy để hấn roi vào. Doãn lão đại đương nhiên biết Vương Đại Chùy móc đầu ra hai mươi quan tiền, nhưng hấn biết đem hai người này bán đi vẫn có thể kiếm được không ít tiền.

Từ xưa tới nay, việc lấy mạng người đổi lấy lợi nhuận không có gì là lạ cả.

Doãn lão đại vốn vừa ý vị trí của cửa hàng rèn này, cộng thêm có người để bán vào gia đình giàu có làm hạ nhân và một con chim non để bán vào lầu xanh, gã không muốn Đan Phi chõ mũi vào truyện này, chứ đừng nói còn muốn trả nợ thay cho Vương Đại Chùy huynh muội.

Tiểu tử này trên người còn mặc trang phục của một gia nô, có tài cán gì mà đòi trả nợ cho người khác?

Đan Phi nhìn ra ánh mắt hoài nghi của Doãn lão đại, mỉm cười nói:

- Tại hạ Đan Phi, hiện đang là gia nô của Tào phủ.

- Gia nô của cái nào Tào phủ?

Doãn lão đại rốt cục nhìn thấy một chỗ không bắt mắt lắm trên xiêm y của tiểu tử này thêu một cái chữ "Tào", khoe mắt gã nhảy lên vài cái.

Đan Phi nhìn thấy vẻ mặt của Doãn lão đại, thì biết lời dạo đầu của mình coi như là hợp lệ.

Tuy tên gia nô này là một kẻ hạ đẳng, nhưng ở tại cái thành Hứa Đô này, gia nô Tào gia tuyệt không phải một tên côn đồ phố chợ như chúng có tư cách đắc tội được, bọn chúng không phải sợ tên gia nô này, mà là sợ Tào gia ở phía sau hần.

- Là hạ nhân trong phủ của Tào tướng quân.

Đan Phi mỉm cười đáp.

Doãn lão đại thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng không phải Tào Tư Không gia còn nói được, lại nói ở Hứa Đô này có mấy vị Tào tướng quân liền, Doãn lão đại cũng không nghe thấy Đan Phi nhắc đến là vị nào, gã cũng không có hỏi lại, bởi vì dù là ai gã đều không dám đắc tội.

Hần thấy tiểu tử đứng trước mắt này tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cử chỉ lại rất thông dong, không có một tí dáng vẻ nóng vội nào của người tuổi trẻ, Doãn lão đại đứng thật không dám coi khinh người này.

Sắc mặt hơi dịu lại, Doãn lão đại cười to nói:

- Đã có người trong phủ của Tào tướng quân đứng ra bảo đảm, vậy còn có cái gì không tin được, chỉ cần ngươi lấy ra hai mươi quan tiền, bọn ta liền phủi mông một cái rồi đi, chắc chắn sẽ không đến tìm Vương Đại Chùy đòi nợ nữa.

Đan Phi nghe ra ý tứ chịu thua của Doãn lão đại, hần không hề nghĩ tới một cái gia nô của Tào phủ lại lực uy hiếp lớn như vậy, bèn mỉm cười nói:

- Doãn lão đại ngươi đương nhiên có thể thấy, trên người ta một quan tiền cũng không có.

Sắc mặt của Doãn lão đại cực kỳ khó coi.

Hai gã đàn ông một cao một thấp kia lập tức vây quanh, nhìn Doãn lão đại một chút, bàn tay khoát lên chuỗi đao ở bên hông.

Liên Hoa thấy thế trong lòng run rẩy, không nhịn được vô thức nắm lấy cánh tay của Đan Phi.

Nàng không nghĩ tới người trẻ tuổi này sẽ vì bọn họ mà ra mặt, nhìn dáng vẻ gầy yếu của hần, xem ra tuyệt không phải là người biết đánh nhau giống như đại ca, không nhịn được lại lo lắng cho Đan Phi.

Trong lòng của Đan Phi lúc này cũng rất căng thẳng, nhìn thấy Doãn lão đại chậm rãi lắc đầu, Đan Phi biết rõ ý nghĩ của hần, bèn nhẹ giọng nói:

- Nơi này là chợ, người đến người đi, lỡ có xảy ra chuyện gì chắc Doãn lão đại cũng không muốn nhìn thấy.

Doãn lão đại hừ lạnh một tiếng, hần kiêng kỵ không phải Đan Phi, mà là Tào phủ, bắt luận Đan Phi ở Tào phủ thấp kém ra sao, ở chợ đừng nói là giết Đan Phi, coi như chỉ là một tí va chạm, chỉ sợ Tào gia đều sẽ đem địa bàn của hần nhỏ tận gốc.

Ở thành Hứa Đô, to lớn nhất không phải thiên tử, mà là Tào gia, đây là việc mà ai cũng biết!

- Ngươi nói như vậy là đang gây khó dễ cho bọn ta.

Doãn lão đại thờ dài nói:

- Dù là dưới chân thiên tử, cũng không có cái đạo lý nợ tiền mà không trả.
- Đó là lẽ đương nhiên.

Đan Phi hòa khí nói:

- Muốn nói để cho Doãn lão đại cứ như thế mà bỏ qua, đến ta đều không chịu được.

Doãn lão đại ngăn ra, liền nghe Đan Phi hỏi:

- Vương Đại Chùy, người cùng bọn họ chơi trò đánh cược gì?
- Là đồ xúc xắc.

Vương Đại Chùy thấp giọng nói, hắn đến hiện tại đều không hiểu Đan Phi tại sao lại muốn trả nợ giúp hắn.

- Xúc xắc là cái gì?

Đan Phi giả vờ không hiểu hỏi.

Gã đàn ông cao to kia không nhịn được cười lên:

- Tiểu tử ngươi liền xúc xắc là cái gì cũng không biết?
- Ta thật sự đúng là không biết.

Đan Phi cười cười nói:

- Các ngươi cá cược như thế nào, có giờ trò lừa bịp ra hay không?

Hắn vừa nói như thế, Doãn lão đại ba người sắc mặt bỗng thay đổi, gã thấp lùn từ trong lồng ngực móc ra ba viên xúc xắc, khua trên không trung rồi nói:

- Chúng ta là cùng so đồ xúc xắc với Vương Đại Chùy đồ, ba ván thắng hai, ai quảng điểm cao hơn người đấy thắng, hắn thua hai ván.

Tên đàn ông thấp lùn kia hiển nhiên sợ Đan Phi chống chế, hơi không kìm được mà nói ra.

Đan Phi nhú mày lại nói:

- Ta có chút không tin.

Tên thấp lùn còn muốn nói gì, Doãn lão đại thấy vậy liền ngăn lại rồi nói:

- Ngươi không tin điều gì?

Nếu không phải vì nhãn hiệu Tào phủ ở trên y phục của Đan Phi, nắm đầm của Doãn lão đại đã sớm đi ra nói chuyện rồi, gã thấy Đan Phi không nhanh không chậm, không biết trong hồ lô của hắn có giấu thuốc gì, trong lòng âm thầm đề phòng.

- Vương Đại Chùy thua táng gia bại sản, hắn vì sao còn muốn đánh cược hai mươi quan tiền?

Đan Phi đối với điều này thật sự có chút không rõ.

Vương Đại Chùy mặt đỏ lên, nhưng vẫn không lên tiếng.

Doãn lão đại lạnh nhạt nói:

- Hắn vẫn chưa tạo ra được món đồ tốt nào, nên cảm giác có lỗi với lão tử. . .

Từ 'lão tử' mà gã nói ở đây tất nhiên là chỉ phụ thân của Vương Đại Chùy, dừng lại một hơi, Doãn lão đại lại nói:

- Bởi vậy ta nói có thể giới thiệu hắn đến làm việc tại Thiếu phủ của thành Hứa Đô, ở đó công việc rất nhàn rỗi, thỉnh thoảng chỉ đánh vài cái binh khí thôi.

Thấy Đan Phi cau mày không nói, Doãn lão đại cười to nói:

- Ngươi chắc hẳn biết chỗ tốt của ăn hoàng lương, tuyệt đối giá trị hai mươi quan tiền.

Đan Phi thoáng nhìn đang cúi đầu Vương Đại Chùy, trong lòng thờ dài, nghĩ thầm nếu ở thời đại của hắn, Doãn lão đại nói tương đương với đem việc làm ở hộp đêm thu nhập mấy trăm ngàn một tháng ra để lừa gạt, tên Vương Đại Chùy này sao lại có thể ngây thơ như thế được?

- Quả nhiên đáng giá hai mươi quan tiền đặt cược.

Câu nói của Đan Phi để Doãn lão đại hơi hơi đắc ý.

- Có điều là ta mặc dù không trả nổi tiền, nhưng vẫn muốn đánh cược cùng Doãn lão đại một lần.

- Cái gì?

Doãn lão đại ngó ra.

- Đánh cược như thế nào?

Đan Phi cười nói:

- Tục ngữ có nói con rận nhiều hơn không ngứa, khoản nợ nhiều hơn không lo. Ta dù không tiền trả nợ cho Vương Đại Chùy, vẫn muốn đánh cược hai mươi quan tiền với Doãn lão đại, nếu ta thắng, khoản nợ của Vương Đại Chùy xóa bỏ.

- Nếu người thua thì sao?

Doãn lão đại hỏi ngược lại.

Đan Phi không chút để ý đáp:

- Ta thua người bốn mươi quan tiền.

Vương Đại Chùy, Liên Hoa ghen ngào nói:

- Không được.

Doãn lão đại ba người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra nghi hoặc trong mắt đối phương, tên thấp lùn mừng tí mắt, không đợi Doãn lão đại dặn dò, lập tức nói:

- Được rồi, chúng ta đánh cược với người, cược đồ xúc sắc, ai lớn hơn thì thắng, ba ván thắng hai!

Đan Phi lắc đầu một cái:

- Nếu đã đánh cược, lấy thân phận của Doãn lão đại, tất nhiên muốn hết sức truy cầu sự công bằng đúng hay không?

Doãn lão đại bị hắn tăng bốc một câu, nhưng gã vẫn cau mày hỏi:

- Người cảm thấy đồ xúc sắc không công bằng?

- Ta không biết quăng thứ này.

Đan Phi lấy ba hạt xúc sắc từ trong tay tên thấp lùn, nhìn một lát, lẩm bẫm nói:

- Ta nghe nói thủy ngân đều từ bên trong xúc sắc mà ra, không biết có đúng hay không?

Doãn lão đại ba người sắc mặt khế biến.

Mười ván đánh cược chín ván gian lận, bọn họ nếu giữ vị trí là chủ ván cò đương nhiên sẽ sở hữu phần thắng rất lớn. Bên trong ba viên xúc sắc này xác thực có đồ thủy ngân, khác biệt nhỏ bé này chỉ có cao thủ mới có thể nhận biết. Để gian lận trong việc đồ xúc sắc, bọn họ thường xuyên luyện tập phương diện này, khả năng ném ra điểm lớn đúng là cao.

Lúc này nghe Đan Phi ngay cả xúc sắc đều chưa từng nghe tới, mà bây giờ lại nói toạc ra bí mật của xúc sắc, Doãn lão đại trong lòng hơi lạnh lẽo, nghĩ thầm tiêu tử này nói không chừng đang giả vờ không biết. Phải cẩn thận một ít, đừng để lật thuyền trong mương.

- Nói như vậy, phương pháp đánh cược này cũng có chút vấn đề.

Đan Phi mỉm cười nói.

- Vậy tiêu tử người muốn cá cược kiểu gì?

Tên thấp lùn liền hỏi. Hắn quanh năm trà trộn phố phường, cực kỳ tinh thông các loại đồ thuật, ngược lại không sợ mấy chiêu trò của Đan Phi.

Đan Phi cười nói:

- Ta có một phương pháp đánh cược công bằng nhất, không biết các ngươi có hứng thú hay không.

Hắn xoay người đi đến giỏ com bên cạnh lò nung, chỗ đó có hai cái bát, dùng để đựng thức ăn do Liên Hoa mang tới cho đại ca.

Đem hai bát com úp xuống cái khay, Đan Phi dùng nước sạch hơi rửa qua một chút.

Ai nấy nhìn thấy cũng đều là nghi hoặc không rõ, tên thấp lùn thấy thế cười hỏi:

- Ngươi chẳng lẽ muốn đánh cược đi xin com sao?

- Cũng không phải như vậy.

Đan Phi tiện tay cầm chiếc đĩa, đem một viên xúc xắc đặt ở trên bàn, dùng một cái bát úp ở phía trên, rồi hắn lại khua chiếc đĩa một cái, một cái bát khác cũng úp ở trên bàn như vậy.

- Các ngươi đoán xem, hạt xúc xắc vừa rồi đang ở trong cái bát nào, nếu đoán đúng, coi như ta thua cược.

Đan Phi cười nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đánh bạc, mười lần hết chín lần bịp

Dịch giả: Nhatchimai0000

Biên: Phàm Nhân.

Bên trong lò rèn yên lặng đến mức nghe được cả từng nhịp thở.

Hồi lâu, tên lùn nhin không được lên tiếng:

- Ngươi thực muốn cùng chúng ta đánh cược.

- Đồ pháp chẳng phải là hình thức đánh bạc công bình nhất sao?

Đan Phi hỏi ngược lại:

- Cơ hội năm năm bên nào cũng có nửa phần thắng.

Gã lùn thấp bé thấy thế liền nói:

- Được, Doãn lão đại chúng ta đánh nhé.

Trong lòng Doãn lão đại vốn đã không đợi được nữa, thăm nghĩ hiện tại đang ở bên trong khu chợ càng không thể cùng người Tào phủ trở mặt được, ba người sáu con mắt chẳng lẽ còn nhìn không thấy cái xúc xắc của tên Đan Phi ở đâu, thắng cuộc này tên tiểu tử có quyet nọ không trả tiền thì cũng chẳng còn mặt mũi nào xen vào chuyện Vương Đại Chùy nữa.

Trái lo phải nghĩ một hồi Doãn lão đại liền quát lớn:

- Được lắm ta cùng ngươi đánh bạc phen này!

Gã thấy Đan Phi vẫn đứng yên không nhúc nhích, có phần nóng vội bảo:

- Sao hả, chưa bắt đầu sao?

Đan Phi khẽ cười bảo:

- Bắt đầu lâu rồi, các ngươi đoán đi.

- Cái gì !

Liên Hoa Vương Đại Chùy nghe xong thiếu chút nữa không tin vào lỗ tai của mình. Ai cũng thấy xúc xắc ngay trong bát bên tay trái Đan Phi, thế còn đoán gì nữa.

Gã lùn chẳng nói chẳng rằng bước lên định nhấc bát bên tay trái Đan Phi ra.

- Ta đoán là ở trong cái bát này.

Được tiện nghi mà không chiếm thì thật là. . . gã đương nhiên đã nhìn rõ động tác của Đan Phi, trong lòng thầm nghĩ không biết tên tiểu tử này thật sự ngây ngô hay cố tình giả vờ, ván cờ này rõ ràng như thế. Gã chưa kịp mở bát lên đã bị Doãn lão đại kéo lại.

- Hùng Nhĩ, chờ đã.

- Chờ cái gì?

Hùng Nhĩ khó hiểu ngoái đầu lại hỏi.

Tâm tư Doãn lão đại xoay chuyển, thầm nghĩ tên tiểu tử này nhìn thế nào cũng chả phải đứa ngốc, người ngốc sao lại dám đưa ra ván cờ này, lại thấy Đan Phi cực kỳ trấn định bèn cười bảo:

- Tiểu huynh đệ, ngươi là người thông minh, sự trấn tĩnh của ngươi đã vô tình bán đứng ngươi rồi.

Gã đẩy Hùng Nhĩ ra, tay dè lên bát bên tay phải bảo:

- Xúc xắc ở đây!

Mặc dù gã không nhìn được Đan Phi đã đổi xúc xắc như thế nào nhưng gã chắc chắn một điều, Đan Phi đã động tay động chân.

- Lão đại không thể nào như thế được!

Hùng Nhĩ thất thanh.

Ta nhìn rõ xúc xắc ở trong bát bên trái.

Doãn lão đại dè cái bát, nhìn thấy sắc mặt Đan Phi dường như có chút thay đổi thì lòng càng chắc chắn bèn nhấc cái bát lên, miệng bảo:

- Tiểu huynh đệ, thực. . .

Gã còn chưa kịp nói xong ba chữ "thực xin lỗi" thì sắc mặt đột biến bởi vì trong cái bát đó rỗng tuếch chẳng có thứ gì cả. Đan Phi cười cười, dùng chiếc đũa vừa gỡ lật cái bát bên tay trái.

Con xúc xắc nằm chính ình bên trong!

Liên Hoa Vương Đại Chùy đưa mắt nhìn nhau vui mừng như muốn nhảy dựng lên, cả hai đều cảm thấy sau lưng tràn đầy mồ hôi lạnh.

- Xem ra Doãn lão đại thua rồi.

Đan Phi thản nhiên nói ra.

Hùng Nhĩ gấp gáp trách:

- Lão đại, ta đã nói ở trong bát bên trái thế mà nói mãi mà ngươi không tin. Tên tiểu tử này lừa ngươi đấy.

Doãn lão đại thông tay cầm bát, nhìn hạt xúc xắc hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Đan Phi, đoạn bảo:

- Hay lắm, coi như tiểu tử nhà ngươi có bản lĩnh. Chúng ta đi.

Gã nói đi là đi luôn.

Liên Hoa chờ Doãn lão đại đi khuất liền ôm Đan Phi hoan hô ầm ĩ:

- Đan công tử cảm ơn ngươi, thật sự cảm ơn ngươi.

Trong lòng kích động đến mức không kìm chế được, nước mắt tràn qua khóe mi chảy xuống. Khi thấy Đan Phi mỉm cười nhìn lại thì Liên Hoa ý thức

được bản thân thất thố bèn buông tay lui về sau. Nàng vội vã lau đi nước mắt, ngượng ngừng nói:

- May mà chúng ngốc quá. Vừa rồi ... Đan công tử nguoi cũng quá mạo hiểm. Nguoi vốn không cần đánh cuộc vì chúng ta.

Liên Hoa quay lại trừng mắt với Vương Đại Chùy, bậm môi bảo:

- Nếu nguoi có một nửa thông minh của Đan công tử thì sẽ không bại dưới tay con heo ngốc Doãn lão đại.

Vương Đại Chùy hừ lạnh một tiếng xoay người bỏ ra ngoài lại bị Liên Hoa kéo lại.

- Nguoi chạy đi đâu, Đan công tử muốn nguoi đi đánh ít đồ đây.

- Chẳng phải đã có Vương gia Tiệm rèn rồi sao. Ta có biết rèn sắt đâu.

Vương Đại Chùy giật dỗi lách khỏi bàn tay muội muội rồi bỏ ra ngoài.

- Nguoi không đi tiệm rèn còn định đi đâu, chẳng lẽ định đi đánh bạc.

Liên Hoa nóng nảy.

- Ai cần nguoi lo.

Vương Đại Chùy lạnh lùng đáp, gã vừa qua khỏi khung cửa chợt nghe Đan Phi nói:

- Liên Hoa không cần kéo hấn, hấn sợ mất mặt phụ thân nguoi đấy.

- Nguoi nói cái gì?

Vương Đại Chùy bỗng nhiên quay đầu lại tức giận hét lên.

Đan Phi không nhanh không chậm nói:

- Chẳng phải nguoi sợ mất mặt lệnh tôn hay là sợ phải trả tiền cho ta. Nói thế nào thì ta cũng đã giúp nguoi trả khoản nợ đánh bạc.

Vương Đại Chùy đỏ mặt, lăm bậm:

- Ta không cần nguoi trả giúp ta.

- Câu nói đáng xấu hổ thế mà nguoi cũng nói được.

Liên Hoa bực mình vội nói.

Đan Phi không phật lòng, hấn nhìn thấy tính tự tôn của người trẻ dạ như Vương Đại Chùy, tính tự tôn yếu ớt không chịu nổi một kích nhưng rất ngoan cố.

- Đại Chùy nguoi nói không sai, thật sự nguoi không muốn ta trả nợ giúp nhưng dù nói thế nào... thì nguoi vẫn nợ ta một cái tình."

- Đền nguoi muội muội của ta là được chứ gì.

Vương Đại Chùy bực bội rít giọng đáp.

Liên Hoa lập tức đỏ mặt dậm chân bảo:

- Nếu thế thì nguoi cũng phải đánh cuộc một lần mới được.

Đan Phi suyt thì té xỉu khi nhìn thấy Liên Hoa vừa xinh xắn vừa ngượng ngừng, cảm thấy huynh muội này rất thú vị.

- Ta lấy muội muội của nguoi làm gì.

Đan Phi ngưng giọng, cười bảo:

- Đúng là ta đang rất cần thợ rèn, để làm hộ một chuyện. Thế này đi ta và nguoi đánh cuộc một lần, nguoi thắng thì chẳng còn liên quan với nhau nữa. Ta tuyệt không lằng nhằng với lò rèn Vương gia nhà nguoi.

Liên Hoa giật thót, không biết tại sao trong lòng lại dâng lên cảm giác đau thương khó tả, sóng mũi cay cay như mắt huyền ngấn lệ.

Vương Đại Chùy lạnh run cả người, cũng bởi lòng tự tôn của gã, vốn cảm thấy hổ thẹn chỉ muốn chui xuống đất cho xong, nghe thấy Đan Phi đề cập tới việc đánh cuộc thì buột miệng thốt lên:

- Nếu ta thua thì sao?

- Người không muốn đánh giúp ta vài thứ thì ... cỏi trường chạy ba vòng quanh chợ, hô vài câu Vương Đại Chùy ta không phải đàn ông là được.

Khóe miệng Đan Phi nhếch lên cười nhạt, bỗng nhớ tới lúc cùng sống với vị huyênh đệ kia.

Lúc đó phương pháp chinh nhân thiên kỳ bách quái, từng có chuyện ôm cột quảng cáo hét to - ta cuối cùng được cứu rồi.

- Người khinh người quá đáng.

Vương Đại Chùy bước tới quát lên:

- Ta người đánh cược, người thua cũng cỏi trường chạy vòng quanh chợ hò hét. Người dám không.

- Đương nhiên ta dám.

Đan Phi cười đáp.

- Đánh cuộc thế nào.

Vương Đại Chùy nóng nảy quá đổi.

Bàn tay trái của Đan Phi cầm cái bát chụp lên con xúc xắc trên bàn, bàn tay phải cầm đôi đũa gõ lật cái bát kia úp xuống, miệng hô:

- Đoán đi, xúc xắc ở đâu.

Vương Đại Chùy Liên Hoa sừng sốt.

Liên Hoa vừa vội vừa lo, vốn đã biết xúc xắc nhất định ở trong bát bên tay trái. Vừa rồi Đan Phi thắng Doãn lão đại, nàng cảm thấy hiểm thật, cũng thấy Đan Phi thật sự giữ được bình thần theo đúng sách lược hư hư thật thật nhưng Vương Đại Chùy cũng đã nhìn thấy kết quả làm sao giảm lên vết xe đổ đó.

Vương Đại Chùy không do dự thò tay định nhắc chiếc bát bên trái.

- Ta . . .

Gã chưa nói dứt lời thì đã bị Liên Hoa liều mạng giữ chặt, buộc miệng hét lớn:

- Đại ca, bên phải, bên phải.

Ngàn vạn lần không thể để Đan công tử mất mặt, dù gì đại ca ta cũng không còn mặt mũi.

Vương Đại Chùy hiểu rõ vị muội muội nên đã sớm ra tay trước một bước, nhắc cái bát lên khặc khặc cười, đột nhiên giật mình.

Liên Hoa vẫn cố gắng níu giữ, thì bỗng dưng ngăn người.

Bên dưới trống không, chả có thứ gì. Đan Phi gõ chiếc đũa, xóc cái bát bên phải lên, con xúc xắc nằm ở đó.

Liên Hoa si ngốc nhìn Đan Phi, nàng thấy năm ngón tay nhỏ gầy kia có ma lực không thể hiểu nổi.

Nàng thực sự không hiểu sao con xúc xắc chuyển sang bên phải từ lúc nào.

- Người lừa ta!

Vương Đại Chùy thét lên.

- Đúng vậy, là trò lừa.

Đan Phi thở dài:

- Đánh bạc mười lần chín lần lừa bịp. Nếu người đã biết tổng người ta sẽ lừa bịp mà vẫn tới đánh bạc thì thực ngu như lợn.

Liên Hoa nghe vậy thì liên tục gật đầu.

Đan Phi nhìn Vương Đại Chùy, chậm rãi bảo:

- Được rồi, dù thế nào thì người cũng thua. Có cần ta giúp người cỏi ra không.

Tay Vương Đại Chùy nắm chặt vạt áo, lật đặt lùi lại mấy bước. Gã thấy ánh mắt muối muối cùng Đan Phi hiện lên vẻ chờ mong. Do dự thật lâu, mới nói:

- Ta đánh. Người đánh cái gì.

Đan Phi thâm thở khẽ, cuối cùng tên tiểu tử này cũng biết nghe lời, đừng là không uống khổ tâm của mọi người. Đan Phi trầm ngâm rồi bảo:

- Ta muốn đánh cái xèng Lạc Dương.

Vương Đại Chùy tỏ vẻ không hiểu, lập cập hỏi lại:

- Xèng gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tác dụng của mật ong

Dịch giả: nhatchimai0000

Biên: Phàm Nhân.

Đan Phi thấy Vương Đại Chùy hoang mang thì biết gã chắc chưa nghe thấy cái tên này bao giờ.

Công cụ đào trộm mộ có nhiều loại cực kỳ hữu dụng như phân thổ kiếm, đoản binh sừ, xèng Lạc Dương. Chỗ này là Hứa Đô cận lưu vực sông Hoàng Hà nên xèng Lạc Dương một công cụ có uy lực nhất hẳn định đi khảo sát mộ tự nhiên không thể đào bới bằng tay trần được.

Đan Phi biết Vương Đại Chùy không rõ nên hẳn phải nhặt một cục sắt lên vẽ xuống đất vài nét. Xèng Lạc Dương đã được cải tiến nhiều nhưng về tổng thể không khác nhau mấy. Hẳn phát họa kiểu dáng nguyên thủy nhất.

- Đây chẳng phải là cái thuổng à.

Vương Đại Chùy lắp bắp hỏi, gã thấy Đan Phi nhíu mày nhìn thì lập tức ngậm miệng lại cẩn thận quan sát hồi lâu

- Ở chỗ này cong hơn thì phải, lại mỏng hơn, dường như giống ... không phải rồi.

Dù sao gã cũng là con nhà thợ rèn. Gã trầm nghĩ mỏng manh thế này thì e khi phập xuống đất có khi gãy luôn.

- Cứ đánh theo dạng này đi đã.

Đan Phi ném cục sắt đi, vỗ vỗ bụi đất trên người, bước ra khỏi lò rèn. Vương Đại Chùy hừ lạnh một tiếng không để ý tới Đan Phi nữa. Gã lấy đồ kẹp lấy than và sắt cho vào lò luyện, nỏ lửa lên.

- Đan công tử.

Liên Hoa đuổi theo ra khỏi lò rèn. Nàng thấy Đan Phi xoay người lại thì xoa xoa tay vào nhau hỏi:

- Người có trở lại không.

Đan Phi khẳng định quay lại làm cho Liên Hoa cười tươi như hoa nở:

- Đan công tử yên tâm, ta nhất định trông coi đại ca ta thật kỹ. Xèng Lạc Dương sẽ mau chóng làm xong. Người đang ở đâu để ta đưa hàng đến.

Tiểu nha đầu ngược mắt chờ mong.

- Ta là hạ nhân Tào phủ, đương nhiên là ở đó nhưng mấy ngày tới ta có chút việc. Ta sẽ quay lại đây lấy.

Đan Phi cáo biệt Liên Hoa, hẳn bước đi ra khỏi chợ, dọc theo phố dài được chừng nửa dặm thì ngửi thấy một mùi khó ngửi tới chỉ muốn bịt mũi lại, đoán chừng Ô Thanh chắc đang ở quanh đây. Đang nhìn khắp thì từ phía sau có một thanh âm mừng rỡ vọng tới:

- Là Đan công tử à.

Đan Phi quay đầu lại thì nhìn thấy Ô Thanh đang cầm gói thuốc đi tới:

- Ô Thanh nhà ngươi ở gần đây?

Ô Thanh đang mừng rỡ nói năng lắp bắp giọng điệu có phần bất an:

- Đan công tử tới đây làm gì?

Đan công tử thoát nhìn thì trẻ nhưng nhân lực lão luyện. Hắn thoát nhìn đã thấy Ô Thanh tâm thần bất định, nghĩ chút thì hiểu bèn nói.

- Ta không phải quay lại đòi tiền mà nghe báo bá mẫu bị bệnh nên thuận tiện đi qua thăm thôi.

Lập tức Ô Thanh thở phào nhẹ nhõm. Thực sự lúc trước y nhận chuỗi tiền kia tuy lòng mừng rỡ nhưng vẫn cho rằng mười đồng tiền cổ đó dù có gốc gác thế nào cũng chẳng đáng một xâu tiền. Tiệm cầm đồ giữ mấy đồng tiền cổ kia, có lẽ phải Đan Phi đến đây đòi lại tiền, nếu chuyện này là thật thì y đành phải trả lại.

Biết Đan Phi không đòi ý, Ô Thanh cũng nhẹ lòng bèn cảm kích thốt lên:

- Sao dám làm phiền Đan công tử đại giá tới đây.

nhìn thấy Đan Phi chỉ mỉm cười, Ô Thanh bèn giải đầu bảo:

- Chỗ này bản thủ, nếu Đan công tử không ngại thì mời vào bên trong.

Y cầm gói thuốc, đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng nhắc nhở Đan Phi cẩn thận bước chân.

Thời kỳ Vương triều, xử lý nước bản là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Hứa Đô mới xây nên đương nhiên không có hệ thống xử lý nước bản. Chỗ ở của dân nghèo bản thủ thế nào, chỉ nghĩ là biết.

Ô Thanh sợ Đan Phi nhớ ra bèn nhắc trước

- Đan công tử người còn muốn mấy đồng tiền cổ kia sao?

- Ta chỉ là một hạ nhân trong Tào phủ. Người cứ gọi Đan Phi là được.

Đan Phi chưa quen được gọi là Đan công tử.

- Đây đây sao lại gọi ... công tử người là người có bản lĩnh.

Ô Thanh lắc đầu quầy quậy, chần chờ giây lát bèn thăm dò:

"Nếu không thì ta gọi người là Đan đại ca nhé."

Học thức không phân trước sau, người thành công sẽ được tôn trọng. Thoạt nhìn, Ô Thanh lớn tuổi hơn Đan Phi nhưng người có bản lĩnh theo đạo lý là đại ca. Y thấy Đan Phi không nói gì thì vui vẻ bảo:

- Đồng tiền cổ kia có hữu dụng với Đan đại ca không, ngày mai đi đón củi ta giúp người tìm xem có còn nữa không. Người yên tâm, ta sẽ không bán đâu, tìm được sẽ đưa hết cho Đan đại ca.

- Người nhặt được nó trong khi kiếm củi.

Trong lòng Đan Phi khẽ động, ý nghĩ trong dạ càng thêm chắc chắn.

Đồng tiền cổ đó nhất định từ trong mộ cổ mà ra.

Ô Thanh gật đầu:

- Đúng vậy, cách phía nam thành vài dặm có ngọn núi tên Ngưu Đầu Sơn hình thù giống như cái đầu bò, ngày nào ta cũng vào trong đó để kiếm củi rồi đem ra chợ bán. Trong lúc đi qua khe suối thì vô tình thấy được mấy đồng xu cổ bèn nhặt lại đem về. Mấy ngày trước, mẹ ta bị nhiễm phong hàn nhưng không có tiền thỉnh thầy thuốc bèn thử đem mấy đồng xu cổ đi cầm. May mà được Đan đại ca giúp đỡ.

Ô Thanh dừng bước, nhìn Đan Phi biểu tình tràn đầy cảm kích

- Tối qua ta đi lấy thuốc, hôm nay mẹ ta đã khá lên nhiều rồi. Đan đại ca, nhà ta ở đây này.

Đan Phi thấy một gian đình viện có tàn viên đoạn ngói* ở phía trước. Cửa lớn bị sập một bên, trong nội viện có đắp mấy cái lều cỏ rách nát. Hắn chưa

kịp hồi thì Ô Thanh đã trình bày:

- Nghe nói trước đây nơi này vốn là sản nghiệp của một gia đình giàu có nhưng đã suy tàn, ta thấy ở đây không có ai ở nên chúng ta tạm sống vậy.

Đưa Đan Phi đến trước một túp lều cỏ, Ô Thanh vén rèm đi vào. Hắn nhìn thấy một vị phu nhân bạc trắng nửa đầu đang đắp chiếc chăn thùng nằm trên chiếc giường đơn sơ.

- Mẹ có khá lên chút nào không?

Ô Thanh nhẹ nhàng hỏi.

- Tốt hơn nhiều, Ô Thanh đưa ai tới đây thế.

Lão phu nhân mở mắt nhìn thấy Đan Phi, khẽ kinh ngạc.

- Là Đan đại ca.

Ô Thanh vui vẻ đáp:

- Mẹ có nhớ hôm qua con kể về Đan công tử. Hôm nay huynh ấy đến thăm.

Bà lão ngoay ngoay muốn ngồi dậy.

- Đan công tử khách khí quá. Ô Thanh còn đứng đây làm gì, mau mời nước đi.

Đan Phi thấy lão phu nhân bệnh trạng như thế mà hai tay mình trống trơn, trong lòng bồn chồn vội bảo:

- Ô đại nương đừng khách khí, bác có bệnh nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

Ô đại nương vẫn ngồi dậy, bảo Ô Thanh rót nước mời khách rồi cảm kích thốt lên:

- Hôm qua ta nghe Ô Thanh kể lại còn chưa tin, cho rằng tên tiểu tử này gạt ta giờ thì ta cũng yên tâm.

Đan Phi cảm tạ nhận chén nước, cảm thấy tên tiểu tử Ô Thanh này rất trung thực.

- Đan công tử còn chưa ăn cơm tối đúng không.

Ô đại nương muốn chống chân đứng dậy.

- Trong nhà không có gì ngon chiêu đãi, để ta làm mấy cái bánh nếp mời công tử.

- Không cần đâu.

Đan Phi toát mồ hôi.

- Mẹ không cần dậy, để con đi chưng là được.

Ô Thanh vội vàng:

- Con làm ngay đây. Đan đại ca, e là ca chưa biết chứ mẹ làm bánh nếp được mọi người ở chợ ai cũng khen ngon.

- Con đừng để Đan công tử chê cười.

Ô đại nương trách con trai, bà kiên trì muốn đứng dậy, bỗng ở phòng ngoài có người hô:

- Ô đại nương ở nhà không, ta đưa thuốc chữa đến cho bà đây.

Thanh âm kia vọng tới thì một nha đầu bụng cái chén nhỏ bước vào lều, nở nụ cười dịu dàng:

- Ô đại nương đây là . . .

Cô chưa kịp nói hết thì bỗng thấy Đan Phi, bàn tay run rẩy suốt thì rút chén thuốc xuống đất. Tinh táo trở lại, nha đầu kia bụng cái chén đưa cho Ô Thanh rồi bước nhanh tới trước mặt Đan Phi, gương mặt kinh hãi thốt lên:

- Đan đại ca, sao lại là người.

Hóa ra nha đầu này là Liên Hoa.

Đan Phi trông thấy Liên Hoa cũng bất ngờ lắm, trong lúc chờ câu trả lời thì bỗng Liên Hoa vỗ vào đầu rồi bảo:

- Ô Thanh, hôm qua người đừng phải công tử hảo tâm chẳng lẽ là Đan công tử hả.

Ô Thanh bất ngờ nói :

- Người cũng biết Đan đại ca."

Đan đại ca.

Tâm tư Liên Hoa xoay chuyển, lại bảo:

- Đương nhiên ta cũng quen Đan đại ca.

Nàng tỏ vẻ như Đan Phi là bạn thanh mai trúc mã của mình, nói to lên:

- Ta mới cùng anh ấy chia tay, hẹn ước ngày mai lại gặp nữa cơ.

Đan Phi toát mồ hôi đầy mặt, nha đầu kia sợ người khác không hiểu nhầm không được thì phải.

Ô Thanh bán tín bán nghi, tay bưng chén hỏi:

- Liên Hoa người khách khí quá, sao lại cho thêm mật ong nữa.

Mật ong

Đan Phi khá kinh ngạc nhìn chất lỏng màu vàng sền sệt non nửa cái chén, người được mùi mật ong ngào ngạt bốc lên thì hỏi:

- Liên Hoa, người lấy mật ong này ở đâu."

Theo hắn biết thì mật ong là một loại vật phẩm xa xỉ trong thời Tam Quốc, là vật mà chỉ có Đế vương, đại thần được hưởng dụng. Thường dân làm sao được hưởng mật ong.

Liên Hoa thấy Đan Phi vui vẻ thì bảo:

- Đan đại ca, ta nuôi ong lấy mật đấy.

- Người biết nuôi ong" Đan Phi kinh ngạc, nên biết rằng nuôi ong không phải chuyện dễ dàng, chẳng biết Liên Hoa nuôi ong kiểu gì.

- Đúng rồi, chuyện ta biết không ít đâu.

Liên Hoa thấy Đan Phi hứng thú với mật ong bèn bảo:

- Mật ong trị bách bệnh. Mỗi lần đại ca ta mệt mệt đều pha nước ấm vào rồi cho huynh ấy uống. Ô đại nương uống mật ong đi. Đan đại ca cầm lấy một ít về dùng đi.

Nàng không thấy Đan Phi cự tuyệt bèn bước ra khỏi lều.

Ô đại nương nhìn Liên Hoa, khẽ thở dài:

- Nha đầu tốt. Giúp hàng xóm láng giềng không ít việc. Nó rất coi trọng mật ong nếu không phải bị bệnh thì không bỏ ra đâu.

Không bao lâu, Liên Hoa cầm một cái chén trở lại, đương nhiên bên trong là mật ong. Nàng đưa cho Đan Phi:

- Đan đại ca uống đi."

Đan Phi thấy Liên Hoa chờ mong thì vừa buồn cười vừa cảm động, nhìn cái chén hồi lâu, đột nhiên linh cơ khẽ động:

- Liên Hoa còn bao nhiêu mật ong, mang cả đến đây cho ta mượn dùng một ít.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Sản phẩm mới ra đời

Dịch giả: Đông Hy.

Liên Hoa thấy khi Đan Phi nhìn xung quanh rồi cầm sang một chén nhỏ, trong lòng đầy lo lắng. Nàng thật không biết phải diễn tả tâm trạng của mình lúc này thế nào nữa, chỉ cảm thấy vui sướng như muốn vỡ oà.

Lúc thấy Đan Phi vẫy tay đi khỏi ngay trước tiệm rèn, trong lòng nàng cảm thấy trống rỗng không biết trông cậy vào đâu. Tuy Đan Phi đã nói là sẽ đến lấy xèng Lạc Dương gì đó, nhưng nàng rất sợ rằng tất cả chỉ như giấc mộng, khi mở mắt ra sẽ tan biến hết.

Nàng trở về chuẩn bị nấu cơm sớm, mang đến cho tiệm rèn, nhất định phải bảo đại ca rèn được xèng Lạc Dương, không thì nàng không còn mặt mũi nào mà gặp Đan đại ca. Nhưng nàng không ngờ sẽ sớm gặp được Đan Phi lần nữa.

Lúc bụng chén mật ong, nàng tưởng như bụng ra trái tim chân thật của mình, nhưng khi thấy Đan Phi không uống mật ong, nàng thất vọng nào nề.

Đúng rồi, Đan đại ca là người của Tào phủ, có gì mà chưa từng nếm thử cơ chứ, chỉ có nàng mới được mang mật ong mà nàng xem là báu vật ra. Khi nghĩ tới đây, trong lòng Liên Hoa hơi tủi thân. Lúc nghe thấy Đan Phi hỏi thăm, Liên Hoa dường như không tin vào tai mình

- Đan đại ca, huynh nói muốn mượn mật ong để dùng sao?

- Không chịu cho huynh à?

Đan Phi cười và nói:

- Không phải thế!

Liên Hoa vui vẻ nói:

- Nhưng huynh nói mượn làm gì, cứ mang đi là được.

Tiểu nha đầu này làm sao thế? Ô đại nương thấy hơi lạ, thầm nghĩ tiểu nha đầu này mặc dù rất tốt bụng, nhưng luôn xem mật ong là báu vật, lúc chưa cần dùng đến thì dù đệ đệ của nàng muốn ăn thêm một miếng cũng không được, sao nay lại rộng rãi với Đan Phi thế cơ chứ?

Tay giữ chặt Đan Phi, Liên Hoa nói:

- Đan Phi ca, huynh đi với muội.

Nàng kéo Đan Phi đến nơi mình ở, nơi đó chẳng khác gì nhà của Ô đại nương, nhưng một góc lều chất đầy những hũ mật ong được đậy kín.

Liên Hoa chỉ vào mấy cái hũ và nói:

- Đan đại ca, đây đều là mật ong bảo quản cẩn thận, huynh cứ lấy mà dùng.

Đan Phi hơi buồn cười

- Đâu cần dùng hết chỗ này, chỉ cần dùng một chén là được rồi.

- Sao ít thế?

Liên Hoa hơi thất vọng, nhưng có chút tò mò nói:

- Đan đại ca, huynh mượn... mà không... là lấy mật ong để làm gì?

Đan Phi chưa kịp trả lời thì Ô Thanh đã bước vào, úp úp mở mở:

- Đan đại ca, mẹ ta nói là nhất định phải giữ huynh lại ăn bữa tối.

Hiểu được cách mà những gia đình nghèo khổ bày tỏ tấm lòng chỉ có như thế, lại càng sợ người ta mất mặt, Đan Phi đáp:

- Được thôi.

Ô Thanh rất vui vẻ, chợt nghe Đan Phi nói:

- À đúng rồi, huynh có thể xin chút bột làm bánh hấp của mẹ đệ chứ, một chậu nhỏ là được.

Ô Thanh hơi khó hiểu nói:

- Không cần mượn đâu, để đệ đi lấy cho huynh.

Cậu nhóc nhanh chóng lấy hơn nửa chậu bột mì, bên trong dù có lẫn chút trấu cám cũng là thứ lương thực rất quý giá của những nhà nghèo.

Đan Phi hiểu rõ tính tình Ô đại nương, chỉ sợ đại nương sẽ lấy hết cả gia tài ra đưa cho hần mất thôi, trong lòng hần cảm thấy thật ảm áp. Nhưng hần biết chỉ cần sau khi mình thành công, đừng nói là mấy thứ bột mì, mật ong, mà có thể từ nay Ô gia sẽ thoát khỏi cảnh nghèo túng.

Dưới con mắt tò mò của Liên Hoa, Đan Phi rửa tay rồi lấy gần nửa chén mật ong đổ vào bột mì, pha thêm nước, sau đó nhấc bột lên.

Liên Hoa ngạc nhiên nói:

- Đan đại ca, huynh cũng biết làm bánh yến mạch sao? Trước giờ muội chưa từng ăn bánh yến mạch mật ong.

Không phải là nàng chưa từng ăn, mà là không chịu ăn như thế, nhưng nếu là Đan Phi làm thì nàng hoàn toàn đồng ý cả hai tay.

Đan Phi cười và thầm nghĩ rằng tiểu nha đầu này dù có hiểu biết về cách nuôi ong, nhưng cũng không hiểu được một trong những tác dụng của mật ong đó là lên men bột mì!

Hần đang làm một sản phẩm mới của thời đại này.

Trong trí nhớ của hần, người dân vào thời Tần Hán vẫn chưa biết đến kỹ thuật lên men, hần đã xác thực điều này ở chợ. Thời kỳ này lúa mì được sử dụng khá hạn chế, chỉ được hấp chín mà thôi. Sử dụng loại lương thực này chẳng những thiếu dinh dưỡng mà còn dễ làm rối loạn tiêu hoá.

Lên men dù chỉ là sự đổi mới nho nhỏ, nhưng đối với chế độ dinh dưỡng thì hoàn toàn có thể nói là một phát kiến đầy sáng tạo.

Sau khi Đan Phi nhào bột mì, Liên Hoa liền nói:

- Đan đại ca, để muội hấp, muội cũng biết làm đấy.

Nàng ta định giành lấy chậu nhưng lại bị Đan Phi từ chối, hần bảo Liên Hoa lấy một tấm vải sạch, sau đó phủ lên chậu bột mì.

Liên Hoa chưa hiểu bèn nói:

- Đan đại ca, huynh muốn làm gì?

- Ủ bột mì qua đêm.

Liên Hoa không biết là Đan Phi nói đùa hay thật, dè dặt nói:

- Nhưng mà... sẽ bị thiu mất.

Nàng tế nhị giữ thể diện cho Đan Phi, chỉ sợ Đan Phi vì muốn thể hiện bản lĩnh mà gặp khó xử.

Đan Phi chỉ cười mà không nói gì.

Ô đại nương làm một loáng là xong chỗ bánh yến mạch đó, rồi lấy ra mấy trái trứng muối mà chỉ dịp tết mới được ăn, thét đại Đan Phi hết khả năng của mình, Đan Phi cũng không khách sáo. Sau khi mọi người ăn cơm xong, Đan Phi chờ sau khi bếp tắt lửa, lấy than củi chưa cháy hết trong lò vùi xuống đất, sau đó phủ đất lên, rồi lại đặt chậu lên phía trên.

Liên Hoa và Ô đại nương đều cảm thấy khó xử. Thầm nhủ vị công tử này chắc chưa từng động tay đến việc nấu nướng nên không biết là bột mì phải cho vào lò hấp mới chín được hay sao?

Nhưng họ chỉ cười hiên với Đan Phi, thầm nhủ thôi thì cứ làm theo hần đi. Dù cho Đan Phi có vứt thứ này đi thì họ cũng chẳng nói gì.

Đan Phi làm xong mấy việc này thì thấy trời đã nhá nhem tối, nghĩ thầm khí sắc của Ô đại nương đỡ hơn nhiều, ngày mai tìm Ô Thanh để thăm dò một chút không sao. Thấy nơi này khá xa Tào phủ, hần dứt khoát nói:

- Tôi nay huynh có thể nghỉ ở đây không?

- Được chứ!

Liên Hoa vỗ tay reo lên:

- Đan đại ca, huynh ngủ ở phòng muội đi, hôm nay đại ca không về, tiểu đệ cũng ngủ ở chỗ của thầy.

Thấy mọi người đều nhìn nàng, Liên Hoa hơi đỏ mặt

- Ta ngủ cùng Ô đại nương, còn Đan đại ca, huynh ngủ chung với Ô Thanh vậy.

Ai nấy đều mỉm cười. Ô Thanh chuẩn bị chần mèn cho Đan Phi, Đan Phi cũng không khách sáo, ngủ một giấc thật ngon. Đến lúc tỉnh mơ nghe thấy tiếng gà gáy, Đan Phi mới thức dậy và ra khỏi lều. Thấy trời dần sáng, bình minh đã ló rạng, Liên Hoa ngồi trước cái chậu nhìn không rời mắt.

Đan Phi không nhìn được bèn nói:

- Sao thế?

Liên Hoa sợ hết hồn, quay đầu lại thấy Đan Phi, lúc này mới đứng lên nói:

- Không... không có gì...

- Không biết là nha đầu này sợ thau bột bị người ta trộm mất hay là sợ bột mì bị thiu, sau bữa tối thì cả đêm cầm chày ra ngoài canh mấy lượt.

Ô đại nương thấy thế cười nói:

Xem ra đại nương đã đỡ hơn nhiều, những nhà nghèo sẽ không chờ cho đến khi khỏi hẳn bệnh mới tiếp tục làm việc. Chỉ cần chuyển biến tốt thì sẽ lại buôn chải không ngừng, bột đã được chuẩn bị sẵn để hấp bánh yến mạch đem bán.

Liên Hoa đỏ mặt, thấy Đan Phi muốn vén tấm vải ẩm trên thau mì, úp mở nói:

- Đan đại ca...

- Sao thế?

Liên Hoa lo lắng nói:

- Muối bảo huynh này, nếu bột mì bị thiu hay nhão, huynh nhất định không được buồn nhé.

Nàng ta đã vén tấm vải ẩm lên mấy lần, thấy bột không thiu nhưng đã nhão ra, không còn nguyên vẹn như trước, mà lòng thầm buồn thay cho Đan Phi.

Ban đầu Đan Phi ngẩn ra, rồi bật cười nói:

- Không phải nhão đâu, là nở ra.

- Nở ra?

Liên Hoa chưa hiểu bèn nói:

- Nở ra là sao?

- Là bột nở ra.

Đan Phi vén tấm vải ẩm, thấy bột mì lên men giống y như tượng tượng của hấn, hấn mượn tấm ván nhào bột của Ô đại nương rồi lấy một mẩu bột nhào vo lại. Sau khi vo thành viên thì đặt vào vỉ hấp đang bốc hơi nghi ngút.

Một lúc sau, Đan Phi mở vỉ hấp. Liên Hoa đã chuẩn bị sẵn tâm lý, dù cho trong vỉ hấp có hiện ra quái vật gì thì cũng phải an ủi Đan Phi. Ô đại nương và Ô Thanh cũng nghĩ như vậy. Nhưng khi thấy thứ trong vỉ hấp trở nên vừa to vừa tròn mà trông rất đẹp mắt thì ai cũng ngỡ người, đều thầm nhủ rằng —— Nói không chừng món đồ chơi này có thể ăn được, nhưng có mỗi một mẩu bột mì bỏ vào, sao lại phồng to như thế?

Đan Phi lấy một chiếc, bẻ ra mấy miếng chia cho mọi người, hấn cũng nếm thử một miếng rồi gật đầu, mùi vị đúng như mong muốn của hấn.

Cả Liên Hoa, Ô đại nương và Ô Thanh liếc chết cán một nhát, rồi nhai thử trong miệng. Lúc đầu rất ngạc nhiên, rồi sừng sốt, sau đó nhai mấy cái rồi nuốt miếng bánh, mọi người đều đồng thanh hỏi:

- Thứ này là gì? Sao lại ngon thế?

Đan Phi cười và đáp:

- Cái này là màn thầu!

Chương 20: Cái gọi là truyền thuyết

Dịch giả: Đông Hy.

Màn thầu.

Khi mọi người nghe thấy cái tên này đều ngẩn người ra. Ô Thanh không cảm lòng được, lại lấy thêm một chiếc màn thầu nhai mấy cái rồi nuốt, chân thành khen:

- Mẹ à, con chưa từng ăn thứ nào ngon như vậy. Món này chỉ trong hoàng cung mới có thôi.

Thứ này vừa mềm lại vừa thơm, ngon hơn biết bao nhiêu so với mấy cái bánh yến mạch vừa cứng vừa khó nuốt. Ô Thanh thấy dù sao Đan Phi cũng xuất thân từ gia đình giàu có, món này ngon như thế, chắc chỉ có hoàng đế mới được ăn món này.

Liên Hoa cũng không cảm lòng được, muốn lấy một cái để ăn, nhưng lại buồn bã để xuống, mỉm cười nói:

- Lát nữa muối mang cho tiểu đệ ăn.

Thực ra nàng cũng rất muốn đem một chiếc cho đại ca, nhưng lại sợ Đan đại ca giận.

Đồ ngon như vậy cũng chỉ Đan đại ca mới có thể làm được. Người mà chúng ta tin tưởng nhất chính là Đan đại ca. Trong lòng Liên Hoa tràn đầy niềm kiêu hãnh, hoàn toàn quên hết những lo lắng tối qua.

Ô Thanh lại muốn thò tay lấy màn thầu, món ngon này ăn một mạch cả chục cái cũng chưa đã nghiền. Tay của hắn còn chưa kịp đụng đến vì hấp thì đã bị Ô đại nương đánh một nhát.

- Đây là món mà Đan công tử đích thân làm, các người ăn hết thì còn ra thể thống gì nữa, để phần lại cho Đan công tử đi.

Ô đại nương không hài lòng nói. Trong lòng đại nương thực ra ít nhiều có hơi thất vọng. Bánh yến mạch ở chợ mà Ô đại nương làm cũng được coi là rất ngon, nhưng cùng nguyên liệu mà xem ra bản thân lại thua kém cả Đan Phi, việc này đương nhiên là sự đả kích đối với người sinh sống bằng nghề làm bánh yến mạch như Ô đại nương.

Đan Phi cười nói:

- Ta ăn rất ít, màn thầu này mọi người cứ ăn hết đi, ăn không hết thì đem bán.

Cách làm ta đã dạy Liên Hoa rồi, Ô đại nương, sau này người cứ dẫn Liên Hoa đi bán màn thầu, được chứ hả?

Ô đại nương ngẩn ra rồi vui vẻ nói:

- Đan công tử, cậu nói thật chứ?

Sau khi nàng ăn một miếng màn thầu đã biết ngay là nếu bán màn thầu ở chợ thì chắc chắn sẽ bán chạy hơn bánh yến mạch nhiều, thậm chí có thể tăng giá bán lên một chút. Nếu như Đan Phi thực sự dạy nàng ta cách làm, thì sau này Ô Thanh hoàn toàn không phải lo nghĩ đến chuyện cơm áo.

Liên Hoa có vẻ chưa dám tin, tuy tuổi nàng còn nhỏ nhưng đầu óc lại cực kỳ linh hoạt. Bình thường thì chỉ dựa vào may vá với nuôi ong mật để phụ giúp gia đình, nàng hiểu rằng nếu như nắm được kỹ thuật này, cuộc sống chắc hẳn sẽ cải thiện rõ rệt.

- Đương nhiên là thật rồi.

Đan Phi đáp.

Ô đại nương không nhẫn nại nổi, bèn tính:

- Bánh yến mạch một đồng một chiếc, màn thầu này một chiếc có thể bán hai đồng mà nguyên liệu đều như nhau. Đan công tử, chúng tôi không thể chiếm món hời của của cậu, sau này cứ bán hai chiếc màn thầu thì sẽ gửi cậu một đồng, thế có được không?

Nàng nghĩ màn thầu là do Đan Phi làm, tuy đã được xem toàn bộ công đoạn Đan Phi làm bánh, nhưng vẫn còn vài chỗ nàng chưa hiểu lắm. Chỉ sợ Đan Phi giấu nghề nên phải kéo Đan Phi cùng tham gia.

- Ô đại nương, không thể tính như thế được.

Liên Hoa bĩu miệng nói:

- Chỗ này còn có nửa chén mật ong đấy.

Ô đại nương như bị tát chậu nước lạnh, chợt nhận ra đây là một vấn đề nghiêm trọng.

Không phải là Liên Hoa tính toán thiệt hơn với Ô đại nương, mà nghĩ nếu như làm một chậu mười mấy chiếc màn thầu thì cần nửa chén mật ong, vậy thì mật ong mà nàng để dành có thể dùng trong bao lâu đây?

Đan Phi đã suy nghĩ cặn kẽ về việc sáng chế ra màn thầu, thậm chí nếu như thời đại này cũng sáng tạo như vậy, thì kỹ thuật lên men màn thầu được người ta học tập cũng chỉ là vấn đề sớm muộn. Lúc này điều quan trọng nhất là đòi lấy chút phí bản quyền bằng kỹ thuật này, nhưng hẳn biết rằng chuyện này vẫn nên chờ cơ hội thích hợp.

Nhận ra sự lo lắng của Liên Hoa, Đan Phi khẽ mỉm cười nói:

- Mật ong chẳng qua chỉ là bước đầu, sau này hấp bánh màn thầu có thể không cần dùng tới mật ong mà dùng bột nở luôn là được.

- Dùng bột nở là sao?

Liên Hoa không hiểu bèn hỏi.

Đan Phi nắm một cục bột lên men bằng cổ nắm tay đặt vào bát, đưa cho Liên Hoa và nói:

- Cho muối này.

- Quà của Đan đại ca tặng muối sao.

Liên Hoa hơi đỏ mặt rồi nhận lấy nắm bột, thầm nghĩ người có học vấn tặng quà đúng là rất độc đáo.

- Đan đại ca, muối sẽ giữ kỹ thứ này.

Liên Hoa kiên quyết nói:

- Muối lớn như thế này rồi mà từ trước đến nay chưa có ai tặng quà cho muối.

Đan Phi khó xử nói:

- Không phải là đưa muối giữ mà là dùng để lên men.

Hắn biết cần phải giải thích về lên men, nhưng những kiến thức về vi sinh vật chỉ sợ càng khiến cho Liên Hoa đau đầu.

- Sau này khi lên men thì thay mật ong bằng một nắm bột này vào là được. Sau đó cứ đun nóng theo cách của huynh.

Hắn giải thích cặn kẽ từng quá trình cho Liên Hoa, Liên Hoa chỗ hiểu chỗ không bèn nói:

- Đan đại ca, thứ này thật vi diệu, cứ như là người mẹ sanh em bé ấy, giống như bột mẹ ấy (có thể sinh ra nhiều bột con nữa).

Nàng không hiểu tại sao lại có được kết quả này, nhưng luôn tin tưởng, không chút nghi ngờ những lời nói của Đan Phi.

Ô đại nương cũng khen ngợi không ngớt, đứng bên cạnh và nói:

- Bột này cũng chỉ người có học vấn như Đan công tử mới có thể làm được.

Đan Phi ngẩn ra.

Đương nhiên là hắn biết đến truyền thuyết về bánh màn thầu. Tương truyền năm đó khi Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch, vì chém giết quá nhiều man binh* nên mới làm bánh màn thầu để tế trời.

Nhưng truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, ko thể lấy đó làm căn cứ được, cùng lắm thì chỉ lấy đồng âm* mà thôi. Khoan hãy nói đến món mà Gia Cát Lượng ăn ở Nam Dương là cơm hay mì, mà nói đến việc muốn tìm bột mì ở Tứ Xuyên thời Tam Quốc cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, hơn nữa Gia Cát Lượng cũng không thực hiện Thất Cầm Mạnh Hoạch *

* Đồng âm: tác giả nói đến hiện tượng đồng âm của “man” (蛮) trong “man binh” (蛮兵: binh lính ngang ngược) và “man” (慢) trong “man đầu” (馒头: màn thầu).

* Thất Cầm Mạnh Hoạch: chiến dịch tấn công vào vùng Nam Trung do Gia Cát Lượng chỉ huy vào năm 225 trong thời kỳ Tam Quốc trong lịch sử

Trung Quốc, nhằm dập tắt những mầm mống phản loạn gây hại đến nhà Thục Hán và cũng chuẩn bị một bước cho các chiến dịch Bắc phạt.

Trên thực tế, mỗi khi phát minh trong dân gian nhiều lên đều được người dân sáng tạo đúc kết lại. Trong đó có rất nhiều thay đổi ngẫu nhiên không thể tránh khỏi. Ví như trong truyền thuyết, hoàng đế là một nhà phát minh còn vĩ đại hơn cả Edison. Hầu như một nửa phát minh của Trung Hoa đều do hoàng đế sáng chế ra, đương nhiên là Đan Phi cũng có chút nghi ngờ về ý kiến này.

Vừa nghĩ tới màn thầu, Đan Phi không thể không nghĩ tới Gia Cát Lượng, thầm nghĩ chắc lúc này Gia Cát Lượng vẫn đang ở ẩn, thế còn Lưu Bị thì sao nhỉ?

Khi Đan Phi nghĩ tới đây khá say sưa thì thấy mọi người vẫn đang chờ lời giải thích của hắn, hắn cảm một cành cây viết chữ "Man" (饅) lên mặt đất và nói:

- Nghĩa của chữ "Man" này là —— một loại thực phẩm được phơi nắng chừng bốn canh giờ cho lên men, "Đầu" (头) thì được hiểu là bột như bình thường.

Mọi người thấy thế đều reo lên:

- Đúng là học thức uyên bác.

Đan Phi sờ cả gai ốc. Sau khi giải quyết xong vấn đề then chốt là chi phí mặt ong, Ô đại nương và Liên Hoa đều cảm thấy mỗi làm ăn này rất có triển vọng, liền hấp màn thầu theo hướng dẫn của Đan Phi.

Thấy Ô đại nương như khỏi hẳn bệnh nhờ chuyện đáng mừng này, Đan Phi thầm nghĩ vẫn còn việc quan trọng hơn là thực chất ta vẫn là một nhà khảo cổ học, bèn nói với Ô đại nương:

- Đại nương, ta muốn nhờ Ô Thanh ra ngoài giúp vài việc.

- Được, hai người cứ việc ra ngoài, Ô Thanh đi chung với Đan công tử thì đại nương rất yên tâm.

Ô đại nương bận tới tắm mặt mũi, lau mồ hôi trán.

- Đan đại ca, tối nay huynh cũng về đây chứ hả?

Liên Hoa liền ngừng tay, hơi bất an hỏi.

- Đương nhiên rồi.

Đan Phi nghĩ hôm nay chắc chỉ ra ngoài dựng một trạm nghỉ, muốn đào mộ thì phải có xẻng Lạc Dương trong tay mới đào được.

Liên Hoa chia ngón út ra:

- Ngoéo tay nhé, huynh không được quýt đầu đấy.

Thấy Đan Phi vẫn chưa đưa tay ra, Liên Hoa bĩu miệng nói:

- Muội vẫn chưa học được cách làm màn thầu, đến tối huynh phải dạy lại cho muội đấy.

Đan Phi chỉ cười và vỗ nhẹ đầu nàng. Sau đó Ô Thanh ra khỏi sân, tiện tay mang theo chiếc riu đồn cùi. Rõ là chuẩn bị sẵn để tiện đường kiếm ít cùi khô mang về.

Dù không bán thì hấp bánh cũng cần đến cùi.

Xuất phát từ cửa Nam Thành, sau khi đi vài dặm thì Ô Thanh chỉ tay và nói:

- Đan đại ca, trước mặt chính là núi Ngưu Đầu.

Đan Phi ngẩng đầu nhìn thì thấy phía trước có dãy núi nối liền nhau. Có hai ngọn núi khá cao, thoạt nhìn đúng là khá giống hai chiếc sừng trâu.

Ô Thanh thấy hắn mãi mê ngắm thì hỏi:

- Đan đại ca sao thế? Núi này có quái gì đẹp đâu.

Đan Phi chỉ khẽ cười, thầm nghĩ núi chẳng có gì đẹp, nhưng thế núi nhất định phải xem kỹ, bằng không sao mà biết được mộ thất được chôn ở đâu.

Chương 21: Phong thủy nhân tâm

Edit: Đông Hy

Đan Phi thường hay quan sát địa hình, đương nhiên vì đây là thói quen nghề nghiệp, cũng có liên quan đến phong thủy mồ mã.

Sách 《Táng kinh》 viết: Gió ắt tán, nước ngăn ắt dừng. Cổ nhân làm sao cho khí tụ chứ không tán, nước chảy có chỗ dừng, do vậy mà có tên là phong thủy. Đây là định nghĩa về phong thủy lâu đời nhất của Trung Quốc.

Câu này nếu theo cách lý giải của Đan Phi thì —— khí là một trường năng lượng nhờ động năng của gió tác động mà thay đổi, gặp môi trường nước có thể tích tụ lại. Khi người cổ đại chọn nơi chôn cất đều sẽ chọn nơi có khí di chuyển nhưng không phân tán mà chôn cất, để tích lũy nguồn năng lượng vô hình bí ẩn, nhằm thay đổi vận mệnh của mình hoặc con cháu đời sau.

Thay đổi số mệnh của bản thân đương nhiên là hy vọng sẽ được trường sinh bất tử, sau này còn có thể sống lại.

Cách nghĩ này nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng từ xưa đến nay những người có suy nghĩ này không thiếu. Ví như thuở xưa có Tần Thủy Hoàng hay Pharaon Ai Cập chẳng hạn, còn gần đây thì có những xác ướp đông lạnh... Họ luôn trông chờ vào sự ra đời của một ngành công nghiệp có thể chữa trị cho họ trong tương lai.

Phong thủy thật sự là một loại thuyết pháp rất huyền diệu. Trên hết, tuy là Đan Phi nghiên cứu về đồ cổ nhưng tính tình hoàn toàn không giống một lão già cổ hủ. Trái lại, năng lực tiếp thu những điều mới mẻ lại vượt trội hơn so với người thường.

Hắn rất hiếu kỳ với thuyết pháp về phong thủy, dù không hiểu rõ về quy luật vận hành, nhưng hắn luôn cho rằng trong đó chắc chắn vẫn có chút đạo lý.

Trước nay dù hắn không hiểu cũng không phải loại người thiếu hiểu biết đã hại chết Cô-pec-ních.

Ô Thanh thấy Đan Phi cứ mãi nhìn về phía núi Ngưu Đầu, không biết nó có gì đẹp đẽ, cuối cùng không nhịn được bèn hỏi:

- Đan đại ca, huynh sao thế?

- Không có gì, đi thôi.

Đan Phi lấy lại tinh thần, tiếp tục đi với Ô Thanh về phía trước chừng nửa canh giờ, mãi gần trưa mới tới chân núi.

Ô Thanh vừa đi vừa nói:

- Đan đại ca, trước đây đệ đều ra ngoài lúc trời chưa sáng, sau nửa ngày chặt củi thì chất lại đem phơi, rồi vác một phần vào trong thành bán. Hôm nay tới hơi muộn một chút, đây huynh xem, đó chính là nơi đệ thường đốn củi.

Chỗ sườn núi phía xa theo hướng mặt trời mọc đúng là có rất nhiều gỗ được phơi rải rác.

Trong lòng Đan Phi khẽ rung động, nhưng là vì nghe thấy hình như có tiếng nước chảy:

- Gần đây có chỗ để uống nước.

- Đan đại ca, sao huynh biết hay thế?

Ô Thanh hơi bất ngờ nói:

- Đi qua triền núi kia là có khe suối, khi nào đệ muốn uống nước thì đến bên dòng suối uống nước.

Son lai thủy hồi, quý thọ nhi tài!

Khi trong đầu Đan Phi chợt hiện lên tám chữ này trong《Táng kinh》thì lòng đã sớm có kết luận, thân nhiên nói:

- Chẳng lẽ tiền đồng lại được phát hiện bên dòng suối?

- Ô, đệ vẫn chưa nói với Đan đại ca mà.

Ô Thanh kinh ngạc nói.

Đan Phi mỉm cười nhưng không đáp lại câu hỏi đó mà chỉ nói:

- Chuyện mấy bó củi để lát nữa hẵng nói, qua bên suối xem thử trước đã.

- Tất nhiên rồi.

Ô Thanh thẳng thắn nói:

- Mọi chuyện đều nghe theo Đan đại ca.

Chẳng những Đan Phi đã giúp hắn một tay lúc gặp nguy hiểm, mà còn truyền lại bí quyết làm bánh bao hấp cho mẹ hắn. Tuy Ô Thanh không rành chuyện làm ăn nhưng hắn biết thứ đó ăn ngon vô cùng, chắc chắn cũng sẽ bán rất chạy. Hắn đối đãi với Đan Phi vô tư như vậy vì từ lâu đã ghi nhớ trong lòng, luôn nghĩ làm thế nào để báo đáp ân tình đó, nên đương nhiên sẽ răm rắp nghe theo Đan Phi.

Hai người đến bên dòng suối, rồi Đan Phi vốc ít nước suối rửa mặt, tiện thể xem chất lượng nước.

Ồ cổ đại sướng thật, chất lượng nguồn nước đều là tự nhiên, không hề ô nhiễm. Nước thế này, người có lòng đương nhiên sẽ không bỏ qua. Đan Phi nhìn lên dọc theo dòng suối thì thấy núi non trùng điệp, hắt nhương đôi mây nhìn lên chỗ giữa sườn núi khá bằng phẳng.

Ô Thanh thì không để ý đến việc rửa mặt, đi tới chỗ ngoặt của dòng suối trước rồi kêu lên:

- Đan đại ca, đệ tìm thấy tiền đồng ở chỗ này này.

Đan Phi không hề nôn nóng mà chậm rãi đi tới, trông thấy một chiếc hũ vỡ cạnh dòng suối. Đan Phi nhặt mấy mảnh vỡ lên ghép lại, nhìn hoa văn thì nhận ra là gốm sứ thời Tây Hán. Nghĩ thầm trong bụng chắc là xác tộ thời Vương Mãng, gốm sứ thường được trang trí bằng tiền đồng trong thời Tây Hán. Mộ thất này có thể là giữa hoặc sau thời kỳ Lưỡng Hán.

Xúc tộ xuất hiện cùng mảnh gốm sứ, nói không chừng nó được đựng trong đồ gốm, theo dòng nước chảy xuống rồi vỡ ở khúc ngoặt. Nếu nói như vậy thì tiền cổ hẳn là từ đầu nguồn chảy xuống.

Đan Phi đang trầm ngâm suy tính thì Ô Thanh ừ ừ nói:

- Đan đại ca, đệ chẳng tìm thấy mảnh tiền cổ nào.

Trong lúc Đan Phi ngẫm nghĩ, Ô Thanh đã nhảy xuống dòng suối mò tìm từ lâu nhưng chẳng tìm được gì.

Đan Phi thấy thế hơi buồn cười, cảm thấy tên tiểu tử này thật tốt bụng:

- Chúng ta đi lên thượng nguồn thử xem.

Trong truyền thuyết,《Táng kinh》do Quách Phác đời Tấn biên soạn, nhưng các nhà khảo cổ học đời sau ít nhiều vẫn có nghi vấn về thuyết pháp này. Tư tưởng quan trọng nhất trong《Táng kinh》chính là việc lựa chọn nơi an táng. Đời sau có rất nhiều mộ mà đều được chôn cất theo phong thủy mà《Táng kinh》đã nói. Nhưng kẻ cũng buồn cười, bất kể là kẻ trộm mộ hay nhà khảo cổ, ngoài việc khai quật các mộ cổ bằng kinh nghiệm thì nhiều khi cũng phải dựa vào sự chỉ dẫn của《Táng kinh》, từ đó tạo thành cái gọi là các trường phái trộm mộ.

Nếu như trước đây những người được chôn cất theo những chỉ dẫn phong thủy trong《Táng kinh》biết được mộ phần của mình bị đào trộm cũng bởi chọn được phong thủy tốt, không biết họ sẽ nghĩ thế nào?

Đương nhiên rồi, giờ đây là thời Tam quốc,《Táng kinh》hắn là còn chưa ra đời, nhưng người cổ đại lại rất xem trọng chuyện mồ mả, cũng sớm tạo nên những đặc điểm về mồ mả khá riêng biệt.

Hình như tên tiểu tử Ô Thanh này không hiểu về phong thủy, nhưng cũng biết chọn chỗ làm việc bên rừng cây sát bờ suối theo hướng mặt trời mọc. Những triều đại trước đời Tấn, mồ mả đều có nét tươi sáng, dễ nhận biết.

Thời Tần thì chọn những dãy núi lớn, mộ thời Hán thì thường ở lưng chừng núi, thời Xuân Thu Chiến quốc lại thường mai táng nơi đỉnh núi, còn thời Tống với Tùy Đường thì mồ mả chôn ngay sườn núi.

Điều này có nghĩa là nhiều ngôi mộ lớn đời Tần đều được tiến hành xây dựng trên các dãy núi non trùng điệp. Đến thời Đông Hán lại càng có nhiều ngôi mộ được xây trên các sườn núi. Tất nhiên là cũng có những ngôi mộ không xây theo tập tục cũ. Thứ nhất là những người dân nghèo khổ, vốn không có điều kiện để chôn cất đài hoàng, còn thứ hai là không cầu nệ theo tập tục như Tần Thủy Hoàng, có khả năng phá bỏ những tục lệ cũ.

Từ lúc Đan Phi phát hiện ra mảnh tiền cổ, vẫn luôn phân tích nguồn gốc của nó, ngầm dự đoán địa điểm, phương hướng của mộ thất thông qua tục lệ chôn cất thời xưa. Tuy Ô Thanh ừ ừ, nhưng Đan Phi lại thấy được địa thế của sườn núi, sớm đã nắm chắc đến tám phần phán đoán của mình.

Có cổ mộ thời Đông Hán trên sườn núi ngay đầu nguồn dòng suối.

Đan Phi đã có kết luận từ lâu nhưng vẫn thản nhiên như không, chậm rãi đi theo Ô Thanh lên sườn núi.

Tuy Ô Thanh không rõ lắm, nhưng vẫn răm rắp làm theo ý Đan Phi, leo lên sườn núi cùng hắn.

Đợi đến khi tới gần ngọn núi, Đan Phi đột nhiên nói:

- Ô Thanh, ta có một câu hỏi, không biết là có nên hỏi đệ hay không?

Ô Thanh hơi ngạc nhiên nói:

- Đan đại ca, sao huynh lại khách sáo với đệ thế? Huynh không coi đệ là huynh đệ tốt sao?

- Thì chính vì ta coi đệ là huynh đệ tốt nên mới hỏi đệ đấy.

Đan Phi cười nói.

- Vậy Đan đại ca cứ hỏi đi.

Ô Thanh vui vẻ nói.

- Nếu bỗng dưng chúng ta phát hiện mười mấy văn tiền ở đây, đệ thấy nên chia thế nào?

Lúc Đan Phi nói chuyện, đã ngồi trên một tảng đá lớn.

- Tất nhiên là đưa hết cho đệ rồi.

Ô Thanh nói không chút do dự, thấy vẻ ung dung thản nhiên của Đan Phi, Ô Thanh cười nói:

- Đệ biết Đan đại ca chắc chắn sẽ không giành mấy đồng tiền lẻ đó với đệ đâu.

Đan Phi nhìn Ô Thanh hồi lâu, trầm nghĩ tên tiểu tử này đúng là vô tư, ta cũng không có giàu như người thấy đâu, mãi lúc sau Đan Phi lại nói:

- Nếu phát hiện mười mấy quan tiền thì sao?

Ô Thanh hơi do dự, gượng cười nói:

- Đan đại ca nói đùa rồi, làm gì có chuyện dễ dàng thế?

- Huynh muốn nghe câu trả lời của đệ.

Đan Phi thản nhiên nói.

- Đan đại ca, vậy huynh có thể cho ta mượn mười mấy quan tiền để làm ăn không?

Ô Thanh cẩn trọng nói:

- Huynh cũng biết đấy, mẹ đệ muốn bán bánh màn thầu, có lẽ sẽ mở rộng quy mô, có thể sẽ cần đến chút tiền vốn. Đan đại ca, huynh yên tâm, nếu nhà đệ kiếm được tiền, nhất định sẽ trả lại cho huynh mà.

Đan Phi nhìn Ô Thanh hồi lâu

- Vậy nếu như có mấy chục tiền vàng?

Ô Thanh lại càng không hiểu ý của Đan Phi, không hiểu nổi vì sao hắn lại hỏi chuyện này, gãi đầu nói:

- Trước giờ đệ chưa từng xài tiền vàng, nếu Đan đại ca cần dùng thì cứ cầm hết mà dùng.

- Thôi không cần đâu, đệ cần đến nó hơn huynh đấy.

Đan Phi chân thành nói.

Ô Thanh phì cười, nói:

- Đan đại ca, huynh thành thật như vậy làm gì? sao chúng ta có thể...

Hắn chưa kịp nói hết thì bỗng dưng tròn tròn mắt, vì ánh sáng mặt trời chiếu xuống, một thỏi vàng bỗng hiện ra trên tay Đan Phi.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bộ ngựa và Hoàng tước

Edit: Đông Hy

Vịt con xấu xí có thể hoá thành thiên nga trắng, không phải vì sự cố gắng mà là vì nó vốn là thiên nga trắng. Thỏi vàng phát sáng, đương nhiên cũng không phải vì cần cù siêng năng mà ra, mà bởi vì nó vốn là vàng.

Cháo gà dễ ăn nhưng ăn nhiều cũng buồn nôn.

Tiền của hại người nhưng lúc có lại chẳng ai chê.

Dưới ánh nắng, vàng như có vẻ đẹp lay động lòng người khó thoát nên lời. Lúc Ô Thanh thấy thỏi vàng, tròn mắt liền tròn lên còn to hơn cả tròng mắt trâu nữa.

Đan Phi chỉ nhìn vào mắt Ô Thanh.

Mãi lâu sau, Ô Thanh mới kinh ngạc nói:

- Đan đại ca, huynh đừng nói là số vàng này huynh nhặt được ở đây nhá?
- Đúng là nhặt được ở đây.

Đan Phi điềm nhiên nói.

Ô Thanh không khỏi xúc động, hẳn cảm thấy đúng là sống chết có số, phú quý tại trời. Chẳng những Đan đại ca có bản lĩnh, mà đi đường cũng có thể nhặt được vàng, quả là vận may mím cười.

Nhưng hẳn lại không biết một điều là lúc hắn phát hiện ra mấy đồng tiền cổ chỉ nghĩ đến việc làm sao để chóng đổi được chút tiền xài, còn khi Đan Phi nhìn thấy đồng tiền cổ kia, lại suy nghĩ làm sao để tiền đẻ ra tiền.

- Đệ thấy thỏi vàng này nên chia thế nào?

Đan Phi lại hỏi.

Ô Thanh cuối cùng cũng hoàn hồn, nói như đinh đóng cột:

- Số vàng này là huynh tìm thấy, đương nhiên là của Đan đại ca rồi.

Đan Phi đứng dậy, cầm thỏi vàng nhét vào tay Ô Thanh

- Cho đệ này.

Ô Thanh xua tay liên tục, đỏ mặt tía tai nói:

- Đan đại ca, lời đệ nói là thật lòng đấy, số vàng này vốn là của huynh, đệ không thể cầm được. Huynh giúp nhà đệ nhiều như thế, đệ còn đem lòng tham như vậy thì có còn là người nữa không cơ chứ?

Đan Phi thấy hắn kiên quyết từ chối, không hề có ý làm bộ làm tịch thì thầm gật đầu, nhưng vẫn bỏ vàng vào tay Ô Thanh

- Biết đâu lại nhặt được vàng nữa thì sa? Thỏi vàng này đệ cứ cầm giúp huynh cũng được mà.
- Cái gì?

Ô Thanh xém nữa là rút cả hàm

- Đan đại ca, huynh không nói đùa đấy chứ?

Đan Phi không nói gì thêm mà nhặt cành cây khô dưới đất lên để gạt đám cành khô cỏ dại sau tảng đá lớn ở chỗ ngồi ra, bên dưới lại hiện ra một cái hố đen.

- Sao ở đây lại có một cái hố nhỉ?

Ô Thanh không hiểu vì sao lại có cái hố.

- Đây là đường hầm trộm mộ.

Đan Phi nhúm mày nói.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, xem ra những phán đoán của hắn hoàn toàn được xác thực khi nhìn thấy đường hầm trộm mộ này. Ô Thanh ngạc nhiên đi theo, nhưng Đan Phi đã sớm chú ý đến địa hình bốn phía, phát hiện bùn đất bên tảng đá lớn đó có vẻ chông chênh rồi rạc tuy không rõ rệt, lại có vài bụi cỏ dại che khuất, nhưng đối với hắn mà nói thì như vậy là quá đủ.

Chả ai rảnh hơi mà đi đào đất ở cái nơi đồng không mông quạnh này, đã vậy lại còn che giấu giấu làm quái gì?

Có người đã nhanh chân đến đào cổ mộ này trước, vậy đường hầm trộm mộ rõ ràng là có người tới trước đào thông đến mộ thất.

Lúc Đan Phi phát hiện ra điều này không quá thất vọng, vào thời kỳ Trung Hoa Dân quốc* việc trộm mộ đã trở thành trào lưu, không biết bao nhiêu là đồ cổ giá trị đã được khai quật từ các ngôi mộ rồi tuồn ra nước ngoài. Những món đồ cổ mà người ta thấy được truyền lại từ những người có chuyên môn quả thực không nhiều, mà nhiều hơn cả là khai quật từ các mộ thất mà ra.

* Trung Hoa Dân quốc: là nhà nước thống trị Trung Quốc từ 1912 đến 1949.

Nhưng những người trộm mộ cũng phát hiện ra điều kỳ lạ là có rất nhiều cổ mộ thoát nhìn vốn không có đường hầm trộm mộ, nhưng sau mỗi lần tiến vào đều trống huơ trống hoác, chả có món đồ cổ nào, khiến người ta không khỏi lấy làm lạ.

Thậm chí có một câu chuyện khá thú vị được lan truyền là có vị cao nhân trộm mộ chỉ dùng phân thỏ kiếm* thì có thể chặn đất mà lấy được bảo vật, không để lại dấu vết gì, cũng có người nói là do ma quỷ thần thánh làm.

* Phân thỏ kiếm: một loại khí cụ bí mật trong truyền thuyết, sau khi cắm sâu vào đất, nếu phía dưới có bảo vật thì bảo vật đó sẽ tự động hiện ra.

Nhưng trên thực tế, tuy phân thỏ kiếm rất kỳ diệu, nhưng lại không tà quái như trong truyền thuyết. Nguyên nhân mà mộ thất trống không là bởi vì nghề trộm mộ đã ra đời từ lúc bắt đầu xây mồ mả. Hơn nữa, những ngôi mộ đã được chôn cất hàng trăm năm thường có tỷ lệ trộm mộ rất lớn.

Ví dụ như sau khi ngôi cổ mộ trước mặt hạ huyết trong vòng mấy chục năm có vẻ đã bị đào trộm, trải qua bao nhiêu năm tháng đã bị cát bụi vùi lấp, nói không chừng cửa hang đã bị che lấp từ lâu. Do đó người đời sau trông bề ngoài ngôi mộ thất tưởng chừng vẫn còn nguyên vẹn, không có thiệt hại gì nhưng thật ra thì mộ thất đã trống trơn từ lâu.

Nhưng rất nhiều tên trộm mộ thời xưa không hề giống với những tên trộm mộ thời Dân quốc, mấy tên trộm mộ Dân quốc y như bọn thổ phỉ, cảm thấy không còn tác dụng thì sẽ tiện tay đập phá, không cho người sau một cơ hội nào; còn những tên trộm mộ thời xưa nhiều khi chỉ lấy những thứ cần thiết và giữ lại một vài thứ.

Lúc Đan Phi tìm thấy xúc tề đã nghĩ tới điều này từ lâu — xúc tề đào được có thể là vì có người trộm ra từ cổ mộ, nhưng hắn nghĩ cho dù có người động tới, có bán rế đi chăng nữa thì cũng có lời.

Sự thực cũng như hắn dự đoán, thời vàng này đã đền đáp cho sự vất vả gian khổ của hắn.

Cơ hội luôn giành cho những người có lòng.

- Đan đại ca, huynh nói thử xem, đường hầm trộm mộ có phải là... do những kẻ trộm mộ đào không?

Dù sao thì Ô Thanh cũng không phải là tên ngốc, cuối cùng cũng nghĩ tới điều này.

Ô Thanh hơi phân vân

- Nếu Đan đại ca muốn xem, đương nhiên là đệ sẽ đi cùng huynh, nhưng huynh nhất định không được kể với mẹ đệ, mẹ đệ nói việc này... không...

Hắn ấp úng chưa kịp nói xong thì Đan Phi đã sớm hiểu ý hắn, nghĩ bụng rằng kẻ quân tử thì thích kiếm đồng tiền chân chính chứ không màng đến đồng tiền bất nghĩa, ta muốn nhanh đổi đời thì phải dựa vào bản lĩnh vốn có của mình. Những thứ này chôn cùng chủ nhân dưới đất thực ra cũng là của trời cho, một món phế phẩm tới tay ta nói không chừng sẽ phát huy tác dụng ấy chứ.

Nhưng Đan Phi cũng không giải thích thêm cho Ô Thanh, chỉ cất tiếng:

- Ừm.

Sau đó nhìn xung quanh, đi đến dưới tán cây song tử diệp rồi đưa tay nói:

- Ô Thanh, cho huynh mượn chiếc rìu.

- Để làm gì?

Ô Thanh tháo chiếc rìu bên hông xuống rồi đưa ra.

Đan Phi chặt mấy nhát bằng rìu, gỡ vỏ từ cây song tử diệp rồi chẻ thành từng mảnh, sau đó đứt ít vỏ khô cố cuốn thành thứ đồ vật có dạng như xì gà.

Ô Thanh nhìn một cách khó hiểu, nhưng biết rằng trước giờ Đan đại ca luôn làm việc có lợi nên chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Không lâu sau, Đan Phi đã làm hơn chục cuộn vỏ cây, sau đó thấy gần đấy còn có mấy khóm trúc dại nên gắng sức chặt một cây rồi gọt thành mấy thanh trúc đầu nhọn trông như chiếc đũa, rồi lại nhặt rất nhiều đá vụn, sau đó bỏ tất cả vào trước ngực, lúc này mới trả búa lại cho Ô Thanh.

Chuyện lúc này là một thử thách, không thể nói là Đan Phi có nhiều suy tính, chỉ có thể nói là hắn là một người hết sức cẩn thận —— hắn nhất định phải xem thử Ô Thanh là người như thế nào mới có thể đưa ra từng quyết định.

Thực ra thì dù Ô Thanh có ham vàng hay thậm chí còn muốn nhiều hơn nữa thì Đan Phi cũng không cảm thấy quá đáng. Bản tính con người khó mà đoán được, lòng người khó mà vượt qua thử thách. Đan Phi biết một thời vàng có sự cám dỗ rất lớn đối với một đứa trẻ của một gia đình nghèo khó!

Ô Thanh đã chọn vàng hắn sẽ không làm bạn với Ô Thanh, tuyệt đối sẽ không nói chuyện đường hầm trộm mộ cho Ô Thanh. Còn nếu như Ô Thanh chọn điều tín nghĩa, hắn mới quyết định hợp tác làm việc với Ô Thanh.

Xưa nay, những kẻ trộm mộ chết ở nghĩa địa vì việc chia chác chiến lợi phẩm không đồng đều không phải là chuyện hiếm thấy, nếu Đan Phi đã chuẩn bị hợp tác làm việc cùng Ô Thanh, đương nhiên phải xem tính cách của y, hắn cũng không muốn chưa kịp trở tay đã bị người ta chém một đao sau lưng, thế thì thật không có lợi.

Hắn không muốn hại người, nhưng cũng không muốn làm người tốt để rồi bị người ta hãm hại.

Phải biết rõ đây là thời kỳ Tam Quốc loạn lạc, thời mà cái tên chúa công được mệnh danh là nhân đức như Lưu Bị phải chạy thoát thân mà bỏ mặc cả vợ con đang bị truy đuổi.

Trong thời buổi loạn lạc này, cha mất thì mẹ tái giá, một người vì mọi người, kẻ còn sống sót cũng chẳng phải người lương thiện gì, mà là một tên lưu manh xảo quyệt hoặc kẻ ba phải khôn ngoan...

Thấy Ô Thanh cho hắn mượn rìu mà không hề có bất cứ đề phòng gì, lúc này thấy vàng cũng chẳng sinh lòng tham, cuối cùng Đan Phi cảm thấy tên này xem ra cũng là người anh em đáng tin. Dẫn Ô Thanh tới cửa hầm, Đan Phi lấy ra một hòn đá lửa rồi đánh hai nhát, cuốn vỏ cây khô, bên trong cuộn có vỏ khô được đốt lửa bắn vào nhen lên chút khói, thổi một hơi thì sáng rực hẳn lên.

Ô Thanh cuối cùng cũng hiểu ra, thán phục nói:

- Đan đại ca, huynh làm thứ này dùng để chiếu sáng khi vào trong đường hầm à?

Đan Phi gật đầu.

Vậy còn thanh trúc kia để làm gì? Ô Thanh còn muốn mở lời hỏi nhưng lại sợ Đan Phi bực mình.

Đan Phi cũng không giải thích thêm, thực ra cuốn vỏ cây chính là ngọn đuốc nhỏ, còn có thể làm hương dùng để thăm dò dòng lưu chuyển của không khí, không nên xem thường nguồn ánh sáng này, có thể nói là vô cùng có ích trong bóng tối.

Kỹ thuật này trông có vẻ đơn giản nhưng lại rất thiết thực.

Đợi một lúc, Đan Phi ngửi một hơi và cảm thấy không khí trong động khá trong lành mới chịu chui vào bên trong nhưng bị Ô Thanh kéo lại.

- Đan đại ca!

- Sao thế?

Đan Phi hơi khó hiểu.

- Biết đâu bên trong có nguy hiểm, để đệ đi trước cho.

Ô Thanh thấy cửa động tối om thật ra cũng khá sợ, nhưng vẫn cương quyết nói.

Đan Phi nhìn hắn một hồi cuối cùng cười và nói:

- Đừng có giành với huynh, đệ còn mẹ già, huynh thì chẳng vướng bận gì, để huynh đi trước cho.

Ô Thanh mém nữa là rơi nước mắt vì xúc động.

- Đệ chuẩn bị sẵn dây thừng, lỡ xảy ra chuyện ngoài gì muốn thì nhớ kéo huynh nhé.

Đan Phi phân phó.

Ô Thanh liền cởi dây thừng, chuẩn bị sẵn sàng.

Đan Phi gật đầu rồi chui vào động trước, Ô Thanh cẩn thận theo sau. Hai người chỉ chú ý tiếng động trong đường hầm nhưng lại không phát hiện trong bụi cỏ không xa trong rừng, bụi cỏ ven đường bỗng nhiên chuyển động!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Có ma

Edit: Đông Hy

Beta: Phạm Nhân

Tuy Đan Phi nói không có mẹ già, nhưng cũng không muốn bỏ mạng ở nơi này, lúc chui vào động luôn cẩn thận từng chút một nhìn về phía trước, lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Trong hầm trộm mộ sẽ không có nguy hiểm, vì lối vào này là do bọn trộm mộ trước đào qua, chỉ cần bọn chúng không bị rối loạn thần kinh thì đương nhiên sẽ không phóng bút trở lại thờ phụng văn chương. Có vàng rơi ngay cửa động chứng tỏ bọn trộm mộ trước đã hốt được mẻ cá lớn còn đi ra rất thuận lợi, nếu như vậy thì xác suất mộ thất có nguy hiểm là không lớn.

Đan Phi vốn nói thì ít nhưng suy nghĩ thì nhiều, lúc chậm chậm bò vào đã tăng cường cảnh giác để chuẩn bị cho những bất trắc có thể xảy đến bất cứ lúc nào.

Ô Thanh chỉ thấy ánh lửa chập chờn phía trước, ở bên ngoài không thấy gì, nhưng trong hầm trộm mộ tối tăm không thấy ánh mặt trời lại ảm áp khó nói nên lời.

Nhìn Đan Phi chậm rãi bò vào trước, trong lòng Ô Thanh rất cảm động, không hiểu vì sao mà Đan đại ca trông như nhỏ hơn hẳn vài tuổi này lại có được bản lĩnh và dũng khí như vậy, nắm chặt dây thừng, Ô Thanh cũng chuẩn bị sẵn tinh thần cảnh giác, cho dù có xảy ra điều gì bất trắc thì hẳn nhất định phải cứu Đan đại ca ra trước.

Ánh lửa chột tắt, trong lòng Ô Thanh thất lại, khẽ nói:

- Đan đại ca làm sao vậy?

Mãi lâu sau Đan Phi mới nói:

- Tới rồi.

Hắn bò thẳng về phía trước, bỗng cảm thấy phía trước khá thông thoáng, đó không phải là nhìn thấy mà là cảm giác được rèn luyện qua nhiều năm, sau đó hắn đưa ngọn đuốc dò xét phía trước, phát hiện phía trước rộng rãi thông thoáng, vậy là đã tới một căn thạch thất lớn.

Sao mà thuận lợi thế nhỉ?

Đan Phi không dám máy may chủ quan mà chuốc họa vào thân, mấy kẻ liều mạng vào mộ thất dù sao thì cũng gọi là chuyên gia trộm mộ. Hắn tự tay móc mấy viên đá vụn trong ngực rồi chia làm mấy viên quăng lên phía trước, nhắm mắt lắng nghe tiếng động.

Vang lên vài tiếng:

- Leng keng.

Đan Phi nghe thấy phía dưới là đất mà cũng không quá cao, nhưng vẫn không dám sơ suất, khẽ gọi:

- Ô Thanh, đưa dây thừng cho huynh, đệ giữ chặt một đầu, thả huynh xuống rồi giữ lại nhé.

Ô Thanh đương nhiên nhận lời, sau khi Đan Phi đu dây thừng rồi đặt chân xuống đất, lúc này mới hơi nói lỏng dây, ngẩng đầu nói với Ô Thanh:

- Nhảy xuống đi, không sao đâu.

Sau khi Ô Thanh nhảy từ trên xuống, ngoài khoảng cách gần ngọn đuốc thì những nơi khác vốn nhìn không rõ, chỉ cảm thấy tim đang đập loạn xạ vì không gian im ắng, tĩnh mịch đang đè nén, Ô Thanh khẽ nói:

- Đan đại ca à, đây là nơi nào thế?

Đương nhiên là mộ thất!

Đan Phi biết rằng khi con người ta căng thẳng thường sẽ hỏi những câu ngớ ngẩn, nên không đáp lại, mũi ngửi ngửi rồi cau mày nói:

- Sao lại có mùi gỉ sét thế nhỉ?

Đồ đồng nam ngọc thời Thương Chu hay đồ gốm cần đồng nam ngọc, những thứ này đều là đồ tuần táng* phổ biến ở những thời đại này, mộ thất thường có mùi kim loại cũng không có gì lạ. Các loại mùi gỉ kim loại tuy không khác gì nhau mấy, nhưng đối với một chuyên gia giàu kinh nghiệm như Đan Phi mà nói thì ngửi mùi đất để nhận biết được mùi của từng loại cũng không thành vấn đề.

* Đồ tuần táng: đồ được chôn theo người chết.

Nhưng sắt rất hiếm thấy vào trước thời Hán, thời Hán thường dùng sắt để chế tạo vũ khí, thời kỳ này rất ít khi làm đồ tuần táng nên đương nhiên sẽ không chôn kim loại theo, vậy tại sao nơi đây lại có mùi gỉ sắt nồng nặc như thế?

Trong lòng Đan Phi tỏ ra nghi hoặc, hay là châm một mũi đuốc ra đưa cho Ô Thanh, hẩn dạn dò:

- Đệ đứng yên ở đây để huynh đi xem xét xung quanh.

Hắn mới đi về trước thì Ô Thanh đã kéo Đan Phi lại, đưa chiếc rìu ra và nói:

- Đan đại ca, huynh cầm lấy mà phòng thân.

Tuy Ô Thanh rất sợ chết, nhưng cảm thấy Đan Phi cần vũ khí sắc bén hơn mình.

Đan Phi cũng không từ chối, lòng thầm cảm thấy hơi bất an, sự việc đã hơi vượt ra ngoài dự tính của hắn cho nên hắn không thể thiếu cảnh giác. Hắn có thể có được sự tin cậy lớn nhất chẳng những dựa vào học thức mà còn cả sự cẩn thận.

Miệng ngậm ngòi đuốc, một tay Đan Phi cầm rìu, tay kia lấy ra một thanh trúc đã chuẩn bị sẵn từ lâu, vạch lên vách tường bằng thanh trúc rồi chậm chậm đi quanh thạch thất.

Đối với Đan Phi thì ngay cả một thanh trúc bình thường cũng có rất nhiều tác dụng, tác dụng lớn nhất chính là dùng để thay cho tay, tránh bị nhiễm vi khuẩn gây bệnh không rõ nguồn gốc, lại không làm tổn thất đến những khí cụ cổ xưa.

Đây chắc chắn là ngôi mộ xây bằng gạch.

Những triều đại trước cũng không xuất hiện loại tiền đồng như thời Vương Mãng.

Vách tường quả đúng là gạch ống đặc trưng của thời Tần Hán, đây cũng giống như một nhĩ thất*. Đan Phi chậm chậm đi tới và phán đoán một cách nhanh chóng rồi ngoảnh lại nhìn về hướng Ô Thanh, nhìn thấy mũi đuốc đỏ và bóng dáng Ô Thanh thì biết rằng đã sắp đi được nửa vòng, hắn cảm thấy căn nhĩ thất này khá lớn và cũng hơi trống trải.

* Nhĩ thất: ngăn ngách dùng để đựng đồ tùy táng giá trị.

Mấy lão trộm mộ trước khá tham lam, ngoài mũi gỉ sắt ra thì chẳng có gì khiến hắn đề tâm?

Đan Phi than thầm trong lòng rồi bỗng dừng bước.

Ô Thanh nom nớp lo sợ dõi theo ánh đuốc trên miệng Đan Phi, thấy Đan Phi đột nhiên dừng lại thì thấp thỏm không yên, khẽ nói:

- Đan đại ca làm sao thế nhỉ?

- Nơi này có cửa hầm.

Đan Phi đẩy bằng thanh trúc khiến thanh trúc gãy làm hai khúc, hắn lại thay bằng cán rìu, từ từ đẩy ra, đôi mắt nhắm hờ và chăm chú nghe động tĩnh ngoài cửa đá.

Tiếng "kèn kệt" vang lên.

Cuối cùng cửa đá cũng mở, âm thanh hơi chói tai nhưng không có nguy hiểm nào. Đan Phi thăm thò phào nhẹ nhõm, không vội vào thăm dò không gian phía sau cửa đá mà lấy đuốc chiếu vào nơi phía sau cửa, trong lòng nặng trĩu lo lắng càng tăng.

Ở đây có ma!

Người khác đương nhiên sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng lúc Đan Phi mở cửa đá lại phát hiện rất nhiều vấn đề. Cửa đá của ngôi mộ thật được thiết kế không chặt chẽ mà rất dễ dàng đẩy vào.

Có người có thể sẽ cảm thấy nực cười vì cửa vốn là để mở ra, nếu không thì sao lại gọi là cửa. Nhưng đó là cấu tạo cửa ở trần gian, bình thường thì trong mộ thật không có ai sử dụng, để phòng người ngoài xâm nhập có khi còn bị niêm phong trước khi hoàn thành, làm sao mà cái cửa này lại được thiết kế để có thể sử dụng được cơ chứ.

Vì có ma đi qua đi lại cánh cửa này chăng?

Đan Phi cảm thấy mí mắt đang co giật, cuối cùng hít sâu một hơi rồi nói:

- Ô Thanh, đệ lại đây.

Ô Thanh giờ ngon đuốc đi tới, thấy không gian phía sau cửa đá thì càng run sợ, không biết nó thông tới chỗ nào.

Đan Phi nhận thấy sự nghi ngờ của y, chậm rãi nói:

- Ở tình huống thông thường, nếu như đây là nhĩ thất - nơi chứa những đồ tuần táng thì phía trước đương nhiên là phòng chính chứa quách bọc quan tài, tức là nơi đặt quan tài chính.

Trong lòng Ô Thanh lo lắng nhưng lại khá tỉnh táo, hiểu ra ngụ ý trong lời nói của Đan Phi.

- Thế thì không bình thường ở chỗ nào nhỉ?

- Chỗ đó thì có gì huynh cũng không đoán được.

Đan Phi gượng cười, không ngờ rằng mới tới Tam quốc đã tìm thấy ngôi mộ thật khác, nhưng không hề tính toán từ trước.

- Huynh vào trong thăm dò, còn đệ cứ ở yên đây, nếu có gì không ổn thì lập tức rời khỏi chỗ này.

Tuy là Đan Phi khá lo lắng, nhưng lại càng tò mò, những lúc thế này đương nhiên sẽ không bỏ dở giữa chừng.

Nhất định phải xem đến cùng, nếu không thì dù có chết cũng không cam tâm.

Người tài năng như Đan Phi lại càng to gan, đụng tới chuyện ly kỳ này đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Ô Thanh lắc đầu nói:

- Đan đại ca, đệ cùng đi với huynh Huynh yên tâm, đệ sẽ không liên lụy đến huynh đâu.

Lúc y nói, tuy hàm răng run lập cập nhưng thái độ rất cương quyết.

Đan Phi không ngờ là gan của tên nhóc này tuy không lớn nhưng lại rất có nghĩa khí, hần khẽ cười:

- Thôi được, vậy đệ đi theo cách xa huynh hơn năm bước.

Hắn vừa dứt lời liền cầm chiếc rìu và giờ ngon đuốc rồi đi lên phía trước.

Đằng trước là một con đường dẫn vào mộ dài, Đan Phi khẽ hít thở, thỉnh thoảng quăng viên đá ra rồi nghe tiếng động của mặt đất, chỉ sợ chỗ này có bẫy lật, đi được vài chục bước, khi Đan Phi đang ngạc nhiên trước sự rộng rãi của mộ thất thì phía trước lại chợt thấy trống trơn.

Đan Phi không vội tiến lên, mà hơi nheo mắt thăm dò phía trước, chỉ có chút ánh sáng của ngọn đuốc, với cả hắn cũng từ từ thích nghi với bóng tối nơi này nên lơ mơ thấy những thứ được bố trí đằng trước.

Đan Phi đột ngột dụi mắt, không tin lắm vào hình dáng của những đồ vật gì đó mà mình trông thấy, tiến lên vài bước chiếu ngọn đuốc vào thì vẻ mặt hắn liền thay đổi.

Chương 24: Thành ý

Edit: Đông Hy. Vs KìNgô.

Ấu mài góttt! Đúng là có ma!

Đan Phi chờ đến khi nhìn rõ những thứ bày ra trước mắt, lúc này chỉ cảm thấy da đầu ngứa ran, cuối cùng lại hơi nghi ngờ phán đoán của mình.

Phía trước chỉ bày bốn chiếc bàn, sau bàn là mấy manh chiếu chồm hồm, nhưng hầu như đã mục nát, chính giữa bốn chiếc bàn đặt một cái rương dẹt.

Ngoài mấy thứ đó thì trong thạch thất chẳng còn gì khác.

Cách bày biện này bình thường thì cũng xem như không vấn đề gì, nhưng bày trí bình thường ở nơi thế này đối với Đan Phi mà nói thì đương nhiên rất kỳ lạ, theo phán đoán của hắn đây phải là khu mộ xây bằng gạch thuộc thời nhà Hán mới đúng.

Tính chất của những mồ mả thời cổ đại thật ra cũng không khác mấy so với hiện đại.

Khi còn sống người có thể xây được ngôi mả thật to, sau khi người tận số, chết đi rồi, thì đến một mét vuông chỉ sợ cũng chẳng mua nổi. Nếu những nơi mà người xưa lựa chọn để mai táng không được chú trọng, những phần mộ được chôn tạm ở nơi rừng núi hoang vu biết đâu lại bị cục quy hoạch đất đai đào phải. Còn phần mộ đơn giản của rất nhiều người nghèo sau khi chết chỉ là cái hố đặt một chiếc quan tài gỗ mỏng, thậm chí cuốn một manh chiếu là có thể đem chôn ngoài đồng.

Chỉ những người giàu có mới có thể nói tới cái gọi là lễ chôn cất.

Đến cả bữa cơm nghèo nàn còn không nuốt nổi vẫn có thể giảng đạo thì chỉ có Khổng thánh nhân mới làm được, bá tánh tầm thường không bạo lực hay nói tục là đã dày công rèn luyện lắm rồi.

Có thể xây được mộ thất bằng gạch quy mô thế này nhất định phải là gia đình quyền quý, Đan Phi đã sớm đoán được kích thước quan tài thậm chí cả số lượng văng mã bên trong.

Cho dù những tên trộm mộ trước đó đã động tay, thì dù sao cũng sẽ sót lại chút gì đó, dù quan tài có bị trộm, nhưng chắc vẫn còn chút đinh để hắn kiểm soát chứ?

Nhưng Đan Phi chưa từng nghĩ rằng nơi này vốn không có quan tài.

Chỗ này trông như nơi ở của người còn sống ấy!

Có bốn người hay sao nhỉ? Ngồi chém gió đối diện nhau cơ à? Chẳng nhẽ đây là mộ của cương thi?

Khi Đan Phi thoáng nghĩ tới điều này thì khẽ thở dài, chậm rãi bước đến gần chiếc rương dẹt đặt giữa mấy chiếc bàn. Tuy chiếc rương khép kín nhưng Đan Phi cũng chẳng ôm hy vọng có thứ gì trong rương.

Dù trước đây có món gì thì mấy tên trộm mộ trước chắc chắn sẽ không bỏ qua mà để lại ở đây.

Tuy Ô Thanh khá sợ nơi âm u ghê rợn này nhưng lại thấy chẳng có gì nguy hiểm nên cũng dần giảm bớt sự cảnh giác, bước tới gần Đan Phi và nói:

- Đan đại ca, rốt cục đây là chỗ nào thế?

Nếu như là lúc này thì đương nhiên Đan Phi sẽ khịt mũi xem thường, nhưng đến bây giờ hắn chỉ có thể lắc đầu, chính hắn cũng không biết nên giải thích nơi này thế nào nữa.

Thoáng nhìn cấu tạo chiếc rương thì thấy nó đen như mực, không biết làm từ chất liệu gì, lúc gõ bằng rìu từ trên chóc xuống thì vang to một tiếng.

Có lẽ chiếc rương làm bằng đồng?

Đan Phi nghe thấy âm thanh vang lại liền nhủ mày, không phải vì sự rắn chắc của chất liệu rương mà là vì tiếng vang lên từ chiếc rương, bên trong rương hình như không hề trống rỗng.

Đương nhiên Đan Phi có thể nhận biết được sự khác nhau về tiếng vang của đồ vật rỗng và đồ vật đặc, nhìn chiếc rương không khoá, Đan Phi ra hiệu cho Ô Thanh lùi về sau hai bước, dùng lưỡi rìu chèn ngay chỗ khe hở rồi nhẹ nhàng nạy ra.

Bỗng một quang sáng vàng choán ngập khắp gian phòng.

Đan Phi khẽ hít một hơi khí lạnh, khó có thể tin được bên chiếc rương trước mặt đầy ắp những thỏi vàng!

Vàng được chiếu bởi mỗi đốm trong tay hai người thì toả ra ánh sáng rực rỡ mê người.

Ô Thanh thấy vậy thì vừa mừng vừa lo, bèn nói:

- Đan đại ca, sao lại nhiều vàng thế này?

Vừa rồi y thấy Đan Phi đưa thỏi vàng cho mình đã cho rằng đó là một khoản tài sản kếch sù chưa từng thấy từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, chưa hề nghĩ rằng chỉ trong chớp mắt lại có một khoản tiền bất chính không lồ bày ra trước mắt y.

Tiến lên một bước, Ô Thanh định đưa tay sờ thử thì chỉ thấy Đan Phi đứng im ở đó nên đành rút tay về, khẽ nói:

- Đan đại ca, giờ phải làm sao?

Đan Phi đột nhiên nắm chặt cây rìu trong tay.

Ô Thanh thấy thế giật nảy người, vừa lui về phía sau thì chợt nghe Đan Phi quát khẽ:

- Ai đấy?

Lúc Đan Phi thấy vàng trong rương, chỉ thoáng vui mừng, nhưng lại cảnh giác nhiều hơn. Vàng bạc mê người nhưng cũng phải dùng cả tính mạng để đánh đổi.

Một thất mà trông chẳng giống một thất, mấy tên trộm mộ trước không lý nào lại để vàng lại trong rương, hẳn vừa đề phòng thì thỉnh thoảng lại nghe thấy một tiếng vang nhỏ vọng lại từ hướng lúc nãy hẳn đi, bèn cảnh giác cao độ.

Trong thạch thất yên ắng lạ thường.

Chỉ có hai vầng sáng từ mỗi lửa chiếu vào mặt Đan Phi và Ô Thanh.

Mãi lâu sau, ở góc tối trước mặt mới truyền tới một âm thanh vừa khàn vừa trầm:

- Để rương lại rồi rút ra ngoài mau!

Về mặt Ô Thanh liền biến sắc, tuy y cho rằng chiếc rương vàng này là của Đan Phi, bản thân y chẳng thể suy nghĩ được gì nhiều ngoài việc nghĩ cách làm sao có thể ỏi ra bây giờ?

Đan Phi nhú mày, hẳn hiểu rõ vàng bạc châu báu có thể lay động lòng người, thế nhưng một thất có hai nhóm trộm mộ chỉ sợ chẳng dễ gì mà thu xếp ổn thỏa. Hẳn thầm trách mình đã quá sơ suất, việc này lẽ ra nên làm vào buổi tối, nhưng hẳn không ngờ rằng ở cái chốn rừng núi hoang vu này mà cũng có người lữ lượt lui tới.

Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi, Đan Phi nói hơi do dự:

- Được rồi, chúng ta đi thôi Ô Thanh.

Hắn vốn không thêm để ý tới chiếc rương vàng vô cùng hấp dẫn ấy mà kéo Ô Thanh đi về phía trước, nhưng mới đi được hai bước thì bỗng dừng chân, chậm rãi nói:

- Các người để bọn ta đi mà sao còn không mau tránh đường?

- Tên nhóc con nhà người vẫn muốn đi cơ à?

Lại có một tên cười gằn nói.

Đan Phi nghe thấy tiếng đó hơi quen tai, chợt nhớ ra rồi tùm tùm cười:

- Các người đừng cậy thế ép người, ta vốn là người có địa vị đấy.

- Địa vị cái mẹ gì, gia nô như ngươi thì có địa vị dèch gì?

Gã kia liền phản bác.

Đan Phi im lặng một lát rồi chậm rãi nói:

- Doãn lão đại à, có giết người thì cùng lắm là đầu rơi xuống đất, các người đã lấy được vàng bạc rồi còn muốn giết hai người bọn ta hay sao?

- Sao ngươi lại...?

Gã kia thất thanh thốt lên ba từ rồi im bặt.

Một lát sau, tiếng của Doãn lão đại vang lên từ trong bóng tối:

- Tên nhóc con nhà ngươi cũng thông minh ra phết!

Đan Phi thầm nghĩ đều là do xui xẻo cả thôi, tại sao lại đụng phải tên oan gia này ngay đây cơ chứ? Hắn vừa nghe tiếng của đối thủ thì biết ngay thân phận của y, liền cảm thấy tên kia chắc là có ý đồ gióng cho khăn khăn, đối phương biết hắn nên cố ý giấu đi thân phận không chừng?

Không cho hắn có đường thoát thì rõ là có dã tâm muốn diệt cỏ tận gốc đây mà!

Kẻ nào lại có thù với hắn đến vậy? Chắc chỉ có thể là Doãn lão đại với lũ tay chân mà thôi. Giữa lúc đó hắn thuận miệng thăm dò để câu giờ một chút, quả nhiên bọn tay chân đã không giữ được bình tĩnh mà để lộ lại lịch.

- Doãn lão đại quả là rất kiên trì, bám theo ta mãi đến tận đây.

Đan Phi thờ dãi nói:

- Nếu không theo ngươi tới đây thì bọn ta cũng không phát hiện được nơi này.

Doãn lão đại ung dung cười nói, không giấu được sự hả hê trong lòng.

Lão thua một ván dưới tay Đan Phi nên trong lòng không vui là điều tất nhiên. Nhưng dù gặp phải mấy chuyện rắc rối xảy ra trong phiên chợ thì lão cũng không dám làm gì Đan Phi vì sau lưng hắn còn có Tào phủ.

Nhưng dù sao lão cũng là 'địa đầu xà' của thành nam, nên đã nhanh chóng phát hiện ra Đan Phi đang dẫn theo Ô Thanh đi ra khỏi thành, nhắm thẳng hướng ngọn núi trước mắt mà đi. Dù không biết Đan Phi đang tính làm cái gì nhưng y cũng lập tức dẫn Hùng Nhĩ, Hùng Đạt bám theo phía sau.

Doãn lão đại không phải loại người cam chịu bị tổn thất, lão thâm tính toán sẽ giết Đan Phi ở bên ngoài thành, như thế thì 'người không biết quý không hay'. Vậy Tào phủ có điều tra như thế nào đi nữa thì cũng không thể tra ra hắn.

Lão rất tò mò tại sao Đan Phi lại lên núi. Vậy nên suốt chặn đường lên núi lão chỉ lặng lẽ bám theo sau mà không ra tay

Đan Phi thì chỉ lo tập trung vào việc tìm mộ thất, quan sát động tĩnh bên trong mộ thất nên không hề biết có ba 'âm hồn không chịu siêu thoát' đang len lút đi theo sau hắn.

Doãn lão đại vào mộ thất rồi thấy một cái rương vàng phát ra óng ánh thì lòng rất vui mừng, không ngờ bám đuôi theo người khác cũng có thu hoạch lớn như vậy. Y đoán cái rương vàng này cũng có ít nhất mất trăm lượng vàng. Nếu đổi thành tiền đồng thì có lẽ cũng được khoảng hơn vạn văn tiền.

Đây là một số tiền lớn mà ai cũng thèm muốn!

Vốn dĩ Doãn lão đại đã muốn giết chết Đan Phi cho hả giận, rồi nhìn thấy cái rương tiền này thì trong lòng lại càng muốn giết chết hắn hơn. Lão dự tính sẽ âm thầm giết chết Đan Phi ngay lúc này nhưng mới đi được vài bước thì đã bị Đan Phi phát hiện ra nên lão dứt khoát làm ra vẻ bản thân là người qua đường, uy hiếp Đan Phi phải rời khỏi nơi này.

Đương nhiên lão sẽ không để cho Đan Phi cứ vậy mà đi ra ngoài. Lão thâm tính toán chờ Đan Phi gãy giữa phản kháng sẽ lấy cớ giết chết hắn hoặc là tìm cách đến gần hắn rồi ra tay, nhưng không ngờ Đan Phi cũng rất cảnh giác nên đã phát hiện ra tâm tư của lão.

Doãn lão đại cũng không vì thế mà sợ hãi, Đan Phi ở ngoài sáng còn y lại ở trong tối, huống chi lão còn dẫn theo hai thủ hạ. Ba thanh kiếm còn không gạt được cái mạng của một tên nô tài và một tên tiểu phu sao? Nếu không được thì Doãn lão đại hẳn đây cũng không cần phải cực khổ lăn lộn ở thành nam nữa.

- Giết người cùng lắm thì đầu rơi xuống đất.

Đan Phi hít vào một hơi, từ từ nói:

- Ta biết trước kia ta đã đắc tội Doãn lão đại, nhưng chuyện đó chỉ đáng giá hai mươi quan tiền, nơi đây có nhiều vàng như vậy cũng đủ đền bù rồi. Như vậy đi, ngươi thả ta và Ô Thanh ra, ta cam đoan sẽ không nói chuyện này với người khác, cũng sẽ không báo thù."

- Ai tin được tiểu tử ngươi!

Hùng Nhĩ biết mình chiếm ưu thế, lớn tiếng nói lại:

- Doãn lão đại, không cần nhiều lời với hắn làm gì.

- Chuyện này...

Doãn lão đại thở dài:

- Dù sao hấn cũng là người Tào phủ, chúng ta cũng có được số vàng này, có thể cho hấn một con đường sống thì cứ cho đi.

- Lão đại.

Hùng Nhĩ cảm thấy có chút khó hiểu.

Hùng Đạt cũng thấy khó chịu, tức giận nói:

- Người để cho lão đại nói xong không được à?.

Doãn lão đại nắm ưu thế trong tầm tay, nhàn nhã nói tiếp:

- Đúng vậy, trước tiên các người cứ nghe ta nói đã. Đan huynh đệ, người nói cũng đúng, giết người cùng lắm thì đầu rơi xuống đất. Nếu như người đã nói như vậy rồi thì ta muốn lấy tính mạng của người thì đúng là có chút khó nói. Vậy người nói sẽ cam đoan với ta, vậy người hãy thể hiện một chút thành ý đi.

- Người muốn thành ý gì?

Đan Phi có chút vui mừng hỏi lại.

Doãn lão đại cảm thấy rất hài lòng với giọng điệu của hấn, lão ung dung nói:

- Tự chém một tay, ta sẽ để người và người của người đi."

- Ủm... vậy Ô Thanh có cần phải bị chém tay không?

Đan Phi hơi do dự hỏi.

- Đan đại ca!

Ô Thanh vội vàng kêu lên. Y vẫn luôn chăm chú nghe bọn họ nói chuyện với nhau, biết phe mình rơi vào thế hạ phong, rồi giờ nghe thấy Đan Phi vì mình mà cân nhắc việc chém tay nên nhịn không được mà lên tiếng can trở.

Muốn liều mạng thì cứ dốc sức liều mạng, không thể chém được.

Ai cũng không thể chém!

Sắc mặt Đan Phi hơi lạnh lùng không cảm xúc, hấn lạnh giọng nói:

- Ô Thanh, người đưa mỗi lửa cho ta.

Ô Thanh hơi giật mình, đưa cây đuốc trên tay qua cho Đan Phi, hai nguồn sáng chiếu xuống lộ rõ gương mặt sâu thẳm của Đan Phi:

- Doãn lão đại, ta để lại mỗi lửa này cho người dùng.

- Người đúng là tốt bụng.

Doãn lão đại cười nói.

- Mỗi lửa này có vấn đề gì không?

Hùng Đạt nhỏ giọng hỏi. Gã và Hùng Nhĩ là huynh đệ nhưng Hùng Nhĩ thì tính khí nóng nảy, người to lớn nhưng con mắt cũng có tầm nhìn nhất định.

Doãn lão đại vẫy vẫy tay, nghĩ thầm một khi Đan Phi tự chặt tay rồi thì lão sẽ lập tức giết chết hấn, nó có vấn đề hay không thì cũng không cần quan tâm. Lão sẽ không bao giờ tha cho Đan Phi một con đường sống. Lão biết rất nhiều người gan nhỏ sợ chết, đối mặt với cường quyền sẽ ôm vọng tưởng, đa phần sẽ tận lực mưu cầu con đường sống nên một khi Đan Phi đã bị chém đứt tay thì sẽ không có sức phản kháng. Đến lúc đó, lão muốn làm gì thì làm cái đó thôi.

Đan Phi cảm hai miếng mỗi lửa trên tay, thổi ra một hơi cố gắng làm cho ngọn đuốc sáng hơn. Hấn thở dài nói:

- Ô Thanh, ta chặt tay xong, người...

- Không được.

Ô Thanh cắn răng nói:

- Đan đại ca, không thể chặt.

Đan Phi bỗng nở một nụ cười, lạnh nhạt nói:

- Không thể chặt, vậy còn không... hành động.

Hai chữ cuối cùng hắn nói rất nhỏ, chỉ đủ để mỗi Ô Thanh nghe được.

Thạch thất bỗng tối đen như mực.

Mọi người đều kinh sợ.

Hai cây đuốc vừa rồi cũng chỉ là hai cây đuốc sắp tàn loé lên chút ánh sáng mà thôi. Nhưng dù sao thì chút ánh sáng như ánh sáng của ngôi sao trong cái chỗ tối đen như mực này cũng cực kỳ bắt mắt nhưng ánh sáng đó lại bỗng tắt đi, từ sáng đến tối, làm cho mọi người trong chỗ lát khó thích ứng được.

- Tặng các ngươi chút thành ý của ta.

Đan Phi vừa nói xong thì lập tức ném cái búa và ngọn đuốc ra.

Xoát!

Rắc rắc!

Những tiếng trầm đục vang lên trong không gian tối đen, rồi lại một tiếng hét thảm vang lên.

Mỗi lửa bay trong không trung thì loé lên chút ánh sáng tàn lụi, chiếu chút ánh sáng lốm đốm vào khuôn mặt trắng bệch vì kinh hoàng của Hùng Nhĩ.

Cái búa đâm vào lồng ngực của gã.

Máu tươi văng khắp nơi!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không được, xin lỗi

Edit: Tàn•Kiếm

Đan Phi ra tay.

Hắn biết vào giây phút này đã không còn đường lui nào nữa, đối mặt với bọn vô cùng hung ác này, chỉ có Phật Tổ mới nghĩ đến cảm hóa, hắn không làm được cái trò như thế.

Bây giờ còn không phản kháng, đợi đến lúc trở thành thịt cá trên dao thớt của người khác, muốn phản kháng cũng không còn cách nào!

Một nhà chuyên gia khảo cổ ưu tú chắc chắn sẽ không ngồi ở trong tháp ngà(*) tự nhận mình là người thanh cao, mà phải trải qua trăm ngàn lần thăm dò khảo sát ngoài thực địa, nếu không có một tinh thần thép, một thân thể ngang tàng khỏe mạnh, thì không có cách nào thích ứng được với bão táp mưa sa ở đã ngoài.

(*): Thế giới riêng, tách biệt với xã hội của giới trí thức.

Tinh thần của Đan Phi rất cứng cỏi, sức khỏe thì của thân thể hạ nhân này, hai người tuy hợp lại không lâu, nhưng đối với mấy thứ phương pháp ẩu đã - đánh nhau trước kia thì hắn chưa bao giờ quên.

Những lúc rảnh rỗi không có việc gì làm hần thường dùng phương pháp đâm bốc để rèn luyện thể lực.

Một chơi ba, hần không có phần thắng nào, dù sao lưu manh đầu đường ở thời đại này đều đeo dao bên người, hần tạm thời không có suy xét đến Ô Thanh, thế nên hần cực độ hạ thấp tư thái của mình.

Đầu tiên nên làm cho chúng trở nên kiêu căng mất cảnh giác, sau đó thì ra sức mà đánh.

Trước khi động thủ, hần còn vận dụng mấy cái kỹ xảo thay đổi hoàn cảnh, vừa rồi hần cố tình không dập mồi lửa, là để làm cho mấy người Doãn lão đại rơi vào một loại ảo giác.

Hai bên động thủ, ai ở trong bóng tối, đều cảm thấy mình sẽ có ưu thế hơn.

Lúc này Đan Phi vẫn luôn đứng ngoài chỗ sáng, thế nhưng Đan Phi dễ dàng xoay chuyển cục diện này.

Hần thu mồi lửa của Ô Thanh, sau đó dùng năm ngón tay chụp lại, liền che lại ánh sáng trong lòng bàn tay của mình, sau đó hần lại ném mồi lửa ra ngoài.

Cục diện sáng tối thay đổi trong nháy mắt.

Bây giờ Đan Phi, Ô Thanh ở trong tối, ba người Doãn lão đại dễ lộ ra thân hình!

Đan Phi trong lúc khiêm tốn nói thành ý với Doãn lão đại, trong lòng đã sớm ước lượng trọng lượng của lưỡi rìu và suy tính góc độ, ở khoảnh khắc ném đi hộp quẹt đó, hần lựa chọn Hùng Nhĩ để ra tay.

Ai bảo tiểu tử xui xẻo này đứng ở đằng trước.

Ở giây phút ném ra lưỡi rìu đó, Đan Phi xông thẳng ra ngoài, mặc kệ Hùng Nhĩ đã chết hay chưa, hần lao thẳng về phía Hùng Đạt.

Nghe thấy Hùng Nhĩ kêu lên thảm thiết, Hùng Đạt bắt đầu sợ hãi, tướng tá của gã to lớn, nhưng tính tình giáo hoạt, lúc đầu gã nghi thần nghi quỷ nghi đông nghi tây, thậm chí gã còn hoài nghi hộp quẹt kia có vấn đề, kết quả đánh cược ở cửa hàng rèn gã không để ý tới, nhưng gã vẫn rất đề phòng tâm nhân của tiểu tử Đan Phi này. Nhưng gã không hề ngờ tới tên Đan Phi này lại dám liều mạng, mà còn ném ra một rìu thẳng ngực huynh đệ của mình.

Lưỡi rìu kia bổ vào đủ tàn nhẫn.

Đan Phi lúc ném ra lưỡi rìu, hần rõ ràng sẽ không có cái gì gọi là khách khí với Hùng Nhĩ, lưỡi rìu chém thẳng vào ngực, xương gãy vỡ, có vẻ như đã bổ thẳng vào tim phổi. Lúc Hùng Nhĩ đổ oạt xuống, trong đầu Hùng Đạt chỉ có một ý nghĩ —— Huynh đệ đã xong đời, ý nghĩ thứ hai của Hùng Đạt là —— phải báo thù cho huynh đệ.

Nhân sinh chuyển ngoặt thường thường chỉ ngay trong một tích tắc.

Nhưng Hùng Đạt chưa tính đến một vấn đề chí mạng, trong khoảnh khắc Đan Phi ném ra lưỡi rìu đó vốn là tuyên chiến với bọn hần, hai quân giao chiến, không phải muốn báo thù, có oán hận sẽ thắng, mà là có đầu óc, có thực lực còn dám liều mạng mới là người thắng.

Biến đổi ngay bên người, Hùng Đạt trong hoảng hốt cũng không có thấy rõ ràng cục diện lúc này, khi gã còn đang xông thẳng về phía Đan Phi đang đứng lúc đầu, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân căng thẳng.

Đan Phi đã sớm nghĩ đến kế sách tiếp theo, hần lặn khỏi chỗ, trong bóng tối lặn đến dưới chân Hùng Đạt, hai tay hần ôm chặt lấy hai chân Hùng Đạt, dùng sức quật một cái. Một tiếng "Đùng" vang lên, lúc hai tay của Hùng Đạt chỉ vừa kịp sờ vào chuôi dao, người đã ngã xuống đất.

Hai người lặn sang một bên.

Doãn lão đại lúc này mới thanh tỉnh lại, gã có thể lên làm lão đại, đương nhiên cũng không phải loại người có tính tình lỗ mãng, vừa rồi gã đứng ở phía sau của Hùng Đạt, Hùng Nhĩ, là để ở trong bóng tối đề phòng. Gã nhìn quen bách tính đang giãy dụa ở đường ranh nghèo hèn mềm yếu van xin, lúc đầu gã cho rằng Đan Phi cũng giống như vậy, đang chuẩn bị tiếp thu thành ý của Đan Phi, nhưng bây giờ gã không thể không tiếp thu một cái hiện thực rất tàn khốc.

Hùng Nhĩ hình như đã chết rồi, tiểu tử Đan Phi này lại dám liều mạng, đang lặn lộn vật nhau với Hùng Đạt, trong lòng Doãn lão đại bỗng nhiên hơi có chút hối hận, nếu như gã không hùng hổ dọa người như vậy, nói không chừng đã không phải liều mạng như thế này rồi, chẳng qua ý nghĩ này chỉ hiện lên trong nháy mắt, gã đã quyết định rút dao, nhưng còn chưa đợi đến lúc gã rút dao xong, thì cảm thấy hai tay căng thẳng, sớm đã bị một người ôm lấy.

Thì ra là do Ô Thanh đánh tới!

Ô Thanh tuy tính tình thuần hậu, nhưng nói cho cùng thì hần không phải là bò tát làm bằng bùn, hần rất biết ơn Đan Phi, bởi vì Đan Phi giống như lão đại của hần, thế nhưng không có nghĩa là hần nhu nhược.

Trong giây phút Đan Phi hét lên động thủ đó, Ô Thanh chỉ hơi chút sững sốt, liền xông ra ngoài cùng Đan Phi, hần chỉ chậm hai bước so với Đan Phi, thấy Hùng Nhĩ ngã xuống đất, Đan Phi còn đang ôm lấy Hùng Đạt, hần chỉ muốn trợ giúp Đan Phi một chút nên hần lựa chọn Doãn lão đại.

Không nghĩ đến sống chết của mình, dù thế nào cũng phải giúp Đan đại ca chặn lại một tên mới được, nếu không như vậy thì hần quá vô dụng.

Mặc dù hấn lớn đến từng tuổi nhưng thật sự cũng chưa bao giờ đánh nhau như thế này, chỉ biết là những tên này có đao, trước hết nhào tới ôm lấy eo của Doãn lão đại, trói buộc lấy hai tay của Doãn lão đại.

Doãn lão đại rất tức giận, gã không hề nghĩ tới một tên tiểu phu lại dám động thủ với gã, thế nhưng thân là lão đại nên gã vẫn có một chút bản lĩnh, mặc dù bị Ô Thanh bất ngờ ôm lấy, gã chỉ gãy một cái, hai tay của Ô Thanh đã phải buông lỏng, sau đó gã tung một cú đâm móc từ dưới lên đâm mạnh vào cằm của Ô Thanh.

Ô Thanh vốn cũng không biết đánh nhau, hấn không biết trong khoảnh khắc sinh tử này, lấy chỗ hiểm là trọng yếu nhất, cảm trúng một quyền của Doãn lão đại, suýt chút nữa cắn đứt nửa cái đầu lưỡi, đang lúc hoa mắt chóng mặt, huyết thái dương lại ăn một quyền của Doãn lão đại, Ô Thanh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, rồi ngã ngửa xuống đất.

Àm!

Răng rắc!

Ngay lúc Doãn lão đại đánh bại Ô Thanh, thì nghe thấy bên cạnh vang lên hai thanh âm, khi tự tin của Doãn lão còn chưa kịp khôi phục thì lại bỗng nhiên chìm xuống.

Một miếng mồi lửa rơi xuống đất, một cái đập trúng đỉnh chóp của nhà đá, tàn lửa bay toán loạn. Dựa vào rất nhiều tàn lửa, Ô lão đại đã thấy đầu của Hùng Đạt có vẻ như bị vụn quay nửa vòng, mà lúc gã nhìn thấy mặt của Đan Phi, đã vọt tới lần thứ hai.

Tiểu tử này sao lại có thể ác độc như thế?

Hấn lại giết luôn cả Hùng Đạt?

Khi trong lòng của Doãn lão đại lóe lên ý nghĩ này, gã không thể tin được người trẻ tuổi trông có vẻ gầy yếu này khi ra tay còn nhanh gọn hơn cả một đại đầu xà của thành nam như gã.

Cây đao treo ở bên hông kia cuối cùng cũng rút ra được.

Doãn lão đại liền vùng đao ra.

Đan Phi đã vọt tới gần gã, mặt đối mặt trong gang tấc, cương đao còn ở bên ngoài phạm vi của Đan Phi, Doãn lão đại lần đầu nếm phải tư vị của ngoài tầm tay với, cổ tay xoay tròn, cương đao tả tả đâm tới, cùng lúc đó người hấn lui về phía sau vài bước.

Dùng đao nhất định phải dùng như thế.

Nếu như là chủy thủ thì có thể ám sát Đan Phi ngay tại chỗ.

Lúc Doãn lão đại vừa nổi lên ý tưởng đó, gã bỗng nhiên dựa vào ánh lửa lăm ta lăm tấp mà nhìn thấy vệt lạnh trong mắt của Đan Phi, tim gã bỗng dưng lạnh cả lên, gã vội kêu lên:

- ĐỪNG ĐỪNG, vàng, vàng. . .chia đều cho người!

Doãn lão đại chưa bao giờ nghĩ tới chính gã cũng có lúc phải đi cầu xin khoan dung như thế này, nhưng vào giây phút ấy gã đã ý thức được sau một tích tắc nữa người mất mạng không phải Đan Phi mà chính là gã.

Ánh sáng lạnh trong mắt Đan Phi không giảm, mỗi động động, chỉ nói hai chữ:

- Xin lỗi!

Xi!

Ở lúc Đan Phi nói chuyện thì một vật đã nhanh hơn một bước đâm thẳng vào phía bên phải cổ của Doãn lão đại, mang theo máu tươi xuyên thẳng qua bên trái cổ của gã.

Đan Phi lui nhanh!

Cương đao cuối cùng cũng chém ra, rơi xuống mặt đất kêu leng keng, nhưng cách xa Đan Phi mấy mét liền. Đan Phi lùi vào chỗ tối, cũng không có thêm hành động gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Doãn lão đại.

Doãn lão đại lao đảo lui lại mấy bước, cương đao tuột tay mà ra, một tay nắm chặt cổ của mình, hai mắt tràn đầy vẻ không tin nhìn Đan Phi, máu tươi từ cổ của gã chảy xuôi thành dòng, gã muốn cúi đầu xuống xem đến tột cùng là cái gì đâm vào cổ của gã, nhưng gã cũng không nhìn rõ lắm cuối cùng đó là cái gì, gã bất ngờ dùng sức rút.

Máu chảy ra ồ ồ.

Doãn lão đại ngã xuống đất, hộp quẹt cuối cùng cũng rơi chạm đất, gây mấy lần, chiếu vào gương mặt chết không nhắm mắt của Doãn lão đại, trong tay gã còn nắm lấy một thanh trúc.

Một thanh trúc nhọn đầu.

Đan Phi lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Jesus của tương lai

Edit: Tàn•Kiếm

Nhà đá yên tĩnh đến nỗi chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của Đan Phi, không còn một âm thanh nào khác.

Đan Phi cảm thấy trong áo lót toàn là mồ hôi lạnh.

Hắn vậy mà lại giết người, nếu việc này đặt ở thời đại của hắn thì hành động hồi nãy là cảnh tượng mà hắn không bao giờ dám nghĩ đến, hắn từ xưa đến nay vẫn là một người có chủ nghĩa yêu chuộng hòa bình, nhưng rơi vào tình cảnh này, nếu không liều thì chắc chắn phải chết, thế nên hắn bắt buộc phải lựa chọn một trong hai đường, buông tay hoặc liều mạng.

Chém trúng Hùng Nhĩ một riu, quá trình dây dưa với Hùng Đạt cũng rất ngắn ngủi, hắn lấy hết sức lực ôm lấy hai chân của Hùng Đạt kéo ngã rồi cùng lăn mấy vòng, Hùng Đạt đã dùng lực đẩy hắn ra, hắn thuận thế đứng lên, gần như không có một động tác dư thừa nào, hắn đá một phát trúng đầu Hùng Đạt.

Khi hắn cảm nhận được bàn chân của mình đau đến thẳng vào ruột gan, thì cũng nghe được âm thanh răng rắc vang lên do cổ của Hùng Đạt bị gãy, lúc hắn nhìn thấy Ô Thanh ngã xuống, hắn xông tới không một chút do dự nào, thuận lợi lấy thanh trúc giấu ở trong ngực ra, lấy hết sức đâm ra ngoài.

Nếu là ngày bình thường, với thân thù của hắn, muốn giải quyết ba người Doãn lão đại là một việc khó có thể làm được, nhưng mà ở dưới lòng đất âm u này, nên bị hắn chiếm hết tiện nghi.

Doãn lão đại đánh giá thấp dũng khí của Đan Phi, trong lúc đàm phán Đan Phi đã sớm tính toán xem nên dùng cách nào để giết đối thủ.

Nhìn vẻ mặt chết không nhắm mắt của Doãn lão đại, cái cảm giác hư thoát tràn ngập cơ thể của Đan Phi, hắn ngồi bệt xuống đất một lúc, rồi mới khẽ thở dài một hơi, nhìn lại cảm giác buồn nôn, thấp giọng gọi:

- Ô Thanh?

Hắn chỉ nhìn thấy Ô Thanh ngã xuống, tình huống cụ thể như thế nào hắn cũng không rõ, nhặt một cái hộp quẹt đang ở dưới đất, Đan Phi khập khễnh bước đến bên cạnh Ô Thanh.

Thăm dò xem hơi thở của Ô Thanh, còn thử sờ mạch đập của Ô Thanh, Đan Phi nhẹ nhàng thở phào, Ô Thanh hô hấp tuy yếu, nhưng mạch đập vẫn ổn định, cẩn thận kiểm tra toàn thân của Ô Thanh, không phát hiện vết thương nào, xem ra chỉ bị Doãn lão đại đập cho hôn mê bất tỉnh. Đan Phi kéo lấy Ô Thanh dựa vào trên vách tường, lại là thở dài một hơi, vừa chuẩn bị ngồi xuống, hắn bỗng dừng dừng lại động tác.

Trong khoảnh khắc đó hắn đột nhiên cảm thấy sồn cả tóc gáy —— hắn ngưng thần quan sát, nhưng rõ ràng nghe được sau đó còn có một tiếng thở dài truyền đến.

Là ai?

Trận ác chiến lúc nãy tuy diễn ra không lâu, nhưng đối với Đan Phi mà nói, gần như tiêu hao hết toàn bộ sức lực của hắn, hắn tuy hơi uể oải, thế nhưng chắc chắn lỗ tai của hắn không có nghe nhầm.

Trên thực tế, làm cái nghề này như hắn, ngoại trừ đầu óc nhanh nhạy, ánh mắt độc辣, mũi có thể ngửi, lỗ tai có thể nghe càng là bản lĩnh vô cùng quan trọng.

Ba người Doãn lão đại bọn hắn còn chưa có chết hẳn?

Đan Phi chậm rãi thanh trúc nhọn đầu từ trong lồng ngực ra, khẽ hít nhẹ một hơi, tay che lại, ngăn ánh sáng của hộp quẹt tỏa ra.

Hai cái môi lửa lúc này đã tắt mất một cái, Đan Phi che lại ánh sáng trên tay, nhà đá ngay lập tức chìm vào trong bóng tối, Đan Phi nghiêng tai lắng nghe, nhớ lại vị trí nằm chết của ba người Doãn lão đại, nhưng mà hắn vẫn không nghe thấy dù chỉ là nửa tiếng vang nào, một lúc lâu sau, khi Đan Phi cho rằng đó chỉ là tiếng thở dài cuối cùng của một người nào đó chết không lưu loát thở ra thì một thanh âm truyền đến:

- Lúc này là do ta thở dài.

Một âm thanh già nua mang theo vài phần tang thương.

Đan Phi cảm thấy da đầu hơi tê dại, hắn gặp người chết chỉ còn lại xương trắng tuyết đối không ít hơn người sống, gặp được việc kỳ lạ trong mộ cũng nhiều đến nỗi không kể được, nên hắn biết được một điều —— người chết trong mộ thật ra còn khó đối phó hơn người sống rất nhiều.

Trong cái mộ này tại sao vẫn còn có người sống?

Một lúc sau, Đan Phi cảm thấy cổ họng của mình khàn cả lại, nhưng hắn vẫn cố trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

- Lão phu tên Mã Vị Lai.

Người kia trả lời.

Mã Vị Lai?

Cái tên này sao lại nghe hiện đại thế nhỉ? Trong lòng Đan Phi cảm thấy rất cổ quái, nghĩ thầm quy tắc đặt tên của Hoa Hạ đầu tiên là một chữ, sau là hai chữ rồi ba chữ, bây giờ đang ở thời kỳ loạn lạc Tam Quốc, nhân khẩu không nhiều, cả họ lẫn tên chỉ hai chữ là chiếm đa số, ví dụ như là Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền vân vân, nhưng đều là rất có phong cách cổ đại, Đại Chùy, Liên Hoa cũng phù hợp với đặc thù của thời đại này, nhà nghèo hài tử mà, gọi quen miệng là tốt rồi, thế nhưng cái tên Mã Vị Lai này nghe cứ như là đến từ thế giới khoa học viễn tưởng?

Trong giây phút đó hắn suy nghĩ rất nhiều, nhưng chỉ là trả lời:

- Tại hạ là Đan Phi. Không biết Mã. . . Mã tiên sinh tới đây có việc gì?

Trong bóng tối Mã Vị Lai im lặng trong chốc lát:

- Ta đến đây để làm một việc, tình cờ nhìn thấy các hạ liên tục giết chết ba người.

Đan Phi nghe không ra trong lời hắn nói có ý gì, bèn cau mày nói:

- Không phải ta muốn giết bọn hắn, là bọn hắn thấy hơi tiền nổi máu tham, muốn giết ta. Ta không có lựa chọn nào khác.

Mã Vị Lai hình như lại khe khẽ thở dài

Theo trực giác của hắn, Đan Phi cảm thấy người này có vẻ như cũng không có ác ý gì, bàn tay nắm lấy thanh trúc thăm dò hơi buông lỏng ra, thương lượng nói:

- Những thứ kia đều là vật vô chủ, Mã tiên sinh nếu đến rồi, người gặp được đều có phần, người cứ cầm một nửa ta sẽ không ngăn cản.

Hắn không phải là người tham lam, hắn lấy tiền cũng chỉ dùng để đi đến Nghiệp Thành. Muốn sống ở cái loạn thế này, tất nhiên phải kiếm tiền, nhưng mục tiêu của hắn cũng không phải là trở thành một tên giống như gã Grandet(*).

(*) Grandet: nhân vật trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của Honoré de Balzac.

Thế nhưng, dáng vẻ của tên Mã Vị Lai trông rất thần bí, Đan Phi cũng không muốn cứ thế xảy ra xung đột với hắn, nếu như Doãn lão đại không phải muốn đẩy hắn vào chỗ chết, mà cùng hắn chia đều số vàng này, nói không chừng hắn đã dùng một phương pháp giải quyết khác rồi.

Nếu đánh nhau có thể giải quyết thì cố hết sức đừng có làm âm ỷ, còn nếu như không muốn giết người, thì lúc bắt đầu đừng có ngại thả ra thiện ý của mình là được.

Lúc đầu Doãn lão đại trong lòng tràn đầy ác ý với hắn, tên Mã Vị Lai ở trong bóng tối này nhìn thật sự có chút không giống như vậy.

- Vậy người nên buông thanh trúc thăm dò trong tay ra.

Mã Vị Lai lạnh nhạt nói.

- Trong tay người có thanh trúc thăm dò này, lão phu rất sợ lúc ta đang lấy vàng, người đột nhiên đâm tới.

Đan Phi ngẩn ra, âm thầm run sợ, một lúc lâu sau mới nói:

- Người... .

Tay cầm thanh trúc thăm dò của hắn căng thẳng, hắn nghĩ thầm ở trong hoàn cảnh tối tăm này, ngay cả mình cũng chỉ bằng thính giác mới có thể xác định được vị trí của kẻ địch, thế nhưng người kia làm cách nào mà có thể xem rõ ràng được hành động của mình?

Chẳng lẽ đối phương sở hữu đôi mắt dạ nhãn trong truyền thuyết?

Sau một thời gian, Đan Phi cuối cùng cũng nhét thanh trúc thăm dò vào trong lồng ngực, thoi sáng hộp quẹt trong tay cười nói:

- Mã tiên sinh, người ở đâu?"

Hắn càng thêm cảm thấy được sự thần kỳ của Mã Vị Lai, hắn nghĩ bụng lão tử không muốn lại chém lại giết, không bằng hào phóng một chút cũng chẳng sao, ánh sáng của hộp quẹt tuy tỏa ra xung quanh, nhưng hắn chỉ mờ mờ nhìn thấy được một cái mờ nhạt bóng dáng ở phía xa, hắn bèn cau mày nói:

- Hiện tại... Mã tiên sinh có thể đi ra gặp mặt được chưa?"

Phía trước bỗng dung sáng ngời.

Đan Phi theo bản năng lùi về sau một bước, dùng tay che hai mắt của mình, không hiểu được trong phòng tối này tự nhiên lại có ánh sáng truyền tới, thế nhưng khi liếc thoáng qua hắn đỡ người tại chỗ, tay che mắt không thả xuống được luôn.

Hắn suy đoán rất nhiều khả năng, thậm chí Mã Vị Lai có là một con quái vật ba đầu sáu tay, hắn cũng không lấy làm ngạc nhiên, nhưng trong khoảnh khắc hắn nhìn thấy Mã Vị Lai đó, hắn cảm thấy chấn động trước nay chưa từng có!

Hắn dường như nhìn thấy Jesus đang đi tới... .

Phía trước có một chùm ánh sáng nhu hòa.

Mã Vị Lai bị bao phủ trong chùm ánh sáng đó mà đi tới.

Bán cao!

Sao có thể có chuyện đó?

Đan Phi giật mình tròn tròn cặp mắt, thế nhưng hắn rất nhanh phát hiện ánh sáng đó phát ra từ chiếc rương trên tay người kia, chiếc rương nhìn như được làm từ kim loại, trong lúc này không ngừng tỏa ra ánh sáng trắng, không chỉ đem người kia bao phủ trong đó, thậm chí rọi sáng cả nhà đá u ám này.

Yết hầu chuyển động lên xuống, Đan Phi tròn mắt ngoác mồm nhìn người kia đi tới, cuối cùng cũng nhìn rõ ràng dung mạo của người kia —— đó là một ông lão, râu tóc bạc trắng, xem ra đã ở cái tuổi gần đất xa trời, thế nhưng ông lão kia lại có một đôi mắt phượng, nhìn trông vừa đa tình lại xa xưa.

Cho dù ai nhìn thấy đôi mắt kia, đều sẽ quên đi tuổi tác của ông lão.

Đan Phi lại không xem đôi mắt kia, ánh mắt của hắn vẫn luôn không rời khỏi cái rương trên tay ông lão kia, hắn không phải là người chưa từng va chạm xã hội bao giờ, có thể trong giây phút đó hắn vẫn cảm thấy cực kỳ kinh sợ.

Đây là cái thứ gì?

Đèn điện cầm tay?

Đùa gì thế, đây là có còn là Tam Quốc không vậy, Edison nếu như biết ở thời kỳ Tam Quốc của Hoa Hạ đã có cái loại đồ chơi này, không biết nên nghĩ như thế nào?

Không phải đèn điện? Vậy làm sao phát sáng được? Đây chắc chắn không phải mấy loại đồ như Dạ Minh Châu rồi, vì Dạ Minh Châu cũng không phát ra được kiểu ánh sáng này. Lẽ nào ông lão này thật sự người cũng như tên —— Mã Vị Lai, là đến từ tương lai? Nhìn ánh kim loại của cái rương này, liền ngay cả Đan Phi cũng không nhận ra, ở thời kì Tam Quốc sao có thể tồn tại thứ này được?

Đan Phi trong giờ phút đó lòng rối như tơ vò, cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Mã... Mã... Tiên bối...

Hắn gọi hai tiếng tiên bối này rất thật lòng thật dạ, xem ra hắn vẫn không có xuyên qua kinh nghiệm, nhìn xem người ta xuyên qua rất là quen đường quen nẻo, lại còn có thể mang theo cả đồ điện gia dụng lại đây.

- Ta có thể hay không hỏi người một việc... Chiếc rương trên tay của người, đến tột cùng là thứ đồ gì?

Lão già nở nụ cười, liếc nhìn Đan Phi nói:

- Vậy ta có thể hay không cũng hỏi ngươi một vấn đề?

- Ngài cứ tự nhiên.

Đan Phi không chút do dự đáp lại.

Lão già nhìn Đan Phi một lúc lâu, rồi mới nhẹ giọng nói:

- Ngươi biết Quan Tài Nữ Tu không?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bí mật của mộ thất

Edit: Tàn-kiếm

Đan Phi tí nữa thì nhảy dựng lên, hắn không phải là một người dễ giật mình, kể cả lúc vật lộn sống chết, hắn cũng có thể giữ được sự bình tĩnh kinh người.

Giật mình không thể cứu mạng, nhưng bình tĩnh có thể.

Thế nhưng lúc hắn nghe đến vấn đề mà Mã Vị Lai hỏi, trong lòng của hắn cực kỳ hải di, ông lão này đến tột cùng có lai lịch gì, tại sao lại biết đến Quan Tài Nữ Tu? Chẳng lẽ hắn cũng là do quan tài Nữ Tu...

Nghĩ tới đây, nội tâm của Đan Phi run rẩy dữ dội, lúc hắn mới đến thế giới này, thực ra từ sâu trong lòng hắn có một nỗi cô đơn nói không lên lời, loại thay đổi khác thường này không phải trong thời gian ngắn có thể làm tiêu tan đi được, cũng may tố chất tâm lý của hắn luôn rất vững vàng, nên đã giấu kín nỗi tâm sự này tận sâu đáy lòng.

Đi Nghiệp Thành chỉ là một mục tiêu tạm thời của hắn, nhưng hắn biết dù có tới đó cũng chẳng có lợi ích gì, nơi giấu Quan Tài Nữ Tu e rằng chỉ dễ tìm hơn lăng mộ Tần Thủy Hoàng một chút mà thôi.

Hắn vốn không còn ôm ấp một chút hy vọng nào, nhưng khi nghe ông lão này đột nhiên nhắc tới Quan Tài Nữ Tu, trong lòng Đan Phi bỗng dưng dâng lên vài niềm mong đợi,

- Ngươi cũng từng thấy Quan Tài Nữ Tu?

Mã Vị Lai cười cười nói:

- Ồ, thì ra ngươi cũng từng thấy.

Ông lão rõ ràng cũng là một người rất thông minh, hắn đã nghe được đáp án từ trong câu hỏi ngược lại của Đan Phi, nhưng vẫn tránh né không trả lời câu hỏi của hắn.

- Nếu ngươi rảnh rỗi, có thể đi đến một nơi cùng với ta được không?

Cả người Đan Phi hơi phát nhiệt.

- Đi đến nơi nào?

- Cũng gần nơi này.

Câu trả lời của Mã Vị Lai khiến cho Đan Phi bình tĩnh lại, hắn liếc mắt nhìn Ô Thanh đang nằm dưới đất hôn mê, cau mày nói:

- Dù có đi nơi nào, cũng phải chờ cho Ô Thanh tỉnh lại đã.

Vàng có thể không có cũng được, nhưng không thể bỏ mặc Ô Thanh ở chỗ này.

Nơi này âm u không có ánh mặt trời, nếu hấn bỏ mặc Ô Thanh ở chỗ này, khi Ô Thanh tỉnh dậy không nhìn thấy hấn đâu, lại chứng kiến ba cái xác nằm ngay bên cạnh, không bị dọa điên mới là lạ.

- Việc này cũng đúng.

Mã Vị Lai gạt gù, chiếc rương đang cầm trên tay treo lại ở bên hông.

Đan Phi vẫn rất chú ý đến chiếc rương kia, chỉ thấy một âm thanh “lạc” vang lên chiếc rương đã vững vàng đọng lại ở bên hông của Mã Vị Lai, thì càng kinh ngạc với kết cấu thần kỳ của chiếc rương này.

Loại công cụ này dù ở hiện đại cũng rất hiếm thấy.

Mã Vị Lai ngồi chồm hổ xuống thử xem mạch đập của Ô Thanh, lẩm bẩm nói:

- Không có gì đáng ngại.

Hấn vừa nói chuyện, vừa nhấc cánh tay trái của Ô Thanh lên, gấp đầu ngón tay búng một búng vào dưới nách, lúc thả cánh tay xuống thì Ô Thanh liền mở mắt ra

Đan Phi âm thầm tắc lưỡi.

Người bên ngoài nếu nhìn thấy động tác của Mã Vị Lai có lẽ sẽ cảm thấy rất thần kỳ, còn Đan Phi lúc này thì chỉ cảm thấy học vấn về kinh lạc mà ông lão vận dụng so với kẻ gà mờ như hấn lợi hại hơn rất nhiều.

Y học đã chứng minh kinh lạc là có thật, cũng đã nghiệm chứng ra khi kích thích kinh lạc sẽ có tác dụng chữa bệnh thần kỳ đối với cơ thể con người, lúc trước khi Đan Phi cứu Phúc bá cũng là vận dụng điểm mấu chốt đó.

Ông lão búng vào dưới nách của Ô Thanh, chính là búng vào huyết Cực Tuyền của kinh Thủ Thiếu Âm Tâm, cách búng tay này Đan Phi chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng hấn biết nguyên lý của nó cũng giống như cấp cứu kích thích thức tỉnh trái tim.

Ô Thanh vừa tỉnh lại, thì nhìn thấy Mã Vị Lai đang được bao phủ trong một vầng sáng nên hơi giật mình, lẩm bẩm nói:

- Ngươi là ai? Chẳng lẽ ta đã thăng thiên rồi sao?

Mã Vị Lai nở nụ cười, chiếc rương bỗng dung âm ỉ một chút, Ô Thanh lúc này mới phát hiện Đan Phi đang đứng ở phía sau của Mã Vị Lai, giật mình nói:

- Đan đại ca, ngươi cũng thăng thiên?

- Tiểu tử ngươi đừng có mà nói vớ va vớ vẩn, là nhờ có Mã tiên sinh đã cứu ngươi, còn không mau cảm tạ.

Đan Phi cắt đứt suy nghĩ lung tung của Ô Thanh .

Ô Thanh vượt vượt huyết thái dương, lúc này mới mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra lúc này, chợt khiếp đảm định hỏi kết quả của bọn người Doãn lão đại, nhưng nhờ ánh sáng lơ mơ mà nhìn thấy ba cái xác đang nằm trên mặt đất, sắc mặt tái đi.

- Đi thôi.

Mã Vị Lai cũng không có giải thích gì thêm, xoay người đi về phía bên trái.

Đan Phi run lên, nhắc nhở:

- Mã tiên sinh, lối ra ở phía sau chúng ta.

Mã Vị Lai lắc lắc đầu nói:

- Đó là lối ra của các ngươi.

Hấn vẫn chưa chịu giải thích thêm, lúc đi ngang qua hòm vàng, nhìn cũng không thèm nhìn một chút, đi thẳng đến vách tường đối diện, đưa tay đẩy một đẩy, tiếng “kéo kẹt” vang lên ở phía trước, không ngờ lại hiện ra một cái hố đen.

Đan Phi đến cái nhà đá này đầu tiên là bị vàng hấp dẫn, sau đó lại chém giết với Doãn lão đại, chưa kịp thăm dò kỹ mộ thất này, bây giờ mới phát hiện phía trước vẫn còn có một cái thông đạo.

Nhưng mà hấn cũng không bắt ngờ gì cả, tuy ở lòng đất, nhưng cảm giác phương hướng của hấn vẫn còn tồn tại, hấn biết cái cửa này ở đối diện với lối vào, nếu như đạo động thông với nhĩ thất, mà đã gọi là nhĩ thất, tất nhiên là trái phải đối xứng, Mã Vị Lai hấn là tiến vào một gian nhĩ thất khác.

*Nhĩ thất: kiểu động thất đối xứng.

Chỉ là không biết hai cái phương hướng khác của nhà đá có không gian hay không.

Thấy Mã Vị Lai vẫn không có dáng vẻ muốn dừng lại, nên Đan Phi không có thời gian xem xét kỹ càng, hần cảm thấy đi theo tiền bối này vẫn là điều quan trọng nhất, liền kéo Ô Thanh đi theo sau, Ô Thanh mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ sợ ở lại cùng với mấy cái xác, cuống quýt theo lại đây.

Đi không xa lắm, Mã Vị Lai rốt cục cũng dừng lại bước chân của mình, Đan Phi vẫn chưa thấy cái gì, trước tiên ngửi thấy một luồng hương thơm, lông mày hơi nhíu lại, hần cảm thấy mùi thơm này có phần quen thuộc.

Theo chân Mã Vị Lai, Đan Phi rất nhanh phát hiện nơi này có rất nhiều chiếc bình được bịt kín, mùi thơm rõ ràng tỏa ra từ những chiếc bình này.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Mã Vị Lai đi đến phía đối diện với bức tường:

- Đan Phi, ngửi tới đây.

Đan Phi chậm rãi đi qua, không hiểu nói:

- Mã tiên sinh, Có chuyện gì thế?

- Đá một phát vào bức tường này, phương hướng vào khoảng hai giờ đồng hồ phía trước ngửi.

Mã Vị Lai nói một cách lạnh nhạt.

Ô Thanh hoàn toàn không hiểu Mã Vị Lai đang nói cái gì, trong lòng Đan Phi lại hơi rung lên, nghĩ thầm đến rồi, còn ai dám nói lão già này không phải là người xuyên qua, lão tử là người thứ nhất không tin.

Cách nói phương hướng bằng giờ phút này thường dùng ở các ngành nghề quân sự hiện đại, tán gái vân vân, là một loại phép tính của phương Tây, cổ đại thì dùng canh giờ để tính toán, làm sao có cách nói này được?

- Tại sao lại bảo ta đá?

Đan Phi thoáng liếc nhìn Mã Vị Lai, nghĩ thầm có phải ngửi không có chân đầu? Tuổi trẻ chẳng qua chỉ là bề ngoài của Đan Phi, sâu trong xương cốt hần vẫn luôn luôn rất cẩn thận, thấy Mã Vị Lai không nói, Đan Phi cuối cùng đành phải ngồi chồm hổm, sờ soạng tìm hướng hai giờ đồng hồ của vách tường, dùng cán búa gõ thử, rồi hỏi:

- Có phải chỗ này không?

Mã Vị Lai chỉ hơi gật gù.

Đan Phi âm thanh phát ra từ chỗ đó có gì đó không giống, hơi do dự, cuối cùng vẫn hơi đá nhẹ xuống, liếc nhìn sắc mặt của Mã Vị Lai, Mã Vị Lai cũng không có động tác gì, nơi khoe miệng dường như hơi có ý cười.

Hạ quyết tâm, Đan Phi dùng sức đá mạnh, “Ầm!” Một tiếng vang trầm đục, lại nghe thấy một âm thanh “lạc” vang lên bên trái, thế mà lại có một đường ngầm nứt ra.

Đầu óc Ô Thanh đã choáng váng từ sớm, chả biết hòn đá bay đi nơi nào, Đan Phi cũng kinh ngạc khôn kể, hần không hề ngờ tới trong mộ thất vẫn còn có cơ quan khác, chỗ hần đá vào rõ ràng là vị trí để khởi động cơ quan.

Đường ngầm kia không biết dẫn đến chỗ nào?

Đan Phi nghi hoặc trong lòng, Mã Vị Lai chỉ nhẹ giọng nói:

- Các ngửi đi theo ta.

Dáng vẻ của hần dường như rất quen thuộc nơi này, không có một tí do dự nào đi vào đường ngầm đó.

Vách tường của đường ngầm không giống như là kết cấu bằng gạch, mà lại giống vách động thiên nhiên trong núi, trải qua nhân công tạc phách mà thành. Đan Phi quan sát địa chất xung quanh, nghĩ thầm đường ngầm này chắc thông đến phía sau núi.

Phía trước ngày càng trống trải, dường như không có phía cuối, Ô Thanh càng đi vào sâu lại càng sợ sệt, không nhận được ở sau lưng Đan Phi nói nhỏ:

- Đan đại ca, ta nghe mẫu thân nói, khi Câu Hồn Sứ Giả của Âm Dương Nhị Giới câu hồn, sẽ dẫn người đi đến một con đường rất dài.

- Nói hươu nói vượn.

Đan Phi vẫn luôn khịt mũi coi thường mấy cái tư tưởng phong kiến mê tín này, thế nhưng trong lòng vẫn có chút lo sợ, không biết ông lão này đến tột cùng muốn dẫn hắn đến chỗ nào.

Lại qua khoảng thời gian cỡ một nén hương. Lúc Đan Phi gần như mất hết kiên nhẫn, thì phía trước hiện ra một chỗ rẽ ngoặt, ánh sáng choang choang.

Đầu tiên Đan Phi nghĩ thấy được một mùi bùn đất xanh tươi mà chỉ trong núi mới có, rồi sau đó nhìn thấy phía sau chỗ ngoặt rất rộng rãi sáng sủa, lại còn có một động đá thiên nhiên.

Quy mô của động đá kia không hề nhỏ, nhưng Đan Phi nhìn thấy cũng không lấy làm kỳ lạ, trên thực tế đây là một loại địa mạo Karst(*)

(*): Là hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn) điển hình, ở trong lòng núi, lòng đất đều sẽ xuất hiện.

Thấy bước chân của Mã Vị Lai dừng lại, lúc này Đan Phi mới định đặt câu hỏi, thì thấy ông lão nhìn về một phương hướng khác rồi xuất thần, không khỏi nhìn sang theo ánh mắt của hắn.

Phía vách núi kia không phải trống rỗng, trong đó thế mà lại có một pho tượng cao đến mấy trượng!

Đan Phi có hơi sững sờ, nghĩ thầm chẳng lẽ nơi mà Mã Vị Lai muốn mang hắn đến là nơi này, đừng nói Mã Vị Lai dẫn hắn đến nơi này chỉ là để hắn vái vái pho tượng này nhé?

Trong lòng hắn cực kỳ nghi hoặc, không phải chỉ vì lai lịch thần bí, hành động kỳ lạ của Mã Vị Lai, còn bởi vì mộ thất này cũng rất kỳ quái, mộ thất không có châu báu hắn nhìn thấy rất nhiều rồi, nhưng mộ thất không có hải cốt, quan tài hắn rất ít gặp.

Mộ thất liên thông với nơi này, lẽ nào pho tượng này có liên quan gì với mộ thất? Quy mô của mộ thất không hề nhỏ, không phải có thể xây xong chỉ trong ngày một ngày hai, mà phá núi tạo đường trong lòng núi này thì lại càng khó khăn, để đắp nặn được pho tượng như thế này ở đây thì lực lượng hao tổn không cần nói cũng đoán được.

Chỉ là pho tượng kia nhìn trông rất kỳ quái, vậy mà lại điêu khắc một cái đầu rất cổ quái, trên đầu mọc ra hai cái sừng, ngoài đầu ra, chỉ phác họa ra hai tay hai chân, dáng vẻ của mấy chỗ khác giống như còn chưa được hoàn thành.

Đây là một con quái vật chỉ có đầu cùng với tứ chi.

Đan Phi biết sự phát hiện này nếu như đặt ở thời hiện đại, đủ để làm một cái đầu đề nghiên cứu giành cho một trăm vị chuyên gia khảo cổ học, đang lúc miên man suy nghĩ thì Mã Vị Lai hỏi hắn:

- Đan Phi, ngươi có biết pho tượng này là ai không?

Sao lại hỏi ta vấn đề này? Ngươi nên đi hỏi chủ nhân của cái hầm mộ này mới đúng.

Đan Phi trầm nhủ trong lòng, chậm rãi lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết được, tiền bối có biết không?"

Còn chưa chờ Mã Vị Lai trả lời, Ô Thanh đột nhiên kêu lên:

- Đan đại ca, ta biết pho tượng kia là ai!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cháo gà tâm hồn

Đan Phi nghe Ô Thanh đáp như vậy, cái mặt dày của hắn cũng phải nóng lên. Hắn không ngờ Ô Thanh này nhìn thế mà lại vượt mặt hắn, biết lai lịch pho tượng này.

Mã Vị Lai cảm thấy rất hứng thú nên nhìn Ô Thanh hỏi:

- Ngươi biết sao?

Thoác một cái, sự tự tin của Ô Thanh đã biến mất sạch, y nói có phần nhỏ nhẹ:

- Đan đại ca, ta cũng không biết, thật ra thì... ta... ta... ta nghe mẹ ta kể lại...

Mẹ ngươi nói cho ngươi chuyện của Câu hồn sư giả, rồi sẽ không nói cái pho tượng này là Diêm Vương đấy chứ?

Đan Phi nói thầm trong lòng, còn mặt thì vẫn tươi cười nói:

- Vậy ngươi nói tiếp đi.

Ô Thanh được Đan Phi cổ vũ nên đã có lại dũng khí, y nói:

- Pho tượng này không phải là Thần Nông sao? Mẹ ta kể... Trong các vị thần tiên ngày trước, Thần Nông là vị tiên có thân người đầu trâu, kỳ lạ nhất chính là toàn thân ngài ngoại trừ đầu và bốn chi ra thì những cái khác đều trong suốt. Pho tượng này không phải giống như trong truyền thuyết sao...

Đan Phi trong lòng chấn động, hần lập tức quay đầu lại nhìn pho tượng, ngậy người ra một lúc.

Ô Thanh nói rất có lý!

Vừa rồi khi Đan Phi nhìn thấy pho tượng chỉ cảm thấy pho tượng này vẫn chưa được làm xong như, giờ nghe Ô Thanh nói mới nghĩ tới, những phần chưa xong này cũng có thể hiểu là chúng trong suốt.

Đây là Thần Nông thật sao?

Đan Phi nhìn Mã Vị Lai, thấy y mỉm cười, giống như vẽ cam chịu. Đan Phi thấy thế thì không khỏi cười khò.

Điều này cũng không thể trách nhân lực của Đan Phi không tốt. Trên thực tế, Phật Giáo đến giữa hai thời kỳ Tây Hán và Đông Hán mới hưng thịnh, các tượng thần được thờ cúng trong dân gian cũng không như thời hiện đại mà rất kèn càng loạn xạ. Ngay cả thời hiện đại, không nói đến những phái khác, chỉ nói đến những nhân vật mà ba nhà Phật Đạo Nho thờ cúng thôi cũng đã có nhiều vô số kể - Có thật, có hư cấu, thậm chí cả thần quỷ giới U Minh cũng có.

Có thể nhận biết hết tất cả các pho tượng thì người đó không còn là chuyên gia khảo cổ nữa mà là thần tiên rồi. Còn Ô Thanh có tâm tính thật thà chất phát, những kiến thức có được đều được truyền từ lão nương, và đã may mắn trúng tủ nên nhìn đã biết được đây là Thần Nông.

- Tiền bối.

Đan Phi đã nhanh chóng đem điểm thất bại của mình ném ra sau đầu, tự an ủi bản thân rằng người thông minh có ngàn mối lo tất sẽ có cái thiếu hụt, còn kẻ ngu có ngàn mối lo thì cũng có khi có cái mình hiểu biết nhất mà người thông minh không biết. Hần cũng không phải người thông minh cũng không phải là bách khoa toàn thư, có đồ vật mà hần không biết cũng là chuyện bình thường:

- Ngươi dẫn ta đến đây chính là để xem tượng Thần Nông à?

- Đan Phi, ngươi đúng là người thông minh.

Mã Vị Lai thì thầm

- Hình như... Ai cũng nói như vậy hết.

Đan Phi cũng không coi nhẹ bản thân. Thực tế thì khi đứng trước mặt Mã Vị Lai, hần cũng thả lỏng được một chút.

Đời người có bốn điều vui vẻ nhất, điều thứ đó là gặp được người bạn cùng cảnh ngộ với mình ở nơi tha hương, đó là nơi cỏ dại giao thông bất tiện, tin tức không nhanh nhạy mà gặp được đồng hương đúng là làm cho người ta vui mừng khôn xiết. Ngươi nghĩ một chút đi, hai tên xuyên không lại đâm đầu vào nhau thì phải có duyên lớn đến cỡ nào chứ?

- Vậy ngươi cảm thấy mộ thất này với Thần Nông có quan hệ gì không?

Mã Vị Lai bỗng nhiên hỏi Đan Phi.

Đan Phi vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, hần vừa suy nghĩ vừa ngập ngừng nói:

- Đây không phải một thất bình thường, mà giống ngôi mộ của một người đàn ông!

- Hử?

Lông mày Mã Vị Lai nhướng lên.

- Một thất này có thi thể hay không? Một ngôi mộ lớn như vậy mà lại không có quan tài đúng là không nói nổi. Cứ coi như quan tài bị người ta trộm đi thì cũng còn sót lại những dấu hiệu sắp đặt quan tài chứ! Nhưng ta lại không nhìn thấy dấu vết nào.

Đan Phi trầm mặt một lúc rồi mới nói:

- Bởi vậy ta mới cảm thấy đây có thể là nơi người khác tạo ra để làm nơi ẩn cư, dùng hình thức bề ngoài của ngôi mộ để che giấu.

Trong mắt Mã Vị Lai hiện lên vẻ khen ngợi.

Đan Phi thấy thế, trong lòng lại chắc chắn với nhận định của mình thêm vài phần:

- Người đời có nhiều thói quen tẻ bái, nơi đây lại thờ phụng pho tượng Thần Nông, người ẩn cư nơi đây và Thần Nông nói không chừng...

Hắn muốn nói người ẩn cư có liên quan gì đấy với Thần Nông, nhưng hắn lại nhầm tính lại niên đại thì thấy quá xa cách. Hắn nghĩ thời đại Thần Nông xuất hiện là hai nghìn năm trước, cũng không có quan hệ cái rắm gì.

Giống như hắn xuyên không đến thời Tam quốc, cách thời đại của hắn gần hai nghìn năm lịch sử, còn Đông Hán cũng cách thời đại xuất hiện Thần Nông hai nghìn năm. Nếu như có quan hệ thì chính là liên quan về con người.

Nếu thời hiện đại bỗng nhiên có một người xuất hiện nói sau này sẽ có một Thánh Nhân xuất hiện, mặc kệ người khác có tin hay không còn hắn thì đúng là không tin tưởng lắm nhưng lão Vương bên cạnh chắc chắn không tin.

Bỏ qua kết luận của chính mình, Đan Phi nói:

- Thần Nông là tổ sư của những người thầy thuốc, người ở đây chắc hẳn có nghiên cứu về y thuật.

Trong mắt Mã Vị Lai xuất hiện một chút kinh ngạc, nhưng vẫn không nói gì.

- Tại sao ngay cả một người cũng không có?

Đan Phi lại nói tiếp:

- Có thể tất cả đã chết hết, cũng có thể là 'bình yên trước bão táp', hoặc bọn họ đã đi ra hết rồi.

Còn một điều làm hắn băng khoảng nhất chính là tại sao nơi đây còn sót lại một hòm vàng?

Cái hòm vàng này dù ở thời nào cũng đều đáng giá. Mà nơi này lại có người ẩn cư, lại có người trộm mộ ghé thăm thì không lý nào lại còn sót lại. Hắn nhất được thời vàng ở cửa động không hề có dấu ấn gì, nên hắn cũng không thể nào đoán ra được niên đại của nó, cũng như của ngôi mộ. Vàng này không phải vàng 24k, thành phần thì có chút giống nhưng thời đại này tất nhiên sẽ không làm ra được vàng 24k rồi.

Thấy Mã Vị Lai quay đầu nhìn pho tượng Thần Nông, Đan Phi khiêm tốn nói:

- Tiền bối, ta cũng chỉ đoán mò thôi, nếu người đã xem xong thì không ngại thảo luận một vài điểm khác chứ?

Kì thật thì hắn không có hứng thú gì lớn với Tào Tam gia, Tào Hồng hay thậm chí Tào Tháo. Ở thế giới hiện đại hắn cũng là nhân vật địa vị không thấp, đã từng gặp qua không ít người quyền cao chức trọng. Và vì công việc khảo cổ, hắn đã đi tới nhiều quốc gia trên thế giới, thậm chí đã gặp một vài nguyên thủ quốc gia.

Tào Tháo, Lưu Bị và Tôn Quyền ai nấy đều kiêu ngạo, trong mắt bọn họ chỉ có các lộ chư hầu, còn không xứng với đẳng cấp tổng thống. Vì vậy hắn cũng không có nguyện vọng ôm đuôi để được kết giao cùng bọn họ. Còn đối với Mã Vị Lai, hắn đúng là có chút kích động muốn được làm quen với người này.

Hắn mới bị xuyên không, không có kinh nghiệm gì, người xem người ta đi, ngay cả thiết bị điện cũng làm ra được, đây chính là Edison thời Tam quốc đó. Nếu như có thể cùng bàn luận với y một chút thôi, nói không chừng còn có thể gặp được quan tài nữ tu cũng nên.

- Đề ta kể cho người một chuyện xưa.

Mã Vị Lai nói một câu rất bất ngờ với hắn.

- Chuyện gì?

Đan Phi kinh ngạc sau đó lại vui vẻ nói:

- Mời tiền bối nói tiếp.

Mã Vị Lai đặt cái rượu xuống đất rồi thông thả ngồi lên phía trên. Đan Phi thấy thế thì rất ngưỡng mộ, nghĩ bụng sau này phải có một cái như thế này, phát điện lúc trời tối này, lúc một mồi có thể dùng làm ghế nghỉ ngơi này, rồi còn... à, không biết còn có tác dụng gì nữa không nhỉ?

- Ngày xưa có bốn huynh muội.

Mã Vị Lai ung dung nói.

- Bốn người?

Trong đầu Đan Phi lập tức hiện lên bốn cái bàn trong ngôi mộ này. Hắn thầm nghĩ chẳng lẽ lão đầu từ này nói đến chuyện xưa kia của ngôi mộ này.

- Bọn họ đều có tài năng phi phàm, thậm chí còn có suy nghĩ muốn thay đổi thế giới này.

Mã Vị Lai phối hợp trả lời:

- Nhưng mà bọn họ không cùng chung một suy nghĩ, bởi vậy bốn người đi bốn con đường khác nhau. Một người trong số đó chọn con đường vũ lực.

Đan Phi chân động trong lòng, giọng nói lạc đi:

- Ta hiểu.

Ngược lại Mã Vị Lai dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn:

- Người đã hiểu được gì?

- Ta từng ẩn núp trong một gian phòng, nơi đó cất giữ binh khí, mà lại là binh khí được chế tạo từ sắt, nếu không thì tại sao lại có mùi rỉ sét nồng đậm như vậy!

Đan Phi tỉnh ngộ nói:

Khi hắn đi vào đây thì ngửi thấy mùi rỉ sét, lúc đó hắn rất lấy làm lạ bởi vì thời kì này có rất ít đồ dùng bằng sắt được chôn cùng, nhưng khi nghĩ đến đây là ngôi mộ của người dẫn độn thời loạn thế thì bên trong có nhiều binh khí như vậy có lẽ chuẩn bị dùng cho chiến tranh.

Mã Vị Lai chỉ cười:

- Một người đã chọn quyền lợi.

Đan Phi nhú mày, không nghĩ ra được một gian phòng khác có mùi thơm mà hắn từng đặt chân qua có liên quan gì đến quyền lợi.

Ô Thanh chắc chắn không biết mùi thơm trong phòng kia là mùi gì. Có thể cái mũi của hắn hơi nhạy, tuy cách một cái bình sáp niêm phong nhưng vẫn ngửi được cái mùi thơm kia trầm trầm là mùi hồ tiêu.

Trong mộ thất mà lại tồn trữ hồ tiêu, nghe đúng là buồn cười nhưng hắn lại cảm thấy rất bình thường. Từ trước đến nay hồ tiêu đều được nhập từ Tây Vực, rất là đáng giá. Giá trị của một phòng hồ tiêu kia, với thời điểm hiện tại, theo hắn ước tính thì có khi có giá trị hơn cái hòm vàng kia nữa.

Phải nhớ rằng cung điện của Hoàng Hậu Vị Ương Cung thời Tây Hán được gọi là tiêu phòng điện, chữ 'tiêu' ở đây chính là hồ tiêu, tất là cái phòng đó có liên quan đến hồ tiêu. Nói trắng ra chính là dùng hồ tiêu và bùn trộn lại với nhau sau đó trát lên tường, để cung điện ấm hơn và cũng có mùi thơm của hồ tiêu.

Kinh tế Tây Hán tương đối cường thịnh, vì thế cung điện của vợ chính Hoàng Đế tất nhiên cũng sẽ không xây dựng qua loa, dùng đến cả hồ tiêu để làm vật liệu. Sự quý trọng của hồ tiêu thì khỏi phải bàn, có thể thấy được cũng chỉ một ít.

Trên thực tế, ngay cả đến thời Minh triều thì sản lượng hồ tiêu ở Trung Nguyên cũng không cao. Năm Chính Đức đã bắt được một tham quan tên Tiền Ninh, mà từ trong nhà gã đã phát hiện hơn mười vạn lượng hoàng kim, ngoài ra còn có mấy chục vạn lít hồ tiêu.

Đồ vật có đáng tiền hay không chỉ cần nhìn xem nó có trong nhà của tham quan hay không là biết liền.

Hồ tiêu bản địa thời Minh triều còn chưa nhiều, phần lớn được nhập từ Đông Nam Á, mà bây giờ Trung Nguyên còn chưa thống nhất, đường biển chắc chắn không dùng được rồi. Vậy hồ tiêu chỉ còn con đường nhập khẩu đó là từ Tây Vực, thế nên giá trị đương nhiên sẽ cao hơn.

Từ trước đến nay Đan Phi có tiếng là hạng người im im nhưng rất giàu có, vì vậy khi nhìn thấy một phòng chứa đầy vàng và hồ tiêu thì lập tức cân nhắc nên sử dụng thế nào. Tuy đang nghe chuyện xưa nhưng cũng không quên nghĩ đến vấn đề này, rồi lại bỗng nghe Mã Vị Lai tiếp tục nói:

- Người thứ ba chọn con đường lý tưởng.

Lão đầu từ này đang nói đến 'canh gà tâm hồn(*)' đấy ư? Sao cả lý tưởng cũng xuất hiện rồi.

(*): Canh gà tâm hồn: là một hình thức trị liệu bệnh dùng lời nói mềm mại, ôn hoà, an ủi nhắc nhở người khác. Về nghĩa đen, nó dùng để uống bởi bỏ sức khoẻ.

Lý tưởng với hồ tiêu cũng không có họ hàng bà con gì mà.

Ở hiện đại, Đan Phi cũng chỉ nghe canh gà. Nó thì dùng để tăng cường sức khoẻ nhưng nếu uống nhiều sẽ bị nôn mửa ấy cảm giác khó chịu, thậm chí gây phản ứng mạnh hơn.

Vũ lực, quyền lợi, hay lý tưởng là con đường mà nhiều người lựa chọn, nhưng đáng buồn chính là đại đa số trong những người ấy ngay cả cộng lòng cũng không chạm tới được.

Đan Phi trầm nghĩ trong lòng, lại thấy Mã Vị Lai trầm mặc, nên lại hỏi:

- Không phải còn một người sao? Y chọn con đường nào?

Đã là người già thì ai cũng thích nói nhiều, muốn nghe lão đầu tử nói thì ta phải vui vẻ dỗ dành lão một chút, sau đó lại nói đến chuyện quan tài nữ tu. Đan Phi tính toán đường đi nước bước, dụ dỗ Mã Vị Lai xô ra.

- Nếu ngươi phải chọn một trong ba con đường này, ngươi chọn con đường nào?

Mã Vị Lai từ từ nhìn về phía Đan Phi.

- Có thể chọn cả ba con đường cùng một lúc được không?

Đan Phi cười hỏi lại.

Trong mắt Mã Vị Lai hiện lên vài phần vui vẻ, nắm bảm trong miệng:

- Không ngờ ngươi lại chọn con đường mơ mộng.

Dựa vào khoảng không trống trải trong hang động đá vôi nên có thể nhìn thấy chân trời phía xa, Đan Phi thấy mặt trời đã xuống núi nhưng lại cảm thấy đề mơ mộng được thì còn lâu. Đan Phi nghe giọng điệu đùa cợt của Mã Vị Lai thì không khỏi cau mày nói:

- Vậy Mã tiên sinh lựa chọn thế nào?

Mã Vị Lai trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói:

- Người thứ tư chọn thời gian.

Thời gian? Đây là con đường gì vậy trời? Đan Phi rất là kinh ngạc, cảm thấy khó hiểu nên hỏi:

- Thời gian ư?

Mã Vị Lai từ từ vuốt ve cái rương kia.

Dưới ánh mặt trời, cái rương trông rất tầm thường, không giống như được tạo từ kim loại mà lại giống như được làm từ gỗ, phía trên còn chạm trổ đầy rẫy những đường con kỳ quái, nhưng hẳn biết cái rương này tuyệt đối không phải được làm từ gỗ. Hắn nhìn những đường con mặt trên của cái rương những trước sau vẫn không nhìn ra được ý nghĩa của chúng. Hắn chỉ cảm thấy dưới ánh mặt trời, cái rương toả ra bảy màu hào quang nhu hoà, giống như dòng chảy thời gian...

Bỗng nhiên hắn chấn động tâm thần, hẳn nghĩ đến cái gì đó nhưng lúc này Mã Vị Lai rút cuộc đã mở miệng nói:

- Ta ngồi trên cái rương này, nó có tên là thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Thần Nông giáo?

Edit: KiNgô

Giống như dòng chảy thời gian, lại giống như đao mưa đao bão tiền.

Đan Phi nghe nói như vậy lập tức nhìn Mã Vị Lai bạc trắng râu tóc bạc trắng, bỗng nhiên hắn nghĩ tới câu này. Sau một lúc lâu hắn mới cất tiếng hỏi:

- Cái này là dòng chảy thời gian? Chọn nó so với chọn vũ lực hay quyền lợi đều tốt hơn sao?

Hắn thật sự không hiểu. Phong cách 'cháo gà' nhìn sơ qua thì thật sự có chút đỉnh nhưng cứ coi như y chịu sử dụng canh gà độc hại lâu dài và thành công đi thì cũng không thể giải thích vì sao lại chọn nó.

Mã Vị Lai mỉm cười, đứng dậy xách cái rương đi thẳng về phía trước.

- Này, ngài lại muốn đi đâu nữa?

Đan Phi thấy y muốn đi thì không khỏi vội kêu lên. Hắn thầm nghĩ đây là hang động đá vôi tự nhiên, phong cảnh phía trước thật tuyệt vời nhưng lại giống như nằm ở giữa không trung. Lão đầu tử này còn muốn đi về phía trước, chẳng lẽ muốn bay lên trời sao?

Mã Vị Lai đi tới ranh giới hang động đá vôi thì dừng lại. Nơi này đúng như Đan Phi nghĩ, phía sau núi là vách núi, nhìn sơ qua thì có vẻ rất dốc, nhìn lên lại thấy mây trắng trôi bồng bềnh thư thả, phía dưới lại làm cho lòng người lạnh lẽo.

Mã Vị Lai quay đầu nhìn Đan Phi, mỉm cười rồi nói:

- Ta và ngươi gặp nhau âu cũng là có duyên. Ta có món đồ tặng người trước khi chào tạm biệt, ngươi hãy quan tâm bảo quản cho tốt.

Y vừa lật tay, trên lòng bàn tay lập tức xuất hiện một pho tượng nho nhỏ bằng ngọc thạch, rồi đưa tới trước mặt Đan Phi.

Đan Phi nhìn món đồ trên tay y một lúc lâu, hắn cảm thấy kính nể trong lòng, không ngờ bàn tay người này lại nhanh nhẹn như vậy. Lúc trước hắn và Doãn lão đại từng đánh cược với nhau, hắn đã vận dụng toàn bộ kỹ xảo trên đôi bàn tay mình nhưng bây giờ hắn vẫn không nhìn ra được lão tử này lấy khối ngọc này từ đâu ra.

Lão đầu tử này có đôi bàn tay thật tốt!

Cuối cùng lực chú ý của Đan Phi cũng dời từ cái rương chuyển sang bàn tay Mã Vị Lai. Lúc này hắn mới phát hiện người này dù có già nua nhưng bàn tay kia lại như ngọc như ngà, rất sáng bóng, nhìn bàn tay này không ai đoán được đây là bàn tay của một lão già.

- Cái này cũng không lớn lắm, xem như đây là quà lần đầu gặp mặt.

Đan Phi nhận lấy pho tượng bằng ngọc thạch, chăm chú quan sát nói. Hắn thấy đây là khối ngọc có chất lượng tuyệt hảo, niên đại đã lâu, cũng chưa từng xuống mồ, rất có thể là sản phẩm thời chiến quốc.

Nhìn sơ qua pho tượng hắn đã cho ra vài cái đánh giá cá nhân. Nếu như có thể biết rõ được niên đại của pho tượng này, bán mấy nghìn vạn cũng không hề gì, nhưng nếu không nhìn ra được thì bán không được giá cao rồi. Thôi thì dù sao cũng là đồ quý hiếm.

Mã Vị Lai thấy hắn như thế thì chỉ cười nói:

- Ta còn có việc, hẹn ngày khác gặp lại.

Đan Phi khẽ giật mình, chỉ thấy Mã Vị Lai bỗng nhiên nhảy lên, ấy thế mà lão lại nhảy ra ngoài, nghĩa là nhảy xuống vực đó. Đan Phi nhìn thấy mà thất kinh hồn vía, chồm người tới hỏi:

- Ngài tính làm gì?

Lão đầu tử này này sao lại muốn đi gặp Diêm Vương vậy trời?

Vách núi đây! Ngươi thử đoán xem nếu một lão già khủ ngã xuống thì sẽ thế nào, vẫn sẽ toàn thân sao?

Dù Đan Phi phản ứng rất nhanh nhưng ngay cả góc áo của Mã Vị Lai hắn cũng không bắt được, rồi hắn cảm thấy bản thân giống như bị hoa mắt chóng mặt, hắn nhìn thấy Mã Vị Lai không bị rơi xuống mà ngược lại, đã bay lên cao đến đỉnh đầu của hắn.

Bà mẹ nó, ngươi đúng là lên trời thật sao!

Đan Phi há hốc mồm quay đầu nhìn lên.

Hắn thấy Mã Vị Lai nhẹ nhàng linh hoạt mem theo vách đá đi lên trên, thân thủ rất linh hoạt giống như một con khỉ vậy.

- Này, Mã tiên sinh, ngươi đi đâu đó? Tại sao không mang ta theo với?

- Ngài đừng đi.

- Quan tài nữ tu sĩ thì sao, ta còn muốn thương lượng, ngươi chín ta một được không?

- Nơi này còn nhiều thứ tốt lắm, ngươi không muốn sao?

Đan Phi thò cái đầu ra, quay một trăm tám mươi độ kêu la mời gọi đến khô cả họng, cũng không biết Mã Vị Lai có nghe hay không, chỉ thấy thân ảnh

của y nhỏ dần, rồi sau một lát thì đã chìm vào rừng núi xanh ngắt, biến mất không thấy nữa.

Biết mình không thể nào đuổi theo được, Đan Phi vô cùng suy sụp. Hắn ngồi xuống lẩm bẩm một mình như thảng điên:

- Cái lão quái vật chết toi, có bốn sự như vậy lại không mang ra dùng sớm đi. Nếu ngươi mang ra biểu diễn sớm một chút, nói không chừng ta sẽ... Nói không chừng ta. . .

Hắn nói 'không chừng' cả buổi rồi cuối cùng lại thờ dài một hơi. Dù hắn đã nghi ngờ Mã Vị Lai là người không bình thường từ rất sớm, rồi bây giờ lại thấy thân thù của y, hắn vẫn nhìn không được mà lạnh sống lưng, đây là kinh công trong truyền thuyết sao?

Đối với võ công Hoa Hạ, Đan Phi vẫn luôn ngưỡng mộ từ lâu, chưa bao giờ hắn nghĩ mình sẽ thấy được. Lại nghe mấy lời đồn đãi, rồi chứng kiến cái được gọi là võ công ở thời hiện đại, còn mấy cái trò biểu diễn đi trên nước nữa và cuối cùng hắn đã đưa ra nhận định của riêng mình, võ nghệ cao siêu cái con khỉ, chỉ một đám bốc phét.

Trên thực tế, cũng có thể hiểu võ công Hoa Hạ xuống dốc là sự thật không thể phủ nhận. Từ khi vũ khí nóng xuất hiện, võ thuật không còn được truyền thừa mạnh mẽ, đã bắt đầu xuống dốc.

Mọi người ai cũng là động vật lười biếng, một viên đạn có thể giải quyết mọi chuyện, vậy thì có bao nhiêu người lại hao tâm phí sức đi tập mấy cái quyền cước làm gì.

Nếu có người làm như vậy, trong mắt mọi người chính là hành động ngu ngốc.

Nhưng mà sự thật chính là sự thật, giống như hai thời đại xưa và nay đều có chung lý thuyết về kinh mạch. Tuy sau này võ thuật suy sụp nhưng không thể phủ nhận nó đã từng rất phát triển và rất uy lực. Phải biết rằng các binh sĩ thời cổ lúc chiến đấu đều tự mang hành trang lương thực nặng đến mấy chục cân, thể lực vượt xa người hiện đại.

Mà tướng lĩnh cũng không dựa vào quan hệ, bám váy đàn bà để lên đài, rất nhiều người có thực lực của riêng mình.

Sách sử đã ghi chép lại, Sở Bá Vương ở trong tuyệt cảnh với hai mươi tám kỹ binh thời nhưng đã đánh cho mười vạn hùng binh của Hàn Tín khóc đến không thấy trời nam đất bắc. Nhà Tùy cũng có một danh tướng là Trương Tu Đà, đây chính là tuyển thủ hạt giống trong ngàn vạn tuyển thủ. Còn có Tàn Đường Lý nổi danh hiếu thuận gì đó tay trái cầm trường đao, tay phải cầm trường giáo, mỗi cái đều nặng hơn năm mươi cân, cộng lại tất cả những thứ mang trên người cũng khoảng trăm cân rồi.

Người thường cầm đồng tiền trăm cân đã thấy có hết sức, còn người ta thì chẳng những cầm được trăm cân vũ khí, còn có thể vung lên chém giết. Sự chênh lệch này đúng không phải một hai mà thôi.

Đúng rồi, triều đại này không phải còn có Quan Vũ sao. Nghe nói y có cây đao nặng hơn bảy mươi cân, nhưng số người trong ba nước có thể chiến với y cũng không ít. Bọn họ đều là những người dùng vũ lực để đứng lên trong thời đại lấy sức mạnh làm đầu này. Tiền có nhiều nhưng so với thực lực thì thế nào? Nếu chuyện gì cũng cứ cần tiền mà không có thực lực thì giết được vài ba tên lưu manh cũng đã đuổi hết sức rồi.

Đan Phi nghĩ ngợi lung tung một lúc rồi lại cảm tượng ngọc thạch nhìn, bỗng nhiên hắn phát hiện cái tượng này nhìn rất nhu hoà đẹp đẽ, không ngờ lại là tượng nữ tử.

Hắn bắt đầu cảm thấy tượng ngọc này rất có giá trị. Bây giờ ngồi nhìn kỹ lại thì mới phát hiện cái tượng này được chế tạo rất tinh xảo, đúng là vật tuyệt hảo. Nhìn sơ qua thì có vẻ chỉ cần vài nhát dao là đã tạo ra được cái tượng này nhưng dung nhan của nữ tử này nhìn rất sống động.

Nữ tử rất xinh đẹp nhưng nhìn sơ qua lại thấy có vẻ cô đơn lạnh lẽo. Đây chính là cảm giác đầu tiên của hắn. Đang ngồi vuốt cái tượng quan sát suy nghĩ thì Ô Thanh cuối cùng cũng đi tới nơi, chân chờ hỏi hắn:

- Đan đại ca, lão tiên sinh kia, sao ta lại có cảm giác y rất giống Thần tiên vậy kia?

Xem ra tên này bị thần kinh mới đúng.

Lão đầu tử này đột nhiên đến đây, hỏi ta chuyện của quan tài nữ tử. Sau đó lại kể cho ta nghe câu chuyện xưa không đầu không đuôi, rồi tiếp theo là cho cái cái tượng ngọc. Ngay cả vàng cũng không cho một ít đã biến mất không thấy bóng dáng. Người bình thường có thể làm được những chuyện này sao?

Đan Phi lắc đầu, quay đầu lại pho tượng Thần Nông được điêu khắc trên bức tường, hắn thầm nghĩ trong bụng lão đầu tử này còn quen thuộc nơi này hơn so với nhà của lão, còn cảm động chảy thời gian, chắc chắn nó xuất phát từ nơi này. Vừa rồi lão còn nói chuyện xưa của bốn huynh muội, chắc là giáo chủ Thần Nông...

Lão tử chỉ nghe nói qua Thần Long giáo nhưng lại chưa từng nghe nói đến có cái Thần Nông giáo gì đó.

Bốn huynh muội kia rất có thể là truyền nhân của Thần Nông giáo, tin đồ đời sau đương nhiên muốn làm chút chuyện nên bốn huynh đệ này bắt đầu thực hiện đại kế, thí dụ như bán hàng đa cấp, lôi kéo giáo đồ. Lão đầu tử vừa thấy mặt ta thì lập tức tặng vàng, lại cho tượng ngọc, chẳng lẽ muốn thu nhận ta làm giáo đồ? Tiền vốn bỏ ra cũng hơi quá rồi? Ngươi muốn ta nhập giáo nên muốn thương lượng, ta cũng không phải người tốt lành gì! Ừ thì sắc đẹp tiền tài cũng có thể hấp dẫn được ta đấy, nhưng sao lại đột nhiên biến mất không thấy vậy?

Đan Phi lắc đầu, thầm nghĩ lão đầu tử này chọn dòng chảy thời gian, ba người còn lại thì lựa chọn quyền lực, vũ lực và lý tưởng. Hôm nay lão đầu tử

chọn dòng chảy thời gian nhìn sơ qua thì đã tổn thương không nhẹ, vậy còn ba người kia thì ở đâu?

Đột nhiên tâm thần hắn khẽ chấn động, hắn nghĩ tới một chuyện, nếu như lão đầu tử kia chọn dòng chảy thời gian, vậy có phải nó được lão đầu tử đó làm ra đấy chứ? Vậy cái tên Edison thời cổ đại là một người khác nữa sao? Thế thì tại sao lão bỗng nhiên hỏi quan tài nữ tu làm gì chứ? Bản thân nhìn thấy lão đầu tử thì mừng rỡ giống như gặp đồng loại, chẳng lẽ đã nhầm?

Cảm thấy chuyện rối ren chưa được sắp đặt ngay ngắn nhưng Đan Phi quyết định buông tha cho cái suy nghĩ càng ngày càng rối của mình. Hắn cuối đầu thì nhìn thấy trên búi tóc của cái tượng ngọc có cái lỗ nhỏ, hắn hơi trầm ngâm suy nghĩ rồi quyết định rút mấy cây chỉ gai thành cái dây nhỏ rồi xỏ qua cái lỗ đó, sau đó treo cái tượng trên cổ mình.

Thấy bộ dạng tội nghiệp không biết làm thế nào cho phải của Ô Thanh, cuối cùng cũng kéo hắn trở về hiện thực:

- Chính đồn thu hoạch một chút, ngày mai chúng ta sẽ trở về thành!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Khách đến

Edit: KìNgô

Sắc trời tờ mờ sáng, Đan Phi và Ô Thanh lập tức khởi hành quay về Hứa Đô thành.

Ô Thanh vừa cảm thấy phấn khởi vừa cảm thấy lo lắng nên canh hai đã thức dậy. Đan Phi nhìn thấy y như vậy chỉ có thể ngáp ngắn ngáp dài thức dậy theo, vì thế trên đường đi xuất hiện hai con rùa chậm rãi tiến về phía trước.

- Đan lão đại.

Kể từ khi Ô Thanh biết Đan Phi một mình xuất chinh tiêu diệt ba người Doãn lão đại đã thay đổi cách xưng hô với hắn, nâng hắn lên cao một tầng nữa:

- Ngươi nghĩ mẹ ta có lo lắng không? bà có mắng ta không?

Từ nhỏ đến lớn, dù có vất vả thế nào, hằng đêm Ô Thanh vẫn về nhà báo tin cho lão nương, lần này y đã qua đêm ở bên ngoài, có thể nói đây là lần đầu tiên.

- Lo lắng thì nhất định lo lắng rồi đó. Chẳng những sẽ mắng ngươi, nói không chừng còn đánh ngươi nữa.

Đan Phi hồn nhiên đáp lại.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Ô Thanh mặt mày ủ rũ nói:

- Mẫu thân đánh ta cũng không có gì, ta chỉ sợ bà tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe thôi. Ngươi nói xem, chuyện ở trên núi tuyệt đối không thể nói với người thứ ba sao?

Đan Phi liếc nhìn Ô Thanh:

- Không nói với mẫu thân ngươi cũng không có nghĩa là ngươi giấu diếm lệnh đường. Điều này có nghĩa là ngươi đã bắt đầu trở thành một người nam nhân trưởng thành. Hãy thử đảm đương một lần! Nếu như lệnh đường tin tưởng ta thì... ngươi cứ theo lời ta nói đi, lệnh đường sẽ không tránh được lo lắng nhưng sẽ không hỏi nhiều. Nam nhân tự có trách nhiệm, lệnh đường sẽ hiểu được.

- Thật sao?

Ô Thanh chần chờ nửa ngày mới hỏi, cảm thấy tuổi của mình còn nhiều hơn con chó nhưng lại không làm được tích sự gì. Nhìn xem Đan lão đại nhỏ hơn cả mình mấy tuổi mà còn hiểu được nhiều chuyện như vậy.

- Vì sao không thể nói chuyện này cho mẫu thân ta biết?

Đan Phi thờ dãi nói:

- Không phải không thể nói cho mẫu thân ngươi mà là ngoài ngươi và ta thì không cần để cho người thứ ba biết. Ngươi nên biết rằng, nam nữ khác nhau! Nam nhân trời sinh là một loại động vật thích sự sôi nổi còn nữ nhân trời sinh là động vật chỉ mong được an toàn là được.

Ô Thanh thì lại 'động miệng' nhiều hơn động não, y hỏi:

- Thì sao?

- Điều này giải thích vì sao nam nhân rất dễ dàng bị việc nào đó hấp dẫn, còn nữ nhân chỉ thích làm những việc mà họ cảm giác là an toàn nhưng đôi khi nam nhân cũng không thể lý giải được những việc đó. Kể lại chuyện cũng là một loại trong đó.

Đan Phi nói tiếp:

- Đa số các nữ nhân có tâm sự của riêng mình đều giấu trong lòng nên rất dễ mắc tâm bệnh, nhưng cũng vì thế nên các nàng càng có khuynh hướng thích nói ra để chia sẻ bớt áp lực. Bởi vậy khi ngươi đã đi cùng với ta thì phải nhớ không nên nghĩ nữ nhân sẽ giữ bí mật. Chuyện này đối với các nàng mà nói thì đúng là khảo nghiệm quá lớn.

Ô Thanh khen ngợi hẳn:

- Đan lão đại, tuy rằng ta nghe không hiểu ngươi nói cái gì nhưng cảm giác rất lợi hại.

Trời, lại lãng phí nước bọt nữa rồi.

Đan Phi không nói nhảm nữa, ra lệnh:

- Nhớ kỹ cho ta, nếu muốn mẫu thân ngươi yên lành thì nghe theo lời ta là được.

Ô Thanh lập tức gật đầu đồng ý, không ngờ ham học hỏi mà không để ý thời gian, mới xuất phát đó mà đã về tới tập viện của mình. Y vừa xuất hiện thì lập tức nghe một nữ tử thét to:

- Ô đại nương, Ô Thanh đã trở về.

Liên Hoa ăn mặc giống như chim yến, nhìn thấy Ô Thanh lập tức giữ chặt y định hỏi gì đó nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Đan Phi thì liền ngo người tại chỗ.

Sau một hồi lâu, với cặp mắt đỏ ửng tràn đầy nước mắt, nàng cúi đầu nói:

- Đan đại ca, ngươi đã trở về.

Đan Phi nhìn thấy ánh mắt của nàng sưng đỏ giống như bộ dạng tối qua không ngủ ngon thì lòng mát rượi, mỉm cười nói:

- Sinh ý của màn thầu thế nào rồi?

Liên Hoa lập tức đáp lại:

- Ta đang chờ ngươi về thương lượng đây.

- Thương lượng cái gì?

Đan Phi đảo mắt cảm thấy khó hiểu, nhưng rồi hắn nhìn thấy Đan Phi đã sớm tiêu sái sải bước đến bên cạnh lão nương, một phát biến lão nương thành cọng mì vắt mà ôm chặt, muốn vắt ra nước đây mà. Lão nương từ khi nhìn thấy nhi tử đi về cùng với Đan Phi thì đã đứng đấy không nhúc nhích, trong mắt không những không có lo lắng mà chỉ có sự quan tâm thăm thiết.

- Mẫu thân, xin lỗi người, tối qua con không về.

Ô Thanh ghi nhớ lời Đan Phi nên nói ngay vào điểm chính:

- Ngày hôm qua ta và Đan đại ca lên núi tìm một loại xúc tộ mà ta từng nói, rồi không may gặp sói dữ.

Ô đại nương khẽ giạt mình, lập tức hỏi thăm:

- Ngươi có bị thương không?

Liên Hoa vẫn đang cúi thấp đầu nhưng ánh mắt vẫn một mực liếc nhìn mặt Đan Phi, nghe thấy thế thì bỗng dưng thét to:

- Đan đại ca, ngươi có bị làm sao không? Có bị sói cắn không?

Lúc này nàng mới nhìn thấy trên người Đan Phi có lấm tẩm máu, nhìn sơ qua đúng là vết máu nên không khỏi khẩn trương hỏi thăm.

Đan Phi lắc đầu, chợt nghe Ô Thanh nói:

- Hai người chúng ta cũng không có bị thương. Đan đại ca đánh chết mấy con sói kia rồi bị đau chân không nhẹ. Vốn Đan đại ca muốn nhân lúc ban đêm mà quay về nhưng ta lo lắng thương thể của hấn nên mới nghỉ lại một đêm. Mẹ, người không nên tức giận.

Ô đại nương thả lỏng tâm tình, thờ dãi nói:

- Người làm rất đúng, nếu người nhất quyết muốn trở về mẹ mới tức giận đấy.

Đêm qua nàng gần như thức trắng, lo lắng nhĩ tử gặp chuyện ngoài ý muốn. Khi nhìn thấy y trở về thì nhất thời bất mãn nhưng chung quy đã yên tâm, bây giờ nghe nhĩ tử nói như vậy chẳng những không tức giận mà ngược lại còn cảm thấy nhĩ tử đã lớn, quyết định rất đúng đắn, nàng đánh nhẹ nhĩ tử một cái, nói:

- Còn đứng ngây đó làm gì? Đan đại ca người bị thương còn không mau mang thứ gì qua cho hấn ngồi.

Ô Thanh lập tức mang một tảng đá tới, lên nhìn Đan Phi giờ một ngón tay cái.

Đan Phi bình thân ngồi xuống, hấn cũng không thấy cắn rứt lương tâm chút nào. Trên thực tế đây là lời nói dối có thiện ý, với lại hấn cũng sẽ không một mình ôm trọn số vàng kia. Nếu nói rõ mọi chuyện cho Ô đại nương biết thì chỉ sợ sẽ càng kéo tới nhiều phiền toái hơn. Cuộc sống Ô đại nương chỉ sợ sẽ lập tức biến thành ác mộng.

Nhìn vào bên trong cái chậu cạnh Ô đại nương chỉ có chút ít bột mì, Đan Phi nhíu mày hỏi:

- Sao vậy? Mãn thầu bán không tốt sao? Vì sao hôm nay hấp ít như vậy?

Dựa theo ý tưởng Đan Phi, mãn thầu có thể so sánh với bánh nếp, ăn nhiều sẽ no lâu, lại dễ tiêu hoá, không lý nào lại không bán được.

- Đan đại ca, chúng ta đang chờ người về thương lượng đây.

Liên Hoa tiến đến trước mặt Đan Phi, nhìn lên nhìn xuống, chắc chắn hấn không bị thương gì mới nói:

- Mãn thầu bán rất tốt, Ô đại nương mới bán được mười mấy cái thì phiên chợ lập tức như ong vỡ tổ ủa đến. Nhưng sau đó có một quán gia rất có phân lượng đã lấy đi toàn bộ bánh còn lại, còn bảo hôm nay sẽ qua đây bán phòg.

- Quán gia đó ở đâu?

Đan Phi lập tức hiểu quán gia kia không tầm thường, chắc chắn có hứng thú với việc buôn bán bánh mãn thầu này. Liên Hoa không trả lời, bỗng nhiên nàng nhìn về phía cửa viện, rồi chợt nghe một người lớn tiếng nói:

- Đình quán gia, người nói bánh mãn thầu gì đó chính là được sinh ra từ chỗ rách nát này sao?

- Chính là bọn họ.

Liên Hoa thấp giọng nói, nàng đứng lên, có phần thận trọng nó:

- Đình quán gia, chào người.

Đan Phi quay đầu nhìn lại, lập tức hơi ngần ra. Người cầm đầu có búi tóc chính tề giống như hoa thị trên đòn cân, lại còn trước sau đều được đai mũ bọc gọn gàng, xiêm y cũng không dính hạt bụi nào. Người nọ nhìn thấy Đan Phi đang ngần ra lập tức cười ha hả:

- Nô tài người cũng ở đây.

Người nọ đứng là Hạ Hầu Hành.

Tất cả mọi người trong viện đều biến sắc, không cần nói đến Ô Thanh hay Liên Hoa, ngay cả Ô đại nương cũng đã coi Đan Phi coi như người nhà mà đối đãi nên khi mọi người nghe Hạ Hầu Hành nói năng si nhục Đan Phi như vậy thì lập tức căm giận gĩa. Bọn họ biết Đan Phi là hạ nhân của Tào phủ nhưng trong mắt bọn họ, xưa nay vẫn luôn xem trọng hấn, không hề có cái khác.

Đan Phi chỉ mỉm cười, coi như nghe tiếng chó sủa.

Hạ Hầu Hành thấy thế thì càng tức giận, cười lạnh nói:

- Tào Ninh Nhi phái người tới sao?

Không đợi Đan Phi trả lời, gã đã hỏi tiếp:

- Hôm nay đừng nói đến là một nô tài như người, dù là Tào Ninh Nhi đích thân đến cũng không thể phá hỏng cuộc mua bán này của bọn công tử.

Không để ý tới Đan Phi nữa, Hạ Hầu Hành nghênh ngang đến bên cạnh Liên Hoa rồi nói:

- Nha đầu, nghe quân gia nói người và Ô đại nương đã làm ra được cái mản thầu này?

Liên Hoa 'ừ' một tiếng rồi lên liếc nhìn Đan Phi.

Ô đại nương đã lau sạch sẽ tay để chào đón từ sớm, lại nhìn không ra tâm ý Đan Phi, nên đành cười làm lành nói:

- Đúng là ta và nha đầu Liên Hoa... cùng làm, công tử muốn mua bao nhiêu cái?

- Bỏn công tử không muốn mản thầu, chỉ muốn người nói cho bỗn công tử biết công thức làm ra nó.

Hạ Hầu Hành lại rất dứt khoát, khoát tay chặn lại nói:

- Quân gia!

Đình quân gia lập tức hiểu ý bảo hạ nhân sau đưa cái hộp rồi tự tay dâng cho Hạ Hầu Hành. Gỡ mở ra, bên trong hơn phân nửa là đồng tiền, ngoài ra còn có hai đĩnh vàng. Ô đại nương lập tức nhìn trừng trừng.

Nàng sống một đời đến nay cũng chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, lại chợt nghe Hạ Hầu Hành như đã dự liệu nói tiếp:

- Nói cho ta biết công thức làm ra bánh mản thầu, số tiền này lập tức là của các người, nhưng... công thức này, các người không được bán lại cho người khác nữa.

Hạ Hầu Hành cảm thấy rất hài lòng với biểu lộ của Ô đại nương, thầm nghĩ những người nghèo kiết xác này nhìn thấy chừng này tiền sẽ còn do dự hay sao? Bất cứ chuyện gì trên đời này cũng có thể giải quyết bằng tiền, tất cả đều không vấn đề gì!

Người này dù quần áo lụa là nhưng làm việc đúng là rất có thủ đoạn.

Tào Tháo chỉ cảm một trận đã đánh bại Viên Thiệu ở Quan Độ, từ đó uy danh đại chấn, quần hùng đầu nhập, rất nhiều người đã bắt đầu xem trọng y. Gia tộc Hạ Hầu cũng theo Tào Tháo mà thuyền lên nước lên, đương nhiên sẽ trung thành tận tâm với Tào Tháo, nhưng vì là người khác họ nên vẫn luôn để ý. Hạ Hầu Hành biết rõ tâm ý của gia tộc nên vẫn luôn muốn náo động để áp đảo Tào Hồng, tranh thủ nhận được sự chú ý của Tào Tháo. Vì vậy sau khi nghe Đình quân gia nói sự việc bánh mản thầu thì lập tức khởi hành đến đây thu mua công thức.

- Mau quyết định đi. Chuyện tốt thế này ngàn năm mới gặp một lần.

Đình quân gia ở một bên hướng dẫn, rèn sắt khi còn nóng, y nói:

- Hiếm khi được Hầu đại công tử coi trọng, lại tự mình đến. Ô đại nương, coi như người có bán bánh mản thầu mười năm cũng không thể kiếm được chừng này.

Y nhìn thấy Liên Hoa vẫn luôn cúi đầu nên nghĩ nha đầu này chỉ là người phụ việc, trực tiếp tấn công Ô đại nương.

Ô đại nương rất là băng khoản, nhưng nàng ta biết tất cả là do Đan Phi dạy, làm người không thể quên nguồn cội. Nhưng khi nàng ta muốn hỏi Đan Phi thì bỗng ngoà viện có người nói:

- Đình quân gia nói sai rồi, thật ra thì sinh ý này là một cái hồ to. Ô đại nương, người nhất định không nên nhảy vào trong.

Tiếng nói thanh thúy êm tai, nhưng lọt vào tai Hạ Hầu Hành thì lại như sấm sét. Tâm tình gã trầm xuống, quay đầu nhìn lại thì thấy người nói chuyện đúng là Tào Ninh Nhi.

Hạ Hầu Hành nghiêm mặt, giọng nói nghiêm nghị:

- Tào Ninh Nhi, người cũng không muốn gã vào làm nữ nhân Hạ Hầu gia, nhưng vì sao chuyện gì của Hạ Hầu gia người đều muốn chen vào một chân vậy?

Tào Ninh Nhi nghe lời nói đùa giỡn mang ý vị nhục mạ của gã nhưng nghe riết thành quen, nàng đáp lại rằng:

- Ta lại thấy Hầu công tử dường như lại rất giống gòi bọ trong hãm phân Tào gia ta, Tào gia làm chuyện gì người đều muốn phá hư.

Hạ Hầu Hành trong bộ đồ chỉnh tề tức giận đến nổi suýt treo cả cổ nhưng Tào Ninh Nhi lại không để ý đến gã nữa vì nàng đã phát hiện ra nam nhân của nhà nàng. Nàng có chút kinh ngạc liếc nhìn hắn, hiển nhiên là không biết hắn lại ở chỗ này, nhưng nàng cũng không mở miệng hỏi thăm, trực tiếp bước đến trước mặt Ô đại nương nói:

- Ô đại nương, ta là đại tiểu thư Tào phủ, muốn mua bí phương mản thầu của các người. Cái tên Hạ hầu. . . sâu bọ. . . này

Nàng hừ mũi, nói hai chữ 'giống nhau' rồi nói tiếp:

- Ra giá bao nhiêu, chúng ta sẽ mua cao hơn một thành.

Hạ Hầu Hành đang tức giận sau cái lóp mủ mảo của gã nhưng nghe vậy liền lập tức mím chút ghìm chết chính mình, gã cất giọng nói:

- Ô đại nương, Tào đại tiểu thư ra giá bao nhiêu, chúng ta sẽ mua cao hơn một thành. Nàng chỉ được cái miệng, ta thì đã mang tiền đến rồi đây.

Tào Ninh Nhi trừng đôi mắt đẹp nhìn gã, lập tức tháo cái vòng ngọc bích đưa qua:

- Vì ta đến quá vội vàng nhưng điều đó không có nghĩa là ta không có thành ý, Ô đại nương cứ nhận trước cái vòng tay này coi như làm tiền đặt trước.

Ô đại nương nào dám nhận lấy, vội vàng khoát tay nói:

- Đại tiểu thư, Đại công tử, hai người quá xem trọng dân phụ rồi, thật ra chuyện này dân không làm chủ được.

Ô đại nương thấy tiền tài đúng là rất vui sướng đấy nhưng cũng không ngờ sẽ có hai đại gia tộc đến thu mua. Bán cho người này thì đắc tội người kia là một mặt, mặt khác nàng đúng không biết quyết định như thế nào.

- Người kia làm chủ chuyện này?

Tào Ninh Nhi cảm thấy ngoài ý muốn, nàng lập tức nhìn Ô Thanh, nhưng Ô Thanh lại vội khác tay. Nàng lại nhìn về phía Liên Hoa, nghĩ bụng nhà đầu kia còn nhỏ, chuyện nơi đây sẽ không đến lượt nàng làm chủ đấy chứ?

Liên Hoa nhìn thấy Tào Ninh Nhi đang nhìn mình, nàng cảm thấy tự ti mặc cảm, cũng lắc nhẹ đầu, chỉ một ngón tay nói:

- Đan đại ca làm chủ chuyện này. Hắn nói thế nào thì là thế ấy.

Ô đại nương như trút được gánh nặng, cũng liên tục gật đầu nói:

- Liên Hoa nói đúng, chuyện này... Đan Phi mới có quyền quyết định. Ô Thanh người thấy đúng không?

- Đúng vậy, mọi chuyện đều do Đan đại ca quyết định.

Tuy rằng Ô Thanh cũng rất thèm cái hộp kia nhưng dù sao y cũng đã gặp nhiều vàng hơn rồi, cho nên sức kháng cự cũng cao hơn lúc trước nhiều. Y biết chủ ý của Đan Phi là quan trọng nhất.

Cái gì?

Tào Ninh Nhi đã nhìn thấy từ sớm, vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ vì sự có mặt của hắn nhưng khi nghe được câu này, nàng liền không ngờ tới. Cảm của Hạ Hầu Hành hạ xuống con thấp hơn cả con lừa, gã trừng mắt nhìn Đan Phi, không biết nói gì, lắp bắp nói:

- Ô... Ô đại nương, người nói cái gì?

Đan Phi vẫn luôn giữ yên lặng ngồi ở chỗ kia thấy thế thì mỉm cười nói:

- Hạ Hầu công tử, thật sự ngại quá, rõ ràng nô tài lại làm hỏng chuyện mua bán lần này của ngài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chuyện quái lạ

Edit: Tàn- Kiếm

Hạ Hầu Hành có nằm mơ giữa ban ngày cũng không hề nghĩ tới Đan Phi lại có thể giải quyết tốt được công việc này, tên tiểu tử kia lấy đâu ra bản lĩnh như thế, vậy mà lại có thể làm cho người ở đây râm rập nghe theo những gì hắn nói!

Sắc mặt của Hạ Hầu Hành hơi thay đổi, hắn thấy Đan Phi hình như lại muốn nói điều gì, liền lập tức giật lấy hộp tráp đang ở trên tay của Đinh quân gia, rồi bước vội đến trước mặt Đan Phi cười ha ha nói:

- Người là Đan Phi đúng không? Ta vẫn luôn quý mến những người có tài như người!

Đan Phi nghe xong thì khẽ giật mình, nghĩ bụng người quý mến ta vậy mà cứ mở miệng ra là kêu nô tài, à đúng rồi, nếu người không thương thức ta thì chắc chắn cũng rút đao ra chém ta giống như Doãn lão đại luôn á.

Nhìn thấy bộ dạng “thụ sủng nhược kinh” của Đan Phi, Hạ Hầu Hành mới hạ giọng nói:

- Tào phủ mua người về làm nô... à ừm... hạ nhân, mà ta lại rất quý mến người, nên ta sẽ chuộc thân giúp người, sau đó để cho người đến làm phó quản gia ở Hạ Hầu phủ, người thấy thế nào?

Đình quản gia đứng một bên nghe thấy suýt chút nữa té xỉu.

- Hạ Hầu Hành, người có dây thần kinh xấu hổ hay không, người nói ra câu đó không sợ mất mặt à?

Tào Ninh Nhi nghe xong mà giận tím mặt.

Hạ Hầu Hành liền phản bác:

- Ta có tiền ta còn muốn mặt làm gì?

Biết lời hứa hẹn của mình đã bị Tào Ninh Nhi nghe thấy, Hạ Hầu Hành hạ quyết tâm đã không làm thì thôi nhưng một khi đã làm là phải làm tới bến, bèn cất cao giọng nói:

- Đan lão đệ, ta biết người không tin tưởng ta, nhưng ở đây có nhiều người chứng kiến như vậy, Hạ Hầu Hành ta tuyệt đối đã nói là làm. Chỉ cần người mở miệng, chức vị phó quản gia của Hạ Hầu phủ liền giao cho người.

- Hạ Hầu Hành!

Tào Ninh Nhi tức giận dậm chân, nàng không ngờ tới Hạ Hầu Hành lại nghĩ ra phương pháp vô lại như vậy.

Những ngày qua, nàng vẫn dốc lòng duy trì việc làm ăn của Tào gia, nhưng chi vì đại ca không hăng hái, Hạ Hầu gia lại luôn luôn gây khó dễ, làm tình thần và thể xác của nàng không tránh khỏi mệt mỏi. Biết được trong chợ có chỗ bán bánh màn thầu ăn rất ngon, trong hoàng cung ở thành Hứa Đô cũng không có mà ăn, Tào Ninh Nhi lập tức ý thức được đây là một cơ hội làm ăn, cho nên nàng tự mình tìm tới muốn đàm phán vụ làm ăn này một cách tỉ mỉ, nhưng không ngờ Hạ Hầu Thành lại nhanh chân đến trước còn mang theo một số tiền lớn bên người.

May là tình huống bất ngờ xảy ra, Đan Phi lại có thể đứng ra giải quyết. Tào Ninh Nhi trong lòng vui sướng, nghĩ thầm tên Đan Phi này quả nhiên là người thông minh, chẳng lẽ hẳn sớm biết việc làm ăn về bánh màn thầu này nên mấy ngày nay hẳn hay đi ra ngoài là vì chuyện này?

Nàng rất có cảm tình với Đan Phi, cũng cảm thấy khả năng Đan Phi tuyển chọn Tào Phủ sẽ lớn hơn một chút, nhưng không ngờ tới Hạ Hầu Hành lại không chừa thủ đoạn nào nên nàng chỉ sợ Đan Phi không chịu nổi mê hoặc.

- Người nói người ở lại Tào phủ làm cái gì? Tào Ninh Nhi cũng sẽ không gả cho người, nghe nói lão tử của nàng chuẩn bị đem nàng gả cho Tuân gia.

Hạ Hầu Hành chặt đứt tất cả ảo tưởng của Đan Phi dành cho Tào gia, thấy hẳn có phản ý động đáng đáp, thanh âm của Hạ Hầu Hành càng thấp hơn nói:

- Một trăm quan tiền. Chỉ cần giúp bốn công tử hoàn thành vụ làm ăn này, không chỉ chức phó quản gia là của người, bốn công tử còn thưởng cho người một trăm quan tiền, thế nào? Người quyết định đi?

Hạ Hầu Hành dào dạt đắc ý nhìn Đan Phi, nghĩ thầm chỉ có lão tử mới nghĩ ra được chủ ý thông minh này, Đan Phi chẳng qua là tên nô tài, chưa từng va chạm xã hội, làm gì có chuyện không động tâm trước tiền tài và địa vị.

Đan Phi rút cục mở miệng nói:

- Hạ Hầu công tử, cỏi đời này đúng là có người không dựa vào mặt để kiếm ăn.

- Sau đó thì sao?

Hạ Hầu Hành ngơ ngác hỏi.

- Nhưng là tại hạ là dựa vào mặt để kiếm ăn.

Đan Phi thờ dãi nói:

- Rất cảm tạ ý tốt của Hạ Hầu công tử, nhưng tại hạ không thể làm việc vì tiền mà không biết xấu hổ này, dù sao tại hạ vẫn là hạ nhân của Tào gia, loại việc ăn cây táo rào cây sung này tại hạ làm không được.

Tào Ninh Nhi cực kỳ mừng rỡ.

Hạ Hầu Hành không chỉ đầu quan lệch đi, mà mũi cũng thiếu chút nữa lệch đi vì tức giận, không nghĩ tới chính mình dùng lễ mời người như thế mà vẫn còn có người không biết điều, không khỏi tức giận mắng to:

- Đan Phi, cho người mặt mũi người còn không biết điều, người cho rằng người là cái thứ gì, bốn công tử sẽ thu người làm phó quản gia? loại người có mặt như mù như người không bằng mọc ra quảng cho chó ăn còn có ích.

Đan Phi coi như chó sủa bên tai, không thèm để ý tới, nghĩ bụng tên Hạ Hầu công tử này hóa ra thuộc loại tắc kè hoa, loại người như thế có lẽ không nên có liên quan gì đến hắn là tốt nhất.

- Ta cho người biết, người đắc tội bốn công tử ở thành Hứa Đô này xưa nay đều không có kết quả tốt!

Hạ Hầu Hành thấy sự việc đã hết hi vọng, cười lạnh một tiếng nói:

- Người chờ đó, ta sẽ cho người biết mặt!

Sau khi nói ra một câu hung ác hắn đem tráp ném cho quản gia, cầm gậy rồi đi.

Tào Ninh Nhi cười tươi như hoa, chậm rãi đi tới trước mặt Đan Phi, nhẹ giọng nói:

- Đan Phi, ngày hôm nay may là có người, làm sao người biết nơi này có bánh màn thầu, còn kết giao bằng hữu với Ô Đại Nương các nàng?

Ta trước là cùng các làm bằng hữu, sau đó mới biết các nàng làm bánh màn thầu.

Đan Phi biết Đại tiểu thư hiểu lầm trình tự, nhưng cũng không giải thích, mỉm cười nói:

- Đại tiểu thư, ta đã giúp người giải quyết xong đơn làm ăn này, chuyện còn lại, còn muốn phiền người nói chuyện cùng với Ô Đại Nương các nàng.

Tuy cảm thấy Đan Phi dùng từ "Đơn" để hình dung việc làm ăn có chút kỳ quái, nhưng mà Tào Ninh Nhi vẫn gật đầu, xoay người nói với Ô Đại Nương:

- Ô Đại Nương, Tào thị ở Hứa Đô có một quán rượu, có điều là. . .

Tào Ninh Nhi hơi do dự, tiếp tục nói:

- Ta lúc nãy ước lượng, Hạ Hầu Hành đưa cho người tráp tiền kia nhìn thì tưởng nhiều, nhưng tuyệt đối sẽ không vượt qua năm mươi quan tiền.

Đan Phi âm thầm gật đầu, nghĩ thầm Hạ Hầu Hành tên này thực ra cũng là tên ranh mãnh, trong tráp không phải tất cả đều là vàng, mà toàn là tiền đồng, hiển nhiên là biết Ô Đại Nương mấy người chưa từng va chạm xã hội nên giờ trò lừa gạt.

- Như vậy đi. Ta cho người ba mươi quan tiền.

Tào Ninh Nhi chậm rãi nói.

Ô Đại Nương hơi có tí thất vọng, nghĩ thầm làm sao lại giảm giá tiền xuống? Liền nghe Tào Ninh Nhi tiếp tục nói:

- Có điều quán rượu Tào gia có thể vì các người mà mở một cái quầy hàng ở lầu một, chỉ cần quán rượu Tào gia tồn tại một ngày, các người có thể mở quầy bán màn thầu ở quán rượu đó tiền ta không lấy tiền thuê.

Ô Đại nương vui mừng khôn xiết.

Đan Phi cũng âm thầm gật đầu, nghĩ thầm cô Tào Ninh Nhi này làm việc khá quyết đoán, phải biết chỗ đặt quầy hàng làm ăn rất quan trọng, quán rượu Tào gia thì không cần phải hỏi, khẳng định là nằm trên con đường tập nập nhất, nếu ở hiện đại, chính là tuyến đường thương mại trung tâm, tắc đất tắc vàng. Ô Đại Nương có thể bán bánh màn thầu ở chỗ đó, thì đời này áo cơm không lo!

Ô Đại nương tuy là khổ phụ, nhưng vẫn hiểu được phần sinh ý này, không nhịn được nói cảm ơn liên tục, Tào Ninh Nhi thấy thế nở nụ cười xinh đẹp, phân phó bảo:

- Đan Phi, chuyện còn lại người nói chuyện với các nàng, tiền người ngày mai mang đến, qua mấy hôm nữa người dẫn các nàng đi xem quán rượu. Ta còn có việc, đi trước.

Tào Ninh Nhi nhẹ nhàng đi chuyển, đi mấy bước, thấy Đan Phi giống như đầu gối vẫn còn đứng yên tại chỗ, khẽ cắn môi.

Ô Đại Nương thấy thế lập tức nói:

- Đan Phi, còn muốn làm phiền người đưa đại tiểu thư về.

Đan Phi "Ừ" một tiếng, cùng Tào Ninh Nhi đi ra tạp viện, xe ngựa dừng ngay ở đầu hẻm, Thúy Nhi đứng ở nơi đó ngoảnh nhìn xung quanh, nhìn thấy Đan Phi bỗng dung xuất hiện, vẻ mặt của Thúy Nhi như nhìn thấy quỷ, thầm nghĩ tiểu tử này đúng là xuất quỷ nhập thần, vừa nãy Hạ Hầu công tử cũng từ nơi này đi ra, Đan Phi cùng Hạ Hầu công tử lẽ nào tối hôm qua đều qua đêm ở đây sao?

Mấy tên xu nam nhân khẩu vị thật là khác người.

Tiền Tào Ninh Nhi đưa đến trước xe ngựa, Đan Phi lúc này mới nói:

- Đại tiểu thư, ta lần này cuối cùng coi như làm được một ít việc.
- Ngươi không nói ta cũng biết.

Tào Ninh nhi lườm hần một cái, nghĩ thầm ngươi đưa ta tới đây, chẳng lẽ chỉ để nói mỗi câu này thôi sao?

- Có việc không biết có thể hay không làm phiền đến đại tiểu thư.

Đan Phi do dự nói:

- Việc liên quan đến ta à?

Tào Ninh nhi hơi nhú mày.

Thúy nhi đứng một bên mắt tròn trắng, cảm thấy đại tiểu thư làm đối xử với tên hạ nhân này rất khác với tất cả mọi người?

Đan Phi do dự đáp:

- Là việc liên quan tới ta.

Tào Ninh Nhi khá là kinh ngạc:

- Ngươi làm sao? Lo lắng Hạ Hầu Hành gây bất lợi cho ngươi? Ngươi cứ yên tâm, nơi này là thành Hứa Đô, có Tào Tư Không ở, hần không dám giết người phóng hỏa. Hần nếu như dám làm hại ngươi, ta sẽ hướng Tư Không tố cáo hần.
- Không phải việc đó.

Đan Phi thầm nghĩ ta còn muốn làm gia nô cả đời sao, không phải tên thích bị tra tấn, bây giờ tiền bạc đã có, cần tìm cách đi tới Nghiệp Thành, có điều phải nghĩ cách đến gặp Mã Vị Lai một lần, còn Hạ Hầu Hành, có lẽ sau này cả đời không qua lại với nhau.

- Ta muốn chuộc thân.

Tào Ninh Nhi sững sốt, không hiểu nói:

- Ngươi chuộc thân cho ai? Ngươi. . .

Nàng nghĩ được trên người Đan Phi có một mùi thơm rất dễ chịu, trước đây chưa từng có.

Lẽ nào mấy ngày nay hần đi tới lầu Như Tiên? Sắc mặt Tào Ninh Nhi hơi không vui.

- Đương nhiên là cho chính ta. Ta còn có thể chuộc thân cho ai?

Đan Phi cảm thấy tâm tư của phụ nữ rất thiên mã hành không, nói chuyện không đầu.

Sắc mặt Tào Ninh Nhi hơi thay đổi.

Đan Phi có phần không rõ hỏi:

- Thế nào, không được sao?

Hần làm việc cẩn thận, biết một khi đã làm nô, phải kí kết hợp đồng, nếu bí mật trốn đi, không ai phát hiện còn được, còn nếu bị người tìm được, xử tử là việc rất có khả năng, không cần nghi vấn thể lực không lồ của Tào gia, có thể dễ dàng xử lý việc này thì không việc gì phải đi con đường cực đoan.

- Việc này ư. . .

Tào Ninh Nhi suy tính trong chốc lát.

- ta thật sự cảm thấy có một ít thắc mắc về việc này , không biết có thể hay không hỏi ngươi một chút?"

"Việc gì?" Đan Phi không hiểu nói.

Tào Ninh nhi nhẹ giọng nói:

- Theo ta được biết, hồi đó ngươi đến trước của Tào phủ, vốn là một dân chúng tầm thường, chỉ là ngươi khổ sở cầu xin Tào phủ thu ngươi làm nô, thế nên mới lập chứng từ.

Tên nô tài này cái gì tật xấu? Đan Phi thầm nhủ trong lòng.

- Sau đó ta hỏi tam thúc, hắn nói người đến Tào phủ là có mục đích, bởi vì người muốn báo thù, mà kẻ thù này lấy sức mạnh của người tuyệt đối không cách nào báo được, người một lòng muốn tam thúc thu người làm đồ đệ, chính là muốn học được một ít bản lãnh của sư thúc để báo thù.

Đôi mắt đẹp của Tào Ninh Nhi ngưng lại, nhìn chăm chăm vào Đan Phi hỏi:

- Người hôm nay đột nhiên muốn chuộc thân, nói vậy là muốn rời khỏi hồi đó vất vả mới tiến vào được Tào gia, không biết là tại vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Mở cửa thả chó

Dịch giả: Coc2Coc

Có trời mới biết xảy ra chuyện gì.

Đan Phi vốn không biết đầu cua tai nheo ra sao, nay từ miệng Tào Ninh Nhi mới biết có chuyện này, không khỏi thấy hơi khó chịu, tại sao muốn làm thành nghiệp lớn lại khó đến vậy? không biết trước kia gã gia nô này có ân oán gì, có khi nào vì thế mà chết oan không đây.

Khó nhất là hắn còn không biết kẻ thù của hắn là ai, sợ nhất là kẻ địch trong bóng tối nhân lúc hắn không có đề phòng mà ra tay với mình. Hóa ra tên Đan Phi này bán mình làm nô vì để báo thù, tên gia hỏa này cũng là dạng người âm trầm đây.

Đan Phi vừa nhủ thầm, lại thấy Tào Ninh Nhi đang nhìn mình bèn làm ra vẻ lạnh nhạt nói:

- Kỳ thật cuộc đời bất quá chỉ như mây khói thoáng qua, ta không muốn quảng mấy chuyện trong quá khứ nữa.

Đan Phi thầm thở dài, hắn biết rõ vị đại tiểu thư này xem xét mọi việc rất chuẩn, nhưng chưa đợi hắn nói gì thì Tào Ninh Nhi đã nói tiếp:

- Giờ người là người của Tào phủ...

Tào Ninh Nhi hơi đỏ mặt, khẽ cắn môi nói tiếp:

- Bất kể ai muốn động đến người đều phải xem lại hắn có đủ phân lượng hay không, vì thế... ta tạm thời không cho người chuộc thân.

Đây là logic gì vậy?

Đan Phi còn chưa kịp hiểu lý do Tào Ninh Nhi đưa ra thì nàng đã bước lên xe, xe ngựa hơi động, Đan Phi vừa định xoay người thì Tào Ninh Nhi chợt vén rèm xe lên gọi khẽ:

- Đan Phi.

Lại gì nữa đây?

Đan Phi khó hiểu quay đầu lại thì thấy Tào Ninh Nhi hơi lướt mắt qua phía hắn, làm như thờ ơ nói:

- Người không cần lo lắng về mấy câu nói của Hạ Hầu Hành đâu. Mấy lời nói của Hạ Hầu Hành? Ta chỉ coi như mấy cái rắm thôi, nếu có con chó đuôi mù nào hướng về ta mà sủa, thì ta chỉ xem nó như là không khí.

Đang lúc Đan Phi còn nghi hoặc, Tào Ninh Nhi lại thò thê:

- Trong mắt ta, người không phải là hạ nhân của Tào phủ... mà như người một nhà.

Mấy tiếng cuối cùng của nàng quả thật nhỏ như muỗi kêu, nếu không phải tai Đan Phi rất thính thì đã không nghe thấy. Mãn xe buông xuống, chiếc xe rút cuộc cũng rời đi, Đan Phi nhìn theo xe ngựa hồi lâu, thì ô thanh lên tiếng đá kích:

- Đan lão đại, xe đi xa rồi, không thấy gì nữa đâu.

Thấy Đan Phi quay lưng lại, Ô Thanh cung kính:

- Đan lão đại, mẹ ta nhờ ta hỏi ngài, tiếp theo nên làm thế nào?

Đan Phi biết rõ Ô đại nương không có chủ ý gì, lại thêm quan niệm ăn chắc mặc bền* của người nghèo, nên hẩn gật đầu, đi vào trong viện. Thấy Ô đại nương và Liên Hoa đang ở đây, Đan Phi trầm ngâm nói:

- Đại tiểu thư nói mấy ngày nữa sẽ đưa mọi người đến tửu lâu của Tào thị, mọi người xem hôm nào thì tiện.

*dịch: nguyên văn là Lạc đại vi an, đại ý là có tiền phải cho vào túi mình mới chắc ăn

- Ngày nào cũng được mà. Ô đại nương vội nói.

- Vậy sáng sớm ngày kia đi.

Đan Phi vừa nói vừa đảo mắt nhìn sắc trời:

- Ô đại nương, ta với Ô Thanh có việc ra ngoài một lát.

- Được.

Ô đại nương đáp gọn, bà đã sớm nhìn ra Đan Phi là người có bản lĩnh, so với Ô Thanh thì hơn gấp trăm lần, nên Ô Thanh có thể làm việc với Đan Phi là bà rất yên tâm rồi.

Thấy Đan Phi và Ô Thanh chuẩn bị ra ngoài, Liên Hoa chợt gọi theo:

- Đan đại ca, à... ờ... Huynh còn cần dùng xẻng nữa không? Đại ca của ta hình như làm xong rồi.

Đan Phi trầm ngâm một lát, thăm nghĩ chuyện cái xẻng cũng không vội, mỉm cười đáp lại:

- Nói với đại ca của muội ở trong tiệm đợi ta, có thời gian ta sẽ qua lấy.

Liên Hoa đang định đi theo, nghe thế bèn dừng lại, " Vâng "; một tiếng rồi nói tiếp:

- Đan đại ca, chân huynh còn đau, huynh phải cẩn thận đấy nhé.

Đan Phi chỉ phát phát tay mà không quay đầu lại, rồi nhanh chóng đi mất. Liên Hoa chép miệng nói:

- Ô đại nương, Đan đại ca sao cứ nhất quyết đòi đến tửu lâu của Tào gia chứ?

Ta cảm thấy Hạ Hầu công tử cũng rất tốt mà.

- Cái gì?

Ô đại nương vừa bắt đầu nhồi bột, liếc nhìn Liên Hoa bằng ánh mắt kỳ quái, không hiểu sao nàng lại kết luận như thế.

Liên Hoa chân thành nói:

- Bác thấy đấy, Hạ Hầu công tử chẳng những trả lương cao mà còn nói sẽ giúp Đan đại ca chuộc thân. Đương nhiên Đan đại ca là người cao ngạo, không để ý xuất thân, nhưng làm phó quản gia vẫn hơn làm hạ nhân của Tào phủ nhiều chứ.

- Cháu không hiểu rồi.

Ô đại nương cười nói:

- Quen người thì thuận việc thôi, không ít kẻ trở mặt nhanh hơn cả lật sách, ta nghĩ thẳng nhóc Đan Phi tuy nhỏ tuổi hơn Ô Thanh nhưng kinh nghiệm phong phú, chắc chắn có lý do mới chọn Tào gia. Nghĩ lại... có nằm mơ ta cũng không nghĩ có thể được làm bánh bao ở tửu lâu của Tào gia đấy.

- Thế... Đan đại ca có lý do gì?

Liên Hoa khẽ cắn môi.

Từ đầu đến cuối Ô đại nương không hiểu sao cục bột Đan Phi đưa cho lại có tác dụng thần kỳ thế, bà vẫn chăm chú nhồi bột, chỉ sợ lần này nó không linh nghiệm nữa, không buồn ngẩng mặt lên nói:

- Ta cũng không rõ lắm, nhưng nó làm việc nhất định ổn thỏa.

- Đan đại ca chọn tửu lâu của Tào gia có phải vì thích Tào đại tiểu thư không nhỉ?

Liên Hoa chợt hỏi.

Ô đại nương vẫn nhồi bột, nghe thế cười nói:

- Ta đoán là đàn ông đều thích Tào gia tiểu thư cả, người ta vừa xinh đẹp vừa có gia thế, lại còn là cháu gái yêu của Hứa Đô thành Tư Không, thân phận cao quý lắm. Nếu không có Đan Phi thì chúng ta muốn gặp cũng không được ấy.

Liên Hoa cúi mặt nhìn xuống, thấy mình tuy sạch sẽ gọn gàng nhưng quần áo lại hơi cũ, cắn môi một lúc mới nói:

- Tào đại tiểu thư ấy... Chắc không thích Đan đại ca chứ?

Rốt cuộc Ô đại nương cũng nghe thấy giọng điệu Liên Hoa hơi lạ, khẽ ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy thông cảm, một lát sau mới trả lời:

- Chắc chắn là không rồi.

- Thật hả?

Liên Hoa mừng rỡ ngẩng đầu, lại thấy Ô đại nương đang nhìn mình chăm chăm, làm nàng đỏ cả mặt, nhìn đi chỗ khác nhưng vẫn cố nói:

- Tào tiểu thư sao lại không thích Đan đại ca được, huynh ấy là người thông minh, cái gì cũng biết, trên đời này có vấn đề gì hắn không giải quyết được chứ.

Ô đại nương thờ dãi, lại tiếp tục nhồi bột

- Nhưng hắn chỉ là hạ nhân mà, nghe nói cha của Tào tiểu thư là đại tướng quân, cái bậc cửa này cao quá ấy. Thân phận tiểu thư như thế không gả cho hạ nhân đâu.

- Thế hả?

Liên Hoa phấn khởi đứng lên, chạy tới nói:

- Ô đại nương, để cháu giúp bà nhào bột!

xxx

Ra khỏi cửa, Đan Phi đi thẳng theo hướng bắc, Ô Thanh theo sát phía sau, thấp giọng hỏi:

- Đan đại ca, ca muốn đi bán hồ tiêu hả?

Kỳ thật hôm qua Đan Phi không được nghỉ chút nào, hắn mang xác mấy người Doãn lão đại ném ra sau khe núi, rồi quay lại dò xét chủ mộ thất, phát hiện chủ mộ thất có bốn cái cửa đi thông đến bốn gian phòng, nhưng ngoại trừ căn phòng Mã Vị Lai đưa hắn đến có một đồng hồ tiêu lớn, cả ba phòng còn lại đều trống tuếch.

Đan Phi có cảm giác kỳ quái, mơ hồ thấy có chỗ nào đấy không đúng, nhưng rốt cuộc cũng cố nén nghi hoặc, che đậy động khẩu kín đáo, lại giấu vàng kỹ càng, rồi lấy lá cây bọc gần nửa cân hồ tiêu mang vào trong thành.

Vàng tuy quý giá nhưng mang theo người rất nguy hiểm, hắn chỉ là một hạ nhân, nên mang vàng ra dùng e sẽ làm người khác nghi ngờ. Đan Phi không vội dùng tiền nhưng cảm thấy chỗ hồ tiêu này sẽ có bán được, nên mang ra một ít xem giá cả thế nào, đương nhiên Ô Thanh hoàn toàn nghe theo lời Đan Phi.

Nghe Ô Thanh hỏi, Đan Phi đáp:

- Tào thị có một hiệu thuốc, ta với người đến hỏi thăm một chút, người tùy cơ ứng biến cho tốt.

Ở thời đại này, hồ tiêu ngoại trừ để trát tường trong cung điện, còn là loại hương liệu và thuốc Đông y quý, Đan Phi thầm nghĩ mình từng trợ giúp Phúc bá, theo lý thuyết thì nên đi tìm lão nhân này.

Hai người lượn lách qua mấy cái ngõ nhỏ, đang lúc cảm mặt đi thì phía trước thì chợt vang lên vài tiếng chó sủa.

Ô Thanh không chú ý lắm, phố phường có chó hoang chạy lung tung cũng không có gì lạ, nhưng Đan Phi lại thấy chợt dạ, cảm giác tiếng chó sủa đang nhắm hướng này.

Vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy đầu ngõ chui đầu ra hai tên hạ nhân đang dắt hai con chó hướng về phía hắn, Đan Phi quay đầu lại, chợt thấy lạnh người, cuối ngõ cũng có hai gã khác đang dắt hai con chó nữa chăm chăm nhìn hắn.

Đan Phi trông quần áo phục sức của bốn tên hạ nhân này hơi quen mắt, nghĩ lại một chút rồi thầm kêu không tốt. Trong lúc Ô Thanh còn chưa hiểu gì, Đan Phi nhìn xung quanh, kêu lớn:

- Ô Thanh, đi theo ta!

- Ta vẫn luôn đi theo huynh đấy thôi

Ô Thanh vẫn chưa hiểu ra, đùa vui nói.

Đan Phi không kịp giải thích, hắn đã sớm nhận ra bốn tên hạ nhân tràn đầy ác ý, vừ

thấy cây đại thụ cuối ngõ bèn không chút do dự chạy tới gần, rồi nhảy một cái liền trèo lên cành thấp nhất, vurun người về phía trước rồi xoay giữa không trung, chỉ thoáng cái đã lên trèo lên cây.

Động tác thể thao này đương nhiên không đạt điểm tối đa, nhưng cũng rất trôi chảy tự nhiên.

- Đan lão đại...

Ô Thanh không hiểu rốt cuộc Đan Phi định làm gì, nhưng chợt nghe tiếng chó sủa dữ dội, nhìn sang thấy bốn con chó dữ đột nhiên vọt khỏi sợi dây buộc của mấy tên hạ nhân, gầm ghè lao về phía hắn.

- Giữ bọn nó lại ngay!

Sắc mặt Ô Thanh trắng bệch, tiếng nói cũng khàn đi, chân nhũn cả ra, sao trông đám chó này cứ như đang lao đến chỗ hắn ấy nhỉ.

- Lên trên này!

Đan Phi quát to.

Cuối cùng Ô Thanh cũng hồi phục tinh thần, thất tha thất thểu chạy tới gốc cây, giọng đầy thương cảm:

- Đan đại ca cứu ta!

Mất thấy chó dữ lao đến nhanh như tên bắn, Ô Thanh sợ đến nhũn cả hai chân, không còn sức mà nhảy lên, mà lúc đẩy lại cuống đến quên cả trèo lên cây.

Từ trên cây, Đan Phi thả sợi dây lưng xuống, nói gấp:

- Bắt lấy, đạp lên cây đi!

Ô Thanh tóm lấy dây lưng, lại thấy đám chó chỉ còn cách mấy trượng, giật nảy người, nghiêng răng kéo một cái, hai chân có thêm chút sức lực, đạp một chân lên cây. Đan Phi cũng dùng sức kéo mạnh, làm Ô Thanh treo lơ lửng trên không cách mặt đất chỉ nửa thân người.

Một con chó dữ nhảy phốc lên, hàm răng lóe qua mõng Ô Thanh.

Cục diện càng hỗn loạn, Đan Phi lại càng trầm tĩnh, hắn đã sớm hít một hơi sâu, hai tay chấn động, liền có cảm giác trước ngực nóng lên, tia nhiệt lực ảy nhanh chóng chạy theo tay Đan Phi. Không biết sức lực từ đâu đến, Đan Phi hét lớn, chỉ bằng sức mạnh hai tay mạnh mẽ kéo Ô Thanh lên cao quá đầu người.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mãnh tướng

Dịch giả: nguyetnhi

Mặc dù trước đó đã có một con vồ tới, sau đó lại đến thêm ba con nữa, đối với y lúc này bị một em cường bạo hay bị bốn em chụm lại xâu xé cũng không khác nhau là mấy, đốn đầu thay mục tiêu duy nhất của chúng lại là Ô Thanh nói đúng hơn là cái mõng cấn tròn của y. Tiếng gầm gừ như hổ đói kia dọa hấn hồn phi phách lạc, lúc này y chỉ biết nắm chặt cái đai lưng kia, như thể cọng rom cứu mạng duy nhất của mình.

Mất thấy mấy hàm răng sắt nhọn dính đầy nước dãi kia sắp gym vào mõng mình, Ô Thanh hai mắt nhắm nghiền âm thầm cầu nguyện hy vọng mấy con xù cẩu kia hạ thủ lưu tình. Nhưng y không ngờ tới khoảnh khắc "Ngân cấn treo sợi tóc ấy", thì hai tay của y bị cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo lên.

Thời gian như ngưng đọng lại, Ô thanh mở mắt đầy mặt thâm nghĩ mình tiêu rồi, cái mõng của ta tiêu rồi, nhưng y lại không cảm thấy đau đớn, hình như y đã thoát nạn.

Trong lúc hoảng sợ có thể bắt được một cành cây cứu mạng, Ô Thanh liều chết ôm vào trong lòng có chết cũng không chịu buông tay. Chờ tới khi bình tĩnh lại mới ngẩng đầu nhìn người vừa mới cứu mình, giọng nói Ô Thanh mang theo tiếng khóc nức nở nói:

- Đan đại ca, lần này rất cảm ơn huynh.

Khi quay đầu nhìn xuống phía dưới liền thấy bốn con chó dữ kia đang nhe răng trợn mắt với bọn họ. Không ngừng hướng trên cây phát ra tiếng sủa, vừa sợ vừa giận Ô Thanh chỉ có thể hướng chỗ ngồi mà hét to:

- Là chó nhà ai mà không chịu nhốt lại vậy, để chúng chạy lung tung cắn người. Các người có còn nhân tính không.

Ở chỗ cửa ngõ mấy người hầu mang bộ dáng xem kịch vui đang không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ, không thèm để ý tới tiếng kêu la của Ô Thanh, mãi một lúc sau mới từ từ bỏ đi. Sắc mặt Ô Thanh tái nhợt, cau mày khổ sở nói với người bên cạnh:

- Đan đại ca, bây giờ chúng ta phải làm sao đây, không biết là nhà ai thiếu đạo đức lại thích thả chó ra cắn người.

Cái này phải hỏi người hầu của Hạ Hầu Hành chứ sao.

Đan Phi thầm nghĩ, mình cùng tiểu tử Hạ Hầu Hành kia nhất định là bất tự không hợp, sự việc lần trước ở Dược đường còn có thể đổ lên trên đầu đại tiểu thư, nhưng sáng nay Đan Phi hẳn mới làm Hạ Hầu Hành mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, với tình tình công tử của Hạ Hầu Hành thì nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Nhưng mà Đan Phi không nghĩ tới tiểu tử này lại trả thù nhanh như vậy.

Không cần hỏi thì hắn cũng đoán được khẳng định mình vừa ra khỏi cửa thì Hạ Hầu Hành liền tìm người hầu dắt chó tới đây chờ hắn quay lại. Đan Phi nhìn mấy con chó phía dưới đã ngưng sủa, có điều chúng không chịu rời đi, bọn chúng cứ đi vòng quanh gốc cây thì thoáng lại nhìn lên bờ mông của Ô Thanh với ánh mắt thêm thưởng, có lẽ bọn nó không cần bọn hắn một miếng thì không chịu từ bỏ ý đồ.

Trong lòng Đan Phi lặng lẽ suy nghĩ cách giải quyết, bản thân lại nhớ lại vừa rồi mình có thể đem Ô Thanh nặng hơn một trăm cân (một trăm cân ở đây bằng với lại 50 kg) kéo lên, một bên còn lấy tay vuốt vuốt trái tim bị dọa cho hoảng sợ.

Con người đều có tiềm lực, chỉ cần năng lực đó được kích phát đúng lúc thì có thể đem một người nặng hơn một trăm cân kéo lên. Nếu như là bình thường thì cho dù có cho hắn một trăm cân gạch bắt hắn gánh thì hắn cũng không thể nào gánh nổi, nhưng nếu người cho ta một trăm cân tiền mặt thì không những ta có thể khiêng mà còn có thể chạy.

Đây là ham muốn kích phát tiềm năng.

Nhưng vừa rồi tại sao ngực của hắn lại đột nhiên nóng lên, đây rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra với hắn?

Đan Phi không nhớ rõ trước kia khi bản thân vận động, có xuất hiện tình trạng này không, mỗi khi bị thương hắn chỉ lấy tay xoa bóp, cũng không cảm thấy có chỗ nào không khỏe, nếu nói có điều gì khác thường thì chỉ sợ là miếng ngọc thạch hắn đang đeo trên cổ.

Khi chạm tay vào cảm giác rất ấm áp.

Không để cho Đan Phi suy nghĩ quá nhiều, lúc này Ô Thanh cũng đã không nhịn được, mở miệng nói:

- Đan lão đại, khi nào thì những con chó này sẽ đi thế?

Người hỏi lời này thật vô ích, ta cũng không biết tiếng câu thì làm sao biết được khi nào chúng sẽ rời đi chứ.

Đan Phi cẩn thận mang miếng ngọc bỏ vào trong ngực, lại nhìn thấy đai lưng trong tay Ô Thanh, trong mắt đột nhiên xẹt qua một tia tàn nhẫn, nói:

- Ô Thanh, cỡi đai lưng xuống đưa cho ta.

- Lão đại, anh muốn làm gì?

Ô Thanh sợ hãi trả lời:

- Đệ đang ở trên cây đó.

Đan Phi gấp phải bộ dạng đề phòng, như sắp bị cường gian của Ô Thanh nhưng mặt lại đỏ lên liền cười mắng:

- Tiểu tử ngươi suy nghĩ lung tung cái gì vậy hả, bỏ ngay cái ý niệm đấy đi, ta muốn lấy đai lưng là có việc cần dùng đến.

Ô Thanh cẩn thận từng li từng tí tìm một chỗ ngồi ổn định trên tầng cây, sau đó mới tháo đai lưng xuống đưa cho Đan Phi.

Đan Phi đặt đai lưng của Ô Thanh lên trên tay mình, sau đó ở chỗ chính giữa cài một cái nút thắt, tiếp đến ước chừng khoảng cách giữa các nhánh cây. Khi tìm thấy được một nhánh cây thấp có vẻ rắn chắc liền thở dài một hơi nói:

- Nếu người đã bắt nạt trước thì cũng đừng trách ta bắt nạt.

- Đan lão đại, đệ không có đối với huynh bắt nạt nha.

Ô Thanh ừy khuất nói.

- Ta không có nói ngươi.

Đan Phi nhìn chăm chăm vào bốn con chó dữ dưới cây, nghĩ thầm cổ nhân thường giết gà dọa khỉ còn hần thì giết chó dạy chó!

Nhìn xuống ngõ nhỏ lạnh lẽo xung quanh không có lấy một bóng người, ngay cả người thứ ba cũng không có, người hầu Hạ Hầu gia chắc là đã kéo nhau đi ăn cơm nói chuyện phiếm. Còn dám để lại mấy con chó dữ dạy dỗ Đan Phi hần nữa chứ.

Đan Phi một tay cầm lấy đai lưng làm thành dây thừng cột lên nhánh cây, dùng nó để leo xuống nhánh cây bên dưới, ở dưới mấy con chó thấy vậy lập tức ngửa đầu kêu inh ỏi, không những vậy còn nhe răng trợn mắt làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Lão đại...

Giọng nói Ô Thanh run rẩy:

- Anh muốn làm gì, đợi một lát nữa tụi nó đói bụng sẽ tự động rời đi thôi.

Đan Phi đưa tay lên làm cái thủ thế im lặng, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát xung quanh, đột nhiên khóe miệng khẽ nhếch lên lộ ra một tia mỉm cười nhỏ, miệng còn lẩm bẩm nói:

- Ngươi cần ta đi.

Hắn đột nhiên làm bộ muốn té xuống dưới.

Một con chó thấy vậy lập tức nhảy lên chỗ Đan Phi muốn rơi xuống mà mở miệng cắn!

Đan Phi đem thắt lưng đã sớm chuẩn bị tốt trên nhánh cây vòng qua cổ con chó. Không để cho con chó này có cơ hội rơi xuống mặt đất, thì Đan Phi đã lấy một đầu dây thắt lưng khác được cột trên nhánh cây kéo lại thắt cổ con chó.

Con chó ở trên không trung giãy dụa vài cái làm toàn bộ cành cây đều lay lay theo, nhưng không đến một lát thì thắt lưng trên cổ nó đã siết chặt lại. Con chó đã sớm thở không ra hơi chứ nói gì đến việc sủa, bốn cái móng vuốt không ngừng liềm mạng quấy đạp nhưng do không có chỗ mượn lực nên không đến một lát sau liền tắt thở.

Ô Thanh sợ hãi trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Đan Phi còn có ngón nghề này.

Còn lại ba con chó sau khi thấy đồng bạn của mình chết trên cây giống như đã có phần sợ hãi, tất cả bọn chúng đều lùi về phía sau mấy bước. Đan Phi làm bộ muốn té xuống, ba con chó kia thấy vậy liền quay đầu lại cong đuôi bỏ chạy ra khỏi ngõ nhỏ.

Đan Phi không nghĩ tới phương pháp giết chó dạy chó này có hiệu quả vượt ngoài mong đợi như vậy, hắn lập tức cởi thắt lưng cột trên cây ra rồi nhảy xuống bên cạnh bức tường, tiếp theo liền kêu Ô Thanh đi tới chỗ góc tường lấy một cái bao tải cũ nát mang về đây, Đan Phi cầm lấy cái bao tải kia nhét con chó chết vào sau đó vác trên lưng chạy ra bên ngoài sân nhỏ.

Ô Thanh đối với lão đại của mình rất là kính nể, thấy hắn còn mang theo con chó chết kia thì nhịn không được hỏi:

- Mang nó vứt đi không được sao lão đại?

- Vứt đi thì hơi phí.

Đan Phi nghĩ đến mấy ngày nay bản thân lo lắng chờ đợi một mối, bây giờ có cơ hội ăn một bữa ngon lành thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Đan Phi nuốt nước miếng:

- Gần đây có nơi nào vắng vẻ không? Chúng ta tìm một chỗ làm thịt chó ăn đi!

Ô Thanh hoan hô một tiếng, đã sớm ném sự sợ hãi vừa rồi ra sau đầu, đưa tay chỉ về hướng Đông Bắc nói:

- Đi hướng đó khoảng nửa dặm sẽ thấy một ngôi miếu Thành Hoàng, đằng sau đó có một khu vườn hoang, bình thường ít có người đi tới đó.

- Ngươi đem bữa trưa cho ta, sau đó thuận tiện mua một chút muối trở về, ta tới miếu Thành Hoàng chờ ngươi.

Đan Phi đưa cho Ô Thanh hơn mười văn tiền đồng. Ô Thanh liên tục gật đầu, sau đó liền đi đến chợ mua một ít muối rồi trở về miếu Thành Hoàng, sau khi bước vào khu vườn hoang liền thấy Đan Phi đã sớm đem con chó kia làm sạch sẽ, bụng được mổ ra rửa sạch sẽ, da lông cũng đã được lột ra, những miếng thịt được cắt ra dùng nước rửa sạch sau đó xiên chúng vào một cây gậy.

Đối với những phương diện khác Ô Thanh mặc dù có cái biết có cái không, nhưng mà đối với loại chuyện này cũng không có xa lạ gì, thấy vậy liền lập tức chạy lại giúp đỡ Đan Phi nhặt củi và xiên thịt.

Đan Phi chọn một cây trúc già trong vườn chặt thành nhiều cây nhỏ, đem mấy khối thịt chó gác lên trên đồng lửa, sau đó từ trong lòng lấy ra một gói tiêu nhỏ rồi tìm một tảng đá đem hồ tiêu và muối mà Ô Thanh vừa mới mua được nghiền cho mịn. Sau đó từ trên bàn thờ trong miếu Thành Hoàng lấy xuống một cái chén bẻ, đem muối và tiêu vừa nghiền bỏ vào rồi đổ thêm một ít nước vào trong.

Ô Thanh thấy thế liền mở miệng hỏi:

- Lão đại, huynh đang làm cái gì vậy?

Đan Phi cười cười không nói, Ô Thanh lật qua lật lại miếng thịt trên lửa, không bao lâu sau miếng thịt đã chuyển sang màu vàng, trong không khí truyền ra một mùi thịt nướng nhân nhật. Đan Phi sử dụng một ít cỏ khô rửa sạch làm cái bàn chải đơn giản.

Bản thân hắn quanh năm ở bên ngoài, đương nhiên sẽ phải biết chăm sóc bản thân và càng không thể bạc đãi dạ dày của mình được, tất cả nguyên liệu đều lấy sẵn trong tự nhiên.

Đan Phi đem muối và tiêu vừa trộn thành nước quét lên trên mấy miếng thịt chó, Ô Thanh thấy vậy hiếu kỳ hỏi:

- Chẳng lẽ muối tiêu này quét lên là có thể ăn được hay sao?

Chẳng những có thể ăn được mà còn là một loại gia vị cao cấp đấy.

Nhưng mà thứ quý giá như vậy hôm nay chúng ta lại dùng nó để ăn thịt chó.

Đan Phi chuyên tâm lấy cây cọ bằng cỏ mình vừa làm chấm và nước rồi quét lên trên mấy miếng thịt, cũng không giải thích gì nhiều vì chỉ chốc lát sau Ô Thanh liền ngửi thấy trong không khí truyền tới một mùi hương làm cho người ta thêm nhớ nước dãi.

Đan Phi nhìn miếng thịt đã chuyển sang màu nâu liền lấy một khối đưa cho Ô Thanh. Ô Thanh nhận lấy gấp gấp cắn một ngụm, nuốt chút nữa thì đã đem đầu lưỡi của mình nuốt luôn xuống, miệng vừa nhai thịt vừa nói:

- Lão đại, tôi chưa từng nếm qua hương vị thịt chó nào ngon như vậy, anh đúng là thần mà.

- Những thứ người chưa từng ăn còn rất nhiều.

Đan Phi ngửi thấy mùi thịt cũng muốn cắn một miếng, nhưng đang lúc hắn chuẩn bị bỏ miếng thịt vào miệng thì chợt nghe thấy một giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, thịt chó này... Có thể bán cho ta một chút được không?

Đan Phi khẽ giật mình quay đầu lại, trong lòng lại nghĩ thầm "tự dừng lại đừng phải người ở đây!"

Thính giác của hắn rất nhạy cảm, nhưng vì đang chuyên tâm nướng thịt nên không có để ý đến xung quanh, nên hắn mới không có phát hiện ra có người tới gần mình, hơn nữa người tới còn là một tên đàn ông to cao. Người đàn ông kia chẳng những cao lớn mà hai mắt cũng tràn đầy sát khí, bên hông tùy ý cầm một thanh kiếm, khi đứng ở nơi đó lại làm cho người ta có cảm giác nghiêm trang khó tả.

Chẳng qua là lúc này người đàn ông đó đang nhìn chăm chăm vào miếng thịt chó trên kệ nướng, đang không ngừng nuốt nước bọt, hiển nhiên người này là bị mùi vị thịt nướng hấp dẫn tới đây.

Đan Phi vừa nhìn thấy hắn ta liền biết đây nhất định không phải người bình thường.

Dân gian đều có cách nhìn mặt xem người, Đan Phi đối với cái này có thể nói là hiểu biết sơ sơ nhưng cũng có thể nói là biết cách nhìn người.

Khí chất của người này khá bất phàm.

Khí chất vốn toát ra từ bên trong mỗi con người, chứ không phải vô duyên vô cớ liền có được. Những người không tự tin vào bản thân thì luôn khúm núm trước người khác và ngược lại những người tự tin vào bản thân thì mặt mày luôn hiện nên nét vui vẻ tự tin. Nếu năng lực không có thì người đàn ông đó sẽ không có được khí chất làm cho người khác cảm thấy như bị vạn quân uy hiếp được.

Trong lòng Đan Phi khẽ tính toán, sau đó liền mở miệng cười nói:

- Thịt chó này không bán.

Người đàn ông kia "A" một tiếng, rồi sau đó là âm thanh nuốt nước miếng. Đan Phi lắc đầu nhìn người đàn ông đó một cái rồi nói:

- Nếu người thích ăn thì chia mỗi người một khối là được rồi, ta chỉ sợ người chê thịt chó không rõ lai lịch thôi.

Người đàn ông kia cười ha hả, không nghĩ tới Đan Phi tuổi còn trẻ nhưng cách làm người lại rất thẳng thắn. Liền bước đến bên cạnh Đan Phi tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống.

- Thịt chó này thơm như vậy, không chỉ nói đến thơm, cho dù có độc thì tôi cũng phải nếm thử hai khối mới được!

Đan Phi thấy người đàn ông này thẳng thắn không câu nệ tiểu tiết như vậy thì trong lòng cũng sinh ra hảo cảm với hắn, đưa cho hắn một khối thịt chó đã sớm nướng chín. Người đàn ông kia đã sớm không thể chờ được liền mở miệng cắn xuống, cũng không giống như Ô Thanh cần từng miếng lớn mà là chậm rãi nhai nuốt mấy miếng, thời điểm mở mắt ra, trong đôi mắt tràn đầy thỏa mãn.

- Tiểu huynh đệ, sau này ngươi không nên rời khỏi Hứa Đô nhé.

- Tại sao vậy?

Đan Phi khó hiểu hỏi.

Người đàn ông lắc lắc đầu nói:

- Có thể nói ta cũng đã nếm qua không ít hương vị thịt chó nhưng lại không giống với hương vị của ngươi... Toàn bộ thành Hứa Đô đều không có người làm ra được hương vị như ngươi. Nếu ngươi muốn rời đi thì sau này ta sẽ không được thưởng thức những mỹ vị nhân gian này nữa.

Đan Phi mỉm cười nói:

- Ta sẽ ở lại thành Hứa Đô này, chỉ cần về sau ngươi mang thịt chó đến tìm ta là được, đảm bảo sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngươi.

Người đàn ông kia nghe vậy nhin không được cười to, nói liền hai câu:

- Nhất định, nhất định.

Lúc này hắn ta cũng không khách khí nữa, bắt đầu giống như Ô Thanh mở miệng cắn từng miếng lớn.

Ngược lại Đan Phi chậm rãi ăn, trong lúc đó làm như vô tình hỏi:

- Tại hạ là Đan Phi. Không biết huynh đài tên họ là gì?

Hắn khách khí như vậy một phần là vì tính cách của đối phương có điểm giống mình, mặt khác hắn cũng biết người này tuyệt đối không phải loại người im hơi lặng tiếng không có tiếng tăm.

Người đang ông đang nhai thịt chó mở miệng đáp ứng nói:

- Tộc nhân họ Trương.

Ngừng một lát liền bổ sung thêm:

- Trương Văn Viễn.

* Trương Văn Viễn là Trương Liêu, một trong những mãnh tướng của Tào Ngụy.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thành Hoàng

Dịch giả: nguyetnhi

Bàn tay đang quét gia vị của Đan Phi đột nhiên ngừng lại một lát.

Trương Văn Viễn, Trương Văn Viễn, cái tên này nghe rất quen, không lẽ người này chính là Trương Liêu

Đan Phi học ngành khảo cổ học, cho nên đối với những lăng mộ thời Tam quốc tất nhiên là không thể nào quen thuộc hơn được, nhưng mà nghe thấy là một chuyện và tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác nhau. Nếu ai có đọc qua lịch sử Tam quốc thì dĩ nhiên sẽ biết Trương Liêu Trương Văn Viễn là ai.

Uy danh của người này thật sự quá lớn. Trong lịch sử từng ghi chép lại, vào năm Hiên Đế thứ hai mươi, Tôn Quyền dẫn theo mười vạn đại quân tiến đánh Hợp Phì. Khi đó, Trương Liêu dùng mấy ngàn người đã đánh tan toàn bộ quân địch, thậm chí thiếu chút nữa đã bắt sống được Tôn Quyền. Sau trận đánh này, danh tiếng Trương Liêu lan truyền khắp Giang Đông. Khi Trương Liêu còn sống, Tôn Quyền cực kỳ kiêng kị hắn nên không dám hó hé.

Tại trận Quan Độ Trương Liêu cùng Quan Vũ đánh Diên Tân giải vây Bạch Mã, sau đó còn theo Tào Tháo công đánh Nghiệp Thành, lấy Liêu Đông chém Ô Hoàn Thiên Vu, muốn uy có uy, muốn danh có danh, tóm lại Trương Liêu là một mãnh tướng lừng danh thời ấy.

Hôm nay, Đan Phi vô tình gặp được một danh tướng bằng xương bằng thịt, khiến nội tâm trầm lắng bỗng trở nên kích động. Nhưng lúc hán nhìn thấy người đàn ông này đang cầm cùi ăn thịt như hổ đói, trên mặt còn mang theo nét phong trần khó tẩy. Đan Phi mơ hồ suy nghĩ một chút liền đoán được nguyên nhân của nó, có điều trên mặt vẫn là một mảnh bình tĩnh, tay vẫn tiếp tục quét gia vị lên miếng thịt.

Ít khi Trương Văn Viễn được ăn uống sáng khoái như vậy nên càng không khách khí. Đem hơn phân nửa chỗ thịt chó của Ô Thanh và Đan Phi ăn hết, sau đó y thoải mái ợ lớn một cái, vỗ vỗ cái bụng của mình lầm bầm nói:

- Thông khoái, quá thông khoái.

Sau đó hán từ trong lòng lấy ra mấy xâu tiền đưa cho Đan Phi, Đan Phi thấy hán đưa tiền ra liền mỉm cười, từ chối:

- Đã nói là ăn không mất tiền mà lại, người cầm lại đi, đừng bắt ta trở thành kẻ không giữ lời chứ.

Trương Văn Viễn khẽ giật mình, cuối cùng vẫn cầm lại tiền nhét vào trong ngực, nhin không được cười lớn:

- Ta thấy huynh đệ ngươi cũng không đến nỗi nào, như thế nào lại ở bên ngoài này nướng thịt chó ăn, hay là ngươi lo lắng con chó này của người ta, sợ người ta tìm người tính sổ. Hay ta giúp ngươi đối phó với chúng, có khi lại thuận tiện bắt thêm được hai con nữa.

- Hình như là chó của Hạ Hầu gia, còn tình hình cụ thể như thế nào thì ta không biết.

Đan Phi cười tủm tỉm nhìn chăm chăm sắc mặt của người đàn ông.

Trương Văn Viễn lại ợ thêm mấy cái nữa, nhử mảy hỏi ngược lại:

- Đó không phải là mấy con chó dữ của Hạ Hầu Hành sao?, trách không được ăn thịt chúng rất ngon.

Đan Phi cảm giác Hạ Hầu Hành nuôi chó rất có tiếng tăm, thậm chí ngay cả Trương Liêu cũng biết danh, liền mỉm cười, nói thêm:

- Chỉ là chó cắn người, tiện tay làm thịt thôi.

- Hạ Hầu Hành vì cái gì thả chó cắn người.

Trương Văn Viễn từ trên xuống dưới đánh giá Đan Phi một lượt, nhìn thấy vết máu loang lổ trên người hán thì chỉ nghĩ rằng đó là máu của con chó xấu số kia. Nhưng đột nhiên hán lại nhìn thấy bên góc áo của hán có thêu chữ "Tào", liền chậm rãi mở miệng hỏi:

- Ngươi là người Tào phủ.

- Ta chỉ là một hạ nhân nho nhỏ ở phủ Tào Hồng Tướng quân mà thôi.

Đan Phi cũng không giấu giếm, mà nói cho hán biết lai lịch của mình.

- Ngay cả một hạ nhân ở phủ Tào Hồng cũng có tay nghề tốt như vậy, quả thật có thể so sánh với ngự trù trong cung rồi, phủ Tào Hồng đúng là ngựa hồ tàng long.

Trương Văn Viễn cười khò lắc đầu, rồi nói tiếp:

- Đã cùng ăn thịt chó với ngươi, nên trách nhiệm ta cũng sẽ giúp ngươi giải quyết. Tiểu tử ngươi đúng là lớn mật, ngay cả chó của Hạ Hầu Hành cũng dám giết, nếu có người hỏi ngươi cứ nói là Trương Văn Viễn đã thịt rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt lưỡng lự của hán nhưng mà lời nói ra lại như chém đinh chặt sắt.

Đan Phi cảm giác được sự lưỡng lự của hán liền nghĩ "Ngay cả chó của Hạ Hầu gia mình cũng dám làm thịt thì một mảnh tướng như Trương Liêu tại sao lại có bộ dáng kiêng kỵ như vậy chứ?"

- Đúng rồi. Trương đại ca, huynh đến đây làm gì vậy?

Đan Phi nhìn thấy bộ dạng muốn đi của hán từ liền thuận miệng hỏi một câu.

Trương Văn Viễn phui bụi đất trên người, sau đó đứng lên nói:

- Chỉ là đến đây bái lạy miếu Thành Hoàng thôi.

- Vị đại ca này cũng biết ở đây là miếu Thành Hoàng sao?

Ô Thanh vẫn bị bộ dáng uy nghiêm của hán từ dọa sợ không dám nói, nhưng vừa nãy thấy Đan Phi cùng người này chuyện trò vui vẻ liền lấy hết tinh thần tới bắt chuyện với Trương Văn Viễn.

Trương Văn Viễn liếc hán không nói, chẳng qua chỉ "Hừ" một tiếng rồi thôi.

Ô Thanh thấy thế, liền giải thích:

- Mẫu thân ta từng kể miếu Thành Hoàng ở đây rất linh thiêng, vào dịp lễ tết dân chúng gần đây thường tới miếu Thành Hoàng bái lạy, (xin số đánh đề). Chẳng qua là do thời gian quá lâu nên ngôi miếu có chút rách nát. Nhưng mà... Nơi này thật sự rất linh.

Trương Văn Viễn có phần cô đơn, cười cười không đáp, chưa kịp nói lời từ biệt liền nghe Đan Phi nói:

- Ô Thanh, ngươi biết Thành Hoàng ở đây là vị nào không?

Ô Thanh khẽ giật mình, vẻ mặt khó hiểu hỏi lại:

- Miếu Thành Hoàng, đương nhiên thờ cúng Thành Hoàng? Còn có Thành Hoàng nào ở đây nữa.

Nghe xong lời này Đan phi liền nhớ đến câu nói đầy bí của lão già thần bí kia, ‘Tiểu Tử ngươi đoán đúng nó là là tượng Thần Nông. ‘

Đan Phi đối với chuyện này vẫn canh cánh trong lòng, thầm nghĩ bản thân vốn là con cháu đời thứ bảy của một gia tộc khảo cổ học thì có lý nào lại không bằng, một cổ nhân cơ chứ. Liếc mắt nhìn Trương Văn Viễn vẫn còn đứng ở một bên, Đan Phi mới chậm rãi nói:

- Miếu Thành Hoàng này kỳ thật còn được gọi là miếu Kỳ Tín.

Trương Văn Viễn nghe vậy có chút lờ đàng.

Trình độ học vấn của Ô Thanh hiển nhiên đều là do mẫu thân của hán dạy. Trong mắt hán nếu không phải thần linh thì chính là yêu quái, nhưng lại không biết Kỳ Tín là cái gì, đành gãi đầu nói:

- Ta thật không biết miếu Thành Hoàng còn được gọi là Kỳ Tín, thì ra thần linh cũng có tính danh.

Thời điểm Đan Phi đi vào miếu Thành Hoàng lấy chén bẻ đã xác định được điểm ấy. Đối với chuyện này rất là hiểu rõ nên tự nhiên sẽ không nói lòng vòng mà giải thích luôn:

- Kỳ Tín không phải là tính danh của thần linh, mà là của thủ hạ cao tổ khai quốc, đây chính là tên danh tướng đã có công xây dựng đất nước lớn mạnh như bây giờ. Trong lúc nhà Sở và nhà Hán xảy ra chiến tranh, cao tổ Lưu Bang bị Hạng Vũ vây ở thành Huỳnh Dương không có cách nào thoát thân. Kỳ Tín biết rõ bản thân hán phải chết không thể nghi ngờ, nhưng vẫn giả làm bộ dáng của Lưu Bang hướng Hạng Vũ đầu hàng, kết quả Lưu Bang đào tẩu còn Kỳ Tín thì bị Hạng Vũ thiêu sống.

Lời nói rõ ràng rành mạch, Trương Văn Viễn nghe vậy liền kinh ngạc không thôi, hiển nhiên không nghĩ tới một cái hạ nhân của Tào phủ lại có học thức lớn như vậy.

Đan Phi lại nói tiếp:

- Sau này Đại Hán Cao Tổ giành lại được thiên hạ liền nhớ tới ân tình ngày xưa của Kỳ Tín. Lúc này mới chiếu cáo cả nước công lao của Kỳ Tín và cho xây dựng miếu Thành Hoàng, lại phong Kỳ Tín là Vương gia, dân chúng dân gian lại quen gọi là Thành Hoàng lão gia. Lúc hoàng đế Cao tổ còn tại vị, đối với miếu Thành Hoàng rất là quan tâm nên mọi người ở đó cũng không dám chậm trễ, lúc này mới làm cho miếu Thành Hoàng hương khói không ngừng. Nhưng mà...

Ngừng trong chốc lát, Đan Phi lạnh nhạt nói:

- Hôm nay triều chính rối loạn, Hoàng Đế cũng không còn tâm tư để ý đến chuyện của Kỳ Tín nữa, lúc này mới khiến cho miếu Thành Hoàng trở nên ít người tới bái lạy cũng tẻ, làm cho nơi đây trở nên lạnh lẽo như bây giờ.

Hiện nay nơi này vẫn tính là thiên hạ của Đại Hán, tại thành Hứa Đô Hán hiến đế Lưu Hiệp vẫn là đương nhiệm hoàng đế, có điều thân ốc còn không mang nổi mình ốc, làm gì còn hơi sức mà quan tâm tới một cái Kỳ Tín đã xanh cỏ từ đời xa lắc xa lơ nữa.

Ô Thanh nghe xong nhin không được ca ngợi một câu:

- Học vấn của lão đại thật tốt, ta xem dù có mời thầy về dạy cũng không bằng ngươi đâu.

Trương Văn Viễn cũng có phần kinh ngạc, ngón tay không tự chủ được mà nhảy lên một cái nói:

- Tào phủ thật sự là ngọa hổ tàng long, một người như Đan huynh để lại có kiến thức uyên bác như vậy, Trương mỗ rất vui vì có thể được lĩnh giáo.

Đan Phi mỉm cười nhìn hán từ nói:

- Kỳ Tín trung nghĩa trung tâm, cả đời phục vụ bên cạnh Cao Hán tổ, khó trách Cao Hán tổ đối với y nhớ mãi không quên.

Sắc mặt Trương Văn Viễn khẽ biến.

Đan Phi lại chân thành nói tiếp:

- Ta biết rõ mới lần đầu gặp Trương đại ca mà đã nói những lời này khó tránh khỏi có phần mạo muội. Nhưng mà đại trượng phu dám nghĩ dám làm, chỉ cần không thẹn với lương tâm của mình là được. Trương đại ca chắc là thủ hạ dưới trướng của Tào Không.

Trương Văn Viễn ngẩn ra, cuối cùng vẫn chậm rãi gật gật đầu.

Đan Phi lại nói:

- Tào Tư không biết dụng người tài, lại là người ân nghĩa phân minh, Trương đại ca tuy xuất thân không bằng Kỳ Tín, nhưng người luôn đối với Tào Tư Không một lòng trung tâm, nếu đã thế, thì có gì lại ôm khư khư chuyện cũ, đối với cách làm người của Tào Tư Không tất nhiên không để ý ba chuyện vật ấy.

- Người mới nói cái gì! Sắc mặt hán tử lại khê biến.

- Ý là, chỉ cần Trương đại ca buông lỏng tâm sự, không cần lo trước lo sau, tương lai nhất định sẽ được Tào Tư Không tín nhiệm, sẽ đạt được khát vọng bấy lâu, huynh việc gì phải để ý một vài việc vật mà canh cánh trong lòng.

Đan phi khê cười, nói thêm.

Trương Văn Viễn chấn động nhìn Đan Phi, nhưng ánh mắt bây giờ của hắn cùng trước kia hoàn toàn khác nhau.

Hán tử đương nhiên chính là Trương Liêu!

Kỳ Tín cả đời đi theo Cao Hán tử Lưu Bang, là người trung thành và tận tâm. Lại nói trước đây Trương Liêu là một trong những mãnh tướng dưới trướng Lữ Bố, sau nhiều năm giao thủ với Tào Tháo mới quy đầu hàng quy thuận.

Người khác không nói nhưng Trương Liêu biết rõ việc này phạm phải kiêng kỵ của Hạ Hầu Đôn. Chỉ vì đánh Lữ Bố mà mất đi một con mắt, mặc dù sau này Lữ Bố đã chết, sự mất mát này đối với Hạ Hầu Đôn không những không giảm xuống mà ngược lại còn có xu hướng tăng lên. Đối với chuyện này, Trương Liêu từng là thủ hạ của Lữ Bố một mực tỏ ra lãnh đạm không quan tâm tới.

Tào Tháo đối với Hạ Hầu thị thế nào thì ai ai cũng rõ. Chẳng lẽ một kẻ bại tướng, đầu hàng như Trương Liêu lại dám đắc tội?

Khi Trương Liêu nghe thấy thịt mình ăn chính là thịt chó của Hạ Hầu gia đã âm thầm nhú mày, nhưng cuối cùng vẫn muốn gánh vác việc này. Hắn vốn là một người có trách nhiệm nên tự nhiên sẽ không để cho Đan Phi chịu trận một mình, mặc dù biết bản thân bây giờ xem nhẹ chuyện này nhưng về sau chuyện này cũng khiến cho y khá đau đầu đau đây.

Quay lại việc Hứa Đô tế bái Kỳ Tín, Trương Liêu cảm thấy cảm động và nhớ nhung, nên bản thân khó tránh khỏi có chút cô đơn. Nhưng khi nghe Đan Phi nói về chuyện của Kỳ Tín, hắn chỉ cảm thấy người này mặc dù tuổi còn rất trẻ cũng có chút học vấn, nhưng lúc sau lại nghe Đan Phi nói cái toạc ra chỗ buồn bực trong lòng hắn, trong lòng Trương Liêu nhìn không được một trận hoảng hốt.

Người này chỉ là một gia nô của Tào phủ mà lại có tâm tư nhạy cảm như vậy.

Một lúc lâu sau Trương Liêu thờ phào nói ra từng chữ:

- Tào phủ thật sự là ngọa hổ tàng long, Đan huynh đệ người cũng thật có bản lĩnh.

Câu ngọa hổ tàng long này hắn đã nói ra ba lần, nhưng mà lần cuối cùng này lại không phải là khách sáo như lúc ban đầu mà là thật tâm tán thưởng Đan Phi!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thu mua

Dịch giả: Tàn - Kiếm

Đan Phi được Trương Liêu ca ngợi như vậy, cũng không ra vẻ đắc ý, chỉ mỉm cười:

- Trương đại ca quá khen, tại hạ chỉ nhất thời hưng phấn nói mấy câu, nếu có chỗ nào đắc tội, kính xin Trương đại ca thứ lỗi.

Trương Liêu nghĩ thầm kiến thức của người này không phải hơn người, mà là dọa người. Thật không biết người này tuổi còn trẻ như vậy, làm sao phân

tích tâm tư của người khác một cách thấu triệt như thế, chần chờ chốc lát nói:

- Tiểu huynh đệ có thật là ở phủ tướng quân Tào Hồng làm...

- Một tên hạ nhân không đáng chú ý mà thôi.

Đan Phi biết Trương Liêu hoài nghi điều gì.

Trương Liêu lắc đầu một cái, thoáng qua nói:

- Tiểu huynh đệ có kiến thức như vậy, thành tựu ngày sau e là khó có thể đánh giá.

- Trương đại ca trước mắt tuy có sa sút, nhưng ta xem Trương đại ca sau này chắc chắn sẽ danh dương thiên hạ.

Đan Phi khẳng định, không phải hần nói mấy lời khách sáo thôi phồng, sự thực còn hiển hiện ở nơi đó mà.

Cho dù hần không biết tất tần tật về thời Tam quốc, nhưng đối với cuộc đời của những nhân vật nổi bật trong tam quốc này hần cũng không xa lạ gì.

Trương Liêu cay đắng cười cười, thầm nghĩ ta ở dưới trướng của Tào Tư Không, vẫn luôn làm việc cẩn thận từng li từng tí một, không bị người trong bóng tối làm khó dễ đã là may mắn lắm rồi, hần chỉ cho là Đan Phi đang an ủi mình, nhưng Trương Liêu vẫn rất cảm kích, chấp tay nói:

- Trương mỗ còn có việc khác, hôm nay tạm biệt, ngày sau...

Hơi dừng lại, Trương Liêu nói tiếp:

- Hần xá ở thành tây hẻm Phi Mã, Đan huynh đệ nếu muốn đến chơi, hỏi thăm một tiếng là biết ngay, Trương mỗ rất mong ngóng Đan huynh đệ đến chơi.

Lời nói lần này của hần tuyệt đối không phải khách sáo, mà là hần thấy được người trước mắt tuy chỉ là gia đình, nhưng nếu luận kiến thức, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ bộc lộ tài năng, nên sớm có dự định kết giao, lại nói thịt chó nướng còn ăn chưa đủ đâu..

Đan Phi mỉm cười nói:

- Được rồi, khi nào rảnh rồi đệ nhất định đến nhà báai phồng. Trương đại ca nếu có việc gì, đến Tào phủ tìm đệ là được, nhưng mà phải hỏi thăm mấy người mới được.

Trương Liêu hơi sững sốt, rõ ràng đây là Đan Phi tự giễu bản thân, cười ha ha, lần thứ hai ôm quyền, xoay người bước nhanh rời đi.

Đan Phi nhìn Trương Liêu đi xa, liếc nhìn sắc trời, bỏ luôn dự định đi tới hiệu thuốc, để Ô Thanh đem số thịt chó đã chín còn lại mang về trong nhà đưa cho Ô Đại Nương, Liên Hoa ăn một bữa ngon, ước định buổi trưa ngày mai gặp mặt ở quán rượu Tào gia.

Ô Thanh vô cùng cao hứng lấy thịt mang đi, hoàn toàn chẳng quan tâm đến lai lịch của mấy con chó này.

Đan Phi cảm thấy tiểu tử này là một tên dễ dãi, nhưng hần không thể không trừ bị kế hoạch gì, vừa đi về Tào phủ vừa lưu ý động tĩnh xung quanh, cũng không gặp phải phiền phức khác do Hạ Hầu Hành gây ra, đoán chừng Hạ Hầu Hành lạc mất một số nanh vuốt, bây giờ còn đang nổi trận lôi đình ấy.

Trở về phòng mình, thấy Đặng Nghĩa không ở nhà, Đan Phi cảm đầu làm một giấc luôn.

Trời đã muộn, cửa phòng vang lớn, Đan Phi thức dậy từ trong mộng, biết chắc là Đặng Nghĩa trở về.

Thằng này từ trước tới giờ toàn dùng chân mở cửa.

Cả người Đan Phi trùm trong chăn chỉ hơi lim dim con mắt, định mặc kệ Đặng Nghĩa, không ngờ đột nhiên chăn bị xốc lên, giọng ồm ồm của Đặng Nghĩa đã chui vào trong tai Đan Phi

- Đan huynh, thì ra ngươi trốn ở chỗ này, cũng giúp cho ta đỡ mất công đi tìm.

- Ngươi tìm ta làm cái gì?

Đan Phi chẳng buồn mở mắt, liền nghe Đặng Nghĩa nói:

- Đan huynh, ngươi nhanh lên một chút lên, huynh đệ tìm ngươi có việc.

Đan Phi rốt cục cảm thấy có chuyện xảy ra.

Tiểu tử này xưa nay tuy giả vờ yếu đuối, nhưng ở xưng hô với Đan Phi luôn luôn gọi thẳng tên huy hoặc là tiểu tử ngươi, vậy mà chỉ trong một lúc liền kêu Đan huynh đến hai lần, còn tự xưng huynh đệ chịu thấp hơn một đầu, lẽ nào tiểu tử này đổi tính?

Vừa mở mắt nhìn, Đan Phi cũng hơi kinh ngạc

- Mấy ngày không gặp, Đặng huynh hình như lại phát tướng.

Giương mặt của Đặng Nghĩa trông như bị thổi khí, mặt đến nỗi con mắt đều híp lại, thấy Đan Phi cuối cùng cũng chịu mở mắt, Đặng Nghĩa vội hỏi:

- Đan huynh, xin đừng gọi ta là Đặng huynh nữa, thế không phải là tát vào mặt ta sao? Đan huynh mau nhanh rời giường, đại công tử tìm huynh.

Hắn gần như nhắc Đan Phi lúi xuống giường, hầu hạ hắn mặc quần áo xỏ giày.

Đan Phi giờ mới hiểu được không phải Đặng Nghĩa đổi tính, mà là do Đan Phi hắn có biến hóa.

Có nhiều người tính cách của họ có thể theo đặc điểm của đối phương mà thay đổi, giống như lý luận sinh tồn của Darwin —— tục gọi bọn họ là kẻ nịnh bợ.

Đặng Nghĩa xỏ giày cho Đan Phi xong còn ra vẻ muốn cống hiến ra ngoài, Đan Phi rốt cục phải cắt đứt sự ân cần của hắn, theo hắn ra khỏi phòng, cau mày nói:

- Đại công tử tìm ta làm cái gì?

- Đan huynh, huynh còn không biết ư, hiện tại huynh đã là người nổi tiếng rồi.

Đặng Nghĩa vừa chảy nước miếng vừa nói:

- Trên dưới phủ Kim Thuyền đang đồn ầm lên là huynh giúp cho Tào gia đạt được một vụ làm ăn lớn, đại tiểu thư đã đặc cách đề bạt huynh với Đồng quản gia.

- Thế đề bạt đến đẳng cấp nào?

Đan Phi sinh ra một chút hứng thú hỏi..

Đàn ông mà, đều là trời sinh đã có hứng thú với quyền lực, tiền tài, sắc đẹp.

- Đương nhiên là thủ lĩnh gia nô.

Đặng Nghĩa giải thích nguyên nhân vì sao mình cung kính như thế.

- Đó là chức vị gì?

Đan Phi ngạc nhiên nói.

- Thì vẫn là gia nô ấy.

Đặng Nghĩa giải thích.

Đan Phi nghe xong suýt nữa té xỉu, cảm thấy mình rất khó đứng vững được, Đặng Nghĩa đỡ hắn một cái, thấp giọng nói:

- Không chỉ đại tiểu thư coi trọng ngươi, mà đại công tử cũng vậy, hắn đã sớm hạ lệnh cho ta, thấy huynh trở về thì mời huynh tới gặp hắn.

Đặng Nghĩa nhấn mạnh từ "mời" này, ý vị sâu xa khiến người ta suy nghĩ lung tung

- Đan huynh, sau này huynh nếu như phát lên, thì ngàn vạn lần đừng quên tiểu đệ nhé.

Đan Phi thờ dãi

- Ta còn không phát, nhưng ta xem dáng vẻ của ngươi giống như đã phát rồi đấy. Mặt của ngươi bị làm sao thế?

Đặng Nghĩa đưa tay sờ lên khuôn mặt sưng vù cười khổ nói:

- Thì chỉ có việc liên quan đến đại công tử, hắn mang chúng ta đi chọc tổ ong vò vẽ, nói là vì dân trừ hại.

Nhìn cái dáng dấp này thì đám ong vò vẽ ấy đã vì dân trừ hại rồi?

Đan Phi trong lòng suy đoán, đúng như dự đoán, Đặng Nghĩa nói:

- Kết quả tổ ong vò vẽ còn chưa giải quyết xong, mọi người đều bị đốt cho không nhẹ, ta thế này vẫn được tính là bị nhẹ đấy. Cũng may là có phương pháp trừ độc của huynh, nếu không thì có lẽ phải chết mất mấy người đấy.

- Các ngươi đi đối phó ong vò vẽ mà như ra chiến trường vậy?

Đan Phi thật sự bắt đầu kỳ quái.

- Huynh không biết thôi.

Đặng Nghĩa cười khổ nói:

- Có ba tổ ong vò vẽ rất lớn, hai tổ tạo thành thế hai mặt giáp công, mỗi tổ phải nuôi đến mười vạn nhân mã trong đó, chúng ta giờ cây đuốc lên còn chưa kịp đến gần đã không chống đỡ được thế công điên cuồng của chúng nó, nếu không phải chúng ta rút lui nhanh, nói không chừng có mấy người bị đốt đến chết. Tôi nói rồi...

Đặng Nghĩa vừa đi vừa nói chuyện đã đưa Đan Phi đến trước cửa phòng của Tào Phúc, cung kính nói:

- Đại công tử, Đan Phi đến rồi.

Tào Phúc hiếm khi không ra ngoài uống rượu chơi đùa với gái, mà lại đang chấp hai tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng, thấy Đan Phi đi đến, thế nào lại đích thân ra đón:

- Đan Phi à, bốn công tử mong ngươi đến muốn chết.

Đan Phi thấy vết phù ở cổ hắn còn chưa xẹp xuống, khoe miệng lại có một cục sưng đỏ, âm thầm buồn cười, hơi mù mờ hỏi:

- Không biết đại công tử tìm tại hạ có việc gì?

- Sao lại đứng thế, lại đây ngồi trước đã.

Tào Phúc giống như đờn tính, lại còn kéo Đan Phi ngồi xuống, xua tay để Đặng Nghĩa ở bên ngoài lui ra.

Đan Phi không ngờ tới tên đại công tử này cũng biết lôi kéo nhân tâm, có hơi ngoài ý muốn, thế nhưng hắn đã nhìn quen loại thái độ lúc lạnh lúc nóng này rồi.

Sáng nay không phải đã trải qua một lần ở chỗ của Hạ Hầu Hành sao?

Mấy tên này đều thuộc loại có việc thì lợi dụng, Đan Phi đối với Trương Liêu có thể thành khẩn, khi tiếp xúc với loại người như Tào Phúc, Hạ Hầu Hành vẫn phải mang một ít phòng bị trong lòng, hắn chỉ nói:

- Đại công tử, tại hạ chẳng qua chỉ là một hạ nhân trong phủ, ngài coi trọng tại hạ như thế, thật sự khiến cho tại hạ thụ sủng nhược kinh.

- Ai nói ngươi là hạ nhân?

Tào Phúc thay đổi sắc mặt nói:

- Đan Phi, ngươi phải nhớ kỹ, chỉ cần bốn công tử nói một tiếng, ngươi không những không phải hạ nhân, mà là nhân thượng nhân ở trong cái phủ này.

Không phải hạ nhân chẳng lẽ còn là em rể của ngươi?

Không phải ngươi định gả muội muội của ngươi cho ta chứ?

Nếu không phải vậy thì thật sự ta không nhìn ra được ngươi có bản lĩnh như vậy.

Đan Phi rút cục làm ra dáng vẻ cảm thấy hứng thú

- Đa tạ đại công tử nâng đỡ, không biết đại công tử có chuyện gì dặn dò?

Tào Phúc cảm thấy tiểu tử này đã từ từ đi vào khuôn phép, thờ dài nói:

- Nghe nói Tào Ninh nhi gần đây nhìn ngươi bằng con mắt rất khác xưa, hôm nay còn đề cập việc tiến cử ngươi với Đồng quản gia.

Đan Phi vừa biết được việc này từ miệng của Đặng Nghĩa, lại ở chỗ này nghe được nghiệm chứng từ Tào Phúc, hơi ngoài ý muốn, không ngờ Tào Ninh Nhi lại có ý nghĩ này.

- Kỳ thực bốn công tử càng coi trọng ngươi hơn.

Tào Phúc mỉm cười nhìn Đan Phi, đột nhiên từ trong lồng ngực móc ra một khối vàng nhỏ đặt ở trước mặt Đan Phi

- Ít tiền này, ngươi cầm lấy dùng tạm trước đi.

Đan Phi nhìn khối vàng kia giống như nhìn thấy viên bom, một lát mới nói:

- Sao lại thế được, có câu vô công bất thụ lộc, tại hạ chưa lập được một tí công lao nào...

- Người có thể lập công.

Tào Phúc ghé lại gần trước mặt Đan Phi, chậm rãi nói:

- Chỉ cần người thăm dò được từ miệng Tào Ninh Nhi xem khế ước đất của hiệu thuốc giấu ở đâu, bốn công tử coi như người lập công lớn, không những sẽ lập tức chuộc thân cho người, về sau có thể đi theo bản công tử, không cần lo ăn lo uống nữa, người thấy thế nào?

Lời nói của hắn mang theo uy hiếp, mắt lộ ra hung quang, chăm chú nhìn chăm chăm về mặt Đan Phi, thấy Đan Phi chậm chạp không chịu đưa tay ra, Tào Phúc cười lạnh nói:

- Làm sao, không cho bốn công tử tí mặt mũi nào hả?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Điệp trung điệp

Dịch giả: Tàn - Kiếm

Biên: Coc2Coc

Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.

Đan Phi đã đoán trước Tào Phúc kêu mình đến đây cũng chẳng phải từ tế gì, ở thời đại của hắn, nhiều người cũng như thế khi tìm gặp hắn, đều là mang theo ý đồ khác, tên Tào Phúc này cũng không ngoại lệ.

Nhưng Đan Phi cũng thấy hơi kỳ quái, Tào Hồng gia có thể nói là gia đại nghiệp đại, sản nghiệp rất nhiều, tên đại công tử Tào Phúc này xem ra cũng không phải là kẻ thiếu tiền, tại sao nhất định phải có bằng được khế đất hiệu thuốc làm gì?

Tạm thời ngăn lại nghi hoặc trong lòng, Đan Phi giả vờ cười khổ nói:

- Đại công tử đã có lời, tại hạ nếu không nghe, thì thật là kẻ không biết suy xét.

Tào Phúc nở nụ cười, rất là thoải mái với biểu hiện của Đan Phi.

- Chỉ là tại hạ có tài cán gì, mà có thể thám thính được tin tức của khế đất từ chỗ của đại tiểu thư?

Đan Phi khò sở nói:

- Tại hạ không phải không muốn làm việc cho đại công tử, mà thật sự không thể làm được việc này.

- Ta đã nói người làm được, thì chắc chắn là người có thể làm được!

Tào Phúc không biết gì về Đan Phi, nhưng hắn hiểu khá rõ muội muội của mình

- Tào Ninh Nhi mắt cao hơn đầu, đừng nói là gia nô, kể cả khi gặp con cháu thế gia ở Hứa Đô thì thái độ của nàng đều là không mặn không nhạt, người được nàng chú ý đến, điều này nói rõ nàng rất coi trọng người. Người là người có cơ hội lớn nhất có thể lấy được khế đất.

Vừa vỗ vỗ vai Đan Phi mấy cái, Tào Phúc vừa cầm khối vàng kia nhét mạnh vào trong lòng ngực của hắn

- Người lấy được khế đất là tốt nhất, nếu như không lấy được khế đất, chỉ cần tìm được chỗ giấu của khế đất kia, bốn công tử cũng sẽ trọng thưởng cho người!

Đan Phi chần chờ chốc lát rồi nói:

- Vậy tại hạ sẽ cố hết sức.

Tào Phúc cười không ngấm mồm vào được, dường như hắn đã nhìn thấy viễn cảnh khế đất bay tới tay, lập tức đứng lên nói:

- Tốt, người cố gắng đi làm việc, khi nào có tin tức gì, lập tức thông báo cho ta. Người nhớ kỹ, không được cho ai biết những việc mà ta và người nói

hôm nay, còn nữa... Giữa hai chúng ta, không được tỏ ra thân thiết gì hết, trong lòng biết rõ là tốt rồi, để tránh khỏi khiến cho người khác hoài nghi.

Cho ta xin, ta chỉ là một tên hạ nhân, sao cứ như đang đóng phim "Nhiệm Vụ Bất Khả Thi" vậy, ta đến Tào phủ lại còn phải đi hoàn thành cái nhiệm vụ không thể hoàn thành này nữa?

Đan Phi âm thầm cau mày, hẳn biết có cứng rắn chống lại cũng vô ích, bây giờ bày ra khí khái thì cuối năm cũng chẳng được Tào phủ bầu thành chiến sĩ thi đua, nói không chừng còn có nguy cơ ăn no đòn.

Trước tiên cứ ứng phó tạm cái đã, nói không chừng qua mấy ngày nữa Tào Phúc có khi đã quên mất chuyện này.

Đan Phi cứ ôm cái tinh thần AQ, nghe Tào Phúc nghìn lần căn dặn, vạ lần dặn dò mà đi ra gian phòng, vừa mới tới gần hoa viên, Đặng Nghĩa liền nhảy ra nói:

- Đan Phi, đại công tử nói với ngươi việc gì thế?

Rồi, vừa mới đi ra đã đụng phải thử thách.

Tiểu tử này không phải nằm vùng ở đây chứ?

Đan Phi cảm thấy trong nháy mắt mình đã biến thành âm mưu chủ nghĩa giả, hẳn còn chưa kịp trả lời, đột nhiên nghe được tiếng bước chân vang lên ở phía trước, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Đồng quân gia đang đi tới, khuôn mặt của Đồng quân gia cứ như quả bí đao chín rục, vừa cười vừa nói:

- Đan Phi, khi ngươi vừa vào phủ ta đã rất coi trọng tiểu tử ngươi rồi.

Ngươi xem trọng ta cái gì? Trực tiếp đem ta chôn sống, còn không thêm cứu giúp.

Với những lời khách sáo này Đan Phi từ trước đến giờ đều cho vào tai này chui ra tai kia, hẳn biết Đồng quân gia chắc chắn không phải có ý lại đây chỉ để nói coi trọng hắn, vừa định hỏi thì nghe Đồng quân gia nói:

- Đại tiểu thư bảo ngươi tới gặp nàng một chuyện.

Đặng Nghĩa hít một hơi, nuốt nước miếng, hẳn có thể thấy được Đồng quân gia tựa hồ không có ý định mời hắn đi cùng, chỉ có thể ngượng ngùng xin cáo lui với Đồng quân gia, nhiệt tình cáo từ với Đan Phi, giống như sợ Đan Phi trong nháy mắt mắc phải bệnh mất trí nhớ tuổi già quên luôn khuôn mặt của hắn.

Đan Phi thờ dãi, nghĩ thầm hai tháng trước ta thật sung sướng, cả ngày ở trên giường hết ăn lại nằm, con người vừa có một tí danh tiếng, khó tránh được việc có fans đến tìm.

Đồng quân gia xem ra không giống fans, mà giống như bánh bí đao, lúc mang Đan Phi đi qua ngọn giả sơn, hẳn lơ đãng hỏi:

- Lúc này đại công tử tìm ngươi có việc gì thế?

Lão hồ ly này, so với Đặng Nghĩa nham hiểm gấp trăm lần, đây mới là lời nói giấu diếm sát cơ.

Đan Phi mặt không đỏ tím không loạn, đã chuẩn bị kỹ càng câu trả lời rồi

- Hẳn hỏi ta biết cách diệt trừ ong rừng không.

- Chỉ thế thôi à?

Đồng quân gia quay đầu lại liếc nhìn Đan Phi.

Đan Phi bất động thanh sắc nói:

- Không biết Đồng quân gia cho rằng đại công tử tìm ta còn có thể có việc gì khác nữa?

Đồng quân gia sững sốt, ngay lập tức cười nói

- Thì ta không nghĩ ra được mới hỏi ngươi mà. Được rồi, phía trước là phòng của đại tiểu thư, ngươi nhớ đến gần phải gõ cửa, không được quên lễ nghi của hạ nhân.

Đan Phi cảm thấy trong bụng của tên quân gia toàn là lời nói thừa, đáng vẻ cứ như đang nhắc hắn phải đúng mực không được tán tỉnh đại tiểu thư ấy, nghĩ thầm ta đi đến thư phòng, không phải nhà tắm, còn có thể vượt qua cái gì?

Trả lời một tiếng, Đan Phi đến trước cửa thư phòng, nghe đúng lời dặn, gõ gõ cửa, liền nghe thấy giọng Tào Ninh Nhi:

- Vào đi.

Đan Phi quy quy củ củ mở cửa, xong đứng ở bên cạnh, hạ nhân đều như vậy.

Tào Ninh Nhi lúc này đang nhìn đồ vật có dáng dấp như quyển sách, mày ngài nhú lại, tay vỗ trán ngọc, thấy dáng vẻ của Đan Phi, khẽ lộ ra mỉm cười, hỏi:

- Vụ bánh bao xử lý đến đâu rồi?

- Ô Đại Nương nói sáng sớm ngày mai bọn họ có thể đến từ lâu bán bánh bao rồi.

Đan Phi tuy an phận, nhưng đôi mắt vẫn theo thói quen quan sát bố trí của gian phòng.

Thư phòng bố trí khá là trang nhã, màu lam nhạt cách điệu, có một lư hương trông rất tinh xảo bày biện trên án, toả ra mùi đàn hương nhàn nhạt. Trong phòng bố trí một tấm bình phong vẽ hình Bạch Vân Xuất Tự, trên giá sách có rất nhiều thư tịch, thê tre, văn kiện đều đặt ở đó.

Đan Phi nghĩ thầm, kể từ thời Đông Hán Thái Luân chế tạo ra giấy, tuy giấy Thái Hâu khá là tinh xảo, nhưng tờ giấy cũng không được sử dụng quy mô lớn, không phải gia đình đại phú đại quý thì khó có thể sử dụng, những thứ này nếu ở thời hiện đại bị khai quật ra, chỉ sợ sẽ là một khoản của cải rất lớn, cho dù đặt ở thời này, những gia đình bình thường cũng khó mà với tới được.

Tào Ninh Nhi không biết trong đầu của Đan Phi đang miên man nghĩ về khảo cổ, cuối cùng thả xuống sổ sách nói:

- Ngươi không cảm thấy nên cùng ta nói điều gì sao?

Đan Phi bị dọa cho sợ hết hồn, không biết Tào Ninh Nhi đã biết những gì, từ đầu đến chân của hắn đều là bí mật, gần nhất còn liên quan đến cả án mạng, nếu để lộ ra việc gì không bị giết thì cũng bị tóm. Cũng may hắn còn giữ được bình tĩnh, chỉ là giả vờ không hiểu nói:

- Tại hạ không hiểu ý của đại tiểu thư lắm?

Đôi mắt đẹp của Tào Ninh Nhi nhìn chăm chú, ánh mắt long lanh như sóng nước mùa thu tràn ra, nàng lạnh nhạt nói:

- Đại công tử nói với ngươi cái gì?

Đan Phi ngược lại thờ phào nhẹ nhõm

- Hắn bảo ta chỉ cho hắn cách diệt trừ ong rừng.

Hắn chuẩn bị lấy cái cớ vừa ứng phó với Đồng quân gia ra dùng lại, liền nghe Tào Ninh Nhi lạnh lùng nói:

- Ngươi nói dối!

Mịa nó.

Sao tình huống lại ra thế này?

Người ta nói nữ nhân trời sinh đã có tổ chất làm gián điệp, lời ấy càng ngày càng đúng, nàng nhìn ra ta nói láo ở chỗ nào?

Đan Phi trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn hỏi:

- Không biết tại hạ nói dối ở chỗ nào?

Tào Ninh Nhi "Hừ" nhẹ một tiếng

- Ngươi cho rằng có thể lừa dối được ta sao? Tào Phúc tâm chí không kiên, xưa nay làm việc đều đến giữa đường là bỏ, hắn bị ong vò vẽ đốt, tuy nói muốn báo thù, thế nhưng lần qua lần lại mất nửa ngày, chỉ khiến cho người ta chê cười, không hề được cái tích sự gì, chắc chắn hắn sẽ không tiếp tục kiên trì. Đã như vậy, hắn tìm ngươi học cách diệt trừ ong rừng làm cái gì?

Đan Phi âm thầm tắc lưỡi, thầm nghĩ nữ nhân này thật sự có thể đoán trước được việc này, biết huynh muội hai người này hiểu rất rõ lẫn nhau, tâm tư Đan Phi hơi thay đổi, lập tức nói:

- Đại tiểu thư thật sự thông minh.

- Ngươi đã thừa nhận là mình nói dối sao?

Tào Ninh Nhi cũng không có tức giận, chỉ hơi chút lộ ra nụ cười đắc ý.

- Sự thật là như vậy, đại công tử đúng là nói với ta về việc diệt ong rừng, chẳng qua hứng thú của hắn không lớn, sau đó hắn lôi kéo ta nói về việc của đại tiểu thư.

Tào Ninh Nhi lập tức quên thái độ vừa rồi, hơi chút khàn trương nói:

- Hắn lúc nào cũng nói hươu nói vượn, ngươi đừng có tin hắn.

Thấy Đan Phi không nói gì, cuối cùng Tào Ninh Nhi cũng không nhịn được, hỏi:

- Rốt cuộc hắn nói những điều gì về ta?

Đan Phi mỉm cười nói:

- Hắn nói đại tiểu thư rất coi trọng ta, lại còn chuẩn bị tiền cử ta.

Tào Ninh Nhi giật mình, một lúc sau mới nói:

- Hắn... Hắn... Nói hươu nói vượn.

Khẽ cắn nhẹ làn môi, Tào Ninh Nhi giải thích:

- Ta không phải coi trọng ngươi, mà là... Mà là ở Tào phủ cứ hạ nhân nào lập công lao, đều sẽ được khen thưởng, đây mới là con đường đúng đắn để gia tộc ngày càng thịnh vượng, ngươi không cần lo lắng.

Sau khi nói xong nàng âm thầm hối hận, không biết mình cùng Đan Phi giải thích chuyện này để làm gì.

Đan Phi chỉ cười cười nói:

- Tại hạ cũng không để ý.

Tào Ninh Nhi trong lòng khẽ nhúc nhích, đột nhiên nói:

- Con người của hắn từ trước tới giờ đều là vô lợi bất khởi táo (không có lợi không dậy sớm), đột nhiên kéo ngươi nói những việc này, chắc chắn là muốn ngươi nhân cơ hội làm việc gì cho hắn?

Đan Phi thấy khâm phục tâm tư nhạy bén của đại tiểu thư, hắn mỉm cười nói:

- Đúng là đại công tử muốn ta nhân cơ hội thám thính kẻ đất hiệu thuốc để ở chỗ nào, còn cho ta một khối vàng làm tiền đặt cọc.

Tào Ninh Nhi ngược lại cảm thấy bất ngờ.

Nàng không phải bất ngờ khi biết Tào Phúc sẽ làm những việc này, mà là không hề ngờ tới Đan Phi lại nói ra một cách thoải mái như vậy, yên lặng suy nghĩ một lúc lâu, Tào Ninh Nhi lúc này mới nhẹ giọng nói:

- Vì sao ngươi lại nói ra? Chắc chắn Tào Phúc bảo ngươi phải giữ kín bí mật này?

- Ta biết không gạt được đại tiểu thư.

Đan Phi cười khổ nói:

- Đại tiểu thư huệ chất lan tâm, chắc chắn đã phát hiện chỗ không đúng, đã như vậy, không bằng nói thẳng ra càng tốt hơn.

- Ngươi không sợ Tào Phúc sẽ tìm cách đối phó ngươi sao?

Tào Ninh Nhi sóng mắt chăm chú vào mặt của Đan Phi, nói cách khác nghĩa là —— ngươi làm như thế là vì cái gì?

Đan Phi chỉ biết cười khổ

- Ta chỉ nói với đại công tử sẽ cố gắng làm hết sức, nếu đã cố gắng mà vẫn không tìm hiểu được tin tức gì, ta nghĩ đại công tử cũng biết việc này rất khó khăn, cũng biết đại tiểu thư sẽ không đem kẻ đất giấu nơi nào nói cho ta. Đại tiểu thư, ngài nói có đúng hay không?

- Việc này cũng không nói trước được.

Câu nói của Tào Ninh Nhi quả thật làm cho Đan Phi nhảy dựng lên, Đan Phi giật mình nói:

- Đại tiểu thư thật sự nói cho ta kẻ đất giấu ở nơi nào?

Tào Ninh Nhi miệng hơi cười

- Nếu như qua mấy ngày nữa Tào Phúc thúc dục ngươi, ngươi có thể nói với hắn như vậy.

Đan Phi hiểu được, âm thầm lo lắng cho tương lai của tên đại công tử này.

- Ngươi cứ yên tâm, ngươi vì Tào gia ta... Tào gia ta...

Tào Ninh nhi nhẹ giọng nói:

- Ta đương nhiên sẽ không gây khó xử cho ngươi.

Đan Phi không có cách nào yên tâm được, hấn nghĩ bụng từ xưa tới nay làm gián điệp hai mang có chỗ giống với băng dính hai mặt, đều có kết cục thể thâm như nhau, chưa bao giờ yên ổn ở cả hai phe, mà là bị hai phe xé rách. Tốt nhất là mau chóng tìm cách đi Nghiệp Thành càng nhanh càng tốt, tránh khỏi nguy cơ có ngày chết phơi xác ngoài đường.

Bỗng nhiên nghĩ tới một việc, Đan Phi cảm thấy cần thiết phải nhắc nhở Tào Ninh Nhi

- Đại tiểu thư, đại công tử bức thiết muốn có được khế đất hiệu thuốc như thế để làm cái gì?

Mặt Tào Ninh Nhi đỏ lên, gất một cái

- Còn không phải là vì mua lấy niềm vui của ả hồ ly ở lầu Như Tiên.

Dừng một lát, thấy dáng vẻ đăm chiêu của Đan Phi, Tào Ninh Nhi hơi hiểu ra:

- Ngươi chắc cũng đã gặp Như Tiên?

Đan Phi lắc đầu một cái, cảm thấy chuyện này còn hơi có vấn đề --- một cô gái ở lầu xanh cần hiệu thuốc làm cái gì? Tìm đường chết sao?

Tào Ninh Nhi thấy dáng vẻ mất tập trung của Đan Phi, nàng cho rằng hấn đàn mặt ra vì nghe thấy hai từ Như Tiên, trong lòng thấy không vui, cảnh cáo nói:

- Ngươi tốt nhất nên cách xa Như Tiên một chút, nàng nói chuyện với ngươi thì ngươi cũng đừng có nghe theo, để ý tới làm gì.

Ta nào có số hưởng như vậy?

Cô gái mà Tào Phúc cầu còn không được, chắc chắn giá trị cao đến khủng khiếp, người như ta đâu phải muốn gặp là gặp được?

Đan Phi đành gất đầu, đang nghĩ bụng nữ nhân đều ưa thích gây khó dễ cho nữ nhân khác, cô đại tiểu thư này xem ra cũng không phải là ngoại lệ, thì nghe Tào Ninh Nhi nói:

- Ta hoài nghi Như Tiên đã bị Hạ Hầu Hành lén lút mua chuộc, muốn mượn việc của hiệu thuốc đến đả kích việc làm ăn của Tào gia, nếu không phải vậy coi như ta đặt khế đất hiệu thuốc trước mặt thì một ả hồ ly như nó có thêm một trăm lá gan cũng không dám thò tay ra.

Đan Phi âm thầm gất đầu, không nghĩ nhiều nữa, thấy Tào Ninh Nhi cũng yên lặng không nói gì, hấn nhẹ giọng nói:

- Đại tiểu thư, nếu như không có việc gì khác, ta xin được cáo lui trước.

Thấy Tào Ninh Nhi đang cúi đầu, tựa hồ suy xét việc gì, Đan Phi xoay người muốn rời đi, thì nghe Tào Ninh Nhi đột nhiên hỏi:

- Đan Phi! Ta có thể hỏi ngươi chuyện này không?

Đan Phi hơi ngạc nhiên, xoay người nhìn Tào Ninh Nhi, không hiểu sao tự nhiên nàng lại khách sáo như vậy?

Một lúc lâu sau, Tào Ninh Nhi mới nhỏ giọng hỏi:

- Ở trong lòng của ngươi, Chân Nhu cùng Như Tiên, gương mặt của ai đẹp hơn?

Đan Phi choáng váng, nghĩ thầm vấn đề của cô gái này thật sự thiên mã hành không, không thể đoán được, lúc lâu sau hấn mới nói:

- Chân Nhu là ai?

Về cơ bản hấn chả biết Chân Nhu là ai, cũng chưa từng nhìn thấy Như Tiên bao giờ, làm sao biết ai đẹp hơn ai? Lại nói, việc so sánh này có ý nghĩa gì?

Tào Ninh Nhi mấy giây sau đó sắc mặt cực kỳ quái lạ, một lát mới nói từng chữ một:

- Ngươi thật sự không biết Chân Nhu là ai sao?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đầu cơ trục lợi

Dịch giả: Tàn - Kiếm , Phượng Cửu

Biên: Coc2Coc

Đan Phi trầm nghĩ.

Tào Ninh Nhi không phải loại người thích bán tên không đích, nếu nàng đã nhắc đến Chân Nhu, thì chắc chắn hẳn cũng phải quen biết cô gái này? Thế nhưng, suy đi tính lại thì ở cái thành Hứ Đô này số lượng nữ nhân hẳn biết mặt cũng chưa tới năm đầu ngón tay.

Đây là đã tính cả cô bé loli Liên Hoa và lão nương đứng tuổi Ô Đại Nương.

Chẳng lẽ nàng là nha hoàn của Tào phủ?

Khoảng thời gian trước hẳn mặt mày xạm xỉt, máu me đầy đầu, chán nản đến cực điểm, mà chả có cô nha hoàn nào đến thăm, cũng đủ thấy nhân duyên của tên gia nô trước đây cũng không tốt lắm.

Lại nói đến tác phong của mấy cô nha hoàn Tào phủ, cô nào cô nấy đều ra vẻ mặt cao hơn đầu cảm cao hơn mũi, xem ra đám gia nô ở đây khó mà phát sinh chuyện tình cảm với đám nha hoàng này được.

Có khả năng Chân Nhu không phải nha hoàn của Tào phủ!

Ở thời đại này những cô gái có đủ cả tên họ ít đến đáng thương, nếu là nha hoàn của Tào phủ, Tào Ninh Nhi cùng lắm cũng chỉ gọi là Thúy Nhi hay Pha Lê linh tinh gì đó mà không gọi danh họ ra, chẳng lẽ là người quen của tên gia nô trước đây?

Chỉ trong chốc lát Đan Phi đã suy nghĩ sự việc một cách kĩ càng, thấy Tào Ninh Nhi vẫn nhìn hắn chăm chăm, đáng vẻ dường như không có được đáp án thì không bỏ qua, hắn bèn giả vờ chán nản nói:

- Việc của quá khứ, ta không muốn nhắc lại.

Chính hắn cũng rất khâm phục câu trả lời này của mình, Tào Ninh Nhi người chẳng lẽ biết cả tiên tri, đừng nói ngay cả người ta sau này mới quen cũng biết mà hỏi được nhé?

Quả nhiên Tào Ninh Nhi cũng sững sốt, thấy đáng vẻ âm u của hắn, trong lòng của nàng có hơi bất an, một lát sau mới nói:

- Người đi đi.

Đan Phi lui ra khỏi thư phòng, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

Trong lòng Tào Ninh Nhi cũng hơi thắc mắc, âm thầm nghĩ ngợi —— Tam thúc nói Đan Phi đến nơi này bởi vì Chân Nhu của Chân gia Hà Bắc, nghe ý tứ của Tam thúc có vẻ như Đan Phi vẫn nhớ mãi không quên được cô gái tên Chân Nhu này, nhưng tại sao khi nhắc đến cái tên này thì trông hắn lại lạnh nhạt như vậy?

Là hắn đã quên thật hay chỉ là thương tâm nên giả vờ quên?

Tào Ninh Nhi không nhìn ra điều gì từ vẻ mặt của Đan Phi, bỗng dưng nàng cảm thấy mặt mình hơi nóng, nghĩ thầm hôm nay mình bị làm sao vậy, quan tâm tới việc của Đan Phi như vậy làm quái gì?

(câu này phải nói nhiều như câu "tình huống cơ bản là như vậy" trong Vô hạn seri rồi - biên)

Tào Ninh Nhi đi đến bên cửa sổ, nàng đưa tay đẩy nhẹ hai cánh cửa, ngược lên bầu trời, ngắm vầng trăng khuyết cong cong, giống như thiếu nữ đang chau mày, mây trời lướt qua, che mờ chút tâm ý vừa lóe lên trong lòng.

Ánh mắt nàng lưu chuyển, trông về phía sân, lại thấy Đan Phi đang ở trước viện có chút lẻ loi đi vào trong bóng đêm, bóng dáng cô lạnh như bóng đêm xa xôi mịt mờ.

Đan Phi ngủ một giấc tới khi trời sáng, nhân lúc Đặng Nghĩa còn chưa dậy đưa mong muốn kết nghĩa huynh đệ liền chuẩn ra khỏi Tào phủ, cũng may hắn bây giờ cũng hơi có chút tiếng tăm, người khác nhìn thấy hắn vẫn có một ít biểu hiện khách sáo.

Người được đại công tử và đại tiểu thư gọi đi gặp riêng, lại thấy Đồng quản gia cười híp mắt tiếp đón, bọn hắn không khách sáo không được.

Đan Phi giấu hồ tiêu vào trong ngực, đi một mạch thẳng đến được đường Tào gia, vừa mới bước vào được đường, Tào Tân đã nhìn thấy Đan Phi, do trước đó có ấn tượng sâu đậm về hắn, nên vừa nhìn đã nhận ra, Tào Tân hơi ngạc nhiên hỏi:

- Đan Phi, trong phủ có người bị bệnh à?

Không có ai bị bệnh thì mới sáng ra đã tới tìm được đường làm cái gì? Đương nhiên ai cũng nghĩ thế thôi.

Phủ phủ tay áo, Đan Phi làm bầm, lắc đầu nói:

- Không có gì, ta có một số việc cần hỏi thôi, Phúc bá có ở đây không vậy?

Hắn còn chưa dứt lời, thì thấy Phúc bá từ ngoài cửa đi vào, lão nhìn thấy Đan Phi cũng khách sáo một hồi.

Lúc trước lão bị đại công tử làm cho tức giận đến nỗi bệnh tim đột phát, sau đó mới biết là được Đan Phi ra tay cứu trị, trong lòng rất biết ơn nhưng do vẫn luôn phải trông coi hiệu thuốc nên chưa có dịp cảm tạ, hôm nay nhìn thấy Đan Phi đến đây, lão vui mừng cảm ơn liên tục.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Phúc bá thấy tạm thời không có ai đến, ra hiệu Tào Tân pha hai chén trà nóng, nhiệt tình nói:

- Tào Tân nói bản lĩnh chữa bệnh của Đan lão đệ vô cùng xuất sắc, không biết sư thừa của lão đệ là người phương nào vậy?

Đan Phi nhận ra được ông lão này có dự định mời chào mình đến được đường làm việc, nghĩ bụng lão tử còn có kế hoạch của mình, không có thời gian để ý đến mấy việc này, bèn vội vã khéo léo từ chối nói:

- Đây chỉ là một ít mẹo nhỏ cấp cứu được người trong nhà dạy cho, nếu bản về kê đơn bốc thuốc, thì còn kém bản lĩnh của Phúc bá cùng Nhị chương quỹ xa tít tắp.

Phúc bá âm thầm vuốt râu, thầm nghĩ người trẻ tuổi này khá là khiêm tốn, có nghề trong tay mà không kiêu căng, sau này chắc chắn sẽ có nhiều đất dụng võ.

Tào Tân đứng một bên nghe rất thoải mái, bèn hỏi:

- Người nói có việc cần tìm Phúc bá, không biết đó là việc gì?

Đan Phi thấy hai người đều là người quen thuộc nhiệt tình, cũng không khách khí nói:

- Hai vị đều tinh thông dược liệu, chắc hẳn biết đây là cái gì.

Dứt lời hắn móc ra bao hồ tiêu ra đặt lên bàn.

Bao hồ tiêu chưa mở ra, Tào Tân đã hít hít mũi, kinh ngạc nói:

- Hình như là hồ tiêu? Chẳng trách lúc nãy lại ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên người của Đan lão đệ.

Phúc bá nghe vậy sững sờ, đưa tay chậm rãi mở ra miệng bao, nhìn rõ ràng hồ tiêu trong đó thì hơi thay đổi sắc mặt, khi ngẩng đầu lên hơi có chút phẫn nộ nói:

- Đây là hồ tiêu Tây Vực thượng hạng, Đan huynh đệ tìm được ở chỗ nào vậy?

Hồ tiêu Tây Vực thượng hạng?

Đan Phi vừa nghe mấy chữ này, lại nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Phúc bá, Tào Tân, bèn lập tức hỏi:

- Ta cũng không rõ lắm, thứ này có đáng giá không?

Hắn biết rõ ràng nhưng vẫn giả vờ hồ đồ, nghe Phúc bá nói:

- Thứ này trước đây một cân có thể đổi nửa cân vàng, bây giờ buôn bán với Tây Vực đã bị cắt đứt từ lâu, thế nên càng có giá trị hơn, chắc chắn có thể bán được với giá một cân đổi một cân vàng.

Đan Phi lập tức biết lão nói thật.

Trên thực tế hắn cũng biết một hai về vấn đề này, ở châu Âu vào thời kỳ Trung Cổ, có lúc giá trị của hồ tiêu ngang bằng với vàng, đơn giản bởi vì chỉ có ở Ấn Độ và Đông Nam Á mới trồng được sản vật này. Thời đại đó người châu Âu có vẻ như không thích tắm rửa, mùi cơ thể rất nặng, đến gần thì sẽ ngửi thấy mùi giống như mùi ốc sên bơ tỏi của nước Pháp, thế nên tất cả phải dựa vào hồ tiêu và các loại hương liệu mới tạo được không gian lãng mạn khi cần. (em thề là gái mà ngửi mùi này lại tưởng các anh là gà luộc chấm muối tiêu - biên)

Vào thời nhà Hán, sau khi Trương Khiên được cử đi sứ Tây Vực, Phiêu Kỵ Tướng Quân Hoắc Khứ Bệnh khai thông Con Đường Tơ Lụa, hồ tiêu mới dần dần được đưa vào Trung Nguyên, và cũng gây ra náo động một thời.

Bây giờ chiến loạn liên tục, Trường An bên kia thì bị Mã Đằng, Hàn Toại chiếm cứ, ba mươi sáu nước Tây Vực lâm vào cảnh nội chiến, vận chuyển hồ

tiêu lại đây ngang bằng với dùng mạng để đánh đổi, không quý trọng thì mới là lạ.

- Đan lão đệ, hồ tiêu này ngươi kiếm ở đâu ra thế?

Giọng nói của Phúc bá ngày càng nóng bỏng.

- Cái này à... Lúc trước ta gặp phải một cái thương nhân người Hồ lén lút lút mòi chào hàng hóa.

Đan Phi nói dối mà mí mắt cũng không nháy một cái

- Hắn nói hắn không thiếu hàng, nhờ ta hỗ trợ bán ra, ngươi xem có thể mua được bao nhiêu?

- Thứ này có bao nhiêu mua bấy nhiêu.

Tào Tân xoa tay nói:

- Đan huynh đệ, ngươi không biết sao, trong cung Phục Hoàng Hậu rất yêu thích thứ này, Tào Tư Không vậy...

Phúc bá đột nhiên tăng hăng một cái, Tào Tân biết mình nói lỡ, vội vàng sửa chữa nói:

- Thật ra đại tiểu thư cũng muốn.

- Đại tiểu thư muốn thứ này làm gì?

Đan Phi rất ngạc nhiên nói.

- Ngươi không biết á?

Tào Tân kỳ quái nói:

- Đan huynh đệ là người nâng lư hương mà không biết gì à? Chẳng lẽ huynh đệ không biết đại tiểu thư mắc phải chứng đau đầu từ nhỏ, mỗi đau đầu thì phải châm đàn hương để giảm đau.

Người sống lâu năm trong Tào phủ đều biết việc ấy, cũng biết rằng người nâng lư hương cho đại tiểu thư đều là người được đại tiểu thư tín nhiệm, thế nên cũng không giấu diếm Đan Phi điều gì.

Đan Phi trong lòng cũng run lên, chưa hề ngờ tới còn có việc như vậy, chẳng trách được tối hôm qua lại nhìn thấy trong thư phòng có đốt hương thơm, Tào Ninh Nhi lại ngồi vuốt vuốt trán, thì ra nguyên do là như vậy.

Xem ra đại tiểu thư mỗi lần ra ngoài đều bắt hắn mang lư hương cũng không phải có ý định gây khó dễ cho hắn.

Đan Phi dùng suy nghĩ viễn vông, thấy Phúc bá cùng Tào Tân đều đang chờ trả lời của hắn, chần chờ nói:

- Nhìn dáng vẻ của tên thương nhân người Hồ kia, xem ra cũng không có nhiều hàng lắm, chắc chỉ có khoảng chừng mười cân là cùng.

Phúc bá cùng Tào Tân đều hơi chút thất vọng, Phúc bá chỉ đành nói:

- Hơi ít một tí, thế nhưng cứ mang tới đây đi, lão đệ xem xem nên hên hắn đến được đường hay là tìm người hộ tống lão đệ đi lấy hàng. Lão đệ có muốn nói một tiếng để đại tiểu thư đưa một ít tiền đặt cọc trước hay không?

- Không có việc gì, người kia tin tưởng ta, không cần tiền đặt cọc. Một ít hồ tiêu mà thôi, một mình ta có thể giải quyết được.

Đan Phi lập tức từ chối kiến nghị của Phúc bá, trong lòng âm thầm cười trộm, hắn cố ý báo ít đi số lượng của hồ tiêu, thật ra chỗ hồ tiêu trong nhà đá kia ít nhất cũng phải có hơn một nghìn cân.

Lần này phát rồi, không phải là phát tướng phát phi cái gì cả, mà là phát tài.

Nhưng mà Đan Phi nắm rất rõ bí quyết về kinh doanh —— vật lấy hi vi quý (vật quý hiếm mới có giá trị), dù là đồ vật gì cũng không phải mang ra bán một lần cho bằng hết là được, không lại giống như thời kỳ Dân Quốc trộm mộ trở thành phong trào, đồ cổ khai quật lên giống như phế phẩm, có rất nhiều thứ bán không được giá cao, hắn bán từng ít một, lợi nhuận chắc chắn kếch sù hơn rất nhiều.

Đứng dậy cáo từ với Phúc bá, Đan Phi hỏi thăm địa chỉ của quán rượu Tào gia, nếu không hỏi thì ngày mai không thể mang mấy người Liên Hoa đến chỗ đó được, bởi vì chính hắn cũng không biết chỗ.

Lúc gần đi, Đan Phi sờ sờ cây cột của hiệu thuốc, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, Phúc bá, ta vẫn còn một việc muốn hỏi bá, cái được đường này xây dựng từ bao giờ vậy?

- Tào gia đến Hứa Đô thì xây dựng được đường này, có việc gì không?

Phúc bá không hiểu nói.

Đan Phi thầm nhủ trong lòng, lắc lắc đầu trả lời:

- Không có gì. Chỉ là ta xem cây cột này cũng có vẻ xa xưa.

Tào Tân đứng một bên cười nói:

- Được đường này đã có ở đây trước cả khi thiên tử dời đô tới nơi này, chỉ là hơi hoang phế, Tào gia đến nơi này chỉ sửa chữa qua một chút rồi khai trương lại, nghe nói nơi này trước đây là được đường của Ngự gia.

Đan Phi gật gù, rồi đi hiệu thuốc hướng về phía quán rượu Tào gia mà đi.

Được đường niên đại khá xa xưa.

Hạ Hầu Hành coi trọng nơi này, bởi vì được đường này niên đại xa xưa?

Đan Phi vừa đi vừa tính toán trong lòng, thấy đã đến gần quán rượu Tào gia, đang muốn đi dạo đến đó, đột nhiên ánh mắt khẽ liếc, nhìn thấy đối diện bên kia đường mấy khuôn mặt quen thuộc đang tiến lại gần.

Người dẫn đầu hình như là Ô Thanh.

Phía sau Ô Thanh là Ô Đại Nương và Liên Hoa, bên người Liên Hoa còn đi theo một đứa bé, đứa bé kia cũng chỉ khoảng năm, sáu tuổi, sắc mặt hơi đen, thể nhưng dáng dấp trông khá là khá ái, trong tay cầm một đồng tiền quảng lên quảng xuống, cười khanh khách không ngừng.

Chắc đó là Hồ Đầu?

Khỏe miệng của Đan Phi hiện lên ý cười ảm áp, thầm nghĩ mình ước định cùng Ô Thanh ở đây gặp mặt, định làm một chuyến thần không hay quỷ không biết tiến vào cổ mộ mang ra một ít hồ tiêu. Có lẽ do Ô Đại Nương cùng Liên Hoa rất sốt ruột về việc kinh doanh, nghe thấy Ô Thanh muốn tới nơi này, thế nên cũng muốn theo lại đây xem một tí.

Hắn đang định lên tiếng chào hỏi, bất ngờ có tiếng vó ngựa vang lên, từ đầu khác của đường xá truyền đến, khản trương như tiếng trống trận.

Đan Phi nhíu mày, thầm nghĩ đây là chợ họp bên đường, người người tấp nập, tiếng vó ngựa dòn dập như thế, chẳng lẽ muốn đâm chết người hay sao? Đúng như dự đoán, người đi trên đường dòn dập né tránh, có người bán hàng rong né không kịp, bị hất nhào bay cả sạp hàng, hô to gọi nhỏ.

Trên đường xá có mấy người cưỡi ngựa phi nhanh lại đây, dáng dấp cũng không có vẻ muốn giảm tốc độ lại, Đan Phi đang định né tránh, đột nhiên trong lòng trĩu xuống.

Ở đường phố đối diện Hồ Đầu đang nghịch đồng tiền, bỗng dưng trượt tay làm rơi đồng tiền ra, đồng tiền lăn xuống đường, Hồ Đầu liền giẫy ra khỏi tay của Liên Hoa, chạy đi muốn nhặt lại đồng tiền kia!

Thế giới của trẻ con chỉ chăm chú vào những thứ như vậy, tất cả sự chú ý của Hồ Đầu đều tập trung hết vào đồng tiền kia.

Liên Hoa sợ hãi chỉ biết hét âm lên!

Đan Phi vọt tới như một mũi tên rời cung.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Thái tử?

Dịch giả: Phàm.

Đan Phi chạy đi rất nhanh, nhưng mà mấy thốt tuần mã không có xu thế chậm lại, dùng tốc độ lúc này của hắn nếu như cứ thế lao vào Hồ Đầu cộng thêm mấy con kỵ mã kia không có chạy chậm lại, rất có khả năng hắn cùng Hồ Đầu cùng bị đánh bay.

Nhưng mà hắn vẫn muốn chạy.

Khi đó Hắn căn bản không có suy nghĩ nhiều chỉ biết là trước mắt có một hài tử cần hắn cứu, chỉ có thể chạy nhanh hơn nữa mới có hi vọng.

Phổ dài tĩnh lặng, chỉ có tiếng móng ngựa kinh tâm động phách.

Ngay lúc tiếp cận tuần mã của Hồ Đầu khoảng một trượng, Đan Phi chỉ cách Hồ Đầu ba sải chân nữa.

Chỉ còn ba sải chân, cứ ngỡ như trước mắt là một cái hồ trời!

Đan Phi hiện rất khẩn trương, trong lúc ấy hẳn lại cảm thấy trong người hết sức khó chịu, lồng ngực tự nhiên tức tối, trái tim hẳn đột nhiên nóng lên, sau đó lại cảm thấy có một cỗ nhiệt nóng cực nhanh truyền tới hai chân.

Dục vọng con người là vô hạn thể nhưng năng lực của họ lại rất hạn chế, vào thời điểm ấy Đan Phi bỗng nhiên cảm giác được hai chân như được truyền vào một nguồn sức mạnh không tên, ở đằng kia trước lúc xảy ra tai nạn, hẳn gặp người bay đến bên người Hồ Đầu rồi ôm người tiểu hải tử này lăn ra ngoài.

Con ngựa hí dài vọt lên, chân trước nâng cao hồi lâu mới mới đạp vào chỗ Hồ Đầu vừa được Đan Phi ôm đi, mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt.

- Phanh!

Một tiếng động hỗn độn vang lên, Đan Phi ôm Hồ Đầu va vào một cái sạp bên lề.

- Đan đại ca.

Liên Hoa vội vã tiến đến, vừa chạy vừa khóc nức nở:

- Anh có sao không?

Đan phi chỉ cảm thấy đầu óc choán vầng não bộ như muốn căng ra, mặc kệ đau đớn hẳn liền buông Hồ Đầu trong ngực ra loay hoay kiểm tra cơ thể nó một hồi, chú nhóc bị dọa cho trợn mắt há mồm, cũng may không bị thương tích gì, hẳn cười khổ, rồi đem Hồ Đầu cho Liên Hoa.

Liên Hoa mặc kệ Hồ Đầu, hoảng hốt hét to:

- Đan đại ca, anh bị chảy máu kìa.

Cô bé luống cuống tay chân, vội vàng móc ra một cái khăn tay bằng vải bố đặt lên trán Đan Phi.

Lúc này Đan Phi mới có cảm giác đau đớn, nhận ra trên trán có máu tươi chảy xuống, liền cảm thấy đau đớn, hẳn lại cười khổ đáp lại:

- Ta không sao.

Liên Hoa nước mắt lăn dài, bóp liền vào mặt Hồ Đầu ba cái vừa bóp vừa khàn giọng mắng:

- Đầu Hồ ngươi làm sao không phân biệt được nặng nhẹ, chỉ vì một đồng bạc, xem tý nữa khiến Đan đại ca vì ngươi mà gặp nguy hiểm rồi, ngươi có biết không?

Đầu Hồ sớm bị dọa cho sững người, bị Liên Hoa giáng cho một bạt tai vào mặt mới "Oa, oa" khóc lớn, Liên Hoa vốn bức mình tính đánh thêm vài cái, tay mới giơ lên liền bị Đan Phi chụp lại.

- Đầu Hồ không phải cô ý.

Đan Phi thở dài, nói tiếp:

- Đầu Hồ, lần sau không nên làm như vậy.

- Hóa ra là một đám nghèo kiệt xác.

Tiếng nói chưa dứt truyền tới, kèm theo một đồng biểu tình kinh miệt lẫn xem thường, Đan phi hít sâu một hơi cố nén cơn giận, tay ôm trán nhìn qua bên kia đường, thấy mấy thanh niên cười ngửa đã dừng hết lại, hẳn không rõ ai đã nói ra câu hỏi này, lại nhận thấy mấy thanh niên kia muốn thúc ngựa rồi đi.

- Các người đứng lại cho ta.

Đan Phi bỗng nhiên quát lớn.

Những người kia khẽ giật mình, đều ghì ngựa lại, kẻ cầm đầu đám người ngựa kia không hề lên tiếng, chỉ lạnh nhạt nhìn Đan Phi, ánh mắt trời chói chan, chiếu vào thân ảnh đám người cười ngửa, bóng đen kéo dài ra che khuất mặt Đan Phi.

Bên cạnh y là một thiếu niên có đôi mắt gà chọi (Đầu kê nhãn)*, nghe thế liền đưa mắt đánh giá Đan Phi một lượt, rồi nói:

- Ngươi là gia nô của nhà nào, dám bảo chúng ta đứng lại?

Đan Phi hít sâu một hơi, nắm chặt nắm đấm, tính đáp lại:

- Là!

Đan Phi chưa nói hết câu, thiếu niên bỗng quát mạnh roi ngựa, ánh mắt hiếu kỳ, nói tiếp:

- Ngươi gọi chúng ta đứng lại làm gì?

- Ta cho rằng các ngươi nên xin lỗi.

Đan phi chậm rãi nói:

Đường phố náo động phút chót yên ắng lại, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của Hồ Đầu, những người đứng xem nhìn vào Đan Phi với biểu tình ngạc nhiên.

Yên lặng giây lát những người kia đột nhiên cười lớn, cười nghiêng ngả như thể vừa nghe xong một câu chuyện khôi hài, thanh niên kia cười đến ngã nghiêng, sau đó cầm chặt roi ngựa, nghiêm giọng nói:

- Ngươi lặp lại lần nữa.

Đan Phi cười nhạt, bình thản nói:

- Nơi này là Hứa Đô, và vùng đất dưới chân thiên tử, là nơi có vương pháp hân hoi, các ngươi phóng ngựa trên đường phố tấp nập, quấy nhiễu dân chúng, vốn đã có lỗi, ta thấy rằng để cho các ngươi xin lỗi vẫn còn nhẹ tội.

Nghe xong, thiếu niên càng cười lớn hơn, y cố nén cười, nói với giọng đùa cợt:

- Thế tử, người có nghe rõ không, hân dấm cùng ngài nhắc đến vương pháp, thoát nhìn còn muốn trị tội cả ngài.

Đan phi khẽ run.

Thế tử, ai là thế tử?

Thiếu niên kia lại cười với điệu bộ khinh miệt, giương cao roi ngựa chỉ về phía Đan Phi, quát lớn:

- Ngươi cái tên gia nô ngu xuẩn này, ngay cả thế tử cũng không nhận ra, đúng là mắt chó không biết nhìn người.

Đan Phi hít sâu một hơi, hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ vị này là công tử của Tào Tư Không sao?

Sau khi mấy người kia nghe được câu này, biểu tình như đang xem xiếc khi, ngoại trừ kẻ cầm đầu ấy vẫn lạnh lùng nhìn Đan Phi, còn lại tất cả ai nấy đều cười nghiêng ngả, tranh nhau chế nhạo hân:

- Thì ra tên này là kẻ ngốc, Thành Hứa đô còn có thế tử nào khác sao?

Thế tử Tào Phi?!

Gió lạnh nổi lên, Đan Phi nhìn bầu trời sáng chói bỗng trở nên âm ảm, bỗng nhiên hân cảm nhận được một tia lãnh ý, phong cảnh ngày hè phút chốc trở nên heo hút, gió lớn nổi lên lá vàng đứt cành bay loạn, đường phố sạch sẽ phút cứ ngỡ như bị lá vàng phủ kín.

Ô Thanh cùng Ô đại nương sớm đã chạy tới, nghe được người trước mắt họ đúng là thế tử----- Tại thành Hứa Đô tuy nói là dưới chân thiên tử, nhưng thật chất lại là thiên hạ của Tào Tháo, Tào Phi là ai? Là con trai ruột của y, cha rồng tất có con hổ, quyền thế của y ở cái thành này chẳng khác gì một nhĩ thế tổ có cha làm hoàng đế, dân chúng xung quanh nghe xong đều bị hù cho khiếp sợ.

Liên Hoa càng thêm hoảng hốt, liên kéo Hồ Đầu đến bên người Đan Phi, thấp giọng nói:

- Đan đại ca, chúng ta đi thôi. Đều tại Hồ Đầu bất cẩn.

Nàng hiểu rõ, nếu đắc tội với những người này thường không có kết quả tốt, liền cốc Hồ Đầu một cái mạnh, hàm ý trách móc:

- Còn không mau hướng Thế tử nhận tội, chúng tôi còn có việc phải đi giải quyết gấp.

Đầu Hồ bị đánh, lại "Oa, Oa" Khóc lớn, luôn miệng nói:

- Ta không sai, sao ta phải đi?

- Ngươi không đi, còn ở đây làm gì?

Hoa Liên nhất thời không biết phải làm sao xử lý đứa bé cứng đầu này, nằng tính vung tay đánh thêm vài cái cho đỡ tức, lại bị Đan Phi cản lại.

- Đầu Hổ, vì lý do gì mà chú không muốn đi?

Đan Phi thắc mắc.

Đầu Hổ ngẩn lệ ngược mặt đáp, chú nhóc vừa được Đan Phi cứu một mạng, nhưng đồng tiền vừa lẫn đi lúc này không biết đã lẫn đi đâu, chú vẫn chưa ý thức được nguy cơ trước mắt, trong đầu chú chỉ muốn tìm về cái đồng tiền kia.

- Chú em muốn tìm đồng tiền đó, để làm việc gì?

Đan Phi lại hỏi?

Đầu Hổ ủy khuất, nói:

- Tỷ tỷ thường nói Đan đại ca là người tốt, anh giúp đỡ bọn em rất nhiều, còn vui vẻ cho Hổ Đầu tiền nữa. Đây là đồng tiền đầu tiên Hổ Đầu nhặt được, Hổ Đầu nghĩ... Lấy đồng tiền này mua một ít đồ ăn đưa cho Đan đại ca, giờ đồng tiền kia mất rồi, ta lấy gì để mua đồ ăn đây?

Chú nhóc kháu khỉnh, chỉ nhớ rõ tỷ tỷ nói về Đan đại ca, nhưng lại không ý thức được người bên cạnh chính là Đan đại ca mà tỷ tỷ của chú hay nhắc tới.

Liên Hoa nghe xong khẽ giật mình, tay ngọc giờ lên nửa đường liền buông xuống.

- Tiểu tử bây giờ ngươi có muốn xin lỗi thế tử không?

Cầm trong tay roi ngựa người nọ lớn tiếng quát, bọn hán xem chuyện Hổ Đầu khóc lóc, chỉ xem như đang nhìn một chuyện cười nhạt nhẽo.

- Đương nhiên.

Đan Phi quay mình mỉm cười, đáp lại:

- Không chỉ muốn Thế Tử xin lỗi, ta còn muốn Thế Tử tiện thể bồi thường thêm một đồng tiền.

- Ngươi vừa nói gì?

Mấy người kia cùng quát lớn, cùng lúc thúc ngực tiến lên một bước, ngay cả Tào Phi cũng không khỏi nắm chặt roi ngựa, y thân là thế tử, bây giờ tại Hứa Đô, ở cái đất Hứa Đô này có thể nói "Y là Con Trời" cũng không quá, lại không ngờ tới chỉ là một tên gia nô thấp hèn cũng dám đối kháng uy nghiêm của y.

Lá vàng rơi loạn, trời theo làn gió thê lương rơi nhẹ xuống khu phố sầm uất.

Mọi người giật mình nhìn vào thân ảnh của thiếu niên gầy gò trước mặt, ai nấy đều không vì sao cái tên gia nô nhỏ bé này lại dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với thái tử

- Thành Hứa Đô, dưới chân thiên tử, là nơi có vương pháp quân chế.

Đan Phi không có lùi bước, sống lưng thẳng tắp, ngạo tiếng, nói:

- Hổ Đầu làm sai.

Mọi người瑟瑟, cho rằng tiểu tử này ra dáng cho lắm lại muốn xuống nước, lại nghe Đan Phi nói:

- Hần sai ở chỗ không nên làm chuyện đền ơn đáp nghĩa, vì nợ một cái ân tình đều muốn quên đi tất cả.

Về mặt mọi người tái nhợt.

Đan Phi nói một cách chậm rãi:

- Con dân nơi này điều phạm sai lầm. Sai ở chỗ không nên nửa đêm canh ba đã dậy, sai ở chỗ không nên vì một nhà già trẻ ảm nọ mà phải ngậm đắng nuốt cay vất vả, mà cản trở thế tử đưa ngựa mua vui.

Sắc mặt Tào Phi tái nhợt, tay nắm chặt roi ngựa.

Đan Phi không một chút yếu thế, ánh mắt bình thản nhìn qua Tào Phi, cao giọng nói:

- Thế tử có thể không sai, bởi gì từ trước đến giờ thái tử chưa từng nghĩ qua, ở thành Hứa Đô này còn có thành phần dân chúng ăn không đủ no, áo không đủ mặc, còn có một đứa bé chỉ vì một đồng tiền đến cả tính mạng cũng không cần. Thế tử là ai? Tào Tư Không công tử! Tào Tư Không lại là ai?

Đường phố yên lặng đến lạ thường, chỉ còn giọng nói trầm bổng của Đan Phi vang vọng như sóng vỗ, không ai dám hỏi lại, cũng không có người bật cười, chỉ im lặng nghe Đan Phi, lớn tiếng chất vấn:

- Năm đó tại Lạc Dương, Tào Tư Không nâng gậy ngũ sắc, đánh chết Kiển Đồ tại chỗ vì kẻ này không tuân thủ luật cấm đi lại ban đêm; lại cắt râu thay tội khi sợ ý hủy ruộng lúa mạch lúc đang thống soái ba quân chinh chiến Trương Tú! Nhưng không rõ nếu Tào Tư Không biết việc thế tử gây nên hôm nay thì sẽ "khen thưởng" thế nào?

Thanh âm vang vọng, truyền khắp phố xá.

Đường phố lại chìm vào tĩnh lặng.

Đan Phi ánh mắt hùng hực, ngang nhiên ngẩng đầu dưới ánh tịch dương, bỏ qua hết thầy sợ hãi.

Hắn vốn không còn là một thiếu niên bốc đồng, với tư cách là một thành công nhân sĩ, tùy cơ ứng biến là một loại đảm lược dựa trên quy tắc, có thể tại lúc này, hắn không nghĩ tới cái gì là tùy cơ, cái gì ứng biến.

Hắn biết rõ, lúc này không có khả năng chống tại Tào Phi

Tào Phi là ai? ái tử của Tào Tháo, sau này là khai quốc Hoàng Đế của tập đoàn Tào Ngụy, đụng vào y cũng xem như trực tiếp cắt đi cơ hộ phát triển ở thành Hứa Đô về sau đi.

Có thể ở thời điểm này Đan Phi không có cân nhắc thiệt hơn.

Bởi vì hắn biết, chỉ cần đưa tính toán vào trong đó thì chẳng khác gì coi chuyện này là việc mua bán.

Với tư cách là một thành công nhân sĩ chân chính, phương thức cân nhắc trọng yếu nhất không phải là hắn có bao nhiêu tiền, có bao nhiêu quyền, mà là tại khó khăn trước mắt hắn có hay không có lý tưởng. Vô luận đối thủ là ai, vô luận ở đây là nơi nào, luôn phải nhắc nhở bản thân giữ lấy một phần tôn nghiêm của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đúng sai

Dịch giả: Coc2Coc

Bóng đen trải dài trên đường, Đan Phi đứng dưới cái bóng của Tào Phi nhưng không sợ hãi chút nào.

Hắn không sai.

Đan Phi rất ghét cái thái độ chỉ quan tâm đến khoái cảm của mình mà không quan tâm đến người khác thế nào của Tào Phi. Thắng thắng mà nói thì việc đua ngựa này cũng hơi giống mấy cậu ấm đua xe thời hiện đại. Đan Phi không phản đối chuyện đua xe, chỉ cần là người, bất kể là nam hay nữ, ai cũng muốn làm một vài thứ kích thích. Có điều người có lao đến vách đá rồi phi thẳng xuống vực cũng được, nếu thích chết thì đó là quyền của người, cũng không ai rảnh hơi xen vào chuyện của người đâu, nhưng người không có quyền bắt người vô tội cùng chết với mình được.

Mấy người Liên Hoa, Ô Thanh sợ đến choáng váng mặt mày, lúc trước không biết thân phận của Tào Phi, các nàng cũng không bao giờ dám chống đối loại công tử ca này, giờ biết thân phận Thái Tử Đẳng của hắn mà thấy Đan Phi vẫn dám chống đối, mặt người nào người nấy xám như đất sét.

Rốt cuộc đám người kia cũng ngừng cười.

Thanh niên kia nhìn Đan Phi như nhìn quái vật hồi lâu, rồi cười gằn nói:

- Thế tử, tên gia nô này... Dám nói với ngài như vậy, quá là coi trời bằng vung rồi..

Tào Phi rất tức giận, từ nhỏ đến giờ, ngoài trừ cha mẹ, chưa có ai dám giáo huấn hắn trước mặt đám đông, nhìn quần áo đã biết Đan Phi chỉ là tên gia nô bần hàn, vậy mà lại dám nói giọng điệu đó với hắn, thực sự làm hắn cực kỳ điên tiết.

Bất quá hắn cũng không đánh gió nổi bão lên ngay, vì Đan Phi nói một câu làm hắn hơi kiêng dè --- năm xưa, Tào Tư Không ở thành Lạc Dương dùng gậy ngũ sắc đánh chết Kiển Đồ vì phạm vào lệnh cấm dạ hành (đi lại vào ban đêm), đến khi đánh Trương Tú vì lỗi làm hủy ruộng lúa của dân mà tự cắt râu chịu phạt trước ba quân - thống soái, nếu Tào Tư Không biết việc hôm nay thế tử làm, không biết sẽ "khen thưởng" thế nào?

Mấy người Liên Hoa, Ô Thanh không biết Đan Phi nói gì, nhưng Tào Phi sao lại không biết?

Những lời này là kể về hai chuyện năm xưa của phụ thân hấn - Tào Tháo.

Gậy ngũ sắc là chuyện khi Tào Tháo còn trẻ, được phong Hiếu Liêm rồi đến thành Lạc Dương, được bổ nhiệm làm Lạc Dương Bắc Bộ Úy, với Đan Phi thì chức vị này tương đương với chủ quản trị an trong kinh thành.

Khi Tào Tháo vừa đến, liền sai thợ làm hơn mười cái gậy ngũ sắc rất lớn, sau đó ban bố rõ ràng các nghiêm lệnh, thông cáo toàn thành --- ai vi phạm lệnh cấm đều bị ăn gậy.

Nhưng xưa cũng như nay, thời nào cũng có người cảm thấy "Bố tao là Lý Cương"(*), nhất định phải phạm pháp mới sướng. Năm đó, hoàng đế cực kỳ tin tưởng hoạn quan Kiến Thạc, chủ của hấn là Kiến Đồ coi pháp lệnh của Tào Tháo không bằng cái rắm, cố ý vi phạm lệnh cấm dạ hành. Người thời nay vui mừng đào hồ hại cha, thời xưa Kiến Đồ chắc cũng nghĩ đào hồ hại cháu trai, nhưng chắc không tính đến cháu trai chưa lọt hồ mà mình đã sa vào rồi, Tào Tháo giết gà dọa khỉ, bắt Kiến Đồ, dùng gậy ngũ sắc đánh chết tại chỗ, uy chấn Lạc Dương!

** "Bố tao là Lý Cương": một vụ án nổi tiếng trên mạng tại Trung Quốc, xem thêm https://vi.wikipedia.org/wiki/Vụ_tại_nạn_Lý_Cương*

Khi đó Tào Tháo chỉ mới hai mươi ba tuổi.

Đánh Trương Tú là câu chuyện khi Tào Tháo chinh phạt Trương Tú, trên đường hành quân gặp cánh đồng lúa mạch đã chín mà dân chúng sợ binh lính không dám đến gặt lúa, Tào Tháo cho người thông cáo hương thân phụ lão

- Ta đến là vì dân trừ hại, đương nhiên không thể như đám côn trùng phá hoại được, sẽ không làm hỏng ruộng lúa của mọi người. Các người cứ việc gặt lúa. Bất kể quan binh nào giẫm đạp lên lúa mạch này đều giết chết không tha.

Thế nhưng sau đấy chính ngựa của Tào Tháo bị chim dọa sợ nên giẫm cả vào ruộng lúa, Tào Tháo bèn thể hiện muốn tự sát để giữ phép quân. Đương nhiên kết quả là Tào Tháo không tự sát, chỉ cắt râu thay đầu, nhận lỗi trước toàn quân nhưng cũng đủ cảnh cáo cả ba quân tướng sĩ. Từ đó, toàn quân không ai dám ho he chống lại quân lệnh nữa.

Kỳ thật nếu nói chuyện thứ nhất là Tào Tháo tuổi trẻ nhiều nhiệt huyết, thì chuyện thứ hai nghe giống "mị dân" hơn, Đan Phi đã thấy nhiều chuyện kiểu này nên đương nhiên không chỉ nhìn bề ngoài rồi.

Nhưng nơi này là thành Hứa Đô, còn nhiều chuyện vẫn phải làm "bề ngoài" cho người ta xem.

Hứa Đô thành ngay dưới chân thiên tử, quy củ là do Tào Tháo thiết lập, đương nhiên Tào Tháo không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu bách tính --- ít nhất là bề ngoài phải như vậy.

Việc Tào Phi gây rối không kiêng nể gì ai, mẫu thân hấn đương nhiên biết, nhưng cha hấn chắc không biết. Nếu để Tào Tháo biết, chưa biết có phải ăn một trận đòn nát mộng không, nhưng chắc chắn là bị chửi bới không ra gì rồi --- mày muốn chết thì đi chết xa xa một tí, đừng có ở ngay Hứa Đô thành mà chọc vào mắt bố mày đây.

Gây sự xong kêu gào "Bố tao là Lý Cương" tuyệt không phải cách của mấy cậu ấm cô chiêu lành nghề, ngược lại thành trò cười cho bọn quan nhị đại khác thôi, cậu ấm thông minh có thể gây sự, nhưng chắc chắn phải có cái đầu bình tĩnh, tỉnh táo.

** quan nhị đại: chỉ con cháu nhà quan chức, có quyền thế*

Tào Phi đã đoạt được vị trí thế tử từ khi đấu với Tào Thực, rõ ràng hấn không phải hạng lỗ mãng.

Đan Phi biết trước lịch sử, cũng là kẻ khôn lỏi lòi đời, sau khi biết đối mặt với mình là Tào Phi, tuy không lùi bước, nhưng lập tức thay đổi sách lược.

Ương ngách chống đối là tự đi tìm chết, tuy hấn không sai, nhưng rút đầu như con rùa đen dứt khoát là không được, trong quan trường không có ai tha cho người chỉ vì bản thân mà co đầu rút cổ cả.

Năng lực được bọn họ coi trọng nhất là xử lý vấn đề thế nào.

"Chờ đến khi mình có thực lực mới quay lại xử lý bọn chúng" -- loại người có suy nghĩ này thường chả bao giờ có thực lực mà xử lý ai cả.

Nhận biết thời thế chính là một loại thực lực.

Lữ Bố có sức chiến đấu rất cao phải không? Nhưng tổng hợp thực lực hiển nhiên lại không cao, nếu không đã không bị người ta treo cổ tại Bạch Môn lâu.

Vấn đề ở ngay trước mặt người, cái cần chính là người phải quyết định thật nhanh để giải quyết vấn đề, chứ không phải lừa người đối mình để trốn tránh nó.

Tào Phi đang rất do dự.

Việc đưa ngựa thế này vốn là việc nhỏ, tướng quân thủ thành có nhìn thấy cũng chỉ cười toe toét cho qua, dân chúng bình thường càng không dám nói gì, điều này làm thành thói quen tùy tiện phóng ngựa trong Hứa Đô thành của Tào Phi, nhưng hấn không ngờ hôm nay lại có người dám đứng ra nói chuyện này.

Trong đời hần kính trọng nhất là mẹ, sợ nhất đương nhiên là cha hần, thấy Đan Phi nói năng từ tốn nhưng lời nói không hề tầm thường, rõ ràng thằng kia chỉ là gia nô, nhưng cũng là loại gia nô có học vấn.

Gia nô có học vấn thì bọn lưu manh cũng phải sợ.

Có câu nghèo học văn, giàu học võ, ở thời đại này mà có thể đọc sách đã không phải người bình thường, càng không nói đến một tên gia nô.

Khả năng lớn là gia nô của đại gia tộc là đó, Tào Phi không nhìn thấy chữ Tào trên gốc áo của Đan Phi, nhưng biết rõ chuyện lùm xùm này đến tai cha hần thì không dễ dàng dẹp đi được.

Tào Phi không phải là đứa con được yêu quý nhất, nếu cha hần vì chuyện này mà trách phạt hần, chắc chắn lão nương phải khóc lóc xin xỏ với cha, chịu khổ sở một phen, còn hơn cả mất mặt.

Không thể ra tay mà còn không muốn ra tay, ra tay với thằng kia không những mất giá mà không chắc đã chùi sạch được.

Nhưng mấy câu chộc gan kia làm sao mà chịu được?

Tào Phi suy tính trong lòng, nghe tên bạn mình vừa nói cái gì coi trời bằng vung, Tào Phi hơi chột dạ, lẩm bẩm

- Đúng là coi trời bằng vung.

Cái tên mất gà chọi vừa chui ra kia là Hạ Hầu Mậu, là con thứ của Hạ Hầu Đôn, chọi cùng hần từ nhỏ, mỗi tội y là thằng đầu đất.

Hạ Hầu Mậu nghe thế từ nói thế, lập tức nói:

- Để ta thay thế từ giáo huấn hần.

Vừa nói xong là hần ra tay ngay, giật nhẹ cương ngựa, con ngựa mới bước hai bước, Hạ Hầu Mậu đã vụt roi xuống.

Mọi người ồ cả lên.

Ngay lúc Hạ Hầu Mậu thúc ngựa lên thì Đan Phi đã lùi về sau hai bước, vừa vặn né nhát roi, trong lòng hơi run, thầm nghĩ Tào Phi ít ra còn là con Tào Tháo, so với bọn đào hồ hại cha kia còn được hơn nhiều. Tào Phi không ra tay, lại để cho bọn bên cạnh ra tay, thứ nhất là ngại thân phận, thứ hai là nếu có việc gì thì thân nhiên phải dứt sạch sẽ là xong.

Hạ Hầu Mậu vụt trượt vào khoảng không, mặt nóng lên, thầm nghĩ đến cả thằng gia nô cũng không đối phó được thì sau này theo thế từ lẫn lộn thế nào?

Hần trợn đôi mắt gà chọi, lo lắng thế từ cười nhạo vì vụt trượt, quát lên chói tai. Nhưng hần mới giờ roi chưa kịp vụt xuống thì có tiếng quát:

- Dừng tay.

Mọi người đều ngẩn ra.

Tào Phi cũng rất ngạc nhiên, không biết ở thành Lạc Dương này, ngoài tên đuôi mù Đan Phi ra còn có ai nhàn rỗi xen vào chuyện này? Quay đầu nhìn lại, khoe miệng Tào Phi lại hơi mỉm cười:

- Tào Ninh Nhi, sao lại là người?

Người vừa quát đúng là đại tiểu thư Tào Ninh Nhi.

Tào Hồng với Tào Tháo là anh em họ, Tào Ninh Nhi và Tào Phi cũng tính là anh em họ luôn, đương nhiên là vô cùng quen thuộc. Hạ Hầu Mậu cũng nhận ra Tào Ninh Nhi ngay, trông mắt đảo đảo, kêu lên:

- Tào Ninh Nhi, cô cũng biết tên gia nô này? Chẳng lẽ hần là hạ nhân phủ của cô?

Tào Phi ngẩn ra, không nghĩ Hạ Hầu Mậu chỉ mới nhìn qua mà đã đưa ra đáp án rất hợp lý.

Tào Ninh Nhi khẽ thở một cái, hơi cắn môi, rồi nhẹ cười nói:

- Thế tử, Đan Phi mới đến Tào phủ nên không nhận ra thế tử.

Tào Phi hừ lạnh một tiếng.

Tào Ninh Nhi uyển chuyển nói:

- Thế tử đại nhân đại lượng, hà tất cùng với...

Nàng muốn nói "tên hạ nhân", đột nhiên thoáng thấy sắc mặt Đan Phi, lập tức đổi ý sửa lời:

- Hà tất cùng Đan Phi so đo làm gì? Đan Phi, người bồi tội với thế tử đi. Thế tử, chuyện hôm nay coi như cho qua có được không?

Nàng vừa nói vừa giặt tay áo Đan Phi, thấp giọng:

- Đan Phi, người mau xin lỗi đi...

Thấy Đan Phi chỉ nhìn nàng không nói gì, Tào Ninh Nhi khó hiểu nói tiếp:

- Sao thế? Người không biết đây là thế tử à?

Đan Phi nhìn Tào Ninh Nhi một lúc mới mở miệng nói:

- Ta không sai, sao ta phải bồi tội.

Tào Ninh Nhi ngơ ngẩn.

Hôm nay nàng đang ở lầu xử lý vài việc của tiệm bánh bao, trùng hợp nhìn thấy Tào Phi phóng ngựa trên đường, cũng trông thấy Đan Phi nỗ lực quên mình cứu Hồ Đầu, giây phút Đan Phi vọt tới trước đầu ngựa, tìm nàng như ngừng đập, khi thấy Đan Phi tránh thoát móng ngựa nàng mới phát hiện tìm mình đập thành thịch.

Nàng không hề do dự lao xuống dưới lầu, vừa thấy Hạ Hầu Mậu vùng vọt, Tào Ninh Nhi lập tức quát bảo dừng lại, nàng ở Hứa Đô thành thường xuyên, lại buôn bán nhiều năm, tất nhiên nhận ra Tào Phi và Hạ Hầu Mậu, thấy hai bên xung đột, đương nhiên là muốn việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không rồi.

Tào Ninh Nhi không nể mặt Hạ Hầu Mậu, nhưng lại không muốn xích mích với Tào Phi, thăm nghĩ chỉ cần Đan Phi xin lỗi, dựa vào mặt mũi của nàng, nói thêm hai ba câu ngọt nhạt, chuyện này coi như chưa xảy ra là tốt rồi. Nhưng nghe Đan Phi hỏi ngược lại, nàng thấy chấn động.

Cách xử lý của nàng hoàn toàn là cách bình thường, mặc dù cũng biết là tên Đan Phi này hơi khác người, nhưng không nghĩ là hẳn hoàn toàn khác gia nô bình thường như thế. Càng không ngờ Đan Phi biết rõ đây là thế tử Tào Phi mà cũng không chịu thua.

Đây không phải loại cục súc lỗ mãng không biết nhìn tình thế, mà là do trong lòng kiên trì ý chí không thỏa hiệp... Tào Ninh Nhi nhìn rõ đôi mắt Đan Phi liền nhạy cảm nhận ra điều này.

Đan Phi nói đúng --- Không sai vì sao phải chịu tội?

Nàng sai rồi sao? Nàng không nhận ra cách mình giải quyết vấn đề lại sai lầm thế, người sai đích thị là...

Tào Ninh Nhi đưa mắt nhìn sang Tào Phi cao lớn kia, trong lòng loạn cả lên, giờ mới nhận ra rằng việc này không giải quyết đơn giản như nàng muốn được...

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Smart

Phổ dài dài, người đi đường như mắc cửi nhưng lại lặng im không nói gì.

Tào Phi nghe lời Đan Phi nói, nắm chặt lấy cây roi, Hạ Hầu Mậu càng là tức giận, cất giọng nói: - Tào Ninh Nhi, hóa ra cô quản giáo tôi tớ như vậy, hôm nay, hôm nay... Gã tức giận đến nổi lắp bắp không nói nên lời, giọng roi ngựa lên, không ngờ bên ngoài đột nhiên có người cười nói: - Hôm nay Hạ Hầu công tử mở tiệc chiêu đãi khách quý như Thế Tử, nghe nói thậm chí còn mời Như Tiên cô nương đến, sao chư vị lại phản cảm chữ hạc, phá hỏng phong cảnh như vậy?

Hạ Hầu Mậu sùng sốt, chậm rãi buông roi xuống, nhìn về phía người nọ, ho khan một tiếng.

Tào Phi vốn ngồi yên tự kỷ không nói, vừa nghe người nọ nói, thần sắc không ngờ cũng có thay đổi.

Đan Phi nhìn thấy cử chỉ của mọi người, cũng thấy kỳ lạ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người chậm rãi đi ra từ trong đám người.

Người nọ một thân áo xanh, kiểu tóc không có phong cách Smart (từ mang nghĩa xấu, chỉ bất chúc phong cách khác người), nhưng rất có tâm tư smart muốn thu hút ánh mắt của thế nhân, thậm chí có thể nói là rất tinh tú. Thời điểm vào thu, người nọ vẫn đi guốc mộc, tất trên một chân có rất nhiều màu, một chân kia không có tất, nhưng sạch sẽ giống như đã tắm đến tám lượt.

Đon Phi biết cô đại không có nhựa đường, có thể có con đường lát đá xanh đã coi như là phố Trường An của Bắc Kinh xa hoa, rất nhiều hơn đều là đất đỏ bụi bặm, vì vậy đều phải đi một đôi tất chống bụi, để tránh khách tới thăm rất chướng tai gai mắt. Hắn thấy chân người này không đi tất mà lại sạch bất ngờ, ngược lại còn hiếu kỳ người này làm sao làm được điều này.

Người nọ đi đến trước mặt Đon Phi, khẽ mỉm cười, lúc này Đon Phi mới phát hiện tên Smart này nhìn có vẻ hơi gầy gò tuấn lãng, mặc dù tất khác loại, nhưng đôi mắt thì rất thâm thúy, cười lên càng có vẻ thần sắc phi dương, rất có ý bất kỳ.

Nhưng người nọ chỉ cười cười, chứ không nói gì nhiều với Đon Phi, đi về phía sau Đon Phi, ngồi xuống bên cạnh Hồ Đầu, thấy cậu còn đang khóc thút thút, mỉm cười nói: - Nam tử hán đại trượng phu, đồ máu không đồ lệ, thút tha thút thít như một bé gái thật khó coi.

Hồ Đầu cuối cùng đã ngừng khóc, lau nước mũi, nói: - Đệ không phải... không phải khóc... Cậu chu miệng lên, nhìn có vẻ lại muốn rơi lệ.

Kính biến đột thành, Liên Hoa căn bản không có cơ hội phản ứng, mắt thấy Đon Phi và Tào Phi cứng rắn chống đỡ, chẳng những lo lắng cho an nguy của bản thân, mà càng sốt ruột vì Đon Phi, thấy người nọ đột xuất chuyển dời tầm mắt, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, lập tức kéo Hồ Đầu dậy, vội nói: - Đứng lên, chúng ta đi thôi.

Nàng biết Đon Phi là vì Hồ Đầu mới xung đột với Tào Phi, chỉ mong có thể rời đi cho êm chuyện, nhưng lại biết đây chỉ là một hy vọng xa vời.

Hồ Đầu vội la lên:

- Đệ không đi, đệ còn phải tìm đồng tiền kia nữa. Cậu chưa bao giờ có tiền của riêng mình, đối với điều này vẫn luôn nhớ mãi không quên.

Liên Hoa vừa sợ vừa giận, thầm nghĩ Hồ Đầu không hiểu chuyện, quát mắng: - Đệ còn chē chưa gây đủ họa sao? Đi thôi! Nàng nhéo tai Hồ Đầu định rời đi, nhưng bị người áo xanh nọ kéo tay áo, nói: - Không thể đi!

Liên Hoa trong lòng run rẩy, lắp bắp nói: - Tại sao?

- Đương nhiên phải tìm được đồng tiền kia mới đi. Quay sang nhìn Hồ Đầu, người áo xanh khó hiểu nói:

- Nhưng đệ tìm đồng tiền đó rốt cuộc là muốn làm gì?

- Đệ muốn mua đồ cho Đon đại ca. Hồ Đầu chỉ vào Đon Phi nói: - Huynh ấy là người tốt, đã giúp chúng ta rất nhiều.

Người áo xanh quay đầu lại liếc mắt nhìn Đon Phi một cái, lại cười nói: - Được, vậy ta giúp đệ tìm đồng tiền đó.

Liên Hoa trong lòng thầm nghĩ, lúc này vội vàng gấp gáp, ai biết đồng tiền đó lăn đi đâu, vội nói: - Không cần tìm nữa, ta cho nó một đồng tiền nữa là được.

Nàng lấy ra một chiếc khăn tay cũ nát, mở khăn ra, bên trong lộ ra mười mấy đồng tiền gỉ sét loang lổ, nhặt ra một đồng đưa cho Hồ Đầu...

Người áo xanh nhìn chiếc khăn tay, lắc đầu kiên trì nói: - Không được, nhất định phải tìm được đồng tiền kia. Được rồi, ở đây. Y đưa mắt nhìn xung quanh, đột nhiên đi đến một sạp bên cạnh, cúi người xuống và khi đứng thẳng lên, trên tay đã có thêm một đồng tiền hơi gỉ sét, gã quay lại đặt đồng tiền lên tay Hồ Đầu, mỉm cười nói: - Được rồi, tìm được tiền rồi.

Hồ Đầu quá vui mừng lại muốn rơi lệ, Liên Hoa nhìn thấy đồng tiền kia nhưng muốn nói lại thôi, chợt nghe kia người áo xanh nói: - Nếu đã tìm được tiền rồi, nếu các ngươi không có chuyện khác thì có thể đi rồi.

Liên Hoa ngẩn người, muốn chạy nhưng lại không bước đi nổi, thầm nghĩ người cho rằng người là ai? Không cần nói Thế Tử Tào Phi gì đó có nhường hay không, Đon đại ca vì chúng ta mà đã đắc tội với những người này, làm sao chúng ta có thể đi được? Lúc này nàng muốn đi chỉ là sợ Đon Phi có chuyện, lúc này không đi cũng là sợ Đon Phi có chuyện, Ô Thanh, Ô đại nương cũng nghĩ như vậy, thầm nghĩ Đon Phi đã giúp bọn họ rất nhiều, cho dù không giúp được Đon Phi, cũng không thể coi Đon Phi giống như người lạ.

Người áo xanh thấy thế, chậm rãi đi đến trước mặt Đon Phi, đưa mắt nhìn hắn một lượt, nói: - Thương thế của ngươi có nặng không?

Đon Phi theo bản năng sờ sờ đầu, hồi lâu mới nói: - Không có gì đáng ngại.

- Vậy thì tốt. Người áo xanh vỗ tay cười nói: - Thế Tử, nơi này không vấn đề gì. Hạ Hầu công tử đợi nóng lòng... Chúng ta phải mau chóng đi gấp, nếu không chủ nhân đợi lâu mà khách không tới, thật sự là thất lễ rất lớn.

Trong lúc nói gã đã đi đến bên cạnh Tào Phi, kéo cương ngựa xuống cho Tào Phi.

Tào Phi cười như không có chuyện gì: - Tiên sinh quá khách khí rồi. Nhưng mà... Y chợt ngừng, liếc nhìn đám người Đon Phi, Liên Hoa một cái, cuối cùng nói: - Không phải Hạ Hầu Hành đợi nóng lòng, là tiên sinh có phần nóng lòng muốn gặp Như Tiên cô nương đúng không?

Người áo xanh cười ha ha nói: - Người hiểu ta... đúng là Thế Tử!

Gã cười rồi cùng Tào Phi đi ra bên ngoài, không lâu sau, đã đến một túp lều ở nơi xa trên phố lớn, cười hi hi ha ha đi lên lầu, mọi người không được xem trò vui, đều lập tức giải tán.

Đon Phi đứng trên đường, nhìn bóng lưng người áo xanh kia, âm thầm nhủ mày, thầm nghĩ người áo xanh giống một tên Smart này rồi cuộc là ai? Chỉ sợ có địa vị không thấp ở thành Hứa Đô.

Lúc này người áo xanh kia nhất tiền cho Hồ Đầu, thương lượng với Liên Hoa, lái nhà lái nhái, nhưng đám người Tào Phi lại đều có thể nhẫn nhịn được, thậm chí người áo xanh nói đi, Tào Phi cũng không dị nghị, cái tên lỗ mãng bên cạnh Tào Phi cũng không dám khiêu khích, thậm chí còn có bộ dạng kiêng nể đối với người này.

Người có thể khiến cho đáng Thái Tử này đều khách khí như vậy, đương nhiên không phải nhân vật đơn giản, nhưng người này rồi cuộc là ai? Sự tình căng thẳng lúc này bị người này dùng một đồng tiền hóa giải dễ dàng như vậy, thủ đoạn xử sự của người này tuyệt không đơn giản.

Đon Phi cũng không có hứng thú lớn với việc có thể nhìn thấy Hoàng đế khai quốc Tào Phi của Ngụy Quốc sau này, dù sao thì theo hần thấy, con nhà quan ngoại trừ chút thâm trầm, chút kiêu ngạo ngang ngược ra cũng không có thể hiện quá nhiều điểm hứng thú, nhưng hần lại rất có hứng thú với tên Smart kia, thấy Tào Ninh Nhi nhìn sang, trong lòng Đon Phi vừa động, hỏi: - Đại tiểu thư, người áo xanh kia là ai?

Hần chưa hỏi xong, khuôn mặt xinh đẹp của Tào Ninh Nhi lập tức nghiêm lại: - Đon Phi, ta muốn nói hai chuyện.

Làm sao vậy?

Đon Phi thấy bộ dạng đột nhiên lạnh lùng của nàng, cau mày nói: - Chuyện gì?

- Thứ nhất, nơi này là thành Hứa Đô! Tào Ninh Nhi nhủ mày nói.

Đon Phi không đợi nàng nói tiếp, hỏi ngược lại: - Bởi vì là ở thành Hứa Đô, cho nên dù cho rằng việc mình làm đúng, cũng không được làm sao?

Tào Ninh Nhi ngăn ra, không ngờ rằng Đon Phi đặt câu hỏi như vậy, thật sự nàng muốn cảnh cáo Đon Phi, lúc này chẳng qua là may mắn qua được tai họa, qua được một lần, không thể qua mãi được, không ngờ rằng Đon Phi lại hiểu ý của nàng, hỏi ngược lại khiến nàng nhất thời không nói gì.

Qua hồi lâu, Tào Ninh Nhi mới nói: - Nhưng ngươi là... người của Tào phủ!

Đon Phi trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng nói: - Vậy còn chuyện thứ hai?

- Người áo xanh lúc này... Một câu nói của Tào Ninh Nhi khiến hứng thú của Đon Phi tăng lên, nhưng câu sau lại giống như dội cả chậu nước lạnh xuống:

- Ngươi không cần biết hần là ai, ngươi chỉ cần biết hai điều...

Đon Phi đột nhiên cảm thấy đại tiểu thư này cũng vận dụng hai điều cơ bản, thầm nghĩ cứ nói như vậy, khi nào có thể xong? Nhưng hần cũng kiên nhẫn hỏi: - Hai điểm nào?

- Thứ nhất, y không là người tốt lành gì. Trong giọng nói của Tào Ninh Nhi ít nhiều có phần khinh miệt.

Đon Phi thầm nghĩ, lúc này nghe ý của Tào Phi, người áo xanh này cũng rất có hứng thú với Như Tiên, xem ra đại tiểu thư này đã nhận định một đạo lý, nam nhân muốn gặp Như Tiên tuyệt đối không là người tốt lành gì.

- Vậy còn điểm thứ hai?

- Tốt nhất ngươi cách y xa một chút, nếu nghe ta khuyên cáo... Tào Ninh Nhi giọng điệu đột nhiên mềm thêm vài phần: - Đon Phi, sau này ngươi coi như không biết y thì hơn.

- Còn nếu ta không nghe đại tiểu thư khuyên cáo? Đon Phi nói.

Tào Ninh Nhi sắc mặt trầm xuống, vung tay áo, bỏ lại một câu nói: - Ngươi đừng hối hận! Nàng quay đầu liền đi về phía tửu lầu, chỉ sợ bị Đon Phi nhìn thấy khuôn mặt đỏ mặt.

Nổi giận dùng dùng đi vào tửu lầu, có tiểu nhị bước lên hỏi bị Tào Ninh Nhi phát tay đuổi xuống, bước nhanh lên chỗ gần cửa sổ trên lầu ba, Tào Ninh Nhi ngồi xuống rồi nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhìn thấy Đon Phi vẫn còn đứng nguyên trên phố lớn, không khỏi lại tức giận... Ngươi không chuẩn bị làm ăn, tại sao không dẫn Ô đại nương bọn họ qua?

Chỉ là ngươi nguyện chết nguyện sống, thì có can hệ gì đến ta, sau này ta không quan tâm đến ngươi nữa!

Mới nghĩ đến đây, Tào Ninh Nhi bỗng dừng lại đỏ mặt, lần này thì không phải là tức giận, tự đỏ mặt thế này có hơi kỳ lạ... Hôm nay ta làm sao vậy? Tại sao lại vô cớ đỏ mặt như vậy?

Có tiếng bước chân vang lên sau lưng nàng, có tiểu nhị đến phía sau lưng nàng, cẩn thận nói: - Đại tiểu thư, dưới lầu có phụ nhân nói họ Ô, nói là có quen cô...

Lúc này Tào Ninh Nhi mới lưu ý đến đám người Ô đại nương cũng không có ở bên cạnh Đon Phi, lấy lại tinh thần nói: - Cho bọn họ lên đi. Điều chỉnh lại

cảm xúc, khi lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Tào Ninh Nhi đã khôi phục về bình tĩnh, thấy Ô đại nương, Liên Hoa cẩn thận dè dặt đi lên từ lâu, có phần lãnh đạm nói: - Các người tìm ta làm gì?

Trong lòng nàng ít nhiều có chút hụt hẫng, thầm nghĩ sao Đôn Phi không cùng đến, lẽ nào...

Ô Đại Nương vốn đã hơi nom nớp lo sợ, vừa thấy sắc mặt của Tào Ninh Nhi trầm kêu lên không xong rồi, thầm nghĩ vụ làm ăn này chỉ sợ không thành, Liên Hoa đứng bên cạnh đột nhiên nói:

- Đôn đại ca đã nói, đại tiểu thư tính khí rất tệ...

- Cái gì? Tào Ninh Nhi vỗ bàn, mày liễu nhướn lên, thầm nghĩ Đôn Phi này thật sự coi trời bằng vung rồi, chẳng lẽ là bị ta nói một trận, tìm hai người này để ngược lại sao? Nói sao thì ta cũng là một đại tiểu thư, sao đến lượt tôi tớ quở trách?

- Con nha đầu nguoi, nói bừa bãi gì hả? Ô đại nương vội vàng nói: - Đại tiểu thư, cô đừng nghe nha đầu kia nói lung tung.

- Ta không có nói lung tung. Liên Hoa phân biện: - Đôn đại ca đã nói...

Ô đại nương néo Liên Hoa một cái, cắt ngang câu nói của nàng ta, cười xòa nói: - Đôn Phi thằng bé này nói là... Đại tiểu thư mặc dù đang nổi nóng, nhưng dụng tâm là tốt, đại tiểu thư cũng không phải là người vì giận dữ mà không màng buôn bán, hẳn bảo chúng ta yên tâm đến nói chuyện với đại tiểu thư, còn nói... đại tiểu thư sẽ không làm khó chúng ta.

Tào Ninh Nhi ngẩn ra, không ngờ Đôn Phi cũng có chút hiểu nàng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy Đôn Phi đứng trên phố lớn đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía này, Tào Ninh Nhi cuống quýt quay đầu, chỉ sợ bị Đôn Phi nhìn thấy mình, tim đập thình thịch, trong lúc nhất thời không biết là mừng hay lo...

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bingo và trư ngư

Đôn Phi ngừng đầu nhìn lên từ lâu Tào gia, nhưng không nhìn thấy ánh mắt của Tào Ninh Nhi, nhưng nhìn thấy Tào Ninh Nhi cùng Ô đại nương, Liên Hoa đang nói gì đó, quay đầu nói với Ô Thanh: - Được rồi, không sao rồi, đại tiểu thư sẽ không giận mà không làm buồn bán.

Ô Thanh vẫn luôn ở bên cạnh Đôn Phi, nghe vậy nói: - Ta biết nhất định là không sao.

- Ngươi biết? Đôn Phi cũng có chút kỳ quái: - Làm sao ngươi biết?

- Không phải lúc này lão đại nói rồi sao, nữ nhân tuy cảm xúc rất dễ thay đổi, nhưng người làm ăn nói chuyện làm ăn, kiểu gì đó giống như Tào đại tiểu thư... Ô Thanh vỗ đầu một cái nói: - Đúng, là nữ cường nhân, kiểu nữ cường nhân như đại tiểu thư nhà huynh tuyệt sẽ không bị cảm xúc làm trễ nải việc làm ăn. Lão đại, ta nhớ bingo chứ.

Gã đi theo Đôn Phi chưa quá mấy ngày, nhưng tiếp nhận ngôn ngữ kỳ lạ của Đôn Phi rất nhanh.

Đôn Phi nghe gã nói bingo với bộ dạng rất quê mùa, không kìm nổi cười nói: - Ngươi nói rất bingo, ta cũng cảm thấy hơi lạnh nữa.

Ô Thanh nghe ra Đôn Phi có ý cười nhạo, tuy không biết tại sao bingo luôn là đúng, nhưng không tìm hiểu sâu, tiếp tục nói: - Lão đại nói lúc nào cũng đều rất bingo...

Thấy thần sắc có phần thổ cầu của Đôn Phi, Ô Thanh tràn trề tự tin nói: - Huynh nói đại tiểu thư sẽ không làm khó mẹ ta, ta chưa từng lo lắng.

Đột nhiên chỉ chớp lát, thấy bộ dạng cúi đầu tìm gì đó của Đôn Phi, Ô Thanh không khỏi nói: - Lão đại huynh đang tìm gì?

- Tìm tiền. Đôn Phi trả lời.

- Há? Ở đâu, sao huynh không nói sớm với ta. Ô Thanh lập tức tròn tròn mắt.

- Chỉ một đồng tiền, nói với ngươi làm gì?

Trong lúc nói chuyện, Đôn Phi đi đến trước một chiếc xe bò, không để ý thứ xanh mướt để trên xe bò là cái gì, đầu tiên ngửi thấy một hương thơm mãnh liệt mơ hồ có chút quen thuộc, ngồi xổm xuống móc móc dưới bánh xe bò, khi đứng lên, trong tay Đôn Phi đã có thêm một đồng tiền.

Ô Thanh gần như phục sát đất, thầm nghĩ lão đại đúng là lão đại, bản thân giàu có nhưng vẫn là đến một đồng tiền cũng không từ bỏ: - Lão đại, huynh thiếu tiền sao? Ta đây còn có mấy đồng.

- Đây là đồng tiền Hồ Đầu làm roi. Đon Phi lẩm bẩm nói.

Ô Thanh ngẩn ra, kinh ngạc nói: - Đồng tiền Hồ Đầu làm roi không phải được người áo xanh lúc nãy nhặt lên rồi sao? Thấy Đon Phi chỉ cười cười, Ô Thanh không ngốc, rất nhanh đã hiểu được: - Hóa ra đồng tiền đó là của người áo xanh?

Đon Phi gật gật đầu.

Ô Thanh kỳ quái nói: - Tại sao y làm như vậy? Vô đầu một cái, không đợi Đon Phi trả lời, Ô Thanh giành nói: - Ta hiểu rồi. Y thấy lão đại không nhượng bộ, tên Thế Từ kia cũng không tiện nói gì, như vậy mới dùng một đồng tiền để lừa Hồ Đầu và lão đại, để lão đại không tìm Thế Từ gây chuyện nữa, cũng để Thế Từ có thể rời đi? Y... y là một người tốt a. Vậy sao đại tiểu thư nói y không phải người tốt? Nhưng mà hình như lão đại không bị y lừa a.

Đon Phi thấy Ô Thanh đầu óc vận động rất nhanh, thăm gật gật đầu, lẩm bẩm nói: - Là tốt hay xấu, rất khó để nhìn ra. Đôi tay của hắn khá linh hoạt, đôi mắt càng nhạy bén hơn, sớm đã phát hiện động tác nhỏ của người áo xanh khi y ngồi xuống, nhưng không vạch trần tại chỗ, tất nhiên cũng là biết người ta nể mặt người, người không cần phải ương ngạnh để bị đánh nữa.

Người này dùng một đồng tiền đã giải quyết xung đột, nhìn có vẻ tùy ý, nhưng hiển nhiên là một thủ đoạn cao minh.

Chỉ là rốt cuộc người này là ai?

Biết Ô Thanh cũng không rõ, Đon Phi lắc đầu, lúc này mới buông bỏ tâm sự, bỗng dưng ánh mắt ngưng tụ, dừng lại trên xe bò, lúc này hắn chỉ chú ý tìm tiền, bây giờ mới phát hiện những cành lá màu xanh chất đầy trên xe bò rất quen mắt, thuận tiện cầm một cành lên xem, Đon Phi lập tức nói: - Đây không phải là thù du sao?

- Lão đại, trư ngư gì? Có quan hệ gì với bingo? Ô Thanh hỏi mà không nhượng (từ thù du và từ trư ngư có cách phát âm giống nhau)

Đon Phi còn chưa trả lời, một thiếu niên ngăm đen cường tráng bên cạnh xe bò lập tức trả lời: - Vĩ... đại nhân này... ngài... ngài nhận ra đây là thù du?

Thiếu niên ngăm đen cường tráng kia nhìn có vẻ hơi hướng nội, lúc này thấy Đon Phi đi tới đi lui cạnh xe bò của cậu mà cũng không sốt ruột và cũng không nói gì, ngược lại còn có phần kính sợ, lúc này thấy Đon Phi hỏi mới cố lấy dũng khí trả lời.

Đon Phi ngẩn ra, không kìm nổi cười nói: - Ta đâu phải đại nhân gì, chẳng qua chỉ là tôi tớ. Ta tên Đon Phi, huynh đệ là?

Thiếu niên hắc tráng tuy thấy Đon Phi ăn mặc giống như tôi tớ, nhưng thấy tiểu tử này đến Thế Từ cũng dám chống đối, đâu dám coi hắn là tôi tớ, vội chấp tay nói: - Huynh đài thật sự khách khí, tại hạ Vương Tường. Tường trong tường thụ (điềm lạnh).

Đon Phi thấy hắc tiểu tử một thân ăn mặc kiểu nông dân mộc mạc, nhưng ăn nói không tầm thường, cũng không dám coi thường người này.

Phải biết từ Tần Hán đến nay, việc ghi chép sử dụng mộc giản (thẻ tre) nhiều, thư tịch tất nhiên cũng là thư giản chiếm đa số, người có thể có quyền sách thì có thể nói là hoành tráng giống như mấy nhà có đồ điện thập niên 80 vậy, người có thể có học vấn tuyệt đối được coi là người văn hóa.

Đương đại người văn hóa đầy rẫy, trên mạng ai cũng có thể nói mình là người văn hóa, nhưng người văn hóa của thời đó thì tuyệt đối là sản vật khan hiếm, cũng chính là nhân tài mà các sĩ tộc cường hào coi trọng.

Tào Phi chính là hiểu được điểm này cho nên mới không lập tức động thủ với Đon Phi, đương nhiên Đon Phi cũng hiểu điểm này, lập tức nói: - Tên của huynh đệ cũng không tục, đồ bán cũng không tục a.

Câu này của Đon Phi cũng không phải khách sáo, thù du không phải trư ngư, đó là thực vật lưu hành thời Đường, Tống, Nguyên, không những có thể làm thuốc, cầm thù du đuôi tà trừ độc còn là một tập tục của tết Trùng Dương, lưu truyền đến nay, trong thời kỳ Tam Quốc thì không có ghi chép cụ thể, Vương Tường này lại bán thứ này, có thể coi như rất có mắt nhìn.

Vương Tường có chút nói rõ: - Nói ra không sợ đại nhân chê cười, ta cũng nghe người khác nói... nên mới lấy đi bán thử, nhưng vẫn chưa có...

Đon Phi nhìn thù du trên xe bò, tiện tay ngắt một quả màu đỏ trên cành lá, bỏ vào trong miệng nhai.

- Đại nhân, không ăn được, mùi vị rất lạ. Vương Tường vội nói.

- Không phải lạ... Khóe miệng Đon Phi hiện ra nụ cười, chậm rãi nói: - Vương Tường... huynh còn có... Hắn vốn muốn hỏi xem tên này còn có bao nhiêu thù du, xe thù du này không có ai mua, nhưng trong mắt hắn thì lại hóa thành một món của cải, cho dù không đổi thành vàng, tác dụng cũng rất lớn.

Nhưng còn chưa nói xong, Đon Phi đột nhiên ngo ngoe người, lẩm bẩm nói: - Vương Tường... Tường trong tường đoan?

- Đại nhân, ngài sao vậy? Vương Tường khó hiểu nói.

Trong lòng Đon Phi vừa động, đột nhiên hỏi:

- Xin hỏi lệnh tôn cũng họ Vương phải không?

Vương Tường lại có chút dở khóc dở cười, không ngờ Đôn Phi lại đưa ra câu hỏi này, chưa kịp trả lời, Ô Thanh đã nói: - Lão đại, huynh sao vậy, cha của Vương huynh đệ tất nhiên họ Vương.

Đôn Phi khẽ thở phào, chậm rãi nói: - Lệnh đường chắc là họ Tiết?

Vương Tường đầu tiên là kinh ngạc, sau là chán nản nói: - Lẽ nào đại nhân biết gia mẫu? Nhưng gia mẫu sớm đã quy tiên rồi.

- Kế mẫu huynh họ Chu? Đôn Phi lập tức nói.

Vương Tường ngẩn người hồi lâu, không hiểu tiểu tử này có phải là lão Vương nhà bên cạnh hay không, sao lại biết rõ chuyện nhà của gã như vậy, lắp bắp nói: - Đại nhân nói không sai... làm sao ngài...

Cuối cùng Đôn Phi cũng hồi thần lại, lắc đầu nói: - Người nhà huynh ta không biết một ai cả.

Hả?

Nói vậy mà được sao?

Vương Tường, Ô Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn Đôn Phi, hiển nhiên không thể nào hiểu được logic của hắn, đương nhiên Đôn Phi biết tại sao mình lại có kiểu logic này, hắn biết đến Vương Tường trong sử sách.

Vương Tường, đây chính là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, nhân vật chính "Ngọa băng cầu lý" trong Nhị thập tứ hiếu.

Theo sách sử ghi lại, Vương Tường người này chí hiếu, sau khi mẹ đẻ Tiết thị qua đời, mẹ kế Chu thị đã kế thừa truyền thống tốt đẹp của mẹ kế trong truyện cổ tích trăm ngàn năm qua, một lòng muốn giết chết Vương Tường để con trai Vương Lâm của mình kế thừa gia nghiệp, nhưng Vương Tường này không hề oán hận mẹ kế, có lần mùa đông khắc nghiệt, mẹ kế bị bệnh muốn ăn cá chép, đoán chừng là muốn nhân cơ hội giết chết Vương Tường, Vương Tường liền đến mặt sông đóng băng, cởi quần áo nằm trên băng, hy vọng làm băng tan để tìm cá chép, đông lạnh và băng cầu giống nhau, kết quả là lại có hai con cá chép nhảy vào lòng gã,

Đối với kiểu ghi chép này, Đôn Phi luôn cho rằng không phải Vương Tường nào ngẩn, chỉ là người biên truyện nào úng nước, sao lại bịa ra kiểu truyền thuyết nhảm nhí đến đứa trẻ ba tuổi cũng không tin này.

Tuy nhiên Vương Tường hiếu thuận xem ra cũng là thật.

Đôn Phi biết Vương Tường, ngoài bởi vì câu chuyện Ngọa băng cầu lý ra, điểm quan trọng nhất là người này là tộc tăng tổ phụ của Thư thánh Vương Hi Chi, nói cách khác, Vương Tường còn có một đệ đệ tên là Vương Lâm, phân chi Vương Lâm đã sinh ra tông tôn tử Vương Hi Chi lưu truyền thiên cổ, không chỉ như thế, còn sinh ra một tôn tử tiếng tăm lừng lẫy tên là Vương Đạo!

Tích nhật Vương Tạ đường tiền yển, phi nhập tầm thường bách tính gia!

"Vương" trong Vương Tạ ở đây chính là Vương Đạo một tay che trời trong Đông Tấn Vương thị cao môn!

Đôn Phi xuất thân khảo cổ, từ Vương Hi Chi biết Vương Tường, từ Vương Tường nghĩ đến Vương Đạo, nhất thời xuất thần, bỗng thấy sắc mặt Vương Tường đột nhiên biến đổi, Ô Thanh đồng thời hét lên: - Người làm gì?

Sau lưng gió táp nổi lên, một bàn tay lạnh đã sờ lên cổ của Đôn Phi!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tim đập dị thường

Trong lòng Đôn Phi rung mình, không hề do dự thúc khuỷu tay phản kích lại. Hắn biết người thời đại này mạng như cỏ rác, tuy ở thành Hứa Đô, nhưng mới qua mấy ngày này, có vẻ như người đặc tội đã sắp chất đầy xe rồi, nếu người khác kính hắn, hắn sẽ kính lại, nhưng nếu người khác giẫm lên hắn, đương nhiên hắn không có tính cách khoan tay chịu chết.

Bịch!

Một người kêu thảm một tiếng, hét lớn: - Đôn Phi, ngươi làm gì vậy?

Đôn Phi thúc khuỷu tay đánh lui đối thủ, đang định vùng vẫy đánh chó rơi xuống nước, vừa nghe giọng của người nọ, lập tức thu nắm tay lại đổi thành vẻ mặt tươi cười: - Đại công tử, tại sao là ngài?

Người vừa bị hấn đánh lên rõ ràng chính là Tào Phúc.

Nhưng trong giây lát Đôn Phi đã hiểu được, tên này không phải đánh lên hấn, có vẻ như muốn chào hỏi với hấn, chỉ là tên này chân tay lỏng lỏng, khiến người khác khó tránh hiểu lầm.

Tào Phúc xoa ngực, thở hắt ra, nói: - Tiểu tử ngươi dám đánh bốn công tử, thật là cái gì khả nhẫn... cái gì bất khả nhẫn.

- Thì khả nhẫn, thực bất khả nhẫn. (nếu như chuyện này có thể nhẫn nhịn, vậy thì còn chuyện nào không thể nhẫn nhịn) Vương Tường đứng bên cạnh tiếp câu.

Tào Phúc lập tức gật đầu nói: - Đúng, chính là câu này.

- Ta không biết là đại công tử, Đôn Phi biết trong bụng tiểu tử này toàn là cò, chỉ có thể coi là playboy, nhưng không coi là người xấu, giải thích: - Đại công tử, ngài không biết đó, gần đây ta đều bị người khác đánh lên đến sọ rồi, vì Tào gia, ta đã đắc tội với Hạ Hầu công tử, y còn thả chó cắn ta nữa, Ô Thanh, ngươi nói có đúng hay không?

Ô Thanh liên tục gật đầu:

- Chúng ta còn làm con chó kia... Gã còn muốn nói tiếp, bị Đôn Phi đá chân, hiểu ý, im miệng không nói nữa.

Cuối cùng Tào Phúc cũng hết đau, bị Đôn Phi chuyển đề tài, quên mất lúc này mình đã nói gì, lập tức nói: - Thế nào, tiểu tử Hạ Hầu Hành kia gây bất lợi cho ngươi?

- Đúng vậy. Đôn Phi thấy bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Tào Phúc, lập tức nói: - Gần đây y cứ không vừa mắt ta.

- Tiểu tử này cũng quá kiêu ngạo rồi. Tào Phúc ôm bờ vai của Đôn Phi, cùng chung mối thù nói: - Ta đã sớm nhìn ra y không ra cái gì cả, không ngờ rằng y lại không ra gì như vậy. Đôn Phi, ngươi yên tâm, ta ra mặt cho ngươi.

Đôn Phi trái tim không có buông xuống, ngược lại lập tức nhắc lên.

Trên đời này không có yêu vô duyên vô cớ, Tào Phúc này ưu ái hấn như vậy, trong đó tất nhiên có vấn đề lớn.

- Đại công tử, ngài đã quên chuyện ước định với ta rồi. Đôn Phi cảm giác tiểu tử này nhất định là một nhân vật phản diện lớn, bảo hấn nằm vùng còn thân thiết với hấn như vậy, rõ ràng đang làm bại lộ thân phận của hấn.

- Ước định gì? Tào Phúc hiển nhiên mắc chứng đang trí ở người già, một lúc lâu sau mới nhớ ra: - Chuyện đó lúc này không quan trọng như vậy, đi, ta đưa ngươi đến một chỗ.

Lão tử sau này tuyệt không kết nhóm cùng ngươi, bằng không chết không nhắm mắt.

Đôn Phi thấy bộ dạng như kéo hấn đến lò mổ của Tào Phúc, vội nói: - Đại công tử muốn đi đâu?

- Ngươi đi thì biết. Tào Phúc cũng không giải thích.

Đôn Phi dùng sức gỡ tay Tào Phúc ra, nói: - Đi cũng không cần thân thiết như vậy, nhưng mà đại công tử, ngài chờ ta làm chút chuyện.

Tào Phúc có chút không nhịn được nói:

- Ngươi muốn làm chuyện gì?

Đôn Phi chỉnh lý lại mạch suy nghĩ, thầm nghĩ thấy bộ dạng gấp gáp của đại công tử, không đi cùng y là không được, mình cũng không thể vừa mới đến Hứa Đô đã đắc tội một lượt với những Thái Tử đảng, con nhà quan này chứ?

- Ngài đưa ta ít tiền. Đôn Phi đưa tay nói: - Ta nhớ lúc trước thủ hạ Ma Cường dưới tay công tử còn nợ ta hai quan tiền nữa.

- Đầu bị Đặng Nghĩa cầm đi rồi, hấn nói sẽ đưa cho ngươi, sao nào, vẫn chưa đưa sao? Tào Phúc lập tức nói.

Cầm của Đôn Phi suýt nữa đã rơi xuống, thậm chí kết bạn bất cần, chỉ có thể nói: - Vậy đại công tử cho ta mượn trước ít tiền được không?

- Không cho mượn!

Tào Phúc cự tuyệt rất gọn gàng, thấy Đôn Phi cau mày, Tào Phúc bật cười ha hả: - Tiểu tử ngươi còn khách khí với ta cái gì, mượn cái gì mà mượn? Cầm lấy mà dùng.

Y móc ra từ trong ngực một khối vàng nhỏ đưa cho Đôn Phi, khó hiểu nói: - Ngươi cần tiền làm gì, đi uống hoa tửu sao?

Đôn Phi cầm tiền, tâm tình hơi nặng nề, cảm giác đây có thể là tiền bán mạng của mình, nhưng vẫn quyết định, giao tiền cho Vương Tường, nói: - Vương huynh, vàng này huynh cầm lấy, coi như tiền ta đặt mua thù du.

Vương Tường suất nửa đã quỳ xuống, giật mình nói: - Đon... Đon... đại nhân... sao dùng nhiều như vậy, xe này một trăm mười đồng là đủ rồi.

Kỳ thật gã cũng không biết giá của thù du, nhưng nhìn thấy khối vàng nhỏ vào tay, vẫn cảm giác giống như nằm mơ.

- Không chỉ là xe này, có bao nhiêu ta lấy bấy nhiêu. Đon Phi có khiếu khí thế bao thầu cả một ao cá: - Nếu còn quá nhiều, ta đưa thêm tiền là được. Ô Thanh, ngươi và Vương huynh đệ liên hệ chuyện này.

Ô Thanh tuy không hiểu ý của Đon Phi, nhưng biết lão đại này đầu óc không phải người bình thường có thể hiểu được, trước nay chưa từng lỗ vốn, tất nhiên đáp ứng liền.

Sau khi Đon Phi chấp tay với Vương Tường, không đợi nói thêm gì nữa đã bị Tào Phúc đi về phía trước, Đon Phi bước chân lao đảo, không dễ dàng theo kịp bước chân của Tào Phúc, nhìn thấy Tào Phúc đi không xa liền dừng lại trước một túl lầu, cuối cùng cũng hiểu được.

Đây là túl lầu lúc này Tào Phi và người áo xanh đã vào.

Sân nghiệp của Hạ Hầu gia!

Thực chất ý của Tào Phúc không phải ở rượu, hiển nhiên là ở Như Tiên!

Tào Phúc vội vã kéo theo Đon Phi muốn vào lầu, trước túl lầu có hai gia đình đáng vẻ thân giữa cửa lập tức chặn trước mặt Tào Phúc, ngoài cười nhưng trong không cười nói: - Tào đại công tử, ngài không thể vào.

- Mất các người mù rồi, không biết ta là ai há? Tào Phúc giận tím mặt nói.

Một môn thần mặt trắng nói: - Tào đại công tử, chính vì mắt chúng ta không mù, mới không thể để ngài vào. Hạ Hầu công tử nói, sau này Tào đại công tử và chó không thể vào túl lầu này!

Khi nói gã ta liếc mắt nhìn Đon Phi một cái, mỉm cười nói: - Cũng chính là Tào đại công tử và vị này đều không thể vào.

Đon Phi nhú mày, nhưng không nói gì.

Hắn xưa nay đều là như thế, đầu võ mồm với mấy kẻ mất chó nhìn người này làm gì? Có năng lực thì bạt tai ngay tại chỗ, không có năng lực thì bí mật cho bọn họ chết là được rồi.

Tào Phúc thì lại nổi trận lôi đình, chỉ vào Đon Phi nói: - Ngươi có biết người này là ai không? Hắn là Đon Phi, ngươi đi nói với Thế Tử, cứ nói Tào Phúc ta dẫn Đon Phi đến rồi, Thế Tử nhất định sẽ gặp ta.

Trong lòng Đon Phi trầm xuống, lập tức có cảm giác không ổn.

Lúc này hắn thấy sự thân thiết quá mức bình thường của Tào Phúc đã cảm giác trong đó có vấn đề lớn, không có chuyện gì mà ân cần, không phải gian xảo thì là đạo chích! Đại công tử này muốn lợi dụng hắn nên mới tha thiết với hắn như vậy.

Nhưng hắn không ngờ rằng Tào Phúc sẽ lợi dụng hắn như vậy.

Chẳng lẽ nói chuyện hắn đắc tội với Tào Phi đảo mắt đã truyền tai Tào Phúc, Tào Phúc muốn dùng hắn để lấy lòng Tào Phi?

Đon Phi tuy không phải là giun đũa trong bụng Tào Phúc, nhưng đoán rất rõ tâm tư của Tào Phúc, từ sau khi Hạ Hầu Hành bội ước, Tào Phúc vẫn luôn bị người khác chê cười, thậm chí ngay cả Như Tiên cũng không gặp được.

Biết hôm nay Hạ Hầu Hành mở tiệc chiêu đãi Tào Phi ở túl lầu của nhà mình, thậm chí còn mời Như Tiên cô nương đến, Tào Phúc tất nhiên muốn đến gặp, nhưng trong bụng Tào Phúc chứa toàn là cò, trong đầu dù sao cũng không phải đều là nước, biết nếu gặp nhau thì khó tránh khỏi bị cười nhạo, thậm chí có thể bị đuổi ra ngoài, bởi vậy vẫn luôn rình mò xung quanh.

Biết được Đon Phi đắc tội với Tào Phi, Tào Phúc lập tức nảy ra mưu kế.

Không phải có một điển cố Phụ kinh thỉnh tội sao?

Hôm nay ta sẽ phụ Đon Phi thỉnh tội.

Y cũng bất chấp suy nghĩ của Đon Phi, bằng hữu còn dùng để bán được, huống hồ một tên gia nô? Nhưng y không ngờ rằng chuyện đến bây giờ, thậm chí ngay cả túl lầu cũng không thể vào được, muốn bán Đon Phi cũng không có cơ hội.

Môn thần mặt đen trả lời:

- Tào đại công tử, công tử nhà ta nói, Tào đại công tử chẳng những người không thể vào, thanh âm cũng không thể vào.

Tào Phúc chớp chớp mắt, cuối cùng đã hiểu tiểu tử này có ý không chuyển lời, tức điên lên nói: - Đon Phi, cho người tiền có ích gì? Thế hiện bản lĩnh ra,

hôm nay người không dẫn bốn công tử vào trong, ngày mai ta sẽ bán người cho Hạ Hầu gia!

Người định bảo ta tự ra chủ ý bán mình đi sao? Lão tử không ngu đến mức đấy.

Đôn Phi tâm tư bay lộn, khi còn chưa kịp trả lời, chợt nghe một người cười duyên nói: - Đây không phải Tào đại công tử sao? Đứng trước cửa làm gì vậy? Chắc là đang đợi Như Tiên sao?

Trong lòng Đôn Phi khẽ run, chỉ cảm thấy giọng nói kia êm dịu uyển chuyển, nghe rung động đến tâm can, không ngờ trên đời còn có giọng nói này.

Tào Phức lại thân hình chấn động, hồn bay phách lạc quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng uyển chuyển ới ánh mặt trời kia, lắp bắp: - Phải... phải... đợi...

Một nữ tử chải tóc búi cao đang từ một cỗ xe ngựa trang trí xa hoa nhẹ nhàng bước xuống, thướt tha đi đến, dáng đi uyển chuyển, sóng mắt truyền đi, gió thu dường như cũng mộng ảo dịu dàng như gió xuân.

Nàng chỉ liếc mắt nhìn Tào Phức một cái, ánh mắt lại chuyển rời, dừng trên người Đôn Phi, nụ cười xinh tươi, chậm rãi bước đến.

Đôn Phi chưa từng thấy nữ tử có năng lực mê hoặc như vậy, thầm nghĩ nữ nhân đều biết làm nũng, nhưng so với nữ tử này, giọng nói nũng nịu của những nữ nhân kia quả thực giống như tiếng chiêng hồng vậy.

Nhưng hẳn dù sao cũng không phải con nít ranh gì, bị một ánh mắt của nữ nhân đã thần hồn điên đảo, thấy nữ nhân kia như vậy, ngược lại hẳn còn lập tức thu lại tâm thần, chỉ cụp mắt xuống.

Chợt nghe Như Tiên dường như lại khẽ cười một tiếng, lại gần hẳn hai bước, Đôn Phi đột nhiên trong lòng rung mình, chỉ vì trong khoảnh khắc đó, hẳn lại cảm thấy trái tim không tự chủ được đập điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Kỳ tá

Đôn Phi chưa từng nghĩ mình cũng có lúc động lòng như vậy, nhưng hẳn lập tức phát hiện mình không phải động lòng, mà là tim đập quá mức bình thường.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Hắn là một nam nhân bình thường, gặp phải nữ nhân xinh đẹp có chút suy nghĩ không nên có thực sự vô cùng bình thường, không nghĩ gì mới là không bình thường! Nữ nhân cứ oán giận nam nhân trắng hoa, nói đến một nữ nhân đi ngang qua bên cạnh mà nam nhân cũng có thể liếc mắt là đo ra số đo ba vòng, nhưng không biết nam nhân thích nữ nhân, có rất nhiều khi chẳng qua là vì hormone thôi thúc mà thôi.

Nhưng Đôn Phi biết mình tuyệt không phải là hormone đột nhiên bùng nổ, nhưng tim đập kịch liệt như thế cho dù là hẳn cũng phải vật vờ vật lộn mới có thể khiến mình không đến mức lập tức thất thố.

Sự việc xảy ra đột ngột, có lẽ chẳng qua là cảnh tượng vài giây, Như Tiên đến gần bên cạnh của Đôn Phi, sau đó lại nhẹ nhàng lướt qua, lúc này Đôn Phi mới cảm thấy nhịp tim đột nhiên chậm lại, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa ngực...

Trong khi Đôn Phi ngây người chợt nghe Tào Phức gắt giọng nói: - Như Tiên cô nương, chờ ta một chút.

Tào Phức thấy Như Tiên đến trước cửa, hai thần giữ cửa khom người tránh sang một bên giống như nghênh đón thần tài, lập tức đuổi theo, không ngờ hai tên thần giữ cửa kia lập tức lại chặn Tào Phức ở ngoài cửa.

Mất thấy Như Tiên sắp lên lầu, Tào Phức quay lại một cước đá về phía Đôn Phi, nói: - Còn đứng ngây đó làm gì, nghĩ cách đi vào!

Đôn Phi lấy lại tinh thần, thầm nghĩ lão tử có nghiên cứu đối với đồ cổ, nhưng nữ nhân thuộc loại sự vật biến hóa mới mẻ, ta vẫn không có nghiên cứu gì, gần đây cũng không có hòn gạch nào, nếu không ta có thể nhặt một hòn hỏi thử có phải là của Như Tiên làm rơi, với lại vào trong làm gì? Trên lầu toàn là con cháu nhà quan nhìn ta không vừa mắt, lão tử không có sở thích tự chuốc phiền phức.

Hắn nói lấy lệ một tiếng, thầm nghĩ đợi sau khi Như Tiên lên lầu rồi nghĩ cách thuyết phục Tào Phức, nhưng không ngờ Như Tiên vừa vào trong lầu, đột nhiên quay người nhìn lại, khi ánh mắt như vô ý hữu ý lướt qua trên người Đôn Phi, Đôn Phi cảm giác tim lại đập mạnh, chỉ thấy Hạ Hầu Hành sớm đã từ trên lầu bước nhanh xuống, chỉnh trang mũ áo, nói:

- Như Tiên cô nương đại giá quang lâm, tại hạ không tiếp đón từ xa, thất kính thất kính.Ồ, Như Tiên cô nương, cô muốn đi đâu?

Gã buộc lại đai mũ, nhưng giữ ra mũi nhọn toàn thân, giống như một con nhím đang muốn thể hiện phong phạm của sứ giả hộ hoa, thấy Như Tiên đột

nhien đi ra ngoài cửa, không khỏi kinh ngạc.

Mắt thấy Như Tiên sắp đến ngoài cửa, hai tên thần giữ cửa kia hiển nhiên cũng không ngờ đến tình huống này, trong lúc nhất thời không biết nên ngăn lại hay nên nhường lối, chợt nghe Hạ Hầu Hành mắng: - Chó ngoan không cản đường, còn không mở đường cho Như Tiên cô nương?

Hai tên thần giữ cửa kia vừa tránh ra, Hạ Hầu Hành cuối cùng cũng chắn trước mặt Như Tiên, chấp tay thi lễ, nói: - Lễ nào Như Tiên cô nương giận rồi? Tại hạ không nghênh đón từ xa, chỉ bởi vì thế từ đột nhiên đến... Nói ra, Thế Từ vẫn là nể mặt tại hạ, nếu không thì có từ lâu nào có thể khiến Thế Từ dăng môn chứ? Liếc nhìn Tào Phúc một cái, Hạ Hầu Hành cười nói: - Từ lâu Tào gia cũng không được.

Ngừng một chút, thấy Như Tiên vẻ mặt thản nhiên, nhìn gã giống như nhìn không khí, Hạ Hầu Hành hất hăng nói: - Như Tiên cô nương... Tại hạ vừa nghe có người gọi quý tính của cô nương giống như giết lợn, liền lập tức xuống dưới, nếu cô thật sự giận, không ngại...

- Như Tiên có thể mời Hạ Hầu công tử làm một chuyện không? Cuối cùng Như Tiên cũng mở miệng nói.

Hạ Hầu Hành mừng rỡ, lập tức nói: - Như Tiên cô nương quá khách khí, không phải tại hạ đã nói... chỉ cần Như Tiên cô nương mở miệng, sao trên trời cũng có thể hái xuống cho cô, không giống kẻ nào đó, nói đã thua được đường, nhưng trì hoãn không chịu thực hiện.

Tào Phúc mặt đỏ tía tai, nhưng người ta đánh vào điểm yếu của y, khiến y đến dừng khi cãi lại cũng không có.

Như Tiên che miệng giống như đang mỉm cười: - Hái sao thì không vội, chỉ là... Như Tiên có một chuyện khó xử, không biết Hạ Hầu công tử có thể làm vì Như Tiên hay không?

- Hạ Hầu Hành mạng cũng có thể không cần, cũng nhất định sẽ làm Như Tiên cô nương!

Hạ Hầu Hành lập tức nói.

Đon Phi thấy bộ dạng thần hồn điên đảo vì Như Tiên của hai công tử ca này, thầm nghĩ cha là anh hùng con đón hèn, nếu Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng biết con trai mình không có tài cán như vậy, không biết có nổi giận hay không?

Như Tiên cười duyên dáng, chỉ một ngón tay vào Don Phi nói: - Người này...

- Người này đặc tội Như Tiên cô nương? Như Tiên cô nương quả nhiên tinh mắt biết nhìn người, ta trước nay cũng không vừa mắt tiểu tử này. Hạ Hầu Hành lập tức kêu lên: - Người đâu, lôi Don Phi ra cho chó ăn. Đương nhiên gã đã sớm nhìn thấy Tào Phúc và Don Phi, chỉ là đang vội hộ hoa nên không rảnh để ý đến hai người này.

Đon Phi giật mình, hai tên thần giữ cửa kia mới tiến lên một bước, chợt nghe Như Tiên nói: - Không phải như thế. Hạ Hầu Hành ngơ ngẩn, lập tức cho hai tên thần giữ cửa kia dừng bước, chợt nghe Như Tiên hạ giọng nói: - Ta cảm giác vị này... rất là quen thuộc, dường như là một vị cô nhân của ta trước đây, muốn tìm hấn hỏi chút chuyện.

Cái gì?

Tròng mắt của Hạ Hầu Hành, Tào Phúc suýt nữa đã rơi xuống.

Đon Phi cũng ngẩn người, thầm nghĩ Như Tiên nói như vậy, lễ nào là quen biết tên gia nô trước đây? Tên gia nô đó quen biết Chân Nhu, sao còn quen biết Như Tiên, không ngờ rằng hấn bề ngoài thành thực, còn có chút tâm tư của người muộn tao (chỉ người bề ngoài lạnh lùng, ngoài lạnh trong ấm, trầm mặc nhưng thực tế rất có tư tưởng và nội hàm)

Như Tiên khó xử nói: - Nhưng Thế Từ lại đang đợi ở trên, chuyện ta muốn hỏi hấn lại không chỉ có một chuyện... chỉ sợ chậm trễ thời gian của Hạ Hầu công tử.

- Vậy có gì là khó, dẫn hấn lên lầu là được. Hạ Hầu Hành lập tức nói.

Chẳng lẽ tiểu tử này là đồng hương của Như Tiên cô nương? Hôn phân nửa là như vậy, nhìn diện mạo xấu xí của tiểu tử này, còn không đẹp bằng mỗ của bốn công tử, nếu nói Như Tiên có thể thích hấn thì đánh chết quỷ cũng không tin được. Nghe nói Như Tiên cô nương thân thể thể lương, không chỗ nương tựa phiêu bạt đến Hứa Đô, tạm dừng chân ở Như Tiên Lâu, bây giờ cuối cùng cũng gặp được đồng hương, chắc là hỏi thăm tình hình của người thân, Như Tiên cô nương người đẹp tâm còn đẹp hơn, tài lại hiển huệ.

Hạ Hầu Hành trong chốc lát suýt chút nữa đã bịa ra một Tây Vương Ký, cân nhắc cục diện, rất nhanh đã kéo Don Phi lại cười nói: - Kỳ thật ta vẫn luôn rất coi trọng người đấy.

Cái miệng của tiểu tử người dùng để bốn cột hả?

Đon Phi thầm than tiểu tử này sao có thể chớp mắt đã nói ra những lời không biết ngượng như vậy, nghe Hạ Hầu Hành lại nói: - Không ngờ Như Tiên cô nương lại quen biết người, như vậy vừa hay, cùng lên đi.

- Không được. Don Phi quả quyết phủ quyết.

Hạ Hầu Hành suýt nữa làm rơi mũ đội trên đầu, có thể là vì nguyên nhân không tin vào tai mình: - Người nói cái gì?

- Ta cùng Tào đại công tử đến, ngài ấy không vào trong, sao ta có thể vào trong? Đôn Phi do dự nói.

Tào Phúc có chút nước mắt lưng tròng, thầm nghĩ đây là một người thật tốt a, sao lúc này ta lại nhẫn tâm bán hắn như vậy chứ? Phải được giá cao mới được.

Hạ Hầu Hành nhìn về phía Tào Phúc, ra vẻ dường như lúc này mới nhìn thấy y, mặt tươi cười nói: - Đây không phải Cật Viễn huynh sao? Sao bây giờ mới đến, ta đợi huynh lâu lắm rồi, mau... mời lên lầu.

- Không được! Tào Phúc cự tuyệt.

Hạ Hầu Hành không kìm nổi chính lại mủi ngay ngắn, có vẻ hận không thể ghì chết Tào Phúc, kiên trì chịu đựng, nói: - Tại sao không được?

- Hai tôi tớ của Bá Quyền huynh lúc này đã nói... Nơi này, tại hạ và cái gì đó không thể vào trong. Tào Phúc nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của Hạ Hầu Hành, lập tức nắm bắt tình thế.

Hạ Hầu Hành thấy Như Tiên khế cần đôi môi đỏ mọng, trong yếu đuối có mang theo sự chờ mong, không nói hai lời, phất tay đi ra ngoài...

Bốp bốp!

Hai tiếng lên giong giã, hắc bạch môn thần bị đánh lui về phía sau hai bước, bùm mặt nói: - Đại công tử, người...

- Ngủ giấc, lại còn giả truyền mệnh lệnh của bốn công tử, còn không lui xuống! Hạ Hầu Hành tin là có thể dùng cái tát giải quyết vấn đề, hét thây không là vấn đề, xóa bỏ mệnh lệnh mình truyền xuống, quay đầu cười nói: - Là tôi tớ không hiểu chuyện, lần này... Cật Viễn huynh hài lòng rồi chứ?

Trong lòng Tào Phúc sung sướng, mỉm cười nhìn hắc bạch môn thần nói: - Hóa ra là cẩu nô tài tự ý làm chủ trương thôi, xem ra bốn công tử có thể vào trong, nhưng con chó này vẫn thật sự không thể vào trong.

Y mắng lại, có sự sáng khoái không sao tả xiết, trong lúc nói, Tào Phúc đẩy Đôn Phi một cái, để hắn vào trong trước, lúc này mới chấp tay nói: - Như Tiên cô nương mời.

Hạ Hầu Hành cho rằng Tào Phúc có ơn tất báo, mới chịu ôm quyền khách khí, nghe vậy suýt chút nữa một quyền vung vào mặt Tào Phúc, nhưng thấy giai nhân cười cười rất hài lòng, tâm tình sung sướng, lập tức cùng Tào Phúc hộ tống Như Tiên, áp Đôn Phi lên lầu giống như quần tinh phùng nguyệt.

Hôm nay Hạ Hầu Hành mở tiệc chiêu đãi Thế Tử Tào Phi ở lầu của nhà mình, tất nhiên bao cả lầu, mới lên lầu hai, chợt nghe giọng của Tào Phi truyền tới: - Hạ Hầu Hành, người làm cái quý gì thế, lâu như vậy mới lên đến nơi?

Đôn Phi thấy ba người tiến lên, hắn yên lặng đi sau cùng, đưa mắt quét một lượt, sớm nhìn thấy người ngồi trên lầu đều là người quen, người áo xanh rõ ràng cũng ở đó.

Không đợi Hạ Hầu Hành trả lời, Như Tiên đã nói: - Không biết Thế Tử đại giá mà đến, Như Tiên đến muộn, kính xin Thế Tử đừng trách.

Giọng nói của nàng uyển chuyển, bộ dạng dịu dàng yếu ớt thi lễ, Tào Phi hai mắt sáng lên, những lời đã chuẩn bị đều không thể nói ra, đám người Hạ Hầu Mậu bên cạnh y càng là nuốt nước miếng, có người chấp tay đáp lễ, có người làm như không thấy, nhưng không kìm nổi vẫn liếc mắt nhìn trộm, chỉ mong mỹ nhân chiếu cố.

Chợt nghe người áo xanh kia cười nói: - Phương giá của Như Tiên cô nương đích thân đến, Thế Tử tất nhiên cao hứng, sẽ không xử phạt Như Tiên cô nương.

Như Tiên chuyển động đôi mắt đẹp, nhìn người áo xanh khẽ cười nói: - Quân Sư Tế Tửu đại nhân nói lớn như thế, nếu Thế Tử phạt Như Tiên, Tế Tửu đại nhân phải chịu phạt thay Như Tiên mới phải.

Tào Phi cười lớn nói: - Vậy thì nhất định phải phạt rồi.

Mọi người cùng cười vang.

Đôn Phi cũng là khỏe mắt giắt giắt, không phải vì việc liếc mắt đưa tình giữa mấy người này, mà là vì bốn chữ "Quân Sư Tế Tửu" mà Như Tiên nói.

Những người này đều là người bên cạnh Tào Tháo, người áo xanh tất nhiên cũng không ngoại lệ, quân Sư Tế Tửu mà Như Tiên nói tất nhiên là nói chức quan trọng Mạc phủ Tào Tháo.

Mưu thần bên cạnh Tào Tháo vô số, người có thể đảm nhận chức Quân Sư Tế Tửu chắc là có danh rất rất lớn, thậm chí có thể nói là lưu danh thiên cổ.

Quân Sư Tế Tửu chính là Quách Gia Quách Phụng Hiếu!

Sách sử ghi lại, người này "Tài sách mưu lược, thế chi kỳ sĩ". Trên thực tế, Quách Gia quả thực cũng không phụ tám chữ đánh giá này, từ khi gã ta vào Mạc phủ Tào Tháo, trước sau giúp Tào Tháo chống Viên Thiệu, bắt Lã Bố, phá Lưu Bị, vì Tào Tháo thống nhất phương bắc, lập hạ công lao hiển hách,

có thể nói là kỳ tá quý tài đặc biệt nhất bên cạnh Tào Tháo!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Nhân tiện trốn

Smart hóa ra là Quách Gia?

Đôn Phi rất bất ngờ, cuộc đời Quách Gia hiện lên trong đầu rất nhanh, thậm chí nhủ mảy.

Quách Gia hoành tráng, nhưng căn cứ sách sử ghi lại, người này tráng niên mất sớm, thời gian chết hình như là trước trận chiến Xích Bích một năm, nhưng Đôn Phi thấy bộ dạng vui vẻ hiện giờ của Quách Gia, chỉ đi một chiếc tất cũng không bị cảm lạnh, cảm giác thân thể người này hẳn là rất khỏe mạnh, không giống người chết sớm lắm.

Tuy nhiên chuyện thời cổ đại cũng khó nói, tuy nói cổ đại cũng có thần y, thời đại này có một Hoa Đà nghe nói đều là cứu sống được người chết, phẫu thuật ngoại khoa hiệu quả cũng có tiêu chuẩn nhất định, nhưng mấy thần y tất nhiên không trị được hết cho dân chúng thiên hạ, hệ thống trị liệu của cổ đại tất nhiên thua xa thời hiện đại.

Người có thần y, nhưng thần y cũng phải ở bên cạnh người đúng lúc mới được, cho dù là Tào Tháo hình như cũng phải sau khi mắc bệnh vì không có Hoa Đà ở bên cạnh nên mới chết, tuy nhiên nói gì thì nói, Tào Tháo cũng là tự tìm cái chết, theo sách sử ghi lại, Hoa Đà là bị Tào Tháo loại bỏ.

Trong lầu vang lên từng tràng cười, Đôn Phi suy trước tính sau, cảm thấy biết được mệnh vận của người khác có kiểu cảm giác như cách đến mấy đời, chợt nghe Quách Gia nói: - Thế Tử muốn phạt, tại hạ sao dám không nghe, trước tiên tại hạ tự phạt ba chén nhận lỗi thay Như Tiên cô nương.

Quách Gia nói xong thì chén rượu đã trống, chớp mắt đã cạn ba chén, mọi người ủng hộ nhiệt liệt.

Tào Phúc ở bên cạnh nói: - Tại hạ đã tới muộn, trước tiên cũng tự phạt ba chén tạ tội. Gã vừa dứt lời, mọi người tĩnh lặng như tờ, Tào Phúc không khỏi có phần xấu hổ, chỉ thấy Tào Phi khỏe miệng mang theo sự khinh miệt nói: - Nghe nói Cặp Viên và Bá Quyền đánh cược, Cặp Viên từng lấy được đường làm vật cược, được đường này, chắc đã giao cho Như Tiên cô nương?

Sau khi nhìn thấy Như Tiên, Tào Phúc giống như mất hồn, một lòng đi theo chỉ trông mong có thể nhìn thấy một nụ cười, một cái nháy mắt của Như Tiên là đã cảm thấy mãn nguyện, đầu gối Tào Phi mở miệng đã vạch trần khuyết điểm của gã, không khỏi mặt đỏ tía tai.

- Đôn Phi... Gã quay đầu lại nhìn về phía Đôn Phi, vốn định tóm hất ra gánh tội thay, nhưng nghĩ lại, đây là người Như Tiên cô nương quen biết, lúc này dựa vào Đôn Phi để vào đây, chớp mắt đã bán đứng hất, người muốn Như Tiên cô nương nghĩ như thế nào?

Đôn Phi sớm đã nhìn ra tình thế không ổn, thầm nghĩ tiểu tử Tào Phúc này bị ma quỷ ám ảnh mới biết rõ đó là một hố to còn chủ động nhảy vào, không đợi Tào Phúc lên tiếng, Đôn Phi đột nhiên ôm bụng: - Đại công tử, bụng ta hơi đau, phải đi nhà xí trước.

Hắn xoay người liền phóng xuống dưới lầu, Tào Phúc kéo hắn lại nói: - Người không thể nhịn chút à?

- Phân có thể nhịn, nước tiểu không thể nhịn.

Đôn Phi gỡ tay Tào Phúc ra, đi xuống lầu nhanh như chớp, chỉ nghe phía sau một trận cười vang, nhưng cũng không thèm để ý gì hết.

Vừa xuống lầu, Đôn Phi thấy trước cửa vẫn có hai tên môn thần đứng đó, thầm nghĩ cứ đi ra như vậy ngoài, muốn không bị phát hiện cũng không được, men theo cầu thang đi ra phía sau, khi đến cửa hông của lầu, Đôn Phi đi ra ngoài mới phát hiện phía trước là một hoa viên rộng lớn.

Đây là một kết cấu đóng kín, trước lầu đãi khách, trong vườn ngắm hoa, khi trong lầu Đôn Phi hiện lên ý nghĩ này, thầm nghĩ cổ đại phòng hỏa giống nhau, một lầu lớn thế này không có mấy cửa hậu làm lối thoát, thợ xây chắc là bị lôi ra ngoài bắn chết trong năm phút.

Hắn đang muốn tìm cửa sau, chợt nghe phía sau có có người nói:

- Vị công tử này, nhà xí, ở ngay sau giả sơn đó.

Đôn Phi quay đầu lại nhìn, thấy một nha hoàn đang che miệng cười nhìn hắn, thầm nghĩ người là giun đũa trong bụng của ta sao? Làm sao biết ta muốn làm gì?

Nha hoàn thấy Đôn Phi không rời bước, lại nhẹ giọng nói: - Như Tiên cô nương sợ là công tử không tìm được nhà xí, nên sai ta đến nói với công tử.

Đôn Phi mặt nóng bừng lên, thầm nghĩ nha đầu này hóa ra là nha hoàn của cô Như Tiên kia, đều trách Như Tiên quá nổi bật, bên cạnh nàng quả thực có nha hoàn, nhưng đứng trước nha hoàn, ai sẽ lưu ý đến nha hoàn bên cạnh nàng.

Như Tiên này giữ chặt hấn không buông, lẽ nào là đoán ra hấn muốn chạy trốn?

Đon Phi thầm nghĩ nhân sĩ thành công cũng không thể làm ra chuyện chạy trốn không thành công như thế này trước mặt nha hoàn, ho khan một tiếng, Don Phi nói một tiếng cảm ơn, đi về phía giả sơn, quay đầu lại liếc nhìn, thấy nha hoàn kia chưa rời đi, vẫn còn nhìn về phía bên này, không khỏi cảm thấy đau đầu, trước tiên chỉ có thể thông thả bước vào giả sơn, thấy trong giả sơn có hai gian nhà xí dựng lên bằng trúc, nước từ phía dưới róc rách chảy qua, bộ dạng thật là cũng có phong nhã.

Không ngờ nhà xí ở đây lại rất có phẩm vị, nếu đã đến rồi, không vào một chút đường như lãng phí phong tình ở đây, cuối cùng Don Phi cũng cảm thấy mình cũng hơi buồn tiêu, thấy hai gian nhà xí không có người, lựa chọn gian bên trái bước vào.

Nhà xí không có ký hiệu, nhưng nam trái nữ phải mà.

Hấn cũng mặc kệ suy đoán của mình có chính xác hay không, bước vào nhà xí kéo cửa trúc lại, không đợi còi quản, đột nhiên giờ tay sờ tượng ngọc đeo trên cổ, nhũ mảy.

Lúc này khi tìm hấn đang đập loạn xạ đã từng sờ vào ngực, cảm giác được ngọc thạch hơi ấm, hấn không phải kẻ háo sắc, lẽ nào tượng ngọc này là kẻ háo sắc?

Đon Phi nghĩ đến ý này có chút buồn cười, nhưng đã không thể bỏ qua sự kỳ dị của tượng ngọc, trước đó không lâu, khi hấn cứu Hồ Đầu cũng từng cảm thấy ngực nóng lên, sau đó dưới chân cứng cáp, như vậy mới cứu được Hồ Đầu trong tình huống không khả năng lắm.

Mà trước đó nữa, hấn cứu Ô Thanh từ miệng chó cũng là như vậy.

Một lần hai lần còn có thể nói trùng hợp, nhưng chuyện kiểu này xuất hiện liên tiếp lần này đến lần khác lại khiến Don Phi không thể không hoài nghi là tượng ngọc có vấn đề.

Tất cả đều xảy ra sau khi Mã Vị Lai cho hấn bức tượng ngọc này!

Kỳ thật sau khi cứu Ô Thanh, Don Phi đã xem qua tượng ngọc này, nhưng lật qua lật lại cũng không nhìn ra trò gì, hôm nay khi nhìn lại, tượng ngọc vẫn là tượng ngọc.

Đon Phi lật qua lật lại nhìn hồi lâu, thầm nhũ mảy.

Tại sao Mã Vị Lai cho hấn bức tượng ngọc này?

Nhưng nói tổng thể, nếu tượng ngọc này thực sự có điều khác thường, thì vẫn là giúp hấn nhiều hơn, ngoài trừ biểu hiện háo sắc khi gặp Như Tiên hôm nay ra.

Là có nguy hiểm thì tượng ngọc mới có điểm kỳ dị? Vậy không phải là hấn phải nhảy vào mấy hố lừa thử xem sao, nhưng cứ như vậy rất dễ bị bệnh tim.

Nhưng tìm đập mạnh khi gặp Như Tiên là thế nào? Nữ nhân này lần đầu gặp mặt, cũng không thể có nguy hiểm đối với hấn, nhiều nhất là có chút hấp dẫn thôi.

Đon Phi nghĩ ngợi lung tung nửa ngày, vẫn cảm thấy không nắm được trọng điểm, cầm tượng ngọc mà vẫn không hiểu ra sao, lúc này mới chịu buông tượng ngọc xuống, chính lúc đó trong lòng bỗng giật thót.

Bốp!

Một tiếng vang nhỏ từ phía trước truyền đến, trong khoảnh khắc một hàn quang chẻ vách trúc mà vào, đâm thẳng phía dưới hấn.

Trong lòng Don Phi hoảng hốt, trong lúc liều mạng vịn eo né tránh, chỉ là hàn quang kia đến cực nhanh, quét qua phần hông của hấn, lạnh buốt mang theo cơn đau đốn bồng rớt.

Có máu tươi bắn ra!

Vù!

Hàn quang chột lui, vách trúc phía trước hiện ra một không trống, cũng khiến Don Phi mơ hồ nhìn thấy hàn quang là đến từ một thanh kiếm dài hẹp như độc xà, người cầm kiếm dường như thân mặc áo đen.

Xuy!

Trường kiếm lại vào, nhưng lần này là nhắm đến ngực của Don Phi. Khi trường kiếm rút ra Don Phi sớm đã lùi về cửa nhà xí ở phía sau, lúc này mới phát hiện không biết lúc nào, cửa nhà xí lại bị khóa ở bên ngoài.

Đây là nhà xí người nào thiết kế? Tại sao lại khóa ở bên ngoài?

Trong lòng Đôn Phi hoảng hốt, khi mắt thấy kiếm sắc sắp đâm vào ngực đột nhiên hết lớn một tiếng, chỉ thấy ngực hần có một tia sáng yếu ớt lóe lên, trong một khắc, chân hần lại giống như gấn pháo xung thiên bay thẳng lên trời!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vấn đề của Như Tiên

Phanh!

Đôn Phi húc đầu vào trần phòng vệ sinh làm cho tung hết cả óc.

Cũng may óc phòng này bất quá cũng chỉ dùng để che mưa, không ngờ lại yếu đuối đến như thế, hoàn toàn được bện bằng cỏ dại và lá trúc, cũng không tính là chắc chắn, bị Đôn Phi va đầu vào một cái liền tan tành. Hần dùng hết sức để lao lên, vừa lúc tránh kịp nhất kiếm trí mạng kia, vội vàng giơ tay bắt lấy tường nhà xí thăm dò, sau đó liền nghiêng người nhắm phía óc phòng nhảy ra.

Mới vừa rơi xuống dưới đất, Đôn Phi chỉ thấy sao bay đầy trời. Khắp nơi là cỏ dại và vô trúc bay toán loạn nhưng y vẫn cố híp mắt lùi lại mấy bước, hai tay nắm lại bày ra tư thế của quyền anh, chờ đợi đòn tấn công tiếp theo của đối thủ.

Chợt nghe một trận lộp bộp vang lên, Đôn Phi cuối cùng cũng thấy rõ tình huống trước mắt. Giả sơn vẫn là giả sơn, nhà xí thì đã bay mất óc, thế nhưng trước mắt y lại chẳng có một ma nào cả.

Đôn Phi nhấp nháy mắt, xác định trước mắt thật sự không có ai. Đi vòng quanh toà giả sơn kia một lần cũng không thấy bóng dáng nào cả. Vừa ngừng đầu nhìn lên, chợt thấy nha hoàn ở xa xa kia vẫn đang hướng phía này nhìn lại. Thấy Đôn Phi vừa đi vừa ôm hông, không cần phải nói cũng biết cô ta kinh ngạc đến mức nào.

Đôn Phi nhìn nha hoàn kia một lúc, rốt cục hỏi cô ta: - Vừa nãy cô có thấy ai lảng vảng ở đây không? Là ai muốn giết hần đây? Không phải Đôn Phi không đoán ra được, mà là bởi vì hần cảm thấy có tới mấy người có khả năng là thù phạm.

Có thể là Tào Phi mà hần vừa đắc tội này, hay là kẻ thù cũ Hạ Hầu Hành chẳng hạn. Đương nhiên không có khả năng Tào Phi tự mình động thủ rồi, chỉ có thể là cây đao bên cạnh y mà thôi.

Lão tử đã làm gì nên chuyện chứ. Theo lý thuyết nếu đã biết trước, tới cái thời đại Tam Quốc này chỉ cần tìm một cái đuôi mà ôm là thuận buồm xuôi gió mới đúng, chả hiểu sao đuôi còn chưa kịp ôm, đã chọc vào một đồng lớn kẻ thù rồi.

Nha hoàn cũng không nhận ra Đôn Phi đang bực mình, đợi một lúc mới nói: - Ta có thấy một người đi qua.

- Là ai? Đôn Phi tâm thần chấn động, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên miệng vết thương, cảm thấy máu vẫn có màu đỏ tươi, liền cảm thấy an tâm không ít. Dù sao hần bị thương cũng không nặng, chỉ cần không trúng độc là tốt rồi.

- Không phải là người đây sao? Nha hoàn kia hiểu kỳ hỏi.

Nàng này còn rất là hài hước nha.

Đôn Phi rất muốn trở tài hài hước cho nàng một cái tát, kể cả nhân sĩ thành công cũng có lúc mất không chế đấy, tuy nhiên vừa suy nghĩ lại, cảm thấy người ta nói cũng không sai. Ít nhất nàng còn cho ta là người, không nói ta là một con cẩu độc thân cũng đã rất nể tình rồi.

Tự giễu xong, Đôn Phi cũng không để ý tới khuôn mặt ửng đỏ của nha hoàn, liền cời bỏ xiêm y lộ ra phần hông bị thương, xé một khối vải bông ở góc áo lót lên miệng vết thương, sau đó đơn giản buộc lại bằng đai lưng. Đôn Phi thường đi khảo cổ ngoài dã ngoại cũng có lúc bị thương, lúc này tự nhiên quen tay xử lý vết thương rất tự nhiên.

Nha hoàn kia dù cho cả khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng bừng nhưng vẫn không chịu dời tầm mắt khỏi Đôn Phi, thấy hần rốt cục xử lý xong miệng vết thương mới nhẹ giọng hỏi: - Người không sao chứ?

Cô nói mà không biết nghĩ à?

Nhìn ta như vậy theo cô thì có sao không?

Đôn Phi liền hỏi ngược lại:

- Cô thấy ta có còn đủ khoẻ để uống hai chén không?

- Đủ mà, đủ mà. Nha hoàn liên tục gật đầu, nói: - Như Tiên cô nương vẫn đang ở trên lầu đợi người kia kia...

Đon Phi nghe thấy thế suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh. Nhìn bộ dạng của nha hoàn này, hình như đang hoài nghi hần muốn chạy trốn thì phải, chỉ đành thở dài nói: - Ta liền đi lên ngay đây. Mới vừa nãy còn không cảm thấy ra sao, hiện giờ nguy cơ vừa giải trừ, hần lập tức cảm thấy từng trận đau đớn từ miệng vết thương, khắp khắp khiêng mãi mới lên được trên lầu, chợt nghe thấy từng trận hoan hô, chỉ thấy Tào Phúc kêu lên: - Đon Phi, người ở chỗ nào mới chạy về thế.

Tào Phúc lúc này quả thật cảm giác như đang ngồi trên đồng than. Bình thường hai tên Hạ Hầu Hành, Tào Phi vẫn lấy y ra làm đối tượng châm chọc, khiêu khích, Như Tiên lại luôn lãnh đạm với y, náo nhiệt luôn luôn dành cho người khác, không chút quan hệ gì đến y, chính đang lúc cảm thấy rất mất mặt lại chợt nhìn thấy Đon Phi đi lên, lập tức không khác gì nhìn thấy cứu tinh.

Thế nhưng nhìn thấy quần áo Đon Phi lại dính đầy máu tươi, Tào Phúc mới giật mình hỏi: - Người làm sao thế?

Người nghĩ ta đang có kinh nguyệt chắc? Sao tự nhiên lại hỏi câu vô nghĩa thế?

Lúc trước Đon Phi vốn đang nổi giận đùng đùng, thế nhưng lúc đi lên cầu thang đã dần dần tỉnh táo lại. Dù sao nam nhân vẫn luôn bất đồng với nữ nhân, nữ nhân bị uy khuất thì chỉ biết khóc lóc kể lể, ai nhìn thấy cũng thương xót, thế nhưng nam nhân mà cũng khóc lóc kể lể như thế, đại đa số thời điểm cũng chỉ nhận được đánh giá là người đáng thương tất có chỗ đáng trách mà thôi.

Nói chung hần đang rất khó chịu, không có hứng thú bày trò mua vui cho mấy người này.

Lúc này nổi giận đùng đùng thét hỏi cũng chả được tích sự gì. Đon Phi cũng không nói gì, chỉ đi đến đứng đằng sau Tào Phúc, dựa vào tường, lạnh lùng nhìn mọi người.

Trên lầu không thiếu một người nào, xem ra cũng không có manh mối nào để lần theo. Tuy nhiên kể cả có người rời khỏi đi chẳng nữa, Đon Phi cũng không phải Conan, cho dù tìm ra chân tướng, nhưng hần cũng không có công an giúp đỡ, dùng mồm mép cũng chẳng có cách nào bảo được thù.

Mọi người bị câu hỏi của Tào Phúc hấp dẫn sự chú ý, vừa nhìn thấy bộ dạng của Đon Phi đều hơi có chút giật mình. Như Tiên có vẻ như mở miệng muốn hỏi, nhưng vừa liếc mắt nhìn đám Tào Phi một cái, rốt cục lại điềm nhiên cười nói như bình thường.

Hạ Hầu Hành thấy Đon Phi toàn thân là máu cũng hơi lộ ra vẻ giật mình, được một lát liền cười ha hả nói: - Tên gia nô này ra ngoài tiểu tiện không ngờ cũng dính một thân máu, cũng coi là thiên cổ kỳ nhân rồi.

Mọi người không kìm được liền cười to.

Đon Phi âm thầm cắn răng, không ngờ cũng phụ họa cười theo, tuy nhiên trong lòng lại tràn đầy lạnh giá. Mặc dù hần đã sớm biết đây là một thời đại mà mạng người chỉ như cỏ dại, pháp lệnh thì như chó má, cho dù là tính mạng của Thiên tử trong Hứa Đô này cũng không thể bảo đảm. Hần vốn chỉ là một gia nô, tính mạng cũng chỉ bằng con sâu cái kiến mà thôi, dù có mất đi cũng chẳng ai quan tâm. Điều này mãi đến tận đối mặt đạo kiếm khí tàn khốc kia, hần mới ý thức được.

Hạ Hầu Hành thấy thế lại hơi ngẩn ra, thầm nghĩ tiểu tử này thuộc loại chó cắn người không sửa đây mà, lập tức lại nói: - Mới vừa nãy người nói một câu rất hay... Phân có thể nhịn nhưng nước tiểu không thể nhịn. Thật sự là khiến người khác phải tán dương mà...

Y còn chưa dứt lời, liền ôm bụng cười không ngừng, mọi người thấy thế cũng cười theo. Như Tiên thấy Đon Phi lại càng trầm mặc không nói, đột nhiên hỏi: - Hạ Hầu công tử, có thể để ta hỏi một câu không?

Hạ Hầu Hành ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới Đon Phi và Như Tiên hình như cũng có chút quan hệ, rốt cục nói: - Như Tiên cô nương cứ nói.

Trên lầu lập tức tĩnh lặng lại, tất cả mọi người đều có chút tò mò nhìn Như Tiên, không rõ nàng có quan hệ gì với Đon Phi.

Một lúc lâu sau, Như Tiên mới hạ giọng hỏi: - Đon Phi, người có quen một nữ tử tên là Chân Nhu không?

Đon Phi khá là giật mình.

Tào Ninh Nhi cũng đã từng hỏi hần vấn đề này, sao hôm nay Như Tiên cũng lại hỏi câu hỏi này? Chân Nhu này có bản lĩnh gì thế nhỉ, không ngờ cả hai nữ nhân này ai cũng biết.

Tào Phi cũng là hai mắt toả sáng, vội vàng hỏi: - Chân Nhu này có quan hệ gì với Hà Bắc Chân Mật không?

Mọi người lập tức tỉnh thần tỉnh táo, phải biết rằng hiện nay vẫn đang lưu truyền một câu: "Giang Đông có nhị Kiều, Hà Bắc Chân Mật xinh". Câu này là nói về tam đại mỹ nữ trên thiên hạ.

Nhị Kiều dĩ nhiên là chi Giang Đông Đại Kiều và Tiểu Kiều, có thể nói là danh truyền thiên hạ, cổ kim đều biết. Còn Chân Mật lúc này tuy đã là vợ của con trai Viên Thiệu là Viên Hí, thế nhưng vợ người bao giờ cũng ngon mà. Mọi người ở đây vừa nghe thấy tên của Chân Mật, cũng dẫn đến không ít hứng thú.

Đon Phi liếc nhìn Tào Phi một cái, nhớ rõ tiểu tử này phá Nghiệp Thành xong còn lấy Chân Mật làm vợ, thậm chí còn truyền ngôi cho con của Chân Mật là Tào Duệ, bởi vậy hứng thú của y với Chân Mật không cần nói cũng biết.

Như Tiên chỉ cười nhạt một tiếng, nói: - Nghe nói Chân Nhu chính là muội muội của Chân Mật, mỹ mạo cũng không kém Chân Mật. Thấy Hạ Hầu Hành dường như đang có chút ngẩn ra, Như Tiên liền cười hỏi: - Hạ Hầu công tử có hứng thú với Chân Mật sao?

Hạ Hầu Hành vội vàng lau nước miếng trên khoé miệng, vội vàng đáp: - Làm gì có, trong mắt ta, không có bất kỳ nữ nhân nào có thể sánh bằng Như Tiên cô nương được.

Loại lời tán tỉnh vô liêm sỉ này nói ra khiến cho nam nhân rất khó chịu, còn nữ nhân mặc kệ là có tin hay không, dù sao cũng sẽ có chút ưa thích, chỉ thấy Như Tiên duyên dáng cười với Hạ Hầu Hành một tiếng, khiến cho y không khỏi hồn bay lên trời.

Từ lúc Đôn Phi đi lên lầu, Quách Gia chỉ liếc nhìn hần một lần sau đó lại cúi đầu tiếp tục uống rượu, lúc này lại ngẩng đầu liếc nhìn Như Tiên một cái.

Như Tiên lại quay về Đôn Phi nói: - Đôn Phi, ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của Như Tiên đấy?

Đôn Phi chỉ trầm mặc một lát, rồi cục nói:

- Ta cũng không biết Chân Nhu.

- Vậy sao? Như Tiên hơi lộ ra vài phần kinh ngạc, lập tức lại bị ý cười che dấu.

Hạ Hầu Hành lại nhìn không được hỏi: - Như Tiên cô nương, nàng tại sao lại nhắc đến nữ nhân Chân Nhu này?

Như Tiên thần nhiên nói: - Ta nghe nói có một người tên Đôn Phi từng đính hôn với vị Chân Nhu này, còn tưởng rằng là Đôn Phi cơ đấy, không ngờ là đoán sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Trái đất quá nguy hiểm.

Trong lòng Đôn Phi lạnh lẽo, thầm nghĩ Tào Ninh Nhi đã từng nhắc đến lúc trước tên gia nô kia là vì báo thù mới bán mình vào Tào gia làm nô, chẳng lẽ chuyện này là có thật à? Lão tử thù mới hận cũ cộng hết cả vào, nghĩ muốn thuận lợi bãi bình chuyện này cũng không phải đơn giản như vậy.

Hạ Hầu Hành lúc này lại cười ha hả nói: - Nàng Chân Nhu kia có lẽ tướng mạo không bằng được Như Tiên cô nương, thế nhưng dù sao cũng là thế gia vọng tộc Hà Bắc Chân thị, làm sao có thể có quan hệ với một tên gia nô được chứ. Như Tiên cô nương quả đúng là biết nói đùa.

Như Tiên chỉ khẽ ừ một tiếng, đôi mắt tò mò vẫn nhìn chăm chăm vào Đôn Phi như muốn nhìn ra thật giả trong lời nói của hắn.

Đôn Phi căn bản không lộ ra vẻ mặt gì cả, cũng không làm ra một bộ khổ lớn thù sâu, chỉ hơi hơi cười cười, chợt lại nghe Hạ Hầu Hành tiếp tục nói: - Đôn Phi, nghe công tử của nhà ngươi nói, chuyện được đường Tào gia, chỉ cần ngươi trở về là có thể giải quyết. Hiện giờ ngươi đã quay lại, không biết chuyện này nên giải quyết thế nào đây?

Đôn Phi có chút tức giận trong lòng, căn bản không cần hỏi cũng biết Tào Phúc là bởi vì bị bọn họ trêu chọc, mới mang hắn ra làm bia đỡ đạn đây mà.

Hắn đúng là chẳng có chút hứng thú nào với Chân Mật, Chân Nhu gì cả. Thầm nghĩ, lão tử đi đến thời này, vốn chỉ muốn làm một vị nhân sĩ thành công, có một cuộc sống an phận, kiếm thêm chút tiền từ bất động sản, cả ngày có thể sống phóng khoáng, được người ta tôn trọng là cảm thấy mỹ mãn rồi.

Nhưng ngay cả cái nguyện vọng thấp nhất này cũng có vẻ rất khó thực hiện được. Trái đất này đúng là quá nguy hiểm, đi lên sao Hoả lại không thể quay trở về, không cần thận lại đến cái sát thủ sao Diêm Vương, nói không chừng sự nghiệp của lão tử còn chưa thành đã chết lênh bà lênh bênh rồi. Lão tử lúc nào cũng tỏ ra khiêm tốn, vì sao các ngươi cứ bức lão tử phải nổi bão cơ chứ?

Nhìn bộ dạng hùng hổ của Hạ Hầu Hành, Đôn Phi đột nhiên cười cười đáp: - Hạ Hầu công tử, muốn giải quyết chuyện này quả thật đơn giản đến cực điểm, chẳng qua ta sợ công tử chịu không nổi mà thôi.

- Gì cơ?

Tròng mắt của Hạ Hầu Hành gần như muốn lồi ra, mọi người chung quanh cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Mọi người vốn nghĩ hai người Tào Phúc và Đôn Phi chẳng qua chỉ là hai tên hề mà thôi, nhưng nghe thấy Đôn Phi vừa nói như thế, đều thấy khiếp sợ không thôi. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nếu đã là người trong hội, vậy thì phải biết tuân thủ quy định trong hội.

Tào Tháo cấm người trong tộc đánh cuộc với nhau, đương nhiên là vì đề phòng trong tộc có xung đột, ảnh hưởng đến hòa khí. Người tôn trọng luật lệ cờ bạc không phải là không có, nhưng quả thật đúng là hiếm thấy như gấu trúc vậy. Đại bộ phận dân cờ bạc đều là phường vô lại, cái trò dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra đã quá là quen thuộc rồi.

Tuy nhiên đám Tào Phi cũng không để ý cho lắm, thỉnh thoảng cũng tổ chức chơi lên một chút

Cổ kim quả thật đều như nhau, cũng giống như đám nhị thế tổ thời hiện đại vậy. Đám người Tào Phi, Hạ Hầu Hành, Tào Phức tuy rằng không tính là nhị thế tổ, thế nhưng đều là loại ý vào bậc cha chú mà kiêu ngạo.

Tào Phi thích chơi đánh cược, đám Hạ Hầu Hành không nói đến chuyện muốn lấy lòng Tào Phi, ngay chuyện muốn gia nhập vòng tròn này cũng đã không thể không đánh cược rồi. Tuy nhiên bọn họ vẫn còn biết chút chừng mực, Tào Phức thua mất được đường của Tào gia, Hạ Hầu Hành vốn muốn ép y phải trả nợ, thế nhưng nghe thấy Tào Ninh Nhi buông lời độc ác xong, chung quy cũng không dám tiến thêm một bước chèn ép.

Chẳng may sự tình lan đến tai Tào Tháo, lại đúng vào lúc tâm tính của ông ta không tốt, có khi cả đám đều xui xẻo chứ không đùa. Cho dù chỉ là Tào Hồng biết được, không cần nói đến Tào Phức, mọi người cũng đừng hòng có quả ngon để ăn.

Tuy nhiên cũng bởi vì như vậy, Tào Phức mới không ngẩng đầu lên nổi. Chuyện này không liên quan đến việc có tuân thủ ước hẹn hay không, chỉ cần là kẻ có nợ không trả đã đủ để người ta xem thường rồi.

Hạ Hầu Hành cũng biết đây là một món nợ khó đòi, căn bản cũng không muốn bức Tào Phức làm gì, chẳng qua là mượn chuyện này để chèn ép y mà thôi. Chỉ cần đặt mình vào hoàn cảnh của Tào Phức, dù là bất kể người nào, cũng đều biết rất khó để trả lại khoản nợ này. Lúc này lại nghe Đôn Phi nói rằng khoản nợ này rất dễ giải quyết, lại còn cho rằng Hạ Hầu Hành sẽ chịu không nổi, mọi người sao có thể không sợ hãi cho được.

Được một lúc lâu sau, Hạ Hầu Hành mới lặng lẽ cười lạnh nói:

- Tiêu tử ngươi nằm mơ giữa ban ngày à, nói cho ngươi biết, dưới gầm trời này không có chuyện gì là bản công tử không thể thừa nhận. Người có "cao kiến" gì thì mau nói ra đi.

Đôn Phi nghe ra ý trào phúng trong lời nói của Hạ Hầu Hành, nhưng cũng không nóng nảy. Đột nhiên lại xoay người ngồi xuống bên cạnh Tào Phức, nhìn đau ghé vào lỗ tai y, thấp giọng nói: - Đại công tử, chỉ cần dẫm lên đầu Hạ Hầu Hành một lần, giành được sự chú ý của Như Tiên cô nương, có phải bảo công tử làm gì cũng nguyện ý hay không?

Tào Phức vốn đang ủ rũ như một con gà trống thua trận, một câu nói của Đôn Phi liền khiến y có cảm giác như đang nằm mơ, nhưng cũng khiến y hưng phấn như đánh máu gà vậy, vội đáp: - Đương nhiên!

Y vốn đang cố gồng mình chịu đựng chế nhạo, lúc này lại nghe Đôn Phi nói hay như thế, nhất thời cũng không quá tin tưởng, chần chờ hỏi: - Thế nhưng ngươi muốn ta làm chuyện gì?

- Công tử yên tâm, chuyện này khẳng định công tử có thể làm được. - Đôn Phi thấp giọng đáp, sau đó liền đứng lên, nói: - Hạ Hầu công tử, công tử nhà ta quyết định lại đánh bạc với ngài một hồi nữa.

Hạ Hầu Hành đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền cười lên ha hả.

Cả đám Tào Phi, Hạ Hầu Mậu cũng ôm bụng cười to. Hạ Hầu Mậu còn hét lên: - Các ngươi cứ trả hết nợ đi rồi tính.

Như Tiên thấy mọi người vẫn tiếp tục chế nhạo, trong lòng cũng âm thầm thở dài.

Đôn Phi vẫn không quan tâm, trầm giọng nói: - Có câu nói rất hay là, còn đánh cược là còn chưa thua. Một câu này vừa nói ra liền khiến mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, thầm nghĩ sao câu nói này mình chưa từng nghe thấy nhỉ? Xem ra nếu là bàn về đánh cược, tiêu tử này cũng coi như có chút môn đạo

- Một khi đã như thế, Hạ Hầu công tử cũng nên cho chúng ta một cơ hội lật kèo chứ. Đôn Phi ngừng một chút lại chậm rãi nói tiếp: - Nếu như chúng ta thắng, như vậy chuyện được đường Tào gia cũng không cần nhắc lại nữa.

- Thế nếu như các ngươi lại thua thì sao? Hạ Hầu Hành tiếp tục châm chọc: - Các ngươi lấy cái gì ra mà trả?

Đôn Phi lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Hành hồi lâu, từng chữ từng chữ nói ra: - Nếu chúng ta thua, liền trả cho công tử hai trăm kim!

Mọi người đều ồ lên, Tào Phức mém tý nữa thì té xỉu, ngay Tào Phi cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Phải biết rằng bây giờ Tào thị tuy là đang uy chấn phương bắc, thế nhưng Tào Tháo bản thân vẫn rất biết tiết kiệm. Lịch sử có ghi lại ngay chính thế phụ nhân của Tào Tháo là Đinh phu nhân cũng phải tự mình xe sợi dệt quần áo, người mặc quần áo có mụn vá trong phủ cũng không phải là hiếm thấy, cảnh tượng xa hoa cũng là đến về sau mới có. Cứ thế, trên lâm dưới theo, quan dân trong Hứa Đô bất kể là có thích hay không, đều phải tỏ ra ta đây rất biết tiết kiệm

Dù sao đây là ý của bề trên, người thông minh không muốn bị mời đi uống trà tốt nhất nên nhịn một chút, chỉ nên ở nhà uống nước, không nên tìm Mao Đài uống làm gì.

Hoàng kim vào thời Hán là lấy cân làm đơn vị tính toán, một cân hoàng kim còn được gọi là một kim, một cân bằng một vạn tiền. Vào thời loạn thế, hoàng kim lại càng quý giá, hai trăm kim tại Hứa Đô tuyệt đối có thể xem là một món tiền khổng lồ. Tào Phi tuy là một Thế Tử, thế nhưng người muốn y lập tức xuất ra hai trăm kim cũng là không thể nào đấy, chớ đừng nói chi là Tào Phức rồi.

Ai cũng không ngờ nổi Đôn Phi vừa mở miệng là ra từng ấy tiền đặt cược, tự nhiên đều kinh dị.

Hạ Hầu Hành ban đầu cũng khá là khiếp sợ, sau đó liền bật cười nói: - Ngươi không sợ gió thổi bay mất lưỡi... Y còn chưa dứt lời, đầu lưỡi thiếu chút nữa là bị chính mình cắn đứt rồi.

Chỉ thấy Đôn Phi lấy trong lòng ra một khối hoàng kim lớn đặt lên bàn, thản nhiên nói:

- Khối hoàng kim này là tiền thế chấp.

Mọi người vừa nhìn thấy khối hoàng kim, lại nhìn về phía Đôn Phi, đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi. Trong số những người ở đây chỉ cần có ai lấy được hoàng kim từ trong người ra đã là hiếm thấy rồi, tên gia nô này sao có thể xa xỉ như vậy chứ?

Tào Phức lại giật mình thiếu chút nữa tự nuốt luôn đầu lưỡi. Vừa nãy y còn cho Đôn Phi một ít hoàng kim, cảm thấy trong lòng đau đớn không thôi, nhưng dù sao cũng là chuyện cấp bách, y cũng không quan tâm được nhiều. Ai mà ngờ tên gia nô này còn giàu có hơn y nhiều đến thế.

Đôn Phi vẫn lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Hành nói: - Hạ Hầu công tử, số hoàng kim này đã đủ hay chưa?

- Vẫn không đủ, khối hoàng kim này vẫn chưa đủ để mua được đường. Hạ Hầu Hành thấy Đôn Phi so với y còn cao phú soái hơn cả y, há chịu yếu thế, lập tức lại nói: - Ai biết các ngươi có thể xuất ra nổi hai trăm kim hay không? Nếu là xuất không ra...

- Vậy công tử cứ chém đầu ta là được! Đôn Phi nói như chém đinh chặt sắt.

Trên lầu lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người đều khó có thể tin nhìn Đôn Phi, không ngờ tên gia nô này lại quyết tuyệt đến mức này, trong mắt Như Tiên cũng lộ ra một tia kinh ngạc, chợt nghe Đôn Phi lại chậm rãi nói tiếp: - Hạ Hầu công tử không phải rất muốn đầu của ta hay sao?

Hạ Hầu Hành trông thấy ánh mắt lạnh lẽo của Đôn Phi, không biết tại sao trong ngực liền bốc lên một luồng hàn ý, trong lúc nhất thời cũng nói không ra lời.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đặt cược

Đôn Phi vốn không sợ đánh cược thua, dù sao số hoàng kim mà y lấy được từ chỗ mộ thất kia còn vượt xa hai trăm kim, đây chẳng qua là lấy tiền làm lưì mà thôi. Nếu không thể sống khiêm tốn được, thà rằng lên giọng lòi kéo sự chú ý của người khác còn hơn, để nếu có ai muốn chọc vào hấn cũng phải suy nghĩ hậu quả đã.

- Bây giờ sao đây, Hạ Hầu công tử? Chẳng lẽ công tử không dám đánh cược nữa à? Hay là sợ thua cược, không bằng trực tiếp âm thầm lấy đầu của ta còn dễ hơn?

Đôn Phi trầm giọng nói.

Hạ Hầu Hành giận quá thành cười, nói: - Ngươi đã nói như thế thì để ta lại đánh cược với công tử nhà ngươi một lần nữa xem sao. Ngươi yên tâm, ta cũng chả thèm ngần ngại lấy cái đầu chó của ngươi làm gì, muốn lấy nhất định sẽ quang minh chính đại cắt xuống.

Đôn Phi cũng không rõ tiểu tử này nói thật hay giả. Thầm nghĩ nếu như y thật sự là kẻ phái ra sát thủ, như vậy lúc này hẳn là sẽ không ra tay đánh lên.

- Công tử nhà ngươi muốn cược trò gì? Hạ Hầu Hành hỏi, y thủy chung không tin tất cả chuyện này là chủ ý của Đôn Phi, càng cảm thấy phải đánh cược với Đôn Phi là chuyện rất mất mặt.

Đôn Phi từ ngay lúc ban đầu đã nghĩ kỹ cả rồi, liền đáp: - Chúng ta cược trong một tháng, doanh thu của quán rượu Tào gia sẽ vượt qua quán rượu Hạ Hầu gia.

Hạ Hầu Hành đầu tiên hơi ngần ra, sau đó liền cười to, nói: - Ta vốn biết tiểu tử ngươi làm ra cái món bánh bao gì đó, thế nhưng nếu như ngươi nghĩ dựa vào món bánh bao ấy là có thể thắng được quán rượu của Hạ Hầu gia, không khỏi cũng quá si tâm vọng tưởng rồi.

Mọi người đều tỏ ra thập phần tò mò, dồn dập hỏi: - Bánh bao là món gì? Vừa nghe Hạ Hầu Hành hơi giải thích một chút, Tào Phi liền chép chép miệng nói: - Còn có món ăn như thế à? Rảnh rồi phải đến nếm thử một chút mới được.

Thấy ánh mắt hơi chút bất mãn của Hạ Hầu Hành, Tào Phi liền cười nói: - Ta chỉ đùa với Bá Quyền một chút thôi. Ừ, đúng rồi, các người có chấp nhận người bên ngoài thêm cuộc không.

- Đương nhiên là có rồi. Không ngờ cả hai người Hạ Hầu Hành và Đôn Phi đều đồng thanh đáp. Hạ Hầu Hành thấy thế liền lập tức nói tiếp: - Bên thua phải bồi thường tiền đầy đủ.

- Như vậy ta đánh năm mươi kim. Tào Phi đợi một chút lại thuận miệng nói tiếp: - Hạ Hầu Hành thắng. Mấy người đứng phía sau thấy Thế Từ đã đặt cược, tự nhiên cũng là chó đú theo đàn.

Năm kim, Hạ Hầu Hành thắng!

Mười kim, Hạ Hầu Hành thắng!

Hai mươi kim!

- Ta ra ba mươi kim đánh cược Hạ Hầu đại ca thắng. Hạ Hầu Mậu kêu lên, hiển nhiên y đã nhận định Đôn Phi là thua chắc rồi.

Đôn Phi thần sắc bất động, thầm nghĩ các người cứ việc đặt thật nhiều tiền vào, lão tử ai đến cũng không từ chối. Lần này chỉ cần kiếm một vỏ lớn, sau đó tìm một nơi phong thủy bảo địa để ẩn cư là mỹ mãn rồi.

Tào Phúc bây giờ thoát nhìn có chút hữu khí vô lực, kéo ống tay áo Đôn Phi thấp giọng nói: - Ta không có lòng tin thắng nổi Hạ Hầu Hành đâu... Nói đến đây chợt thấy Đôn Phi trừng mắt nhìn, Tào Phúc tự nhiên lại có vài phần sợ hãi, đành ngưng ngừng nói tiếp: - Ta chỉ đùa mà thôi, chỉ đùa mà thôi.

Tiểu tử người thích tự mình tìm chết, ta cũng không phạt bồi người được. Tào Phúc thầm nói trong lòng.

Như Tiên chớp động làn thu ba, nhìn về phía Quách Gia đang uống rượu nói: - Tể Tửu đại nhân, lần này Hạ Hầu công tử mời khách, đại nhân nhất định phải uống hoà vốn gốc mới chịu thu tay lại sao? Mọi người ai cũng đặt cược, đại nhân không tham gia không khỏi cũng có chút vô vị rồi.

Quách Gia nghe vậy liền đặt chén rượu xuống, thần nhiên nói: - Hảo ý của Như Tiên cô nương, tại hạ sao dám không nghe. Tốt, ta cũng đặt cược, ta cược một quan tiền.

Đột nhiên lại quay về phía Đôn Phi nói tiếp:

- Đặt phía Đôn Phi và Cật Viễn thắng cuộc đánh cược này.

Câu này vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngẩn ra. Bọn họ đều vẫn cho rằng Hạ Hầu Hành nhất định sẽ thắng, không ngờ được rằng Quách Gia sẽ đưa ra lựa chọn như vậy. Mà không cần nói đến người khác, ngay cả Đôn Phi cũng rất là kinh ngạc, thầm nghĩ tiểu tử này trắng niên mặt sớm, cũng không phải không có nguyên nhân, hoá ra cũng là loại người thích làm việc theo kiểu không giống lẽ thường. Lão tử là do bất đắc dĩ mới phải lấy công làm thủ, dù sao bảo mệnh mới là quan trọng, không ngờ người lại đặt cược như vậy. Tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ, nhưng người làm thế là tỏ rõ lập trường rồi, không sợ đắc tội với đám người này hay sao?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, mấy người đã đặt cược đều tỏ ra hơi hối hận. Dù sao ai cũng nói Quách Gia liệu sự như thần, chẳng lẽ đã nhìn ra Tào Phúc cũng có chút kỳ binh hay sao?

Đúng lúc này, phía cầu thang chợt vang lên tiếng bước chân, chỉ nghe một giọng nói vang lên: - Khó được Tể Tửu đại nhân lại có nhã hứng như thế, tại hạ dù không biết mọi người đang đánh cược cái gì, nhưng cũng không ngại giúp vui một chút. Một trăm kim, ta cược rằng Bá Quyền sẽ thắng cuộc đánh cược này.

Vừa nói xong, liền thấy một người bước vào trong lầu.

Hạ Hầu Hành nghe thấy thế trên mặt hơi lộ ý mừng, còn Quách Gia cũng chỉ hơi cười cười, lại bung lên chén rượu uống tiếp, thế nhưng ánh mắt vẫn hơi chút loé lên, trong hờ hững có chứa chút ý lạnh lẽo.

Đôn Phi ngoài sáng thì tỏ chức đánh cược, bên trong lại âm thầm quan sát, muốn thử đóng vai Conan, tìm ra chỗ sơ hở của kẻ muốn hại y, chỉ có điều mọi người ở đây có lẽ không có ai là hung thủ, nếu không thì đều là vua màn ảnh đoạt giải Oscar rồi. Nói chung ai ai cũng là một bộ hoặc giật mình kinh ngạc, hoặc mỉm cười khinh thường, còn cái kiểu có vẻ có thâm cừu đại hận với hắn, thì hình như không có người nào như thế.

Nếu không phải bên hông vẫn còn hơi chút đau đớn, Đôn Phi gần như cho rằng vụ ám sát ở phòng vệ sinh chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi. Đúng lúc hắn đang cân nhắc trong lòng, lúc này lại có một vị liên đánh cược là cái gì cũng không biết mà vẫn dám đặt tiền, không khỏi hơi chút nhủ mảy.

Thoáng nhìn qua thần sắc lãnh đạm của Quách Gia, trong lòng Đôn Phi khẽ động, thầm nghĩ tên Quách Gia này bề ngoài nhìn như Smart, kỳ thực là món bánh xa-xi-ma mới đúng. Người không cần vào một miếng, vĩnh viễn không biết được mùi vị trong đó là thế nào

Quách Gia rất quen thuộc với Thế Từ Tào Phi, đối với Như Tiên cũng tỏ ra rất có hứng thú, cho dù là một tên gia nô như Đôn Phi, y cũng lấy thái độ bình đẳng để đối đãi, không có chút ý khinh miệt nào, điều này nói rõ tiểu tử này vẫn có chút độ lượng, chỉ là không biết kẻ dưới lầu là ai, lại khiến loại người như Quách Gia cũng phải khó chịu như vậy?

Vừa nói vừa đi lên, chỉ thấy một người lắc mình bước vào trong lầu.

Đon Phi vừa thấy người nọ, trong lòng cũng hơi chấn động. Người nọ lưng hồ eo ong, dáng người cao gầy, song chường rất dài, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, cũng có vài phần khí phách.

Nếu nói đến ấn tượng đầu tiên của Don Phi dành cho người này chính là người này đương nhiên là một tên cao to, đẹp trai, nhà giàu rồi.

Cao to đẹp trai thì không cần phải nói rồi, lại còn vừa ra tay đã là một trăm kim, người nói y có phải là con nhà giàu hay không?

Tào Phi tuy thoát nhìn cũng có chút dừng mảnh, thế nhưng bất quá chỉ là uy nghiêm của Thế Tử, còn riêng người này lại khác, cảm giác trong cái dừng mảnh của y còn có thêm vài phần lãnh huyết, có vẻ là một người tâm ngoan thủ lạt. Don Phi nghĩ đến đây âm thầm nhủ mảy, không nghĩ ra kẻ này đến tột cùng là người nào.

Người nọ vừa bước lên lầu, nhìn rõ thế cục trước mắt, liền bước lên trước chấp tay thi lễ với Tào Phi: - Tuân Kỳ tham kiến Thế Tử.

Tào Phi khoát tay nói: - Đến nơi đây không cần khách khí như vậy, nếu đã đến thì ngồi xuống đi.

Tuân Kỳ à? Là người họ Tuân sao?

Đon Phi tâm tư xoay chuyển, lập tức cảm thấy người này chỉ sợ bối cảnh rất thâm hậu. Cuối thời Đông Hán có không ít quyền quý sĩ tộc nổi tiếng, nhưng có thể xem là quý tộc hạng nhất cũng chỉ có vài dòng họ, Tuân thị tuyệt đối được xem là một trong số đó.

Độc Tam Quốc có ai không biết đến Mã thị ngũ Thường, Tuân thị bát Long chứ?

Tuy nhiên Tuân thị bát Long bây giờ chỉ sợ đều đã xuống mồ cả rồi, thế nhưng Tuân thị lại chẳng có chút suy bại nào, ngược lại còn ngày càng cường thịnh. Nói toạc ra là hiện giờ Tuân gia có đôi thúc cháu Tuân Úc, Tuân Du. Hai người này có thể xem là song kiệt đã giúp Tào Tháo bày mưu đặt kế rất nhiều, được Tào Tháo cực kỳ coi trọng.

Tuân Kỳ này có lẽ là một nhân tài trong Tuân gia đây.

Trong khi Don Phi đang đầy ngập suy nghĩ trong đầu, lúc này Tuân Kỳ đã gật đầu chào hỏi với mấy người sau lưng Tào Phi, sau đó liền vỗ vai Hạ Hầu Hành, hỏi: - Tiểu tử ngươi đến tột cùng là đang đánh cược cái gì?

Vừa nghe Hạ Hầu Hành kể lại đại khái xong, Tuân Kỳ liền liếc mắt nhìn Tào Phức một chút, cũng không tỏ ra mỉa mai, chỉ có điều vẫn cười nói: - Xem ra ta cũng không có cược sai.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Khiêu khích

Quay sang nhìn Như Tiên, Tuân Kỳ mỉm cười nói: - Tại hạ mới về đến Hứa Đô, vừa nghe thấy Hạ Hầu Hành mời khách, không mời mà tới, không nghĩ tới Như Tiên cô nương cũng ở đây, quả thật là một chuyện đáng mừng.

Như Tiên chỉ hé miệng cười khẽ, đáp: - Tuân công tử khách khí rồi. Hôm nay nàng cũng không mở miệng nhiều lắm, thế nhưng giữa mỗi nụ cười hay mỗi cái nhăn mày đều như một đoá tiên hoa phong tình vạn chủng, khiến người nhìn vào tâm động không ngừng, Tuân Kỳ cũng không thể tránh khỏi.

Đon Phi thấy như thế cũng âm thầm kỳ quái, thầm nghĩ trong cái thời loạn thế này, thân phận phụ nữ chỉ như đoá phù dung mà thôi. Thời Tam Quốc không có nhiều danh nữ, ngay Đại Kiều và Nhị Kiều nếu không phải gả vào nhà tốt, cũng sẽ không nổi danh khắp thiên hạ như vậy. Chân Mật cũng vậy, nàng cũng nhờ gả vào nhà tốt mới nổi danh, thế nhưng sách sử có lưu danh hay không vẫn chưa thể biết được. Còn Điều Thuyền thì lại được người đời xưng tụng là một trong tứ đại mỹ nhân, thiên cổ lưu danh, thế nhưng hình như cũng chỉ là nhân vật hư cấu. Thế mà vị Như Tiên cô nương này lại có thể ở đất mũi đầm con cháu nhà quan trong thành Hứa Đô này, có thể khiến cho bọn chúng chỉ tỏ ra ái mộ chứ không háo sắc, luôn luôn khách khí với nàng, thật sự cũng xem là một dị số. Đến tột cùng là vì lý do gì, trong này chỉ sợ còn có ẩn tình khác.

Lúc này Tuân Kỳ liền lấy từ trong lòng ra một chiếc hộp, bên ngoài có màu trắng nhạt, thoát nhìn là từ bạc tinh khiết làm thành. Y liền đưa chiếc hộp cho Như Tiên, nói: - Đây là một món đồ tại hạ ngẫu nhiên lấy được, cũng có chút thú vị, kính xin Như Tiên cô nương vui lòng nhận cho.

- Ngay cả Tuân công tử cũng phải nói thứ này thú vị, Như Tiên quả thật phải nhìn xem nó là thế nào mới được. Như Tiên cũng biết Tuân Kỳ là người có kiến thức phi phàm, thứ đồ tầm thường thật đúng là không hợp nhãn y.

Khẽ mở nắp hộp, đôi mắt đẹp của Như Tiên liền sáng ngời, thờ nhẹ nói: - Đáng yêu quá.

Mọi người đều âm thầm lấy làm lạ, không biết vật này đáng yêu đến mức nào mà khiến Như Tiên phải kêu lên như thế. Tất cả mọi người đều bị nắp hộp che mắt, chỉ mơ hồ cảm thấy trong hộp có chút hào quang dịu dàng thấu ra.

Cánh tay ngọc của Như Tiên khẽ nhấc, thật cẩn thận lấy từ trong hộp ra một con thỏ con trắng nõn, đặt trên lòng bàn tay để mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Con thỏ con này tuy nhiên chỉ bé cỡ nắm tay, thế nhưng hai mắt đỏ bừng, thoát nhìn giống như loài khi ngón cái mà Đôn Phi từng được trông thấy.

Đôn Phi thầm nghĩ nữ nhân đều ưa thích động vật nhỏ, tỷ như BMW, Land Rover vân vân, gã Tuần Kỳ này quả thật rất biết chiều gái. Nghĩ đến đây hẳn lại cảm thấy có chút không đúng, mỹ nhân tay ngọc nõn nà, thỏ ngọc khiết bạch trắng tuyết, dưới ánh đèn chiếu rọi, càng tôn lên phong thái của mỹ nhân, thế nhưng con thỏ con này vẫn không hề nhúc nhích.

Không phải sống, cũng không phải chết, mà là ngọc thật đấy.

Tay nghề của thợ điêu khắc quả thật rất giỏi, không ngờ có thể tạo hình cho thỏ ngọc sống động đến như vậy.

Đôn Phi vừa nhận ra điểm này, rốt cuộc cũng có đôi chút hứng thú.

Mọi người cũng lần lượt nhận ra con thỏ con trước mặt thật ra là do ngọc thạch điêu khắc mà thành, đều là tán thưởng không ngừng. Như Tiên hiển nhiên cũng cực kỳ yêu thích con thỏ ngọc này, liền lập tức hỏi: - Con thỏ ngọc này được tạo hình thực sự vô cùng đáng yêu, thế nhưng chỗ thú vị của nó là ở đâu?

Đôn Phi nghe thấy thế liền hơi giật mình.

Y vẫn cảm giác vị Như Tiên cô nương này rất có tâm cơ. Lúc này lại thấy nàng trong tình huống này vẫn không quên cân nhắc từng chữ trong lời nói của Tuần Kỳ, liền biết tâm tư của nàng tuyệt không phải nữ tử tầm thường có thể sánh được.

Nàng có phải đang cố ý dẫn trò hay không?

Đôn Phi dù sao cũng là người từng trải qua đầu sóng ngọn gió, đương nhiên không muốn quần vào loại chuyện như thế này, liền tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt. Thế nhưng nhìn thấy Quách Gia vẫn đang cầm lên chén rượu chậm rãi uống, lại cảm thấy có chút vấn đề.

Ngoại trừ Đôn Phi là hạ nhân không đáng chào hỏi, Tào Phúc thì đang chịu uất ức, còn lại mọi người trên lầu đều được Tuần Kỳ chào hỏi qua, thế nhưng vì sao y lại giả bộ như không nhìn thấy Quách Gia?

Trên thực tế, nếu bàn về địa vị chốn quan trường, Quách Gia mới là người có chức vị cao nhất ở đây. Tuần Kỳ đương nhiên không phải là loại người thất lễ, như vậy y có ý không chào hỏi Quách Gia là vì hai người có mâu thuẫn à?

Quả nhiên, lúc này Tuần Kỳ rốt cục cũng quay về phía Quách Gia chậm rãi nói: - Tuần Kỳ còn không biết Tể Tुरु đại nhân cũng ở trên này.

Quách Gia lẩm bẩm đáp: - Người cũng không phải là vạn sự thông, làm sao có thể cái gì cũng biết chứ.

Trong mắt Tuần Kỳ chợt lộ ra hàn quang, nói: - Xem ra Như Tiên cô nương cũng không biết chỗ thú vị của thỏ ngọc này là ở đâu, không biết Tể Tुरु đại nhân có phát hiện huyền cơ trong đó hay không.

Như Tiên cũng phụ họa theo: - Đúng vậy nhà, Như Tiên thật sự không biết chỗ thú vị của thỏ ngọc này ở đâu, Tể Tुरु đại nhân bác học đa tài, có thể giúp Như Tiên nhìn một chút không?

Nàng duyên dáng đứng lên, đem thỏ ngọc giơ lên trước mặt Quách Gia. Quách Gia chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền lắc lắc đầu nói: - Ta nhìn không ra.

Như Tiên nghe thấy thế hình như có đôi chút thất vọng.

Hạ Hầu Mậu đứng một bên liền kêu lên: - Như Tiên cô nương, hay nàng để chúng ta xem thử xem sao.

Nói xong liền đứng lên tiếp lấy thỏ ngọc từ tay Như Tiên, truyền cho mọi người cùng xem. Đám người Tào Phi, Hạ Hầu Hành đều thưởng thức được một lúc lâu, chỉ thấy toàn thân thỏ ngọc trắng nõn, riêng hai con mắt lại được làm thành màu đỏ, do hai viên hồng ngọc khảm thành.

Sự quý trọng của thỏ ngọc không cần nói cũng biết, bề ngoài quả thật rất đáng yêu, thế nhưng nói đến chỗ thú vị, mọi người cũng nhìn không ra. Chuyện một vòng xong, thỏ ngọc rốt cuộc quay trở về tay Như Tiên, nàng liền gắt giọng kêu lên: - Tuần công tử, công tử mau vạch trần câu đố đi thôi, nếu không đêm nay Như Tiên chắc chắn sẽ ngủ không ngon đâu.

Tuần Kỳ chỉ khẽ mỉm cười, vẫn nhìn chằm chằm vào Quách Gia nói:

- Mới vừa rồi ta nghe thấy Tể Tुरु đại nhân cũng có hứng thú chơi đánh cược. Tại hạ hiện tại cũng có hứng thú bày ra một cuộc đánh cược, chỉ cần Tể Tुरु đại nhân nhìn ra chỗ thú vị của con thỏ ngọc này, tại hạ liền thua cho Tể Tुरु đại nhân một trăm kim, thế nào?

Mọi người nghe thấy thế đều xôn xao.

Đon Phi cảm thấy Tuân Kỳ đang có ý khiêu khích Quách Gia. Trong lòng liền lầy lăm lăm, hơi hơi nghĩ lại, liền cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản như vậy.

Bên người Tào Tháo có vô số mưu sĩ, thế nhưng chân chính có danh tiếng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, vừa vặn có năm người là: Giả Hủ, Trình Dục, Tuân thị song kiệt Tuân Úc, Tuân Du, và cuối cùng là Quách Gia.

Giả Hủ tính toán không một chỗ sai sót, Trình Dục trung thành và tận tâm, thế nhưng hai người này đều đã già nua, lúc này được Tào Tháo nể trọng nhất phải kể đến ba người Tuân thị song kiệt và Quách Gia.

Người ta vẫn nói anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng. Hạ Hầu Hành và Tào Phức cũng xem như là huynh đệ đồng tộc, vẫn luôn tranh đấu gay gắt không ngừng. Tuân thị và Quách Gia đều là mưu sĩ xuất lực cho Tào Tháo, nhưng nếu người nói ba người bọn họ đều là đồng lòng như một, đánh chết Đon Phi cũng không tin.

Nhưng Quách Gia thân là kỳ tài của Tào Tháo, có vẻ được ông ta tin nhiệm nhiều hơn, Tuân thị tự nhiên không cam lòng như thế. Điều này liền giải thích tại sao Tuân Kỳ vừa tới liền khiêu chiến với Quách Gia. Việc làm của Tuân Kỳ chính là đại biểu cho thái độ của Tuân gia.

Liếc mắt nhìn Tào Phi, Đon Phi thấy y chỉ mỉm cười bàng quan, thầm nghĩ tiểu tử này tuy tuổi còn trẻ, kỳ thật cũng có đôi chút khôn ngoan.

Mọi người đều là nhìn vào Quách Gia không nói, chỉ thấy y chậm rãi uống hết chén rượu, thần nhiên nói: - Chỗ thú vị của con thỏ ngọc này, ta nhìn không ra.

Như Tiên nghe thấy thế liền bĩu môi, Tuân Kỳ cũng chỉ đành cười ha hả, không dám nói thêm gì nữa, thế nhưng lúc này lại nghe Quách Gia nói tiếp: - Tuy nhiên nếu người thật tâm muốn đánh cược, ta quả thật cũng có thể đánh cược với người một chút.

Trong lòng Tuân Kỳ rung lên, hào quang trong mắt chợt lóe, bất quá vẫn có chút hiếu kỳ hỏi: - Tể Tửu đại nhân định đánh cược như thế nào?

- Ta cược là trên lầu này có người biết rõ chỗ thú vị của con thỏ ngọc này. Quách Gia chậm rãi đáp.

Như Tiên duyên dáng cười nói: - Tuân công tử tự nhiên là biết rồi.

Mọi người liền cười lên ha hả, Tuân Kỳ cũng hơi hơi rùng mình, vừa rồi y đang định tiếp chiến, không nghĩ tới suýt chút nữa liền dính phải bẫy của Quách Gia, cảm kích liếc nhìn Như Tiên một chút, Tuân Kỳ liền cười nói: - Tể Tửu đại nhân ngoại trừ cái trò dùng ngôn ngữ bẫy người này, không biết còn có bản lĩnh nào khác hay không?

Tuân Kỳ nói câu này đã là rất không khách khí rồi, thế nhưng Quách Gia vẫn như cũ bình tĩnh phi thường, chậm rãi nói: - Ngoại trừ Tuân công tử, còn có một người nữa cũng biết.

Mọi người nghe thấy thế đều ngẩn ra, Tuân Kỳ liền hít vào một hơi hỏi: - Tể Tửu đại nhân cũng biết?

- Ta đã nói, ta không biết.

Nói xong Quách Gia chỉ tay vào một người nói: - Ta cược là hẳn nhất định biết.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của Quách Gia, vừa thấy người y chỉ chính là Đon Phi, đều là kinh ngạc không thôi, thầm nghĩ vừa nãy Quách Gia còn đặt tiền vào bên Đon Phi, lúc này lại tiếp tục chọn hẳn. Vì cái gì mà Quách Gia lại yêu thích tiểu tử này đến thế nhỉ?

Như Tiên hơi chớp động làn thu ba, liếc mắt về phía Đon Phi, trong đôi mắt đẹp liền lộ ra mấy phần ngạc nhiên.

Tuân Kỳ cho đến lúc này mới chính thức đưa mắt về phía Đon Phi, chỉ thấy hẳn mới chỉ mười bảy, mười tám tuổi, thân hình hơi chút gầy gò, mặc trên người bộ quần áo của gia nô, không kim được liền cười nói: - Tể Tửu đại nhân đang trêu đùa tại hạ sao?

Quách Gia đặt chén rượu xuống, trong mắt hiếm thấy hiện lên một chút mỉa mai, nhìn thẳng vào Tuân Kỳ nói: - Ta không phải đang trêu đùa người, nếu như người đã thích, một trăm kim, ta và người cùng đánh cược.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Huyền cơ trong đó

Trong lầu im phăng phắc.

Đon Phi cũng có chút choáng váng giống những người khác. Hắn cũng không phải choáng váng vì chuyện phải nhận sát hạch, mà là vì cái tên Smart này cũng không phải đang giả điên, y là thật sự bị điên.

Nếu không phải tên điên, ai sẽ đặt tiền cược trên người hắn chứ?

Mọi người cũng đều nghĩ như thế. Rất lâu sau, Quách Gia mới nói: - Làm sao, không dám đánh cược? Như vậy không cược cũng được. Lúc này y mới định bụng chén rượu lên, chợt thấy Tuân Kỳ cười to, nói: - Ta chỉ sợ Tề Tửu đại nhân không muốn cược mà thôi. Tốt, ta liền hạ một trăm kim, đánh cược tên hạ nhân này không thể nhìn ra chỗ thú vị của thỏ ngọc!

Mọi người cùng nuốt nước miếng, lần này lại không có ai đưa ra yêu cầu đặt cửa ngoài.

Trước mắt Tuân Kỳ có thể xem là một anh tài đáng chú ý nhất của Tuân gia, còn Quách Gia lại là kỳ tài của Tào Tư Không. Hai người đánh cược với nhau, khiến tất cả mọi người đều cố suy đoán, không biết ai sẽ là người thắng đây?

Nếu là Quách Gia đánh cược cùng Tuân Kỳ, chỉ cần không phải luận võ mà nói, tất cả mọi người tại đây chỉ sợ tám, chín phần mười đều cho rằng Tuân Kỳ sẽ thua cược, dù sao đầu óc của Quách Gia cũng không phải dùng để trưng cho đẹp, thế nhưng lần này Quách Gia lại lấy Đon Phi ra để đánh cược, khiến cho mọi người hầu như đều nhận định Tuân Kỳ đã chắc thắng rồi.

Bọn họ cũng không phải không tin Quách Gia. Đây cũng vì Đon Phi mà thôi, bọn họ thực sự không hề có lòng tin vào hắn chút nào cả.

Tiền đặt cược vừa đặt xong, Quách Gia liền quay sang nhìn Đon Phi, khẽ mỉm cười nói: - Làm phiền các hạ rồi. Y nói xong câu đó, liền tiếp tục bung chén lên uống tiếp, tựa hồ Đon Phi ra tay cũng được, không ra tay cũng được, chung quy không để ở trong lòng.

Thế nhưng Đon Phi chỉ đứng yên ở đó, động cũng không động.

Hạ Hầu Mậu cười nói: - Tiểu tử này chắc là bị dọa sợ rồi, lần này Tề Tửu đại nhân rốt cục cũng đặt sai rồi. Y thuận miệng nói một câu, khiến cho mọi người đều âm thầm gật đầu, chỉ có Như Tiên là nhẹ nhàng đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Đon Phi, đem thỏ ngọc nhẹ nhàng đặt lên tay hắn, nhìn hắn nửa buổi mới nói: - Như Tiên chưa bao giờ nghĩ tới Tề Tửu đại nhân cũng có lúc cần người giúp đỡ đây.

Trong lòng mọi người nhất thời chấn động, lập tức ý thức được Như Tiên nói cũng không sai.

Phải biết Quách Gia nhìn như có vẻ không hợp thế tục, nhưng làm người lại cực kỳ thanh cao. Y tuy vẫn vui vẻ cười nói với đám Tào Phi, Hạ Hầu Hành, nhưng nếu như bảo y đi nhờ vả bọn họ làm việc, như vậy thì chưa bao giờ xảy ra.

Đon Phi nghe thấy thế chợt cảm thấy phấn chấn, thoáng nhìn thân hình có chút đơn bạc của Quách Gia, đưa tay, liền đem thỏ ngọc ôm ở trên tay.

Mọi người vốn có chút buồn cười, bởi vì Đon Phi chỉ là một thiếu niên gầy yếu, ném ở trong đám người cũng tìm không ra, thế nhưng khi nhìn thấy hắn vừa ôm thỏ ngọc vào tay, bỗng dung tinh thần toả sáng, dường như biến thành người khác vậy, đều trong lòng lấy làm kỳ quái, không rõ chuyện gì xảy ra.

Bọn họ vốn không hiểu được cái sự tự tin từ trong xương cốt này.

Đon Phi tiếp nhận thỏ ngọc trong tay, lập tức quên mọi chuyện chung quanh, chỉ thấy thỏ ngọc như một khối ngọc điêu khắc mà thành, ngoại trừ hai con ngươi được khảm nam bằng hồng ngọc, có thể nói liền thành một khối, thủ công tinh tế.

Người điêu khắc hiển nhiên đã bỏ rất nhiều tâm tư lên khối mỹ ngọc to bằng nắm tay trẻ con này. Hai cái lỗ tai được làm rất sống động, răng hàm lộ ra, râu mép rõ ràng, tỉ lệ lớn nhỏ đều được làm đến tinh tế, thậm chí dưới chùm đuôi ngắn của thỏ ngọc, còn có một nhát đao nhọn nhát. Ngay cả nơi vệ sinh cũng không bỏ sót như thế, có thể nhìn ra sự tinh tế của người điêu khắc.

Đon Phi nhìn nửa buổi, khóe miệng lộ ra một nụ cười, chỉ thấy hắn đặt thỏ ngọc lên bàn, liếc nhìn trái phải một chút, liền cầm lên một ngọn đèn chưa được thắp sáng gần đây.

- Ngươi muốn làm gì? Hạ Hầu Hành kêu lên: - Ngươi không phải là muốn đập nát thỏ ngọc đấy chứ?

Mọi người cũng đều lắc đầu liên tục, trên mặt Tuân Kỳ cũng bắt đầu lộ ra ý cười.

Đon Phi không để ý tới người chung quanh, chỉ cần khối vàng của mình đem dưới bệ lót của thỏ ngọc, dùng cạnh ngọn đèn gõ lên khối vàng, dán tai lên lắng nghe một lát. Chờ y thả đuôi đèn xuống, liền cầm lấy thỏ ngọc đi đến trước mặt Quách Gia.

Tuân Kỳ thấy thế cũng có chút nhũn mảy.

Mọi người thấy Đon Phi làm thế, không cảm thấy có chút thú vị nào, thậm chí có thể nói là vô vị đến cực điểm, nói chung cả đám đều cau mày.

Quách Gia rốt cục ngừng chén nhìn lại, vừa nhìn thấy Đon Phi, khóe miệng liền lộ ra một chút ý cười.

Chỉ nghe Đôn Phi nói ra từng chữ: - Tề Tử đại nhân, tại hạ chẳng qua chỉ là một tên hạ nhân mà thôi.

Mọi người vừa nghe thấy thế, đều chỉ biết thở dài, thầm nghĩ tiểu tử này già vờ già vệt nửa buổi, hóa ra đều là diễn trò, bây giờ thấy hắn muốn giải thích cho mình cũng là không xong rồi.

Cung đúng, một tên hạ nhân sao có thể nhìn ra huyền cơ mà tất cả mọi người đều không nhìn ra cơ chứ?

- Hạ nhân cũng là người. Quách Gia dừng chốc lát, lại nói: - Lại nói loại người như ngươi... sao có thể cam chịu làm hạ nhân cơ chứ?

Đôn Phi hơi hơi hít vào một hơi, nói: - Từ khi đến Hứa Đô đến nay, tại hạ cũng vẫn không có mấy người bằng hữu... Nói đến đây y liền dừng lại, có vẻ như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Đây vốn chỉ là một hồi tranh tài giữa Quách Gia và Tuân gia, thế nhưng cũng đã dính đến chính trị rồi.

Đôn Phi tuy rằng ngay nguyên thủ quốc gia cũng đã gặp mặt, thế nhưng đều là trường hợp không có dính líu đến chính trị. Bởi vì hắn biết thời đại hiện nay, kể cả quốc gia vẫn minh như Uncle Sam, vì duy trì hình tượng văn minh, vẫn không ngừng chuyển vận chuyển đạn dược đến vùng Trung Đông, tạo ra tình thế khản trương, đưa vào việc hi sinh sinh mệnh của người khác để cướp lấy lợi ích.

Dưới lợi ích tuyệt đối, cái gọi là văn minh bất quá chỉ là chuyện cười mà thôi.

Hắn luôn cực kỳ chán ghét loại chuyện như vậy, thế nhưng điều này không có nghĩa là hắn không biết. Dù sao mỗi quyết định của hắn đều có thể dẫn đến một kẻ địch, thậm chí là nguyên một gia tộc.

Quách Gia nhìn Đôn Phi nửa buổi, nói ra từng chữ: - Ta vẫn luôn coi ngươi là bằng hữu của ta!

Mọi người nhất thời đều im lặng, tất cả đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Đường đường Quân Sư Tề Tử, kỳ tài dưới trướng Tào Tư Không Quách Gia, lại có thể kết bạn cùng một tên hạ nhân của Tào phủ sao?

Trong lòng Đôn Phi âm áp, hai con mắt sáng lên nói:

- Vì hai chữ "bằng hữu" này, hôm nay ta phải uống hai chén với ngài.

- Ngươi nói sai rồi.

Đôn Phi nghe thấy Quách Gia nói thế không khỏi ngẩn ra, liền thấy Quách Gia lập tức đứng lên, nói: - Là phải uống hai chén lớn mới đúng. Hạ Hầu công tử, làm phiền người lấy cho ta hai cái chén lớn, một vỏ rượu ngon đến đây hộ ta.

Hạ Hầu Hành tuy vẫn không rõ, thế nhưng rốt cục vẫn nghe theo lời Quách Gia. Quách Gia tự mình rót đầy hai chén rượu ngon, một chén đưa đến trên tay Đôn Phi, cùng Đôn Phi cùng một cái, chính mình không nói hai lời trước tiên liền cạn một chén.

Chén rượu này uống đến chảy ra đầy áo. Mọi người ở đây thấy thế đều có vẻ mặt khác nhau, hoặc kinh ngạc, hoặc quái lạ, hoặc xem thường. Riêng Đôn Phi cũng mặc kệ tất cả, chỉ biết tâm tình kích động, cũng không nói nhảm nữa, lập tức cạn sạch chén của mình...

Như Tiên thấy hai người một gầy yếu, một vẫn nhọc, nhưng giờ tay nhắc chân đều lộ ra phong độ đường đường, không khỏi lộ ra nụ cười xinh đẹp, khóe mắt lưu quang.

Đôn Phi đặt chén rượu lên bàn, trầm giọng nói: - Hạ Hầu công tử, phiền ngài mang hai chậu nước to đến đây, nhớ là một nóng một lạnh là được.

Tuân Kỳ nghe thấy thế liền thay đổi sắc mặt

Hạ Hầu Hành tuy vẫn không rõ dụng ý của Đôn Phi, nhưng vẫn theo lời sai người mang đến hai chậu nước to, một nóng một lạnh. Đôn Phi cũng không trì hoãn, lấy hai cái bát to để phân biệt nóng lạnh, sau đó đem thỏ ngọc đặt vào chậu nước lạnh.

Mọi người đều lấy làm lạ, dồn dập đứng dậy vây xem. Hai người Như Tiên, Tào Phi cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy thỏ ngọc trong chậu vẫn là thỏ ngọc, không có thay đổi gì. Hạ Hầu Hành thấy thế liền cười nói:

- Ngươi cũng đứng là... Y còn chưa dứt lời, liền thấy Đôn Phi dùng đũa gấp lên thỏ ngọc, lại bỏ vào chậu nước nóng.

Không biết tại sao, lần này thỏ ngọc bỗng dừng lại nhảy lên.

Mọi người cả kinh, không ngờ dưới đuôi thỏ ngọc lại rơi ra một viên ngọc thạch. Chỉ thấy viên ngọc này hình hạt đậu màu xanh nhạt, được chế tạo rất tinh xảo.

- Thú vị, thật sự là thú vị. Tào Phi không nhịn được khen ngợi một câu. Vừa dứt lời, mọi người liền hai mắt nhìn nhau, lúc này ánh mắt nhìn Đôn Phi đã không còn giống như lúc trước rồi.

Đon Phi thần sắc bất biến, con thỏ ngọc này vốn được khắc từ loại noãn ngọc hiếm thấy. Ngọc này giống như tảng đá, có điều tính chất lại rất khác, độ cứng tuy không cao, nhưng tính dẻo lại vô cùng tốt.

Người điêu khắc cũng rất có tâm, liền tạo ra một viên ngọc hình hạt đậu ẩn dưới đuôi thỏ ngọc, chỉ lưu lại một lối ra ẩn. Vừa nãy Đon Phi đã dùng thủ pháp nghe âm phân biệt để phát hiện trong thỏ ngọc có vật khác. Hắn vừa xảo diệu lợi dụng nguyên lý nhiệt nở lạnh co liền khiến hạt đậu xuất hiện. Thỏ ngọc nhảy lên, là bởi vì nguyên nhân chênh lệch nhiệt độ.

Đạo lý này nói ra thì rất đơn giản, thế nhưng nếu không có kiến thức uyên bác, tinh lực vô song, trí tuệ phán đoán, thì sao có thể chỉ trong chốc lát liền phá giải câu đố, tìm ra đáp án cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Vô phúc hưởng thụ ân tình của mỹ nhân

Mọi người đương nhiên cũng không biết nguyên lý trong đó, nhưng thấy Đon Phi giờ tay liền phá bí ẩn, trong lòng cùng nghĩ người này ngược lại chính là đại trí giả ngu.

Chỉ có Hạ Hầu Hành thâm nhủ xem ra đây chính là ngu trường kỳ thông minh đột xuất mà.

Tuy nhiên Thế Tử cũng đã nói là thú vị rồi, theo như lời Tuần Kỳ thì thú vị tất nhiên ý tứ chỉ trên người thỏ ngọc có cơ quan khác. Kỳ thật không cần hỏi lại, mọi người chỉ cần nhìn khuôn mặt tuần tú của Tuần Kỳ giống như bị đá một cước, thì cũng đã biết đáp án.

Không nhìn khuôn mặt xanh mét của Tuần Kỳ, Quách Gia lại rót đầy một ly, khi uống rượu còn lầm bầm nói: - Ta đã sớm nói rồi, ngươi cũng không phải là vận sự thông, làm sao biết hết mọi chuyện cơ chứ?

Những lời này mới vừa rồi y cũng đã nói, thời khắc này nói ra lại có chút châm chọc cay độc không nói rõ được.

Tuần Kỳ lạnh lùng hừ Đon Phi một tiếng, tựa hồ muốn ghi tạc chặt chẽ hấn vào trong óc, giây lát trầm giọng nói: - Tế Tửu đại nhân quả nhiên cao minh, lần này là Tuần Kỳ thua. Y đương nhiên sẽ không thừa nhận thua ở trên tay Đon Phi, chỉ nói Quách Gia cao minh. Tuy nhiên dù sao y thân là nhân vật nổi tiếng Tuần gia, bị chọc giận chẳng qua chỉ là trong giây lát, dứt lời thì đã khôi phục lại bình tĩnh: - Một trăm vàng, ít ngày nữa sẽ đưa đến quý phủ Tế Tửu đại nhân. Tại hạ còn có việc khác, tạm thời cáo lui.

Quách Gia nhìn theo Tuần Kỳ xuống lầu, lúc này mới đứng dậy nói: - Tính ngày, Tào Tư Không cũng có thể phải về Hứa Đô rồi.

Tào Phi vốn còn đang xem con thỏ ngọc kia, nghe vậy sắc mặt thay đổi, thất thanh nói: - Thật sự?

Không đợi Quách Gia trả lời, Tào Phi liền nói: - Rượu đã tận hứng, Bá Quyền, ta muốn về phủ xem xem.

Y vừa nói hồi phủ, mấy người Hạ Hầu Mậu đều đứng dậy.

Hạ Hầu Hành giữ mãi không được, khó chịu đầy bụng, thầm nghĩ lão tử mời khách, như thế nào lại bị tên nô tài kia chiếm hết nổi bật rồi?

Tào Phi nhìn ra Hạ Hầu Hành không hài lòng, lại cười nói: - Bá Quyền, ta còn có vàng đặt cược ở trên người của ngươi, ngươi chớ để cho ta thất vọng.

Hạ Hầu Hành liên tục gật đầu, thầm nghĩ lão tử bất kể như thế nào cũng sẽ không để cho Đon Phi thắng nữa.

Đon Phi thấy Quách Gia đứng dậy hướng về Như Tiên chào hỏi, xuống lầu liền đi luôn, cũng mặc kệ bên cạnh thế nào, nhanh chóng đuổi theo nói: - Tế Tửu đại nhân...

Quách Gia chậm rãi dừng lại, quay đầu lại cười nói: - Làm bằng hữu của Quách Gia ấy mà, xưng một câu Quách huynh là được rồi.

Trong lòng Đon Phi âm áp, lập tức nói: - Quách huynh, tại hạ... Ta kỳ thật có một chuyện khó hiểu.

Quách Gia chỉ gật gật đầu, từ từ đợi Đon Phi đặt câu hỏi.

- Ta cùng Quách huynh chẳng qua là lần đầu gặp mặt, tại sao Quách huynh lại đặt tiền cược ở trên người của ta? Đối với vấn đề này Đon Phi vẫn cảm thấy trăm mối khó giải.

Hắn là người xuyên không, biết Quách Gia rất trâu bò, ôm đuôi trước tiên âu cũng là chuyện có lý do của nó, nhưng ở trong mắt người ngoài, hắn chẳng qua chỉ là một gã tôi tớ Tào phủ, căn bản không có cơ hội biểu hiện, Quách Gia là người thông minh, làm sao lại có thể làm ra hành động mạo hiểm như thế?

Quách Gia thân nhiên cười nói: - Tuân Kỳ không biết, nhưng ta cũng biết ngươi là người mà Tào Quan tiến cử, có lẽ ta không có lý do gì tin vào nhân lực của ngươi, nhưng sẽ không hoài nghi nhân lực của Tào Quan.

- Tào Quan? Tiến cử? Đôn Phi không hiểu ra sao.

Quách Gia giống như cũng có phần kinh ngạc:

- Ngươi không biết Tào Quan là ai? Gặp Đôn Phi lắc đầu, Quách Gia chậm rãi nói: - Tào Quan không phải là Tam gia Tào phủ ngươi sao?

Đôn Phi kinh ngạc không ngừng, hồi lâu mới nói: - Tào Tam gia tiến cử ta làm cái gì?

Quách Gia nhìn Đôn Phi thật lâu, giống như đang suy tư điều gì, rốt cục cười nói: - Đương nhiên là nhận chức Mạc Kim Giáo Úy, như thế nào, ngươi vẫn chưa biết sao?

Ta cùng Tào Quan Tào Tam gia chẳng qua là gặp mặt một lần, vì sao ông ta lại tiến cử ta làm Mạc Kim Giáo Úy?

Chuyên ngành hợp khẩu vị...

Đôn Phi đương nhiên biết Mạc Kim Giáo Úy là làm cái gì, đó chính là đồ đầu đồ a, chẳng qua đồ đầu cũng chia ra làm quan đồ, tư đồ, tư đồ là không đạo đức, còn quan đồ ấy à... Đây chính là vì quốc gia mà cống hiến, có thể lĩnh năm trăm khối lại thêm cái giấy chứng nhận vinh dự nữa.

Tím đập dồn dập, liên tục, Đôn Phi không hiểu nổi suy nghĩ của Tào Quan, cũng đã giật mình vì ngữ điệu châm chọc Tuân Kỳ của Quách Gia, Tuân Kỳ mới về Hứa Đô không biết việc này, Quách Gia lại biết Đôn Phi được Tào Quan đề cử, tín nhiệm nhân lực của Tào Quan, lúc này mới đặt cược vào hắn.

Nhưng cho dù là đặt cược như thế, điều kiện cần chẳng những là nhân lực, còn có quyết đoán!

Chỉ có điều... Đôn Phi chần chờ nói: - Quách huynh đồng ý cùng ta kết giao bằng hữu, chẳng lẽ cũng là bởi vì Tào Tam gia?

Quách Gia khẽ mỉm cười, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên một chút đắc tâm - Ta và ngươi kết giao bằng hữu, chỉ bởi vì ngươi là Đôn Phi.

Đôn Phi cũng cười, chấp tay nói: - Đa tạ.

- Là ta nên cảm ơn ngươi mới đúng. Quách Gia xoay người định đi, đột nhiên dừng lại bước chân nói: - Thế Tử làm người không tệ, chẳng qua là tuổi trẻ khí thịnh thông thường, cùng ngươi có chút xung đột, người trẻ tuổi qua rồi coi như xong, nếu nói là gây bất lợi cho ngươi...

Y liếc liếc mắt về phần xương hông mà Đôn Phi bị thương, trầm ngâm lại nói: - Trên lầu lúc nãy cũng không có ai xuống lầu đâu.

Trong lòng Đôn Phi hơi chấn động, thầm nghĩ mới vừa rồi Quách Gia nhìn như không có việc gì, hoá ra sớm đã nhìn thấy hết tất cả mọi chuyện trong mắt, cười ha hả nói: - Chuyện này thì ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

Quách Gia cười cười, phát tay cứ thế rời đi.

Đôn Phi nhìn theo bóng Quách Gia đi xa, nhủ mảy, hiển nhiên không hề có biểu hiện vui vẻ như mới vừa rồi. Thầm nghĩ về những lời Quách Gia nói, đám người trên lầu không có một ai gây hiềm nghi, mình mới đến quán rượu Hạ Hầu gia, Hạ Hầu Đôn không biết hấn niệm độ, cũng không phải toàn chức sát thủ, làm sao lại nhanh như vậy đã tìm người giết hấn?

(Niệu độ: Giả vờ đi tiểu rồi chạy mất.)

Vậy đến tột cùng là ai muốn giết hấn?

Đôn Phi hơi nhúc nhích, chưa kịp nghĩ tiếp, chợt nghe một người dịu dàng nói:

- Đôn Phi... Huynh như thế nào không nói một tiếng mà đã đi rồi, Như Tiên còn chưa cùng huynh nói một tiếng cáo lỗi đâu.

Đôn Phi ngẩn ra, quay đầu lại trông thấy Như Tiên chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau hắn, ánh mắt đẹp ngóng nhìn. Phở lớn huyền ảo, Đôn Phi vừa nhìn vào đôi mắt cô gái này, lại cảm giác phở lớn trở nên trống vắng, dường như trong thiên địa chỉ còn lại có hai người mà thôi.

Trong lòng hơi kinh sợ, Đôn Phi lập tức hơi dời ánh mắt, chậm rãi hít sâu, trấn tĩnh tâm thần, khó hiểu nói: - Như Tiên cô nương lời này giải thích thế nào?

Nữ nhân này là một Thôi miên sư sao?

Trong lòng Đôn Phi thất kinh, hấn biết rằng đương đại có Thôi miên đại sư tinh thông khổng chế tinh thần, chỉ bằng một ánh mắt, một thanh âm có thể làm cho người ta rơi vào cảnh trong mơ, mới vừa rồi hấn có chút như đã bị thôi miên.

Tuy nhiên hấn cũng biết loại thôi miên này so sánh càng nhiều là về ý chí tinh thần, lập tức hít sâu chấn chỉnh lại tinh thần hóa giải đạo này.

Trong mắt Như Tiên dường như hiện lên chút kinh ngạc, tiến lên một bước nói:

- Nếu không do Như Tiên, huynh cũng sẽ không bị thương.

- Cái gì? Đôn Phi bỗng nhiên ngẩng đầu, kẻ âm thầm muốn giết của ta không phải là cô đó chứ?

Như Tiên khẽ cắn môi đỏ mọng: - Mới vừa nghe nha hoàn nói, hình như huynh bị thương ở hoa viên, nếu không phải Như Tiên cố ý kéo huynh lên lầu, huynh đương nhiên cũng sẽ không tới hoa viên rồi bị người đánh lén, nghĩ như thế, huynh bị thương chẳng phải cũng bởi vì Như Tiên sao?

Công phu đái bôi này của cô ta cho điểm tối đa!

Đôn Phi sớm đã qua cái tuổi vì một cái mị nhân của nữ nhân liền hồn bay phách lạc rồi, ngược lại bị một cái mị nhân của Như Tiên khơi gợi lên cảnh giác, tuy nhiên vẫn cười nói: - Như Tiên cô nương quá khách khí rồi, việc đó thì có liên quan gì đến cô chứ?

- Có liên quan đấy!

Như Tiên kiên trì nói: - Đôn Phi, huynh nhất định phải để Như Tiên bồi thường mới được, bằng không Như Tiên nhất định sẽ áy náy đấy.

Vậy không bằng cô cho ta chút vàng đi?

Đôn Phi còn chưa kịp trả lời, Như Tiên đã thay hần quyết định, duỗi tay ngọc đang cầm một chiếc khăn gấm ra nhẹ nhàng nhét vào trong ngực Đôn Phi, Như Tiên hai má đỏ bừng nói: - Huynh chỉ cần đến Như Tiên Lâu đưa ra khăn tay này, Như Tiên bất cứ lúc nào cũng xin đợi đại giá.

Thanh âm của nàng nhỏ đến kho có thể nghe thấy, thái độ thẹn thùng thật sự khiến Đôn Phi cũng có chút động tâm.

Nam nhân mà...

Hormone thúc dục!

Đôn Phi nhắc nhở mình tỉnh táo một chút, bỗng dưng cảm thấy đầu óc có chút vấn đề, thì đã thấy tay ngọc thon thon của Như Tiên lại giúp hần phủi bụi đất trên người, lúc này mới nhẹ nhàng dời gót sen, chỉ có điều chưa đi được vài bước, thì lại quay đầu lại liếc mắt nhìn Đôn Phi một cái, hàm nghĩa trong con ngươi thật sự làm cho người ta miên man bất tận.

Nhìn theo Như Tiên rời đi, trong lòng Đôn Phi vừa động, bỗng dưng hiểu được là chỗ nào có vấn đề, sao tim của hần lại không nhảy kịch liệt như vậy nữa rồi?

Mới vừa rồi gặp Như Tiên, khi Như Tiên tới gần hần, tim hần nhảy nhót quả thực như đánh trống, nhưng lần này Như Tiên dựa vào càng thêm gần, vì sao hần ngược lại không hề có phản ứng quá kích như vậy.

Giờ tay vừa sờ ngực, thô ráp vẫn còn ở đó. Đôn Phi lấy khăn gấm từ trong ngực ra, rồi mới lại lấy ngọc tượng ra xem, chợt nghe một người hú lên quái dị, đột nhiên từ bên cạnh đánh tới, một phát bắt được tay của hần, cứng rần muốn cướp đoạt!

Đôn Phi cả kinh, hần biết rằng ngọc tượng này vô cùng kỳ dị, giá trị khôn kể, không thể để mất được, nên gần như không chút lựa chọn mà đưa khuỷu tay chém ra.

Tiếng "Xoẹt xoẹt" vang lên.

Người nọ không đoạt được ngọc tượng, lại xé toang một nửa miếng khăn gấm trên tay Đôn Phi kia.

Đôn Phi xoay người muốn phản kích, đột nhiên ngừng hô: - Đại công tử, ngài làm gì? Hần thấy hai tròng mắt Tào Phúc sáng lờ lờ, gắt gao nắm chặt nửa mảnh khăn gấm kia, lại đang nhìn chăm chăm mảnh khăn gấm mà hần đang cầm trên tay kia, lập tức hiểu được, đại công tử này chỉ là muốn cướp khăn gấm.

Tiểu tử này không phải là có tật nghiện luyện vật đó chứ?

Đôn Phi đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên giật mình, thời gian chỉ một cái xoay người, hần chẳng những thấy được Tào Phúc, còn trông thấy phía sau Tào Phúc không xa một nữ tử đang đứng.

Nữ tử tao nhã giống như hoa lan, lại lãnh sát giống như vua của các loài hoa.

Tào Ninh Nhi đứng ở nơi đó, khuôn mặt xinh đẹp giống như ngưng băng, đang lạnh lùng nhìn Đôn Phi, còn có nửa chiếc khăn gấm rách trên tay hần kia...

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nguy hiểm, cứu mạng

- Đon Phi!

Trong mắt Tào Phúc xem ra chỉ còn có mỗi Đon Phi, cũng không hề lưu ý đến muối muối đang đứng ở ngay phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi nói: - Người đưa khăn gấm cho ta!

Đon Phi thấy Tào Phúc nhe răng trợn mắt, chỉ sợ gã nhào đầu về phía trước là cắn liền, thấy gã tiến lên một bước, không khỏi cũng lùi lại sau một bước, liên tục khoát tay nói: - Đại công tử, có chuyện gì từ từ nói, cần gì động tay động chân?

- Người không đưa đúng không hả? Tào Phúc quát hỏi.

Ta đưa bà nội người cái chân.

Đon Phi hận không thể một cước đạp bay Tào Phúc, nhưng biết Tào Phúc không phải là vì ngọc tượng, cuối cùng cũng buông lỏng tâm: - Ta không phải không đưa... Chỉ có điều...

- Người đừng có mà áp úng, muốn lấy có hả!

Tào Phúc bị phần muốn chết nói:

- Ta ở trên lầu đã thấy người có điểm gì là lạ, không nghĩ tới người lại bán đứng ta, đoạt nữ nhân của bản công tử. Ta hỏi người một câu cuối cùng, khăn gấm, người có đưa cho ta hay không?

Đon Phi rất muốn cho gã một cái tát, nhưng chưa kịp trả lời, Tào Ninh Nhi phía sau Tào Phúc rốt cục mở miệng: - Đon Phi, không thể đưa khăn gấm cho huynh ấy.

Vẫn là đại tiểu thư thông tình đạt lý, vật này là lễ vật người ta cho ta, khăn gấm đẹp như thế, đây chính là gấm Tứ Xuyên tốt nhất, thợ khéo tinh tế, mang đến niên đại của ta có mấy chục vạn cũng không mua được đâu đó, ta dựa vào cái gì mà vô duyên vô cớ đưa cho người?

Trong lòng Đon Phi thầm khen, nhưng chưa kịp làm ra vẻ mặt thương thức, chợt nghe Tào Ninh Nhi lạnh lùng nói: - Người ta coi trọng không phải là người sao? Còn đưa cho người tin vật đính ước, vật này chết cũng không thể đưa lung tung.

Đây là cái gì với cái gì thế?

Tặng cái khăn gấm thì chính là đính ước rồi hả? Ta đây mới vừa rồi còn cùng với Tào Phúc lôi lôi kéo kéo liệu có phải thành gay rồi hay không?

Đon Phi cảm thấy ngôn ngữ của đại tiểu thư này thật muốn chết mà, vừa định giải thích một chút, chỉ thấy Tào Ninh Nhi đi vượt qua bên cạnh hắn, cũng không thèm nhìn hắn một cái, mà chỉ thản nhiên nói: - Cũng không soi lại hình dáng của mình một chút, ai sẽ coi trọng người chứ?

Đây là đang nói ta sao?

Đon Phi cảm giác những lời này thế nào lại cứ náo tâm như vậy cơ chứ? Ta mặc dù không đến mức mỗi ngày bị vẻ đẹp trai của chính mình làm cho nhảy dựng lên, thì cũng không xấu đến trình độ không chịu nổi, sao lại sẽ không có nữ nhân nào coi trọng ta?

Tào Phúc mới vừa rồi giống như bị nhập ma, nhìn thấy Tào Ninh Nhi rốt cục thanh tỉnh hơn rất nhiều, ậm ừ nói: - Muội tới đây làm gì?

- Ta không tới chỗ này sao có thể nhìn thấy huynh mất mặt như thế nào?

Tào Ninh Nhi mặt như sương lạnh, cười lạnh nói: - Huynh và loại nữ nhân như Như Tiên này cùng một chỗ câu kết làm bậy còn ngại không đủ mất mặt, hiện giờ còn cầm nửa cái khăn tay của người ta giống như là bảo bối, ai đòi cũng không cho, huynh cũng thật có tiền đồ!

Cô đang nói Tào Phúc đi?

Khẳng định không phải nói ta.

Cuối cùng Đon Phi đem nửa chiếc khăn gấm kia tùy tay nhét vào trong ngực, chợt nghe Tào Phúc lớn tiếng nói: - Đon Phi, người làm gì? Gã vừa mới định tiến lên, bị Tào Ninh Nhi túm lấy cái cổ tai, không khỏi hét lớn: - Tào Ninh Nhi, muội đang làm gì đó?

- Phụ thân muốn gặp huynh.

Tào Ninh Nhi từng chữ nói.

Tào Phúc giống như bị một chậu nước đá dội vào đầu, thất thanh nói: - Cái gì? Cha đã trở lại?

Đon Phi thấy bộ dáng Tào Phúc như chuột gắp mèo, thầm nghĩ xem ra tiểu tử này rất sợ lão cha, cảm giác không có chuyện gì của mình nữa, bèn xoay người định rời khỏi.

Hắn có một đóng chuyện của mình phải làm, cũng không rảnh rỗi ở đây lãng phí thời gian với Tào Phúc.

Không nghĩ ánh mắt Tào Ninh Nhi lập tức đã rơi vào trên người của hắn: - Đon Phi, ngươi không thể đi.

- Như thế nào? Đon Phi thầm nghĩ thanh quan khó xử việc nhà, các ngươi sẽ không đến mức để cho ta đi hỗ trợ xử án chứ?

- Phụ thân cũng muốn gặp ngươi.

Tào Ninh Nhi lạnh lùng nói, thấy Đon Phi kinh ngạc nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp của Tào Ninh Nhi bỗng dưng lơ đãng đỏ bừng lên, bổ sung: - Là cha ta muốn gặp ngươi. Cảm thấy có vẻ vẫn có vấn đề, Tào Ninh Nhi định sửa chữa lại, nhưng không biết nên nói cái gì mới đúng.

Đương nhiên là cha cô, cũng phải không là cha ta?

Đon Phi không để ý thấy Tào Ninh Nhi mất tự nhiên, chỉ có điều trong lòng cảm thấy kỳ quái vì sao Tào Hồng tìm hắn, đương nhiên không phải là vì Tào Ninh Nhi, hắn không có tự mình đa tình đến loại trình độ đó, vậy khả năng lớn nhất đương nhiên vẫn là bởi vì Tào Tam gia!

Đon Phi một đường suy nghĩ đi theo Tào Ninh Nhi quay lại Tào phủ, Tào Phúc sớm đã giống như cà tím dầm sương (lù xù), trong lòng chỉ muốn chạy trốn, nhưng Tào Ninh Nhi hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, phân phó mấy hạ nhân canh giữ ở đằng trước đằng sau Tào Phúc.

Mấy hạ nhân kia mặc dù sợ Tào Phúc, nhưng càng sợ đại tiểu thư nổi bão, gần như áp giải Tào Phúc đi tới trước Tào phủ.

Tào Ninh Nhi thấy Tào Phúc run rẩy lại run rẩy, cũng không thêm để ý tới gã nữa, tiến vào phủ trước, Tào Phúc tới trước cửa rồi, không biết khí lực từ đâu đến, đột nhiên phá tan vòng vây của mấy hạ nhân, lập tức liền té nhào ở trước mặt Đon Phi, bắt lấy chân hắn kêu lên:

- Đon Phi, ngươi nhất định phải cứu ta, cứu ta!

Đon Phi hoảng sợ, thấy mấy hạ nhân đang nhìn chằm chằm vào mình, thầm nghĩ tiểu tử ngươi sống hay chết cũng không sao cả, nhưng ngàn vạn lần đừng có kéo ta xuống nước.

Tào Phúc thấy Đon Phi không nói, kêu rên nói: - Đon Phi, ta nhìn ra được, ngươi là có người có bản lĩnh, nếu lần này ngươi không cứu ta, thật sự không ai có thể cứu ta rồi.

Lòng trắc ẩn, mọi người đều có. Đon Phi thấy gã khóc rất đáng thương, rốt cục nói:

- Đại công tử, ngươi đứng lên trước đã.

Nước mũi của ngươi đều dính hết lên quần áo của lão tử rồi!

- Ta không đứng dậy, ta không đứng dậy, ngươi không hứa với ta, ta sẽ không đứng dậy. Tào Phúc khóc giống như là người bằng nước mắt vậy: - Đon Phi, ngươi không biết, lần này cho dù cha ta không đánh chết ta, thì cũng sẽ không để cho ta đi ra ngoài nữa, ta đây liền không nhìn thấy được Như Tiên, nếu ta không nhìn thấy được Như Tiên, cho dù còn sống cũng có nghĩa lý gì nữa?

Nhìn Đon Phi giống như bị đập một cước vào mặt, Tào Phúc cầu khẩn nói: - Ta từ nhỏ đến lớn còn chưa từng cầu khẩn người nào đâu, lần này ngoại lệ cầu ngươi...

Có phải ta nên cảm thấy rất vinh hạnh hay không?

Đon Phi còn chưa kịp trả lời, chợt nghe Tào Phúc nói: - Ngươi có bản lĩnh như vậy, hãy giúp ta một lần, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi thật tốt.

Ngươi báo đáp ta như thế nào?

Đon Phi cảm thấy câu nói sau cùng của Tào Phúc vẫn rất êm tai, chần chờ nói: - Đại công tử, ta chẳng qua chỉ là một hạ nhân, giúp ngươi như thế nào được?

- Chỉ cần ngươi đồng ý giúp, nhất định có thể. Tào Phúc thấy Đon Phi động ý, mừng rỡ nói.

Đon Phi ngược lại rất ngạc nhiên sao gã lại khẳng định như vậy: - Nói nghe một chút.

Tào Phúc rốt cục đứng lên, nắm lấy tay Đon Phi động tình nói:

- Đến lúc gặp cha ta...

Đon Phi thấy bộ dạng gã có chút đỏ mặt, da gà cả người đều xông ra, phẩy phẩy nói: - Có chuyện gì từ từ nói.

- Ngươi hãy nói với ta cha... Hết thấy đều là ngươi làm. Tào Phức tràn đầy chờ mong nói.

Ngươi coi lão tử là đồ ngốc à?

Nếu không phải đây là trước cửa Tào phủ, Đôn Phi gần như muốn dùng cái que bằng trúc đâm chết thằng nhãi này, tuy nhiên cuối cùng cũng chỉ cười cười: - Đại công tử, ngài nói đùa rồi, lệnh tôn không ngốc, làm sao sẽ tin tưởng những điều này? Hơn nữa... Đại tiểu thư cũng ở đây.

Tào Phức vốn tin tưởng tràn đầy, nghe vậy lập tức biết Đôn Phi nói không sai, sốt ruột nói: - Vậy làm sao bây giờ? Đôn Phi, ngươi phải cứu ta.

Đôn Phi thờ dài, trầm nghĩ bản lĩnh kéo người xuống nước của tiểu tử này là hạng nhất, còn tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng lão tử bị gã làm cho một chết:

- Nếu ứng phó nguy cơ trước mắt, kỳ thật cũng có biện pháp.

Gi?

Tào Phức giật mình cười toe toét, liếc mắt nhìn mấy tên hạ nhân một lượt, mắng: - Đều cút xa một chút cho ta.

Rồi lôi kéo Đôn Phi tới một góc hẻo lánh, Tào Phức nóng bỏng nói: - Đôn Phi, ngươi có phương pháp gì?

-----oO-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cha và con trai

Lúc Tào Phức đi đến trước nhà, vừa thấy tình hình trong nội đường, hai chân có chút phát run.

Đôn Phi theo ánh mắt của gã nhìn qua, thấy một người ngồi phía sau Tào Ninh Nhi đang đứng ở trong nội đường, người đang ngồi kia dáng người khôi ngô, vai rộng eo thon, giống như một cái chuông đang ngồi ở trên giường.

Đây là Tào Hồng Tào Tử Liêm? Grandet thời kỳ Tam quốc?

Đôn Phi biết đại danh người này, ngoại trừ bởi vì người này gia tài không rõ lai lịch, cũng bởi vì bản tính keo kiệt của người này. Người ta đều là phú quý sinh lễ nghĩa, nhưng trong sách sử ghi lại, Tào Hồng cũng là phú mà háo lợi, cho dù Tào Phi vay tiền ông ta cũng không cho, về sau Tào Phi làm Hoàng đế, thiếu chút nữa bởi vì chuyện này mà xử lý Tào Hồng.

Đối với cái kỷ lục này, Đôn Phi kỳ thật cũng có chút hoài nghi, bởi vì ở thời điểm Tào Tháo khởi binh đối kháng董卓, bị thuộc cấp của董卓 là Từ Vinh đánh bại, cùng với Tào Hồng chạy trốn chết, khi đến Biện Thủy, Tào Tháo không có ngựa, Tào Hồng lại đem con ngựa tặng cho Tào Tháo, còn mình thì chạy theo Tào Tháo, hoàn toàn không để ý nguy hiểm chết người, còn nói thêm một câu truyền lưu thiên cổ thiên hạ có thể không có Hồng không thể không quân.

Quân đương nhiên là chỉ Tào Tháo rồi.

Loại biểu hiện này của Tào Hồng hoàn toàn là nam nhân đích thực, hán tử kiên cường...

Chỉ là loại người như vậy, không ngờ lại vì chút tiền nhỏ mà đắc tội Tào Phi, đây là cái loại tinh thần gì chứ? Đây rõ ràng là loại tinh thần cần tiền không cần mạng a.

Đôn Phi cân nhắc trong một thời gian ngắn, Tào Phức thì không có nhân tình nhả trí như Đôn Phi, một khắc khi nhìn thấy phụ thân thiếu chút nữa là quay đầu bước đi, nhưng cũng biết nếu chạy trốn chết, chỉ sợ sẽ bị phụ thân đa cắt đứt hai chân, thấp giọng run run nói: - Đôn Phi, phương pháp ngươi nói thật sự dùng được chứ?

- Ngươi còn có phương pháp nào khác? Đôn Phi hỏi ngược lại.

Tào Phức nắm chặt nắm tay lắc đầu, cắn răng một cái đi vào trong nội đường.

BA một tiếng vang lớn.

Tào Hồng vỗ một cái vào bàn trên bàn, lớn tiếng nói: - Ngươi tên súc sinh này, còn có mặt mũi tới gặp ta?

Tào Phức bị một tiếng quát mắng của Tào Hồng làm cho chấn động đến hai chân mềm nhũn, "Bùm" một cái liền quỵ xuống đất, vâng vâng nói: - Cha,

cha muốn gặp con ạ.

Gã không nói những lời này còn đỡ, vừa nói Tào Hồng lại tức giận, bỗng nhiên đứng lên nói: - Nếu lão tử không gặp ngươi, thì thật không biết việc tốt mà ngươi đã làm! Đem Ma Cường ra đây cho ta.

Đồng!

Ma Cường bị ném đi ra giống như bao tải vậy, mặt mũi bầm dập, Tào Phúc vừa thấy, không kìm nổi thấp giọng hỏi: - Ngươi... Ngươi... Đã nói gì đó?

- Đại công tử, ta đã khai hết rồi. Ma Cường mặt như khóc tang nói.

Được!

Trước mắt Tào Phúc tối sầm, chỉ cảm thấy sắp ngã xuống đất mà ngất đi rồi, trong quá trình mơ hồ, lại nghe Tào Hồng giận nói: - Gia pháp hầu hạ.

Đồng quản gia run rẩy nâng ra một cây roi sắt, cầu xin tha thứ nói: - Đại nhân, có thể tha đại công tử hay không... y... y...

- Ngươi thay nó chịu đòn? Tào Hồng lạnh lùng nói.

Đồng quản gia cuống quýt đem roi sắt đặt lên tay của Tào Hồng, rồi lui sang một bên.

Tào Hồng xách roi sắt, tiến lên một bước mắng: - Súc sinh, lão tử hỏi lại ngươi một câu, Ma Cường nói hết thấy, có phải đều là ngươi làm hay không?

Trong óc Tào Phúc nổ vang không ngớt, không biết đến tột cùng Ma Cường đã nói cái gì, cũng biết không phải là chuyện gì tốt, lại nhìn xung quanh muốn tìm người cầu cứu, nhưng chỉ nhìn thấy Tào Ninh Nhi lạnh lùng, Đồng quản gia cúi thấp đầu, chỉ có Đôn Phi nhìn gã cau mày.

Trong đầu đột nhiên có phản tỉnh táo, Tào Phúc rốt cục nhớ rõ Đôn Phi đã từng nói cái gì, hít sâu một hơi, Tào Phúc nhớ lại lời Đôn Phi nói, rốt cục cảm thấy bất kể có được hay không, cũng phải thử một chút, ngẩng đầu nói: - Đúng vậy, hết thấy đều là con làm đấy, cha, không liên quan gì đến Ma Cường cả, cha muốn đánh liền đánh con, đừng làm khó Ma Cường.

Gi?

Chẳng những Tào Hồng sợ run lên, Ma Cường càng khó có thể tin tròn tròn mắt, ngay cả Tào Ninh Nhi, Đồng quản gia cũng đều liếc mắt nhìn lẫn nhau, nhìn ra cả hai đều không tin nổi.

Đây không phải kịch bản bình thường a.

Dựa theo lối mòn, tiểu tử này khẳng định sẽ đem mọi chuyện cần thiết đều đổ lên trên đầu Ma Cường, sau đó là Ma Cường bị đánh, Tào Phúc cũng không tránh khỏi bị đánh cho béo ra một chút.

Nhưng hôm nay làm sao vậy, tiểu tử này thế nào lại gánh vác hết tất cả trách nhiệm như thế?

Tào Hồng sợ run một lúc lâu sau, roi cũng không hất lên nữa, ngược lại rũ xuống vài phần, cau mày nói: - Ngươi thừa nhận là ngươi làm hay sao?

- Vâng!

Tào Phúc cắn răng nói: - Hết thấy đều là con làm đấy, con cũng biết sai lầm rồi, không cầu cha có thể tha thứ con, chỉ cầu cha lại cho con một cơ hội.

Tào Hồng nhìn thẳng con trai, cảm giác có chút không quen với bộ dạng này, sau một lúc lâu mới nói: - Ngươi muốn cơ hội gì?

- Cho con một cơ hội sửa chữa sai lầm. Tào Phúc thấy hình như con tức của lão cha đã yếu đi một chút, cảm thấy Đôn Phi dạy thật là có chút tác dụng, lập tức nói: - Con biết không nên đánh cuộc với Hạ Hầu Hành, chỉ có điều ván đã đóng thuyền, cũng chỉ có thể nghĩ phương pháp bỏ cứu.

Tào Hồng tức giận chính là điểm ấy.

Khi ông ta biết được Tào Phúc thua mất được đường, phản ứng đầu tiên không phải đau lòng, mà là nổi giận, ông ta đi theo Tào Tháo nhiều năm, lập nhiều chiến công hiển hách, xưa nay rất thích thể diện, vừa nghĩ tới sau khi nhìn thấy Hạ Hầu Uyên, bị người này châm chọc, liền nén không được mà lửa giận ngập trời.

Vốn quyết định bất kể như thế nào, đánh thắng con một chút trước rồi nói sau, nhưng Tào Hồng không nghĩ tới thắng này mặc dù không có thoát thai hoán cốt, nhưng hình như lại hơi bất đồng, không ngờ nói có thể giải quyết vấn đề này, cho nên nói: - Ngươi bỏ cứu như thế nào? Ông ta nói chưa dứt lời, con tức lại nổi lên, không kìm nổi lại nắm chặt roi.

Ngoại trừ mất mặt mà đem khế đất đưa cho Hạ Hầu gia, còn có cái phương pháp gì nữa?

Tào Phúc liếc trộm Tào Hồng một cái, cổ lấy dũng khí nói: - Cha, con cùng bọn họ lại đánh cược một lần nữa, thắng, món nợ này coi như là xóa bỏ.

Tào Ninh Nhi vốn im lặng không nói, nghe vậy thất thanh nói: - Huynh lại đánh cược gì?

- Ngươi còn muốn đi đánh cược? Con tức giận của Tào Hồng lại nổi lên.

Đồng quân gia một bên gấp giọng nói: - Đại nhân, đừng vội ở phát hỏa, trước hết nghe xem đại công tử đánh cược gì đã, nếu là có thể thắng, đây không phải là tốt nhất rồi sao?

- Ngươi thua sẽ như thế nào? Tào Ninh Nhi biết rằng đại ca mình sinh ra cái đầu chỉ để làm cảnh thôi, tác dụng còn lại nửa điểm cũng không có, gấp giọng hỏi.

- Thì... thì... thua bọn họ hai trăm vàng mà thôi. Tào Phúc lấp ba lấp bắp nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tào Ninh Nhi tái nhợt, Đồng quân gia thầm kêu không tốt, nhưng vẫn có chút kỳ vọng nói: - Vậy các ngươi đánh cược gì?

- Đánh cược... tửu lâu của chúng ta, một tháng, một tháng... Tào Phúc nuốt xuống nước miếng, run run nói: - Một tháng sau kinh doanh nhất định có thể tốt hơn so với Hạ Hầu gia!

Thân thể mềm mại của Tào Ninh Nhi lung lay một chút, lấy tay sờ sờ trán, nghiêm nghị nói: - Huynh đã đánh cược với bọn họ rồi? Nàng biết rằng mình đang hỏi rất vô nghĩa, lập tức nói: - Tào Phúc, ta hỏi huynh, huynh có biết tửu lâu Hạ Hầu gia đã mời ngự trù trong cung hay không?

- Biết. Tào Phúc thành thành thật thật nói.

- Vậy huynh có biết cho dù Tào Công cũng đều thích gọi đồ ăn quán rượu Hạ Hầu gia làm hay không? Tào Ninh Nhi lại nói.

- Biết. Tào Phúc lo lắng đề phòng nói.

Tào Ninh Nhi nhìn hồi lâu mới nói: - Vậy huynh có biết hay không, nếu bàn về thực lực, tửu lâu Tào gia và Hạ Hầu gia căn bản không phải cùng một đẳng cấp, Tào Phi còn là bạn bè với Hạ Hầu Hành, chống đỡ tình hình cho bọn họ, chúng ta một chút nắm chắc phần thắng đều không có?

- Biết. Trong lòng Tào Phúc kêu khổ, thầm nghĩ lúc đầu ta cũng là muốn đặt cho Hạ Hầu Hành thắng đó a.

Trong đôi mắt đẹp của Tào Ninh Nhi tràn đầy tức giận, trừng mắt nhìn Đôn Phi, lớn tiếng nói: - Nếu huynh cái gì cũng đã biết rồi, tại sao lại còn làm ra cái chuyện không có đầu óc này?

Tào Phúc cảm khẫu.

Con tức giận của Tào Hồng dâng lên, không nói hai lời, một roi liên quát xuống trước.

- Đợi một chút!

Đôn Phi rút cục kêu lên.

Roi dừng ở giữa không trung, Tào Hồng liếc xéo Đôn Phi, không hiểu nổi tiểu tử có phần gầy yếu này có phải ăn tìm gấu gan báo rồi hay không, bằng không làm sao lại lấy thân phận của một hạ nhân mệnh lệnh cho ông ta.

- Đợi cái gì?

Tào Hồng trên tay nổi gân xanh, rút cục hỏi.

Đôn Phi âm thầm thở dài, biết Tào Phúc thật vất vả mới nghe hán một lần, nếu là bị trúng đòn, tuyệt đối sẽ đem hán khai ra, một khi đã như vậy, cuối cùng cũng phải hiệp lực sống qua cửa ải khó khăn lúc này rồi nói sau.

- Tại hạ bắt tài, cả gan hỏi Tướng Quân một việc. Đôn Phi hơi hít một hơi nói: - Nếu Tướng Quân nghe xong cảm thấy có vấn đề, đến lúc đó liền lại đánh tiếp cũng được.

Tào Phúc lệ nóng lưng trông, không nghĩ tới Đôn Phi lại có nghĩa khí như vậy.

Tào Hồng lạnh lùng nhìn Đôn Phi, từng chữ nói: - Ngươi muốn hỏi điều gì?

Đôn Phi mỉm cười nói: - Tại hạ chỉ muốn hỏi một chút lúc trước khi Tào Tư Không và Tướng Quân bị Đông Trác đánh bại, gặp nạn ở Biện Thủy, Tướng Quân đem lương mã Bạch Hộc tặng cho Tào Tư Không, chính mình có nắm chắc còn giữ được mạng sống?

Tào Hồng ngẩn ra, không biết một hạ nhân làm thế nào biết được việc này, hồi lâu, ông ta mới lắc đầu nói: - Không có. Chuyện này đối với ông ta mà nói đã khắc sâu vào trí nhớ, giờ phút này trả lời rất có cảm giác tang thương.

Đôn Phi chậm rãi nói: - Hoá ra Tướng Quân cũng đã làm chuyện không có nắm chắc.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tận dụng thời cơ

- Thế thì đã sao? Tào Hồng điềm nhiên nói.

Đôn Phi thân nhiên cười: - Ta kỳ thật chỉ muốn nói, nam nhân sống trên đời, vốn chính là có chuyện nắm chắc muốn đi làm, nhưng chuyện không nắm chắc, có lấy dừng khí cũng muốn làm trước vài lần, bằng không tính là nam nhân gì chứ? Tào Tướng Quân...

Nhìn Tào Hồng, Đôn Phi giọng điệu thành khẩn nói: - Đại công tử nếu nhận sai, cho dù không có nắm chắc, kính xin Tào Tướng Quân nể phần y đã cố lấy dừng khí, cho y một cơ hội có được không?

Trong nội đường tĩnh lặng, mọi người thấy Đôn Phi chậm rãi mà nói, thần sắc cũng có phần kinh ngạc. Đôi mắt đẹp của Tào Ninh Nhi khẽ chuyển, dừng ở trên người thiếu niên gây yếu có phần cô đơn kia, môi đỏ mọng động động, lần này không chút vắn thêm nữa.

Trong lòng Tào Ninh Nhi vẫn rất không thoải mái.

Khi Như Tiên tặng Đôn Phi khăn tay, nàng vừa vắn đứng sau lưng Đôn Phi, nhìn Như Tiên ẩn tình đưa tình đưa khăn tay đặt ở trước ngực Đôn Phi, bộ dạng mụn cơ hội thân cận, Tào Ninh Nhi tức giận đến cả người phát run.

Nữ nhân không biết xấu hổ này.

Nơi này chính là phố xá sầm uất, người đến nườm nượp, vạn chúng còn đang nhìn trừng trừng, tại sao nữ nhân này có thể có mặt mũi ở bên đường thông đồng nam nhân, nếu là Tào Phức thì cũng thôi đi, vì sao cổ tình là Đôn Phi?

Về sau nàng lại vì một ý niệm này trong đầu của mình mà cảm thấy kỳ quái, nhưng khi đó vẫn chưa nghĩ cái gì nhiều, chỉ cảm thấy Đôn Phi lúc đó hẳn là nên đẩy Như Tiên ra mới đúng, không nghĩ tới hẳn chẳng những không có đẩy Như Tiên ra, ngược lại còn cùng người ta đối mặt, đến sau khi Như Tiên đi mất không thấy gì nữa, vẫn còn đứng đó với bộ dạng si ngốc nhìn mãi không thôi.

Càng kỳ quái hơn chính là, vì cái khăn gắm, không ngờ Đôn Phi và Tào Phức ở bên đường xuất thủ đánh nhau, thấy bộ dáng hẳn vì cái khăn gắm mà khăn trương, nàng vốn đã quyết định không thêm nói với Đôn Phi một câu nào, nhưng vẫn không kìm nổi mà tiến lên.

Không nói hai câu thì không thoải mái!

Mới vừa rồi khi vẫn còn đang chất vấn Tào Phức, nàng biết khẳng định đây là chủ ý của Đôn Phi, Tào Phức có bao nhiêu cân lượng, nàng đã sớm rõ ràng rồi, một cỗ lửa giận muốn bùng phát đi ra, nội tâm không biết có bao nhiêu thất vọng, bất mãn, nhưng khi nghe Đôn Phi hỏi lại, nàng giống như lại nhớ tới một khắc mới gặp kia.

Nàng rút cuộc hiểu được lúc trước vì sao lại cảm thấy thiếu niên này bất đồng với các tôi tớ khác đó chính là hẳn là một hạ nhân, nhưng hẳn chưa bao giờ coi mình là một hạ nhân.

Hạ nhân Tào phủ chưa có ai dám nói như vậy đối với phụ thân?

Tào Hồng ngưng mắt nhìn Đôn Phi rất lâu, thấy Đôn Phi chỉ chân thành nhìn mình, ông ta đột nhiên nói: - Ninh Nhi, đây chính là Đôn Phi mà Tam thúc con đã nói sao?

- Vâng, Tào Ninh Nhi trả lời.

Tào Hồng rừ rời sắt xuống, Đồng quân gia cuống quít đón lấy, Tào Hồng ngồi xuống trở lại, chậm rãi nói: - Ngươi bảo ta cho nó cơ hội như thế nào?

Tào Phức vừa nghe những lời này của phụ thân, giật mình cười toe toét phụ thân cũng có thời điểm trung câu ý kiến của hạ nhân?

Đôn Phi thì lại không có gì bất ngờ cả, lão cha mắng con trai hơn phân nửa đều là vì thằng con không chịu hăng hái tranh giành, người cả ngày làm rạng rỡ tổ tông mà xem, ông ta không bị bệnh thần kinh, thì cả ngày khen ngợi cũng không kịp, chứ khi không lại chửi người làm cái gì?

Tào Hồng là một Tướng Quân, cũng là phụ thân, chỉ cần đưa con còn có hi vọng, thì sẽ không từ bỏ bất kỳ nỗ lực nào.

- Tiền đặt cược đã hạ rồi, lúc này việc cấp bách chính là đồng tâm hiệp lực, nghĩ làm thế nào để đánh bại tửu lâu Hạ Hầu gia. Đôn Phi chậm rãi nói.

Đồng quân gia thấy sự tình có chuyển cơ, thấp giọng nói: - Đúng vậy a, đại nhân, việc buôn bán cũng đã làm ra rồi, mọi người cùng nhau suy nghĩ, chung quy có thể có chút biện pháp.

Tào Hồng trừng mắt nhìn ông ta một cái, lại chuyển sang nhìn Đôn Phi nói: - Người có biện pháp nào?

- Cho ta một tuần... Không phải...

Đôn Phi cảm giác từ này phỏng chừng sẽ khiến mọi người choáng váng đầu, sửa lời nói: - Cho ta thời gian chừng bảy ngày, ta nhất định sẽ cho Tào Tướng Quân một phương pháp giải quyết.

Bảy ngày?

Tào Ninh Nhi ngược lại có chút lo lắng, thăm nghĩ với cái đầu của Tào Phúc, bảy năm cũng không được a, việc buôn bán đều dựa vào bản lĩnh, Đôn Phi làm sao lại biết nói khoác như thế chứ?

Tào Hồng cũng có phản kinh ngạc, chậm rãi lại nói:

- Người và nghịch tử kia nếu bị thua thì sao? Tâm tình của ông ta rất cực bình tĩnh hơn vài phần, từ súc sinh cũng đã đổi thành nghịch tử, thăm nghĩ những lời này khá không ổn, lão tử mắng nó là súc sinh, chẳng phải ngay cả mình cũng mắng luôn sao?

- Ta và đại công tử cùng nhau bị phạt là được, Tào Tướng Quân hãy giữ lại trận đòn này đã, đến lúc đó bổ sung gấp đôi. Đôn Phi trả lời.

Tào Phúc khẽ run rẩy, thấy phụ thân nhìn sang, cuối cùng cũng không tính là ngu nhất quả đất, biết lúc này quan trọng nhất là phải bày tỏ thái độ, liên tục gật đầu nói:

- Cha, đến lúc đó cha cứ việc đánh là được, nếu con còn cầu xin tha thứ nữa, thì chính là tạp chủng nuôi lớn.

Tào Hồng thiếu chút nữa là đem cái bàn quăng qua, nhưng chung quy vẫn gật đầu, nhìn về Đôn Phi nói: - Nghe Ninh Nhi nói, tiểu tử người coi như cũng có chút tài năng

Tào Ninh Nhi ứng đo cả khuôn mặt xinh đẹp, nhưng không hề phản bác, thấy Đôn Phi cũng không quay lại nhìn, lại có điểm rất không cao hứng.

Trong lòng Đôn Phi thăm nghĩ, thời điểm ông chủ khen người, thì chính là muốn người phải công tác hai mươi bốn giờ một ngày, quả nhiên, nghe Tào Hồng nói: - Người tận tâm làm việc, chuyện này nếu lại bại, tất nhiên phải đánh một trận, nhưng nếu là thành ấy mà...

Tào Hồng do dự một lát, thăm nghĩ loại hạ nhân này một tháng mấy chục thù tiền, trả thù lao cho hẳn nhiều thêm một tháng, xem như thưởng cuối năm là được rồi: - Ta sẽ có thưởng thật mạnh!

Đôn Phi vội ho một tiếng, mặc dù không biết Tào Hồng sẽ thưởng như thế nào, nhưng nghĩ với phong cách Grandet của lão tiểu tử đó, cho ta mấy quan tiền thì đã coi như người hào phóng rồi, hẳn căn bản không nghĩ tới phần thưởng sẽ là mấy chục thù tiền, nếu biết, nói không chừng đã đoạt lấy roi sắt trên tay Đồng quản gia mà đánh tới rồi.

(Grandet: nhân vật trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của Honoré de Balzac, cực kỳ keo kiệt.)

Trong lòng vừa động, Đôn Phi đột nhiên nói: - Tại hạ không dám đòi Tướng Quân thưởng cái gì.

Tào Hồng bộ dáng rất là cao hứng, thăm nghĩ nếu như tới Tào phủ đều giống như tiểu tử Đôn Phi này, thì lão tử có thể sẽ giảm đi được một số lớn chi tiêu, lại nghe Đôn Phi nói: - Tuy nhiên nếu sự tình thành công, Tào Tướng Quân ở trước mặt Hạ Hầu Tướng Quân có mặt mũi, tại hạ có chút công lao, kính xin Tào Tướng Quân đồng ý một việc.

- Hử? Tào Hồng nhướn mày rậm, liếc mắt nhìn Tào Ninh Nhi một cái, thăm nghĩ ta không quen tiểu tử này, nhưng ngược lại Ninh Nhi thì biết, không biết tiểu tử này sẽ đề xuất yêu cầu gì?

Tào Ninh Nhi thấy phụ thân nhìn lại, không khỏi đỏ bừng cả khuôn mặt, một khắc này chỉ là đang nghĩ, phụ thân nhìn qua đây, chẳng lẽ nghĩ rằng yêu cầu mà Đôn Phi đưa ra có liên quan đến ta?

- Cha... Trái tim Tào Ninh Nhi kịch liệt nhảy lên nhảy xuống, cắn môi dưới nói: - Nghe một chút hẳn nói như thế nào đi.

Tào Hồng thấy con gái mình như thế, thăm nghĩ yêu cầu của tiểu tử này khẳng định là vô lễ, đến lúc đó cự tuyệt là tốt rồi, gật đầu nói: - Đôn Phi, người nói nghe một chút.

- Tại hạ thăm nghĩ sau khi chuyện thành công...

Đôn Phi nhìn Tào Ninh Nhi liếc mắt một cái, thăm nghĩ điều kiện này mình cũng đã từng nói với Tào Ninh Nhi rồi, lúc này cơ hội khó được, bỏ qua thôn này là không có cửa hàng nữa đâu.

Vốn định đề cập với Tào Ninh Nhi, thấy nàng không nhớ ra, ngược lại cúi đầu xuống, Đôn Phi có phần khó hiểu, vẫn nói: - Chuyện này ta cũng đã nói qua với đại tiểu thư...

Trái tim Tào Ninh Nhi nhảy dựng lên, nhưng cảm giác nhất thời mờ mịt hẳn đã nói với ta cái gì?

- Ta muốn chuộc thân.

Đon Phi nói.

Hiện giờ mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ gió đông nữa thôi, kế hoạch đi tới Nghiệp Thành rốt cục có thể thực thi, nếu hần không thu phục vấn đề thân phận, thì trước sau cũng chỉ là may áo cưới cho người khác.

Hần đương nhiên biết về sau phương bắc đều là thiên hạ của Tào gia, cũng không muốn làm cho căng thẳng với Tào gia, thậm chí có thể hữu hảo hiệp thương thì không còn gì tốt hơn, về sau còn phải đi lên cao nữa, nói không chừng còn phải nhờ vả Tào gia, nhưng đến lúc đó, có thể chính là thiên hạ của chính hần.

Đã trải qua mải giữa trong khoảng thời gian này, hần chậm rãi phát hiện bầu trời càng rộng lớn hơn, thậm chí cho dù lão tử không đi đồ đấu, thì cũng dễ dàng làm nhân sĩ thành công, đến lúc đó tu chính chút quan hệ, xem ra đi lên đỉnh cao của nhân sinh cũng không phải là chuyện không thể nào.

Tào Hồng có vẻ sợ run lên, nhìn về phía con gái, khó hiểu nói: - Ninh Nhi, hần đã từng đề cập với con về việc chuộc thân rồi? Con đã trả lời hần như thế nào rồi?

Tào Ninh Nhi sắc mặt từ đỏ chuyển thành trắng, sau một lúc lâu mới nói:

- Con gái đã nói... đợi phụ thân trở về làm chủ đi.

Cô gái này tại sao lại như vậy?

Đon Phi không biết một khắc này tâm tình Tào Ninh Nhi rất phức tạp, mà chỉ cảm thấy nữ nhân này biến hóa làm cho người ta kỳ quái, một khắc trước vẫn còn rất dịu dàng cơ mà, như thế nào ngay sau đó lại cự người ngăn dậm rồi hả?

Mọi người cuối cùng cũng là bằng hữu một hồi, lúc này chẳng lẽ không thể nói một câu?

Tào Hồng hí mắt nhìn Don Phi thật lâu, mỉm cười nói: - Bản Tướng Quân... Không đồng ý!

-----oO-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Điều kiện hấp dẫn

Đon Phi ngơ ngẩn, hần muốn làm một nhân sĩ thành công, thì nhất định phải thoát khỏi dấu ấn gia nô, bởi vì thời đại này người thống trị vô luận khai sáng như thế nào, dù sao đẳng cấp cũng rất nghiêm ngặt, cái này quả thực cứng rắn giống như sắt vậy.

Hần cũng chưa từng nghe kể về gia nô thời Tam Quốc có thể xoay chuyển trở thành chủ nhân, chỉ biết là gia nô Tam Quốc không được làm phản đồ, cho dù vụng trộm với nữ nhân. Không phải là vì vụng trộm với nữ nhân mà làm phản đồ, mà chính là làm phản đồ rồi mới vụng trộm với nữ nhân.

Lã Bố hoành tráng chứ, y chính là một cái điển hình trong đó, y còn không tính là gia nô đâu, nhưng bị thế nhân cả đời mắng là đồ gia nô ba họ, Don Phi hần tất nhiên sẽ không đi so với Lã Bố, cũng so không nổi, thậm chí mong an tĩnh làm nhân sĩ thành công là tốt rồi.

Nhưng không ngờ Tào Hồng lại không đồng ý?

Trông thấy trong mắt Tào Hồng hiện lên chút giảo hoạt, Don Phi lập tức đoán được tâm tư của lão hồ ly này: - Ta có thể trả tiền chuộc gấp đôi.

Trong lòng Tào Hồng vừa động, quay đầu liếc mắt nhìn Đồng quản gia một cái, Đồng quản gia hiểu được ý tứ của ông ta, hạ giọng nói: - Khi hần bán mình chúng ta trả là mười quan tiền.

Thằng ngốc này, như thế nào rẻ như vậy đã tự bán mình đi rồi? Trong lòng Don Phi vốn có bất mãn, lập tức lại âm thầm cao hứng trở lại, bán rẻ, giá cả chuộc thân dĩ nhiên cũng không cần trả quá cao.

Tào Hồng vừa nghe, thân nhiên nói: - Gấp đôi sao được? Ngươi vào Tào phủ chúng ta, ăn của Tào gia chúng ta, dùng của Tào gia chúng ta đấy, ngươi có biết chúng ta hao tổn bao nhiêu không?

Các ngươi là bao ăn bao ở, nhưng lão tử không cần làm việc sao?

Trong lòng Don Phi nói thầm, nghĩ lại, lão tử thật đúng là chưa từng trải qua mà, nghe giọng điệu Tào Hồng buông lỏng, Don Phi ra vẻ khó xử nói: - Tướng Quân vậy tại hạ phải trả bao nhiêu tiền chuộc mới được? Gấp ba... Hần bày ra một bộ dạng không trả giá nổi, ngồi chờ Tào Hồng mắc câu.

Tào Hồng nằm mơ cũng không nghĩ tới vị tuổi còn trẻ trước mắt này, kỳ thật cũng là cáo già, thấy thế thần nhiên nói:

- Gấp mười đi, người trả gấp mười lần, chính là một trăm quan tiền... Ta liền suy xét...

Trong lòng Đôn Phi vui vẻ, vừa mới định mở miệng, Tào Ninh Nhi một bên đột nhiên cắt đứt nói: - Không được.

Tào Hồng ngược lại ngăn ra, thầm nghĩ con gái thế nào thế? Gấp mười lần đã là món lãi kén sù rồi mà vẫn còn chưa đủ sao, vì sao con gái phản đối, chẳng lẽ nàng đối với tiểu tử này...

Trong lòng của ông ta bỗng dưng rung mình, chợt nghe Tào Ninh Nhi từng chữ nói: - Đôn Phi, người phải trả tiền chuộc gấp trăm lần, mới có thể chuộc thân!

Mọi người kinh ngạc.

Đồng quân gia giết nấy người, thầm nghĩ gấp trăm lần tiền chuộc chính là một ngàn quan, giá tiền này có thể đi Như Tiên Lâu chuộc mười mấy con mái rồi ấy chứ, Đôn Phi này làm sao lại đáng giá như vậy? Đại tiểu thư nói đùa gì vậy?

Tào Hồng ngược lại mỉm cười, thầm nghĩ Ninh Nhi không hổ là nữ nhi của ta, đầu óc kinh doanh còn cao hơn cả lão tử, đưa ra gấp trăm lần, cò kè mặc cả cũng phải giảm xuống năm mươi lần mới thành giao, kể từ đó, kiếm được còn cao hơn lão tử nhiều, chỉ có điều tiểu tử này làm sao có nhiều tiền thế này sao, nhất định sẽ trả giá...

Ông ta đang tính toán, thấy Đôn Phi liếc mắt nhìn Tào Ninh Nhi một cái, nhú mày, sau đó hít sâu một hơi nói: - Thành giao!

Tào Hồng thiếu chút nữa là ngã từ trên giường xuống đất.

Ông ta không phải là chưa từng thấy nhiều tiền, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới tiểu tử này sẽ một lời liền đáp ứng luôn.

Tiểu tử này lai lịch gì? Lại có thể dễ dàng bỏ ra một ngàn quan tiền chuộc thân?

Tào Ninh Nhi nghe được Đôn Phi đáp ứng, trên mặt chẳng những không có bất kỳ vui sướng gì, ngược lại có còn có cảm giác mát mát sâu sắc, trong lòng chỉ nghĩ rằng chẳng lẽ người muốn rời khỏi Tào gia như vậy?

Nàng không biết là tâm tình gì, chỉ muốn nghĩ ra một vấn đề khó khăn để giữ Đôn Phi ở lại, không nghĩ tới Đôn Phi đồng ý, trong đầu không khỏi trống rỗng, chợt nghe có người thần nhiên nói: - Một ngàn quan tiền cũng không được đâu.

Mọi người bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Màn đêm đã gần kề, trong nội đường chẳng biết từ lúc nào đã có mấy cây nến thấp lên, người nói chuyện nọ vẫn đứng ở bên ngoài ánh sáng của nến, chẳng những cách biệt với ánh sáng nến, thậm chí còn cách cả ánh trăng.

Tam thúc?

Lão Tam!

Tào Ninh Nhi và Tào Hồng đều lên tiếng gọi, lập tức nhận ra người dưới tàng cây kia đúng là Tam gia Tào phủ Tào Quan.

Đôn Phi nhú mày thật chặt, vốn tưởng rằng xuất huyết nhiều thì có thể làm xong cái việc luôn khiến hán đầu hết cả đầu này, làm sao nghĩ đến Tào Quan thế mà lại xuất hiện vào đúng lúc này.

Lão tiểu tử đó đương nhiên còn khó đối phó hơn gấp trăm lần so với Tào Ninh Nhi và Tào Hồng cộng lại, cũng thần bí hơn gấp trăm lần.

- Tam gia, đến tột cùng như thế nào mới có thể để cho ta chuộc thân? Đôn Phi nhẫn nại thương lượng.

Tào Quan đứng ở dưới bóng tối, lâm bẩm nói: - Người hiện giờ không muốn bán ta làm thầy rồi hả?

- Không muốn. Đôn Phi rõ ràng lưu loát nói.

Trong nội đường Tào Hồng ngờ ngẩn, ông ta cũng biết trong tộc ngoài tộc, không biết bao nhiêu người muốn bán lão tam làm thầy, nhưng lão tam chưa bao giờ coi trọng người nào, nhưng lão tam coi trọng năng lực của tiểu tử này, không ngờ tiểu tử này lại cự tuyệt lão tam?

- Không bán sư cũng không sao. Tào Quan lâm bẩm nói: - Người muốn chuộc thân... Kỳ thật một xâu tiền cũng không cần bỏ ra.

Tào Hồng cả kinh, vốn muốn nói cái gì, nhưng chung quy cũng chỉ nhú mày.

Đôn Phi cũng nhú mày, đương nhiên biết sự tình sẽ không đơn giản như vậy: - Tam gia nhất định là có điều kiện?

- Không sai. Tào Quan ở phía xa lại nói: - Giúp ta làm một việc, sau khi chuyện thành công, người chẳng những không còn là hạ nhân của Tào gia, Tào

Quan coi như nợ người một cái nhân tình thì thế nào? Chỉ cần người mở miệng, ta sẽ toàn lực giúp người, tuyệt không nuốt lời.

Thân thể mềm mại của Tào Ninh Nhi giống như run rẩy một chút, thần sắc Tào Hồng lại lạnh xuống.

Đôn Phi nghe thấy loại ưu đãi này cũng không hề mừng rỡ như điên, ngược lại âm thầm cảnh giác, cân nhắc thật lâu sau, hần biết lấy năng lực của Tào Quan còn làm không được việc, có thể nghĩ độ khó là bao nhiêu, không khỏi nói: - Tam gia cảm thấy tại hạ nhất định có thể làm được sao?

Tào Quan buồn bã nói: - Ta không biết, nhưng ta chỉ biết một điểm, nếu như người cũng làm không được việc này, thì trên đời cũng sẽ không có người nào có thể làm được.

Đôn Phi cảm thấy Tào Quan không giống như đang cố ý thôi phồng để dụ hần mắc câu, trong lòng nghi hoặc không giải thích được, chần chờ nói: - Đến tột cùng là chuyện gì?

- Rất nhanh người sẽ biết thôi. Tào Quan lạnh lùng trả lời.

- Chỉ cần không tổn hại đạo nghĩa, tại hạ ngược lại có thể suy xét. Đôn Phi cẩn thận dò hỏi.

Dưới tàng cây, Tào Quan làm như cười cười, chỉ nói: - Không tổn hại đạo nghĩa, chỉ là xuống đất tìm ít đồ mà thôi.

Trộm mộ?

Đôn Phi nhiệt huyết dâng lên, bật thốt lên định đồng ý, thăm nghĩ đây không phải nghề chính của lão tử sao? Muốn làm cũng không khó khăn! Nhưng lời đến bên miệng, rốt cục nói: - Tam gia có thể để ta suy nghĩ vài ngày không?

Tào Quan sờ soạng thì thấy mấy thập niên, thủ hạ Tào Tháo có Mạc Kim Giáo Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng, cao thủ nhiều như mây, Đôn Phi mặc dù tự tin đối với chuyên ngành này, nhưng vẫn chưa tự tin đến trình độ một người làm được hơn cả đội tuyển quốc gia.

- Được. Sau khi Tào Quan nói xong câu đó, xoay người đi đến lầu các của chính mình, đợi khi tới trước cửa lầu các, Tào Ninh Nhi rốt cục đuổi theo nói:

- Tam thúc, thúc đến tột cùng muốn Đôn Phi làm cái gì?

Thấy Tào Quan đứng ở đó chỉ trầm mặc, trong lòng Tào Ninh Nhi bất an, dò hỏi: - Là muốn tìm loại hương mà tam thúc đã nói kia sao? Trên đời này sao lại có thể có loại hương mà tam thúc đã nói? Nàng biết tam thúc luôn luôn đang tìm một loại hương, nhưng cho tới bây giờ phụ thân đều không đồng ý, chỉ nói tam thúc sắp điên rồi.

Thật lâu sau, Tào Quan mới trả lời: - Thích một người nam nhân, thì đừng có nghĩ đến việc trói chặt hần, nam nhân đều rất là tiện, con càng muốn trói chặt hần, hần càng sẽ thoát khỏi con để đi tới một nơi xa hơn.

Tào Ninh Nhi ngăn ra, không nghĩ tới Tào Quan nói không đúng đề, thậm chí giống nhìn thấu tâm ý của nàng. Tuy nhiên nàng cảm giác trong giọng điệu của Tào Quan không có trào phúng, chỉ có thương cảm không nói ra được mà thôi.

Tâm sự của nàng sẽ không đề cập với phụ thân, nhưng ở trước mặt tam thúc thì rốt cuộc cũng không thể kìm nén nổi, thấp giọng nói:

- Không trói chặt hần thì nên làm cái gì bây giờ?

Hồi lâu sau, Tào Quan trả lời: - Nếu như hần thích con, bắt kể hần đi đến nơi nào rất xa, thì vẫn sẽ tìm cách trở lại bên cạnh con.

Nhưng... Hần không thích con, bởi vì hần chưa từng nghe lọt tai lời của con, hình như hần thích là Như Tiên, hần nóng lòng rời khỏi Tào phủ, nói không chừng là vì Chân Như, con làm sao lại có thể như vậy đối với một nam nhân mới quen biết vài ngày...

Trong lòng Tào Ninh Nhi hơi chua xót, buồn bã nói:

- Nếu hần không thích con thì sao?

Dưới ánh trăng Tào Quan thoát nhìn cô độc như quỷ, chỉ thần nhiên trả lời một câu: - Vậy quên hần, làm như chưa bao giờ từng gặp!

Tào Ninh chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy mũi chua xót, đau buồn tràn ra, không muốn rơi lệ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mây che trăng sáng, chỉ lộ ra một chút cong cong như móc câu, giống như đôi mày u oán của nữ nhân kia...

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thân Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Lắc lư lắc lư

Lúc Đôn Phi mở mắt ra, chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần, tiền đồ rộng mở.

Hiện giờ, mọi sự đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần loại trừ đi thân phận gia nô, ta sẽ đem theo tiền và người bạn nhỏ cùng nhau đến Nghiệp Thành phát chiến tranh tài, làm một nhân sĩ thành công, đi lên đỉnh cao nhân sinh, nếu như đến lúc đó hắn còn chưa chết.

Ở nhà vệ sinh kia, người ra hai nhất kiểm chí mạng rốt cuộc là ai?

Tào Quan cần hắn đào cái gì vậy?

Đôn Phi lắc đầu, tạm thời không quan tâm đến vấn đề nan giải này, liền thấy Đặng Nghĩa đang nhìn hắn tròn trọc, vừa thấy hắn tỉnh lại, lập tức vui vẻ nói - Đôn huynh, người đã dậy rồi, ta đã chuẩn bị bữa sáng cho người rồi.

Đặng Nghĩa bưng một bát đồ ăn tới, cung kính đặt trước mặt Đôn Phi.

Đôn Phi thăm nghĩ, tiểu tử này từ sau khi lão tử có dấu hiệu phát đạt xong, ngày ngày đều cung phụng lão tử như tổ tông vậy, trước đây để tránh phiền toái, trở về là đi ngủ, sáng sớm dậy là đi luôn, không ngờ tiểu tử này còn có thể bắt được hắn.

Nhìn thấy trên mâm đột nhiên có hai cái bánh bao, Đôn Phi không khỏi ngẩn ra: - Cái bánh bao này...

- - Đây chính là bánh của quán rượu chúng ta làm đó, trời vừa sáng ta đã đi mua về cho Đôn huynh. Đặng Nghĩa cười nịnh nói: - - Đôn huynh, huynh hiện nay đã nổi danh rồi, trên dưới phủ Tào không có người nào không biết huynh, còn việc buôn bán bánh bao này, nghe nói cũng là do huynh thu phục được, sao huynh lại có có bản lĩnh như vậy?

- Thật sao?

Lão tử vốn chính là người có bản lĩnh, chỉ có tiểu tử người mới nhìn ra được mà thôi.

Đôn Phi mặc quần áo xong nói: - - Lão Đặng...à không, tiểu Đặng tử, người có việc gì?

Đặng Nghĩa bất mãn nói: - Coi huynh nói kia, không có việc thì không mua điểm tâm cho huynh được sao?

- Không có việc gì thì ta đi đây. Đôn Phi cầm bánh bao rồi đi ra cửa, hiện giờ một đồng sự tình chờ hắn đi xử lý, hắn cảm thấy mình bận rộn giống CEO, không có rảnh cái cọ với Đặng Nghĩa, cần cái cọ cũng phải giống như CEO, cãi ra chút hiệu quả kinh tế chứ.

Đặng Nghĩa cuống quýt kéo Đôn Phi lại:

- Đôn huynh, đừng nóng, đệ thật là có chút chuyện.

Cái bờ mông cong cong đàn hồi kia của người, shit màu gì ta cũng biết ấy chứ.

Đôn Phi nghĩ đến trước đây khi hắn phải nằm trên giường, Đặng Nghĩa cũng coi như là chăm sóc hắn, cuối cùng nén bực nói: - Nói đi, có thể giúp được, ta sẽ giúp người.

Đặng Nghĩa vừa nghe xong câu này, cảm động dị thường nói - - Đệ sớm đã biết Đôn huynh có bản lĩnh, trọng nghĩa khí, nói không chừng sau này quân gia nô bộc Tào phủ chính là huynh đó.

Người không làm nô tài sẽ bị chết à?

Đôn Phi cảm thán, bên cạnh mỗi nhân sĩ thành công đều có rất nhiều người không thành công đang kéo xuống chỉ số IQ, thờ dài nói: - Ta thật sự rất bận.

Đặng Nghĩa vội chuyển đến vấn đề chính: - Huynh cảm thấy Thúy Nhi thế nào?

- Cái gì Thúy Nhi? Đôn Phi giật mình chột lất, rốt cuộc nghĩ ra điều gì. - Nha đầu bên cạnh đại tiểu thư?

Đặng Nghĩa gật đầu liên tục, Đôn Phi kỳ quái: - Nàng thế nào liên quan gì đến chuyện của ta?

Nhưng liên quan đến việc của ta a.

Đặng Nghĩa cảm thấy tiểu tử trước mắt này một số chỗ vẫn là không quá thông minh, nhắc nhở nói: - Đệ cảm thấy Thúy Nhi thật là không tệ. Đôn huynh, huynh thường xuyên loanh quanh bên đại tiểu thư, cũng thường xuyên có thể nhìn thấy.

Ta loanh quanh khi nào hả?

Làm sao lời này bị người nói ra, lại cứ không được tự nhiên như vậy chứ.

Đon Phi cau mày nói: - Cái đó và Thúy Nhi... Nhìn thấy cái bộ dạng mặt già có phần đỏ lên của Đặng Nghĩa, Don Phi giật mình nói: - Người... Người không phải coi trọng nàng rồi chứ?

Đặng Nghĩa một phen bùng kín miệng Don Phi, khẩn trương nhìn tứ phía, thấp giọng nói: - Don huynh, đừng lớn tiếng.

Don Phi búng tay của gã ra, nghi ngờ nói: - Người không phải thích đại tiểu thư...

Đặng Nghĩa muốn bóp cổ của Don Phi, may lần này Don Phi sớm có chuẩn bị, một tay đẩy gã ra: - Người muốn bóp cổ ta chết à?

- Không phải, không phải. Đặng nghĩa cuống quýt nói: - Don huynh, trời đất chứng giám, đệ chưa từng có suy nghĩ với đại tiểu thư, lại nói thêm.. Đại tiểu thư hình như rất thích huynh.

Lần này đến lượt Don Phi chặn miệng của Đặng Nghĩa, khẩn trương nói: - Người muốn ta chết à? Con có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung. Hẳn biết rằng thời đại này, tuy rằng còn chưa có chế độ cái gì mà cứu phẩm công chính, nhưng hiện nay vẫn quyết định thân phận theo tiền tài, những lời kiểu như gia nô thích đại tiểu thư này mà nói ra, Tào Hồng sẽ chém chết hẳn đầu tiên.

Cái này tuyệt đối không phải là thứ đùa giỡn được.

Đặng Nghĩa thấp giọng nói.

- Nàng không thích huynh, tối hôm qua làm sao lại giống như đến tìm huynh vậy?

- Cái gì? Don Phi sợ run lên, - Ta không nhìn thấy nàng?

- Tối hôm qua lúc đệ trở về, nhìn thấy đại tiểu thư đang chần chừ đứng ngay tại bên ngoài phòng của chúng ta, đệ liền hỏi nàng có phải tìm huynh hay không, đệ đi giúp nàng gọi huynh một tiếng. Kết quả là... Đệ mới vừa bước vào phòng, quay đầu lại nhìn đã không thấy đại tiểu thư rồi, nàng không thể đến tìm đệ được.

Đặng Nghĩa rất tự mình hiểu lấy nói.

Nam nhân mà, phải biết linh hoạt biến hóa, không thể treo cổ ở trên một thân cây, Đặng Nghĩa thầm nghĩ Don Phi lúi nhúi như vậy, gã khẳng định không thể tranh giành được với Don Phi rồi, nếu đã như vậy, sẽ cần thay đổi mục tiêu, ta thấy Thúy Nhi trước nhô sau lồi, ngoại trừ địa vị ra, các thứ khác thậm chí còn hơn đại tiểu thư một bậc.

Don Phi nhú mày, - - Người có phải đã nhìn thấy quý không?

Hắn còn chưa dứt lời, cửa phòng liền có một tiếng vang lớn "Bành", một cỗ âm phong liền vọt vào, ngay sau đó hai bàn tay to lạnh lẽo liền sờ qua cổ của Don Phi.

Đặng Nghĩa thiếu chút nữa giật mình ngã đi, Don Phi đã trải qua cảnh đời, một tay đẩy hai cánh tay kia ra, - Đại công tử, sao ngài lại tới đây?

Tào Phúc không nói hai lời, một phát túm được ống tay áo của Don Phi liền kéo hắn ra khỏi phòng, mãi cho đến góc tường bên ngoài phủ, nhìn thấy xung quanh không có người quen, lúc này mới buông tay áo của Don Phi nói: - Don Phi, ta nghe được một tin xấu.

Trong lòng Don Phi căng thẳng: - Như thế nào?

Tào Phúc bi ai nói. - Cha ta năm nay sẽ không đi đâu.

Người, đùa nghịch từ này!

Don Phi rất muốn thay Tào Hồng rút roi sắt quát cho Tào Phúc một trận, thở dài nói: - Cha người không rời khỏi Hứa Đô là chuyện tốt.

Tào Phúc vội la lên: - Tốt cái gì mà tốt, người làm sao mà lại không biết hả. Tào Phúc vội la lên: - Ông ấy không đi thì sẽ luôn ở bên cạnh theo dõi ta, ngày hôm qua chúng ta thật vất vả mới lừa gạt được ông ấy, về sau làm như thế nào để lừa được nữa đây?

Don Phi nhìn gã sau một lúc lâu, chậm rãi nói: - Đại công tử, người đã làm một việc, tối hôm qua không phải chúng ta lừa gạt, mà là hứa hẹn. Ta không phải đã nói với người rồi sao, làm nam nhân, thì cần đảm đương tỷ trách nhiệm. Sau khi người tỏ thái độ nói ra ngày hôm qua, ta cảm giác lệnh tôn vẫn rất là tán thành đấy.

- Ủ? Tào Phúc lẩm bẩm nói: - Tán thành? Ông ấy từ trước tới giờ không tán thành bất cứ việc gì ta làm. Lắc đầu liên tục, Tào Phúc giận dữ nói: - Không được, ta không làm được đâu.

Nhìn thấy Don Phi đi vào phía trong phủ, Tào Phúc kéo lại hắn, - Người đi làm cái gì?

Don Phi nói. - Ta đi nói với lệnh tôn một tiếng, nói người đã từ bỏ rồi."

- Người muốn ta chết a. Tào Phúc tức giận dâng lên, giấy lát hạ giọng nói: - Tốt lắm, ta biết rằng ta sai rồi, nhưng ta hiện tại nên làm như thế nào?

Người có thể làm cái gì?

Đon Phi nhìn Tào Phúc một cái, cau mày nói: - Ta có một chủ ý, không biết người có nghe hay không?

- Đương nhiên nghe. Tào Phúc kỳ thật rất khâm phục tiểu tử Don Phi này, thăm nghĩ tiểu tử này chống đỡ được Thế Tử, làm nhục tôn tử, khuyên được lão tử, thật sự có chút tâm địa gian xảo.

Tôn tử kia dĩ nhiên là là Hạ Hầu Hành rồi.

Đon Phi chậm rãi nói. - Người cần nghe lời của ta, phải đi tìm bọn Hạ Hầu Hành... Người nói lừa bọn họ rằng, người không tin chúng ta có thể thắng, để lấy được tín nhiệm của bọn họ.

Tào Phúc kỳ quái nói. - Ta không cần gạt bọn họ, ta chính là không tin chúng ta có thể thắng được. Tào Phúc kỳ quái nói.

Người, cái thằng tôn tử này!

Lão tử gặp qua đồng lõa phá hoại, nhưng chưa thấy qua người nào phá hoại hoàn toàn như vậy, Don Phi nhin kích động ra quyền, - Sau đó người hỏi thăm bọn họ có kế hoạch gì, trở về nói cho chúng ta biết.

Tào Phúc tỏ ra hiểu: - Như vậy cũng được?

- Đương nhiên được. Don Phi cảm giác đem cái này tai họa này giá họa cho người khác tuyệt đối là sự lựa chọn sáng suốt, Tào Phúc hưng trí vội vàng gật đầu rồi đi.

Đon Phi thờ phào nhẹ nhõm, mới trở về tiếp tục ăn bữa điểm tâm, liền thấy ánh bình minh trong sương mù, Tào Ninh Nhi đang đứng ở trước cửa, yên lặng nhìn hán, thấy hán nhìn sang, lại dời ánh mắt đi chỗ khác.

Nhất động trong lòng, Don Phi thăm nghĩ hiện giờ đoàn người nhất định phải đồng tâm hiệp lực mới được, ngày hôm qua Tào Ninh Nhi tìm hán, có phải bởi vì sự tình của tửu lâu?

Ta nói cho cùng thì cũng chỉ là người làm công, hoàn thành công trạng cần sự ủng hộ mạnh mẽ của thượng cấp.

Nghĩ đến đây, Don Phi sai bước đi lại phía Tào Ninh Nhi, lớn tiếng hỏi: - Đại tiểu thư, nghe nói... Tôi hôm qua cô tìm ta?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cũng không có việc gì

Ánh bình minh chiếu sáng muôn phương, tiếng chim bói cá hót líu lo.

Tào Ninh Nhi tuy rằng dời ánh mắt đi chỗ khác, nhưng nhìn liếc qua vẫn có thể nhìn thấy Don Phi đang bước về phía nàng, trái tim chẳng biết tại sao cứ nhảy loạn lên như tiếng trống trận.

Nghe Don Phi hỏi, mặt Tào Ninh Nhi ửng đỏ, giấy lát nói: - Ai đi tìm người?

À?

Đon Phi vốn nghĩ rằng lấy sự ngượng ngùng, thuận tiện thương lượng chuyện tửu lâu, nhưng giống như nhìn thấy chạm vào tường, ngượng ngùng nói: - Là Đặng Nghĩa tiểu tử kia nói tối hôm qua cô...

- Gã nhìn thấy quý rồi? Tào Ninh Nhi lạnh nhạt nói.

Đon Phi chỉ có thể gật đầu. - Ta cũng cho rằng như vậy.

Tào Ninh Nhi nhìn về phương xa, hạ giọng nói:

- Người tìm ta có chuyện gì?

- Đúng, là ta tìm đại tiểu thư. Don Phi cảm giác ai tìm ai đều là giống nhau, bỏ qua một bên vấn đề khiến hán nao tâm, hán chân thành nói: - Ta tìm đại tiểu thư có chút việc, không biết có thể nói hay không?

- Ủ? Tào Ninh Nhi dường như thờ ơ nói, rồi lo lắng lại khẽ cắn môi.

- Là chuyện liên quan đến tửu lâu...

- A. Đến tửu lâu rồi nói sau đi. Tào Ninh Nhi cất lời của Đôn Phi, quay đầu lại nhìn về phía cửa phủ, không bao lâu, một chiếc xe ngựa chạy ra từ cửa phủ, người chăn ngựa dừng xe bên cạnh Tào Ninh Nhi, hành lễ trước với Tào Ninh Nhi, sau đó lại trở về trong phủ.

- Đi thôi. Tào Ninh Nhi lên xe ngựa, nhưng không hạ rèm che, nhìn thấy Đôn Phi còn đứng bất động ở dưới, nhú mi nói: - Làm sao vậy?

Đại tiểu thư đi xe không cần phu xe sao?

Trong lòng Đôn Phi cảm thấy kỳ quái liền hỏi: - Đại tiểu thư muốn đi đâu?

- Tửu lâu.

- "Nha hoàn Thúy Nhi của cô đâu? Đôn Phi lại hỏi.

- Ngươi tìm nàng? Tào Ninh Nhi thản nhiên đáp lại.

- Nô tài tìm cô ta làm gì?

Đôn Phi không đánh Đặng Nghĩa một trận coi như là nhẹ đấy, càng không muốn để ý tới chuyện hư hỏng của bọn họ. - Nô tài chỉ là cảm thấy trước kia đại tiểu thư đi đâu đều mang theo nha hoàn ấy.

- Nàng ta có việc. Tào Ninh Nhi thuận miệng nói, có chút không kiên nhẫn nói tiếp: - Ngươi đi cùng ta nhanh lên.

- Phu xe kia đâu? Không có phu xe thì đi như thế nào? Đôn Phi vò đầu nói.

- Y cũng có việc.

- A? Đôn Phi trợn mắt há hốc mồm nhìn Tào Ninh Nhi: - Đại tiểu thư cô không sao chứ?

- Ta cũng có việc. Tào Ninh Nhi ho nhẹ một tiếng: - Ta muốn đi quán rượu, phu xe và Thúy Nhi đều có việc, ta lại rất vội, chốc lát không tìm thấy phu xe, ngươi tới đánh xe đi.

- Hử?

Đôn Phi một lúc lâu còn chưa lấy lại tinh thần.

- Ngươi cũng có việc? Tào Ninh Nhi không kìm nổi hỏi, giây lát nói: - Có việc cũng phải làm việc chính trước, như thế nào, ngươi đến đánh xe cũng không biết sao?

Đôn Phi bắt đắc dĩ, chỉ có thể lên xe ngựa, thật sự là hắn chưa từng đánh xe ngựa, nhưng chưa từng ăn thịt heo, cũng đã xem qua heo chạy, đánh xe, đánh xe, chẳng qua là hô hai chữ "giá, xuy", hắn giờ roi ngựa lên, quát một roi nói: - Giá!

Hai con ngựa này nhưng thật ngoan ngoãn, từ từ tiến về phía trước.

- Xuyyyyyy! Đôn Phi đột nhiên kêu lên.

Xe ngựa đột ngột dừng lại, Tào Ninh Nhi khuôn mặt mất mát sắc, lập tức bỏ nhào ra khỏi xe, ôm chặt eo của Đôn Phi, tìm đập bình bịch

Một lúc sau, Đôn Phi nói: - Đại tiểu thư, cô không sao chứ? Tào Ninh lập tức rời ra, mặt nóng ran lên, tức giận nói: - Ngươi sao vậy, rốt cuộc có đánh xe được không vậy?

- Có người gây sự chẳng phải là đại công tử đang chắn đường sao?

Kỹ thuật đánh xe ngựa của Đôn Phi vốn rất tồi, vừa thấy một người đột nhiên xông ra thì cho là đạo tặc nên vội vàng ghì dây cương ngựa.

Tào Phúc sớm đã đặt mộng xuống dưới đất, sau nhìn thấy Tào Ninh Nhi bỏ Đôn Phi ra mới ngồi dậy, phui bụi sau lưng nói: - Đôn Phi, ngươi xuống đây, ta có việc tìm ngươi.

Chỉ sợ Tào Ninh Nhi ngăn cản nên Tào Phúc nói thêm một câu: - Nhanh lên.

Sau khi xuống xe, Đôn Phi bị Tào Phúc kéo ra góc, không nhận được nói: - Có chuyện gì thế?

Tào Phúc hỏi: - Sao ngươi vẫn làm phu xe vậy?

Người hỏi ta thì ta hỏi ai?

Tào Phúc thấy Đôn Phi không nói thì cũng không hỏi thêm nữa, chỉ nói nhỏ: - Ta mới nhớ ra một việc quan trọng.

Tào Phúc nói một cách thần bí: - Chỉ sợ Hạ Hầu Hành không chịu nói kế hoạch của bọn họ với ta.

Đôn Phi nghĩ trong lòng, tên tiểu tử này vẫn còn chút não trong đầu.

- Nếu đã như vậy thì chỉ bằng nghe ngóng chút thông tin từ phía Như Tiên cô nương là được rồi, tên tiểu tử Hạ Hầu Hành nhất định không giấu giếm chuyện gì với Như Tiên cô nương.

Tiểu tử người còn chẳng giống vậy. Đôn Phi nhủ vậy, nhưng vẫn gật đầu nói: - Kế hoạch này cũng không tồi.

Được Đôn Phi khen, Tào Phúc vô cùng phấn khởi, đưa tay ra nói: - Nếu đã như vậy thì đưa đây!

- Cái gì?

- Nửa tấm khăn gấm kia. Tào Phúc nháy mắt ra hiệu: - Người đưa ta nửa tấm khăn gấm kia để ta mang đi làm vật làm tin, nói rằng người bảo ta đi, như thế khi nói chuyện với Như Tiên cô nương sẽ đáng tin, hơn nữa sẽ che giấu chuyện chúng ta nghe ngóng.

Được, thông minh của người đều dồn vào đây hết rồi. Đôn Phi thế mới biết Tào Phúc còn có ý khác.

Tào Phúc thấy Đôn Phi không nói gì thì nài nỉ: - Đôn Phi à, người đưa khăn tay cho ta được không, coi như ta cầu xin người, ta biết người nhất định không thích Như Tiên, người xem muội muội ta và người đã có thân thiết da thịt rồi, hay là ta giật dây để đem muội muội ta gả cho người.

Đôn Phi giật mình vội nói: - Đại công tử, người đừng nói bậy bạ như vậy, thân thiết da thịt gì chứ?

- Làm sao lại không có chứ. Ta vừa tận mắt nhìn thấy muội muội ta nhân lúc không có người đã ôm người. Tào Phi nói một cách hùng hồn đầy lý lẽ.

Coi như là ta sợ người rồi!

Đôn Phi lấy tay bịt miệng Tào Phúc lại, lấy nửa tấm khăn từ trong ngực. Tào Phúc vui mừng đưa tay ra nhận. Đôn Phi giật lại nói: - Đưa tiền ra đổi.

Tào Phúc không nói lời nào, lấy hai thỏi vàng từ trong ngực ra đưa cho Đôn Phi, Đôn Phi lúc này mới đưa khăn tay cho Tào Phúc. Tào Phúc lộ rõ vẻ vui mừng, không nói gì mà chạy nhanh biến mất.

Đôn Phi nghĩ thầm, sau này Như Tiên cô nương vẫn cần phải gấp, một tấm khăn có thể đổi được nhiều tiền như vậy, chẳng trách đồ dùng nữ nhi mà đồ quốc bản đều được chào đón như vậy, hóa ra cổ kim đều có thị trường cho nam biến thái, ừ, rất có thị trường, mấu chốt buôn bán này giữ lại để về sau có cơ hội thì thực hiện mới được.

Hắn tính toán giấu kỹ vàng đi, rồi lên xe tiếp tục điều khiển xe, lần này thì trái lại bốn bề yên tĩnh

Xe đi nhẹ nhàng, gió thổi nhẹ nhẹ

Từ khi Đôn Phi lên xe thì Tào Ninh Nhi không nói gì cả chỉ im lặng, mãi lâu sau mới nói: - Tào Phúc và người nói chuyện gì vậy?

- Không có gì. Đôn Phi cảm thấy đây cũng không phải là việc gì to tát cả.

- Nói về Như Tiên đúng không? Tào Ninh Nhi thần nhiên nói

Đôn Phi cảm thấy trực giác của con gái thực sự có chút đáng sợ nên thừa nhận:

- Đúng, sao đại tiểu thư biết vậy?

- Ta thấy người đưa khăn tay cho Tào Phúc. Tào Ninh Nhi khẽ đáp, một lát sau Tào Ninh Nhi lại hỏi: - Tại sao người không giữ khăn tay lại?

- Giữ lại để làm gì? Đôn Phi không kìm nổi cười: - Cũng chẳng phải là thứ gì quý trọng cả.

Vó ngựa đạp nhanh, trong xe tĩnh lặng.

Lúc sau Tào Ninh Nhi khẽ hỏi: - Có mệt không?

Đôn Phi ngẩn ra, chỉ khẽ gật đầu, nghe Tào Ninh Nhi nói: - Đi chậm chút, ta không vội lắm.

Xe chạy chậm lại, mặc dù Đôn Phi không quay lại nhưng nghe thấy vài lời dịu dàng của Tào Ninh Nhi, thấy nhân lúc tâm trạng nàng đang tốt thì nói chuyện nghiêm túc cũng tốt: - Đại tiểu thư, việc ở tù lâu...

- Đến tù lâu rồi nói.

Xe ngựa đi không nhanh cũng không chậm, gió nhẹ thổi, ánh mặt trời chiếu xuống mang theo sự ấm áp, Tào Ninh Nhi nhìn cảnh vậy khẽ cắn môi, mắt cũng ánh lên ấm áp.

Tối qua không rõ vì sao nhất thời xúc động chỉ muốn tìm Đôn Phi nói chuyện, không ngờ gặp Đặng Nghĩa, bị gã nói một câu mà kinh hãi trốn đi, sau nghĩ lại thấy có chút ảo não.

Tối qua không nói chuyện, hôm nay muốn nói không?

Lúc sau, Tào Ninh Nhi nhẹ nhàng nói: - Nếu ngươi không phải là gia nhân của Tào phủ thì nhất định đi Nghiệp Thành đúng không?

- Cái gì? Đôn Phi giật mình kinh hãi, thầm nghĩ người con gái này sao có thể có thần thông như vậy, việc mà mình chưa từng nói với ai làm sao nàng biết rõ như vậy, cuối cùng vẫn phải gật đầu nói: - Đúng vậy, đại tiểu thư làm sao biết vậy?

- Ngươi sao lại đi chậm vậy? Tào Ninh lạnh lùng nói: - Đi nhanh lên, đừng có lười biếng.

Người con gái này bệnh gì không biết?

Chẳng phải vừa nói đi chậm lại chút sao?

Đôn Phi ngẩn ra, liền than vãn trong lòng, đại kê của hắn, cố tình ba việc có thể làm được thì có hai việc bị phá hỏng, cuộc đánh cược giữa hắn và Hạ Hầu Hành sao có thể thắng được?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Khẩu vị nặng

Cuối cùng xe ngựa cũng đến trước tửu lâu Tào gia. Đôn Phi nhìn thấy đoàn người đang xếp hàng dài ở trước tửu lâu, cuối cùng thì tâm trạng hắn cũng tốt hơn một chút. Buồn bán ở những con đường tập nập, đó chính là không giống với những nơi khác.

Xem ra bán bánh bao vẫn là khả quan nhất.

Hắn nhảy ra khỏi xe ngựa, đứng đợi một bên. Hắn thấy Tào Ninh ở trên xe ngựa kè cả không muốn xuống xe, một lúc sau hắn cuối cùng cũng hiểu ra, thử đưa tay ra. Tào Ninh Nhi trong nháy mắt đã nắm lấy tay hắn nhẹ nhàng nhảy xuống, rồi nhẹ nhàng buông tay, kiều ngạo nói:

- Trước đây đều là do Thúy Nhi đỡ ta xuống, nàng mới không giống như ngươi không có nhân lực.

Đôn Phi không thể hiểu nổi người phụ nữ này, chứ không phải hôm nay đại di mục (kinh nguyệt) đến đó chứ, quả thực là không thể nói lý mà, cuối cùng hắn cũng thờ dài nói: - Đại tiểu thư, việc của tửu lâu.....

- Đến tửu lâu rồi hẵng nói.

Tào Ninh Nhi đi về phía tửu lâu. Đôn Phi lại đi về phía quán bán bánh bao. Liên Hoa đang bận đến mức mồ hôi khắp trán, ngẩng đầu nhìn thấy Đôn Phi, khẽ giật mình sau đó nhẹ nhàng nói: - Đon đại ca, huynh đến rồi?!!

Trên mặt Liên Hoa vẫn còn chút xanh xao, chỉ có điều nhìn cách ăn mặc rõ ràng đã gọn gàng hơn rất nhiều, tay áo xắn lên để lộ ra một cánh tay với làn da trắng bóc, bên trên còn lấm tấm dính chút bột mì, nhìn hắn cười mà không nói gì, Liên Hoa nói: - Ô đại nương, giúp ta trông chừng, ta có chút việc, Đon đại ca, huynh đợi một chút.

Ô đại nương thấy Đôn Phi đến đây, cũng rất là vui vẻ, nhưng mà vì bận tính tiền cho khách nên chỉ gật đầu chào hắn.

Đôn Phi ngẫm ra hiệu cho Ô đại nương không cần để ý đến hắn, thấy Liên Hoa cong người lấy ra hai chiếc màn thầu lớn nóng hôi hổi từ trong nồi hấp giờ tay đưa cho hắn: - Đon đại ca sớm như vậy chắc vẫn chưa kịp ăn gì, cho huynh bánh bao mặn này.

Cái gì?

Cầm Đôn Phi chút nữa rơi xuống.

Liên Hoa mặt mày hớn hở, nhẹ nhàng nói: - Ta đã cho thêm một chút gia vị vào bên trong bánh bao, vì thế tạo nên sự khác biệt giữa bánh bao có thêm gia vị và bánh bao không gia vị, do đó gọi là bánh bao mặn, huynh ăn đi, chỉ có ta với huynh nếm qua thôi.

Liên Hoa bung bánh bao đến trước mặt hắn, với bộ dạng tràn đầy sự kỳ vọng.

Đon Phi đưa tay ra nhận lấy, gật đầu khen: - Mặc dù chưa nếm thử nhưng ta biết nhất định sẽ rất ngon.

Nét mặt Liên Hoa bỗng rạng rỡ hẳn lên, dùng tay chỉnh lại tóc hai bên thái dương.

Tào Ninh Nhi cau mày đến bên cạnh Liên Hoa: - Sao vậy? Chiếc bánh bao này có gì khác sao?

Thật ra thì nàng không ăn bữa sáng, chỉ nghĩ rằng Liên Hoa cũng sẽ đưa cho nàng một chiếc.

Không nghĩ đến Liên Hoa lại chần chừ, nói: - Đại tiểu thư nhất định đã dùng bữa sáng rồi, hết mất rồi, chỉ có hai chiếc này thôi.

Tào Ninh Nhi nhú mày, và đương nhiên là không hỏi thêm gì nữa, chỉ nói: - Đon Phi đi thôi.

Nàng lên lầu, tìm đến một nhà gian ngồi xuống, thấy Đon Phi đang cầm bánh bao đứng ngay cạnh đó, thân nhiên nói: - Người ta cho người, sao người lại không ăn?

- Cô có muốn một chiếc hay không? Đon Phi vừa nói vừa đẩy bánh bao về phía nàng.

Tào Ninh Nhi do dự trong phút chốc, rồi đưa tay ra đón lấy, từ từ xé từng miếng bánh bao đưa vào miệng, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: - Bên trong bánh bao có thêm cái gì vậy?

Đon Phi đã ăn được hơn một nửa ấp úng nói: - Có lẽ là mật ong đi.

Hắn thậm chí chưa ăn cũng đã đoán ra rồi, nha đầu này ngoài mật ong ra thì còn có thể thêm gì được nữa chứ? Nhưng có thể thêm mật ong vào bánh bao sau đó đem hấp, nha đầu này cũng có chút sáng tạo.

Vốn dĩ bên trong bánh bao đã chứa đựng sự ngọt ngào tinh tế, Tào Ninh Nhi từ từ thưởng thức mùi vị của chiếc bánh bao, cuối cùng nàng cũng phải gật đầu nói: - Nha đầu này thật thông minh.

- Đúng vậy. Đon Phi tán thành, bỗng chốc trong đầu lóe lên một ý tưởng: - Đại tiểu thư, liên quan đến chuyện đánh cược của tử lâu ta nghĩ đến

- Người hôm nay có vẻ rất vội vàng?

Tào Ninh Nhi đột nhiên nói.

- Vội vàng gì? Đon Phi cảm thấy có phần khó hiểu.

- Vội đi Nghiệp Thành. Tào Ninh Nhi tức giận nói.

Cái gì với cái gì thế này a, Đon Phi dở khóc dở cười: - Ta không vội đi Nghiệp Thành.

Sắc mặt Tào Ninh Nhi có vẻ tốt hơn một chút, lại hỏi một câu: - Thật là không vội? Người không sợ người ta sốt ruột sao?

Còn có ai có thể vội hơn ta vậy?

Lẽ nào lại là Tào Tháo sao?

Đon Phi thật sự không thể nào hiểu nổi nữ nhân này hôm nay tại sao lại vậy, chỉ thấy Tào Ninh Nhi vẫn cười nói tự nhiên, từ từ ăn những miếng bánh bao cuối cùng. Đon Phi rút cuộc cũng bắt đầu thông minh ra. Thấy chương quỹ đang thò đầu nhìn về hướng nhà gian này, trong tay còn mang theo một ấm trà, Đon Phi lập tức nhận lấy, rót cho Tào Ninh Nhi một chén trà.

Hương trà thơm khắp căn phòng. Đon Phi đưa tay nhắc cái nắp ấm ra nhìn thoáng qua một cái.

Hắn biết đây chính là trà Thần Nông Thức trong truyền thuyết, đã được truyền thừa qua trăm ngàn năm, thời kỳ Tam Quốc hiện giờ, trà uống đều là nấu trà là chính, không khác lắm so với việc nấu canh ở hiện đại.

Nhìn bên trong ấm trà ngoài trà xanh biếc hình như còn có thêm cả chút trầm hương và trộn lẫn với gì đó. Quả nhiên là vị đáng thêm hương, Đon Phi trầm nghĩ, đại tiểu thư này cũng rất biết hưởng thụ đây.

Tào Ninh Nhi uống ngụm trà rồi nhú mày nói: - Đon Phi, ta thật sự rất lo lắng, chúng ta làm cách nào có thể thắng được tử lâu của Hạ Hầu gia đây?

Đon Phi mặc kệ người khác có tin hay không, còn hắn thì hắn không tin.

Hắn không phải là tin Tào gia sẽ thua, mà chính là không tin đại tiểu thư rất lo lắng, làm gì thấy nàng lo lắng chứ?

- Hôm qua ta đã lo lắng cả một đêm, cảm thấy tuy chúng ta có bánh bao hỗ trợ, nhưng nếu muốn nói thắng được, nắm chắc khoảng Tào Ninh Nhi ngừng một chút: - Nắm chắc phần thắng sẽ không quá hai phần

- Tại sao chúng ta không nắm chắc phần thắng? Đôn Phi hỏi ngược lại

Tào Ninh Nhi cau mày: -Hôm qua ngươi không nghe lời ta nói sao...

- Ah.

Đôn Phi nhớ lại, liền nói: - Cô nói là bọn họ đã mời đầu bếp trong cung đến sao, Tào Tư Không cũng rất thích dùng bữa ở quán rượu của bọn họ, còn nữa...Thế Tử và Hạ Hầu Hành còn cùng một phe, nhất định sẽ giúp bọn họ trận này.

Tào Ninh Nhi ngược lại ngẩn ra.

Hôm qua nàng giận Đôn Phi không cùng nàng thương lượng liền khuyến khích Tào Phức quyết định, chính là vì như thế mà chất vấn Tào Phức, nhân tiện giải tỏa một chút bức tức.

Ai bảo hấn nhìn Như Tiên một cách đăm đăm.

Ta sớm đã nói rồi, nữ nhân kia cũng không phải người tốt, cả ngày treu hoa gheo nguyệt, ngươi vẫn luôn không đem lời ta nói để ở trong lòng, chẳng những thế còn giống như Quách Gia, thân thiết với nàng ta, thậm chí trên đường cái

Nhưng nàng lại không thể ngờ được những lời nàng nói Đôn Phi lại nhớ rõ chẳng sai chút nào.

Một lúc sau, Đôn Phi thấy Tào Ninh Nhi ngồi ở bên đó không nói, có vẻ khó hiểu nói:

- Như thế nào, bọn họ còn có ưu thế khác sao?

- Chỉ có những thứ này thì chưa đủ. Tào Ninh Nhi cau mày nói.

Ngược lại Đôn Phi mỉm cười: - Ta tưởng còn có chuyện gì lớn nữa chứ.

- A. Tào Ninh Nhi nhìn thiếu niên bình chân như vại trước mắt, cảm thấy hấn tràn đầy tự tin, mặc dù không biết là hấn lấy tự tin từ đâu ra nhưng cũng có vài phần hi vọng: - Ngươi nói xem phải làm sao đây?

- Đại tiểu thư cô thấy chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Đôn Phi hỏi ngược lại

Tào Ninh Nhi đương nhiên không muốn bị Đôn Phi xem thường, trầm ngâm một lúc mới nói: -Nhất định là phải đánh vào ưu điểm của bọn họ, bọn họ mời ngự trù, chúng ta cũng có thể mời được. Tào Tư Không thích đồ ăn ở tửu lâu của bọn họ, ta cũng có thể nói với Thanh Hà muội muội..

Cười một cách giảo hoạt, Tào Ninh Nhi nhìn Đôn Phi, thấy hấn vốn dĩ không hề có bất kỳ sự vui mừng nào, không nhận được liền nói: - Ngươi không biết Thanh Hà sao?

Khuê mật của cô, ta làm sao biết được?

Đôn Phi nói thầm trong lòng, cuối cùng hỏi: - Thanh Hà muội muội là ai?

- Tại sao ngươi lại không có quy tắc như vậy? Tào Ninh Nhi bất mãn nói - Chỉ có ta mới được gọi là Thanh Hà muội muội, ngươi phải gọi là Thanh Hà tiểu thư mới đúng.

Đôn Phi gật đầu liên tục, trầm nghĩ nếu không vì muốn thoát khỏi thân phận nô lệ, thì ta hà tất phải quản tí muội Thanh Hà, Hoàng Hà nhà cô làm gì.

- Thanh Hà muội muội là nhi nữ của Tư Không đại nhân, là người đại nhân yêu quý nhất, cũng đối với ta rất tốt.

Tào Ninh Nhi đặc ý liếc mắt nhìn Đôn Phi: - Bây giờ thì ngươi hiểu rồi chứ?

- Ta không hiểu. Đôn Phi mơ hồ nói.

- Ngươi sao có thể ngốc như vậy chứ? Thanh Hà muội muội nghe lời ta nhất, nhất định giúp ta thuyết phục Tào Tư Không ủng hộ nhà ta. Tào Ninh nhi cau đôi mày thanh tú nói: -Điểm chết người chính là mối quan hệ giữa Thế Tử và Hạ Hầu Hành rất tốt, ngươi lại vừa mới đắc tội với Thế tử. Nếu như có thể xử lý tốt được chuyện này, thì chuyện đối kháng giữa tửu lâu của chúng ta và Hạ Hầu gia liền tăng lên được năm thành năm chắc.

Bỗng nhiên Tào Ninh Nhi nhấp ngụm trà, liếc nhìn Đôn Phi, trầm nghĩ, ngươi bây giờ biết vì sao ta tìm ngươi đến đây rồi chứ? Nếu như không phải vì ngươi, ta cũng không muốn đi cầu cứu người khác.

Không ngờ Đôn Phi chỉ đứng ở đó cau mày.

Tào Ninh Nhi có vài phần nghi ngờ: - Ngươi làm sao vậy, lẽ nào ngươi còn có cao kiến khác sao?

-Ta không biết cách của ta có phải là cao kiến hay không nhưng ta cảm thấy, chủ ý của đại tiểu thư ta không tán thành. Đôn Phi chậm rãi lắc đầu nói.

Tào Ninh nhi ngẩn người, nhìn thiếu niên cổ chấp trước mắt, ngập ngừng hỏi: - Tại sao ngươi không tán thành? Nàng mặc dù còn nhỏ, nhưng đối với đạo lý đối nhân xử thế thì rất tinh tế thành thực, làm việc thì đều suy xét cẩn kẽ, tự cho rằng đã rất tốt rồi, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng lại có một hạ nhân đi nghi ngờ cách làm của nàng.

Đôn Phi trầm tư một lát mới nói: - Đại tiểu thư nhất định cảm thấy ta chẳng qua là thuận miệng đánh cược mà thôi. Thấy Tào Ninh Nhi trầm mặc không nói, dường như đã nhận định chuyện này, Đôn Phi lắc đầu nói: - Nếu như đại tiểu thư nghĩ như vậy, thì đó là mui phần sai, thành Hứa Đô ổn định bao nhiêu năm nay, về sau còn sẽ rất ổn định, chính thông nhân hưng, dân lại lấy ăn là trời, ầm thực có thể nói là một cơ hội rất lớn. -

Trong chốc lát Đôn Phi trầm giọng nói:

- Đánh cược chẳng qua chỉ là cái kích thích. Dụng ý của tại hạ chỉ là mượn khí thế của đại công tử mà làm việc, sự hưng thịnh của quán rượu, không phụ sự kì vọng của lệnh tôn. Nếu như theo cách của đại tiểu thư cũng chỉ là lấy cứng trội cứng, lưỡng bại câu thương. Chung quy cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, ảo ảnh trong mơ! Vô ích với người, vô ích với mình, chẳng phải là đơm đố ngọn tre, lẫn lộn đầu đuôi sao?

Căn phòng trở nên yên tĩnh.

Tào Ninh Nhi đang ngơ ngác nhìn về phía thiếu niên trẻ tuổi đang chậm rãi nói kia, nhất thời quên cả chuyện đặt chén trà trên tay xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Thế giới của ăn hàng

Tào Ninh Nhi bị Đôn Phi hủy bỏ chủ ý, thì cũng không hề nổi giận, chỉ là kinh ngạc có thêm.

Nàng nghe Đôn Phi thuận miệng nói, dẫn chứng phong phú, có mấy lời thậm chí nàng cũng chưa từng nghe qua, nhưng vừa vào trong óc, đã lưu lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc, chỉ cảm thấy đạo lý kia cứ tự nhiên mà như thế.

Những lời này nếu xuất từ miệng của hiếu liêm, tú tài, có lẽ nàng chỉ cảm thấy người này không phụ tài văn chương, nhưng Đôn Phi... Không phải là nhân vật tam thức nhìn trứng sao, hẳn biết xem đồ cô, vì sao lại hiểu được những đạo lý này?

Hoa trong gương, trăng trong nước, ảo ảnh trong mơ.

Thời điểm nàng nghĩ đến những chữ này, trong lúc nhất thời trong lòng đang hỏi vậy cái gì mới không phải là hoa trong gương, trăng trong nước, ảo ảnh trong mơ, chỉ có điều nàng chung quy vẫn không nói ra, mà chỉ nói: - Vậy... chẳng lẽ ngươi còn có những phương pháp khác?

- Đương nhiên. Đôn Phi cười nói.

Tào Ninh Nhi khẽ cắn môi đỏ mọng, không tin Đôn Phi có phương pháp gì có thể ở trong thời gian ngắn mà xoay chuyển được cục diện, nhưng trông thấy vẻ mặt tự tin của hắn, Tào Ninh Nhi không khỏi lại chờ mong: - Vậy nói ra nghe một chút.

- Đương nhiên là rèn sắt thì bản thân còn phải cứng rắn hơn. Lời này của Đôn Phi vừa ra khỏi miệng, thấy Tào Ninh Nhi ngẩn ra, lập tức ý thức được có chút cao siêu quá rồi, liền giải thích: - Cái chúng ta đang độ chính là quán rượu nhà ai kinh doanh thịnh vượng hơn, thịnh vượng thì cũng không phải do đám người Tào Tư Không, Thế Tử kia bình luận, mà là cần nhờ dân chúng thành Hứa Đô, đó mới là nguồn thực khách mà chúng ta phải lôi kéo.

Con người Tào Ninh Nhi sáng bừng lên, hồi lâu nói không nên lời.

- Từ lâu Tào gia cùng với từ lâu Hạ Hầu gia đối kháng, cái dựa vào không phải là thủ đoạn đả thương địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm, mà tốt nhất là đề cao năng lực của bản thân.

Tào Ninh Nhi rốt cục đặt chén trà xuống, nhíu mi nói: - Ngươi nói đạo lý này tại sao ta lại không hiểu chứ? Nhưng... Chúng ta lúc này ngoại trừ bánh bao ra, căn bản không có cái gì khác có thể đề cao nữa.

- Chỉ cần đại tiểu thư ủng hộ, tại hạ sẽ đi nghĩ biện pháp. Đôn Phi thấy Tào Ninh Nhi bị hắn thuyết phục rồi, rốt cục thở phào một cái.

Tào Ninh Nhi lườm hắn một cái, - Nếu ta không ủng hộ ngươi, thì hôm nay làm sao lại cùng ngươi tới đây thương lượng?

A?

Vậy vừa rồi cô khẳng định là đang khảo nghiệm lòng trung thành của ta đối với Tào gia đó hả?

Đôn Phi thấy đại tiểu thư bị hắn thuyết phục, thầm nghĩ muốn chống lại kẻ thù bên ngoài, thì nội tại hài hòa là mấu chốt nhất, lúc này mọi người đồng lòng nhất trí, nhất định phải rèn sắt khi còn nóng: - Đại tiểu thư, làm phiền cô dẫn ta đi phòng bếp một chuyến, thuận tiện dẫn cả Liên Hoa đi theo nữa.

- Tìm nha đầu kia làm cái gì? Tào Ninh Nhi làm như lơ đãng hỏi.

- Nha đầu kia rất khôn vặt đấy, cô đừng coi khinh nàng. Đon Phi cười nói.

Tào Ninh Nhi im lặng một lát, rốt cục bảo tiểu nhị đi tìm Liên Hoa, nàng được chương quỹ tự mình dẫn theo Đon Phi cùng đi tiến vào sau bếp của tửu lâu. Hiện giờ chỉ là thời gian ăn điểm tâm, người bận rộn đều là Ô đại nương và Liên Hoa ở dưới lầu, vài đầu bếp trên lầu lười biếng không dựng dậy nổi tinh thần, nhìn thấy đại tiểu thư tiến vào, cuống quýt đứng lên, có chút chân tay luống cuống.

Đon Phi biết rằng ẩm thực Trung Quốc trước kia vốn là văn hóa hai bữa cơm, cũng chính là một ngày ăn hai bữa cơm, cũng giống như ẩm thực của Phật giáo, Phật giáo dạy rằng quá no thì không ăn, nói rằng bữa cơm buổi tối kia là quỷ thực, cũng chính là thời gian quỷ ăn cơm. Hai bữa cơm ở cổ đại lại là vì vật chất thiếu thốn, đại chúng phần lớn là ăn hai bữa cơm.

Tuy nhiên bất cứ chuyện gì đều không có tuyệt đối, hiện tại có vài hòa thượng vừa nhìn tướng mạo, thì cũng biết cung cấp hai bữa cơm tuyệt không thể chống đỡ nổi, trước kia đại chúng tuy là ăn hai bữa cơm, nhưng kẻ có tiền có quyền nói không chừng ngay cả bữa ăn khuya cũng đều có, còn ở đó mà đắn đo một ngày mấy bữa cơm?

Rồi tới thời kỳ Tống triều, bởi vì vật chất sản phẩm phong phú, theo "Đông Kinh mộng hoa lục" ghi lại, cửa hàng ở kinh thành đều là đến canh ba mới đóng cửa, canh năm lại mở cửa, chẳng khác nào những thành phố không có đêm ở hiện đại.

Nói toạc ra chính là một câu, thế giới ăn hàng cho tới bây giờ không hề phân ra ngày đêm mấy bữa cơm nữa, điều kiện tiên quyết là ngươi phải có cái để ăn mới được.

Đon Phi đã sớm lưu ý đến quy mô kinh tế của Hứa Đô, biết lúc này rất nhiều địa phương ở Tam Quốc vẫn còn đang rung chuyển, nhưng ở Hứa Đô khi mà nền kinh tế được tính là đỉnh phong nhất rồi, có Tào phủ làm hậu thuẫn, tuyệt đối chống đỡ được quy mô ẩm thực mà hân muốn phát triển.

Tào Ninh Nhi có phần biết ý tứ của Đon Phi, chỉ giữ lại một đầu bếp hơi béo, rồi ra lệnh những người khác đi ra bên ngoài chờ, sau đó giới thiệu với Đon Phi: - Đon Phi, đây là Trì Hoắc, bếp trưởng của tửu lâu, đã làm việc với Tào gia nhiều năm, tuyệt đối tin cậy.

Trì Hoắc vẻ mặt sáng láng, hiển nhiên là vì nhận được sự khích lệ của đại tiểu thư, tuy nhiên có chút không hiểu nhìn Đon Phi, không biết đại tiểu thư dẫn người như vậy tới đây làm gì? Đầu bếp sao?

Ăn hàng?

(Trì Hoắc và ăn hàng có phát âm gần giống nhau)

Đon Phi cảm giác cái tên này đơn giản dễ nhớ, khẽ gật đầu, thầm nghĩ Tào Ninh Nhi rất là thông minh, biết dụng ý của hân, lúc này mới có ý giới thiệu như thế, ý là bí mật của chúng ta đại khái có thể thực hiện ở chỗ này. Tào Ninh Nhi vừa thần nhiên giới thiệu vừa nói: - Đây là Đon Phi, tới đây để giúp các ngươi đề cao kỹ nghệ đây.

Gi?

Trông mặt Trì Hoắc lập tức rồi ra như cóc, Đon Phi cũng mặt già đơ ửng, vội nói: - Trì huynh... Không dám nhận, ta tới đây chính là muốn làm chút đồ mới mẻ mà thôi.

Một câu Trì huynh của Đon Phi khiến Trì Hoắc vui đi hơn phân nửa địch ý, vội khách khí nói: - Đon huynh khách khí rồi, đại tiểu thư xưa nay rất tinh mắt, nói người có năng lực, vậy tuyệt đối sẽ không sai lầm đâu.

Không tệ, hoà hợp êm thấm không còn gì tốt hơn, đại tiểu thư này vì sao không có việc gì lại cứ muốn làm mâu thuẫn giai cấp cơ chứ?

Trong lòng Đon Phi nói thầm, thấy quy mô phòng bếp vẫn rất có đẳng cấp, ít nhất dụng cụ cắt gọt, nguyên liệu nấu ăn thì vẫn không thiếu: - Trì huynh, ta muốn rửa sạch chút cái trắng, chặt chút thịt heo được không?

Trì Hoắc vừa thấy trận thế này, nói không được cũng không xong a, vội nói: - Ta đi rửa đồ ăn là được rồi. Khi y nói chuyện, cũng nhanh nhẹn đem cây cái trắng đi rửa, thuận tiện xách đến một khối thịt.

Lúc này Liên Hoa đã đi đến, có phần rụt rè nói: - Đại tiểu thư, cô tìm ta?

Tào Ninh Nhi nhìn nàng một cái, thần nhiên nói:

- Là Đon Phi tìm ngươi.

Liên Hoa lập tức tinh thần đứng dậy, chạy đến trước mặt Đon Phi nói: - Đon đại ca, huynh tìm ta có chuyện gì?

Đon Phi thấy Liên Hoa hai tay trống trơn lại đây, vỗ đầu một cái nói:

- Quên không bảo cô mang theo bột mì tới... Là bột mì đã lên men rồi ấy, có còn không?

- Có a, đương nhiên là có, bánh bao bán được rất tốt. Mọi người từ những nơi rất xa trong thành cũng lại đây mua, ta cùng Ô đại nương bận đến nửa đêm để chuẩn bị bột lên men đó, bây giờ còn thừa không ít, nhưng trước buổi trưa sẽ bán hết ngay thôi. Liên Hoa lập tức đem thành tích ra để báo cáo, sau đó nhìn Đôn Phi, có vẻ có chút chờ mong.

- Không tệ lắm.

Một câu của Đôn Phi khiến Liên Hoa hưng phấn đầy mặt: - Vậy cô nhanh chóng đi lấy chút bột mì lại đây, ta có chỗ cần dùng. Thấy Liên Hoa xoay người định đi, Đôn Phi kêu lên:

- Đợi một chút.

Liên Hoa sợ run lên, còn chưa kịp xoay người, cảm giác Đôn Phi chạm vào sau lưng nàng một chút, thân thể mềm mại hơi cứng lại, chỉ thấy Đôn Phi di chuyển tới phía trước nàng lấy tạp dề của nàng xuống.

Thấy Liên Hoa vẫn không nhúc nhích đang chăm chăm nhìn mình, Đôn Phi cười nói: - Mượn tạp dề của cô dùng một chút, không ngại đi?

- Không ngại, không ngại.

Liên Hoa phục hồi tinh thần lại, lắc đầu liên tục, nhìn về hướng Tào Ninh Nhi, thấy hình như nàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng Liên Hoa mang một tia ý cười, một đường chạy xuống lầu.

Đôn Phi đeo tạp dề xong xuôi, tìm mấy củ hành ra lột vỏ, sau đó lấy ra dao làm bếp, trên tay hươu hươu dao vài cái, lạch cạch lạch cạch chặt xuống hơn mười nhát, đã băm nhỏ xong hành tây.

Tri Hoắc giặt nảy mình, y làm bếp trưởng nhiều năm, đương nhiên đao công thuần thục, nhưng vừa thấy tiểu tử này hươu dao đến hoa cả mắt, thảm nghĩ tiểu tử này cũng đã từng luyện tập rồi a, hơn nữa còn có chút môn đạo.

Y không biết rằng Đôn Phi thường xuyên công tác ở dã ngoại, bạc đãi người nào chứ cũng không chịu bạc đãi dạ dày của mình, hơn nữa nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp chỉ mỗi hấn khéo tay, mắt sáng, mũi linh, tai thính, nấu cơm thực sự là có chút bản lĩnh.

Đôn Phi chuyên tâm băm hành, cũng không hề lưu ý đến Tào Ninh Nhi đã yên lặng nhìn sang, trong đôi mắt đẹp có vài tia phức tạp.

Bên cửa sổ phía trước Tào Ninh Nhi có đặt một chiếc gương đồng nho nhỏ tinh xảo, mới vừa rồi một màn kia, sớm bị nàng từ trong gương nhìn thấy rõ ràng. Có lẽ Đôn Phi cũng không rõ, nhưng nữ nhân thích làm khó nữ nhân, cũng chính là vì nữ nhân càng hiểu được nữ nhân.

Liên Hoa tuy nhỏ, nhưng cũng là nữ nhân.

Ánh mặt trời mình diệu một khắc này, Tào Ninh Nhi thấy rõ ràng vẻ mặt của Liên Hoa, thần sắc trong mắt, đó vốn là một loại ái mộ cực kỳ thân thiết, bất kể như thế nào thì cũng đều không che lấp nổi!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Bánh bao và sủi cảo

Đôn Phi giờ tay chém xuống, đem hành đã được băm nhỏ gạt sang một bên, sau đó nhìn Tri Hoắc nói: - Phiền người băm thịt thịt heo này cho thật nhuyễn vào.

- Cái gì? Tri Hoắc sau khi nhìn thấy đao công của Đôn Phi, đối với người này ngược lại cũng không dám coi thường, thảm nghĩ tin đồn Tào gia và Hạ Hầu gia phải có một trận sóng nổi với nhau trong ngành ẩm thực, tất cả mọi người đều cược Hạ Hầu gia thắng, nhưng đại tiểu thư hiển nhiên không phải người sẽ chịu thua, chẳng lẽ thật sự mời cao thủ tới trợ trận?

Hạ Hầu gia người ta là ngự trù, tiểu tử này nhìn cách ăn mặc thì hẳn là gia nô, tại sao lại có thể có bản lĩnh này?

Tào Ninh Nhi từ trong run sợ đã tỉnh táo lại, cảm môi đồ mộng, thảm nghĩ ai thích Đôn Phi thì có liên quan gì tới ta, sau này ta không thèm để ý hấn nữa.

Chỉ có điều nhìn thấy kỹ thuật xắt rau thuần thục của Đôn Phi, Tào Ninh Nhi cũng không kìm nổi kinh ngạc, thảm nghĩ người là người trên trời sao, cái tên Đôn Phi lên được phòng khách, xuống được phòng bếp này, trên người đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật nàng không biết?

Đôn Phi trước giờ vẫn luôn luôn khác phục sự khác biệt giữa cổ và kim, lập tức thay lời khác nói: - Chính là đem thịt băm nhỏ, càng nhỏ càng tốt.

- Người muốn làm thịt băm sao? Trì Hoắc khó hiểu nói, nhưng vẫn dựa theo Đôn Phi chỉ bảo mà băm thịt.

Đôn Phi cũng đã xắt xong cái trắng, trong lúc nhất thời âm thanh cóc cóc cách cách bên tai không dứt, đám đầu bếp ngoài phòng bếp đều đang ngo ngắc nhìn nhau, không biết bên trong đang làm cái gì.

Liên Hoa rót cục bưng một chậu bột mỳ chạy lên đến trên lầu, hơi có chút hỗn hển, thấy Đôn Phi đang bận rộn, ngoan ngoãn đem bột mỳ đặt ở trên thớt, rồi chỉ lưu ý những động tác của Đôn Phi.

Không bao lâu, rau, thịt băm cũng đã được xử lý xong, Đôn Phi tìm ba cái chậu rửa sạch sẽ, một chậu đựng rau cái trắng, một chậu đựng thịt, sau đó đem hai loại nhân bánh còn dư lại lấy ra toàn bộ trộn cùng nhau, ba cái chậu riêng biệt lại cho thêm hành thái, Liên Hoa vừa thấy, không kìm nổi hỏi: - Đôn đại ca, cái này cũng có thể lên men à? Nàng nhìn thấy Đôn Phi đem mấy thứ đồ này cho vào trong chậu cũng nhớ tới bột mỳ lên men, không kìm nổi mà hỏi một câu.

- Không phải bột lên men, là nhân bánh bao. Một cái là chay, một cái là thịt, một cái là chay mặn hỗn hợp, vì thỏa mãn khẩu vị không đồng nhất của mọi người.

Đôn Phi cười giải thích nói, hần đi đến một trước cái tô, nhấc cái vung lên xem, bên trong mùi thịt nồng đậm.

Thật là thơm a, là mùi thịt.

Thịt heo cổ đại không có chất kích thích phát triển, mùi thơm của thịt chất thiên nhiên đó là mùi thịt chân chính, không giống thịt heo hiện đại cách thủy như thế nào cũng không thể ra được mùi thịt của những năm tám mươi, vị như nhai sáp nến, toàn bộ nhờ các loại gia vị để pha chế, Đôn Phi âm thầm cảm thán.

- Đây là nước luộc thịt hôm nay còn dư lại, chẳng có tác dụng gì, chuẩn bị đổ đi. Trì Hoắc giải thích nói.

- Đổ đi làm gì, thật là đáng tiếc. Đôn Phi lắc đầu hỏi: - Vẫn còn sạch đó chứ?

- Đương nhiên.

Trì Hoắc cảm giác vị này có thể là nhân viên bên kiểm định thực phẩm phái tới kiểm tra tiêu chuẩn vệ sinh, lập tức nói: - Có thể uống được, ta uống cho người xem.

Y múc một muỗng canh lớn nhấp một hớp ra hiệu không có vấn đề, Đôn Phi gật gật đầu, cũng nếm một ngụm, cảm giác mặn dịu ngon miệng, lập tức đem chỗ canh thịt đó rót vào chỗ thịt băm và nhân bánh đã trộn vừa xong, bảo Liên Hoa lại bỏ thêm một chút muối, rồi lại trộn đều.

Lúc này Đôn Phi cũng đã rửa tay sạch sẽ, lấy chút bột mì rắc ra mặt thớt gỗ, rồi lại lấy phần bột đã được lên men mà Liên Hoa mang tới đặt lên mặt thớt gỗ và bắt đầu nhào nặn.

- Đôn đại ca, ta có thể đấy. Liên Hoa đứng bên cạnh nhìn, cảm giác việc này thì nàng chính là quen việc dễ làm.

Đôn Phi chỉ cười cười, cự tuyệt ý tốt của Liên Hoa, rất nhanh đã nhào cho bột mỳ rất rất đàn hồi, lấy dao chia làm mấy khối, rồi lại lấy ra một mẩu để nhào nặn tiếp.

Liên Hoa nhìn Đôn Phi, chỉ cảm thấy hần thủ pháp thuần thực, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi trên người Đôn Phi.

Tào Ninh Nhi vốn vẫn đứng ở bên cửa sổ, lúc này rút cục cũng đem ánh mắt từ trên người Liên Hoa dời đi, dừng ở trên người của Đôn Phi.

Người này trời sinh chính là một đầu bếp a.

Trì Hoắc mới vừa rồi nhìn thấy kỹ thuật xắt rau của Đôn Phi cũng cảm thấy tiểu tử này có môn đạo, nhìn thấy hần nhào nặn bột lại càng kinh ngạc, cho đến khi nhìn thấy Đôn Phi nhào bột mì thành một nắm, lại chia thành hơn mười nắm nhỏ, sau đó cầm con lăn nhanh chóng lăn kỹ chỗ bột nhỏ kia ra hơn mười miếng bột hình tròn, thì giật mình cười toe toét.

Tào Ninh Nhi cũng như thế, quả thực không biết Đôn Phi đang biến ra trò ảo thuật gì.

Không muốn khiến cho bọn họ đứng ở phía sau mà giật mình, Đôn Phi lần kỹ vỏ bánh bao xong thì lập tức tra nhân bánh bao lên, sau vài giây đồng hồ, một chiếc bánh bao nho nhỏ tinh xảo đã xuất hiện trên thớt.

Mọi người nhìn thấy ngón tay của hần linh hoạt giống như đang tạo hoa vậy, nhìn những nếp uốn trên bánh bao thì đều thử chạm vào một cái, khó tin một người nam nhân lại có kỹ năng khéo léo như vậy.

Giật mình rồi chứ hả?

Đôn Phi đã sớm nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, nhiều ít cũng có chút buồn cười, thầm nghĩ ta chỉ mới bao cái bánh bao thì đã khiến cho các người phục sát đất như thế, nếu...

Đột nhiên linh cơ vừa động, sau khi Đôn Phi bao hết ba loại nhân bánh bao, lại dùng chút bột mì sống còn dư lại rót thêm nước vào để nhào thành một

nấm nữa, rồi để một lát cho đủ ảm, sau đó chia ra làm thành khối nhỏ, rồi lại lăn kỹ thành từng miếng vỏ bánh, nặn ra thành hơn chục cái sủi cảo.

Đợi cho đại công cáo thành, không đợi Đơn Phi phân phó, Liên Hoa đã sớm nhóm lửa dọn xong vì hấp, hồ hởi hỏi: - Có phải sẽ hấp hay không? Nàng tuy rằng ăn bánh bao, cũng biết Đơn đại ca hiện tại đang làm ra cái gì đó, hương vị tuyệt đối sẽ không thua kém bánh bao.

Dù sao trình tự làm việc so với bánh bao thì phức tạp hơn rất nhiều.

Đơn Phi giới thiệu nói: - Cái lớn chính là bánh bao, cái nhỏ hơn gọi là sủi cảo, bánh bao thì phải hấp, còn sủi cảo này là sủi cảo vỏ mềm, cũng chính là sủi cảo nấu canh, phải luộc bằng nước.

Hắn giới thiệu đơn giản phương pháp hấp luộc, Liên Hoa, Tri Hoắc không đợi phân phó đã sớm chia nhau động thủ.

Chỉ trong chốc lát sau, hương thơm truyền ra, ngoài phòng bếp đều đang nghị luận, đợi sau khi mở vì hấp ra, Liên Hoa nhắm mắt lại hít hà một lát, lớn tiếng nói: - Thơm, thật sự rất thơm! Đơn đại ca, huynh ăn trước một cái.

Nàng nhanh tay nhanh chân lấy trước mấy cái bánh bao bung đến trước mặt Đơn Phi, Đơn Phi chỉ gấp một cái lên nếm thử chút mặn nhạt, cảm giác vừa đủ, lúc này Liên Hoa mới đem bánh bao đưa đến cho Tào Ninh Nhi.

Tào Ninh Nhi hơi tức giận, nhú mi liếc mắt nhìn Liên Hoa một cái, thấy nàng ta chỉ cúi đầu không nói, thầm nghĩ nha đầu kia hình như lại có chút địch ý đối với ta?

Không vui chột lóc lên, Tào Ninh Nhi vẫn cầm lấy cái bánh bao nhân rau đưa lên miệng nếm, lập tức mấy miếng xuống bụng, đảo mắt lấy cái nhân thịt cũng như thế, đến khi đang định ăn đến cái thứ ba, mới phát hiện trong phòng bếp ba người đều đang nhìn nàng, Tào Ninh Nhi nhẹ nhàng và khéo léo cầm lấy cái bánh bao nhân hỗn hợp kia, ra vẻ không thèm để ý nói: - Ta còn phải phụ trách từ lâu, thứ này... đều phải nếm thử chút.

Thật sự ngon a.

Không biết Tào Ninh Nhi là vì buổi sáng đang ôm một bụng tức, hay là bởi vì còn chưa ăn cơm, chỉ ăn có một cái bánh bao, nên giờ ba cái bánh bao xuống bụng, chỉ cảm thấy mồm miệng đầy hương, không ngờ lại cảm thấy đói.

Tri Hoắc trước mặt đã sớm vớt sủi cảo lên, Tri Hoắc tất nhiên là đem sủi cảo đưa đến cho Tào Ninh Nhi trước, Tào Ninh Nhi nâng chiếc đũa liên tiếp ăn năm sáu cái, khi cảm giác mình thế này thì hơi ngưng ngừng, mới dừng đũa, lông mày thanh nhả đột nhiên giương lên, Tào Ninh Nhi thân nhiên nói:

- Đơn Phi, người quả nhiên tay nghề tốt, bánh bao có phải vốn cũng là kiệt tác của người hay không?

Nàng không ngốc một chút nào, gặp qua người thông minh, nhưng cũng không cho rằng Đơn Phi thông minh đến trình độ như vậy.

Nếu như là Liên Hoa phát minh ra bánh bao, thì vì sao Đơn Phi lại vận dụng kỹ thuật này thuần thục như thế, hơn nữa canh giờ có thể làm ra hai loại bánh bằng bột mỳ có thể nói là chấn động thành Hứa Đô?

Tào Ninh Nhi không biết làm, nhưng biết nếm, vừa thấy cái gì mà bánh bao, sủi cảo dùng nguyên liệu rẻ tiền, ăn ngon mỹ vị, lợi ích thực tế, nếu mở rộng bán ra ngoài, chỉ sợ tạo thành chấn động gấp chục lần so với bánh màn thầu.

Những thứ này đều là kiệt tác của Đơn Phi?

Hắn và Liên Hoa có quan hệ gì?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tào Ninh Nhi hơi có chút không vui, buông đũa xuống, nhìn về phía Đơn Phi đang trầm mặc, lạnh nhạt nói: - Người thật sự rất có bản lĩnh, thân là người Tào phủ, thứ mà mình làm ra lại bán cho Tào phủ để kiếm tiền?

Đơn Phi nhướn mày, còn chưa kịp trả lời, Liên Hoa đã tiến trước một bước, lớn tiếng nói: - Đại tiểu thư, cô lầm rồi. Đơn đại ca không phải loại người như vậy.

Tào Ninh Nhi túm mi hơi giương, không vui nói: - Liên Hoa, nơi này không phải nơi người có thể lên tiếng.

- Liên Hoa, cô đi ra ngoài trước đi. Đơn Phi kéo Liên Hoa một phen, lại bị nàng giãy ra một cái, chột nghe Liên Hoa quát cường nói: - Đại tiểu thư, ta biết rằng cô kim quý, Liên Hoa và cô căn bản không cách nào so sánh được, nhưng cô căn bản không biết Đơn đại ca, huynh ấy không phải loại người như cô đã nghĩ.

Tào Ninh Nhi nhìn ánh mắt Liên Hoa như lửa, trái tim hơi chấn động, chỉ thấy Liên Hoa không có chút ý lùi bước nào, cao giọng nói: - Đúng vậy, màn thầu là Đơn đại ca dạy chúng ta đây, nhưng một đồng tiền huynh ấy cũng chưa lấy, ngược lại giúp đỡ chúng ta rất nhiều. Cô muốn trách thì trách Liên Hoa, đuổi ta ra khỏi quán rượu cũng đều không sao cả, nhưng cô không nên làm khó Đơn đại ca!

Ngày mùa thu ánh mặt trời lấp lánh, xuyên qua cửa sổ mà vào, chiếu vào trong mắt Liên Hoa, ít đi chút ảm áp, lại hơn vài tia hào quang lóe lên!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Thương Thúc

Các người làm gì vậy?

Đon Phi không hiểu sao hai người con gái này nói véo là véo luôn, không có báo trước gì cả. Chuyện lớn gì chứ, sao lại làm đến mức ‘giương cung bạt kiếm’ như vậy?

- Đại tiểu thư...

Đon Phi lúc này mới chịu mở miệng, đột nhiên nghe thấy bên cạnh rầm một tiếng. Hắn quay đầu lại nhìn thì thấy Trì Hoắc ngã quỵ trên đất.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Hai người con gái cãi nhau, tiểu tử nhà người quý làm gì chứ?

Đon Phi hoang mang khó hiểu, Tào Ninh Nhi cũng có chút mơ hồ, chợt nghe Trì Hoắc ôm quyền nói:

- Don huynh! Xin huynh nhận Trì Hoắc ta làm đồ đệ được không?

Lần đầu Trì Hoắc gặp Don Phi chỉ nghĩ rằng đây là muốn đoạt thưởng thôi, nhưng khi nhìn thấy đạo công thành thực của hắn, với nguyên liệu đơn giản mà làm ra hai loại bánh bằng bột mỳ mà y chưa từng nghĩ tới thì y không ngừng tán thưởng.

Lúc Tào Ninh Nhi chất vấn Don Phi thì Trì Hoắc ăn sùi cảo rồi ăn hết ba cái bánh bao, không chút do dự mà đưa ra quyết định không quá khó khăn đó.

Cơ hội khó kiếm, nhất định phải bái Don Phi làm thầy. Đây tuyệt đối là thiên tài trong giới đầu bếp.

Chớ thấy người ta tuổi còn trẻ nhưng học thức uyên thâm, tuổi trẻ tài cao. Hoàng đế vừa sinh ra đã biết nói, Cam La mười hai tuổi biết xem tướng, anh hùng không hỏi xuất xứ, thiên tài không hỏi tuổi tác. Don Phi tuổi trẻ nhưng quả nhiên đã đạt đến mức cao thủ.

Trì Hoắc nghĩ đến đây thì lập tức quyết định bái Don Phi làm thầy. Như vậy cứ coi như từ lâu có bị Hạ Hầu gia đánh bại, thì chúng ta dựa vào mấy tuyệt chiêu này để kiếm miếng cơm ăn cũng không phải vấn đề gì.

Y ngã quỵ một cái nên thu hút ánh nhìn của mọi người. Don Phi thấy vậy liền nói:

- Trì huynh! Huynh làm gì vậy, mọi người đều là giao lưu nói chuyện, đừng khách khí vậy.

Đon Phi giờ tay kéo tay Trì Hoắc một cái rồi đẩy y đến trước mặt Tào Ninh Nhi, chặn dứt ánh mắt của Tào Ninh Nhi và Liên Hoa, nói:

- Có truyền dạy hay không là do đại tiểu thư quyết định.

Đon Phi lập tức kéo chặt tay của Liên Hoa, thấp giọng nói:

- Liên Hoa! Cô xuống lầu bán màn thầu trước đi!

- Ta không đi!

Liên Hoa thấp giọng nói, nhưng không giãy dụa.

- Cô nghe ta một lần có được không?

Đon Phi thầm nghĩ “Nha đầu này hôm nay ăn thuốc súng hay sao mà lại nóng tính như vậy”.

Vốn muốn khuyên một chút nhưng không ngờ Liên Hoa ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi cuối cùng cũng gật đầu, chậm rãi đi ra ngoài.

Đon Phi cũng không ngờ nàng lại nghe lời đến vậy. Hắn vỗ bột mỳ trên người, nói:

- Được rồi! Hiện giờ nấu thêm mấy nồi bánh bao nữa mang ra chợ bán xem phản ứng thế nào.

Tào Ninh Nhi chỉ ngồi ở đó không nói gì, Trì Hoắc không nhịn được nói:

- Những lời Don huynh nói thật mới mẻ độc đáo, tại hạ rất thích!

Người không cần nột thì lão từ đây cũng nhất định phải dạy người. Hiện giờ người có tầm nhìn làm kẻ thứ ba chen vào như người không nhiều. Không có người, lão từ đây thật sự không biết phải giải quyết chuyện ban này thế nào.

Đon Phi là người có ơn tất báo nên cách làm bánh bao, sủi cảo đều giải thích một lượt cho Trì Hoắc.

Dù sao Trì Hoắc cũng là bếp trưởng nên Don Phi dạy một lần y đã nắm được bảy tám phần rồi. Dưới sự dẫn dắt của Don Phi, y đích thân xuống chỗ Liên Hoa lấy bột mì đã lên men rồi một mình làm. Rất nhanh y đã làm được mấy chục cái bánh bao rồi.

Y biết là thứ này rất đơn giản, thực tế, thậm chí còn có thể bắt được phụ liệu. Không những bữa điểm tâm mà cứ coi như bữa chính đều có thể thay thế được, vừa mới mang ra chợ chắc chắn sẽ dễ bán, y căn bản không ngừng lại mà làm tiếp đợt bánh thứ hai.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát, có đầu bếp hưng phấn xông tới, nói:

- Đại tiểu thư! Bếp trưởng Trì, đợt bánh bao kia trong chốc lát mà bán hết rồi, người bên ngoài đều đang hỏi còn có nữa không?

Trì Hoắc cảm thấy hưng phấn, lập tức hô hào những đầu bếp khác đến làm nhân bánh còn mình thì đi điều phối. Trì Hoắc thầm nghĩ “Đại tiểu thư tin mình như vậy, kỹ thuật này không thể nói cho người bình thường được”.

Đon Phi nhìn Tào Ninh Nhi, thấy nàng nhìn mình và Trì Hoắc bận mà chỉ ngồi ở trong phòng bếp không nói tiếng nào thì trong lòng hần không khỏi sợ hãi. Hần thầm nghĩ “Nữ nhân này không có việc gì là liên nỗi cái, bây giờ chẳng phải là đang tích góp từng tí một để đợi lúc nổi giận sao?”

Hần đang mãi suy nghĩ thì nghe thấy bên ngoài phòng bếp có tiếng đánh trống reo hò, nghe âm thanh này khá quen nên hần lập tức cúi tay đi đến trước cửa thì nhìn thấy Ô Thanh ở bên ngoài cửa nói với các đầu bếp:

- Ta quen với Don đại ca, các người hãy để ta vào trong.

Nhìn thấy Don Phi, Ô Thanh mừng rỡ nói:

- Don đại ca, là ta đây!

Đon Phi gật đầu, vỗ vỗ vai các đầu bếp khác, nói:

- Bảng hữu của ta!

Đám đầu bếp kia vốn nghĩ mình không thể vào được thì sao có thể để Ô Thanh này vào, vừa nghe thấy Don Phi nói câu này thì họ không nói hai lời mà để cho Ô Thanh vào.

Người mà đại tiểu thư mang tới, bếp trưởng cũng đều vô cùng cung kính, tất nhiên họ không dám đắc tội rồi.

Ô Thanh ở bên cạnh Don Phi nói hai câu, Don Phi gật đầu, thầm nghĩ “Muốn đánh bại tửu lâu của Hạ Hầu gia, chỉ dựa vào ba món như màn thầu, bánh bao, sủi cảo thì vẫn còn kém xa”. Hần đi đến trước mặt Tào Ninh Nhi, nói:

- Đại tiểu thư! Ta phải đi ra ngoài vì chuyện của tửu lâu.

Tào Ninh Nhi cũng không ngẩng đầu lên, chỉ “Ừm” một tiếng, Don Phi cũng coi như nàng ta đã đồng ý nên lập tức cùng với Ô Thanh xuống lầu. Tào Ninh Nhi ngồi ở trong phòng bếp, thấy Trì Hoắc bận rộn nên đột nhiên nói:

- Trì Hoắc!

- Đại tiểu thư, có chuyện gì vậy ạ?

Trì Hoắc lập tức gác việc đang làm lại, cung kính quay đầu lại hỏi.

- Người nói xem. . .

Tào Ninh Nhi nhớ lại chuyện ban này, một lúc lâu mới hỏi:

- Ta không hiểu Don Phi sao?

Trì Hoắc ngăn người ra, ha hả cười lớn:

- Đại tiểu thư nói đùa rồi, trên đời này còn ai hiểu hần hơn cô nữa. Nếu không phải là cô thì sao ta biết được người trẻ tuổi đó lại có bản lĩnh lớn đến vậy.

Thấy Tào Ninh Nhi có chút mê mẩn nên Trì Hoắc có chút hoang mang, thăm dò:

- Đại tiểu thư. . . Ta làm việc nhé?

Tào Ninh Nhi chỉ khẽ gật đầu, trước mặt chỉ hiện ra thần sắc khó hiểu rực lửa kia của Liên Hoa - Cô căn bản không hiểu Đôn đại ca!

...

Đôn Phi vừa xuống lầu thì chợt nghe thấy bên ngoài ồ lên. Hóa ra mọi người đang đợi bánh bao, thấy bộ dạng hần như bánh quẩy nên mọi người khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Nhìn về phía quán rượu của Hạ Hầu gia, cảm giác kinh doanh trong đó có tốt hay không thì cũng khó nói, nhưng so về bề mặt thì có hơi người hơn bên đó.

Đôn Phi thầm thấy đắc ý, nhìn thấy Liên Hoa làm việc có chút bất an, nhử mày, đề ý tới không ít chuyện, thấp giọng nói với Ô Thanh:

- Người chắc chắn là có rất nhiều sao?

- Tất nhiên rồi! ...Khắp núi đều có! Đôn lão đại! Huynh thật sự muốn hái về sao?

Ô Thanh cảm thấy hai chữ ‘thù du’ rõ ràng là không dễ nhớ bằng trư ngư, thấy Đôn Phi đang suy nghĩ điều gì nên y vỗ ngực nói:

- Đôn lão đại! Huynh cứ yên tâm, ta đã đi cùng Vương Tường xem một lượt rồi, vòng quanh sườn núi, khắp nơi đều là thù du, chẳng trách Vương Tường nói nó không đáng tiền, luôn nói huynh bỏ tiền ra nhiều quá.

Đôn Phi cảm thấy tên tiểu tử Ô Thanh này làm việc khá cẩn thận, âm thầm gật đầu:

- Nếu như thật sự như vậy thì tất nhiên phải hái về rồi.

Vương Tường cảm thấy không đáng tiền nhưng trong mắt Đôn Phi thì tất cả những gì ở trên núi này đều đáng tiền.

Nếu như không gặp được Vương Tường và thù du thì cuộc đánh cược giữa Đôn Phi và Hạ Hầu Hành thật sự không thấy được niềm tin lớn đến vậy rồi.

- Vậy thì phải tìm xe, hơn nữa phải chuyển mất mấy ngày.

Ô Thanh nói:

- Lúc ta quay về, tiện thể ta đã tìm hiểu rồi. Một xe đẩy tay một ngày mất hai mươi văn tiền, lão đại ở đó đã nói rồi, nếu như buôn bán lớn, dùng xe nhiều thì có thể thương lượng. Nơi tìm xe ở chợ tây, cách đây không xa lắm.

Đôn Phi càng cảm thấy tên tiểu tử này làm việc nhanh nhẹn, thầm nghĩ “Có được tiền của Tào Phúc đưa cho, tiền xe nhất định sẽ đủ”.

Hắn vừa định cùng Ô Thanh đến nơi thuê xe thì nghe thấy phía không xa có đứa trẻ nói:

- Đại nương! Người xem, nơi bán mận trâu kia có món ăn mới kìa, nghe nói là bán bánh bao ngon lắm.

Đôn Phi quay đầu lại nhìn thì nhìn thấy một đứa trẻ buộc hai bím tóc, mặc dù mặc đồ vá nhưng đôi mắt vô cùng léo lét nhanh nhẹn, khuôn mặt vô cùng đáng yêu đang nhìn bánh bao trong tủ lâu Tào gia và chảy nước miếng.

Đứng bên cạnh đứa trẻ là một người phụ nữ, khoe miệng đã có những vết nhăn nheo, xem ra tuổi thanh xuân đang dần hao mòn. Người phụ nữ mặc áo vải thô, nhìn sạp bánh bao, nhử mày nói:

- Nhiều người như vậy, nếu mua được thì cũng phải đợi rất lâu, vậy thì chúng ta đi cũng muộn rồi, trước trời tối chỉ e sẽ không đến được.

Đứa bé bĩu môi với dáng vẻ không muốn nhưng vẫn gật đầu. Đôn Phi thấy vậy liền bước lớn lại cười:

- Hai người đợi ta một lát!

Người phụ nữ và đứa bé đều ngạc nhiên, không biết được ý của Đôn Phi.

Đôn Phi xoay người bước nhanh đi đến trước mặt Liên Hoa, thấp giọng nói:

- Liên Hoa! Lấy cho ta mấy cái bánh bao, nói với chủ bếp là ta cầm ăn trên đường.

Liên Hoa vốn với bộ dạng phờ phạc, thấy Đôn Phi bước lại lập tức có tinh thần hơn gấp trăm lần:

- Không vấn đề gì!

Cô nàng gác việc đang làm lại, đi vào tủ lâu, không lâu sau liền lấy ra một bọc bánh bao lớn đưa cho Đôn Phi.

Đôn Phi thấy đầu bếp trong tủ lâu cầm dao chạy ra theo, chỉ e Liên Hoa đoạt lấy nên hắn vội chào hỏi đầu bếp kia. Đầu bếp thấy Liên Hoa đưa bánh bao cho Đôn Phi thì ngượng ngùng cười, cuối cùng lại quay vào trong tủ lâu.

- Đón đại ca! Huỳnh cứ yên tâm ăn đi, ta sẽ không ăn không của đại tiểu thư đâu, lát nữa ta sẽ trả tiền.

Liên Hoa nhìn ra sự do dự của Đôn Phi.

Đôn Phi cười khỏ lắc đầu quay lại đi đến bên cạnh đứa bé kia, phân ra một nửa đưa cho đứa bé kia nói:

- Chăm lấy ăn trên đường đi nhé!

Đứa bé kia hoan hô vỗ tay, nhận lấy bánh bao, ăn vài miếng rồi liên tục gật đầu nói:

- Ngon quá! Ngon quá!

Người phụ nữ vốn đang cau mày, thấy đứa trẻ ăn ngon rồi mừng như vậy thì không khỏi mất hứng, chỉ nhìn Đôn Phi một cái, hỏi:

- Bao nhiêu tiền!

Đôn Phi thấy người đó lấy ra cái ví rách, thần sắc cứng nhắc, hẳn biết ý của bà ta nên cười nói:

- Đây là đồ ăn quán rượu mới ra hôm nay, có giảm giá nên hai vẫn là được rồi.

Người phụ nữ không biết có nghe hiểu ý ‘giảm giá’ của Đôn Phi không, đếm mười hai văn tiền lại cầm năm cái bánh bao, nói tiếng cảm ơn rồi kéo đứa bé đi luôn.

Đứa bé ăn bánh bao nhưng vẫn không quên vẫy tay cảm ơn Đôn Phi, nói:

- Huỳnh tên là gì?

Đôn Phi mỉm cười nói tên, hỏi ngược lại:

- Thế còn đệ, tên là gì thế?

Thấy đứa trẻ quay đầu lại cười, nói có phần giảo hoạt:

- Gọi đệ là Thương Thúc là được!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Nhìn mặt

Thương Thúc?

Đứa bé này tuổi còn nhỏ nhưng tên thì ‘to lớn’ quá nên Đôn Phi không khỏi buồn cười. Thấy người phụ nữ kéo đứa bé khuất dần trong đám đông rồi hần thềm gật đầu.

Người phụ nữ thoạt nhìn nghèo khó nhưng khí tiết đáng nể, rất biết cách quản giáo. Đứa bé kia thoạt nhìn thì giảo hoạt nhưng đối với Đôn Phi mà nói thì rất có thiện cảm.

Đem bánh bao chia cho Ô Thanh, Đôn Phi và y vừa đi vừa ăn. Ô Thanh ăn được bánh bao, lại biết được là Đôn Phi làm ra cho nên không khỏi tán thưởng không dứt miệng.

Đôn Phi thầm nghĩ “Người cô đại có lúc cũng khá dễ lừa, không phải chỉ là làm mỗi cái bánh bao sao? Đồ đệ cũng thiếu chút nữa thu nhận được một tên, lão tử chẳng qua cũng chỉ là nhà khảo cổ học thôi, phiền các người đừng có bắt ta làm vua vượt biên như vậy được không?”

Mặc dù hẳn không muốn vượt biên nhưng biết hiện giờ nhất định phải làm xong chuyện của tửu lâu, nếu không thì sẽ gặp họa. Là một nhân sĩ thành đạt, nếu không làm thì thôi, chứ đã làm thì nhất định phải làm tốt mới được.

Nếu như cuộc tranh chấp giữa tửu lâu thất bại, hẳn chưa nói đến việc không còn mặt mũi nào mà thoát khỏi thân phận gia nô, thậm chí còn có thể khó chịu hơn cả cái chết.

Chưa nói đến thời đại này mà cứ coi như thời đại của hắn thì cũng tuyệt đối không có ai đồng cảm với kẻ thất bại cả.

Mang theo ý nghĩ này Đôn Phi cùng Ô Thanh đến chợ Tây thành Nam.

Ô Thanh đưa Đôn Phi đến một góc phố, chỉ một người xa xa, nói:

- Lão đại! Người kia tên là Tôn Vi, gã ta và một người gọi là La Lão Đa dẫn theo một số người ở đây giúp người khác vận chuyển hàng.

Đôn Phi thấy người mà Ô Thanh chỉ, dáng người trung bình nhưng khá khỏe khoắn, sau người còn đặt xe đẩy một bánh đơn sơ, bên cạnh có mấy người cũng như vậy. Hắn thầm nghĩ “Đây chính là cu li mà ở thời đại mình phải bán sức lực mưu sinh đây?”

Hắn vừa mới nghe thấy Ô Thanh giới thiệu thì còn thầm nghĩ không biết có gặp phải bang hội gì không?

Phải biết rằng bang hội là sự phân công xã hội chính thức mới nổi lên sau thời Tùy Đường. Đây đáng lý ra phải là có lợi với sở thích khác thường của Tùy Đường Đế nhưng không ai có thể nói rằng, Tùy Đường trước đó tuyệt đối không có sự tồn tại của bang hội như thế này.

Gien còn có đột biến, người nói xem triều đại này đột nhiên xuất hiện mấy cái trục thẳng là không thể nào nhưng nếu như thuyết tương đối của Einstein là chính xác, lỗ sâu và vết nứt không gian tồn tại, người nói xem máy bay trong lúc bay cao gần đâm đụng phải vết nứt không gian, ngay lập tức xuyên không thì có khả năng không?

Tất nhiên, công thức tính ở đây chắc chắn chỉ có nhân vật tài năng như Einstein mới có thể hiểu được.

Nhà khảo cổ học có kiến thức thật sự cũng không bao giờ nói triều đại nào tuyệt đối không có gì mà nên nói là hiện giờ vẫn chưa phát hiện ra chứng cứ gì để chứng minh mà thôi.

“Chúng ta là những nhà khảo cổ học chứ không phải là những kẻ cổ hủ. Lúc nào cũng luôn lấy việc phát hiện ra những sự vật mới lạ trong thời cổ là niềm vui”. Đôn Phi thầm nghĩ như vậy.

Tôn Vi nhìn thấy Ô Thanh dẫn người đến thì đã đứng ngay dậy. Không biết là những thứ trong đầu Đôn Phi đều là những thứ y không hiểu được nhưng ít nhiều cũng có chút bất mãn:

- Ô Thanh! Người nói có người mua bán lớn chiếc cổ đến chúng ta, chính là... tên tiểu tử này sao?

- Đây chỉ là gia nô thôi.

Tôn Vi trà trộn trong phố xá, thông qua việc ăn mặc là nhận ra thân phận nên có chút tâm đắc.

Ô Thanh lập tức nói:

- Tôn Vi, người khách khí một chút, đây là lão đại của ta đây.

Tôn Vi và mấy tên bên cạnh y đều cười ồ lên. Tôn Vi nói:

- Hắn là lão đại của người nhưng không phải là lão đại của chúng ta.

Đôn Phi cũng mỉm cười, nói:

- Trước hết không vội nói ai là lão đại. Có mối làm ăn, các người có làm không?

Tôn Vi nhìn trên dưới Đôn Phi một chút, cảm thấy hắn ta còn ít hơn mình một hai tuổi nên không tin vào hắn mà lãnh đạm cười, nói:

- Một xe một ngày hai mươi văn, người có trả được không?

Ô Thanh vội vã nói:

- Không phải người nói buôn bán lớn thì có thể thương lượng sao?

- Hắn ta thì có thể có buôn bán lớn đến mức nào?

Tôn Vi có chút khinh thường nói.

- Một ngày mười lăm văn, tám mươi người, ước chừng... nửa tháng đi

Đôn Phi tính toán một chút.

Tôn Vi và mấy người đồng bọn cuối cùng cũng biến đổi sắc mặt, thầm nghĩ “Đoàn người ngồi ở đây cả ngày nhiều nhất cũng chỉ mười mấy văn tiền, có lúc còn phải hít không khí nữa. Bình thường nếu như không tiết kiệm chút tiền thì nói không chừng đã phải ôm bụng đói rồi. Vụ làm ăn mười lăm văn tiền một ngày, khoảng nửa tháng chắc là được.

- Mười tám văn!

Tôn Vi cò kè mặc cả.

- Không được, chỉ mười lăm văn thôi!

Ô Thanh ép giá.

Đôn Phi cười thầm. Hẳn biết, đối với những người nghèo khổ mà nói, một văn tiền đều cũng phải vất vả đồ mồ hôi. Đang lúc định trả lời bọn họ thì chợt nghe một người giọng khàn khàn nói:

- Không cần nói nữa, mười văn tiền một ngày là được rồi.

Mọi người ngán ra.

Đôn Phi quay đầu lại nhìn thì thấy một lão già đứng ở phía sau, hai tay đều có nốt phỏng dày, thân người thoạt nhìn rắn chắc, chỉ có điều vàng trán dạn dày sương gió, đúng là có chút tuổi tác rồi.

- La Lão Đa!

Tôn Vi kêu một tiếng, bước nhanh lại rồi không hiểu, hỏi:

- Người nói gì vậy?

- Ta nói mười văn tiền một ngày là được rồi.

La Lão Đa mỉm cười nhìn Đôn Phi nói.

- La Lão Đa, có phải là người...

Trong lòng Tôn Vi thầm nghĩ lẽ nào Lão Đa hồ đồ rồi, nhưng y còn nhỏ đã được La Lão Đa nhận nuôi, mấy người bên cạnh cũng vậy nên đối với La Lão Đa chỉ có sự tôn kính.

Nhưng nói đến giá cả thì đâu có lý là tự hạ mình xuống vậy?

Đôn Phi ban đầu cứ nghĩ rằng mình đã có được lợi thế, thấy tình hình như này thì cũng có chút khó hiểu, nhưng sau đó chỉ thấy La Lão Đa chậm rãi đi tới, mỉm cười nói:

- Có phải là Đôn công tử không?

Ô Thanh thấy Đôn Phi nhìn mình một cái thì hiểu ý của hắn, thấp giọng nói:

- Ta nói với La Lão Đa là Đôn công tử muốn dùng xe.

Đôn Phi gật đầu, lại cười nói:

- Gọi công tử thì ta không dám nhận, cứ gọi ta là Đôn Phi là được rồi.

La Lão Đa ho nhẹ một tiếng, nói:

- Hiếm khi được Đôn công tử xem trọng chúng ta đến vậy. Đám trẻ không hiểu chuyện, nay lão ra mặt định giá một người một ngày mười văn tiền. Nếu như Đôn công tử cảm thấy không ổn thì vẫn có thể thương lượng.

Đôn Phi thấy La Lão Đa mặc dù đã già nhưng tuyệt đối không giống kiểu người hồ đồ. Hắn chau mày, gơ tay lấy từ ngực một khối vàng nhỏ đưa cho La Lão Đa, cười nói:

- Nếu đã như vậy thì ta đưa ít tiền để đặt cọc.

Mọi người vừa nhìn thấy vàng trong tay hắn thì lập tức tròn trừng mắt lên.

Bọn họ ngày thường làm buôn bán mấy văn tiền, vừa nhìn thấy Đôn Phi ra tay như vậy thì rõ ràng là không cùng đẳng cấp rồi.

La Lão Đa nhìn thấy vàng thì chỉ cười, không vội nhận lấy mà đẩy lại nói:

- Không vội, không vội! Người như Đôn công tử thì lão đây rất tin tưởng.

Đôn Phi thật sự cảm thấy có chút kỳ quái, thầm nghĩ mình thật sự đã đến mức khí phách, nhìn mặt cũng có thể trả tiền rồi?

- La Lão Đa, sao ông biết ta là người đáng tin?

La Lão Đa mỉm cười, nói:

- Một người vì cứu một đứa bé nghèo đói mà không tiếc mạng sống của mình, thậm chí còn dám vì thế mà lên án Thế Tử, người như vậy sao lão lại không tin cho được?

Đám người Tôn Vi ngẩn người ra, cùng nhau nói:

- Lão Đa! Hẳn ta chính là người mà Lão Đa nhắc đến sao?

Đon Phi cứu Hồ Đầu ở trên phố và còn đối kháng với Thế Tử Tào Phi. Bản thân hẳn cảm thấy không có gì nhưng trên phố lúc đó chưa nói đến ngàn người nhưng cũng có hàng trăm con mắt nhìn vào hẳn.

La Lão Đa là một trong số đó.

Sau khi lão nhìn thấy chuyện này thì quay về có kể lại cho đám người Tôn Vi. Đám Tôn Vi nghe thấy thì có chút khâm phục người mà dám đối kháng với Thế Tử này. Những người có cá tính thì tất nhiên là rất nhiều, có ai mà không có lúc nóng nảy chứ? Nhưng kích động có cá tính đối kháng với Thế Tử mà không bị đánh chết, đám người Tôn Vi cảm thấy không có bản lĩnh này.

Nghe La Lão Đa nói Don Phi chính là nhân vật đó thì ánh mắt Tôn Vi nhìn Don Phi cũng có phần nào khác trước rồi.

La Lão Đa nhìn đám người Tôn Vi rồi nói:

- Tất nhiên là cậu ấy rồi, người còn không tin vào tầm nhìn của lão sao? Đám lũ mắng các người, coi thường mọi người, kéo đuôi xe còn muốn kéo ngược lên trời, không hề biết những người thật sự có bản lĩnh giống như Don công tử đây. Người ta đến Thế Tử còn dám nói nhưng đối với các người thì thái độ ôn hòa như vậy. Có biết đây gọi là gì không? Là giáo dưỡng đó.

Don Phi tự cảm thấy mình mặt dày nhưng lúc nghe vậy vẫn cảm thấy mặt có chút nóng lên, đành phải nói:

- La Lão Đa quá khen rồi!

La Lão Đa quay mặt lại, nhìn Don Phi thành khẩn nói:

- Don công tử, sau này nếu như thấy chúng dễ bảo thì vẫn mong... nhắc nhở răn dạy chúng một chút!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Cao nhân chỉ bảo

Don Phi thấy La Lão Đa nói với giọng điệu thẳng thắn thành khẩn, thầm nghĩ “Lão đầu này làm việc làm người bỏ xa đám Tôn Vi mấy con phố, nhưng cũng không thể trách đám người Tôn Vi không biết làm việc bởi con người ta luôn phải có quá trình trưởng thành mà”.

Ai mà không có lúc điên cuồng của tuổi trẻ chứ?

Những người sinh trưởng ngược như Don Phi hẳn thì thật sự không nhiều.

Người khác đã cho mình thể diện như vậy, Don Phi thấy La Lão Đa như thế thì tất nhiên sẽ hòa nhã nói:

- La Lão Đa khách khí rồi, tại hạ có tài đức gì mà có thể dạy bảo họ? Vậy giá cả trước hết cứ tính như La Lão Đa nói vậy. Các người tính tiền đi, những chuyện ta cần làm đều là ra thành vào núi, cần không ít ngày. Số tiền này các người cứ nhận lấy, đổi ít tiền đồng, tiền thể mua ít lương khô món ăn để mấy ngày nay ăn...

Ngưng lại một lúc, thấy đám người Tôn Vi nuốt nước miếng, Don Phi phóng khoáng nói:

- Cứ coi như ta mời là được!

Đám người Tôn Vi lập tức vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt.

Đám trẻ mới lớn ăn như thường lương. Đám người này đang sức trẻ, cả ngày bán sức để sinh sống, một ngày ăn không quá hai bữa, cũng khó tránh bụng đói. Vừa nghe thấy Don Phi mời ăn lại không trừ tiền công thì họ tất nhiên sẽ thấy rất vui rồi.

Ban nãy lúc La Lão Đa bảo là Don Phi dạy bảo thì đám người Tôn Vi có chút chống đối với câu nói này, thầm nghĩ “Tên tiểu tử này cứ coi như có chút

bản lĩnh nhưng hần trẻ như vậy thì có thể làm được trò trống gì?”, nhưng khi thấy Đon Phi phóng khoáng như vậy thì trong lòng cũng vui bớt đi chút dịch ý.

Từ xưa đến nay, có ai không muốn làm bạn với cường hào đâu?

La Lão Đa thấy thế, cuối cùng cũng nhận lấy số vàng kia. Ông ta tìm tiểu tử hơi tròn mập tên là Trụ Từ dẫn dò vài câu rồi tiểu tử đó lập tức dẫn mấy người nữa đi đổi vàng.

Ai cũng có cách làm riêng của người đó.

Đon Phi luôn suy xét đến nơi đổi tiền nhưng đám người La Lão Đa rõ ràng là quen đường thuộc lối hơn. Những loại tiền này còn lo không có nơi đổi ở thành Hứa Đô này sao?

Không bao lâu sau, tiểu tử kia liền dẫn mấy người kia đi rồi cầm lương khô đưa muối lại thêm ít thịt khô quay về, lúc về còn đưa lại cho La Lão Đa hơn một quan tiền đồng. Đám người Tôn Vi sớm đã không thể nhịn nổi nên ăn trước.

Đon Phi thoáng tính toán, rồi cuối cùng giao tiền đồng cho La Lão Đa xử lý. La Lão Đa thấy Đon Phi kiên quyết làm vậy thì cuối cùng cũng nhận lấy tiền đồng rồi cảm ơn rồi rút.

Mọi người ăn lương khô rồi nghe thấy Đon Phi nói muốn chặt một ít cành cây mang về, mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn chuẩn bị trang bị. La Lão Đa chỉ e đám người Tôn Vi làm hỏng việc nên tự mình dẫn người đi, hơn mười người hùng hồn ra khỏi thành đi về phía đông nam.

Mọi người đi chừng một canh giờ, xa xa phía trước nhìn thấy những dãy núi trùng điệp. Ô Thanh giới thiệu:

- Lão đại! Sườn dốc phía trước nghe nói có tên là sườn Trú Mã, qua được đó có một thôn tên là thôn Đình Gia, Vương Tường sống ở đó. Nếu như huynh muốn có thù du thì phải qua sườn núi phía sau thôn Đình Gia đó.

Đon Phi gật đầu, chưa kịp trả lời, chỉ thấy một người đứng ở trên sườn núi Trú Mã đang nhìn xung quanh, nhìn thấy bọn họ đến, người đó chạy vội tới, đó chính là Vương Tường.

Vừa thấy Đon Phi, Vương Tường vui mừng nói:

- Đon lão đại, huynh đến rồi! Ta thấy mặt trời sắp xuống núi rồi, chỉ e là hôm nay huynh không đến kịp.

Đám người Tôn Vi đều ngơ ngác nhìn nhau, thầm nghĩ “Tên tiểu tử Đon Phi này thoát nhìn trẻ tuổi, nhưng sao đến đâu cũng có người gọi là lão đại vậy?”

Đon Phi vỗ vai Vương Tường, có phần nào đó quan tâm:

- Ngươi ở bên ngoài, lệnh đường sẽ không không vui chứ?

Vương Tường do dự, nói:

- Không đâu, gia mẫu rất tốt.

Đon Phi không biết là lịch sử ghi chép sai lệch hay là tên tiểu tử này sĩ diện, thầm nghĩ, “Theo như sử chép thì mẹ kế của ngươi hình như có lần định cầm búa chém chết ngươi nhưng ngươi lúc đó ở bên ngoài nên mới tránh được kiếp nạn đó, nể tình mọi người quen biết nhau, chuyện này có cần ta phải nhắc nhở ngươi không đây?”

Nhưng hần nhớ là tên tiểu tử này sống rất lâu, cảm thấy dường như không cần lo lắng cho Vương Tường nên lập tức nói:

- Chúng ta lên núi trước đi, hôm nay xem tình hình trước đã rồi ngày mai bắt đầu làm việc. Vương Tường! Ngươi tìm giúp một nơi nào đó để ở đi.

Đon Phi đang định đưa tiền nhưng lại bị Vương Tường kiên quyết từ chối, y nói:

- Lão đại, lần trước huynh đưa quá nhiều rồi, không phải là tiền chỗ ở sao? Nơi tốt thì không có nhưng thôn nam vẫn còn có mấy gian nhà cỏ mục nát trước nay vẫn không có người ở, nếu như các huynh không chê...

La Lão Đa thấy thế liền lập tức nói:

- Nơi chúng ta ở thông thường cũng giống như ổ chó vậy, có gì mà chê với không chê. Trụ Từ! Thiết Tỏa! Đi thu dọn cùng với Vương Tường công tử đi!

Sắc mặt Vương Tường đỏ lên, thầm nghĩ “Ta đây đâu có phải là công tử gì?”, nhưng thấy đám người La Lão Đa vui tính thì y cũng vui vẻ theo, thấy Đon Phi, Ô Thanh định đưa người vào núi thì Vương Tường vội nói:

- Ổ chốn này ta khá quen thuộc, lão đại, huynh đợi ta dẫn mấy người họ đến đằng kia sắp xếp chút rồi lập tức đi cùng huynh vào núi.

Đon Phi gật đầu. Hần cùng đám người Ô Thanh đợi ở dưới chân núi không bao lâu thì Vương Tường quay về đi trước dẫn đường.

Mặt trời đã nghiêng về tây nhưng sự nhiệt tình của Vương Tường không thuyên giảm. Y dẫn Đôn Phi đi mấy vòng trong núi thì đã thấy tung tích của thú du. Đợi lúc trời lên đến nửa sườn núi thì khắp núi xanh mướt như biển, đỏ như lửa, đó chính là thú du kết quả.

Gió thổi nhẹ khiến người ta sáng khoái.

Mọi người chỉ cảm thấy có mùi thơm thoang thoang thổi đến nên tinh thần không khỏi chấn động.

Đôn Phi khẽ thở dài, lẩm bẩm nói:

- Không tệ! Không tệ.

Mặc dù nghe thấy Ô Thanh miêu tả qua nhưng số lượng thú du ở đây vẫn vượt xa trí tưởng tượng của hắn.

Hắn muốn làm vua vượt biên, ông trùm trong ngành ẩm thực thì phải dựa vào những cây thú du này rồi.

Vương Tường thấy Đôn Phi nhìn đám thú du rộng mênh mông xuất thần mà không khỏi hỏi:

- Lão đại! Những thú du này rốt cuộc có tác dụng gì vậy?

- Ngươi không biết sao?

Đôn Phi hỏi lại một câu, thâm nghĩ “Tiểu tử nhà ngươi cái gì cũng không biết mà lại đẩy lên chợ để bán?”

Vương Tường có chút ngượng ngừng nói:

- Ta lên núi đốn củi, nghe một lão tiên sinh nói ta là lấy gùi đổi ngọc. Giá của những đám thú du này cao hơn củi rất nhiều, ông ấy nói...

Có chút nhớ lại, Vương Tường nói:

- Ông ấy nói là vào mùa thu thời tiết thay đổi thất thường, phát sinh nhiều bệnh, dễ mắc phong hàn. Nếu như đặt chỗ thú du này ở trong nhà thì có thể tránh tà được, ngâm trong nước uống còn có thể trị bệnh được nữa.

Đám người Tôn Vi tất nhiên đều thể hiện ra vẻ không tin, La kết quả của thâm nghĩ “Thứ này mà tốt như vậy thì sao không có ai sử dụng?”

Ông tiện tay hái quả đỏ trên cây thú du xuống đặt trong miệng nhai nhai vài cái rồi lại nhổ ra, nhau này nói:

- Đầu lưỡi hơi tê tê, thứ này không có độc đấy chứ?

- Tuyệt đối không!

Vương Tường vội vàng nói:

- Thứ dùng để trị bệnh sao có thể có độc được?

Đôn Phi cười nói:

- Vậy ngươi sai rồi! Thứ này có chút độc, lá cây nếu để ở trong nhà có thể có tác dụng diệt một số sâu bọ, có thể nói là một cách nói tránh tà.

Ô Thanh ở bên cạnh giải đầu nói:

- Lão đại! Huynh muốn thứ có diệt côn trùng này làm gì?

Y tin rằng Đôn Phi tuyệt đối sẽ không làm gì vô ích.

Đôn Phi giờ tay từ trên thú du hái một lá cây xuống, ngửi một lát rồi mới nói:

- Thú du có loại có mùi thơm tự nhiên, đeo vào có thể ngưng thần thuận khí.

Hắn biết thú du có thể làm thuốc, mặc dù không hiểu về dược tính của thú du nhưng những lời này đều không phải là nói lung tung, dù sao thân thảo tính hoa, hương thơm tự nhiên cũng có tác dụng trị liệu với thân thể con người. Người ở những nơi có mùi thơm này cũng có thể giảm sức ép tinh thần, những thứ này ở thời đại của hắn sớm đã qua kiểm chứng khoa học rồi.

Ngược lại, có những loại nước hoa nhân tạo, ngửi thì rất thơm nhưng khi qua kiểm chứng khoa học thì lại có nguy hại đối với cơ thể con người.

Đôn Phi nghĩ đến đây, trong lòng ít nhiều cũng có cảm xúc, nhất thời không hiểu con người nếu đến thời đại của hắn rốt cuộc là tiến bộ hay là tụt hậu. Những chuyện mà người cổ xưa biết, đến thời đại của hắn có lẽ sẽ là chuyện ly kỳ.

Đôn Phi giờ tay hái quả hơi tím đỏ, nói:

- Thật ra thứ này có tác dụng cũng như cây ớt vậy, hương vị không kỳ quái mà là cay.

- Cây ớt?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hiển nhiên không biết Đôn Phi đang nói cái gì.

Đôn Phi biết rằng lúc này mọi người vẫn chưa biết đến cây ớt nên cũng không giải thích quá nhiều, chỉ nói:

- Nó được xem như một gia vị quá tốt.

- Gia vị như trái ớt vậy.

Đôn Phi nghĩ đến đây, khoe miệng có đôi phần đắc ý. Xe lửa chạy nhanh, tất cả đều phải dựa vào đầu xe, ẩm thực có ngon hay không thì gia vị không thể thiếu được.

Vào mùa thu, tiết trời se lạnh, khi xuất hiện gia vị này thì chấn động mà nó gây nên chỉ e còn hơn cả bánh bao, sủi cảo và bánh mì.

Cũng may là hiện giờ vẫn chưa phân biệt được hàng nên mới giúp hấn vớ bở như vậy.

Đôn Phi nghĩ đến đây, trong lòng chấn động, quay lại nhìn Vương Tường nói:

- Ban nãy người nói có lão tiên sinh nói thù du rất quý, vậy lão tiên sinh đó... là ai vậy?

- Ông ta nói ông ta họ Mã!

Ký ức Vương Tường vẫn còn rất mới mẻ với người đó. Ông ta vác một cái thùng kỳ lạ, thùng đó thật sự rất kỳ lạ, không phải vàng không phải gỗ, dưới ánh sáng mặt trời dường như có thể tản ra ánh sáng bảy màu.

Trong lòng Đôn Phi chấn động, một tay nhéo lên trán Vương Tường, thất thanh nói:

- Lão tiên sinh kia tên là Mã Vị Lai?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Xung Nhị

Đôn Phi vừa nghe thấy Vương Tường miêu tả cái hòm đó thì lập tức biết cái thùng kia nhất định là Lư Niên rồi.

Một thùng tên là Lư Niên được một người tên Mã Vị Lai xách trên tay.

Trên đời này không thể có chiếc thùng thứ hai thần kỳ như vậy.

Vương Tường bị hành động của Đôn Phi làm cho sợ hãi. Mặc dù y thấy Đôn Phi là người hầu nhưng cử chỉ có lẽ nghiêm hơn rất nhiều công tử khác, thấy Đôn Phi ít có sự thất lễ, Vương Tường ha hả nói:

- Đúng vậy! Ông ta nói mình tên là Mã Vị Lai. Lão đại! Sao huynh biết? Ông ta... là kẻ thù của huynh à?

- Ông ta ở đâu?

Đôn Phi hỏi.

Vương Tường lắc đầu, nói:

- Ta không biết! Ta gặp ông ta vào mấy ngày trước khi gặp huynh ở trong thành thôi, sau đó cũng không gặp lại nữa.

Đôn Phi mất hứng buông tay xuống, thầm nghĩ “Mẹ kiếp”.

“Lão già này suốt ngày cầm thùng chạy cái gì mà chạy chứ, lão tử vẫn còn nhiều lời muốn nói với ông ta. Đến cái thế giới này, cũng chỉ có ông ta mới hiểu được mình nhưng sao ông ta cứ luôn xuất quỷ nhập thần vậy?”

- Lão đại! Huynh không sao chứ?

Ô Thanh cảm thấy lo sợ, tất nhiên gã biết Mã Vị Lai, thấy bộ dạng hồn bay phách lạc của Đôn Phi thì thấp giọng nói:

- Mã tiên sinh rất lợi hại, huynh không cần lo lắng cho ông ta đâu.

- Ta lo cho chính mình thôi!

Đôn Phi trầm nghĩ trong lòng như vậy. “Hiện giờ lão tử không biết có phải trúng tà không, không biết trước được lịch sử mà ngược lại đắc tội với một nhóm người. Hơn nữa lại nhập vào thân gia nô, còn có thù cũ, lão tử có thể sống đến Nghiệp Thành tuyệt đối là do ông trời bảo vệ chiếu cố.”

“Mã Vị Lai người thì già nua nhưng sức lực thì không hề. Nhìn bộ dạng ông ta có thể bay lên không trung, bản lĩnh khác chắc chắn cũng không kém. Trong loạn thế cầm thương tạo chính quyền, quyền cước mạnh mới có tư cách nói đạo lý. Lão tử phải làm một nhân sĩ thành công, nhất định phải ôm chân này mới có thể làm xoay chuyển cục diện. Cái khác không nói, có bản lĩnh của Mã Vị Lai thì chạy trốn cũng không thành vấn đề”.

Nhưng làm sao mà ôm được chân lớn này đây?

Lần sau gặp mặt báỉ sư thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại chắc ông ta không đến mức không để ý đến sự sống chết của đồ đệ chứ?

Trong lòng Đôn Phi có chút tính toán, ho khan một tiếng nói:

- Vương Tường! Ta và Mã tiên sinh có qua lại sâu xa, chỉ có điều là gặp được thoáng qua thôi. Nếu như lần sau ngươi gặp lại thì nhất định phải nghĩ cách giữ ông ấy lại, sau đó nói cho ta được không?

Vương Tường gật đầu mạnh, nói:

- Lão đại! Có câu này của huynh thì có cơ hội, ta mất mạng cũng phải giúp huynh làm được!

- Không cần phải vậy đâu!

Đôn Phi nhìn bộ dạng như muốn liều mạng của Vương Tường thì trong lòng tự nhủ “Tiểu tử nhà ngươi cố gắng chạy nhảy bên ngoài nhiều một chút, nói không chừng lúc nào đó sẽ tránh được búa rìu của mẹ kế ngươi đấy”.

Hỏi vài câu, Đôn Phi thấy những điều mà Vương Tường biết về Mã Vị Lai ít hơn mình nhiều nên cuối cùng cũng từ bỏ ý nghĩ muốn tìm kiếm ông ta. Hắn dạo dò La Lão Đa và Tôn Vi cách hái thù du thế nào, đặc biệt bảo họ phân loại cành, quả thù du ra để đông gói, chuẩn bị đến lúc chờ về phơi khô.

Đám người La Lão Đa thấy Đôn Phi nói đến cây thù du thật là kỳ diệu thì cũng bán tín bán nghi, trầm nghĩ “Nếu như thật sự thần kỳ như vậy thì sao nó có nhiều ở khắp đồi núi như vậy mà không ai cần?”

Bọn họ chỉ sợ thù du thần kỳ không thành mà Đôn Phi lại biến thành thần kinh. Họ thấy vẫn nên nhân lúc Đôn Phi hồ đồ mà giúp hắn vận chuyển nhiều một chút, cũng coi như bày tỏ tâm ý.

Đôn Phi thấy mặt trời đã xuống núi, màn đêm dần buông xuống, tính toán thời gian một chút, cảm thấy không cần quá gấp nên bảo mọi người đều đơn giản chặt lá cây thù du xuống, buộc lại rồi gánh xuống núi luôn.

Đợi đến lúc Vương Tường tìm được mảnh đất, mọi người thấy nhà tranh rách nát nhưng vẫn cảm thấy may mắn vì còn có chỗ che gió tránh mưa. Mọi người dỡ xong thù du chất thành đống, sau đó nhóm lửa ngồi quanh đó. Trụ Tử cầm lương khô, thịt khô, dưa muối đến phát cho mọi người. Đôn Phi gặm thịt khô cảm giác như nhai sáp nên, thấy đám người La Lão Đa ăn ngon lành thì lắc đầu.

Những người ở thời đại này ăn những thứ này thật là keo kiệt.

Tôn Vi ở trước mặt sớm đã tìm được cỏ khô làm cái chiếu. La Lão Đa nhìn thấy đã chuẩn bị kha khá rồi, thấy Đôn Phi cầm một cái gì đó giống với viên đá không biết đang suy tư điều gì thì nói:

- Đôn công tử! Nên đi nghỉ sớm đi!

Đôn Phi cất ngọc tượng vào trong ngực, chau mày một cái. Ngày thường hắn trông rất dửng dưng nhưng trên thực tế lúc nhớ đến Mã Vị Lai còn nhiều hơn là lúc nhớ đến Nghiệp Thành.

Lão đầu tử này không cần vàng bạc, hồ tiêu không cần mà ngược lại còn cho hắn một bức ngọc tượng. Ngọc tượng này có chút thông linh, mỗi lần hắn gặp nguy hiểm thì đều phản nhỏ giúp hắn. Ngọc tượng không chỉ có mỗi tác dụng đó nhưng đến tận hôm nay hắn vẫn chưa thể lĩnh hội được nhiều hơn tác dụng của nó.

Cho hôm nay lão đầu tử cũng biết được tác dụng kỳ diệu của thù du, chỉ bảo cho Vương Tường nhưng không ngờ lại bị y nhặt sót. Lão đầu tử này thoát nhìn không có ác ý gì, lại được cái lấy việc giúp người làm niềm vui, nhưng tại sao luôn hữu duyên vô phận với hắn?

Hắn thờ dài, vừa mới định đi nghỉ ngơi sớm một chút thì đột nhiên nghe người ra. Mọi người vốn đều chuẩn bị đi nghỉ ngơi rồi, đột nhiên đều nói:

- Bên ngoài có tiếng gì vậy?

Đêm khuya tối tăm, mọi người đều yên tĩnh nghỉ ngơi thì lại nghe thấy ở xa xa dường như có âm thanh vọng lại.

- Xung... Xung... Xung...!

Âm thanh có chút mê hoặc, ồ ạt đến mà trong lúc nhất thời không thể phân biệt rõ phương hướng. Mọi người có chút sợ hãi, thầm nghĩ “Tối lửa tắt đèn như này còn xông xung cái gì?”

- Không phải có người đang đánh giấc ở bên ngoài đó chứ?

Ô Thanh rùng mình một cái, dựa vào gần Đôn Phi, thấp giọng nói:

- Phải chăng có Câu Hồn sứ giả đang gọi người?

Gọi quý đầu to nhà người ý!

Mẹ người sao lại biết mà reo rắc vào đầu người những tư tưởng mê tín phong kiến này cơ chứ?

Đôn Phi khảo cổ nhiều năm, người chết cũng thấy nhiều rồi nhưng quý thì chưa thấy lần nào vì vậy cũng có chút không tin với kiểu nói này lắm. Hắn bỗng nhiên đứng lên, thấp giọng nói:

- Ta đi xem sao!

Đám người Tôn Vi vốn vẫn cảm giác tiểu tử này có tiền, là cường hào nhưng thật không ngờ hắn lại cường tráng, dũng cảm đến vậy, vì vậy họ thật sự có chút khâm phục.

Đôn Phi vừa xông ra, đưa mắt nhìn xung quanh thì nghe thấy âm thanh từ phía bắc truyền đến, thấy phía đó mờ mờ có ánh lửa chớp nhoáng, hắn bước nhanh lại thì không ngờ thấy phía trước có tiếng người ồn ào. Một phụ nữ thấy hắn đi tới, xông lại kêu lên:

- Người có nhìn thấy không...

Người phụ nữ kia nói một nửa, đột nhiên ngăn người ra.

Đôn Phi cũng có chút sững sờ, nhận ra người phụ nữ đó chính là người mà mình đã gặp trên chợ rồi cho con trai bà ta chiếc bánh bao, hóa ra người này cũng muốn đến thôn Đình Gia.

Người phụ nữ hiển nhiên cũng nhận ra Đôn Phi, giọng nói gấp gáp:

- Người có nhìn thấy Xung Nhi nhà ta không... Ban ngày người đã gặp đó.

Đôn Phi thấy phía sau người phụ nữ này cũng còn không ít dân chúng cũng đang gọi Xung Nhi Xung Nhi thì biết được âm thanh ban nãy là do đám người này gọi.

Trong lòng thấy chút gai rét, Đôn Phi nói:

- Xung Nhi...

Hắn vốn định hỏi đưa bé đó lạc mất rồi sao nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của người phụ nữ nên biết đó là lời thừa. Hắn lập tức sửa lời nói:

- Cậu bé mất tích từ lúc nào?

- Lúc hoàng hôn!

Người phụ nữ vội nói:

- Nó nói ra chơi một lát, ta cũng không để ý, đợi đến lúc tối mới phát hiện là nó không thấy đâu cả. Đến từng nhà một tìm nhưng không thấy tung tích nó đâu cả.

Người phụ nữ này lúc đầu gặp vốn với thần sắc bình tĩnh vô cùng nhưng lúc này lại hồn bay phách lạc, không khác biệt gì với những người mẹ mất con.

Trong lòng Đôn Phi trầm xuống, lập tức nói:

- Ta sẽ giúp bà tìm!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tìm kiếm tung tích

Hắn biết rằng lúc này an ủi thế nào cũng đều là thừa. Nỗi lo của người mẹ muốn tìm con, ngoài việc muốn tìm thấy con ra thì bất luận có an ủi thế nào cũng không có cách nào bình phục ngay được. Quay đầu lại nhìn thấy đám người La Lão Đa, Tôn Vi, Vương Tường cũng đã chạy lại, đến cả Ô Thanh cũng e dè mà bước ra thì Đôn Phi lập tức nói: - Vị phu nhân này bị lạc mất con, đặc điểm nhận dạng: kẹp bím tóc, tám sáu tuổi, tên Xung Nhi. Mọi người đi tìm giúp một chút.

Người phụ nữ thấy Đôn Phi như vậy thì lộ ra phần cảm kích vô cùng nhưng lập tức lại thấy lo lắng, vì có người chạy đến nói: - Phu nhân! Đã tìm khắp thôn mấy lần rồi, kể cả ở giếng cũng tìm rồi nhưng đều không thấy tung tích của Thương Thúc.

Đôn Phi thấy người trong thôn với bộ dạng cung kính với người phụ nữ thì hỏi: - Đứa nhỏ thật sự tên là Thương Thúc sao?

- Đúng vậy, nó họ Tào, danh Xung, tự Thương Thúc. Người phụ nữ lo lắng nói, thấy Đôn Phi đang với bộ dạng ngây người ra thì người phụ nữ, nói: - Người giúp ta tìm được Xung Nhi, ta nhất định sẽ hậu tạ.

Đôn Phi lấy lại được tinh thần. Hắn không phải muốn được trả ơn huê mà kinh ngạc khi đứa trẻ này là Tào Xung.

Xung danh là Tào Xung?

Con trai của Tào Tháo?

Đôn Phi thấy người phụ nữ lo âu, cuối cùng nói: - Phu nhân yên tâm, cậu bé sẽ tuyệt đối không xảy ra chuyện gì đâu.

Người phụ nữ thấy thế ngẩn ra, lời an ủi thì bà ta không biết đã nghe nhiều đến mức nào, chỉ tăng thêm phần lo lắng thôi, nhưng thấy lời hứa đầy tự tin của chàng thiếu niên trước mặt thì cũng có chút kỳ vọng.

Nếu như là đứa trẻ khác bị lạc mất thì Đôn Phi không dám nói như vậy, nhưng nếu như là Tào Xung thì trong lòng hắn cảm giác đứa nhỏ này chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Mặc dù Tào Xung chết sớm, nhưng theo ghi chép trong lịch sử thì tuyệt đối sẽ không chết sớm như vậy!

Nhưng đi đâu để tìm đứa trẻ này bây giờ?

Đôn Phi tâm tư hoảng loạn, La Lão Đa đột nhiên nói: - Đôn công tử! Hôm nay lúc ở trên núi, ta nhìn thấy ở cánh rừng đối diện có một bầy chim bay lên.

Ông ta đột nhiên nói một câu như vậy, người khác còn đang mông lung thì Đôn Phi tâm chột động. Hắn chỉ để ý đến thù du, nghĩ đến Mã Vị Lai chứ không hề để ý đến động tĩnh bên cạnh, nhưng khi La Lão Đa vừa nói như vậy thì hắn lập tức nói: - Ý ông nói là dưới cánh rừng có người? Lẽ nào là Tào Xung?

Mọi người vừa nghe thấy Đôn Phi nói như vậy thì tinh thần chấn động. Người phụ nữ kia lại vội hỏi: - Cánh rừng đó ở đâu? La dưới thấy Đôn Phi nói toạc ngụ ý của mình như vậy thì thầm gật đầu.

Người ngẫu nhiên thành công thì nói không chừng là dựa vào vận may. Nhưng người có thể luôn thành công thì chắc chắn là dựa vào thực lực.

La dưới kinh nghiệm phong sương, nhìn người cũng có tầm nhìn hơn. Ban đầu ở trên phố thấy Đôn Phi trách móc Tào Phi thì đã nghĩ đứa nhỏ này không hề đơn giản. Thấy hắn nhỏ hơn Tôn Vi mấy tuổi nhưng nói năng lại rất chín chắn trưởng thành.

Rõ ràng là Tôn Vi không thể so sánh với Đôn Phi được. Nếu như được Đôn Phi cất nhắc đi đâu thì nói không chừng còn có thể có chút tiền đồ, nhưng nhìn bộ dạng của Tôn Vi thì rõ ràng là không hiểu được khổ tâm của ông ta.

La dưới thờ dài, chần chờ nói: - Lúc ấy tôi chỉ tưởng rằng có thợ săn đi qua nên mới làm kinh động đến bầy chim như vậy.

Đôn Phi thấy La dưới chần chừ lưỡng lự thì cũng nhau nhay.

Ô Thanh ở bên cạnh nói: - Lão đại! Ta cảm thấy có chút không ổn! Thấy Đôn Phi nhìn về phía mình thì Ô Thanh cố lấy dũng khí nói: - Đứa trẻ đó ta cũng từng gặp rồi, tuổi còn nhỏ. Cánh rừng đối diện thoạt nhìn thì gần nhưng đi đến thì không gần chút nào. Đứa bé đó cứ coi như tình nghịch đến mấy thì không dám đến chỗ xa như vậy đâu.

- Nói không chừng Xung Nhi bị lạc đường, sau đó lại càng đi càng xa. Người phụ nữ lo lắng nói: - Vị lão trượng, phiền ông đưa tôi đi xem một chút.

Đôn Phi biết những lời Ô Thanh nói cũng rất có lý nhưng lúc này, bất luận khả năng nào thì cũng đều phải thử. Thấy người phụ nữ lo lắng nên Đôn Phi nói: - Phu nhân không cần lo lắng. Như thế này đi, tôi và La dưới chân tay nhanh nhẹn hơn nên sẽ đi trước xem sao, nếu có tin tức...

Ở thời đại này không có điện thoại, không có nơi nào bắt wifi, liên lạc thật sự không tiện chút nào.

Đôn Phi chuyển ý, nói: - Chúng tôi sẽ đốt lửa làm hiệu, các người nhìn thấy ánh lửa thì chạy đến cũng không muộn.

Người phụ nữ vừa nghe thấy những lời Đôn Phi nói, cảm thấy có lý nên liên tục gật đầu.

- Tôi đi trước dẫn đường cho, vì tôi cũng quen đường ở đây hơn. Vương Tường chủ động đi trước.

Đôn Phi gật đầu, thầm nghĩ “Tên đại hiệu tử này mới thật sự là đàn ông, lúc quan trọng là dám đứng lên chống đỡ”.

- Lão đại, tôi cũng đi cùng huynh! Ô Thanh luôn nghe mẫu thân nói về thần tiên quý quái nên đi vào rừng lúc ban đêm cũng có chút phân vân chần chừ, nhưng lần này cố lấy dũng khí nói.

Đôn Phi gật đầu, nhìn thoáng qua La dưới.

La Lão Đa hiểu được ý của hắn, gật đầu nói: - Được! Ta cũng đi! Vì cánh rừng đó ở đâu chỉ có một mình ta biết!

Đám người Tôn Vi thấy thế nên cũng đi cùng La Lão Đa.

Đôn Phi nhau mày, nói: - Chỉ đi xem tình hình thế nào thôi, đi nhiều người cũng vô dụng. Như này đi! Tôn Vi! Huynh dẫn theo một nhóm người đi về tây, những người còn lại chia làm hai tốp, một tốp hướng bắc, một tốp hướng đông, mở rộng phạm vi tìm kiếm. Chúng ta sẽ đi về cánh rừng phía nam rồi tiện tìm luôn.

Đám người Tôn Vi ngậy người ra. Bọn họ mặc dù cũng muốn giúp nhưng chỉ nghe theo lời sai bảo của La Lão Đa thôi, thầm nghĩ “Tên tiểu tử Đôn Phi là gì mà lại ra lệnh với chúng ta như vậy?”

La Lão Đa lạnh lùng nói: - Tất cả đều phải nghe theo sự sai bảo của Đôn công tử.

Đám người Tôn Vi cuối cùng cũng gật đầu.

Ngưng lại một lát, Đôn Phi lại nói: - Có tên thì dùng tên, buổi tối đều phải đề phòng dã thú. Mọi người có cái chiêng nào không?

- Chỉ có một cái! Một người đáp lại.

- Tốt lắm! Có chiêng thì cầm chiêng, nếu không có thì đốt lửa làm hiệu. Trụ Tử, Thiết Tỏa, các người đến sườn núi trông coi, vừa nghe thấy tiếng chiêng hoặc nhìn thấy ánh lửa thì đốt lửa ở trên núi thông báo cho chúng ta là có tin tức rồi.

Mọi người thấy mặc dù Đôn Phi tuổi trẻ, nhưng dặn dò đâu ra đấy, làm việc thì khá thì nên không khỏi có phần tin phục. Sau khi mọi người đáp lại một tiếng thì cũng tản ra đi chuẩn bị.

Đôn Phi từ tay của hương thân mà có được ba cây đuốc. Hắn nhìn người phụ nữ một cái, thấy bà đang nhìn mình với ánh mắt cảm kích thì mỉm cười nói: - Phu nhân cứ tạm thời đợi ở đây, chúng tôi sẽ tìm được Tào Xung thời.

Vương Tường ở đằng kia rất nhanh đã tìm thấy hai cây gậy trúc, hơn mười sợi dây và vài chiếc búa, giải thích: - Trời tối như này mà giẫm lên rắn là chết. Cây gậy này dùng để dò đường đuôi rắn đề phòng bắt trắc.

Đôn Phi gật đầu, nói: - Chú ý đá thảo kinh xà quả không tồi. Mọi người dùng dây thừng buộc chặt ống quần tay áo, phòng ngừa bị độc trùng cắn phải. Mỗi người mang theo búa phòng thân, đề phòng dã thú.

Vương Tường nghe thấy thì ngẩn ra, không ngờ Đôn Phi lại hiểu rõ ý mình như vậy. Y thầm đọc bốn chữ “đá thảo kinh xà”, thầm nghĩ, “Bốn chữ này đọc lên thì đơn giản vậy, vừa nghe đã hiểu, Đôn lão đại quả là người có học mà.”

Mọi người thu dọn xong rồi thì Vương Tường xung phong lấy cây gậy trúc dẫn đường phía trước. La Lão Đa gơ một cây đuốc lên đi theo bên cạnh của y, chỉ vị trí cánh rừng mà mình nhớ, Ô Thanh cầm đuốc đi phía sau Đôn Phi đang cầm gậy trúc.

Mới đi được một lát, Đôn Phi bảo Ô Thanh thôi tắt hai cây đuốc còn lại. Hắn thầm nghĩ “Trời tối như này mà tính toán về lộ trình mà tiết kiệm đuốc dùng mới tốt”.

Bốn người thay nhau gọi tên của Tào Xung ở trên đường đi. Đôn Phi thỉnh thoảng lại nghiêng tai lắng nghe, chỉ hy vọng có thể nghe thấy tiếng trẻ con kêu cứu. Chỉ có điều rừng sâu u ám, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu, gió lạnh gào rít, căn bản không có bất kỳ âm thanh nào của trẻ con.

Không bao lâu, đám người Đôn Phi đã vào trong núi, lại đi không biết bao lâu, cây đuốc cháy hơn phân nửa. Lúc Đôn Phi cảm giác cổ họng có chút khàn khàn thì La Lão Đa chỉ về phía trước, nói: - Nếu ta đoán không sai thì đi thêm tuần trà nữa thì có thể nhìn thấy cánh rừng lam kinh động đến bảy chim kia.

Đôn Phi ừm một tiếng, đột nhiên lại thờ dài.

Mặc dù La Lão Đa, Vương Tường đi trước dẫn đầu nhưng vẫn lấy ý của Đôn Phi làm chính. Hắn lập tức dừng bước, mũi khẽ động, đột nhiên cảm thấy ngực có chút gai rét. La Lão Đa quay đầu thấy vẻ mặt của Đôn Phi thì cảm thấy tay cầm đuốc của mình ra đầy mồ hôi, thấp giọng nói: - Có chuyện gì vậy?

- Có... mùi máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Kinh hồn

Chuyên gia khảo cổ ưu tú có tuyệt chiêu chuyên môn ngửi đất đặc biệt, Đôn Phi tất nhiên cũng không ngoại lệ, khứu giác hần lỉnh lỉnh, đối với rất nhiều mùi đều quen thuộc, sớm đã ngửi được chỗ mà hần dừng lại có một mùi máu tanh lưu lại.

Bản lĩnh ngửi này có vẻ mơ hồ, nhưng trên thực tế cũng giống như ngửi mùi thuốc lá vậy. Ở trong cuộc sống đương đại, có nhiều người hút thuốc, nếu lưu ý một chút, liền sẽ phát hiện ra người hút thuốc mặc dù đã rời đi rồi, nhưng mùi khói để lại giống như khuếch tán ra mà tạo thành dấu vết.

Đôn Phi gian nan nuốt nước miếng, cánh mũi phập phồng, theo mùi máu tanh hình thành một đường đi vô hình chỉ chốc lát, nắm chặt trong tay cây gậy trúc, đẩy ra lùm cây cỏ dại ở phía trước sang bên cạnh, La Lão Đa đưa cây đuốc về phía trước tìm tòi, Ô Thanh chỉ nhìn thấy phía trước có thi thể máu chảy đầm đìa, tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra, đã đặt mõng ngồi bệt xuống đất.

Vương Tường và La Lão Đa không khỏi cũng đều lui về sau một bước, những trường hợp như thế này bất kể là người nào nhìn thấy, sợ hãi một khắc này phải thừa nhận đều khiến cho người ta không kim nổi mà có tâm lý muốn trốn tránh.

Đôn Phi không động đậy một chút nào, mà chỉ giờ tay đón lấy cây đuốc từ trên tay La Lão Đa, đưa về phía trước để nhìn cho kỹ.

La Lão Đa cảm thấy hoảng sợ, không hiểu nổi người này tuổi còn trẻ, vì sao lại có can đảm làm cho người ta sợ hãi như vậy?

Ông ta không biết Đôn Phi tuyệt đối là xuất thân gia đình khảo cổ, cả ngày chui trong mộ thất, nhìn thấy hài cốt, chuyện càng ghê tởm kinh khủng cũng đã từng thấy rồi, huống chi khi ngửi được mùi máu tanh, Đôn Phi cũng đã chuẩn bị chút tâm lý đối với chuyện sẽ xảy ra trước mắt.

Dùng cây gậy trúc chọc vào thi thể máu chảy đầm đìa dưới kia, Đôn Phi hơi thở ra một hơi.

Mọi người thấy hần điềm tĩnh, rốt cục cũng đều chậm rãi đi tới vây quanh, chăm chú nhìn kỹ lại, La Lão Đa thở một ngụm nói: - Không phải đùa nhỏ, là động vật hoang dã.

- Là một con hoẵng. Vương Tường cũng phân biệt ra được, trầm tĩnh lại nói: - Lão đại, sợ bóng sợ gió một hồi.

Bất kể như thế nào, trường hợp như thế này sẽ không khiến cho người nào thoải mái cả, Vương Tường vừa định khuyên Đôn Phi rời khỏi, thì thấy được thần sắc nghiêm nghị của Đôn Phi dưới ánh đuốc, không khỏi hỏi lại: - Lão đại, huynh làm sao vậy?

Đôn Phi chẳng những không chạy, ngược lại còn ngồi chồm hồm xuống, một tay cầm cây đuốc, lấy búa ở bên hông, đảo ngược cán búa đâm đâm vào thi thể con hoẵng này một chút, lật xác con hoẵng trở qua.

Vương Tường nhìn xuống cảm giác không thoải mái, cau mày nói: - Lão đại, con hoẵng chết này có cái gì để xem hay sao?

- Con hoẵng mới chết không bao lâu, bằng không mùi máu tanh sẽ không nồng như vậy. Đôn Phi lẩm bẩm nói, sau khi nhìn thấy dấu vết trên mình con hoẵng, cảm giác bất an càng thêm mãnh liệt.

La Lão Đa đột nhiên cũng ngồi chồm hồm xuống, giật mình nói: - Con hoẵng này chết có điểm kỳ quái.

- Là bị sói cắn chết à? Vương Tường trầm nghĩ con hoẵng chết thì chết rồi, ở đâu ra nhiều môn đạo như vậy: - Ở gần đây vẫn có mấy con dã lang thường lui tới, nhưng mà cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng gặp phải dã thú lớn.

La Lão Đa nhìn con hoẵng chết đó, sắc mặt cũng càng thêm hoảng sợ, đột nhiên nói: - Từ yết hầu con hoẵng trở xuống, giống như bị dã thú dùng móng vuốt rạch mở từ cổ họng đến bụng vậy.

Vương Tường kinh ngạc bật cười nói: - Cho dù hổ hay báo thì cũng đều không có móng vuốt sắc bén như vậy đi? Hơn nữa sói hoang, hổ gì gì đó nếu muốn săn thức ăn, đa phần đều là trực tiếp cắn yết hầu con hoẵng trước, làm sao lại cố sức mổ bụng con hoẵng ra?

Thấy Đôn Phi, La Lão Đa căn bản không có bất kỳ biểu tình như đang nói giỡn nào, Vương Tường bỗng dưng cảm giác bàn chân đều là mồ hôi lạnh, trầm nghĩ hai người này không phải đang nói giỡn, thì chính là thật sự, trong núi này...

Vương Tường không đợi nghĩ nhiều, chợt nghe Ô Thanh rung giọng nói: - Lão đại, có phải có quỷ hay không?

Trong lòng Đôn Phi chấn động, hần cũng không nghĩ tới quỷ quái gì cả, chỉ là khi mình nhìn thấy con hoẵng chết tiết này, liền suy nghĩ là quái vật gì có thể tạo thành sát thương bức này, mùi máu tươi đậm, con hoẵng đã chết không lâu, quái vật kia cực khả năng đang ở gần đây?

- Các người theo đường cũ lui về đi. Đôn Phi quyết định thật nhanh nói.

Thanh âm của hắn vừa mới dứt, bỗng đứng xung quanh rung động ầm ầm.

Bởi vì một tiếng gào thê thảm đột nhiên phá không mà đến, chỉ ở phía sau bọn họ không xa!

Đêm đen trắng ảm, cây rừng dày đặc, dưới hoàn cảnh này bóng cây thoát nhìn đều có thêm vài phần dữ tợn, chớ đừng nói chi là có tiếng gào thét cực kỳ thảm thiết truyền đến!

Đôn Phi vừa nghe thấy âm thanh kia tru lên, chỉ cảm thấy tóc gáy đều dựng thẳng lên, quay đầu lại nhìn, liền thấy phía trước không xa giống như có một người đang đứng thẳng. Hắn cảm giác đó dường như là một người, bởi vì trăng mờ rừng sâu, có chút ánh lửa, hắn chỉ có thể nhìn thấy ở phía trước có một cái bóng mờ mờ, có hình dáng khá giống một người.

Nhưng nếu đó là một con người, thì làm sao lại phát ra thanh âm so với dã thú còn thê lương hơn?

- Các người mau lui lại!

Đôn Phi khẽ quát một tiếng, thầm nghĩ nghe như thế nào cũng thấy thanh âm mà thứ này phát ra không giống có chút thiện ý nào cả, thứ gì đó có móng vuốt có thể lật ngược một con hoẵng lớn như vậy, chỉ sợ bốn người bọn họ căn bản là không thể ngăn cản nổi.

Thấy đám người Vương Tường dường như bị dọa cho ngây ngốc, Đôn Phi giơ cây đuốc đẩy Vương Tường một phen, Vương Tường bước chân lao đảo một chút, lúc này mới phản ứng tới, xông về trước vài bước.

Quái vật ở tiền phương kia gần như chính vào lúc Đôn Phi quát khẽ, thân hình đang co rút lại mở ra, bay lên trời, một lát liền đã đến ở trước mặt Đôn Phi.

Trong ngọn lửa, trong mắt Đôn Phi có phần hãi dị.

Đây là thứ gì thế?

Từ chi thật dài, quanh thân đều bao trùm bởi lông rậm màu nâu đen, cho dù trên mặt cũng như thế, một đôi mắt xanh mượt giống như sói hoang, làm cho người ta liếc mắt một cái nhìn qua, thì đã cảm thấy rơi vào u ám khôn cùng.

Thứ này giống như người nhưng lại không phải người, giống như vượn nhưng lại không phải vượn, nếu để cho Đôn Phi so sánh ấy mà, nó và dã nhân của Thần Nông kia có khả năng cùng loại, nhưng quái vật này không thể nghi ngờ so với dã nhân thì càng dữ mãnh hơn.

Ý niệm trong đầu tuy chỉ giây lát, ngay khi quái vật đang đánh về phía Đôn Phi, hắn liền tùy tay nắm lên cây gậy trúc đang cắm trên mặt đất đâm ra, thẳng đến vị trí cổ họng quái vật.

Răng rắc!

Quái vật kia dường như biết có nguy hiểm, không ngờ móng vuốt đang giữa không trung liền quệt một cái, cây gậy trúc lập tức bị chia năm xẻ bảy, bay loạn giữa không trung. Quái vật kia chệch cây gậy trúc ra giống như cắt lụa, gần như không có một chút cách trở nào, một vuốt liền cào vào đầu Đôn Phi.

Tím Đôn Phi nhảy nhót cuồng loạn, hết sức nguy cấp lộn mào một cái.

Chỉ cảm thấy đầu ngón tay sắc bén như đao của quái vật kia gian nan quệt qua chớp mũi hắn, thuận thế móc phá xiêm y vai trái của hắn.

Xiêm y rách toạc như tờ giấy!

Đôn Phi chỉ cảm thấy đầu vai đau xót, nhưng sống chết trước mắt thì cũng bất chấp cái gì nữa, ra sức lộn tránh, không hề buông ra cây đuốc trong tay, nhưng trong lòng lại trầm xuống.

Hắn đang cầm cây đuốc, vậy mà không ngờ quái vật này không kiêng nể gì vọt tới, dã thú bình thường đều sợ lửa, quái vật này như thế nào lại không sợ?

Lão đại cẩn thận!

Ô Thanh thoát nhìn tuy rằng sợ hãi, nhưng ở trước mặt sống chết thì vẫn rút ra búa bên hông, một búa liền ném ra ngoài.

Vù!

Phanh!

Búa lập tức đập trúng ngực quái vật kia, như đập trúng da thuộc vậy, Ô Thanh đầu tiên là vui vẻ, sau đó là cả kinh, chợt nghe Đôn Phi kêu lên: - Cẩn thận!

Gần như ở lúc Đôn Phi gào lên nhắc nhở một tiếng kia, hai chân quái vật kia đập một cái, lẳng không lao thẳng tới hướng Ô Thanh.

Hai chân Ô Thanh như nhũn ra, thẳm kêu không xong, còn chưa kịp phản ứng lại, La Lão Đa bên cạnh đã nhào tới, ôm y lăn tránh sang một bên. La Lão Đa vồ tới mặc dù nhanh, nhưng quái vật kia lại càng thêm mau lẹ, không ngờ một bên móng vuốt đã bắt được giữa lưng La Lão Đa.

Đon Phi trong lòng căng thẳng.

Khi hắn nhìn thấy thi thể con hoẵng kia, đã biết uy lực của một trảo này, mới vừa rồi trên đầu vai bị móng vuốt quái vật suýt qua, đều là máu tươi giàn giụa, La Lão Đa bị một móng của quái vật cào trúng giữa lưng, vậy còn không nứt xương vào tim?

Keng một tiếng thật lớn, lập tức có tiếng kim loại va chạm phát ra, tiền đồng bay đầy trời.

Quái vật ngán ra.

La Lão Đa tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng thẳm kêu may mắn, hôm nay đã đối quan tiền kia, ông ta không yên tâm giao cho tiểu tử Tôn Vi giữ ở trên người, mà cắt vào trên lưng của mình, sau đó lại khoác thêm một cái áo bên ngoài, tuy rằng hơi không thuận tiện một chút, cũng không có tiền thì lại càng không thuận tiện. Ông ta ôm ý nghĩ này, mà không ngờ rằng thời khắc mấu chốt quan tiền này cứ thế cứu ông ta một mạng.

Nhưng...

La Lão Đa thấy quái vật cào hồng quan tiền đồng kia thì cũng chỉ sừng sốt một lát, lập tức đôi mắt xanh mượt nhìn sang hướng ông ta, một lòng trầm xuống, giao thủ chẳng qua là trong một tích tắc, nhưng La Lão Đa biết gia hỏa này không phải hổ sói, có khi còn khó đối phó hơn cả mười con hổ sói ấy chứ, hổ sói dù sao cũng đều là súc sinh, không thể nào có biện pháp bằng người, nhưng không ngờ gia hỏa này lại có thể suy nghĩ giống như người?

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vận tốc sinh tử

Khắp nơi tĩnh lặng.

Hồ hấp đều ngừng lại.

Đúng lúc này, một cây đuốc bay tới xé toang hắc ám, bay về hướng quái vật kia, quái vật kia chỉ vung tay lên, đã đẩy ngọn lửa ra chỗ khác, trong đêm tối chỉ nghe Don Phi lớn tiếng nói: - Đến đây đi!

Cây đuốc Don Phi ném mặc dù không nện vào người quái vật, nhưng thấy quái vật quay đầu trông lại, thì biết mục đích của mình đã đạt tới, trong thời gian quái vật kia vừa xoay thân, hắn lùi chân bỏ chạy, để trốn khỏi quái vật kia đang bỏ nhào về phía trước một nhát trí mạng.

Quái vật kia bỏ nhào về phía trước thất bại, lại càng không buông bỏ Don Phi, nửa ngồi nửa đứng tung người nhảy lên, gào thét đuổi theo Don Phi.

Gió đêm lạnh thấu xương.

Trái tim Don Phi kinh hoàng giống như nổi trống, hắn vốn chưa từng nghĩ tới mình sẽ có tốc độ như thế, sống chết trước mắt, quái vật truy kích có thể nói đã bức ra toàn bộ thể lực của hắn.

Dù là như thế, tốc độ của hắn vẫn cứ thua xa quái vật kia, nếu không nhờ dùng bụi cây, cây cối xung quanh làm lá chắn, nói không chừng đã sớm bị mất mạng dưới một trảo của quái vật kia rồi.

Mồ hôi đầm đìa, tầm mắt mờ hồ, cảm giác lại càng thêm nhạy bén, Don Phi hoàn toàn dựa vào trực giác mà trốn tránh, hắn chỉ có hai ý niệm trong đầu, đó là tận lực chạy xa hơn một chút, để cho đám người Ô Thanh có thể rời khỏi, sau đó... Tìm một chỗ tránh né!

Đôi chân bây giờ nặng như rót chì, Don Phi biết thể lực mình đã đến cực hạn, biết nếu còn tiếp tục chạy nữa, chưa cần nói đến chuyện mệt chết, coi như là tìm đập kịch liệt như vậy cũng có thể khiến hắn ngã lăn bỏ mình.

Thoáng nhìn một cây đại thụ bên cạnh cách đó không xa, Don Phi cảm giác móng vuốt quái vật giống như lưỡi kiếm sắc bén giờ phút này đang chộp tới sau lưng của hắn, bèn làm bộ bỏ nhào về phía trước, đột nhiên ngồi xổm xuống.

Quả nhiên, quái vật kia từ đằng sau bỏ nhào tới phía trước, lại xẹt qua đỉnh đầu của hắn.

Don Phi xoay người nhào về phía cây đại thụ bên cạnh kia, trong lúc đó hét lên, gần như không chút do dự chạy tiến lên vài bước, một cổ nhiệt lực từ trong tim đột nhiên nổi lên, trong giây lát đã tràn tới dưới chân của hắn.

Lại là tượng ngọc kia nổi lên tác dụng.

Vì sao mỗi lần đều phải đến thời điểm lão tử sắp chết đến nơi rồi thì mới hiển linh? Bình thường không đốt hương, lúc này xách cái đầu heo đến thì tác dụng cái rắm?

Trong lòng Đôn Phi mắng to, nhưng được cổ lực lượng tương trợ kia vẫn chấn động tinh thần, không ngờ so với dự đoán chạy được nhiều hơn hai bước, sau đó một phát bắt được cành cây trên đỉnh đầu, tay chân cùng sử dụng, chỉ trong nháy mắt, đã trèo được lên trên cây.

Tốc độ lúc này của hắn nếu để cho người ngoài nhìn thấy, khẳng định sẽ kinh ngạc đến câm nín, bởi vì từ mặt đất mà nhìn, hắn giống như một con linh vượn gần như không hề tạm dừng bất kỳ chút nào mà leo lên phía trước.

Trên đời này, loài người rất khó làm ra được chuyện như thế.

Nhưng quái vật kia lại có thể.

Quái vật bị Đôn Phi lừa, sau khi vỗ huyệt thì chỉ nhún một cái đã chuyển đến dưới tàng cây mà Đôn Phi đang leo, Đôn Phi liều mạng xông lên, không phải là vì khoe khoang, mà thật sự bởi vì bản lĩnh leo cây của quái vật kia cũng là hạng nhất, móng vuốt như dao, cắm vào thân cây tung người bay loạn, gần như điểm rơi của mỗi móng vuốt đều là chỗ hai chân để trần của Đôn Phi đang đặt.

Chỉ khoảng nửa khắc, một người một quái đã đến ngọn cây. Đôn Phi âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ lão tử có thể lão tử không thể lên trời a, mắt thấy quái vật kia ngay sau đó đã bắt được hai chân của hắn...

Trong lúc Đôn Phi hét vang, người bay phía trên, đã rút ra búa bên hông, quay thân chém xuống một búa!

Lão tử liều mạng với ngươi đây!

Đôn Phi vốn định dẫn dắt quái vật rồi đi khỏi chỗ đám người Ô Thanh, còn mình thì leo lên cây trốn một chỗ lát rồi nói sau, không nghĩ tới quái vật này theo đuổi không bỏ, càng không ngờ có thể đuổi lên tận trên cây.

Chó nóng nảy còn nhảy tường, thỏ nóng nảy còn cắn người, lão tử nóng nảy liền liều mạng với ngươi.

Đôn Phi từ lúc leo cây đến giờ, thì đã nghĩ đến một khắc tuyệt cảnh trên ngọn cây này, gần như ngay khi lên đến ngọn cây liền lập tức rút búa ra bổ ngược lại.

Quái vật kia thoát nhìn so với hổ báo còn hung tàn hơn, có linh tính của người, không nghĩ rằng con mồi vẫn chạy trốn đột nhiên lại cắn trả.

Đ...A...N...G...G!

Quái vật đang xông lên nên không kịp trốn tránh, bị một búa của Đôn Phi chém vào chính giữa đỉnh đầu. Quái vật mãnh liệt gào thét một tiếng, rơi xuống dưới tàng cây, Đôn Phi lại cảm giác giống như chém vào tảng đá, cánh tay chấn động đến run lên, thu hồi búa nhìn một cái, không ngờ lưỡi cứng lại. Đôn Phi cảm thấy hoảng hốt, thầm nghĩ cuối cùng là quái vật gì biến chủng thế, tại sao lại là đao thương bất nhập?

Một búa không thấy máu, quái vật kia sau khi bị chọc giận, không phải sẽ liều mạng với hắn chứ?

Đôn Phi càng nghĩ trái tim càng băng giá, nhưng biết lúc này tuyệt không có đường lui, chỉ có thể dựa vào địa thế mà độ sức, có thể sống một khắc tính một khắc, hơi hé mắt liếc nhìn, thấy quái vật kia dường như đã rơi xuống mặt đất, lập tức thân hình khẽ cong...

Trong lòng căng thẳng, Đôn Phi nhanh chóng hít vào một hơi, chột nghe quái vật kia liên tục phát ra những tiếng rú thảm thiết.

Xuy xuy xuy!

Trong trời đêm tiếng vang không dứt, một khắc này không biết có bao nhiêu bóng đen vọt tới hướng quái vật, trong lòng Đôn Phi chấn động, không nghĩ tới lúc này lại có viện binh tới nữa.

Quái vật kia biết nguy hiểm, trong khi gào thét hai móng cũng huy động liên tục, không ngờ đã chấn được bảy tám phần bóng đen, chỉ là quái vật dường như cũng đã biết sự lợi hại, cũng không để ý đến Đôn Phi nữa, tung người một cái, đã nhảy ra xa xa, dường như muốn chạy trốn.

Có bảy tám bóng đen theo chỗ tối tung ra, không ngờ đã đuổi theo quái vật.

Những bóng người kia đều là ăn mặc ám sắc, trong bóng đêm giống như âm hồn, cùng với quái vật kia một đuổi một chạy, đảo mắt liền biến mất ở trong bóng đêm mờ mịt.

Tiếng gào thét mãnh liệt, tiếng rên rĩ mơ hồ truyền đến theo gió, nhưng trong chỗ lát, đã không còn có động tĩnh. Tiếng gào thét mãnh liệt kia nhất định là quái vật phát ra, tiếng rên rĩ nhất định là những bóng người truy kích kia phát ra.

Đám người này liệu mình cũng phải đuổi giết quái vật, ngược lại thật sự không biết là có lợi hại gì đây.

Không phải là dân chúng xung quanh, hình như là nhân vật có tổ chức.

Đon Phi nghe mà kinh hãi, không thể tưởng được trên đời này còn có tổ chức nào sẽ đối kháng với quái vật này, hẳn có tâm hỗ trợ, nề hà sau khi thờ ra một hơi, cũng cảm thấy xương cốt toàn thân đều đau nhức, dưới chân đột nhiên đã không còn khí lực.

Nếu không phải tay hắn chop mau, nói không chừng đã từ trên cây rớt xuống.

Thờ dốc một trận xong, Đon Phi cảm giác tinh lực khôi phục lại một chút, rồi mới từ trên cây chậm rãi đi xuống dưới, cho đến khi xuống dưới tàng cây, mới hướng về phía trước ngẩng nhìn, thực sự có chút không thể tin nổi rằng mình có thể leo được đến ngọn cây.

Thoảng trầm tư một lát, Đon Phi thầm nghĩ mình bản lĩnh hữu hạn, thôi không tham dự đuổi bắt quái vật với đám người này nữa, chỉ mong bọn họ có Bồ Tát phù hộ, thuận lợi bắt lấy hoặc giết quái vật kia vì dân trừ hại.

Những người đó đến tột cùng là thân phận gì?

Đon Phi nghĩ mãi mà không rõ, giờ tay lấy ra cái hòa chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ) châm lên, nương theo một chút ánh sáng đó mà tìm kiếm xung quanh, chỉ trong chớp lát hai mắt tỏa sáng, từ trên một thân cây nhỏ xuống mũi tên sắt.

Mũi tên sắt dài không đến một bàn tay, mũi nhọn cực kỳ sắc bén, thoạt nhìn chính thể có chút tinh xảo.

Những người đó mới vừa rồi chính là dùng loại mũi tên sắt này mà đánh lui quái vật?

Đon Phi nhíu mày, thầm nhớ lại tiếng xé gió mới vừa rồi nghe thấy, cơ quan phóng ra mũi tên sắt này tuyệt không đơn giản, không nghĩ tới đám người kia còn dùng thứ đồ vật rất tiên tiến.

Lắc đầu, Đon Phi sờ soạng hạ đầu vai, cảm giác đau đớn bốc lên, nhin đau băng bó đơn giản trước một chút, sau đó mới phân rõ phương hướng, nhớ xem mình đã từ nơi nào trốn tới, rồi theo hướng lúc đầu mà đi.

Thời gian không đến một chén trà, phía trước có tiếng bước chân truyền đến, Đon Phi ngẩn ra, dò hỏi: - Ai?

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Boss phía sau màn

- Lão đại, huynh còn sống a. Ô Thanh nhào ra, ôm lấy Đon Phi, rất là bất ngờ, nhưng càng nhiều hơn là kinh hãi.

Đon Phi đẩy Ô Thanh ra, ôm đầu vai nói: - Các người không muốn sống nữa sao, tại sao không trở về đi, còn quay ngược lại tìm? Các người không chứ?

Mất La Lão Đa có chút ướt át, thờ dài nói: - Đon công tử, chúng ta đều không việc gì, người mới là không muốn sống nữa, người dẫn đi quái vật kia cho chúng ta, nếu chúng ta một mình đi rồi, thì còn có mặt mũi sống tiếp nữa?

Ông ta vẫn rất là xem trọng Đon Phi, hôm nay đối với Đon Phi lại thêm cả cảm kích.

Nếu Đon Phi không vì bọn họ mà dẫn dắt quái vật rồi đi, hôm nay bọn họ đã sớm nằm dưới đất rồi.

Trong lòng Đon Phi ám áp, biết đám người này tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn không yên lòng về hắn, lúc này mới liều mình tìm tới.

Thời điểm người có tiền có danh, người xưng huynh gọi đệ với người đều càng phải cân nhắc cho kỹ hơn một chút, bởi vì bọn họ nhìn trúng khả năng của người mà không phải bản thân người, hay giá trị con người của người.

Nhưng nếu như khi người nghèo túng, còn có huynh đệ đối với người không rời không bỏ, đó thực sự mới đối với người giống như người thân.

Đon Phi đương nhiên hiểu được điểm ấy, cười khỏ nói: - Không mặt mũi chung quy tốt hơn so với mất mạng.

- Quái vật kia thế nào?

Vương Tường hỏi câu, thấy Đon Phi nhìn sang, sắc mặt trở nên hồng: - Ta không có một chút tác dụng nào, mới vừa rồi... Tuy rằng là gan y không nhỏ, nhưng vừa rồi một khắc sinh tử, y gần như ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Đon Phi cũng chỉ vỗ vỗ đầu vai y nói: - Người có thể tới thì đã rất hữu dụng rồi. Chúng ta đi trước đi, ta cũng không rõ ràng lắm quái vật đó sẽ chạy đi

đầu đầu, vừa đi vừa nói chuyện.

Hắn thật sự có chút lo lắng những người đó cũng không làm được gì quái vật, mang theo đám người Ô Thanh quay ngược lại con đường đã đi lúc trước, nhưng lại không biết ngay tại cái cây hắn tránh né mới vừa rồi cách đó không xa kia, một người dáng người thon dài từ trong chỗ tối bước ra.

Trong bóng đêm, người nọ nhìn về phía Đôn Phi rồi đi một lát, xoay người đi về hướng con quái vật đã bỏ chạy.

Đôn Phi thật sự có chút sợ phải gặp lại quái vật kia, người nọ lại tựa hồ căn bản không hề để ở trong lòng, đi được khoảng nửa dặm, người nọ đột nhiên ngừng lại bước chân.

Trên mặt đất phía trước có một người đang nằm, hai mắt trợn lên đang nhìn bầu trời, nhưng đã khí tuyệt bỏ mình.

Một vết cào từ mặt xuống đã phá yết hầu, phanh cả ngực khiến cho người nọ chết bất đắc kỳ tử, thoát nhìn cái chết quả thực vô cùng thê thảm, nếu Đôn Phi thấy được, khẳng định sẽ biết người đó là bị một trảo của quái vật kia dẫn đến mất mạng.

Người nọ nhìn thấy người chết trên mặt đất, cũng không có bất kỳ chút ý hoảng sợ nào, chỉ nhìn thi thể kia một lát, chậm rãi ngồi xổm xuống, ngón tay xẹt qua bên hông người chết kia, khi đứng lên, trên tay có thêm một cái lệnh bài bằng gỗ.

Lệnh bài sắc màu u ám, mặt trên lại in chữ viết màu vàng.

Người nọ nhìn lệnh bài đó, thấp giọng thì thầm: - Thượng thiên vô lộ, phát khâu thần bang, bản sơn tá linh, mạc kim hữu chương. Lật ngược lệnh bài lại, có ba chữ "Giáo Ủy thất" màu đỏ như máu khắc ở trên lệnh bài.

Người nọ làm như cười không ra tiếng cười, lầm bầm nói: - Mạc Kim Giáo Ủy, lai lịch thật lớn, xem ra cũng là thường thôi. Y tùy tay vút lệnh bài kia xuống đất, xoay người nhìn về hướng Đôn Phi rồi đi.

Trăng mờ rừng tối.

Có gió thổi lên tay áo người nọ lay động, lại không thổi động nổi mặt nạ bằng đồng xanh y mang trên mặt.

Mặt nạ dữ tợn, trong đêm tối vẫn mang theo hào quang chút linh hoạt, sắc bén như cũ!

Gió thu mát, thu ý lạnh.

Đôn Phi không biết rằng từ chỗ xa xa kia có người đang nhìn về phía hắn, chẳng biết tại sao, trong tim bỗng dưng nhảy nhót, quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy được bóng đêm khôn cùng càng ngày càng sâu, hơi hơi thấm qua xiêm y.

Phân rõ phương hướng phía trước một chút, Đôn Phi mới chịu đi về con đường lúc đầu đi đến, địa phương này thật sự quá nguy hiểm, nếu gặp lại quái vật kia, hắn cũng không biết mình có còn đứng khí chiến đấu tiếp nữa hay không.

- Lão đại, không tìm đứa nhỏ nữa sao? Vương Tường đột nhiên nói.

Đúng vậy, chúng ta ra ngoài chính là để tìm đứa trẻ về mà.

Đôn Phi ngăn ra, thầm nghĩ bị truy kích đến hoảng hốt, đã quên mất mục đích rồi, thấy ba người đều đang nhìn mình, Ô Thanh lại chọc Vương Tường một cái, về mặt Vương Tường có chút ngượng ngùng, thì thào: - Ta nói sai rồi.

- Ngươi không có nói sai.

Đôn Phi thờ dãi nói: - Đứa nhỏ thì vẫn phải tìm đấy, mẹ nó còn đang chờ tin tức của chúng ta. Mới vừa rồi thật sự mạo hiểm khiến hắn không rảnh mà suy nghĩ đến cái gì khác, hiện giờ nghĩ lại, cau mày nói: - La Lão Đa, ông nói rằng cánh rừng ở ngay phía trước?

Hắn chỉ ra về hướng mới vừa rồi chạy trốn, La Lão Đa gật đầu nói: - Hắn là chỗ đó, ta đi tìm đi.

Đôn Phi kéo La Lão Đa lại, nuốt xuống nước miếng nói: - Vẫn là để ta đi đi, ta chạy nhanh một chút. Thầm mắng mình mới vừa rồi vì sao không thuận tiện đi tìm ở chung quanh, nhưng khi đó, phỏng chừng quý cũng không muốn ở lại nơi đó đi?

Đám người La Lão Đa ngăn ra.

Vương Tường nói: - Ta cũng đi.

- Chúng ta đều đi. Ô Thanh rốt cục nói, kỳ thật y vẫn có chút sợ hãi, chần chờ nói: - Mà lúc ban đầu La Lão Đa nói nhìn thấy trong rừng có chim bay tán loạn, có phải quái vật kia gây ra hay không nhỉ?

Tất cả mọi người âm thầm gật đầu, La Lão Đa có phần lúng túng nói:

- Lão hán... Cũng không thể khẳng định được.

Bất kể như thế nào dù sao cũng phải nhìn một chút.

Đon Phi cắn răng một cái, mới chịu xoay người, đột nhiên dừng lại, bởi vì đêm tối sâu kín, có một thanh âm rất nhỏ đang gọi Đon Phi, Đon Phi...

Gió lạnh đánh úp lại, tất cả mọi người là giật nảy mình lạnh run.

Đon Phi không ngờ bằng hữu của mình không ít, nơi này đã ngoại hoang vu cũng có người tìm, mọi nơi tìm kiếm thanh âm nơi phát ra, lại bị Ô Thanh rung giọng nói: -Lão Đại, huynh ngàn vạn lần không thể không có việc gì liên hệ cho đứa nhỏ nghe chuyện quý, như vậy sẽ gây ra bóng ma không nhỏ cho đứa trẻ, thậm chí trưởng thành rồi cũng đều là khổ có thể xóa nhòa. Không để ý tới Ô Thanh nhắc nhở, Đon Phi nghiêng tai lại nghe nhân viên khảo cổ ngoại trừ phải có phán đoán kiệt xuất ra, can đảm là một trong những điều kiện cần có.

Mẹ ngươi làm sao lại không dạy ngươi chút thứ tốt đâu này?

Đon Phi cảm thấy người lớn ngàn vạn lần không thể không có việc gì liên hệ cho đứa nhỏ nghe chuyện quý, như vậy sẽ gây ra bóng ma không nhỏ cho đứa trẻ, thậm chí trưởng thành rồi cũng đều là khổ có thể xóa nhòa. Không để ý tới Ô Thanh nhắc nhở, Đon Phi nghiêng tai lại nghe nhân viên khảo cổ ngoại trừ phải có phán đoán kiệt xuất ra, can đảm là một trong những điều kiện cần có.

Bỗng dưng thần sắc vừa động, Đon Phi đột nhiên bước nhanh đi thẳng về phía trước, tách bụi cỏ phía trước ra, xách ra một người, thở dài nói: -Thương Thúc, đệ thật đúng là đại gia của huynh mà, nhìn thấy huynh sập còn không ra!

Mọi người trước kinh sợ sau vui mừng, chỉ thấy Đon Phi xách ra một hài đồng, kẹp bím tóc Xung Thiên, đáng vẻ có chút đáng yêu, chỉ có điều sắc mặt nhiều ít có phần tái nhợt. Ô Thanh lại liếc mắt một cái nhận ra, cái đứa bé kia đúng là Tào Xung!

Tào Xung bị Đon Phi xách đi ra, đáng vẻ sợ hãi, nhìn Đon Phi một lúc lâu, đột nhiên nói: -Đon Phi, huynh tại sao lại ở chỗ này?

-Huynh là tới tìm đệ, đệ không biết hiện tại mọi người Đình gia thôn đang tìm đệ không?

Tào Xung hình như có phân chân chừ, lại hỏi: -Tại sao đệ lại ở chỗ này?

Đứa nhỏ này sợ choáng váng đi?

Không phải đều nói tiểu tử Tào Xung này khá thông minh đấy, còn tuổi nhỏ lại biết gọi tên voi, làm quần thần trong triều xấu hổ chết, giờ phút này sao lại hơi ngơ ngác vậy? Đon Phi thấy đáng vẻ cậu do dự, cau mày nói: -Tại sao đệ lại ở chỗ này, hẳn là hỏi chính đệ mới đúng.

Tào Xung nhìn Đon Phi một lúc lâu, cái miệng nhỏ nhắn nhếch ra, giống như muốn khóc lên, nhưng thoát nhìn là cố gắng nhìn xuống, chậm rãi cảm tay Đon Phi nói: -Đon Phi, đệ có thể tin huynh đây, có phải hay không?

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Phương pháp của nam nhân

Đon Phi trông thấy vẻ kinh hãi trong mắt đứa nhỏ, thầm nghĩ người đã gặp được chúng ta thì sợ cái gì? Nghĩ lại, Đon Phi hồi tưởng về hai câu hỏi sau cùng của đứa nhỏ này, kinh ngạc bật cười nói: - Đệ sẽ không cho rằng chúng ta bắt đệ đến nơi đây đó chứ?

Cánh tay nhỏ bé của Tào Xung run lên, nhưng không hề buông bàn tay của Đon Phi ra.

La Lão Đa vừa nghe, không khỏi cười rộ lên: - Ngươi đứa nhỏ này, lòng đa nghi ngược lại thật nặng.

Ô Thanh có phần căm giận nói: - Tiểu tử ngươi đã gây họa không nói, còn hại mấy người chúng ta thiếu chút nữa là đánh mất tính mạng, đến bây giờ lại còn hoài nghi chúng ta...

- Nó chẳng qua là đứa bé thôi. Đon Phi ngắt lại câu nói sau của Ô Thanh, nắm chặt bàn tay của Tào Xung, Đon Phi nói: - Đệ không cần lo lắng, chúng ta bây giờ liền về thôn.

Hắn nhìn thấy bộ dạng run rẩy của Tào Xung, ngồi xổm xuống cõng Tào Xung lên lưng đi về hướng lúc đầu đi đến, tuy rằng đã quy ước lấy lửa làm hiệu, nhưng tình huống nơi này thực sự quá đặc thù, nếu chẳng may khiến cho quái vật kia tới đây thì chính là mất nhiều hơn được.

Mọi người cũng đều nghĩ giống nhau, đều không đồng ý đốt lửa truyền tin. Mọi người tuy bị quái vật làm cho kinh hãi, nhưng nghĩ đến rốt cuộc cũng đã tìm được đứa nhỏ rồi, thì tinh thần cũng tỉnh táo lại, thay phiên nhau cõng Tào Xung đi ra ngoài núi.

Tào Xung thấy mọi người như vậy, rốt cục cũng không hề sợ hãi như nãy nữa, khi ở trên lưng Vương Tường, nhin không được nói: - Xin lỗi, hồi nãy đệ

chỉ sợ các người là người xấu.

Đon Phi thầm nghĩ đứa nhỏ này ngược lại cũng có chút đầu óc, Tào Xung đến đây, bọn họ liền nổi gót tới, cũng trách không được khiến đứa nhỏ có chút hoài nghi, nhưng không ngờ đứa nhỏ ở cái tuổi này, lại có ý nghĩ như thế, vậy cũng thật không đơn giản. Đại khái giải thích những việc mà mình việc cần phải làm, thấy Tào Xung nghe rất ngon lành, Don Phi rốt cục hỏi: - Đệ nói đệ không biết làm thế nào lại đến đây, nhưng trước khi đệ ở đây, có nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì hay không?

Tào Xung nhủ chặt lông mi, thấp giọng nói: - Đại nương nói thích ăn nhất là rau dớn ở nơi này, ta chỉ muốn đi hái chút rau dớn rừng để làm cho bà ấy vui vẻ một chút, ta đi không bao xa, khi còn chưa tới chân núi, thì đã hái được mấy cây dớn rồi, sau đó... chẳng biết tại sao, lại ngủ mất, đợi khi... tỉnh lại, thì phát hiện mình nằm ở trong bụi cỏ, sau đó liền nhìn thấy huynh cùng bọn họ gặp nhau, ta... rất sợ...

Tuy cậu có phần hoài nghi tại sao Don Phi lại vừa lúc xuất hiện tại nơi này, nhưng càng sợ đêm đen như mực hơn, rốt cục vẫn phải nói ra lời cầu cứu.

- Lão đại, ta đã nói rồi, nó chỉ là một đứa bé không có khả năng chạy xa như vậy. Ô Thanh bên cạnh nói.

- Là có người đem nó đến nơi đây đấy. La Lão Đa cũng nói.

Trong lòng Don Phi hơi run, thầm nghĩ Tào Xung chẳng qua chỉ là một đứa bé, có người nào lại trăm phương ngàn kế làm ra loại chuyện như thế này? Có thể bắt Tào Xung đi, lại bỏ đó mặc kệ, người bắt cóc Tào Xung đến tột cùng là có ý tứ gì?

- Don Phi.

Tào Xung ở trên lưng Vương Tường, vẫn cứ nhìn vào Don Phi, thấy hắn nhìn sang cười, trong lòng rốt cục không còn sợ hãi nữa, thấp giọng nói: - Có phải đại nương rất lo lắng hay không?

Tiểu tử này luôn kêu đại nương đại nương, phụ nhân kia không phải mẹ ruột của nó sao? Mẹ ruột của Tào Xung hình như tên là Hoàn phụ nhân gì gì đó? Vậy phụ nhân kia là ai?

Don Phi nhin xuống cái nghi vấn này, chỉ nói: - Đệ nói đi?

- Nhất định bà ấy rất lo lắng, nói không chừng còn có thể... mắng đệ một chút.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tào Xung có phần sầu lo: - Vậy làm sao bây giờ đây?

- Tiểu tử người gây ra đại họa như vậy, chẳng lẽ còn muốn không bị đánh chửi? La Lão Đa lắc đầu liên tục, thầm nghĩ nếu mấy tên khôn kiếp Tôn Vi kia trước đây mà gây ra họa kiểu như thế này, đánh cho bọn họ một trận cũng vẫn còn nhẹ.

- Không phải ta sợ bị đánh mắng, ta chỉ sợ đại nương không vui. Tào Xung mặt đỏ bừng nói, thấy Don Phi đang nhìn mình, Tào Xung cầu cứu nói:

- Don Phi, huynh nói đệ nên làm như thế nào bây giờ?

Don Phi thờ dãi, - Sự tình đã như vậy rồi, còn có thể làm cái gì? Nhìn thấy đại nương đệ, đệ nhận sai trước...

- Nhưng... đệ sai sao? Tào Xung khó hiểu nói: - Đệ căn bản không biết tại sao lại như vậy.

- Nhiều khi, không hề đơn giản như có sai hay không. Don Phi lắc đầu nói:

- Hiện giờ mọi người trong thôn đang vì đệ mà bận rộn, đại nương đệ thì sốt ruột lo lắng, đệ là nam nhân, nếu không muốn tiếp tục làm cho bà ấy thương tâm, thì chuyện thứ nhất chính là nhận sai để bình ổn lửa giận của đại nương đệ, oán khí của người khác trước, về sau lại giải thích nguyên nhân, mà không phải chỉ nghĩ đến sự đúng sai của chính mình, vọng tưởng khiến mọi người lập tức hiểu được.

- Chỉ đơn giản như vậy? Tào Xung cái hiểu cái không.

- Lão đại nói có đạo lý.

Vương Tường dọc theo đường đi vốn buồn bực không hề lên tiếng, nghe vậy khen: - Thân là một nam nhân, cha mẹ tuổi đã già, đệ sẽ phải bắt đầu gánh vác trách nhiệm chăm sóc bọn họ, bất kể bọn họ như thế nào, đệ cũng không thể ngỗ nghịch lại bọn họ.

Don Phi lắc đầu liên tục, phản bác: - Vậy cũng không được.

Vương Tường ngắt ra, ha ha nói: - Lão đại có ý tứ là?

- Cha mẹ cũng sẽ có sai. Don Phi nói một câu khiến Vương Tường quá sợ hãi, chậm rãi lại nói: - Ai cũng có sai, cha mẹ cũng không ngoại lệ, đối với lời của cha mẹ nói gì nghe nấy đó gọi là ngu hiểu, thân là một nam nhân, không phải cả ngày treo lời cha mẹ đã nói ở ngoài miệng, mà nên dùng hai mắt của mình để nhìn, dùng lỗ tai của mình để nghe, dùng đầu óc của mình để phán đoán.

Ô Thanh đỏ mặt lên.

Đon Phi tiếp tục nói:

- Không phải gánh vác những lỗi sai của cha mẹ thì mới là nam nhân! Hỗ trợ sửa lại chỗ sai của cha mẹ, không để cho sai càng thêm sai mới là nam nhân chân chính. Nam nhân giải quyết, vốn không phải chỉ gánh vác, mà là phải thay đổi.

Vương Tường sau một lúc lâu không hề nói gì, y vẫn học tập văn hóa Nho gia, chỉ hiểu làm đầu, đối với lời nói của cha mẹ, đều nghe theo như ý, mệnh lệnh của cha mẹ không thể trái gì gì đó, với y mà nói là hoàn toàn chính đáng, nhưng vừa nghe thấy lời Đon Phi nói, quả thực có thể nói đã phá vỡ tam quan, muốn phản bác, lại không biết mở miệng như thế nào.

Tào Xung mặc dù tuổi nhỏ, nhưng ngược lại bộ dạng cũng có chút cảm xúc với mấy câu nói cuối cùng của Đon Phi, không chờ nói cái gì nữa, bỗng dưng giãy dụa từ trên lưng Vương Tường xuống, chạy tới về phía trước nói: - Đại nương, con đã sai rồi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, mới phát hiện đã ra khỏi núi rồi, mà phụ nhân đang đứng tại phía trước không xa, nhìn thấy Tào Xung chạy tới, run rẩy tiến lên, nâng cánh tay như muốn đánh xuống.

Tào Xung quỳ sụp xuống, ôm lấy chân phụ nhân nói: - Đại nương, Xung nhi sai rồi, về sau cũng không dám nữa.

Mọi phụ nhân kia rung động hai cái, cũng vô lực mà quỳ xuống, một phen ôm lấy Tào Xung, nước mắt lách tách rơi xuống, trên mặt không có chút phần nộ nào, mà chỉ có nỗi đau sâu sắc và ưu thương khôn cùng..

Đon Phi nhìn thấy thần sắc của phụ nhân kia, có chút âm thầm kỳ quái.

Ô Thanh lại chỉ nhìn Đon Phi, vui vẻ nói: - Lão đại, chúng ta làm chuyện tốt đó. Nhưng trong lòng nghĩ, những lời mới vừa rồi của lão đại, là nói với ta đấy sao?

Đon Phi không có lưu ý đến vẻ mặt của Ô Thanh, chỉ có điều quay đầu lại nhìn về phía trong núi, mảy mui lại, thầm nghĩ chuyện này có nhiều điểm rất đáng ngờ, có lẽ vẫn chưa giải quyết được, tuy nhiên đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Hắn cũng không biết rằng người mang theo mặt nạ bằng đồng xanh trong núi kia vẫn còn đứng ở tại chỗ giống như đang suy nghĩ gì đó, qua hồi lâu, hai tròng mắt sau mặt nạ dần theo chút mĩa mai, người nọ lâm bẩm nói: - Khâu, Mạc Kim, hương mà các người đã tìm rất lâu kia, cuối cùng lần này cũng có manh mối rồi... Hy vọng các người đừng khiến cho ta thất vọng nữa.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Cách giải quyết của nữ nhân

Đon Phi ở Đình gia thôn ngày người mấy ngày.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Tào Xung và phụ nhân kia liền khởi hành trở về thành Hứa Đô, trước đó phụ nhân kia tất nhiên là rất cảm tạ Đon Phi, Đon Phi thấy phụ nhân muốn về thành, nên khi đám người Tôn Vi mang thù du trở về thành, cũng thuận tiện hộ tống luôn phụ nhân kia trở về.

Phụ nhân cũng không hề cự tuyệt.

Đám người Tôn Vi sau khi quay lại liền báo cho Đon Phi biết, phụ nhân và Tào Xung đã bình yên trở về thành, thù du cũng được đưa đến tửu lâu Tào gia, nhắc tới tên Đon Phi của hắn, người của tửu lâu lập tức nhận lấy thù du, còn cho bọn họ một chút tiền thưởng. Đám người Tôn Vi vốn cảm thấy Đon Phi xuất thân tốt là hạ nhân của Tào phủ còn cao quý hơn bọn họ rất nhiều, lại cảm thấy Đon Phi là thổ hào có tiền, nhưng lại cảm giác người này tuổi còn trẻ, nhiều ít cũng là ý vào uy danh của Tào phủ, khi vào thành thì đã nhắc tới tên Đon Phi trước, thậm chí còn có chút hiệu quả, lại nghe La Lão Đa kể chuyện Đon Phi biến thành Otman, giận đánh tiểu quái thú, rốt cục đối với hắn lại có thêm vài phần kính trọng.

Tuy nhiên lời La Lão Đa nói cũng quá tà dị, Đon Phi cũng nghĩ đến chuyện tạm hoãn thu thập, nhưng đám người Tôn Vi đối với chuyện về quái thú lại rất không cho là đúng, thậm chí cảm thấy được đó chẳng qua chỉ là con lợn rừng gì gì đó thôi, không nguy hiểm gì cả, nên vẫn cố ý lên núi thu thập thù du.

Đối với dân chúng nghèo khổ mà nói, tiền thì vẫn phải kiếm.

La Lão Đa mặc dù có phần bất an, nhưng biết đây cũng là một cơ hội, cùng Đon Phi dẫn theo đám người Tôn Vi võ trang đầy đủ đi lên núi thu thập, liên tục ba ngày, cái rằm cũng không có, tâm tư sợ hãi của La Lão Đa cũng chậm chậm phai nhạt.

Ngày này Ô Thanh từ thành Hứa Đô quay lại, vừa thấy Đon Phi, Ô Thanh kéo hắn qua một bên, thấp giọng nói: - Lão đại, ta gặp được đại tiểu thư rồi,

nàng bảo huynh lập tức đi về từ lâu một chuyến.

Đon Phi tự chủ trương thu thập thù du đưa đến từ lâu, thăm nghĩ đại tiểu thư này hiện giờ mới tìm hân hoi han, cũng coi như rất có kiên nhẫn, thấy La Lão Đa mang theo đám người Tôn Vi vừa định lên núi nữa, Đon Phi ra hiệu cho La Lão Đa đi ra một góc nói chuyện.

La Lão Đa thấy bộ dạng Đon Phi như thoáng chút suy nghĩ, chà xát tay nói:

- Chẳng lẽ không lấy thù du này nữa sao?

Quái vật đáng sợ, không có tiền đổi bụng càng lại đáng sợ.

La Lão Đa tuy rằng thu tiền rồi, nhưng đối với vụ mua bán này vẫn cảm thấy không quá đáng tin cậy, thăm nghĩ thù du đầy khắp núi đồi này, nếu là có tác dụng, lại chẳng sớm bị người lấy sạch sẽ rồi, còn để lại cho tới hôm nay?

Tiểu tử này không phải đã hối hận rồi đó chứ?

Đon Phi cười:

- Xem tình hình, còn cần không ít ngày nữa, chỉ là các ngươi nhất định phải đến hái vào ban ngày, chú ý quái vật kia. Ngừng một lát, thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của La Lão Đa, Đon Phi nói: - Mấy ngày nay vất vả cho các ngươi rồi, ta xem xem có cơ hội sẽ nói với Tào phủ, về sau sẽ còn dùng đến các ngươi rất nhiều.

Hắn đây cũng không phải là tự chủ trương, trên thực tế dựa theo ý nghĩ của hắn, từ lâu nhất định sẽ tìm thêm người, người lạ không bằng người quen, người ta bán mạng như vậy không phải là để kiếm tiền sao, làm cái ân tình thuận nước giong thuyền cũng không sao cả.

La Lão Đa có chút kích động: - Đon công tử, người nói về sau chúng ta làm việc cho Tào gia?

Ông ta chỉ đợi đến ngày này thôi!

Hiện giờ thiên hạ đại loạn, vùng đất thái bình thật sự quá ít, rất nhiều dân chúng chiến loạn bất hạnh giống như lục bình trôi nổi bất an, có người vào rừng làm cướp làm giặc, có người nay đây mai đó, có người bán mình làm nô, nhưng đều không có gì bảo đảm.

La Lão Đa mang theo vài đứa nhỏ thu dưỡng được tới Hứa Đô, luôn luôn ở tầng dưới chót nhất không có lý tưởng, bỗng dưng nghe được có người có thể bao che, cảm giác kia nhất định giống như cầm bát sắt vào được doanh nghiệp nhà nước trong những năm tám mươi vậy, loại cảm giác vui sướng này không cần nói cũng biết.

Thấy Đon Phi gật gật đầu, La Lão Đa lập tức đem tin tức này nói với đám người Tôn Vi, tất nhiên là tạo nên một trận hoan hô.

Đon Phi biết tâm tình của bọn họ, nhưng vẫn dặn dò cẩn thận, rồi lập tức đứng dậy chạy về Nghiệp Thành, đi gần tới giữa trưa, cuối cùng đã tới trước từ lâu.

Hàng người trước từ lâu giống như một con rồng dài, nhưng vẫn xếp hàng hướng tới từ lâu Hạ Hầu gia.

Thời gian mới có mấy ngày, cửa hiệu mặt tiền của hai người Ô đại nương, Liên Hoa đã mở rộng ít nhất gấp ba, chẳng những Ô đại nương vô cùng bận rộn, cho dù đầu bếp trong quán cũng đều đi ra hỗ trợ, mọi nơi đều là cảnh tượng bận rộn.

Đon Phi hướng mắt nhìn về hướng từ lâu Hạ Hầu gia, thăm nghĩ nếu bản về khí thế mà nói, bên này có thể nói là hơn bên kia rất nhiều, cũng không biết Hạ Hầu gia sẽ có thủ đoạn gì khác đây.

Tuy nhiên hắn ngược lại không ngờ rằng Hạ Hầu Hành đã hạ độc thủ với từ lâu Tào gia, trận này so đầu về cả dương mưu lẫn âm mưu, phương pháp chiếm trước tài nguyên xã hội phần lớn là mang chút máu tanh, nhưng Tào Phức, Hạ Hầu Hành đồng lứa nhỏ tuổi đầu khí, một đám người Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên dù sao cũng ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp, không có khả năng vì việc này mà không nhìn mặt nhau.

- Đon đại ca, huynh đã trở lại rồi?

Một tiếng hô vui vẻ bất ngờ của Liên Hoa đã gọi lại thần hồn của Đon Phi, nha đầu kia vài ngày không gặp, dường như có phần thay đổi, Đon Phi trong lúc nhất thời cũng không giải thích được nha đầu kia không giống với lúc trước như thế nào, lại cười nói:

- Mấy ngày nay... không có chuyện gì chứ?

Hắn cảm giác nội tâm của nha đầu kia thoát nhìn cũng không hề nhu nhược giống như bề ngoài, thậm chí rất có phần chấp nhất, chỉ sợ nàng mặc kệ không làm.

Trên mặt Liên Hoa ửng đỏ, cúi đầu nhìn xuống xiêm y dính bột mì của mình, lắc lắc đầu nói: - Sẽ có chuyện gì, muội rất khỏe a. Bỗng dưng nhớ tới cái gì, Liên Hoa nói: - Đúng rồi, Đon đại ca, huynh ăn cơm chưa? Huynh chờ muội một chút.

Nàng xoay người từ dưới ván lát lấy ra hai cái bánh bao đưa qua, Đon Phi nhận lấy bánh bao run một cái, trêu chọc nói: - Lại là loại mặn hay sao?

- Ủ. Liên Hoa dùng sức gật gật đầu, lại đưa qua một bọc nhỏ.

Đon Phi nhận lấy, người được một cổ vị thuốc đông y trước, khó hiểu nói: - Là cái gì thế?

- Không phải huynh bị thương sao?

Ánh mắt Liên Hoa vẫn không hề rời khỏi trên người của Đon Phi, đôi mắt có phần đỏ nói: - Những thứ này là thuốc trị thương, huynh đừng chỉ lo cho tẩu lâu, thân thể của chính mình cũng phải chiếu cố một chút. Đon đại ca, thương thế của huynh ở đâu, có cần muội giúp huynh một tay bôi thuốc hay không?

Đon Phi xấu hổ lắc đầu, biết chắc là Ô Thanh nói: - Ô Thanh tiểu tử kia chuyện bé xé ra to, ta không sao đâu. Ngừng một chút, thấy ánh mắt không tin tưởng của Liên Hoa, Đon Phi hoạt động cánh tay một chút, nói: - Cô xem vẫn hoạt động được đây, không phải rất tốt sao? Nhưng vẫn cảm ơn cô nhé.

Liên Hoa vẫn lưu ý cử động của Đon Phi, thấy thế cũng bớt đi chút lo lắng, mỉm cười cúi đầu nói: - Đon đại ca, huynh nói chuyện này với ta để làm gì? Đúng rồi, bánh bao nguội rồi, huynh ném thử trước đi?

Đon Phi còn chưa kịp há mồm, chợt nghe phía sau cách đó không xa có người lãnh đạm nói: - Đon Phi, người bỏ hết mọi chuyện trong tay xuống trước đây, theo ta lên lầu một chuyến.

Liên Hoa vừa nghe thấy thanh âm kia, khoe miệng mỉm cười lập tức có chút cứng ngắc.

Đon Phi quay đầu lại nhìn, thấy Tào Ninh Nhi đang đứng ở trước tẩu lâu, nhiều ít có phần lãnh đạm nhìn hẩn.

Đại tiểu thư chính là đang phát cáu.

Đon Phi cũng không ngại, lắc lắc gói thuốc trong tay với Liên Hoa tỏ vẻ cảm tạ, thấy Tào Ninh Nhi bước nhanh lên lầu, liền đi theo sau nàng vào trong phòng bao, thấy Tào Ninh Nhi ngồi xuống cũng không nói gì, Đon Phi không biết vị này có phải là đang ngái ngủ mà tức giận hay không, nhưng giờ đã là buổi trưa rồi...

Trong lòng hoang mang, nhưng Đon Phi vẫn quyết định lấy chính sự là việc chính, giơng một tay đưa bánh bao lên nói: - Đại tiểu thư, còn chưa ăn cơm đi? Ta có hai cái bánh bao ở đây, chia cho cô một cái?

Thấy Tào Ninh Nhi nhìn sang, ánh mắt dường như có chút không tốt, Đon Phi lập tức sửa lời nói: - Cô ăn cả hai cái cũng không thành vấn đề.

- Đon Phi, ta nói với người hai điểm!

Tào Ninh Nhi từng chữ nói.

Đấy, lại tới nữa rồi.

Trong lòng Đon Phi thầm than, cảm thấy vị đại tiểu thư này nếu đặt ở cái niên đại kia, làm người phát ngôn của Bộ ngoại giao thì hẳn là không thành vấn đề, vừa mở miệng chính là kiểu nói quan cách.

- Đại tiểu thư mời nói.

- Thứ nhất, bánh bao này là người khác đưa cho người. Đồ đặc người khác đưa cho người, về sau người cũng đừng có lấy ra ở trước mặt ta nữa! Tào Ninh Nhi lạnh như băng nói.

Đon Phi đang cắn một miếng bánh bao, thiếu chút nữa là nghẹn chết, cảm thấy không thể lập tức giải quyết vấn đề này, đành phải đem bánh bao còn dư lại và gói thuốc đưa ra phía sau lưng.

- Điểm thứ hai thì sao? Ờ Đon Phi đánh cái ợ.

Tào Ninh Nhi ngưng thanh nói: - Người và Tào Phức nếu đã đánh cược với Hạ Hầu Hành, thì phải làm ra một chút bộ dạng đánh cược, những việc không liên quan khác, có thể buông thì hãy buông xuống.

Ta đã làm việc gì không liên quan thế?

Đon Phi nghĩ mãi mà không rõ, cũng biết thời điểm nữ nhân đang nổi nóng, người nghe là tốt rồi, nếu người muốn tranh luận, thắng với thua cũng chẳng khác gì nhau.

- Đại tiểu thư yên tâm, ta nhất định toàn lực ứng phó. Đon Phi thấy sắc mặt Tào Ninh Nhi đã hòa hoãn hơn, liền bồi thêm một câu nói:

- Ta biết đại tiểu thư không phải là người sẽ bởi vì những việc không liên quan bên cạnh mà không chú ý đến tình hình kinh doanh của tẩu lâu.

Ta là thế đấy!

Trong lòng Tào Ninh Nhi nói một câu, nhưng cũng chỉ hừ một tiếng, tay đưa ra một tờ giấy đặt trên bàn: - Người có biết đây là cái gì không?

Đon Phi tỉnh mắt, khi nhìn thấy mặt trên viết hai chữ "Bán mình" thật to, suy đoán nói:

- Là văn tự bán mình?

- Đúng vậy, này là khế ước bán thân của ngươi.

Tào Ninh Nhi nhìn Đon Phi hồi lâu, sắc mặt đông lại như sương nói:

- Ta biết rằng ngươi làm những việc này, còn không phải là vì muốn lấy lại giấy khế ước này. Thấy Đon Phi trầm mặc, Tào Ninh Nhi đột nhiên làm một chuyện mà Đon Phi cũng không nghĩ tới.

Nàng xoạt một cái đã đem giấy khế ước kia xé thành hai nửa vứt trên mặt đất, sau đó lạnh lùng nói: - Tốt lắm, ngươi có thể yên tâm, hiện tại, những chuyện ngươi làm, sẽ không còn liên quan gì đến Tào gia rồi!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Kế hoạch và Thay đổi

Đon Phi ngơ ngẩn.

Hắn nằm mơ cũng chưa nghĩ qua Tào Ninh Nhi lại đem khế ước bán thân của hắn xé đi.

Vậy có mấy ý đây?

Ngay tại trước đây không lâu, Tào Ninh Nhi còn buộc hắn dùng gấp trăm lần tiền chuộc để chuộc thân, nhưng trong nháy mắt, nàng lại tùy tay xé bỏ khế ước bán thân, nữ nhân này đến tột cùng đang suy nghĩ gì đây?

Tào Ninh Nhi sau khi xé bỏ khế ước bán thân, thấy Đon Phi ngạc nhiên không nói, cũng không nói thêm gì cả, đứng dậy bước ra ngoài nhà gian...

-Đại tiểu thư.

Đon Phi rốt cục không kìm nổi kêu lên, thấy Tào Ninh Nhi đứng ở trước người hắn một bước, lại không có ý quay đầu lại, Đon Phi ho nhẹ một tiếng:

-Ta có chút không hiểu.

-Ngươi không phải vẫn luôn muốn lấy lại khế ước bán thân này sao? Bây giờ đạt được ước muốn, còn có cái gì không hiểu nữa?

Tào Ninh Nhi lạnh lùng nói.

Đon Phi trầm ngâm nói:

-Chuyện này... đại tiểu thư có nói qua với Tam gia chưa?

-Không cần phải nói với bất cứ kẻ nào cả, chuyện này ngươi biết, ta biết là được rồi, làm gì phải nói cho người khác biết?

Tào Ninh Nhi lạnh như băng bỏ lại một câu, cũng không thêm đề ý Đon Phi, bước nhanh xuống lầu.

Đon Phi muốn nói lại thôi, cười khổ một tiếng, ngồi xổm xuống nhặt lên khế ước bán thân kia, hợp lại nhìn xuống, đích thật là khế ước bán thân của hắn, trên đó còn có dấu vân tay của hắn, tuy nhiên Đon Phi cũng không có cảm thấy vui vẻ. Tào Ninh Nhi nói đơn giản, nhưng Đon Phi biết rằng quan hệ này không phải nói không sẽ là không đấy, khế ước bán thân xé rồi, nhưng hắn là tội tử Tào phủ dấu vết này, không phải nói sửa là sửa được ngay. Bây giờ lên chiếc thuyền này, mặc dù không biết có phải là thuyền tặc không, nhưng muốn xuống cũng không phải đơn giản như xé bỏ khế ước bán thân vậy!

Tào Ninh Nhi bước nhanh đi xuống lầu, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người bên ngoài, một hơi đi đến trước xe ngựa. Thúy Nhi chào đón muốn nói gì, Tào Ninh Nhi cũng không thêm đề ý quan tâm đến, lên xe lập tức thả xuống rèm xe che lại, dặn dò nói:

-Về phủ!

Thúy Nhi gấp gấp vội vã lên xe, không dám tiến vào khoang xe, chỉ là ở ngoài màn xe hỏi:

-Đại tiểu thư, cuối cùng bị sao vậy? Có phải Đôn Phi làm việc gì bất kính với tiểu thư không?

-Ai cho ngươi lẩm miệng!

Tào Ninh Nhi quát lớn một câu, cắn chặt môi dưới.

Thúy Nhi hiển nhiên cũng chưa từ bỏ ý định, im lặng một lát rồi cục lại nói:

-Chỉ cần cái đầu hần không có bị bệnh, nên cảm tạ đại tiểu thư mới phải chứ? Đại tiểu thư nghe nói hần bị thương, tự mình mua thuốc trị thương cho hần, còn nói hần làm tất cả cũng là vì Tào gia, không quan tâm đến Thúy Nhi phản đối, nói phải trả lại khế ước bán thân cho hần...

Tào Ninh Nhi đôi mắt đỏ lên, nắm chặt chai thuốc nóng lên trong lòng ngực, đã nghe không được Thúy Nhi lải nhải.

Nàng cũng không hiểu nổi đến cuối cùng chỗ nào có vấn đề.

Vì sao sự việc hoàn toàn không phải như suy nghĩ của nàng vậy?

Chỉ có vài ngày không gặp nhau thôi, nàng lại có cảm giác như thời gian rất lâu, cổ nhân đều nói —— một ngày không thấy như tam thu, nhưng nàng và Đôn Phi mới quen biết nhau có mấy ngày?

Mới gặp Đôn Phi cái nhìn đầu tiên, nàng chỉ cảm thấy biểu hiện của Đôn Phi và các gia nô khác không giống nhau; tam thúc coi trọng, làm cho nàng trong khó hiểu lại mang theo trông mong; được đường chữa bệnh, nàng nhìn thấy sự trấn định của Đôn Phi; một chuỗi tiền mua bán, nàng biết Đôn Phi có cách nhìn khi phán đoán về sự vật gì đó.

Nhưng đây tất cả chỉ là một chút thiện cảm của nữ nhân đối với nam nhân.

Không ghét, nhưng chưa nói là thích.

Đó là một nam nhân có chút khác biệt, không có cố ý lấy lòng, cũng không có cố ý ra vẻ thanh cao, hần và nàng thảo luận qua giá trị của sự việc, có lẽ trong mắt hần, giá trị tồn tại chỉ là duy trì sự tinh tảo và siêu nhiên kia.

Cho đến giây phút môi hần tiếp xúc với tay nàng, nàng giống như bị điện giật.

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có nam nhân nào có động tác vô cùng thân thiết như thế này với nàng, cảnh tượng dưới ánh nắng chiều này, ám áp đến mức khiến nàng không biết làm sao.

Nàng rốt cục bắt đầu có phần tò mò đối với nam nhân khác biệt này, nói bóng nói gió từ trong miệng tam thúc biết rất nhiều chuyện có liên quan đến nam nhân này.

Hoá ra hần bán thân làm nô đến nơi này là vì muốn báo thù, cũng là vì một nữ nhân tên là Chân Nhu.

Cụ thể thù hận gì, nàng cũng không biết rõ, nhưng giây phút nàng nghe được tam thúc nói ra, trong lòng chẳng biết tại sao, lại có chút mờ mịt, khi nàng nói đến Chân Nhu, vẫn luôn nhìn vào cặp mắt của Đôn Phi.

Nàng nhìn thấy chỉ là im lặng.

Là lòng như đã chết? Hay là tất cả thù hận tạo thành lửa giận ngập trời?

Nàng cẩn thận không muốn chạm tới sự nhạy cảm của hần, có lẽ theo nàng, tình cảm nóng bỏng cuối cùng sẽ tiêu tan, nhưng tình cảm sâu đậm, sẽ không thay đổi theo thời gian.

Nhưng hần vì sao lại ghen tuông với Tào Phúc vì Như Tiên ở bên đường? Nàng rất bất mãn! Sau đó biết được chỉ là một sự hiểu lầm, nàng lại có chút xấu hổ.

Có điều mấy ngày qua, nàng bỗng dưng giật mình, hoá ra nam nhân này trong lòng nàng, đã không phải không tầm thường như khi mới gặp.

Nàng mượn cớ kêu phu xe nghỉ ngơi, kêu Thúy Nhi đi mua thuốc, sau khi điều hai người đó đi, mới có cơ hội ngồi chung xe ngựa với Đôn Phi, lúc hần chuyển tâm đánh xe, lại không biết sau lưng có một đôi mắt thâm kín ẩn tình.

Khi từ trong miệng Ô Thanh biết được hần bị thương, nàng lòng nóng như lửa đốt, tự mình đi được đường bốc thuốc, truyền lời kêu hần về, sau đó nàng lại để cho Thúy Nhi lấy khế ước bán thân của hần ra. Khi biết được nàng quyết định đem khế ước bán thân trả lại cho Đôn Phi, không nghĩ cũng biết Thúy Nhi kinh ngạc thế nào, tuy nhiên Thúy Nhi cũng không có ngăn cản.

Nha hoàn này nhìn như điều ngoa, trên thực tế đối với đại tiểu thư nàng này cho tới bây giờ đều là trung thành và tận tâm, không có oán giận.

Nàng không biết mình lo lắng đến cỡ nào khi tới trước từ lâu, muốn nói rất nhiều lời, nàng muốn nói cho hần biết —— nàng không muốn hần chuộc

thân, cũng không phải cố ý làm khó, chẳng qua không muốn hấn có nguy hiểm gì, thể lực Chân gia không kém, muốn lay động Chân gia cũng không phải một mình hấn là có thể làm được, nhưng hấn liều mạng như vậy là vì cái gì đây?

Lời nói sớm đã nghĩ ngàn lần vạn lần, nhưng sau khi xuống xe, kế hoạch của nàng liền không khỏi đã xảy ra thay đổi.

Cuộc sống nhiều khi chuyển biến chỉ trong một ý niệm.

Khi nàng nhìn thấy hấn và Liên Hoa vừa nói vừa cười, trong lòng có đau xót, nàng không thừa nhận mình ghen tị, nàng cũng không cho là mình nên ghen tị.

Liên Hoa còn nhỏ, chẳng qua vẫn còn là một hài tử, không thể so sánh cùng Tào Ninh Nhi nàng cũng được.

Nhưng nàng vì sao lại sầm mặt xuống? Là vì tình cảm cháy bỏng của hài tử Liên Hoa này làm cho nàng cũng cảm giác hoảng sợ? Hài tử kia rạng rỡ tựa như chỉ sáng lên vì một mình Đôn Phi.

Tức giận hấn vì sao đối với mọi người vừa nói vừa cười thân nhiên tự nhiên, nhưng duy chỉ đối với nàng vẫn duy trì một phần cung kính và xa cách? Ngoại trừ khi nàng gặp nguy hiểm, mới có phần thân thiết ấm áp như thế?

Xe ngựa dồn dập, liên tục, tâm tư rối loạn.

Tào Ninh Nhi ngồi trên xe, từ trong lòng lấy ra bình thuốc trị thương, trong phút chốc chỉ cảm thấy tầm mắt mờ hồ. Không biết thời gian bao lâu, xe ngựa ngừng lại, âm thanh của Thút Nhi từ ngoài màn xe vang lên:

-Đại tiểu thư, đến nhà rồi.

Cuối cùng phục hồi lại tinh thần, Tào Ninh Nhi ngồi trên xe cũng không lập tức vén rèm xe lên, nàng chỉ là nhanh chóng dùng ống tay áo xoa xoa khóe mắt.

-Đại tiểu thư...

Thút Nhi ở ngoài màn xe cố gắng nhìn vào bên trong xe, cũng không dám vén rèm xe lên:

-Đại tiểu thư, tiểu thư...Tiểu thư không sao chứ? Tiểu thư đừng dọa Thút Nhi, đại tiểu thư!

Tào Ninh Nhi ho nhẹ một tiếng, sau khi cảm thấy âm điệu mình khôi phục lại bình thường, lúc này mới nói:

-Ta có chuyện gì? Chỉ là nghỉ ngơi nhắm mắt một lát thôi.

Nàng lại lau khóe mắt, lúc này mới vén rèm xe lên đi ra.

-Đại tiểu thư, đôi mắt tiểu thư sao đỏ quá vậy? Tiểu thư không phải đang nghỉ ngơi sao?

Thút Nhi kinh ngạc nói:

-Tiểu thư không... không phải là...

Nàng không dám nói ra hai chữ "khóc rồi", chỉ vì đi theo đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn, thật sự chưa nhìn thấy nàng chảy nước mắt được mấy lần.

-Ngươi nói bậy bạ gì đó.

Tào Ninh Nhi nghiêng đầu đi, quát lớn:

-Chỉ là bị gió cát làm mờ mắt thôi.

Nàng tự cảm thấy lấy cớ này thật sự gượng ép, cũng trông thấy ánh mắt Thút Nhi nhìn thùng xe hoài nghi, hiển nhiên không cho rằng ở trong xe cũng có thể mờ mắt, nhưng không muốn giải thích gì thêm, nhảy xuống xe bước nhanh vào trong phủ.

-Đại tiểu thư.

Lần này gọi lại nàng là Đồng quản gia.

Tào Ninh Nhi bất đắc dĩ ngừng bước chân lại, thấy Đồng quản gia cũng có chút kỳ lạ nhìn nàng, không đợi Đồng quản gia đặt câu hỏi, đã giành nói:

-Lần này ta bàn bạc với Đôn Phi vô cùng tốt.

Ngừng lát, mặc kệ Thút Nhi kinh ngạc, Tào Ninh Nhi bổ sung:

-Kế hoạch của hấn tốt lắm, nếu có yêu cầu gì, dựa theo yêu cầu của hấn đi làm là được rồi. Có chuyện gì không thể giải quyết, lập tức nói cho ta biết.

Không để ý tới Đồng quân gia ngạc nhiên nữa, Tào Ninh Nhi bước nhanh đi vào đình viện.

Lời nói quân gia và Thúy Nhi cũng theo gió bay tới.

—— Đại tiểu thư là bị sao vậy?

—— Không biết, buổi sáng còn rất vui vẻ, sau khi nhìn thấy Đôn Phi mới biến thành như vậy, ta đi hỏi Đôn Phi một chút.

—— Đừng, người nha đầu kia, còn ngại đại tiểu thư chưa đủ phiền muộn sao?

—— Vậy làm sao bây giờ?

Âm thanh theo bước chân rời xa, suy nghĩ cũng theo bước chân mà chậm dần, một mội tựa vào cạnh một gốc cây liễu, trước mắt Tào Ninh Nhi lại hiện lên thần thái nói chuyện lúc nãy của Đôn Phi.

Đó là một loại hiểu rõ, nàng mặc dù không có nhìn thấu hần, nhưng hần dường như ngoại trừ tình cảm ra, cái gì cũng hiểu rõ —— bởi vì hiểu rõ mới bình thản như vậy.

—— Ta biết rằng đại tiểu thư không phải là người bởi vì chuyện khác mà không chú ý đến buồn bán của tửu lâu.

Khi nghĩ đến câu này, Tào Ninh Nhi ngẩng lên đầu lẩm bẫm nói:

-Đôn Phi, người nói rất đúng, ta không phải là người chỉ vì người mà không để ý tới Tào gia. Người muốn đi Nghiệp Thành, ta sẽ không ngăn cản nữa.

Trời xanh xanh, mùa thu ẩm áp, ánh sáng chiếu vào trong đình viện rộng rãi, nhưng khi xuyên qua tàng cây rậm rạp chiếu lên người nàng, ít nhiều có phần loang lổ lốm đốm.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tổ hợp quyền

Đôn Phi ngồi ở vị trí gần cửa sổ trong phòng bếp, nhìn nắng ấm mùa thu, như lão tăng ngồi thiền vậy.

Mùi thơm càng ngày càng đậm, không biết thời gian bao lâu, có tiếng hoan hô truyền đến, Trì Hoắc kêu lên:

-Sư phụ, Long Giang, chân heo gì đó xong chưa?

Đôn Phi quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Trì Hoắc tung tăng như đứa nhỏ vậy, mở nắp nồi không ngừng ngửi ngửi, liền nói:

-Thơm, thật sự quá thơm, sư phụ, sao huynh lợi hại quá vậy, làm ra được chân heo thơm như thế?

Đi qua đó, Đôn Phi vỗ đầu y một cái:

-Đã nói rồi, không được kêu sư phụ.

Người so với lão tử còn lớn hơn nhiều đó, người không cần kêu tới ta già như vậy.

-Huynh không phải sư phụ vậy ai là sư phụ?

Trì Hoắc thán phục nói.

Cái đầu này đập cũng không uống phí, Trì Hoắc vẫn cực kỳ tán thưởng sự quyết đoán thông minh lúc trước của mình, lúc trước y nhìn ra được Đôn Phi là người có bản lĩnh, bây giờ nhìn qua nhiều ngày, không ngờ không nhìn ra cực hạn bản lĩnh của hần ở đâu.

Đôn Phi không cần mấy ngày, đã đem ba món mần thầu, bánh bao, sủi cảo này làm ra thành hơn mười mấy kiểu khác nhau, hiện tại trước cửa tửu lâu Tào gia, mỗi ngày người xếp hàng mua cơm như tranh giành lương thực cứu trợ thiên tai vậy.

Chẳng những là món chính, đối với rau xào, Đôn Phi hiển nhiên cũng rất có bản lĩnh, một mâm rau xào vô cùng đơn giản, có thể làm cho người ta ăn xong vẫn còn thấy thơm.

Tuy nhiên hơn phân nửa là nhờ quả thù du Đôn Phi chở về đã giúp đỡ đó, Đôn Phi chỉ hái trái cây xuống rửa sạch phơi nắng sau đó nghiền nát thành bột,

sau đó lại kết hợp với chút gia vị khác, dùng vào trong thức ăn, là biến thành một đặc sắc độc nhất ở thành Hứa Đô.

Qua mấy ngày sau, chẳng những gia đình bình thường bắt đầu nhìn chăm chăm vào tửu lâu này —— giá cả hợp lý lại ăn ngon, cho dù là phú hào trong thành, gia đình giàu có cũng bắt đầu đến nơi đây nhắm nháp mỹ vị, sau khi nếm thử, khen không dứt miệng.

Sau khi Đồng quản gia biết việc này, trước tiên thông báo cho Tào Ninh Nhi.

Tào Ninh Nhi nghe xong, chỉ là đáp lại vài chữ:

-Đều chờ thù du về đây!

Vật nào chưa có chủ, ai xuống tay trước thì coi là của người đó!

Đại tiểu thư tự thân xuất trận, không ngờ mang theo bộ khúc, gia binh Tào phủ ra trận, điên cuồng thu thập vận chuyển thù du lẫn trái quả về cất giữ, kể từ đó, cộng thêm đám người La Lão Đa giúp đỡ, bây giờ gần như đem đầy núi thù du lấy về hết.

Mà Đơn Phi trong mấy ngày nay, lại khai một phương tử.

Phương tử kia không ngờ là phương thuốc, có cây quế, trần bì, lá đinh hương và vân vân, cộng thêm lá thù du...

Khi Trì Hoắc nhìn thấy phương tử này, vốn tưởng rằng Đơn Phi có bệnh, không nghĩ tới Đơn Phi bệnh không nhẹ, lại đem tất cả những thứ này và chân heo rửa sạch chế biến cùng nhau.

Thơm, thật là con mẹ nó thơm!

Cách làm này thần tiên cũng nghĩ không ra.

Khi Trì Hoắc ngửi được mùi hương, mới biết được Đơn Phi lại đang làm một món ăn, mà mùi thơm của món ăn này, vượt qua tường tượng của y. Nghe Đơn Phi nói món ăn này gọi là Long Giang, chân heo, Trì Hoắc không biết Long Giang là nằm ở nơi nào, không biết địa phương này dữ dội như thế nào mà có thể làm ra loại chân heo này, cũng biết sự phụ Đơn Phi này, ngự trù trong cung cũng thua kém xa.

Đơn Phi cũng có chút không có cách nào đối với lời khen của Trì Hoắc, hắn cũng không nghĩ đến thủ đoạn mèo quào này của mình bây giờ lấy ra, không ngờ khiến Trì Hoắc đem hân so sánh với ngự trù trong cung.

Vậy hắn đem tử đại mỹ thực đương đại, cái gì món ăn vật huyện Sa, mì sợi Lan Châu gì đó đều mang ra cả, vậy còn không chấn động toàn bộ Tam Quốc?

Đơn Phi thân nhiên cười, hắn sẽ không xem nhẹ ngự trù đấy, nhưng hắn biết lúc này trình độ của mình không thua kém bao nhiêu, không phải là bởi vì ngự trù làm không ra món ăn ngon hơn, đơn giản là thời cơ khác nhau.

Thiên hạ thời loạn tạm yên ổn một chút, mấy năm trước, sau khi Viên Thuật chiến bại yêu cầu mật ong để giải khát, bọn thủ hạ còn hận không thể cho hắn đi ăn cứt, khi Thiên Tử Lưu Hiệp gặp nạn tại Trường An, Lạc Dương, vẫn là bữa đói bữa no, thiếu chút nữa đi xin cơm ăn.

Khi đó chẳng những nhà của địa chủ không dư lương thực, nhà của Hoàng đế cũng không có lương thực đấy.

Nhưng sự dẻo dai của dân chúng Hoa Hạ hiển nhiên không tầm thường, chỉ có khoảng chừng vài năm, thành Hứa Đô sức sống khôi phục, nhưng ngự trù chẳng những ít, hơn nữa không dám đi khắp phía yêu cầu nguyên liệu nấu ăn, còn chưa tới thời điểm phô trương lãng phí, mà hắn lại có thể lợi dụng nguyên liệu nấu ăn đơn giản nhất làm ra các món ăn vị ngon nhất, điểm ấy ngự trù đều so bì không được với hắn.

Trong mắt dân chúng, đồ ăn phải đơn giản, thực dụng, ăn ngon mới được.

Trì Hoắc sớm đã dựa theo Đơn Phi chỉ bảo lấy chân heo ra dùng khăn lau khô sạch sẽ, nhìn chân heo lóe hồng sáng bóng, Trì Hoắc nhất thời không đành lòng xuống đao.

Rốt cục rút xương cắt miếng, Trì Hoắc nếm thử một miếng thịt chân heo, gần như cắn trúng đầu lưỡi:

-Sự phụ, béo mà không ngấy, mùi thơm nồng đậm, làm cho người ta ăn một miếng mà đầu lưỡi vẫn giữ lại mùi thơm trong ba ngày.

-Ngươi thôi đi.

Đơn Phi cười đẩy y một cái, ngươi còn chuẩn bị làm một bài Tam Quốc trên đầu lưỡi hay sao?

xxx

-Để cho ta đi vào!

-Đại công tử, đại tiểu thư dặn dò, phòng bếp này ngoại trừ người được Đơn Phi, bếp trưởng Trì mời vào ra, người khác đều không được đi vào.

Đon Phi quay đầu nhìn lại, thấy Tào Phức đã đỏ mặt tía tai đấy, thấy hắn nhìn sang, kêu lên:

-Đon Phi, Đon đại ca... là ta đây, Tào Phức.

Một đám đầu bếp chặn lại té xỉu.

Đon Phi dờ khóc dờ cười, thâm nghĩ tiểu tử này gần đây chạy tới nơi này đến vui vẻ, xua tay ra hiệu nhóm đầu bếp thả Tào Phức vào, Tào Phức vừa bước đến, liền nhìn chăm chú vào trên nôi chân heo nóng hôi hổi, nắm một miếng bỏ vào miệng ăn, nghẹn cổ nuốt xuống, hỏi:

-Đây là cái gì? Chân heo sao? Sao lại thơm như vậy?

Không đợi Đon Phi trả lời, Tào Phức đem nguyên cái chân heo đã cắt xong đều đặt vào trong rổ, xách đi ra ngoài, Trì Hoắc vừa tức vừa vội, nhưng không dám ngăn cản, vội la lên:

-Sư phụ, làm sao bây giờ?

Đon Phi chỉ là cười cười:

-Đề y đi tuyên truyền.

Tào Phức sợ có người ngăn cản, lao xuống từ lâu lúc này mới thở phào một hơi, một đường chạy tới từ lâu Hạ Hầu gia, lập tức khí vũ hiên ngang, vén rèm bước vào một nhả gian, đám người Tào Phi, Hạ Hầu Hành, Hạ Hầu Mậu đang ngồi uống rượu, thấy Tào Phức bước vào, Tào Phi không ngờ hiềm thấy cười cười, hỏi:

-CậpViễn đã trở lại, mau ngồi mau ngồi.

Khi nói chuyện, Tào Phi vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, Tào Phức mang theo rổ liền ngồi xuống.

-Cái gì vậy, sao thơm như vậy?

Tào Phi động động cái mũi.

-Thành Hứa Đô, chỉ có Thế Tử là được ăn trước tiên, người khác đều không được.

Tào Phức liếc qua Hạ Hầu Hành một cái, thấy gã chẳng những đầu mũi nghiêng lệch, cái mũi cũng đang nghiêng lệch, trong lòng có chút khoái trá không nói ra được.

Trong khoảng thời gian này Tào Phức đảm nhiệm vai diễn điệp viên hai mặt, có điều tình báo của Hạ Hầu gia không có nhiều, ngược lại tìm hiểu rõ ràng tin tức của nhà mình.

-Còn thơm hơn thiết đàn hay sao?

Hạ Hầu Mậu nuốt nước miếng nói:

-CậpViễn huynh, kêu nguoi lấy thiết đàn, lấy tới đây chưa?

Thấy Tào Phức từ trong rổ lấy ra hai cái trứng gà ngăm đen, Hạ Hầu Mậu như nhặt được bảo bối đoạt lấy ngay, bị Tào Phi đoạt lấy một cái, cau mày nói:

-Bánh quẩy có hay không?

-Bánh quẩy tính cái gì?

Tào Phức một bộ ao cá nhà lão tử đều bao hết, còn có cái gì bắt không được chứ:

-Thế Tử, ngài nếm thử, cái này, chân heo... Ủ, chân heo Tào thị.

Tào Phi vừa nghe nhú mày:

-Chân heo có cái gì ngon đâu...

Y mới nói xong, thấy Tào Phức xốc cái giỏ che lên, có một mùi thơm kỳ lạ xông vào mũi, Tào Phi không nói hai lời, gơ tay đã nắm một miếng nhét vào miệng, nhai mấy ngụm, ừ ừ vài tiếng, liên tục gật đầu, gơ tay lại nắm tiếp.

Hạ Hầu Mậu vội bỏ thiết đàn vào trong ngực, lại đi lấy đôi đũa gấp một miếng, sau khi nuốt xuống hai con mắt gần như đung cùng một chỗ, kêu lên nói:

-Cái này lại là chân heo gì đây, thịt rỗng cũng không thơm như vậy đó.

Tào Phúc vốn định làm bộ như ăn đủ rồi, thấy thế rút cục cũng cầm đũa lên, ba người ngời một miếng, ta một miếng, toàn bộ chân heo được ăn gần một nửa, Tào Phi đột nhiên nhớ tới cái gì, ngừng đầu nhìn sang Hạ Hầu Hành, thấy sắc mặt gã xanh mét đứng ở đó, rút cục buông đũa xuống, vội ho một tiếng.

Hạ Hầu Mậu còn muốn vươn đũa ra gấp, bị Tào Phi trừng mắt nhìn, không khỏi ngưng ngừng buông đũa xuống.

Bồn Thê Tử còn không có ăn đủ đó, tiểu tử ngời giành cái gì mà giành?

Tào Phi nhin lại sự bất mãn, nhìn thấy Hạ Hầu Hành còn bất mãn hơn, cười khan nói:

-Bá Quyền a, mấy ngày qua, chúng ta đã vì tửu lâu của ngời dốc hết sức rồi.

-Thê Tử, ngài vẫn còn đứng ở bên ta đây chứ?

Hạ Hầu Hành bị phần nói.

Lão tử cảm giác như đứng sai đội rồi.

Tào Phi ngấm nhìn chân heo, lại cười nói:

-Đương nhiên.

Hạ Hầu Hành nhìn Hạ Hầu Mậu nói:

-Ngời đương nhiên cũng sẽ đứng ở bên ta chứ?

Hạ Hầu Mậu thật vất vả dời mắt từ trên chân heo ra, liên tục gật đầu nói:

-Đương nhiên đứng ở bên của đại ca rồi, nếu không chúng ta đã sớm qua bên Tào gia ăn rồi. Thê Tử, ngài nói có đúng hay không?

Tiểu tử ngời không cần phải nói trực tiếp như vậy chứ?

Tào Phi âm thầm gật đầu, cảm thấy tiểu tử này nói ra tiếng lòng của mình, cau mày nói:

-Mấy ngày qua, chúng ta ngày đêm suy nghĩ, đều đang nghĩ cách gì giúp ngời thắng trận này.

Là ngày ăn đêm ăn mới đúng chứ?

Hạ Hầu Hành trên miệng không nói, trong lòng phần nộ khó tả. Gã lúc đầu cũng không có để mắt tới Đôn Phi, tuy rằng cũng biết màn thầu rất có chỗ hấp dẫn, nhưng nghĩ lấy chiêu bài ngự trù của tửu lâu Hạ Hầu gia trấn giữ, dù thế nào cũng sẽ không thua cho tiểu tử Đôn Phi này.

Đánh cuộc là đánh với Tào Phúc đó, nhưng Hạ Hầu Hành đương nhiên biết thật sự đối mặt là Đôn Phi!

Không ngờ Đôn Phi rất nhanh liền lấy bánh bao và sủi cảo cùng múa, bánh quẩy và thiết đãi cùng bay, cộng thêm sữa đậu nành các loại phụ trợ, đã làm cho kinh doanh của tửu lâu Hạ Hầu gia bị chèn ép đến không thở nổi.

Tiểu tử Đôn Phi này lấy bữa sáng tiêu chuẩn của thời đại kia ra còn ngại chưa đủ, lại té ra thần quyền thù du, hương vị rau xào kỳ lạ thơm ngát, không ngờ lại cướp đi hơn nửa khách hàng của Hạ Hầu gia.

Một bộ tổ hợp quyền đã đánh đến Hạ Hầu Hành tìm không thấy nam bác, bây giờ lại thêm một chân heo Tào thị, thấy Tào Phi, Hạ Hầu Mậu giống như quỷ chết đói đầu thai vậy, Hạ Hầu Hành bị phần muốn chết.

Gã thật vất vả từ trong miệng Tào Phúc biết được mỵ vị của tửu lâu là có liên quan đến thù du gì đó, chờ anh ta sai bảo người đi tìm, Tào Ninh Nhi đã sớm lãnh binh cần quét một phen, khi Hạ Hầu Hành đi một cọng lông đều nhìn không thấy.

Không cần ức hiếp người như vậy chứ.

Hạ Hầu Hành mắt ngẩn lẹ, đầu mũi méo lệch đều quên sửa lại, Tào Phi rút cục có phần không đành lòng, khẽ mỉm cười nói:

-Thật ra Bá Quyền không cần sốt ruột như vậy, ngời muốn thắng được trận này, ta cũng có chiêu lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Bối móc.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Tào Phi.

Hạ Hầu Hành lúc đầu cảm thấy chỉ có bị bắt nạt, không có chỗ để xả giận, cũng không trông cậy vào Tào Phi có thể nghĩ ra tuyệt chiêu gì, chỉ trông mong y có thể kiên định đứng ở phía bên mình là được rồi, không ngờ Tào Phi lại có ý kiến, không khỏi mừng rỡ nói:

-Xin Thế Tử nói rõ.

Tào Phúc hơi nóng nảy, vội hỏi:

-Thế Tử, ngài cũng không thể quá mức thiên vị.

-Cái này à.

Tào Phi mắt nhìn chân heo, trầm ngâm chốc lát nói:

-Bá Quyền, Đôn Phi người này cái khác khó nói, nhưng xét theo mấy ngày nay, nấu cơm thật sự rất khéo tay.

Y vốn có chút mâu thuẫn với Đôn Phi, nhưng trong nháy mắt thấy người này kết giao với Quách Gia, Tào Phi rất nhanh ném việc nhỏ này ra phía sau. Thân là nhi tử của Tào Tháo, chút nhân lực này của y đương nhiên vẫn phải có.

Kỳ lân chạy ngang với ngựa, loan phượng không múa cùng quạ đen!

Con người Quách Gia này mặc dù smart, tác phong khá độc đáo, nhưng cặp mắt nhìn người cũng khiến cho ai cũng không thể xem nhẹ, Đôn Phi này có chút môn đạo, một khi đã như vậy, Tào Phi y muốn quan sát kỹ một chút.

Hạ Hầu Hành bên kia hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên cũng không hài lòng đối với lời nói của Tào Phi, thầm nghĩ người nói vô nghĩa, nếu hấn tán gái có thủ đoạn, ta đến mức phải gấp gấp như vậy nữa sao?

Tào Phi lại cười nói:

-Gia phụ xưa nay dùng người xem trọng không bám vào một khuôn mẫu, chỉ có nhân tài mới được trọng dụng, Đôn Phi đã có tài năng về phương diện này rồi, Bá Quyền nếu dùng chút tâm tư suy nghĩ lôi kéo hấn lại đây làm việc cho người, chẳng phải là chuyện tốt rất lớn hay sao?

Người nếu không phải là Thế Tử, lão tử sẽ đánh người thành thẳng góc!

Chiêu này ta sớm đã dùng qua, nhưng cũng không được.

Trong lòng Hạ Hầu Hành mắng thầm, chợt nghe Tào Phúc cười ha hả nói:

-Thế Tử chiêu này tuyệt đối không thể được.

Tào Phi có phần kinh ngạc,

-Tại sao lại không được?

-Tiểu tử Đôn Phi kia thích nhất muội tử của ta.

Tào Phúc chỉ sợ Đôn Phi chen chân giữa y và Như Tiên, trong lòng sớm dùng dây thừng buộc Đôn Phi và Tào Ninh Nhi cùng một chỗ:

-Hấn bất kể như thế nào, cũng sẽ không phản bội Tào gia chúng ta.

Tào Phi nghe được lời này có phần kinh ngạc, không đợi mở miệng, Hạ Hầu Mậu đã giành nói:

-Hấn chỉ là một tên gia nô, làm sao xứng đôi với Tào Ninh Nhi?

Hạ Hầu Hành không khỏi trong lòng khẽ động.

Tào Phi chỉ cười ha hả, lăm bắm nói:

-Thì ra là thế, ta đây cũng không có cách gì rồi. Thời gian không còn sớm, ta phải về phủ rồi.

-Thế Tử, lúc này mới qua buổi trưa.

Hạ Hầu Hành còn muốn lưu khách, mấy người Tào Phi đã sớm đi xa rồi. Trong lòng Hạ Hầu Hành căm giận, vỗ bàn thấp giọng nói:

-Đon Phi, ta cũng không tin ngươi có thể thắng được lão tử.

Y mới vừa nói xong, một người ở ngoài cửa cười nói:

-Bá Quyền huynh nếu muốn thắng tên Đon Phi kia, thì có gì khó?

Hạ Hầu Hành trước kinh sợ sau vui mừng, vươn người đứng lên nói:

-Có phải là Trường Tiềm huynh không?

Rèm cửa xóc lên, một người thân nhiên đi vào, dáng người thon dài, mặt như mỹ ngọc, thoát nhìn tự nhiên, phóng khoáng lồi lạc cực kỳ có khí chất.

Hạ Hầu Hành nhận được người này chính là con trai của Tuân Úc trọng thần dưới tay Tào Tư Không, Tuân Uẩn Tuân TrườngTiềm

Người này ở thành Hứa Đô địa vị có lẽ giống với đám người Hạ Hầu Hành, nhưng bởi vì là con trai của Tuân Úc, em họ của Tuân Du, ở trong đám con nhà quan cũng có tiếng tăm không nhỏ.

-Nghe nói Trường Tiềm huynh đi tới Lạc Dương một chuyến, sao bây giờ mới trở về?

Hạ Hầu Hành khách sáo nói.

Tuân Uẩn nhún mày, giấy lát cười nói:

-Có một số việc phải làm nữa.

Y dường như không muốn nói nhiều chuyện của Lạc Dương, nói tránh đi:

-Trường Tiềm mới về Hứa Đô, nghe người ta nói Bá Quyền huynh và Cật Viễn làm đánh cuộc, vốn tưởng rằng Bá Quyền huynh muốn thắng được trận này không cần tốn nhiều sức, không ngờ dường như gặp phải chút trở ngại?

Hạ Hầu Hành cẩn rắng nói:

-Cái tên Đon Phi kia giống như là khắc tinh của ta. Lão tử lúc trước sao lại không có thả nhiều chó để cắn giết hắn.

Đôi mắt Tuân Uẩn sáng lên:

-Bá Quyền huynh từng thả chó cắn hắn? Vậy hắn sau đó có bị sao không?

-Ta cũng không biết kết quả.

Hạ Hầu Hành nhớ lại chuyện lúc ban đầu, cảm giận nói:

-Mấy tên gia nô chết tiếtkia, chỉ nói thả chó ép bọn họ leo lên trên cây, sau đó mấy tên gia nô lại chạy đi dùng com, đợi khi quay lại, chẳng những không có người, chó cũng mất đi một con.

Tuân Uẩn cười:

-Nghe nói con chó kia do Tư Không đại nhân ban tặng.

-Còn không phải sao. Hạ Hầu Hành vò đầu nói:

-Nếu Tư Không đại nhân hỏi, ta cũng không biết nên ăn nói sao với Tư Không đại nhân đây.

-Ngươi làm gì phải đi ăn nói với Tư Không đại nhân chứ.

Tuân Uẩn lạnh nhạt nói:

-Người nên nói không phải là Đon Phi sao?

Hạ Hầu Hành đầu tiên là ngẩn ra, giấy lát có chút hiểu ra nói:

-Ngươi nói là...

xxx

Đon Phi người đang phòng bếp hất xì, âm thầm thờ dài, La Lão Đa mới vừa đến một chuyến, nói thù du hái đến đã gần xongrồi, nhưng quái vật kia vẫn không có xuất hiện.

Tào Xung sao lại đi đến trong rừng? Quái vật đến tột cùng là cái thứ gì?

Mã Vị Lai bây giờ ở nơi nào? Cho hấn ngọc tượng đến tột cùng có cái huyền bí gì đây? Mã Vị Lai tại sao phải đem thứ này cho hấn?

Tào Ninh Nhi tuy rằng xé bỏ khế ước bán thân của hấn, nhưng thứ có thể khiến cho Tào Quan đi tìm, tuyệt đối cũng không đơn giản.

Ta chỉ là muốn làm một người thành công, bây giờ thoát nhìn sao mà khó như vậy?

Khi Đôn Phi đang đau đầu, nghe được dưới lầu đột nhiên một trận đánh trống reo hò, giấy lát chợt nghe được âm thanh của Ô đại nương đang hô:

-Đôn công tử, Đôn công tử, ngài mau ra đây.

Trong lòng ngẩn ra, Đôn Phi bỗng nhiên đứng lên, hấn biết rằng Ô đại nương không gặp chuyện khẩn cấp gì tuyệt sẽ không rời khỏi cửa hiệu, bước nhanh tới trước cửa, không đợi Đôn Phi đặt câu hỏi, chỉ thấy Ô đại nương đã quỳ xuống nói:

-Đôn công tử, ngài, ngài mau cứu cứu Ô Thanh đi. Nó ở dưới lầu...

Trong lòng Đôn Phi hơi ngẩn ra, không nói hai lời, chạy xuống lầu, chỉ thấy trước lầu đang ồn ào, Ô Thanh chẳng biết tại sao mặt mũi bầm dập quỳ gối ở đó, phía sau có mấy người bộ dáng gia nô đứng ở phía đó, Liên Hoa đang kêu lên:

-Bất kể như thế nào, các người đánh người cũng là không đúng.

Đôn Phi tiến lên kéo Ô Thanh lên, vốn muốn quát hỏi, đột nhiên ngẩn ra, bởi vì phía sau mấy tên gia nô, đứng đó rõ ràng chính là Hạ Hầu Hành.

Bên cạnh Hạ Hầu Hành có một công tử dạng chó hình người đứng đó, hấn không biết đó là Tuân Uẩn, nhưng thấy Tuân Uẩn nhìn sang, trong đôi mắt lạnh lùng chợt lóe, trong lòng Đôn Phi hơi ngẩn ra.

Gặp cũng chưa từng gặp qua, tiểu tử này sao lại như có thù hận lớn với ta vậy?

Đôn Phi sớm đã qua cái tuổi dễ kích động rồi, trước khi xuống lầu đã ý thức được sự việc của Ô Thanh có thể có liên quan tới hấn, nhiều ngày này ở chung với nhau, hấn đương nhiên biết Ô Thanh không phải người gây chuyện.

Sau khi nhìn thấy Hạ Hầu Hành, Đôn Phi mặt mờ đoán được vài phần, chợt nghe Ô Thanh thấp giọng nói:

-Đôn đại ca, ta nói chó là ta đánh chết.

Đôn Phi lập tức hiểu được, âm thầm nhủ mày, chỉ thấy Hạ Hầu Hành đi ra cười nói:

-Đôn Phi, người thật quá to gan, danh khuyển mà Tào Tư Không ban cho tại hạ, người cũng dám đánh chết.

-Không liên quan đến Đôn đại ca, là ta làm đấy.

Ô Thanh giành nói.

Đôn Phi trừng mắt nhìn Ô Thanh một cái, quát khế nói:

-Câm miệng!

Tiểu tử này có nghĩa khí, nhưng đầu óc cũng là không biết dùng, sự việc này làm gì phải đi gánh trước? Khi hấn giết chó ăn chó, chỉ có ba người biết được, nếu không phải Ô Thanh thừa nhận, hấn không tin có người nào có thể tìm ra vấn đề của hấn như Conan, nhưng con chó này không ngờ là Tào Tháo ban cho?

-Đôn Phi, người bây giờ muốn cho người ta câm mồm, đã chậm rồi.

Tuân Uẩn một bên nói:

-Nam tử hán đại trượng phu, dám ăn không dám nhận sao?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tình địch

Tiểu tử này là ai? Lão tử đào qua phần mộ tổ tiên của y sao?

Nói không chừng thật đúng là đào qua.

Đon Phi biết người này nói chuyện có lời lố, mở miệng chính là phép khích tướng, hiển nhiên là muốn hắn nhảy vào.

Nhướng mày lên, Don Phi nói:

-Đúng vậy, ta có ăn một con chó, lại không biết có phải là danh khuyển Tào Tư Không ban tặng không.

-Đương nhiên rồi.

Hạ Hầu Hành thấy Don Phi thừa nhận, vui mừng nhướng mày.

Don Phi cười nói:

-Làm sao có thể được? Tào Tư Không năm đó ngựa đạp mầm xanh, cũng phải cắt râu thay đầu, có thể nói là yêu dân như con, làm sao lại đi nuôi ra loại chó dữ này? Con chó kia cắn người bên đường, ta bóp chết con chó kia có thể nói là bất đắc dĩ, Tào Tư Không nếu biết việc này, chẳng những sẽ truy cứu trách nhiệm của người thả chó, nói không chừng còn phải ban thưởng tại hạ vì dân trừ hại.

Tiểu tử ngươi lại ra chiêu này.

Hạ Hầu Hành hơi ngần, trong lúc nhất thời tức giận nói không ra lời, Tuân Uẩn mỉm cười nói:

-Don Phi, ngươi nói sai vài việc rồi.

Don Phi ngó nghiêng nhìn Tuân Uẩn, nghĩ lại nói:

-Không biết ta sai ở nơi nào?

-Thứ nhất, chó này cũng không phải là cắn người bên đường, mà là trung thành bảo vệ chủ.

Tuân Uẩn từng chữ nói:

-Chuyện thứ hai chính là, căn cứ theo lời khai của gia nô, lúc đó không phải chó cắn người, mà là người cắn chó.

Don Phi mày giương lên, một lòng lại trầm xuống, hắn đã biết Tuân Uẩn muốn nói gì.

Quả nhiên, Tuân Uẩn thần nhiên như không nói:

-Ngươi và Ô Thanh ở trên đường dài vừa đánh vừa mắng người của Hạ Hầu gia, có trung khuyển bảo vệ chủ, lại bị ngươi giết chết.

Ngừng lát, thấy khuôn mặt Don Phi lạnh lùng, Tuân Uẩn khẽ mỉm cười nói:

-Nơi này có vài nhân chứng, thành Hứa Đô không chấp nhận được ngươi ăn nói bừa bãi, lẫn lộn đen trắng đâu.

-Ngươi nói dối.

Liên Hoa thét to:

-Đon đại ca không phải loại người như vậy!

Ô Thanh cũng đỏ mắt lên, nói cũng nói không nên lời, định xông lên phía trước nắm Tuân Uẩn quát hỏi, lại bị Don Phi kéo lại.

Thời gian trôi qua một lát, Don Phi lúc này mới nhìn phía Tuân Uẩn, chậm rãi nói:

-Còn không biết các hạ cao tính đại danh?

-Tuân Uẩn Tuân Trường Tiềm.

Tuân Uẩn thần nhiên nói.

Dân chúng vây xem dân chúng hơi ồ lên, đều bàn luận xôn xao.

—— Đây không phải là con trai của Thượng Thư Lệnh Tuân Úc Tuân đại nhân sao?

—— Nghe nói Tuân Du mưu sĩ dưới tay Tào Tư Không chính là tông huynh của người này.

-Tuân Uẩn Tuân Trường Tiềm?

Đon Phi chậm rãi đọc thêm lần nữa, khẽ mỉm cười, lộ ra một hàm răng trắng nõn, nhìn Tuân Uẩn, hạ giọng nói:

-Tuân Uẩn, ngươi sẽ phải hối hận.

Tuân Uẩn ngẩn ra, thoáng nhìn Don Phi mặc dù đang cười, nhưng trong đôi mắt chẳng những không có chút ý cười, ngược lại có ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, bỗng dưng cảm giác trong lòng trầm xuống.

Tuân Uẩn đương nhiên đến đây có chuẩn bị, y sớm biết được Don Phi.

Đon Phi liền kết Quách Gia thắng Tuân Kỳ một lần, chuyện này thoát nhìn bất hiển sơn bất lộ thủy không động tĩnh gì cả, nhưng đó là nói ở trong dân chúng, trên thực tế trong vòng tròn quan trường thành Hứa Đô đã sớm có tin đồn.

Vòng quan trường và vòng dân chúng tin tức đương nhiên là hoàn toàn khác nhau.

Tuân Kỳ khiêu chiến Quách Gia nhìn như tùy ý, nhưng người sáng suốt ai sẽ cho rằng đây là một hành vi cá nhân đơn thuần? Tuân Kỳ thua ở trên tay Quách Gia, phần lớn người cũng chẳng có ngạc nhiên gì cả, không ngờ chính là trong đó lại có một tên Don Phi đã điều chỉnh được thế cục.

Tuân Uẩn tự nghĩ đối với Quách Gia không có cách nào khác, nhưng đối phó Don Phi lại là tay cầm nắm cán, chớ đừng nói chi là khi y ở ngoài nhà gian nghe được Tào Phúc nói một câu:

—— Tiểu tử Don Phi kia thích nhất muối từ của ta.

Lần này đến đây, Tuân Uẩn mượn chó gây sự, nhìn như lông gà vò tỏi, trên thực tế một mũi tên trúng hai chỗ, đánh Ô Thanh là được hả dạ, giúp Hạ Hầu Hành lấy được tín nhiệm của y, lại kéo Don Phi xuống nước như vậy hẳn trước sau cũng khó khăn, dĩ nhiên là chẳng quan tâm đến kinh doanh của tứ lâu rồi.

Hạ Hầu Hành thắng, Hạ Hầu Uyên tự nhiên đối với Tuân Uẩn y có ánh nhìn khác hơn. Hạ Hầu Hành thua, Tuân Uẩn y cũng không có mất mát gì.

Về phần Tào Phúc, Tuân Uẩn chưa từng coi trọng y, Tào Hồng già rồi, người có năng lực của Tào gia ngoại trừ Tào Ninh Nhi ra, chính là Tào Quan.

Mà Tào Quan hoàn toàn là một đối thủ lớn nhất của Tuân gia trong lúc này!

Sau khi thấy Don Phi đơn giản phun ra mấy cái chữ, Tuân Uẩn vốn định bật cười, chẳng biết tại sao trong lòng cũng phát lạnh. Người trẻ tuổi y nhìn thấy khá nhiều rồi, sau khi gặp được oan uổng bức này không phải nghiêng răng nghiêng lưỡi, hoặc là gân xanh đầy mặt, vung quyền đi lên cũng có nhiều lắm, những thứ đó đều là chưa đủ, sự việc làm đến càng lớn càng tốt, trước tứ lâu có nhiều người như vậy, nếu truyền đi gia nô nhà này đánh Hạ Hầu công tử hoặc là y, thì phi đã không quan trọng, bất kể là ai cũng không thể cứu được tiểu tử này.

Nhưng Tuân Uẩn không nghĩ đến tên Don Phi này lại còn có thể cười được, nhưng lúc này y đương nhiên không được yếu khí thế, ra vẻ thần nhiên nhìn Don Phi, hạ giọng nói:

-Vậy sao, ta rất muốn nhìn xem một tên gia nô như ngươi làm sao khiến cho ta hối hận?

Đon Phi biết được sự việc đã không phải đúng hay sai đơn giản như vậy nữa, tuy rằng rất muốn bóp chết Tuân Uẩn, nhưng vẫn duy trì mỉm cười như cũ nói:

-Mới vừa rồi các hạ có rất nhiều lời nói ra có vấn đề, nhưng có một câu lại nói rất có lý.

Tuân Uẩn lông mày nhíu lại, khinh thường đặt câu hỏi.

Đon Phi chậm rãi nói:

-Thành Hứa Đô dưới chân Thiên tử, có Tư Không đại nhân ở đây, không chấp nhận được ta ăn nói bừa bãi, lẫn lộn đen trắng, như vậy giống nhau không chấp nhận được Tuân Uẩn ngươi nói dối đấy, có phải vậy không?

Tuân Uẩn ngẩn ra, không đợi nói thêm gì nữa, một người quát lên:

-Tuân Uẩn, Hạ Hầu Hành, các ngươi lại tới đây quấy rối, là xem Tào gia chúng ta để khi dễ lắm phải không vậy?

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy Tào Ninh Nhi mặt giận dữ đi tới, lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Hành nói:

-Hạ Hầu Hành, bản lĩnh của ngươi lớn thật đấy, chuyện kinh doanh làm không bằng người ta, lại tới đây bới móc đúng không?

Hạ Hầu Hành có phần chột dạ, còn có thể kiên trì nói:

-Cái gì bới móc hả? Tôi tớ nhà ngươi Don Phi ý vào chỉ thị của ngươi, bên đường nổi điên, ẩu đả người của Hạ Hầu gia ta, lại giết danh khuyển do Tào Công ban tặng, tội... lớn vô cùng...

-Người phóng thí.

Liên Hoa không kìm nổi mắt.

Tào Ninh Nhi trừng mắt nhìn Đôn Phi:

-Người coi lại nha đầu kia đi.

Bỗng dung trông thấy lửa giận trong mắt Liên Hoa, trong lòng Tào Ninh Nhi run lên.

Nàng mặc dù quyết định không hề ngăn cản Đôn Phi, cho hắn muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, nhưng đã nhiều ngày vẫn không có rời khỏi lân cận tử lâu, trong nội tâm nàng tự nói với mình —— ta chỉ là quan tâm đến kinh doanh của tử lâu, càng quan tâm đến đánh cuộc thắng hay thua, nhưng nàng thật sự đang quan tâm đến cái gì, chính nàng cũng nghĩ không hiểu.

Thấy kinh doanh của tử lâu một ngày tốt hơn một ngày, âm thầm chèn ép khí thế của tử lâu Hạ Hầu gia, trong lòng Tào Ninh Nhi không có vui mừng, ngược lại có cảm giá đau lòng —— Đôn Phi làm như vậy, có phải là bởi vì biết phải rời khỏi nơi đây không?

Khi tử lâu gặp chuyện không may, nàng đang ở lân cận, thấy Đôn Phi và Hạ Hầu Hành, Tuân Uẩn đối chất, không chút lựa chọn xông tới, vốn định dựa theo phương pháp trước kia bình ổn sự việc, giống như lúc trước đối mặt với Tào Phi vậy, giữa con nhà quan, không đến thời điểm bất đắc dĩ, cho dù thực chất ở bên trong khinh thường, nhưng ở ngoài mặt, tất cả mọi người sẽ duy trì hoà hợp êm thấm.

Nhưng sau khi nhìn thấy Liên Hoa, Tào Ninh Nhi bỗng dung nhớ tới nàng từng nói qua một lời —— Cô cũng không hiểu rõ Đôn đại ca.

Hầm răng khê cắn, Tào Ninh Nhi như đinh đóng cột nói:

-Người nói hươu nói vượn, ta hiểu rõ Đôn Phi, hắn cũng không phải loại người như người nói vậy, nhất định là người không phục bị hắn đánh bại, lúc này mới thả chó cắn hắn!

Đôn Phi ngẩn ra.

Mọi người đều bàn luận.

Tuân Uẩn ánh mắt lạnh xuống, một bên dịu dàng nói:

-Ninh Nhi, đã lâu không gặp.

-Vậy sao?

Tào Ninh Nhi liếc y một cái, lạnh như băng nói:

-Không ngờ vừa thấy mặt người đã đến nhà ta gây chuyện.

-Rất nhiều chuyện cũng không phải như muội nghĩ vậy.

Tuân Uẩn thở dài, một bộ cung chiêu nói:

-Ninh Nhi, ta tuy rằng muốn giúp muội, nhưng Đôn Phi tên gia nô này...

-Hắn không phải gia nô!

Tào Ninh Nhi cũng không thèm liếc nhìn Đôn Phi một cái, lớn tiếng nói:

-Hắn đã chuộc lại khế ước bán thân rồi, bây giờ ta chính thức tuyên bố, lúc này hắn không phải là tôi tớ Tào phủ, mà là khách của Tào gia.

Tuân Uẩn thấy thế trong mắt chợt lạnh lùng kè lên, liếc qua Đôn Phi nói:

-Bất kể là tôi tớ hay là khách, có nhân chứng nói hắn làm sai việc, hắn nhất định phải nhận tội.

Tào Ninh Nhi hơi chần chừ. Liên Hoa kêu lên:

-Các người có nhân chứng, chúng ta cũng có. Ta lúc đầu...

-Liên Hoa!

Đôn Phi khê quát lên một tiếng, đã ngừng lại câu dưới của nàng, hắn đương nhiên biết nha đầu kia so với Ô Thanh linh hoạt nhiều hơn, sự việc gì cũng có thể làm được, nhưng Tuân Uẩn có chuẩn bị mà tới, Liên Hoa còn nhỏ nói chuyện sẽ không bằng, chỉ sợ nói mấy câu đã bị Tuân Uẩn này vạch trần, khi đó cục diện ngược lại bất lợi.

Người của Tuấn gia, Đon Phi đương nhiên sẽ không xem nhẹ được.

Tuân Uẩn thấy thế, cười ha hả nói:

-Đon Phi, ngươi cũng là người thông minh, biết đứa nhỏ này mặc dù sẽ giúp ngươi, nhưng không làm thay đổi được sự thật chuyện ác mà ngươi đã làm đúng không?

-Các hạ sai lầm rồi.

Một người bất ngờ nói.

Tuân Uẩn vốn tưởng rằng Đon Phi đang phân bác, đột nhiên phát hiện người nói chuyện là ở sau lưng của y, quay đầu trông đi, sắc mặt trầm xuống, từng chữ nói:

-Trương Liêu, ngươi nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nhân vật nặng ký

Tào Ninh Nhi ngẩn ra, giờ mới phát hiện có một người đàn ông mang nón tre chẳng biết lúc nào đứng giữa đám người, cẩn thận nhìn lại, nàng cũng nhận ra người nọ chính là Trương Liêu, chỉ là người này xưa nay trầm mặc ít lời, không biết tại sao lại tham dự việc này.

Đon Phi con ngươi cũng là sáng ngời lên.

Trước lúc quát bảo Liên Hoa ngưng lại, hắn đã thấy được Trương Liêu yên lặng đứng giữa đám người, nhưng hắn cũng không nói gì thêm. Có đôi khi, bạn bè muốn ra tay, cũng không cần ngươi nói cái gì cả.

Trương Liêu chậm rãi đi ra từ trong đám người, cũng không nhìn Đon Phi, chỉ là liếc nhìn Hạ Hầu Hành một cái, nhìn sang Tuân Uẩn nói:

-Khi Đon Phi bóp chết chó điên, Trương mỗ tận mắt nhìn thấy, Tuân Uẩn, Trương Liêu là nhân chứng của Đon Phi, có thể bảo đảm việc này không giả, chuyện này... cho dù là bẩm báo Tào Công, Trương mỗ cũng sẽ trả lời như thế.

Mọi người ồ lên.

Tào Ninh Nhi khó tin nhìn Đon Phi, khó hiểu hắn làm sao lại không tiếng động kết được người bạn như thế này, nhưng bất kể như thế nào, có Trương Liêu làm nhân chứng mà nói, đương nhiên so với mấy tên gia nô còn đáng tin hơn rất nhiều.

Nàng cũng không biết được, Trương Liêu đang nói dối, nếu không chỉ sợ sẽ té xỉu tại chỗ.

Hạ Hầu Hành mặt đỏ tai hồng, oán hận nhìn Trương Liêu, Tuân Uẩn hơi nhíu mày, còn có thể lạnh nhạt nói: -Trương Liêu, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ lại mới nói nha.

Trương Liêu tuy là võ tướng, nhưng ở trong mắt Tuân Uẩn, cũng không tính là cái gì, thủ hạ của Lã Bố chính là hàng tướng, sau này có bao nhiêu năng lực làm nên chuyện lớn đây?

Tuân Uẩn duy nhất đau đầu chính là —— Lời nói của nhân chứng Trương Liêu này hiển nhiên so với mấy tên gia nô kia càng khiến cho người ta tin tưởng hơn.

Bây giờ không phải vấn đề đúng hay sai, mà là ai có thể làm cho người ta tin tưởng.

Tuân Uẩn rất là nghi ngờ —— Trương Liêu lại trùng hợp nhìn thấy việc này? Hay là trong đó có huyền cơ khác?

Trương Liêu thản nhiên cười: -Ta nghĩ thật lâu, cảm thấy Đon huynh đệ nói không sai. Thành Hứa Đô có Tư Không đại nhân ở đây, không chấp nhận được ăn nói bừa bãi, lẫn lộn đen trắng đó. Tuân Uẩn, ngươi nói Trương mỗ nghĩ vậy có đúng hay không?

Tuân Uẩn sắc mặt biến thành lạnh băng, không đợi nói cái gì thêm, chợt nghe phía bên ngoài lại có người thờ dài nói: -Trương Liêu, Tuân Uẩn, các ngươi nói đều có lý quá, lời nói có lý như vậy, ta thật lâu chưa từng nghe qua rồi. Nhưng... Đạo lý cũng không vội ở đây nói nữa, có thể cho ta cùng với Đon Phi nói vài lời chứ.

Người nọ giọng điệu lười biếng, trong đám người đi ra khi thoát nhìn bộ dáng cười tủm tỉm, chỉ là trên mặt có một vết sẹo từ trên trán tới bên tai luôn, cắt

đến một con mắt tựa như cũng có phần tròn trắng lên, bởi vậy cho dù là đang cười, nhìn kỹ lại cũng có chút làm cho người ta phát lạnh.

Đon Phi nhìn thấy bộ dáng người nọ, trong lòng hơi run, thầm nghĩ hẳn chưa bao giờ thấy qua người này, sao người này thoát nhìn cái kiểu như là rất quen thuộc với hắn vậy?

Nhưng hắn lập tức phát hiện, người nọ không chỉ quen thuộc với hắn, cùng với con nhà quan ở đây đều rất quen thuộc.

Người nọ ánh mắt đảo qua một vòng, Hạ Hầu Hành xanh cả mặt, Tuân Uẩn tươi cười cứng ngắt, cho dù là Trương Liêu cũng là có chút bất an, Tào Ninh Nhi nhẹ nhàng giật ống tay áo Đon Phi một cái, trong ánh mắt tựa như có nhiều lời muốn nói.

Lời cảnh cáo nghiêm trọng!

Không được đắc tội với người này!

Cho dù đắc tội Tào Phi cũng không thể đắc tội người này!

Trong lòng Đon Phi nghiêm nghị, chợt nghe Tuân Uẩn cười lớn nói: - Triệu đại nhân muốn tìm Đon Phi, không biết muốn nói gì vậy? Đon Phi ngần ra, tâm tư bay lộn không ngừng.

Nhìn Tuân Uẩn mới vừa rồi chảnh chọe gạch chéo như trời muốn nổ vậy, đừng nói là Tào Phi đến vậy, cho dù là Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng đích thân tới đây, chỉ sợ cũng sẽ không khiến cho Tuân Uẩn sợ hãi như thế. Một khi đã như vậy, Triệu đại nhân lại là người nào?

Đon Phi trong lúc nhất thời thật đúng là nghĩ không ra được Triệu đại nhân là người nào.

Trong Tam Quốc họ Triệu, nổi tiếng, lúc này có năng lực tạo thành sát thương như thế này, theo Đon Phi, hẳn là chỉ có Triệu Vân Triệu Tử Long một người này thôi.

Nhưng chuyện này đương nhiên không thể xảy ra.

Triệu Vân lúc này hình như là đi theo Lưu Bị đang lẫn lộn, chắc chắn sẽ không đến Hứa Đô làm quan. Bất luận Triệu đại nhân là người nào, ở thành Hứa Đô thực lực không cần nói cũng biết.

Chỉ cần thấy cái kiểu như cháu của Tuân Uẩn, Đon Phi dùng gót chân cũng có thể hiểu được vấn đề này, hắn không hiểu là —— Một nhân vật nặng ký như vậy tìm hắn làm cái gì?

Triệu đại nhân nghe Tuân Uẩn hỏi, cười ha hả nói: - Xem ra ta muốn nói chuyện gì với Đon Phi, còn phải xin qua sự đồng ý của Tuân công tử.

Trong lòng Tuân Uẩn phát lạnh, cúi đầu nói: - Không dám, không dám. Triệu đại nhân nói đùa.

Triệu đại nhân nhìn Tuân Uẩn một lúc lâu: - Vậy Tuân công tử ở trong này còn có chuyện sao? Thấy Tuân Uẩn chần chừ xuống, Triệu đại nhân ha hả nói: - Nếu Tuân công tử cảm thấy trong chuyện này cần để cho Tư Không đại nhân biết được mà nói, ta thật ra cũng vui lòng cống hiến sức lực đây.

Tuân Uẩn thấy Triệu đại nhân khoe miệng đang cười, nhưng ánh mắt như kim vậy đóng trên người của anh ta, vội nói: - Triệu đại nhân lại nói đùa rồi, chúng ta... chúng ta... đây chỉ là một việc nhỏ, sao dám làm phiền đại nhân ra mặt? Nếu đại nhân không còn chuyện gì nữa, tại hạ xin cáo lui.

Thấy Triệu đại nhân chỉ là cười cười, xoay người sang chỗ khác nhìn phía Đon Phi, Tuân Uẩn lặng yên kéo Hạ Hầu Hành một cái, mang theo vài tên gia nô xám xịt rút lui.

Ánh mắt Triệu đại nhân từ trên người Đon Phi dời đi, dừng ở trên người của Trương Liêu:

- Ngươi còn có việc?

Trương Liêu im lặng một lát, rốt cục nói: - Ta lại đây dùng cơm.

- Vậy ngươi cứ ăn từ từ.

Triệu đại nhân gật gật đầu, nhìn sang Đon Phi nói: - Có thể tìm một chỗ... nói vài câu được không?

Ông ta nói rất khách sáo, Đon Phi thấy như vậy, biết không có đường cự tuyệt, cũng là khách sáo nói: - Xin mời đại nhân lên trên lầu nhả gian...

Triệu đại nhân gật gật đầu, chậm rãi đi lên lầu.

Tào Ninh Nhi đột nhiên kêu lên: - Giáo Sự đại nhân...

Triệu đại nhân ngừng bước chân, quay đầu lại nhìn sang: - Chuyện gì?

Tào Ninh Nhi có chút bất an nhìn Triệu đại nhân nói: - Đại nhân dùng cơm chưa? Có muốn ăn chút đồ ăn không?

Triệu đại nhân cười: - Vẫn là con gái cẩn thận, nghe nói nơi này gần đây kinh doanh rất tốt, lên vài món ăn ngon ngon là được rồi.

Tào Ninh Nhi lập tức gật đầu, vội vàng đi tới phòng bếp, khi đi ngang qua Đôn Phi, lại nhìn hẩn một cái.

Đôn Phi nhìn thấy ánh mắt khắt khe và quan tâm của nàng, trong một khắc này, hẩn chỉ cảm thấy ngực hơi rét run, hẩn nghe được Tào Ninh Nhi gọi ra, rốt cuộc hiểu rõ Triệu đại nhân là người nào!

Giáo Sư đại nhân lại họ Triệu đấy...

Là Triệu Đạt!

Nhất định là Giáo sư Triệu Đạt!

Đây là nhân vật trong diễn nghĩa không có đề cập qua, nhưng Đôn Phi lại rành mạch nhớ rõ, bởi vì người này vốn chính là cùng với Mạc Kim Giáo Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng giống nhau —— thân bí, nhưng thật sự tồn tại!

Không sợ Tào Công, nhưng sợ Lư Hồng, Lư Hồng còn có thể, Triệu Đạt giết ta!

Những lời này ở Hứa Đô lắng lẽ lưu truyền, thậm chí sách sử đều ghi lại, ý nói là —— Người đang ở thành Hứa Đô này có thể không sợ Tào Tháo, nhưng người không thể không sợ Lư Hồng, người có lẽ cảm thấy Lư Hồng là nhân vật nặng ký, nhưng so với Triệu Đạt mà nói, Lư Hồng lại xem như Bỏ Tats vậy.

Triệu Đạt tại sao có thể so với Tào Tháo còn có quyền lợi lớn hơn nữa? Chuyện này thoát nghe không thể tin nổi, nhưng nói toạc ra rất đơn giản, Triệu Đạt là Giáo Sư, một loại quan giai đặc thù mà Tào Tháo thiết lập ở Hứa Đô!

Chức trách tác dụng của Giáo Sư có lẽ những người này không biết là gì, nhưng nếu nhắc tới Cẩm Y Vệ mà nói, như vậy người không biết khẳng định ít càng thêm ít.

Giáo Sư ở thời kì Tam Quốc, vốn chính là tồn tại như Cẩm Y Vệ vậy.

Nhưng bất kể Giáo Sư hay là Cẩm Y Vệ, nói toạc ra đều là một loại tồn tại màu xám trong cơ quan quốc gia, đại biểu cho mặt tàn khốc nhất trong cơ quan quốc gia, chẳng những ở Tam Quốc, Đại Minh, qua nhiều thế hệ vương triều thật ra vẫn còn tồn tại.

Những người này giống như Cục An Ninh Quốc Gia của Uncle Sam đương đại vậy, khẩu hiệu đều là giữ gìn hòa bình thế giới, nhưng cái giá phải trả của hòa bình xưa nay đều là không từ thủ đoạn, tiền hành mua bán không cho người ngoài biết.

Triệu Đạt chính là thủ lĩnh Giáo Sư, trách không được ngay cả Tuân Uẩn, Trương Liêu nhìn ông ta cũng có phần không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tồn tại của màu xám

Nghe đến đây, Đôn Phi hơi rét run nhưng vẫn đi theo Triệu đại nhân tiến vào nhã gian, thấy Triệu đại nhân ngồi xuống, cười với hẩn, Đôn Phi mỉm cười đáp lại.

- Việc lạ hàng năm đều có, đặc biệt năm nay có rất nhiều. Sau khi ngồi xuống, Triệu đại nhân than thở một tiếng.

Đôn Phi nói tiếp: - Không biết ý của Triệu đại nhân là?

Cùng nói chuyện với người như thế, nếu người không đủ phân lượng lại biết điều... tốt nhất chỉ nghe thôi, không cần biểu hiện gì, bởi vì rất có thể khi người không biết ông ta đã đảo bới được cả phần mộ tổ tiên nhà người rồi, đối với loại chuyện này Đôn Phi cực kỳ hiểu rõ.

Triệu đại nhân liếc mắt nhìn Đôn Phi một cái, vẻ mặt tươi cười nói: - Không biết lệnh tôn là người nào.

Đôn Phi rùng mình.

Vấn đề Triệu đại nhân hỏi đơn giản đến không thể đơn giản hơn, có tình đối với hẩn mà nói vấn đề này... rất nan giải.

Đôn Phi không biết phụ thân của hẩn là người nào! Tại sao Triệu đại nhân lại hỏi như vậy? Lần đầu tiên Đôn Phi cảm thấy có người có thể làm cho hẩn đồ mồ hôi.

- Làm sao vậy? Triệu đại nhân mỉm cười nhìn Đôn Phi hình như hơi khó hiểu: - Có chuyện gì không thể nói sao?

Đon Phi ngăn chặn bất an trong lòng, vẻ mặt chưa xót: - Triệu đại nhân đương nhiên hiểu được.

- Ta hiểu cái gì? Triệu đại nhân nheo mắt lại.

Đon Phi chậm rãi nói: - Trong thành Hứa Đô này, thậm chí ngoài thành, tại hạ nghĩ... không có chuyện gì mà đại nhân không hiểu. Hắn đang mạo hiểm, dùng lời khen tặng để dòi dè tài đi.

Ngoài cửa có người thấp giọng nói: - Giáo Sư đại nhân, đồ ăn đã đưa tới.

Triệu đại nhân ngẩng đầu nhìn qua, nhìn thấy Tào Ninh Nhi bưng khay đứng trước cửa, bên trong đặt hai bát canh chân heo Tào thị, bên cạnh bày bánh bao nóng hôi.

Ở hiện đại bữa cơm này đương nhiên tầm thường, nhưng trong quán rượu Tào thị này lại được hoan nghênh nhất.

Cánh mũi Triệu đại nhân phập phồng, mỉm cười nói: - Vào đi.

Tào Ninh Nhi tiến vào gian phòng, đem khay đặt trước mặt Triệu đại nhân, dọn thức ăn xong mới đứng thẳng dậy, chỉ thấy Triệu đại nhân cầm một cái bánh bao, nhưng không ăn, suy nghĩ nói: - Đon Phi, sinh ra ở Kinh Sở, thân phận phụ thân không rõ, mẫu thân...

Vốn Tào Ninh Nhi không muốn lập tức đi, nghe vậy động tác chậm lại, nghiêm cẩn đứng bên cạnh Triệu đại nhân và Đon Phi.

Triệu đại nhân cắn một miếng bánh bao, lẩm bẩm nói: - Không tệ, không tệ. Nuốt miếng bánh bao, Triệu đại nhân lại nói: - Nghe nói mẹ ngươi là Vu Linh nữ nhi của thần vu Kinh Sở Vu Tiềm.

Tào Ninh Nhi kinh ngạc nhìn Đon Phi liếc một cái, hiển nhiên nàng không biết chuyện này.

Đon Phi liên tục duy trì mỉm cười, trong lòng chấn động, hắn không kinh ngạc làm sao Triệu đại nhân biết việc này, trên đời này, Triệu Đạt giống như cuốn sổ nắm giữ tư liệu của mỗi người, hắn chỉ nghĩ hoặc, tại sao Triệu Đạt phải điều tra cẩn thận như vậy.

- Nghe nói Vu Tiềm thần thông quảng đại, từng có ân cứu tộc với Hà Bắc Chân thị. Triệu đại nhân từ từ ăn bánh bao, từ từ nói ra những lời chẳng liên quan gì. - Tộc trưởng Chân thị đích thân cầu Vu Tiềm định hôn ước, lúc ấy Vu Tiềm chỉ có một nữ nhi là Vu Linh, lại không có ý định gả cho Chân thị, Vu Tiềm bói một quẻ nói sau này nữ nhi Vu Linh có nhi tử, sẽ đến cưới con gái Chân thị làm vợ, tộc trưởng Chân thị đồng ý.

Trái tim Tào Ninh Nhi nhảy dựng lên, liếc mắt nhìn Đon Phi một cái, thấy hắn đang chăm chú nghe, âm thầm cảm ơn.

- Chuyện sau đó, ta cũng không cần nhiều lời.

Triệu đại nhân thân nhiên cười nói: - Đon Phi, ngươi cảm thấy ta nói có đúng không.

Đon Phi chỉ cảm thấy mỗi câu nói của Triệu đại nhân đều có cạm bẫy, cười khổ nói: - Đại nhân cao minh.

Về mặt hắn chán chường làm sao gọi tán thành, trong lòng thầm nghĩ, ta chỉ nói ngươi cao minh, không thừa nhận ngươi nói đúng, nếu chẳng may có vấn đề gì còn có cơ hội bổ cứu.

Triệu đại nhân nhìn Đon Phi một lúc, chậm rãi lắc đầu nói: - Ta không hề cao minh.

- Đại nhân quá khiêm nhường. Đon Phi cẩn thận nói.

- Nếu ta thật cao minh... hôm nay cũng không đến tìm ngươi. Triệu đại nhân giương mày, giờ cánh tay lấy trong lòng ra một chiếc hộp đặt trên bàn, cười nói: - Ta cho ngươi xem một món đồ chơi.

Trong lòng Đon Phi đột nhiên rung mình.

Tay Triệu đại nhân cầm hộp gỗ mặc dù không động đây, nhưng chẳng biết tại sao, Đon Phi cảm giác trong lòng Triệu đại nhân đang kinh ngạc. Đây là một loại trực giác, cũng là phán đoán.

Loại người như Triệu Đạt tuyệt đối sẽ không rảnh rỗi hỏi hắn mấy câu đó, lấy món đồ chơi ra cho hắn coi.

Vật có thể làm cho loại người như Triệu Đạt coi trọng, càng không thể hình dung bằng hai chữ “thú vị”.

Nếu muốn Đon Phi hình dung cái hộp này, hắn sẽ nói đây chính là hộp Pandora. Chỉ cần mở hộp sẽ không thể tin nổi, thậm chí có thể xảy ra tai nạn.

- Việc lạ hàng năm đều có, đặc biệt năm nay có rất nhiều. Triệu đại nhân lại thì thào, đây là lần thứ hai ông ta nói câu này, ông ta cũng không lập tức mở hộp ra mà đột nhiên nhìn về phía Tào Ninh Nhi: - Ngươi còn có chuyện gì?

Tào Ninh Nhi ngăn ra, chần chờ nói: - Chỉ muốn hỏi Giáo Sư đại nhân, ngài còn cần gì nữa không?

- Không cần.

Triệu đại nhân lắc đầu, lại cười nói: - Ta biết người rất muốn nhìn xem trong hộp này là cái gì.

Tào Ninh Nhi không nghĩ Triệu Đạt trực tiếp nói ra như vậy, vốn muốn phủ định, lại liếc nhìn Đôn Phi một cái, lại gật đầu nói: - Thật sự Ninh Nhi cũng rất tò mò.

Kỳ thật nàng chẳng hiểu kỳ một chút nào.

Đôn Phi đoán không sai, Triệu đại nhân chính là Triệu Đạt, con cháu quan lại thậm chí cả quan lại trong thành Hứa Đô nhìn thấy ông ta đều mắt tự nhiên, mặc dù Tào Ninh Nhi không biết ông ta ám chỉ cái gì nhưng nàng biết ông ta lấy vật này ra tuyệt đối không phải chỉ để chơi thôi.

Bên trong có thể là lỗ tai, tròng mắt hay ngón tay máu chảy đầm đìa.

Tào Ninh Nhi suy đoán đến đây đều cảm giác buồn nôn, nhưng nàng vẫn không muốn rời đi, Triệu Đạt tìm đến một người, không phải thú vị mà vì người nợ có việc.

Điểm này Tào Ninh Nhi hiểu rất rõ. Nàng rất lo lắng cho an nguy của Đôn Phi, cho dù không lâu trước nàng mới quyết định không ngăn cản Đôn Phi đến Nghiệp Thành nữa.

- Nhưng thứ này, nữ nhân không thể nhìn. Triệu đại nhân thân nhiên nói: - Tào Ninh Nhi người đi ra ngoài đi.

Một câu nói đơn giản của ông ta cũng vô cùng uy nghiêm. Tào Ninh Nhi không dám vi phạm, cúi đầu ra khỏi nhà gian, chỉ sợ Triệu Đạt nghi ngờ, chậm rãi đi xa, chột nghe thấy thanh âm trong phòng truyền tới.

- Đây là...

Đây là giọng Đôn Phi, tràn đầy kinh hãi, thậm chí hoang mang, trái tim Tào Ninh Nhi khẽ run, ngừng bước chân lại lắng nghe, lại không nghe thấy thanh âm gì nữa.

Nhà phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Đôn Phi nghe Triệu Đạt chỉ bảo, tiến lên mở nắp hộp, trong lòng hân hoan, nhưng hân không có lựa chọn nào khác.

Thậm chí hân đã tính toán trường hợp xấu nhất, nhưng lúc mở nắp hộp ra, hân vẫn không thể tin được đồ mình thấy được, thất thanh nói hai từ, sau đó bỗng dưng trầm mặc xuống, trong lòng không nén được nhảy lên hồi.

Trong hộp là một con ong đầu hổ.

Nếu người ngoài nghe xong, hơn phân nửa đều bật cười, ong đầu hổ thì có cái gì khiến người ta giật mình? Nhưng Đôn Phi nhìn thấy con ong kia đều không nén được kinh hãi, Triệu đại nhân cũng lạnh lùng nhìn ong đầu hổ trong hộp.

Dưới vẻ lạnh lùng có lẫn sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Sự kiện kỳ lạ..

Ong đầu hổ vàng đen giao nhau, màu sắc rõ nét, thoạt nhìn còn có loại sáng bóng quý dị, Đôn Phi ngạc nhiên không phải vì màu sắc của nó, mà là cái đầu.

Thông thường, cái đầu ong đầu hổ lớn bằng ngón út, nhưng con ong đầu hổ đã chết này cuộn mình nằm lại lớn bằng nắm tay.

Nếu con ong này còn sống đang bay lượn thì tình huống sẽ như thế nào.

Tuy Đôn Phi gặp nhiều việc lạ, nhưng nghĩ đến cảnh con ong đầu hổ này bay lượn trên không trung vẫn không kim nổi rét run, giống như bình thường một con gián cũng không hiếm thấy, nhưng nếu con gián to bằng nắm đấm đột nhiên hiện ra trước mặt, chỉ sợ người không sợ hãi kêu lên cũng không nhiều.

Đây là ong đầu hổ sao.

Lúc trước Tào Phúc bị ong đầu hổ đốt, đã rất nghiêm trọng, con ong đầu hổ này mũi nhọn sắc bén như dao, nếu bị nó chích một cái cũng không đơn giản giống như bị đâm một dao a.

Đây chỉ là ong thợ, không phải ong chúa, nếu là ong chúa... vậy thì sẽ không chỉ có một.

- Đây.

Đon Phi định nói điều này làm sao có thể xảy ra, nhưng nghĩ lại vẫn không nói, sự thật bày ra trước mắt, nếu hắn còn nói lời vô nghĩa sẽ chỉ khiến Triệu Đạt khinh thị, rất nhanh hoàn hồn lại, Đon Phi chậm rãi nói:

- Ong đầu hồ này đại nhân gặp được ở nơi nào?

Triệu Đạt vẫn quan sát nét mặt của Đon Phi, không trả lời mà hỏi ngược lại - Nghe nói lúc trước, người gặp được ong đầu hồ trước cửa Tào phủ, còn cứu ba người bị ong đốt là Tào Ninh Nhi, Tào Phúc và Ma Cường.

Đon Phi thấy Triệu Đạt nhân không ngờ điều tra rành mạch chi tiết như thế, âm thầm đề phòng, thầm nghĩ người điều tra như thế nào mà cẩn thận tỉ mỉ như thế.

- Ý của đại nhân là?

Trong lòng vừa động, đột nhiên Đon Phi nhớ tới trước đây không lâu Đặng Nghĩa từng nói người không biết a, có ba cái tổ ong đầu hồ, hai cái xếp thành thế gọng kiềm, cái còn lại bên trong có thể nuôi dưỡng một trăm ngàn nhân mã.

Lúc trước đám người Tào Ninh Nhi bị ong đốt, hắn đã cảm thấy kỳ quái, sau đó Tào Phúc nói đi vì dân trừ hại, kết quả mặt xám mày tro quay lại, lúc ấy Đặng Nghĩa nói có phân khoa trương, lúc ấy hắn chỉ nghĩ, người thành công tìm phương pháp, người thất bại tìm cớ, vốn không để lời của Đặng Nghĩa ở trong lòng.

Nhưng hôm nay xem ra, dù Đặng Nghĩa có khoa trương thì tổ ong kia cũng không hề tầm thường.

- Ở trước cửa Tào phủ mấy con ong đầu hồ đốt người đó là từ tổ ong này mà ra. Rất cực Đon Phi nói, hắn rất hy vọng đây không phải đáp án.

Triệu Đạt cũng cười gât đầu, lãnh đạm nói - Lúc ta biết tin tức, dùng tốc độ nhanh nhất mang người đi xử lý, đã có hai người chết mới phá hủy được hai tổ ong này, cũng bắt được mấy con ong đầu hồ như vậy từ trong đó.

Ngừng chốc lát, Triệu Đạt nói - Ong chúa so với con này phải lớn gấp ba lần.

Đon Phi kinh hãi, đồng thời ngẫm thờ phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ nếu cái này còn tồn tại ở thành Hứa Đô, tạo thành khủng hoảng không phải chuyện nhỏ nữa.

Biểu hiện của Giáo Sự Triệu Đạt đối với chuyện này, cũng đã chứng minh hiệu suất làm việc cao của cơ quan quốc gia trong một số mặt.

Bất quá hắn hồi phục lại tinh thần rất nhanh, thấy Triệu Đạt quan sát hắn, Đon Phi hơi nhú mày:

- Đại nhân cho ta xem con ong này là có ý gì?

- Người không cho rằng chuyện này không thể xảy ra, đúng không. Triệu Đạt hỏi ngược lại một câu.

Trong lòng Đon Phi rung mình, khò sở nói - Nó đã ở trước mặt ta, nếu ta còn nói không có khả năng, vậy ta.

- Vậy người sẽ không phải cháu ngoại Vu Tiềm. Triệu Đạt ngắt ngang nói.

Đon Phi tươi cười che giấu bất an trong lòng, hỏi ngược lại - Chuyện này có liên quan gì tới thân phận của ta.

Ánh mắt Triệu Đạt sắc bén, nói từng chữ - Trong truyền thuyết, Vu Tiềm nổi tiếng Kinh Sở nhất là do tài thông linh, gặp rất nhiều chuyện không thể tin nổi, nếu người là cháu ngoại Vu Tiềm, chẳng lẽ đối với chuyện này người không có cái nhìn gì.

Cái này còn phải hỏi, nhất định là biến dị gen.

Ánh mắt đầu tiên khi Đon Phi nhìn thấy ong đầu hồ này, trong đầu hắn đã có suy nghĩ này.

Kỹ thuật gen là khoa học đại mới phát triển, nhưng không có nghĩa là ở cổ đại không có biến dị gen, rất nhiều chuyện vốn chỉ là tồn tại ngẫu nhiên, ngẫu nhiên có một cơ hội kế thừa thì sẽ trở thành tất nhiên, rất nhiều ngẫu nhiên sẽ tiêu vong giữa chừng.

Bởi vậy tuyệt đối không thể nào coi tất nhiên là khởi điểm.

Nói thí dụ đối với kỹ thuật cất rượu, rất nhiều người cho rằng xuất hiện khoảng thời nhà Nguyên, trên thực tế nhiều nhà khảo cổ đã chứng minh cổ nhân đã sớm phát minh ra cất rượu, mà ngôi mộ lớn thời Hán mà hắn khai quật khi đó đã phát hiện ra một thiết bị dùng cất rượu, các nhà khảo cổ lại công bố, phát hiện này có thể làm lịch sử cất rượu có sớm hơn gần ngàn năm.

Đon Phi cảm thấy những việc như vậy đều tùy theo bọn họ thích thì được rồi, hắn sẽ không làm theo, từ xưa tới nay hắn luôn là người có chủ kiến. Đối

với rất nhiều chứng cứ khảo cổ học đều giữ thái độ hoài nghi, nhất là sau khi nhìn thấy ngọc quan Nữ Tu.

Bốn nền văn minh cổ đại lớn có nhiều thần tích không thể tin nổi, căn bản khoa học không thể lý giải, ngọc quan Nữ Tu là thần tích trong thần tích.

Hiện tại lý luận tiến hóa của Darwin nhìn càng giống định luật cơ học của Newton, đối với việc nhân loại tự nhận thức sâu hơn về mình có cống hiến nhưng cũng có chướng ngại.

Lịch sử trái đất lâu như thế, nhưng chỉ giống như muối bỏ biển trong cả hệ ngân hà, chuyện mà khoa học nhân loại thật sự không thể lý giải còn rất nhiều.

Đôn Phi là nhà khảo cổ học, nhưng khả năng tiếp nhận sự vật mới mẻ còn tiến bộ hơn nhiều nhà khoa học, nhưng ở thời kỳ Tam Quốc bỗng dưng nhìn thấy biến dị giên vẫn không kìm nổi kinh hãi.

Nhưng hấn càng kinh hãi ý đồ đến đây của Triệu Đạt

Đối với chuyện này Triệu Đạt cực kỳ thận trọng, ông ta sẽ không cho rằng chuyện này có liên quan đến ta đó chứ, nhưng nếu chuyện này không liên quan đến ta.

Đôn Phi thầm giật mình, rốt cục hấn nghĩ tới đáp án Triệu Đạt muốn, chuyện này có liên quan tới ai.

Sự tình có thể kinh động sự chú ý của Cục An Ninh Quốc Gia thống lĩnh Giáo Sư Triệu Đạt, như vậy chứng minh chuyện này phải có nguy hiểm tới an toàn quốc gia, quốc gia của Triệu Đạt, đương nhiên chính sự thống trị của Tào Tháo.

Chẳng lẽ đây không phải biến dị tự nhiên mà có người cố ý làm ra.

Lúc Đôn Phi kết luận như vậy, chính hấn cũng có cảm giác không thể tưởng tượng được, thấy Triệu Đạt chỉ đang quan sát hấn, trong lòng Đôn Phi vừa động.

Không đúng.

Chuyện này không đơn giản như vậy, Triệu Đạt đang hỏi cách nhìn của hấn, cũng bởi vì hấn là cháu ngoại Vu Tiềm gì đó.

Chuyện này thoát nhìn chỉ là chuyện nhỏ, Đôn Phi hấn chỉ biết ông đầu hồ biến dị mà thôi; nhưng đáng về Triệu Đạt vô cùng khẩn trương, nội tình khẳng định càng nhiều.

Cơ mật quốc gia không phải ai cũng có thể tham dự, bất kể Vu Tiềm thân thông cỡ nào, nhưng cháu ngoại của ông ta chỉ là tên gia nô, muốn tham dự việc này, vẫn chưa đủ tư cách.

Đôn Phi nghĩ đến đây, không đáp hỏi ngược lại: - Tào tam gia thấy như thế nào?

Triệu Đạt cười cười, trong mắt tán thưởng: - Tào Quan bảo ta tới hỏi ngươi, ông ta nói nhất định đáp án của ngươi sẽ làm người ta cảm thấy mới mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thế chó thế người

Quả nhiên Tào Quan đề nghị.

Nghĩ tới Tào Quan, Đôn Phi âm thầm hoảng sợ, thầm nghĩ bộ dáng người này ốm yếu, nhưng lúc có vấn đề, ngày cả người như Triệu Đạt còn phải tìm ông ta.

Hấn là Triệu Đạt và Tào Quan đều là cấp cao màu xám trong hệ thống cơ quan quốc gia, có lẽ phân công quản lý khác nhau, nghe cách nói của Triệu Đạt, ông ta và Tào Quan rất thân thiết.

Tào Quan tiến cử Đôn Phi hấn, Triệu Đạt liền đến hỏi, không cần nói cũng biết, hiển nhiên rất coi trọng đề nghị của Tào Quan.

Tâm tư Đôn Phi tung bay, không ngừng suy nghĩ quan hệ trong đó, chậm rãi nói:

- Việc lạ hàng năm đều có, năm nay có hơi nhiều. Không lâu trước đây ta từng nhìn thấy quái vật ở trên núi ngoài thôn Đình gia.

- Ồ

Đôn Phi thấy vẻ mặt Triệu Đạt không có biểu hiện gì, trầm giọng nói: - Quái vật này giống như con người, nhưng sức lực rất lớn, thân thủ nhanh nhẹn, ta

đập nó một búa, không ngờ nó vẫn không bị tổn thương gì.

Thấy Triệu Đạt vẫn bình tĩnh nhìn hấn, trong đầu Đôn Phi lóe lên một ý tưởng, mỉm cười nói: - Thủ hạ của đại nhân đuổi theo không biết có bắt được không.

- Ngươi.

Mắt Triệu Đạt sắc bén, đột nhiên mỉm cười nói: - Làm sao ngươi biết những người đó là thủ hạ của ta.

Đây là sức mạnh trí thức a, rốt cục hấn cũng vận dụng thành công năng lực tiên tri bốc quẻ, Đôn Phi cảm thán trong lòng.

Theo sách sử ghi lại, Tào Xung là nhi tử Tào Tháo yêu thích nhất, thậm chí Tào Tháo có ý định để Tào Xung kế thừa quyền lợi, mà không phải Tào Phi, nếu không phải Tào Xung chết sớm, Tào Phi cũng không có cơ hội thừa kế.

Như vậy, địa vị của Tào Xung trong lòng Tào Tháo không cần nói cũng biết, chuyện Tào Xung mất tích Triệu Đạt sao lại không biết, nếu Triệu Đạt không biết rõ tình hình, Đôn Phi vừa nói, nhất định ông ta sẽ hỏi tiếp, nhưng Triệu Đạt không hỏi, như vậy chứng minh Triệu Đạt biết rất rõ chuyện này hơn Đôn Phi hấn.

Đôn Phi nghĩ đến điểm này, lúc này mới đoán như thế, nhìn thấy nét mặt Triệu Đạt, biết mình đã đoán đúng, mỉm cười nói: - Loại chuyện này không lý nào không khiến Triệu đại nhân hứng thú, nhưng Triệu đại nhân giống như không có gì bất ngờ. Ngừng chốc lát, Đôn Phi trầm ngâm nói: - Ban đầu tại hạ chưa biết cao thủ phương nào hỗ trợ, bây giờ nghĩ lại, nếu đại nhân đã sớm biết, đám người kia chắc chắn là thủ hạ của đại nhân.

- Ô. Mắt Triệu Đạt chợt lóe, trong lòng có chút kinh dị, ông ta không phải là người dễ giật mình, sau khi nhìn thấy Đôn Phi thậm chí cảm thấy thất vọng, tiểu tử này thoát nhìn cũng không tà dị như Tào Quan nói, vì sao Tào Quan nói nhất định phải mời người này tham gia vào việc này chứ.

Ban đầu, ở trong rừng, ông ta tận mắt thấy Đôn Phi leo lên ngọn cây tác chiến với quái vật, tuy nhiên rất nhanh đã điều tra rõ, Đôn Phi chỉ là người bình thường

Nhưng không ngờ người bình thường này thuận miệng đoán trúng sự việc mà hấn không hề tham gia, ý nghĩ cũng không đơn giản.

Nghĩ đến đây, Triệu Đạt chậm rãi gật đầu nói: - Chúng ta nghe nói trong rừng có chuyện lạ mới đến xem, đáng tiếc để quái vật kia chạy mất.

Nói xong, khoe miệng ông ta khê co giật, chẳng những quái vật chạy mất mà còn giết mất hai thủ hạ của ông ta.

Thực là như thế.

Trong lòng Đôn Phi hoài nghi, ta gặp quái vật coi như là ngẫu nhiên, xem tình hình các người phục kích tại đó, chắc chắn là có chuẩn bị mà đến.

Tuy nhiên Triệu Đạt không nói, Đôn Phi dĩ nhiên cũng không ngốc đến mức truy hỏi, chỉ nói: - Ta đột nhiên nhắc tới chuyện này. Bỗng nhiên trong lòng run rẩy, Đôn Phi giật mình.

Ánh mắt Triệu Đạt nhìn thẳng: - Ngươi muốn nói gì?

Đôn Phi khó nén rung động trong lòng, thờ dãi rồi mới nói: - Quái vật kia có khi nào không phải là quái vật mà là một người.

Đột nhiên Triệu Đạt nghiêm túc hấn lên.

Đôn Phi vừa thấy nét mặt của Triệu Đạt, lập tức biết đáp án là gì, không kìm nổi mí mắt nhảy lên. Lúc đầu hấn từ ong đầu hồ biến dị nghĩ đến quái vật ngoài thôn Đình gia, trực giác mách bảo hấn hai chuyện này có liên hệ với nhau, hấn trước sau đều cảm thấy quái vật kia rất giống người, cho đến lúc nhìn thấy ong đầu hồ biến dị mới ngộ ra.

Nếu giả thiết, quái vật kia là người, đương nhiên cũng là biến dị mà ra.

Đôn Phi kết luận một cách tự nhiên như vậy, trên thực tế ở niên đại của hấn, vấn đề biến dị gien tầng tầng lớp lớp, nhà khoa học trong nhà Uncle Sam cũng thường xuyên làm tới làm lui, đương nhiên bên ngoài thì nói là mưu cầu phúc lợi cho nhân loại, kết quả có rất nhiều vấn đề không thể khổng chế, lại che giấu không cho ai biết.

Vì thế trên màn ảnh mới xuất hiện các loại anh hùng biến dị, như X-men, người không lồ xanh vân vân, đây không chỉ đơn giản là điện ảnh.

Từ xưa đến nay, khoa học trước tiên là tưởng tượng sau đó nghiệm chứng.

Thế giới này rất điên cuồng, chỗ làm cho người ta mê muội nhất là chỉ cần có người bắt đầu suy nghĩ, ý tưởng đó sẽ từ từ tới gần hiện thực.

Thời đại kia kỹ thuật đồ đầu cũng đã xuất hiện, chuyện này vẫn còn là khoa học viễn tưởng vài thập niên trước thời đại của hấn, một khi như vậy, lấy tốc độ nghiên cứu gien của thời đại kia của hấn, Đôn Phi không có lý do gì để không tin không có người biến dị xuất hiện.

Biết quái vật kia là con người, nét mặt của Triệu Đạt cũng không mỉm cười, chỉ có ngưng trọng hơn.

Đon Phi cảm thấy lạnh cả người, trong trái tim lại không ngừng đập mạnh, cảm giác cổ họng có chút khô khốc: - Triệu đại nhân cũng đồng ý điều này.

Triệu Đạt nhìn hấn một lúc, nói: - Trên đời này vốn không có chuyện gì không thể.

Triệu Đạt đã dự đoán trước.

Đon Phi vốn đối với Triệu Đạt có chút đề phòng, lúc này lại cảm thấy người này nếu bàn về kiến thức, quả thực không thua kém nhà khoa học cao cấp nhất, điểm quan trọng nhất của nhà khoa học là có gan tưởng tượng.

Không có tưởng tượng, làm sao có thể có thuyết tương đối.

Người cổ đại cũng rất hiện đại.

Trong lòng Đon Phi nói thầm, thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác rốt cục có chút manh mối cho chuyện này, chậm rãi nói: - Bởi vậy Triệu đại nhân cho rằng, bất kể là quái vật kia, hay ong đầu hổ đều có người làm ra.

Vết sẹo trên mặt Triệu Đạt rủ xuống, rốt cục cười nói: - Tào Quan nói không sai, thật sự người có nhiều ý tưởng khiến người ta cảm thấy mới mẻ.

Cha mẹ nó, người hiện tại nghe thấy suy nghĩ này của ta, hơn phân nửa đều cảm thấy ta đang nói lung tung, không ngờ người nói ta có chút ý tưởng.

Đon Phi không khỏi nhìn kỹ Triệu Đạt lần nữa, chỉ thấy Triệu Đạt cúi đầu gấp một miếng chân heo lên chấm nuốt hai cái, khen: - Món này không tệ, người làm ra à.

Đon Phi gật gật đầu, Triệu Đạt buông đĩa xuống, đứng lên, cất hộp đi, chậm rãi đi đến trước mặt Đon Phi nói: - Có thể hỏi người một chuyện không?

Người hỏi còn ít.

Trong lòng Đon Phi nói thầm, vẫn nói: - Đại nhân, mời nói.

- Tào Quan nói người còn đang suy nghĩ, người đang suy nghĩ cái gì? Triệu Đạt nói thẳng vào vấn đề.

Đon Phi sợ run, không nghĩ tới Triệu Đạt biết rõ cả chuyện này, một lúc lâu mới nói: - Ta chỉ đang suy nghĩ đây có phải là cuộc sống mà ta muốn không.

Triệu Đạt cũng ngăn người, đột nhiên cười ha hả, giờ tay vỗ vào đầu vai Đon Phi: - Thú vị, con người người thật sự rất thú vị.

Tha lỗi ta cười chút, thật sự không biết người đang nói cái gì thú vị.

Đon Phi rất khó hiểu, vẫn nói:

- Đại nhân nói đùa rồi.

Không ngờ Triệu Đạt không nói thêm gì nữa, đi ra ngoài cửa, đột nhiên đứng lại, không quay đầu lại nói: - Nếu người đã thú vị như vậy, ta cũng muốn nói cho người một số câu thú vị.

Dừng lại trong chốc lát, biết Đon Phi đang nghe, Triệu Đạt thản nhiên nói: - Có thể được vào nơi của chúng ta, quen biết đương nhiên quan trọng, nhưng quan trọng hơn là phải có kiến thức uyên bác, còn phải có cái đầu người thường căn bản không thể tưởng tượng nổi, bởi vì bất cứ lúc nào người cũng phải chuẩn bị tâm lý thừa nhận bất cứ thứ gì căn bản người không tưởng tượng nổi.

Đon Phi đồng ý điểm này.

- Người giết một con chó của Hạ Hầu Hành. Triệu Đạt bất ngờ nói, nghe thấy Đon Phi ừ một tiếng, khoe miệng Triệu Đạt tựa như cười mỉa mai: - Trên đời này chính là như vậy, chó vẫn là chó, nhưng có khi dựa vào thế của chủ nhân sẽ trở nên mạnh hơn người nữa. Người vẫn là người, nhưng nếu không có ai ủng hộ, sẽ trở nên không bằng cả chó.

- Ý của đại nhân là? Kỳ thật Đon Phi sớm hiểu được ý của Triệu Đạt, nhưng vẫn không kìm được lòng hỏi.

Triệu Đạt nhếch miệng cười, vết sẹo khoe mắt mấp máy như con giun: - Nếu người có thể lực, đừng nói là giết chó, giết người cũng không thành vấn đề.

Vậy nếu không có thể lực thì sao.

Đon Phi không hỏi, Triệu Đạt cũng không nói gì.

Rèm cửa đình đương vang lên, lát sau Triệu Đạt đã đi xa, trong không trung dường như vẫn lưu lại câu nói không hoàn chỉnh của ông ta, nếu người không có thể lực, đừng nói là giết người, giết chó cũng là vấn đề lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Có gan

Vậy là xong rồi?

Đôn Phi đã sớm hiểu được ý câu nói cuối cùng của Triệu Đạt ____ thậm chí Triệu Đạt có ý mời hắn nhập bọn! Chuyện này để người khác nghe được, chỉ sợ cảm đều phải rơi xuống đất.

Triệu Đạt là hạng người gì? Lãnh đạo tối cao Cục An ninh Quốc gia, lại có thể mời một tên gia nô nhập bọn.

Tuy nhiên Đôn Phi không đắc chí, ngược lại tim đập nhanh, trong lòng hắn biết rõ __ nhiệm vụ quốc gia chưa bao giờ dễ làm, hệ số nguy hiểm trong đó càng không cần phải nói.

Hắn không hiểu, vì sao Triệu Đạt không hỏi tiếp?

Quái vật ngoài Đình gia thôn, trong thành Hứa Đô ong đầu hổ biến dị, tuyệt đối không duyên cớ tồn tại, liên hệ giữa hai chuyện này là đều có nhân tố biến dị.

Nhưng quan hệ giữa hai chuyện này không đơn giản chỉ là biến dị.

Có người làm ra? Mục đích của y là gì? Chỗ nào? Loại chuyện này đừng nói ở Tam Quốc, cho dù xuất hiện ở hiện đại cũng đều khiến cấp trên chú ý chặt chẽ.

Triệu Đạt rất chú ý, nhưng ông ta không hỏi thêm gì, khẳng định ông ta biết nhiều chuyện không muốn người khác biết.

Thành Hứa Đô có tổ ong lớn như vậy, căn bản không thể tránh khỏi tai mắt của Triệu Đạt.

Tào Xung bị bắt cóc có liên quan đến quái vật kia, đương nhiên chủ mưu phía sau màn không sợ Triệu Đạt biết việc này, người đó còn sợ Triệu Đạt không biết chuyện này.

Có người có ý dẫn sự chú ý của Triệu Đạt? Mục đích là gì? Tuyên chiến với cơ quan quốc gia thành Hứa Đô.

Đôn Phi càng nghĩ càng kinh hãi, không biết trên đời này sẽ có người gan lớn đến như thế, hiện tại Tôn Quyền đang ở Giang Đông trông coi gia nghiệp, Lưu Bị khẳng định đang làm ở ở Tân Dã, hiện tại mấy đứa con trai Viên Thiệu đã bị Tào Tháo đánh sợ co đầu rút cổ, trên đời này có ai lại làm như vậy.

Người làm việc đều có mục đích. Trên đời này có vài loại người, một loại là toàn lực cống hiến không cầu hỏi báo, người như thế có nhưng rất hiếm, một loại người là toàn lực hại người không lợi mình, người như thế rất nhiều, vô cùng lộn xộn, nhưng đại bộ phận người ở giữa hai bên, làm việc tất cả đều vì mục đích, người làm ra việc này mục đích là gì?

Đôn Phi nghĩ đến đây, âm thầm thở dài, chợt nghe rèm cửa lại vang, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Tào Ninh Nhi đến.

Tào Ninh Nhi nhìn Đôn Phi, trên mặt lạnh lùng vài phần: - Giáo Sư đại nhân tìm người làm gì?

- Ông ta hỏi sự việc ong đầu hổ. Đôn Phi cảm thấy loại sự tình này càng ít người biết càng tốt, càng không muốn Tào Ninh Nhi sợ hãi.

- Nếu người không muốn nói, phiền người tìm lý do khác. Hiển nhiên Tào Ninh Nhi không tin, nàng hỏi tràn đầy thân thiết, chỉ mong có khả năng giúp đỡ được Đôn Phi, không nghĩ tới Đôn Phi chỉ đối phó qua loa nàng.

Đôn Phi sợ run lên, im lặng một lát mới nói: - Đại tiểu thư, ta không nói láo với cô. Không để ý tới Tào Ninh Nhi nữa, Đôn Phi vén rèm cửa lên đi xuống lầu, không ngờ nhìn thấy Trương Liêu vẫn ngồi đó dùng cơm, Đôn Phi bước đến cười nói: - Mang cho Trương huynh thêm một mâm chân heo Tào thị, ta tính tiền.

Tiểu nhị từ lâu sớm coi Đôn Phi như thần, lập tức làm theo phân phó của hắn.

Trương Liêu vốn trầm mặc, thấy bộ dáng Đôn Phi trò chuyện vui vẻ, liền không hiểu tiểu tử này có phải làm bằng nước sôi hay không, mộng cũng bị nung đỏ cả còn có tâm trạng huyết gió huyết sáo, rốt cục hỏi: - Đôn Phi, người không sao chứ?

Đối với Trương Liêu, Đôn Phi rất cảm kích.

Hắn biết rằng Trương Liêu sẽ không vô cớ đến từ lâu làm chứng cho hắn, cũng biết Trương Liêu đứng ra cần rất nhiều quyết tâm.

Trương Liêu rất nổi danh, ngũ tử lương tướng thủ hạ Tào Tháo. Khi Trần Thọ sáng tác “Tam quốc chí”, đã đặt năm người Trương Liêu, Nhạc Tiến, Vu Cầm, Trương Cáp và Từ Hoảng cùng nhau bình luận ____ Thái tổ dựng nghiệp từ võ công, mà tướng tài khi đó, năm người này đứng đầu.

Đây cũng là nguồn gốc của ngũ tử lương tướng.

Nhưng lúc này Trương Liêu không phải tướng tài gì, còn là một hàng tướng, nếu nói về tư cách, so kém Nhạc Tiến, Vu Cấm những người đầu nhập Tào Tháo sớm nhất, nếu nói đến huyết mạch, không bị được nhóm huynh đệ ruột Tào Hồng, nếu bàn về quan hệ, cũng kém Hạ Hầu Uyên nhóm bạn bè quan hệ mật thiết với Tào Tháo, nếu bàn về gia thế, Trương Liêu lại càng không thể chống lại với đại gia Tam quốc như Tuân thị!

Nhưng lúc Tuân Uẩn, Hạ Hầu Hành nghi ngờ Đôn Phi, Trương Liêu chẳng những đứng ra, còn vì Đôn Phi nói dối không ít.

Bạch như tân, khuyên cái như cố.

Có những người huynh đệ, vốn dĩ ngay cái nhìn đầu tiên thì đã định trước đời này.

Đôn Phi cảm kích, tuy nhiên cũng không nói thêm gì, chỉ nói: - Trương đại ca, ta còn có chút chuyện, huynh cứ ăn đi.

Trương Liêu ừ một tiếng, Đôn Phi nghĩ không sai, không phải ngẫu nhiên y đi vào tửu lâu này, mấy ngày nay y không có chuyện gì, đi qua đi lại khu vực này, có lẽ người khác không biết, y lại cảm giác áp lực trọng đại trong đó. Nhưng bất kể như thế nào, chỉ cần Đôn Phi có việc, y nhất định phải đứng ra, có một số việc y nhất định phải làm.

Không biết Đôn Phi có chuyện gì, nhưng Trương Liêu không hỏi nhiều, thăm nghĩ dù sao có ta đứng ra, chuyện kể tiếp cứ tiếp diễn là được rồi.

Đôn Phi đi đến trước cửa tửu lâu, Liên Hoa nhìn thấy Đôn Phi, lập tức đứng lên, muốn nói lại thôi. Đôn Phi không để ý tới Liên Hoa, trông thấy Ô Thanh ngồi ở chỗ kia, Ô đại nương đang dùng rượu thuốc bôi lên miệng vết thương cho y.

Ô đại nương bôi thuốc cho Ô Thanh, trong mắt có nước mắt, thấp giọng nói: - Ô Thanh...con có đau không?

- Mẹ, con không sao, mẹ không phải lo lắng.

Ô Thanh đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn kiệt lực an ủi mẹ, đột nhiên trông thấy Đôn Phi, thấp giọng nói: - Đôn đại ca, ta vô dụng, liên lụy tới huynh.

Ở trong lòng y, Đôn Phi vốn vì cứu y mới giết con chó kia.

Đôn Phi chậm rãi đi đến bên cạnh Ô Thanh, một lúc lâu mới nói: - Ô Thanh, ta muốn làm một việc.

- Có muốn ta hỗ trợ gì không? Ô Thanh hồ thẹn nói.

Đôn Phi im lặng hồi lâu, rốt cục gật đầu nói: - Cần người hỗ trợ, nhưng chuyện này phải có gan lớn, không biết... Hắn không nói tiếp, liếc mắt nhìn Ô đại nương.

Tay Ô đại nương run lên, bình rượu thuốc rơi trên mặt đất.

Trước lầu yên tĩnh.

Ô Thanh sợ run một lúc, bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Ô đại nương nói: - Mẹ, con cầu xin mẹ một việc.

Chẳng biết tại sao nước mắt Ô đại nương cứ chảy ra, không nói gì một lúc lâu.

Ô Thanh cắn răng nói: - Mẹ, từ nhỏ đến lớn, con đều nghe lời mẹ, những năm gần đây con vô dụng, sống mơ mơ màng màng, không làm được việc gì để mẹ cảm thấy vinh quang, đến tận bây giờ còn cần mẹ thoa thuốc cho con.

Nước mắt Ô đại nương rơi xuống từng giọt từng giọt.

Trong mắt Ô Thanh cũng có nước mắt, khan giọng nói: - Nhưng con vẫn muốn làm một việc chính mình thật sự muốn làm, chỉ cầu mẫu thân đồng ý.

Ô Đại Nương nhặt bình rượu thuốc lên, đem rượu thuốc còn lại đều bôi trên mặt Ô Thanh, sau hồi lâu, lúc này mới lau khóe mắt vỗ vỗ đầu đứa con nói: - Là mẹ vô dụng, con đi làm việc mình muốn làm đi.

Ô Thanh nghe vậy mừng rỡ, đứng lên nói với Đôn Phi: - Đôn lão đại, ta có gan, huynh muốn làm chuyện gì?

Đôn Phi lại nhìn Ô đại nương, cười nói: - Người cùng ta đi tìm Hạ Hầu Hành và Tuân Uẩn.

Hắn bước dài đến chỗ tửu lâu Hạ Hầu gia, Ô Thanh không ngoài ý muốn, lập tức đi theo, hai người đều không quay đầu lại, không lưu ý đến Trương Liêu đứng dậy, đi lại đây, Liên Hoa cũng lại đây, Tào Ninh Nhi cũng lao ra tửu lâu, vốn muốn ngăn bọn họ lại, nhưng thấy hai người bước chân kiên định, cuối cùng cũng không nói gì.

Hai người vừa tới trước cửa tửu lâu Hạ Hầu gia, chỉ thấy Hạ Hầu Hành, Tuân Uẩn cười nói đi ra cửa, nhìn như đang muốn cáo từ, trông thấy Đôn Phi và Ô Thanh đi tới, Hạ Hầu Hành gạt nẩy mình, không khỏi lùi lại phía sau một bước.

Tuân Uẩn mỉm cười nhìn hai người, tinh quang lóe qua trong mắt nói: - Đây không phải là...

Là cha ngươi!

Từ lúc Đôn Phi ra quyết định, Ô Thanh đã sớm hiểu được ý của Đôn Phi ____ con bà nó, con tức này không thể nhẫn, dù chết cũng phải đòi trở về.

Y xông lên định vùng quyền, lại bị Đôn Phi kéo lại.

- Đon đại ca. Ô Thanh khó hiểu nhìn lại Đôn Phi, thầm nghĩ Đôn Phi rốt cục có ý gì?

Đôn Phi nhìn Tuân Uẩn, không giận ngược lại cười nói: - Tuân công tử đứng không? Mặc dù người ra tay là Hạ Hầu Hành nhưng Đôn Phi vẫn liếc thấy người cô động là ai.

Tuân Uẩn thấy Ô Thanh tiến lên, vốn trong mắt hiện lên cười đắc ý, nhưng lại thấy Đôn Phi hành động như thế, kinh thường trả lời.

Đôn Phi ngó nghiêng nhìn Tuân Uẩn, chậm rãi nói:

- Tuân công tử, ta chưa bao giờ là người hay kiếm chuyện.

- Há? Tuân Uẩn nhú mày.

- Nhưng ta cũng không phải người sợ phiền phức. Đôn Phi dừng lại một chút, lại nói.

- Ủ? Khóe miệng Tuân Uẩn cười khinh miệt.

Đôn Phi tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Tuân Uẩn nói: - Hôm nay ta cho ngươi một cơ hội, hiện tại xin lỗi Ô Thanh.

- Gì? Tuân Uẩn ngạc nhiên, không tin vào những gì lỗ tai mình nghe thấy, hỏi ngược lại: - Ngươi nói lại lần nữa.

Đôn Phi mặc kệ, Trương Liêu siết nắm tay, Liên Hoa phấn chấn, Tào Ninh Nhi ngạc nhiên, không để ý tới có nhiều người đang tụ tập càng ngày càng nhiều, giờ phút này trong mắt hắn chỉ có kiên quyết lạnh lùng.

Tuân thị bát long đứng không? Tuân gia song kiệt rất đắc ý đúng không? Cha ngươi là Tuân Úc, đại ca là Tuân Du đúng không?

Các ngươi nhà lớn, nghiệp lớn thì cao quý đúng không?

Nếu các ngươi cho rằng như vậy, vậy các ngươi sai hoàn toàn rồi, người cao quý chân chính không phải là tài giỏi hơn người ta một bậc, mà là phải tài giỏi hơn bản thân ngày hôm qua.

Nhân vật như vậy, trước đây lão tử thấy nhiều rồi, cho tới bây giờ ta mặc kệ, nhưng không có nghĩa là ta sợ ngươi!

Hiện tại Tào Quan có việc cầu ta, Giáo Sự nếu không cần lão tử ra tay, cũng không tới tìm ta, ngươi còn tưởng ta là gia nô?

Khóe miệng mang mỉm cười, Đôn Phi không lớn tiếng, nhưng cả phố dài đều nghe thấy: - Tuân Uẩn ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hiện tại lập tức xin lỗi Ô Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Đáp án

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán, sau lại ồ lên, tiếng nghị luận truyền ra như sóng lớn, cuối cùng lại yên tĩnh như trước cơn bão táp.

Tất cả mọi người đều khó tin nhìn Đôn Phi, không rõ người này lấy đâu ra dũng khí như vậy, lại yêu cầu Tuân Uẩn xin lỗi một tên dân chúng.

Có người nhận ra Đôn Phi thì cảm thấy đương nhiên, tiểu tử này giống như ăn gan báo, lúc trước cứng rắn chống lại Thế Từ Tào Phi, bây giờ chống lại loại người như Tuân Uẩn thì có gì thần kỳ?

Tuân Uẩn nhìn chằm chằm Đôn Phi, rốt cục khó nén ngạc nhiên, hồi lâu mới cười nói: - Nếu ta không xin lỗi thì sao?

Lời này y nói ra, liền âm thầm nhéo mình một cái, tự cảm thấy khí thế yếu đi một bậc.

Y tại sao phải nói như vậy? Y vừa nói gì vậy, không phải đang thừa nhận mình đuối lý chứ?

- Đương nhiên ngươi có thể không xin lỗi, nhưng ngươi đừng hối hận. Đôn Phi hít sâu một hơi nói: - Hối hận hôm nay ngươi không xin lỗi!

Vốn Tuân Uẩn đang mỉm cười, thầm nghĩ tiểu tử ngươi có bao nhiêu năng lực, dám đối kháng với ta? Nhưng khi hắn nhìn vào mắt nóng rực của Đôn Phi, không kìm nổi có chút run rẩy trong lòng.

Có vài người hứa hẹn chỉ giống như đánh rắm, nhưng có vài người hứa hẹn...

Không đợi Tuân Uẩn nghĩ nhiều, Đôn Phi đã kéo Ô Thanh nói: - Chúng ta đi.

Ngược lại Ô Thanh ngần ra, y vốn nghĩ liều mạng cũng phải lấy lại công bằng, không nghĩ tới Đôn Phi chỉ quẳng xuống một câu nói liền rời đi.

Tuy khó hiểu, nhưng Ô Thanh đối với Đôn Phi nói gì nghe vậy, hai người cùng xoay người rời đi.

Tuân Uẩn nhìn bóng lưng Đôn Phi, lặng lẽ nói: - Ta còn thật sự nghĩ rằng ngươi có bao nhiêu bản lĩnh.

- Đúng vậy a, đúng vậy. Hạ Hầu Hành lau mồ hôi lạnh trên đầu, không biết tại sao cảm thấy lạnh, miễn cưỡng cười nói: - Tiểu tử này hôm nay sau khi gặp Giáo Sư đại nhân liền có chút là lạ.

Vốn gã thuận miệng nói ra, con mắt Tuân Uẩn hơi co lại, trong lòng trầm xuống.

Xxx

- Đôn Phi, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không? Tào Ninh Nhi thấy Đôn Phi trở lại, rốt cục thở nhẹ một hơi, rất nhanh chặn hắn lại, không để ý tới người xung quanh, lôi kéo hắn tới một góc, bắt hắn nói.

Thấy Đôn Phi im lặng không nói lời nào, Tào Ninh Nhi nhún mày nói:

- Ngươi có biết mấy ngày nay ngươi đắc tội với bao nhiêu người không? Ngươi không ngu ngốc, tại sao luôn làm những việc khiến người ta khó xử? Ngươi nói như vậy với Tuân Uẩn còn ngại mình không đủ phiền toái hay sao?

Đôn Phi im lặng một lúc lâu, rốt cục nói: - Ta không nói chuyện với y như vậy, y sẽ không tìm ta gây phiền toái, có phải hay không?

Tào Ninh Nhi ngây người, nhất thời không biết nói gì.

- Đại tiểu thư, có mấy câu ta vẫn muốn nói với cô từ rất lâu rồi. Đôn Phi chậm rãi nói.

Từ rất lâu rồi?

Tào Ninh Nhi sợ run, thầm nghĩ chúng ta mới quen biết bao lâu, thấy Đôn Phi chăm chú nhìn nàng, Tào Ninh Nhi mất tự nhiên dỗi mắt nói: - Ngươi muốn nói gì?

- Còn nhớ ngày đầu tiên chúng ta ra ngoài, cô từng hỏi ta ____ vì sao trong bảy món đồ vật kia ta không chọn ra một vật có giá trị nhất.

Trái tim Tào Ninh Nhi run lên, không nghĩ tới Đôn Phi nhớ rõ rành mạch chuyện này.

Nàng cũng nhớ rõ.

Nhưng nàng không biết tại sao Đôn Phi phải nhắc lại chuyện này, nàng chỉ ngơ ngác nhìn thiếu niên đang đứng trước mặt, chẳng biết tại sao, trong lòng lại nhớ tới câu nói của Liên Hoa ____ cô căn bản không hiểu Đôn đại ca.

Nàng thật sự không hiểu hắn!

- Ta nhớ khi đó đại tiểu thư đã từng nói... Đôn Phi nhìn Tào Ninh Nhi nói: - Giá trị của đồ vật phải do người quyết định, mà không phải xem vật, ta không biết tâm ý Tam gia, bởi vậy không thể phán đoán giá trị chân chính của bảy món đồ vật trong lòng Tam gia.

Vậy thì sao?

Đột nhiên Tào Ninh Nhi cảm thấy thiếu niên trước mặt gần trong gang tấc nhưng chẳng biết tại sao nàng cảm giác rất xa ____ nàng vẫn cho rằng nàng hiểu rõ Đôn Phi, hiểu rõ chấp nhất của hắn, nhưng nàng thật sự không hiểu sao?

- Đại tiểu thư nói không sai, giá trị của đồ vật vốn do người quyết định. Đôn Phi nói từng chữ: - Sự việc cũng giống như vậy.

Tào Ninh Nhi cúi đầu xuống, cắn môi dưới, mơ hồ hiểu được điều Đôn Phi muốn nói.

- Sự việc hôm nay, vốn ta có thể làm như chưa xảy ra, giống như lúc đối mặt với Thế Tử, đối mặt với Hạ Hầu Hành. Đó là chuyện một đồng tiền, một

cái bánh bao, nhắm một mắt mở một mắt đối với ta không phải là chuyện khó khăn, nhưng ta không làm được.

Tào Ninh Nhi vẫn chưa ngẩng đầu, chỉ chăm chú nhìn mũi chân của mình.

Khóe miệng Đôn Phi cười mỉa mai: - Ta đã trải qua quá nhiều chuyện, nhìn thấy rất nhiều chuyện đáng ghê tởm, vốn nên chết lặng không nói gì cả, nhưng không biết vì sao ta không kìm nổi muốn nói.

Ngừng chốc lát, Đôn Phi mỉm cười nói: - Sau đó, ta rất nghiêm túc ngẫm lại, mới tìm ra đáp án cho bản thân.

Đáp án gì?

Tào Ninh Nhi rất muốn hỏi, nhưng không muốn ngẩng đầu, bởi vì nàng rất sợ ngẩng đầu sẽ nhìn thấy ánh mắt tinh nghịch của Đôn Phi.

- Đáp án chính là ____

Đôn Phi nhìn về phía xa chân trời, bầu trời trong xanh, mặc dù có lúc rất âm u: - Có lẽ bởi vì ta còn sống, hơn nữa ta muốn sống theo cách của ta, chỉ cần còn sống một ngày, ta sẽ luôn nhắc nhở chính mình phải sống để chính mình không thất vọng.

Chẳng biết tại sao sống mãi Tào Ninh Nhi chưa xót, không hiểu thiên niên ở tuổi này vì sao có thể nói ra những lời tang thương đến thế.

- Trong mắt đại tiểu thư, trong mắt rất nhiều người, có lẽ việc ta làm căn bản không có giá trị ý nghĩa gì? Đôn Phi khẽ mỉm cười, có vài phần bất đắc dĩ nhưng vẫn mang theo sự chấp nhất từ trong xương cốt:

- Nhưng đối với ta, họa mà ta gây ra này tuyệt đối có giá trị, nếu ta không làm như vậy, ta phải làm như thế nào?

Nhìn về phía Tào Ninh Nhi, biết nàng sẽ không đáp, Đôn Phi chậm rãi nói: - Đại tiểu thư hỏi ta có biết đang làm cái gì hay không, hiện tại ta có thể nói rõ ràng cho đại tiểu thư...

Im lặng một lát, Đôn Phi thản nhiên nói: - Chẳng những ta biết mình đang làm cái gì, còn biết việc này ta nhất định phải làm.

Hắn không nói thêm gì nữa, cất bước đi về phía Tào phủ.

Việc nhất định phải làm thì phải suy xét xem làm như thế nào.

Hôm nay, hắn ____ quyết định đi làm thế nào.

Hắn không quay đầu lại, bởi vậy không nhìn thấy Tào Ninh Nhi ngẩng đầu lên, nhìn bóng hắn rời đi, trong đôi mắt đẹp không biết từ lúc nào đã tràn đầy nước mắt.

Đôn Phi đi đến Tào phủ không nhanh không chậm, đi thẳng đến lầu các nơi ở của Tào Quan, hơi ngừng lại, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi đi vào lầu các, lên bậc thang.

Đây là trụ sở của Tào Quan, không có Tào Quan cho phép, ngay cả đại ca ông ta là Tào Hồng cũng phải đợi thông truyền.

Nhưng bây giờ, trong lầu các gần như không có người. Không có người thông truyền, cũng không có ai ngăn trở.

Trong lầu yên tĩnh như phản mộ.

Mặc dù bước chân Đôn Phi chậm rãi, nhưng không chần chờ chút nào, hắn biết mặc dù lầu các yên tĩnh nhưng nhất định Tào Quan đang ở bên trong. Hắn không biết Tào Quan, nhưng mấy ngày nay hắn biết rằng vị Tào Tam này gia tuy không ra khỏi lầu các, nhưng đối với những chuyện xảy ra trong thành Hứa Đô, ông ta biết không ít hơn Triệu Đạt.

Xốc màn che nặng nề trước cửa lên, Đôn Phi đi vào trong bóng tối, hình như có vô vàn âm hồn lướt qua, nhưng hắn không sợ hãi chút nào.

Sau một lúc lâu, rốt cục hắn thích ứng với bóng đêm, nhìn thấy một bóng người mơ hồ đang ngồi xếp bằng, mở miệng nói: - Tào Tam gia?

Một lúc sau, thanh âm Tào Quan mới vang lên: - Người nói cần vài ngày để suy nghĩ, hiện giờ, tất nhiên đã có đáp án.

- Đúng vậy Đôn Phi gật đầu nói.

Tào Quan lặng lẽ cười, đột nhiên hỏi: - Người có nhớ... lần đầu tiên người nhìn thấy ta, trong bảy vật phẩm chọn cái nào không?

Đôn Phi ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Bí mật của Tào Quan.

Đôn Phi quyết định thay đổi kế hoạch một chút --- hần vốn định yên yên ổn ổn làm một kẻ giàu có, hần phát hiện mình có chút thiên phú gây dựng sự nghiệp, nếu đã như vậy, đến Nghiệp Thành phát triển bất động sản, tiến quân vào ngành thực phẩm, phát triển chuỗi cửa hàng, làm một ông vua vượt thời gian coi như cuộc đời hoàn mỹ rồi, nếu có thể, qua những ngày tháng cả ngày ăn ăn uống uống, được mọi người tôn kính là được rồi.

Nhưng hần phát hiện lý tưởng đơn giản này quá khó thực hiện rồi.

Hần tuy không đồng tình quan điểm của Triệu Đạt, nhưng rất có cảm xúc với mấy câu nói sau cùng của Triệu Đạt ---- bây giờ hần không muốn bị chó cắn, thì gây chống lưng nhất định phải cứng rắn mới được.

Trước mắt người hần có thể dựa vào chỉ có Tào Quan, mà xem ra quan cảm của Tào Quan đối với hần không tệ, Tào Quan cùng Triệu Đạt đều không cùng một hệ thống, nhưng đều là sự tồn tại trung lập thuộc về cơ quan quốc gia màu xám.

Sự tồn tại này bất kể là ai cũng không dám dễ dàng cắn lại, thậm chí sợ Tào Quan, Triệu Đạt đến cắn.

Hần vốn không muốn tham gia vào trong đó, nhưng trước mắt hần ngoài tham gia, không có nhiều lựa chọn khác.

Nam nhân a, vẫn phải tàn nhẫn với mình một chút mới được.

Đôn Phi thay đổi mục tiêu của mình đến gặp Tào Quan, vốn trên đường đi đã có rất nhiều cách diễn đạt, nhưng bị một câu nói đầu tiên của Tào Quan hỏi đến không biết nói làm sao mới đúng.

Đúng rồi, lúc trước tên gia nô kia chắc chắn đã gặp Tào Quan, lúc đầu Tào Quan còn khảo hạch qua tên gia nô kia? Tại sao Tào Quan lại nhắc lại chuyện cũ? Ở trong đó có phải có ẩn ý gì không?

Đôn Phi đứng trong bóng tối, chỉ cảm thấy lòng bàn tay có chút mồ hôi, cái khó ló cái khôn nói: - Lúc đầu chọn gì không quan trọng, quan trọng nhất là bây giờ chọn như thế nào!

Sau một lúc lâu, Tào Quan trong bóng tối mới nói: - Đôn Phi, người rất thông minh!

Đôn Phi chậm rãi hít một hơi, nhắc nhở mình phải trấn tĩnh lại, Tào Quan này thân thể có lẽ không bằng Triệu Đạt, nhưng nếu luận về đầu óc, chỉ sợ không kém Triệu Đạt.

- Nhưng trước đây người không phải là một người thông minh như vậy.

Tào Quan than thở nói: - Thời gian sẽ làm thay đổi mọi thứ.

Đôn Phi mí mắt giật giật, không biết thời gian mà Tào Quan nói cùng thời gian mà Mã Vị Lai nói tới có quan hệ gì, hần căn bản không thể hỏi.

- Nhiều năm về trước. Mẫu thân người có ơn cứu mạng với ta. Tào Quan dừng một chút, dường như chìm trong hồi ức, hồi lâu mới nói:

- Ta từng nói với bà, có chuyện khó khăn gì cứ tìm Tào Quan, Tào Quan sẽ giúp đỡ.

Nữ nhi của Vu Tiềm từng cứu Tào Quan, đây chính là nguyên nhân gia nô đó đến đây. Đôn Phi làm rõ những chuyện hồi trước, không biết tại sao, trong lòng mơ hồ có phần bất an.

- Nhưng ta muốn giúp đỡ cũng phải xem người này cuối cùng có thể đạt tới cảnh giới nào. Tào Quan trong bóng tối lầm bầm nói: - Đây chính là nguyên nhân khi lần đầu ta nhìn thấy người, ta đưa cho người bảy thứ để lựa chọn.

Đôn Phi “ừ” một tiếng, liền nghe Tào Quan nhẹ giọng nói:

- Lần đầu khi người lựa chọn... chính là chọn khối vàng đó. Im lặng một lát, Tào Quan nhẹ giọng hỏi: - Người biết tại sao người lại chọn như vậy không?

Đôn Phi không cảm thấy lời này buồn cười, ngược lại có chút sợ hãi.

Câu hỏi này của Tào Quan sao có chút kỳ lạ?

Một lúc lâu sau, Đôn Phi thấy Tào Quan không tiếp tục nói, cảm thấy mình cần thể hiện chút ý kiến rồi, trầm ngâm nói: - Tại vì lúc đó ta... chỉ cảm thấy vàng là hữu dụng nhất.

Tiền tất nhiên hữu dụng.

Gia nô kia một lòng báo thù, chọn vàng để hoàn thành mục đích rất có khả năng.

Tào Quan giống như vừa bật cười, trầm mặc một lúc mới nói: - Nhưng sau khi ngươi đạt được thùng vàng đó, tại sao vẫn không dùng?

Đon Phi chỉ cảm thấy sờn tóc gáy!

Con mẹ nó, thùng vàng cổ quái trong mộ thất kia không ngờ là Tào Quan để lại? Tại sao ông ta để lại số vàng đó? Những chuyện hồ tiêu đó ông ta có biết không? Ông ta nhất định biết.

Tào Quan cũng là người trộm mộ, nếu đã để lại vàng, không lý nào không hiểu tình trạng trong ngôi mộ.

Cái động trộm kia nói không chừng là do Tào Quan đào.

Lúc đầu hắn thấy cái động trộm đó đào cực kỳ gọn gàng, được đào bởi một người chuyên nghiệp, bây giờ nghĩ lại, người chuyên nghiệp đó chỉ sợ chính là Tào Quan!

Người này quả thật thâm trầm đáng sợ.

Ông ta cái gì cũng biết, lại có thể nhịn không nói ra!

Đon Phi chỉ cảm thấy sau lưng toàn mồ hôi lạnh, lúc sau mới thở dài nói: - Thì ra mấy thứ này chẳng qua là khảo nghiệm của Tam gia, Tam gia cố tình để ta tìm được số vàng ấy, coi như hoàn thành lời hứa giúp đỡ?

Tào Quan một lúc sau mới nói: - Ngươi nói không sai, đó đều là khảo nghiệm của ta đối với ngươi. Nếu lúc đầu ngươi đã chọn vàng, đã nói rõ tâm tư của ngươi. Ta không có khả năng thay ngươi đi báo thù, thì chỉ có thể giúp ngươi tới đây, hồ tiêu hữu dụng, nhưng người biết dùng mới có thể phát huy tác dụng.

Quả nhiên đều là Tào Quan để lại!

Trong lòng Don Phi thâm run sợ, thì nghe Tào Quan nói: - Ngươi đem hồ tiêu đưa cho Phúc bá ở được đường xem, ta liền biết ngươi đã phát hiện số vàng, ngươi biết lúc đó ta nghĩ gì không?

Quý mới biết được!

Trong lòng Don Phi bất an, nhưng vẫn có thể bình tĩnh nói: - Tam gia nhất định cảm thấy giúp tới đây, đã coi như hoàn thành lời hứa.

- Ta vốn dĩ nghĩ như vậy. Tào Quan buồn bã nói: - Chỉ là ta luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đon Phi cố gắng không để tim mình đập nhanh, để tránh bị nổ tung, lại cảm thấy thanh âm mình có chút khàn khàn: - Tam gia tại sao lại thấy kỳ lạ?

- Trong mộ thất đó vốn còn mấy hộp tiền đồng. Tào Quan thần nhiên nói: - Tiền đồng để ở nơi đi vào, vừa vào liền nhìn thấy.

Đon Phi hiểu Tào Quan kỳ lạ chuyện gì.

Gia nô đó vừa vào đã ôm tiền đồng chạy ra ngoài, thậm chí không đi sâu hơn để xem xét, cũng không biết trên đường đụng phải ma hay gặp kẻ cướp nữa, kết quả bị làm cho vỡ đầu chảy máu, cái hộp cũng rơi xuống chân núi. Gia nô đó liều mạng chạy về Tào phủ, tiền đồng được trong hộp bị người khác lấy mất, chỉ còn mười mấy niềng tiền sạn vô dụng bị Ô Thanh phát hiện.

Ô Thanh đem tiền sạn đến tiệm cầm đồ, ngày đó trùng hợp hắn thấy được, sau đó theo dấu vết tìm được mộ thất, hết thấy điều này xem ra là trùng hợp, nhưng trong mắt người có tâm, tất nhiên có vấn đề lớn.

Tại sao tên gia nô đó lần thứ hai có thể thành công?

Nghĩ đến đây, Don Phi nói: - Tam gia không cần cảm thấy kỳ lạ, người nếu đã từng suýt chết một lần, ít nhiều sẽ có chút thay đổi.

Ý của hắn là ---- lão tử đột nhiên có dũng khí, lại tìm được vàng, giải thích như vậy cũng coi như được rồi chứ?

Tào Quan trầm trầm nói: - Nếu chết một lần rồi, nhất định sẽ có thay đổi.

Đon Phi nhẹ nhàng hít một hơi lạnh, cảm thấy tim mình nhảy dựng lên.

Tào Quan hình như là lặp lại lời hắn, có thay đổi vài chữ, nhưng chính là thay đổi mấy chữ đó, ý nghĩa đã khác hoàn toàn.

Tên Tào Quan này cuối cùng muốn nói cái gì?

Tâm tư xoay chuyển, trong đầu Don Phi bỗng dưng như có lời điện xẹt qua, nhớ tới Tào Quan đã từng nói một câu ---- ta chỉ biết một điều, nếu ngươi cũng không thể làm được việc này, vậy trên đời này sẽ không có ai có thể làm được.

Lúc đó Tào Quan cho hắn một điều kiện hấp dẫn, hắn chỉ cho rằng Tào Quan coi trọng hắn, nhưng nếu Tào Quan từng thử qua gia nô kia, đương nhiên

biết năng lực của gia nô đó.

Ngay cả Triệu Đạt cũng nói, gã đến tìm Đôn Phi là vì Đôn Phi là cháu ngoại của Vu Tiềm, càng là vì Tào Quan tiến cử.

Nói như vậy một thân phận là cháu ngoại Vu Tiềm, cũng không thể khiến Tào Quan thay đổi cách nhìn, vậy kết luận là...

Đôn Phi nhớ tới mỗi câu nói của Tào Quan lúc mới vào đây, càng nghĩ càng hoảng sợ, qua hồi lâu, đột nhiên hít một hơi nói: - Tam gia, ta từng thấy Lưu Niên.

Lời này của hần người ngoài nghe xong sẽ cảm thấy kỳ quái, thậm chí sẽ hỏi ngược lại một câu ---- lưu niên làm sao có thể nhìn thấy được? Nếu Tào Quan không cảm thấy kỳ quái, vậy chỉ có một cách giải thích.

Quả nhiên, Tào Quan chỉ là “ồ” một tiếng.

Người đó nhất định có liên quan đến Mã Vị Lai.

Số vàng kia là Tào Quan để lại, Mã Vị Lai cũng đúng lúc xuất hiện ở đó...

Đôn Phi nghĩ đến đây, cảm thấy không thể ngồi chờ chết, hỏi ngược lại: - Vũ lực, quyền lợi, lý tưởng cùng Lưu niên, không biết Tam gia chọn cái nào?

Tào Quan trong bóng tối trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: - Lựa chọn của ta năm đó giống như sự lựa chọn của ngươi lúc gặp ta lần đầu, đều là tiền vàng!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tìm hương..

Mẹ nó!

Thì ra cái tên Tào Quan này cũng từng nghe canh gà tâm linh*, vậy ông ta có liên quan gì với Mã Vị Lai? Mã Vị Lai cái lão già chết tiết này, tại sao lại cứ thích rót canh gà cho người khác chứ? (canh gà tâm linh là những câu nói hay về tri thức hay tình cảm)

Đôn Phi vừa nghĩ đến đây, ngược lại an tâm hơn.

Nếu Tào Quan và Mã Vị Lai quen biết nhau, vậy kiến thức của Tào Quan cũng không tầm thường, có thể ngay cả quần trong của Đôn Phi hần là màu gì cũng điều tra rõ ràng rồi, thậm chí những bí mật hần không thể nói với người khác, Tào Quan cũng biết được phần nào, nếu Tào Quan gây bất lợi cho hần, vốn không cần phải đợi đến hôm nay, nếu đã như vậy, hần còn lo lắng cái gì?

Vừa nghĩ thông suốt điểm này, Đôn Phi yên tâm hơn, chậm rãi ngồi xuống trên sàn nhà, hỏi ngược lại: - Sự lựa chọn của Tam gia là quyền lợi?

Tiểu trượng phu không thể một ngày không có tiền, đại trượng phu không thể một ngày không có quyền.

Tiền vốn chính là tượng trưng của quyền lợi.

Từ khi chế độ tư hữu bắt đầu, loại giá trị quan này đã in sâu vào tư tưởng của loài người, bất luận che giấu như thế nào, nhưng qua sự phát triển của nhiều thế hệ thương nhân sớm đã chứng minh điểm này.

Đôn Phi đối với điều này hiểu rất rõ, cũng hiểu được ý tứ của Tào Quan ---- lựa chọn tiền, chính là lựa chọn quyền.

Tào Quan trong bóng tối hồi lâu mới nói: - Có lẽ ngươi nói không sai, ta chính là lựa chọn quyền lực. Trước đây rất lâu, ta cũng trẻ như ngươi.

Cái ngươi nói đều là lời nói nhảm.

Nếu như trước đây rất lâu ngươi già như Mã Vị Lai, vậy là yêu quái rồi, Đôn Phi nghe ngôn từ của Tào Quan rất thân nhiên, không hiểu rốt cuộc ông ta có ý gì.

- Lúc đó thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than. Tào Quan nhớ lại nói:

- Lúc đó thiên hạ đều là trộm, kẻ làm Hoàng đế thì tham lam, kẻ nắm quyền thì tàn bạo, quân Hoàng Cân khởi nghĩa cũng như thế, không những người giết người, thậm chí việc người ăn người cũng nhìn đến quen mắt.

Đôn Phi biết Tào Quan nói nhất định là việc khởi nghĩa Hoàng Cân của Trương Giác cuối thời Đông Hán, trong lòng ít nhiều có phần ưu tư, nhưng trong

lòng càng thêm hoang mang, thầm nghĩ Tào Quan và hắn cũng không tính là quen thân, đột nhiên kéo đến trước kia rồi cuộc có ý gì?

- Ta khi đó không biết trời cao đất dày... Dừng lại chút, Tào Quan nói thêm: - Có lẽ là bởi vì không biết, mới không sợ hãi, cùng với vài huynh đệ đồng tộc vì muốn sống, dấn thân vào nghề trộm mộ.

Đon Phi rút cuộc chen vào: - Phương pháp trộm mộ của Tam gia là tự mình lĩnh ngộ sao?

Tào Quan chỉ là cười cười: - Lúc đó còn nghĩ phương pháp gì nữa? Chỉ là nghe đồn đãi ở đâu trước kia có chôn cất nhà giàu, liền xách đồ đến đó đào, chính là vì thế, ta cùng và huynh đệ có một lần đụng phải mộ tích cát, không biết nặng nhẹ mà tiếp tục đào... Chắc là người biết mộ tích cát chứ?

Đon Phi “ừ” một tiếng, cũng có chút cảm giác như cùng tri kỷ nói chuyện phiếm.

Từ khi chế độ hậu táng của cổ đại nổi lên, chuyện trộm mộ chưa từng dừng lại, mà người xưa sau khi biết được vấn đề này, cũng sẽ sử dụng đủ loại thủ đoạn phòng trộm, mộ tích cát chính là một trong số đó.

Loại mộ táng này khi đặt quan tài vào sẽ thêm cát trên mộ, thậm chí có mấy lớp, khi có người đào động, cát chảy ra, sẽ đem người sống chôn cùng.

Về phần cách phá giải, Don Phi tất nhiên là biết, nhưng hắn biết bình thường người mới vào nghề chết thảm do loại cơ quan phòng trộm này tuyệt đối không ít, mà Tào Quan năm đó nếu đối với việc trộm không hiểu gì cả, chỉ dựa vào làm liều mà đối phó mộ tích cát, có thể biết được nguy hiểm đến đâu.

Tào Quan tiếp tục nói: - Ta cùng mấy huynh đệ bị mộ tích cát chôn vùi, mấy huynh đệ đổ đều loạn hết cả lên, chỉ có ta liều mạng giãy giụa hướng lên trên, không biết qua bao lâu vẫn là ngất trong cát.

Đon Phi nhú mày, thầm nghĩ sau đó người nhất định được cứu, nếu không thì thật kinh khủng.

Chỉ nghe Tào Quan buồn bã nói: - Đợi khi ta tỉnh lại, liền thấy Lưu Niên.

Đon Phi trong lòng chấn động, thất thanh nói: - Mã Vị Lai tiên sinh đã cứu Tam gia?

- Không sai. Tào Quan trầm ngâm nói: - Lúc đầu ta thấy Lưu Niên rất kỳ lạ, vốn không biết đó là gì, khi quay đầu nhìn lại, mới thấy mình đang ở gần hố cát chảy, ta liều mạng đi đào số cát chảy đó, vì ta biết mấy huynh đệ kia còn ở dưới đó.

Đon Phi âm thầm lắc đầu.

Thực tế tàn khốc, nhưng từ góc độ chuyên nghiệp của hắn mà nói, cơ hội sống sót của mấy người đó một chút cũng không có.

Tào Quan trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói: - Nhưng ta biết chắc sẽ không đào được số cát chảy đó, cho dù đào được, người bên dưới cũng không có hy vọng gì. Ta có thể được cứu, vì ta cách mặt đất gần hơn nhiều, lại là vì Mã Vị Lai tiên sinh đã cứu ta.

Đon Phi nghe được từ trong lời nói của ông ta đối với Mã Vị Lai cực kỳ tôn kính, thầm nghĩ đừng thấy lão đầu này luôn làm khó người khác, ngược lại vẫn có chút bản lĩnh thật sự.

Không nghe thấy Tào Quan nói thêm gì nữa, Don Phi nhin không được nói: - Sau đó thì sao?

Mã Vị Lai chắc chắn kể câu chuyện kia với người.

Lão già này sao lại gặp một người kể một lần, còn có chấp hơn người bán hàng đa cấp.

- Sau đó ta ở cạnh hố cát khóc rống một hồi, thấy bộ đang không nhiễm cát bụi của Mã tiên sinh, biết người là cao nhân. Tào Quan nói: - Ta đập đầu tạ ơn cứu mạng của Mã tiên sinh, sau đó xin người nhận ta làm đồ đệ.

Đon Phi thở dài, lúc đầu sao mình lại không thông minh như Tào Quan, mình vẫn là có chút ngông cuồng, nhưng Tào Quan vẫn luôn xưng hô Mã Vị Lai là tiên sinh chứ không phải sư phụ, chẳng lẽ Mã Vị Lai không nhận đồ đệ này?

Tào Quan trong bóng tối trầm ngâm nói: - Mã tiên sinh không hề trả lời thỉnh cầu của ta, ngược lại kể cho ta câu chuyện của bốn người, người chắc là cũng đã nghe qua?

Nghe Don Phi “ừ” một tiếng, Tào Quan chậm rãi nói: - Lúc đó người nói với ta... nếu là ta, phải chọn như thế nào?

Đon Phi hứng thú nói: - Sự lựa chọn của Tam gia là quyền lợi?

Tuy là Tào Quan đã nói là chọn tiền vàng, nhưng trong câu hỏi lựa chọn không có tiền vàng, Don Phi chỉ là thông qua kết quả suy ra nguyên nhân.

- Ta chọn báii Mã Vị Lai tiên sinh làm sư, cầu người dạy ta phương pháp đạo mộ.

Mẹ nó!

Vẫn là người thông minh.

Đon Phi trầm nghĩ chuyện của người giống như một câu chuyện cổ tích vậy ---- có một lão già đựng đá hoá vàng gặp được vài đứa trẻ, đựng mấy khối vàng đưa cho những đứa trẻ đó, rất nhiều đứa trẻ đều miễn nguyện, duy nhất chỉ có một đứa trẻ không cần vàng, thứ mà nó muốn chính là ngón tay đựng đá hoá vàng của ông già đó.

Người thông minh làm việc chính là khác thường.

Nếu hần là lão già đó, chắc chắn sờ sờ đầu của đứa trẻ kia khen một câu ---- người... đứa bé vàng này.

Trong lòng nhủ thầm, Đon Phi cuối cùng nói: - Mã tiên sinh không nhận ông làm đồ đệ, nhưng vẫn truyền cho ông phương pháp trộm mộ?

- Không sai. Tào Quan thở dài.

Người lão tiểu tử còn không biết đủ à, lão từ lúc đầu cũng giống như đứa trẻ tham lam đó, cho rằng đang làm đề có nhiều sự lựa chọn, kết quả chỉ đạt được cục đá nát.

Đon Phi có chút căm phẫn.

- Người có biết tại sao ta phải nói chuyện này với người không? Tào Quan đột nhiên hỏi. Đon Phi lắc đầu, liền nghe Tào Quan nói: - Bởi vì Mã Vị Lai tiên sinh nói với ta, suy nghĩ của người khiến ông ấy bất ngờ...

Trong lòng Đon Phi chấn động, lập tức hiểu một vấn đề hần hoang mang rất lâu.

Tào Quan tại sao hiểu rõ hần?

Tất cả đều là do Mã Vị Lai! Sau khi Mã Vị Lai gặp hần trong mộ thất, chắc chắn đã gặp Tào Quan! Mã Vị Lai tại sao đề cập chuyện của Đon Phi với Tào Quan?

Trong đầu Đon Phi giống bột nhào, liền nghe Tào Quan thân nhiên nói: - Mã tiên sinh nói với ta, người chọn kẻ cho ta nghe câu chuyện của bốn người, không phải là vì sự khổ sở van nài của ta, mà là vì những giọt nước mắt ta chảy ở bên cạnh hố cát chảy.

Vậy tại sao hần kể cho ta nghe câu chuyện kia?

Tào Quan dường như nhìn ra suy nghĩ của Đon Phi, lập tức nói: - Người chọn kẻ cho người nghe câu chuyện của bốn người kia, không phải vì người có thể cảm cây que trúc giết Doãn lão đại, mà là vì người có thể bỏ cây que trúc xuống nói chuyện với ông ấy.

Đon Phi ngẩn ra, cẩn thận xem xét ý tứ của Mã Vị Lai, trầm nghĩ thấy lão già này được đây, kể chuyện còn chọn người mà ra tay đây.

- Nhưng Tam gia nói chuyện trước kia với ta, lại là vì sao?

Tào Quan trầm mặc hồi lâu: - Vì Mã tiên sinh đã từng nói, trên đời này có thể thực hiện nguyện vọng cuối cùng của ta không phải ông ấy, mà có thể là người.

Lão già chết tiết này đưa gì đây? Nguyện vọng cuối cùng? Tào Quan sao lại giống như muốn chết vậy?

Trong lòng Đon Phi đầy sự khó hiểu, vẫn là hỏi: - Tam gia có nguyện vọng gì?

- Tìm một loại hương. Tào Quan ngưng giọng nói.

- Hương gì? Đon Phi không nhịn được cười, khó tin được là Tào Quan giống trống khua chiêng chẳng qua chỉ vì tìm một loại hương!

Hoa hương? Hồi hương? Đàn hương? Phật hương?

Những hương này tất nhiên có thể quý giá hơn cả hoàng kim, nhưng chắc chắn Tào Quan sẽ không đi tìm, tìm để làm gì? Lầu các tối tăm làm người khác không thấy được chút ánh sáng, chỉ có thanh âm của Tào Quan giống như từ trên truyền xuống.

- Cái ta muốn tìm là... Trường Sinh Hương!

Trường Sinh Hương!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đường Hoàng Tuyền

Đon Phi thờ dài một cái, hẳn không thể không thờ dài, dựa theo ý nghĩ ban đầu của hắn, cho dù Tào Quan muốn tìm máy xuyên thời không thì hắn cũng sẽ không có bất kỳ nghi vấn gì.

Ngọc quan Nữ Tu chẳng phải chính là máy xuyên thời không hay sao?

Nhưng Tào Quan lại muốn tìm Trường Sinh Hương gì đó? Cái này nghe có chút buồn cười. Trường Sinh Hương, ý nghĩa như tên, sau khi dùng rồi trường sinh bất lão.

Trên thực tế đề tài này từ cổ chí kim vẫn luôn được quan tâm, người tin vào thứ này tuyệt đối không ít, xa xưa thì có Tàn Thủy Hoàng, gần thì có nghiên cứu gen như bây giờ.

Các nhà khoa học đương đại từng nói nhân loại sau khi dùng một số thủ đoạn kỹ thuật, có thể sống đến hơn một trăm tuổi kỳ thật cũng không thành vấn đề, nhưng ở trong “Hoàng Đế Nội Kinh” sớm có nói qua - “người thượng cổ, sống qua xuân thu trăm tuổi, mà động tác không suy yếu”.

Người thượng cổ mấy ngàn năm trước sống hơn trăm tuổi giống như chơi vậy, trải qua sự phát triển mạnh mẽ của khoa học kỹ thuật mấy ngàn năm này, nhân loại vẫn còn vì mục tiêu này mà cố gắng, nghe rất là buồn cười.

Tuy nhiên nhân loại vẫn chưa buông tha cho đề tài trường sinh này lại là sự thật, nhưng Đon Phi không nghĩ tới Tào Quan đối với đề tài này cũng có hứng thú.

- Người không tin? Tào Quan hỏi.

Đon Phi cảm giác năng lực quan sát trong bóng đêm của Tào Quan này so với con dơi còn lợi hại hơn, nhũn mảy nói: - Tin hay không cũng không quan trọng, nhưng Tam Gia cho rằng... thật sự có Trường Sinh Hương sao?

Hắn chỉ là có chút hoài nghi, nghĩ lại, ta nếu như ngay cả máy xuyên không cũng tin, trường sinh mà người hiện đại đều đang theo đuổi, ta lại có đạo lý gì không tin đây?

Tào Quan im lặng một lát. - Ta được Mã Vị Lai tiền sinh truyền thụ, lại thêm bản thân có chút đầu óc, đối với việc trộm mộ thành thạo rất nhanh, ở trong tộc cũng có chút danh tiếng không nhỏ. Đại ca lại tinh thông thủ đoạn thương nhân, Tào gia rất nhanh trở nên hưng vượng.

Đon Phi không hiểu Tào Quan vì sao lại kể chuyện của ngày xưa, nhưng biết đây là mấu chốt Tào Quan tin Trường Sinh Hương, kiên trì nhẫn nại nghe Tào Quan nói tiếp: - Tào Tư Không cực kỳ quyết đoán... nhưng ở trong loạn thế tranh phong chẳng những phải có người, còn phải có tiền, nếu không phải có Tào Quan ta và đại ca vận tác, Tào Tư Không chưa chắc có được địa vị như hôm nay.

Đon Phi biết Tào Quan không phải là người khoáng lạc, đối với điều này thật ra tin tưởng không nghi ngờ, đột nhiên nghĩ đến mới vừa rồi Tào Quan nói qua - Mã Vị Lai tiền cử Đon Phi hắn, nói Đon Phi hắn có thể trợ giúp Tào Quan tìm được Trường Sinh Hương, nói như vậy Mã Vị Lai cũng tin tưởng Trường Sinh Hương?

Vừa nghĩ đến đây, Đon Phi càng thêm hứng thú.

Đi đến cái niên đại này, hắn mặc dù khiêm tốn, nhưng chưa từng có chút cuồng nhiệt sùng bái đối với bất kỳ ai, hắn biết người trâu bò nhất trong Diễn Nghĩa trên thực tế nói không chừng chỉ là cứt trâu, chiến công bị lẫn lộn điên đảo nhiều đến khó mà đếm hết được, mà "Nhị Thập Tứ Sử" trong miệng của trí giả nào đó, chẳng qua chỉ là hai mươi bốn gia sử, là sổ công lao mà để vương biên ra cho người đời sau xem mà thôi.

Muốn nhận biết một người, vẫn phải dựa vào phán đoán của mình mới được, lịch sử hữu dụng, nhưng nếu như người chiếu theo những gì lịch sử nói mà làm, nhất định sẽ chết rất thảm.

Đề bên cạnh gỏi của đế vương không phải là sách dạy lịch sử, mà là những loại sách như "Trường Đoản Kinh"*.* là sách tập trung tư tưởng của Nho gia, Đạo gia, Binh gia, Pháp gia, Tạp gia, Âm dương gia. Luận về thuật Bá Vương và bí quyết quan trường. Đon Phi không có đặc biệt khâm phục một nhân vật nào đó trong Tam Quốc, nhưng đối với Mã Vị Lai này thật sự bội phục sát đất, thâm nghĩ người này cầm lấy cái Lưu Niên đã làm cho hắn không hiểu ra sao, có kiến thức càn khôn bác so với hắn cũng chẳng có gì lạ.

- Ta cả đời trộm mộ vô số, có ấn tượng thật ra chỉ có vài cái, Lương Hiếu Vương Lăng chính là một trong số đó. Tào Quan lại nói.

Đon Phi hơi chần chừ, thất thanh nói: - Lương Hiếu Vương Lăng?

- Người cũng biết?

Tào Quan thanh âm bình thản.

Đon Phi thờ dài nói: - Ta từng tới chỗ đó... Nhưng, đồ vật mà Tam gia lưu lại cho chúng ta thật sự không còn nhiều nữa.

Lương Hiếu Vương Lăng trên núi Mang Đẳng vốn là một quần thể lăng mộ của Tây Hán, trong đó nổi danh nhất là mộ táng của Lương Hiếu Vương Lưu Võ và Hoàng hậu.

Mộ thất quý mộ to lớn, có thể nói mộ táng thời cổ đại là kỳ quan, kết cấu mộ thất của Hoàng hậu Lương Hiếu Vương cùng với chỗ nằm ở khi còn sống gần như giống nhau như đúc, thể hiện rõ tập tục coi chuyện chết như chuyện sống của người xưa.

Những văn vật ở chỗ đó có thể nói là nhiều đến không xuể, còn có người phát hiện đồ vật có chút cảm giác hiện đại --- chẫu ngồi đại tiện, gần như là bồn cầu thời hiện đại rồi, thật sự khiến người đời sau mở rộng tầm mắt.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ người xưa và người hiện đại kỳ thật có bản tính giống nhau, đi vệ sinh cũng muốn đi một cách thoải mái.

Đơn Phi khảo cổ vô số, đương nhiên sẽ không bỏ qua quần thể mộ táng này, nhưng đúng như lời hán đã nói, lúc hán tới đó, đồ vật còn lại trong mộ thất thật sự không còn nhiều nữa.

Lương Hiếu Vương năm đó vì đề phòng trộm, có thể nói là phá núi để mở rộng, xuyên đá để che giấu, công trình dày đặc rộng lớn, khiến người đời sau đều nhìn mà than thở.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn không ngăn được sự nhiệt tình của người trộm mộ.

Trên đời này chỉ cần nơi nào có mộ táng, nhất định sẽ có thủ đoạn đào mộ!

Người đầu tiên đào mộ Lương Hiếu Vương Lăng chính là Tào Tháo, theo sách sử ghi lại --- “Tháo dẫn binh nhập Đãng, phát hiện mộ Lương Hiếu Vương, phá quan, thu kim bảo mấy vạn cân!”

Đơn Phi đối với những chuyện này đều rất rõ ràng, nhưng lại không ngờ Tào Quan chính là người chủ trì trận thịnh yến của kẻ trộm mộ này.

Nhưng Tào Quan vì sao lại đề cập Lương Hiếu Vương Lăng? Tào Quan đương nhiên không phải là vì khoe khoang!

Hồi lâu, Tào Quan cuối cùng cũng nói: - Ngươi nếu như đã từng tới chỗ đó, thì nên biết chỗ đó có một thông đạo kỳ quái.

- Tam Gia muốn nói là đường Hoàng Tuyền? Đơn Phi lần này không chút do dự.

Trong truyền thuyết, Lương Hiếu Vương cùng Hoàng hậu có thể nói là phu thê tình thâm, cho dù phải chết, vẫn không quên thể hiện sự ân ái cho người đời sau xem, ở giữa Lương Hiếu Vương Lăng và Hoàng hậu mộ táng, có một thông đạo ngầm dưới đất, được gọi là đường Hoàng Tuyền.

Người đời sau nhìn thấy, đều nói đây là nơi thuận tiện để cho linh hồn sau khi chết của Lương Hiếu Vương cùng Hoàng hậu hẹn hò, đây cũng là nguồn gốc cách gọi đường Hoàng Tuyền ở đời sau.

Tào Quan trong bóng đêm dường như vẫn ngắm nhìn Đơn Phi, hồi lâu lắm lắm nói: - Tiên sinh nói không sai, kiến thức của ngươi so với rất nhiều Mặc Kim Giáo Ủy phong phú hơn rất nhiều. Nhưng chỉ sợ ngươi không biết hai chuyện.

- Mời Tam gia nói.

Lần này Đơn Phi thật sự có hứng thú, dù sao Tào Quan cũng là người trộm mộ đi vào Lương Hiếu Vương Lăng sớm nhất, nhất định sẽ có phát hiện khảo cổ đặc biệt.

- Chuyện thứ nhất là... Lương Hiếu Vương không phải chết do hết tuổi thọ, mà là chết bất đắc kỳ tử.

Tào Quan thần nhiên nói.

Đơn Phi ngăn ra: - Chuyện này ta cũng biết, theo ghi chép, lúc ông ta săn thú... Hắn nói tới đây, trong ngực bỗng dưng kịch liệt nhảy dựng.

Căn cứ theo ghi chép về cái chết của Lương Hiếu Vương, lúc săn bắn ở Lương Sơn phương bắc, có người dâng lên một con trâu, chân trâu mọc ở trên lưng, Lương Hiếu Vương cảm thấy chán ghét, tâm tình khó chịu, sau đó rất nhanh thì sốt cao đột ngột, qua vài ngày liền chết rồi.

Chuyện này Đơn Phi trước giờ vẫn không có đào sâu nghiên cứu, nhưng hôm nay hắn vừa mới nhìn thấy ông đầu hổ, đã cùng Triệu Đạt đàm luận quái vật ở thôn Đình gia, bỗng dưng lại nhớ lại chuyện này, khó tránh khỏi trong lòng quái dị.

Chân trâu mọc ở trên lưng, cái đó chẳng phải là một loại biến dị sao?

Triệu Đạt đối với chuyện này vẫn luôn giữ kín như bưng, Tào Quan nói tìm kiếm Trường Sinh Hương, đề cập Lương Hiếu Vương Lăng và cái chết của Lương Hiếu Vương, trong chuyện này chẳng lẽ có liên hệ gì đó?

Tào Quan mỉm cười nói: - Xem ra ngươi cũng không phải là chuyện gì cũng biết. Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết một chuyện, Tào Tư Không đào Lương Hiếu Vương Lăng đương nhiên là vì quân lương, nhưng ta tiến vào Lương Hiếu Vương Lăng là vì muốn nhìn một chút thi thể của Lương Hiếu Vương và Hoàng hậu.

Toàn thân Đơn Phi đột nhiên có chút phát lạnh.

Hắn vốn chỉ cùng Tào Quan thảo luận nghiên cứu về vấn đề học thuật, nhưng bỗng dưng từ trong giọng nói của Tào Quan nghe được chút quỷ dị khó

mà nói rõ được.

- Ta rất muốn nhìn một chút... Bọn họ sau khi chết có phải thật sự còn có thể gặp lại. Giọng nói Tào Quan âm u, trong bóng đêm không ngờ mang chút run rẩy.

Đôn Phi trong lúc nhất thời cũng bị truyền nhiễm, sau một lúc lâu mới nói: - Kết quả ra sao, ông nhìn thấy gì?

Hắn biết rằng Tào Quan nhất định có phát hiện, nhưng hắn không ngờ Tào Quan cho hắn một đáp án mà nằm mơ cũng không nghĩ ra.

- Ta cái gì cũng không thấy.

- Người nói cái gì? Đôn Phi khó có thể tin, không tin Lương Hiếu Vương Lăng cũng không có quan tài giống như thạch thất mà hắn đã đi qua, hỏi ngược lại: - Ông tại sao cái gì cũng không thấy?

Tào Quan u lãnh nói: - Người ngoài truyền lưu, bọn ta vào Lương Hiếu Vương Lăng, phá quan tài, cướp đoạt kim bảo. Trên thực tế, kim bảo đích thật là vô số kể, nhưng bên trong quan tài của Lương Hiếu Vương và Hoàng hậu cái gì cũng không có.

- Không có châu báu? Đôn Phi chần chừ hỏi một câu, thấy Tào Quan không đáp, Đôn Phi rốt cục nói:

- Thi thể cũng không có?

Tào Quan chỉ trả lời hai chữ: - Không sai!

Đôn Phi không rét mà run, nghe Tào Quan bổ sung một câu: - Có lẽ phải nói là còn có chút đồ vật...

- Đó là cái gì?

- Một chút tro tàn do đốt hương để lại!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bộ công cụ.

Lầu các u ám không thấy ánh mặt trời, Đôn Phi ở trong đó vẫn luôn có cảm giác giống như ở trong phần mộ vậy, nghe lời Tào Quan nói, hắn dường như hóa thân thành Tào Quan.

Lương Hiếu Vương phá núi để mở rộng, hắn liền xuyên núi mà vào tới bên cạnh quan tài của Lương Hiếu Vương, trong giây phút mở ra quan tài, nhìn thấy châu báu trân quý đầy trước mắt, duy chỉ không thấy Lương Hiếu Vương.

Loại cảnh tượng này cho dù chỉ là tưởng tượng, Đôn Phi cũng cảm thấy run sợ.

- Ta lúc đầu ngạc nhiên khó có thể tin.

Thanh âm của Tào Quan trong bóng đêm chẳng những run rẩy, còn có chút kích động: - Sau khi xác định mộ thất trước đó chưa từng bị khai quật, ta lập tức theo đường Hoàng Tuyền đi tới mộ thất của Lương Hiếu Vương hậu, tự mình động thủ mở ra quan tài của Lương Hiếu Vương hậu.

- Cũng không có thi thể? Đôn Phi đoán được kết quả, nhưng vẫn là có chút không tin.

Tào Quan chậm rãi nói: - Nói một cách chính xác, bên trong quan tài chỉ còn lại có một chút tro tàn, tro tàn do đốt hương để lại.

Lầu các lại yên tĩnh.

Chẳng những yên tĩnh, còn làm cho người ta có chút rét lạnh.

Đôn Phi thật sự nghĩ không ra lý do Tào Quan phải biên ra câu chuyện này, nhưng vẫn là khó mà tin được lời nói của Tào Quan - Lương Hiếu Vương tiêu phí tâm huyết to lớn, chôn cùng vô số châu báu, bản thân và Hoàng hậu lại không ở bên trong, đạo lý này bất kể nói như thế nào cũng không thông.

Trừ phi...

Trong đầu Đôn Phi ánh sáng chợt lóe, cau mày nói: - Ta tin tưởng lấy bản lĩnh của Tam gia, nhất định có thể biết bên trong có cửa ra khác hay không, có bị người trộm mộ khác nhanh chân đến trước hay không.

- Nếu người đi trộm mộ, người sẽ không cần châu báu, chỉ trộm hai cỗ thi thể?

Tào Quan một câu đã chặn tất cả khả năng của Đôn Phi, mí mắt Đôn Phi nháy nháy: - Vậy chỉ còn lại một loại khả năng cuối cùng... Bọn họ thành tiên rồi, bởi vậy không thấy bóng dáng?

Mọc cánh thành tiên nha.

Ngoại trừ loại nguyên do này, Đôn Phi thật sự nghĩ không ra lý do khác, bổ sung một câu: - Bọn họ dùng đương nhiên là Trường Sinh Hương mà Tam gia nói?

Đột nhiên có chút bật cười, Đôn Phi lắc đầu nói: - Không đúng.

- Không đúng chỗ nào?

Đôn Phi nghe khẩu khí của Tào Quan hiển nhiên đối với chuyện này tin tưởng không nghi ngờ, thậm chí việc lạ hàng năm đều có, gần đây đặc biệt nhiều, Tào Quan thoát nhìn tuy là không bình thường, nhưng vừa vào Lương Hiếu Vương Lăng không nhìn châu báu lại đi tìm thi thể, trước đó nhất định đã điều tra cặn kẽ, hơn nữa đối với chuyện Lương Hiếu Vương sử dụng Trường Sinh Hương đã biết từ sớm.

Loại điều tra này cũng không phải tin đồn vô căn cứ!

Nhưng hắn vẫn phát hiện một chút nghi hoặc: - Theo lẽ thường, Lương Hiếu Vương sau khi phong mộ, muốn đốt hương nhất định phải có người giúp đỡ, người nhìn thấy người đốt hương, hoặc là thi thể của người này không?

Tào Quan thờ dài nói: - Không thấy. Nhưng người đã biết nguyên nhân chết của Lương Hiếu Vương, sao lại không đoán ra huyền cơ trong đó?

Đôn Phi trầm tư một lát, rốt cục trả lời: - Tam gia muốn nói cái chết của Lương Hiếu Vương có khả nghi? Cái gọi là chết bất đắc kỳ tử chẳng qua chỉ là giả chết?

Tào Quan chỉ ừ một tiếng.

Đôn Phi cảm giác chuyện này khó mà tưởng tượng được, nhưng lại hợp tình hợp lý, lại nói tiếp: - Lương Hiếu Vương có lẽ chưa chết đã vào lăng mộ, sau đó đốt lên Trường Sinh Hương cùng Hoàng hậu thành tiên? Loại chuyện này, Lương Hiếu Vương đương nhiên không chịu mượn tay người khác để làm?

Đây là suy đoán theo lẽ thường, có cơ hội trường sinh, ai cũng sẽ không nhường cho người khác.

- Cho tới bây giờ, đây là khả năng duy nhất mà ta nghĩ ra! Tào Quan đưa ra định luận nói.

Đôn Phi lại trầm mặc xuống.

Thật lâu sau, hắn thở hắt ra: - Được, ta tin cách nghĩ của Tam gia, nhưng ta còn có hai điểm không rõ lắm. Mã tiên sinh vì sao tiến cử ta?

- Ta cũng không biết. Tào Quan lắc đầu nói: - Nhưng trên đời này nếu chỉ có lời nói của một người có thể làm cho ta tin tưởng, thì phải là Mã tiên sinh.

Người bị ông ta tẩy não quá sâu rồi.

Đôn Phi âm thầm lầu bầu một câu, lại hỏi: - Cứ coi như ta tin toàn bộ lời nói của Tam gia, cũng tin trên đời này có Trường Sinh Hương, nhưng ta căn bản không biết đi nơi nào tìm, thì giúp Tam gia như thế nào?

- Người không cần tìm, người chỉ cần đi theo ta là được rồi. Tào Quan thấp giọng nói.

Đôn Phi kháo cổ vô số, nếu không cần dùng tiền gấp, lúc trước cũng sẽ không nghĩ ra tay, hắn đối với mộ táng tâm thường thật sự không có hứng thú, lần này lại bị lời nói của Tào Quan kích phát ra hứng thú, lại cười nói: - Được, vậy ta liền đợi tin tức của Tam gia.

Hắn xoay người muốn đi, chợt nghe Tào Quan nói: - Người lại đây.

- Cái gì?

Đôn Phi có chút kinh ngạc, không hiểu dụng ý của Tào Quan, nhưng vẫn là chậm rãi sờ soạn đi thẳng về phía trước, mãi cho đến trước mặt Tào Quan dừng lại, nghe Tào Quan nói: - Người gần đây đặc tội không ít người?

- Ta cũng không biết sao lại thế này. Đôn Phi cười khổ nói.

Trầm mặc một lát, Tào Quan nói: - Ta chỗ này có vài món đồ vật người cầm lấy trước, để tránh chưa tìm được Trường Sinh Hương đã mất mạng.

Trong bóng đêm vang lên một tiếng soạt, có một rương gỗ tinh xảo đưa tới dưới chân của Đôn Phi.

Trong lòng Đôn Phi hơi vui mừng.

Hắn đi tới đây bày tỏ mục đích kỳ thật chính là cùng Tào Quan kết minh, hắn biết Tào Quan là người thông minh, bởi vậy vừa rồi hắn không nói gì liền đi.

Người muốn Trường Sinh Hương, đương nhiên là muốn trường sinh, nhưng người muốn trường sinh, trước tiên phải bảo vệ cái mạng của lão tử đã.

Biết Tào Quan trộm mộ nhiều năm, đồ vật lấy ra nhất định không thứ bình thường, Đôn Phi ngồi xổm xuống mở ra cái rương kia, liền phát hiện có ánh sáng u lam truyền ra.

Ngay chính giữa rương rõ ràng là một viên dạ minh châu tinh xảo.

Thứ này tuy không phải là công cụ dùng để giết người, nhưng cực kỳ hữu dụng khi tiến vào dưới đất, Đôn Phi âm thầm gạt đầu, cầm lấy dạ minh châu kia chiếu hướng bên cạnh rương.

Bên trái rương có chiếc ống đồng.

Đôn Phi âm thầm kỳ quái, không hiểu tác dụng của nó, cầm lên chưa kịp hỏi, chợt nghe Tào Quan giải thích nói: - Phá Thiên Tiễn, một ống chín mũi tên. Có thể bắn từng mũi, cũng có thể bắn một lần ba mũi, sau khi dùng có thể thu thập mũi tên sắt gắn lại vào trong ống.

Thời đại này còn có thứ tốt như vậy?

Đôn Phi cầm ống đồng kia, cảm giác rất là thần kỳ, trong lòng đột nhiên nghĩ đến --- ở trên núi bên ngoài thôn Đình gia nhìn thấy một đám người dùng mũi tên sắt đối phó quái vật, những người đó là thủ hạ của Triệu Đạt, chẳng lẽ bọn họ dùng cũng là cái này?

Tào Quan giống như nhìn ra sự hoang mang của hắn, thần nhiên nói: - Đây là do Mã tiên sinh chế tạo, Giáo Sư trong thành Hứa Đô, chỉ những Mạc Kim Giáo Úy và Phát Khẩu Trung Lang Tướng có công mới có thể sử dụng. Tào Công mặc dù tìm bậc thầy phỏng chế, trước sau không thể thành công, chỗ này của ta còn thừa một bộ không sử dụng, người lấy dùng trước đi.

Lại là lão đầu tử đó làm ra sao?

Lão đầu tử đó rốt cuộc còn có bao nhiêu bản lĩnh chưa lộ ra?

Nhưng lấy ra từ trong tay lão đầu tử, nhất định đều là đồ tốt.

Đôn Phi lập tức đem ống sắt để vào trong ngực, qua tay lại cầm lên một chiếc áo tơ màu đen, vốn muốn đặt câu hỏi, đột nhiên hai tay dùng sức giật một cái, chỉ cảm thấy hai tay có chút đau, áo tơ vẫn không tổn thương gì.

- Đây là tơ giáp phòng thân được làm bằng tơ do ô tằm Tây Vực nhả ra, có thể đỡ đao kiếm. Tào Quan tạm ngừng lại nói: - Nhưng người không có việc gì không cần đi thử.

Cái này ta đương nhiên hiểu.

Đôn Phi biết thứ này rất chắc chắn, đao kiếm chém không rách, liền biết thứ này mặc trên người cũng giống như áo chống đạn đơn giản. Nhưng căn cứ tri thức vật lý học, trừ phi người mặc chính là thép tấm hoặc là áo chống đạn được tạo thành từ tài liệu hóa chất công nghệ rất cao, nếu không loại quần áo này vẫn không cách nào phân tán ngoại lực, đau đớn khẳng định khó tránh khỏi.

Nhưng có thứ này so với không có mạnh hơn rất nhiều.

Đôn Phi lại đem áo tơ thu vào trong lòng ngực, cầm lấy một tiểu hồ lô nói: - Đây là cái gì? Đao thương được?

- Độc được. Tào Quan đơn giản rõ ràng nói: - Nếu người rơi vào tình huống thật sự không kiên trì nổi, dùng một chút bảo đảm người mất mạng rất nhanh.

Ta vẫn cảm thấy người cho ta những thứ này không phải để cho ta đề phòng kẻ thù, mà là muốn ta đi chịu chết.

Đôn Phi âm thầm lắc đầu, đem tiểu hồ lô thả trở về, bởi vì hắn phát hiện hơn phân nửa còn lại trong rương cũng không thiếu linh kiện làm bằng sắt, lấy ánh mắt chuyên nghiệp của hắn nhìn sơ, liền biết những thứ này hoàn toàn chính là thùng dụng cụ chuyên dùng để trộm mộ, linh kiện bên trong có thể tùy tiện ghép ra hơn mười loại công cụ hắn cần.

Xềng Lạc Dương ở chỗ Vương Đại Chuý kia không biết làm xong chưa, ta gần như quên việc này rồi.

Tuy nhiên có cái rương này, cũng không gấp dùng cái xềng kia của Vương Đại Chuý.

Tào Tam gia này không hổ danh là tiền bối giới đào đầu, đứng đối đạo lý muốn làm tốt việc thì phải chuẩn bị tốt dụng cụ linh hội đầy đủ nha.

Khép lại rương, Đôn Phi đơn giản một phen cầm lên, nói tạ ơn hướng bên ngoài lầu các đi ra, chưa tới trước rèm cửa, đột nhiên nghe Tào Quan nói:

- Đôn Phi...

Đon Phi dừng lại bước chân, không biết Tào Quan hôm nay còn muốn lái nhái cái gì, chợt nghe ông ta buồn bã nói: - Ngươi từng hối hận chưa?

- Đương nhiên. Đon Phi bật cười nói: - Là người làm sao lại không hối hận?

- Vậy ngươi sẽ làm thế nào? Tào Quan hỏi.

Đon Phi không hiểu vì sao Tào Quan lại hỏi vấn đề này, trầm ngâm một lát mới nói: - Là người ai không hối hận, chỉ cần sửa đổi là tốt rồi.

- Nhưng... Nếu như ngươi không có cơ hội sửa đổi thì sao?

Ngươi đây là ý gì?

Ta chẳng qua chỉ là nhất thời tham lam cầm nguyên cái rương, vẫn còn là ở dưới sự ngăm đe dọa của ngươi, ngươi nhà lớn nghiệp lớn, không đến mức uy hiếp ta như vậy chứ?

Đon Phi không rõ ràng cho lắm nói: - Tam gia, ta... không biết... ông có ý tứ gì.

Qua hồi lâu, Tào Quan mới nói: - Ngươi đi đi.

Đon Phi thờ phào một cái, vén rèm cửa lên đi ra lầu các, mới phát hiện đã tới hoàng hôn, màn đêm xanh nhạt từ từ tràn qua đem hắt bao vây chặt chẽ, quay đầu nhìn lại, ánh mắt của hắn xuyên không thấu lầu các, lại biết nơi đó không có ánh sáng, Tào Quan khẳng định vẫn còn tịch mịch ngồi ở chỗ kia.

Trong lầu các không ánh sáng, không có ban ngày, thậm chí không có đêm..

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Mong đợi..

Lúc Đon Phi lần nữa đi đến trước cửa tửu lâu, tinh thần phấn chấn, đương nhiên, đó là bởi vì hắn đã đem ô tâm tư giấp mặc vào trên người, mang đến một cảm thụ khác.

Mấy ngày này hắn nhìn như sống rất vui vẻ, trên thực tế thì hắn không thể có thêm con mắt sau đầu, nhưng hiện tại mặc dù sau đầu không có thêm con mắt, trước ngực sau lưng có thêm mặt tường, lại thêm Phá Thiên Tiễn trên tay, sau khi trải qua nghiệm chứng, phát hiện đây quả thật là bộ trang bị cần có để giết người diệt khẩu, trong lúc nhất thời tin tưởng tràn đầy.

Ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, trước giờ không nghĩ đến giết người, mọi người hòa hòa khí khí là tốt nhất, nhưng nếu có người muốn ám toán lão tử, ta không ngại ở sau lưng ngươi bắn một phát.

Đon Phi chưa kịp đứng vững, La Lão Đa đang lau mồ hôi đi tới: - Đon công tử... đồ vật đều chuẩn bị không sai biệt lắm, ngươi xem cái ghế hồ này làm có tốt không?

Tôn Vi và Trụ Tử ở phía bên kia đều mang theo hai cái ghế nhỏ lại đây, thân thiết nói: - Đon lão đại.

Có tiền chính là lão đại, có năng lực cũng thế.

Đám người Tôn Vi này lúc đầu thấy La Lão Đa đối với Đon Phi cực kỳ tôn kính, còn có chút không phục, nhưng đoạn thời gian trước lúc bọn họ vận chuyển thù du tới đây, Tào gia người ta tiền nhiều thế lớn, chưa bao giờ khát nợ khoản còn lại, liền làm cho bọn họ rất là cảm kích. Lại biết cái gì màn thầu, bánh bao, sủi cào, không ngờ đều là kiệt tác của Đon Phi, lại thấy trong tửu lâu từ chương quỹ cho đến tiểu nhị, ai cũng một mực cung kính đối với Đon Phi, không khỏi khâm phục Đon Phi.

Gia nô có thể làm bếp tốt nhất định là thợ mộc tốt.

Không những vậy, sau khi Tào phủ đích thân phái đại quân quét sạch thù du trên núi, bọn họ vốn tưởng sẽ thất nghiệp, không ngờ Đon Phi lại lập tức an bài chút chuyện để bọn họ đi làm, tìm người làm nhiều ghế hồ đem đến.

Lúc đầu bọn họ nghe nói ghế hồ gì đó còn rất kỳ quái, sau đó mới phát hiện chế tác cũng không phiền toái.

Đon Phi tiếp nhận một chiếc ghế hồ, mở ra xem một chút, rất là vừa lòng.

La Lão Đa một bên khen: - Đon công tử, ta phát hiện ngươi quả thực là kỳ tài trời sinh a, loại ghế hồ này lão hán ta trước kia chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng ngồi lên rất thoải mái, mấu chốt nhất chính là còn có thể tùy thân mang theo. Đon công tử có thể nghĩ ra thứ này, lão hán muốn không bội phục cũng không được.

Không phải chỉ là cái ghế xếp cùng loại với giường gấp thôi? Ông có cần khoa trương như vậy không?

Đôn Phi vuốt vuốt ghế xếp trong tay, khẽ mỉm cười.

Hắn đã sớm để ý Trung Nguyên hiện giờ vẫn còn lưu hành ngồi trên chiếu, còn biết người Trung Nguyên thời kỳ này vẫn còn có thói quen ngồi quỳ hoặc ngồi dạng chân.

Đây là do tập tục từ xưa tạo nên.

Trang phục của cổ nhân trước kia ít có đũng quần, mặc vào tự nhiên mát mẻ, nhưng khi ngồi xuống sẽ xuất hiện vấn đề, người trông tượng người mặc một cái quần không có đũng quần hai chân chia ra giống như người hiện đại thử xem, lúc đó thì muốn bao nhiêu lảng lơ thì có bấy nhiêu lảng lơ. Nghe nói năm xưa Mạnh lão phu tử cũng là nhăn nhó không được lão bà ở nhà tùy ý dạng chân, giận mà bỏ vợ, cũng bởi vì loại văn hóa trang phục này, mới dẫn đến loại ngồi quỳ quỳ quỳ cù cù của cổ nhân.

Nhưng bắt đầu từ Hán triều, trang phục có thiết kế thêm cái đũng quần này, lại thêm binh mã loạn lạc, văn hóa trang phục một năm thay đổi mấy lần, từ trên xuống dưới đều ý thức được vấn đề này, dần dần bảo vệ sự riêng tư, làm cho sự hưng khởi của giường gấp càng thêm thuận lợi.

Một bước nhỏ của ta, là một bước lớn của thời đại a.

Đôn Phi nghe được La Lão Đa khích lệ, âm thầm nhắc nhở chính mình --- thân là một nhân sĩ thành công, không thể vì được tán dương mà lảng lảng, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì thái độ khiêm tốn.

- La Lão Đa, ta chính là thích ông như vậy, nói chuyện rất chân thật.

La Lão Đa vội cười nói: - Ta trước giờ chỉ nói lời nói thật.

Đôn Phi thử ngồi xuống ghế hồ. Cảm thấy chiều cao vừa phải, Tôn Vi một bên nói: - Đôn lão đại, huynh cảm thấy ngồi như vậy tốt sao? Ta thấy người đọc sách cũng không phải ngồi như vậy?

- Người trời sinh chính là người đọc sách? Đôn Phi hỏi ngược lại.

Tôn Vi nói: - Lão đại, ta hiện giờ cũng không phải người đọc sách a.

- Vậy thì đúng rồi. Không có ai trời sinh biết đọc sách, cũng không ai quy định trời sinh nhất định phải ngồi như thế. Phong tục là có thể thay đổi, mà điểm mấu chốt nhất để thay đổi phong tục chính là... tiện lợi thực dụng, chỉ cần lúc dùng tiện lợi, lại không khó, mọi người nhất định sẽ thích. Đôn Phi ngồi trên ghế hồ, cảm thụ sự chỉ trở của người qua đường, chỉ bình thần đón nhận.

Lúc này phía trước từ lâu người qua lại như thoi đưa, người dùng com vẫn là đầu người chen lấn, phi thường náo nhiệt, nhìn thấy Đôn Phi như thế, khó tránh khỏi bàn tán xôn xao: - Hắn đang ngồi lên cái gì?

- Thoạt nhìn trông rất quái lạ.

Một đám người cổ đại chưa thấy qua thứ mới lạ, Đôn Phi sớm đã đoán được, cũng may chưa nói hắn giống như một con chó. Hắn biết cách tiếp nhận sự vật mới của người cổ đại và người hiện đại không có gì khác nhau, trước tò mò nghị luận, sau dùng thử mở rộng. Là người đầu tiên ăn của mà*, chắc chắn sẽ có người nói này nói kia, có gì lạ đâu. * Người đầu tiên dám làm một chuyện gì đó. Hắn không nói không rằng tuyên truyền trước cho ghế hồ một phen, đám người Tôn Vi thấy thế, cũng đều nói theo đem ghế đặt xuống rồi ngồi lên trên, ít nhiều có chút kiêu ngạo.

- Đúng rồi, chuyện của quán lẻ đường chuẩn bị tới đâu rồi? Đôn Phi cảm thấy Tam gia có thể xuất phát bất cứ lúc nào, biết mình ở từ lâu không còn nhiều thời gian, chuẩn bị đưa ra đại sát khí cuối cùng.

- Lão đại, bản vẫn đang gấp rút chế tạo, hiện giờ chỉ làm ra không đến mười cái. Tôn Vi nói.

Đôn Phi gật đầu, thầm nghĩ Tào Quan muốn tìm Trường Sinh Hương gì đó, Triệu Đạt thì sao, lúc tìm đến hắn còn lấy ong đầu hổ ra, có người đang gây chuyện, hai chuyện này có liên quan gì không?

Hắn đang trầm ngâm, thì nghe được Liên Hoa cách đó không xa bán màn thầu đột nhiên nói: - Hồ Đầu, sao để lại tới đây? Để khóc cái gì?

Đôn Phi quay đầu nhìn qua, nhìn thấy Hồ Đầu đang lau nước mắt hướng chỗ này đi tới, nhũn nhũn, đi qua nói: - Hồ Đầu, làm sao vậy? Lại mất tiền nữa sao?

Đứa nhỏ này vì một đồng tiền thiếu chút nữa dẫn phát một vụ án hung sát, nhưng từ sau chuyện đó, Hồ Đầu đối với hắn rất là thân thiết, tuy nhiên Hồ Đầu phần lớn thời gian đều đọc sách, ít khi cùng hắn gặp mặt.

Liên Hoa cũng lau tay một cái rồi chạy vội tới, quát lớn: - Đệ bây giờ không phải nên ở chỗ Tuân tiên sinh đọc sách sao?

- Tuân tiên sinh... Tuân tiên sinh... Hồ Đầu nức nở nói: - Ông ấy nói đệ không cần đi học nữa.

- Cái gì? Liên Hoa ngăn ra, khó hiểu nói: - Chúng ta không phải đã đưa tiền rồi sao?

Hồ Đầu nức nở nói: - Ông ấy nói có đưa tiền cũng không dạy, kêu đệ về sau không cần tới nữa. Tỷ tỷ, đệ... lần này không phạm sai lầm a.

Đon Phi một bên thấy thế, hơi nhú mày, chợt nghe xa xa có tiếng vó ngựa vang lên, chẳng qua lần này không gấp gáp, quay đầu nhìn qua, chỉ thấy đám người Tào Phi, Hạ Hầu Hành, Tuân Uẩn chính là đang hướng chỗ này đi tới.

Nhìn thấy Hồ Đầu khóc, Tào Phi, Hạ Hầu Hành ít nhiều có chút kỳ quái, nhưng cũng không để ý lắm, Tuân Uẩn lại cười lên: - Đon Phi... đã lâu không gặp, ta đối với ngươi ít nhiều cũng có chút thất vọng rồi.

Đon Phi thấy hắn nhìn Hồ Đầu liếc mắt một cái, khóe miệng mang chút cười đắc ý, lập tức hiểu ra.

Tiểu tử này đang đùa thủ đoạn.

Hồ Đầu ở chỗ Tuân tiên sinh gì đó đọc sách, đột nhiên không cho đọc, hơn phân nửa là tiểu tử này dùng ám chiêu.

Ta khinh!

Lão tử đối với Tuân Uẩn ngươi quá mức thất vọng, Tuân thị nói như thế nào cũng là sĩ tộc đại gia, đại gia phải có phong phạm của đại gia, xin ngươi xuất ra một chút khí chất quý tộc. Tuân Úc, Tuân Du đều là mưu sĩ kiệt xuất bên người Tào Tháo, dám chắc phong độ bất phàm, như thế nào Tuân Uẩn ngươi lại chẳng ra làm sao.

Trong lòng Đon Phi nổi lên lửa giận, vẫn còn có thể cười nói: - Ta đối với Tuân công tử thật ra rất kỳ vọng, đều nói Tuân công tử là hậu nhân của Tuân thị bát long, nói vậy học văn chắc chắn sẽ có, cũng tính là một tiên sinh, bất tài có mấy câu không rõ, kính xin Tuân công tử giải thích một chút!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Thịnh giáo

Cả con phố dài rất nhanh là yên lặng trở lại, thực khách trong lầu nhìn ra ngoài, dân chúng ngoài lầu đều dừng chân đợi trò hay lên đài.

Gần đây từ lâu Tào gia không chỉ thức ăn thơm ngon, mà ở lại từ lâu Tào gia còn có thể tám được một số chuyện, thật sự là vật đẹp giá rẻ, phù hợp túi tiền người dân một cách hiếm có.

Trên đường trên lầu, không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn tới, Tuân Uẩn cảm thấy có hơi bất an, hiển nhiên là không ngờ tên tiểu tử Đon Phi này lại hỏi như vậy. Từ khi bị Đon Phi khiêu chiến trước từ lâu Hạ Hầu gia, y ít nhiều cũng cảm thấy có chút căm phẫn.

Đon Phi tuy chỉ là để lại một câu nói khiêu khích, nhưng Tuân Uẩn làm sao mà không biết được, giới con nhà quan đều đang trông chờ xem kết quả cuối cùng. Y không giống như Tào Phi, có Quách Gia nên dễ dàng giải quyết tranh chấp. Cây tên này của y đã bắn ra rồi, làm sao có đường mà quay đầu lại cơ chứ?

Tuân Uẩn tuy không biết Đon Phi muốn làm cho hắn hối hận thế nào, nên vẫn nghiêm túc chờ chiêu, không ngờ Đon Phi như chẳng có việc gì xảy ra cả, Tuân Uẩn quyết định ra tay trước.

Y biết rằng bạn bè xung quanh Đon Phi, thấy Hồ Đầu đang học ở chỗ tiên sinh đang dạy cho Tuân gia, chỉ vì một lời nói là khiến cho Hồ Đầu không còn nơi để học.

Người của Tuân gia, đương nhiên là phải đứng về phía của nhau.

Hôm nay Tuân Uẩn tới đây, vốn định xem trò cười của Đon Phi, ai ngờ đâu Đon Phi không tức giận ngược lại còn thịnh giáo hắn. Y biết rằng tên tiểu tử này không có ý tốt, nhưng thâm nghĩ bốn công tử kiến thức uyên thâm, tiểu tử ngươi chẳng qua chỉ là một gia nô, học văn có thể lớn đến đâu cơ chứ, bốn công tử còn sợ bị ngươi hỏi mà không trả lời được sao?

Đon Phi thấy sắc mặt Tuân Uẩn biến đổi liên tục, thâm nghĩ nếu hôm nay lão tử không dạy ngươi một bài học, ngươi thật sự tưởng rằng lão tử ăn chay à.

- Bất tài nhớ Không phu tử từng nói qua một câu.

Tào Phi hơi hơi lắc đầu, nhưng Tuân Uẩn thì lại ha ha cười:

- Tiểu tử ngươi cũng xứng mở miệng nói lời của Không phu tử sao?

Đon Phi nói không nhanh không chậm:

- Bất tài không biết xứng hay không, nhưng nếu hôm nay tại hạ không hiểu, và Tuân công tử cũng không thể giải thích, thì tại hạ và Tuân công tử cũng khá xứng nhau đó.

Tuân Uẩn nghe ra ý giễu cợt của hấn, sắc hấn lạnh tanh, thì nghe Đôn Phi cất tiếng:

- Phu tử từng nói: đệ tử nhập tắc hiếu, xuất tắc lễ, cần nhi tín, phiếm ái chúng, nhi thân nhân. Hành hữu dư lực, tắc dĩ học văn. Câu nói này rốt cuộc có nghĩa là gì, vẫn mong Tuân công tử dạy ta.

Tào Phi khẽ động trong lòng, còn Tuân Uẩn thì sắc mặt trầm xuống.

Cả hai người đều là người khá giỏi văn thơ, Tào Phi vừa nghe lời Đôn Phi nói, đương nhiên biết Đôn Phi đang trích dẫn câu nói của Khổng phu tử. Chỉ là y thấy ngạc nhiên là tiểu tử này chẳng qua là một tên gia nô, tại sao kiến thức học thức đều vượt xa người thường?

Tuân Uẩn dù sao cũng là trưởng tử của Tuân Úc, sớm đã nghe nói qua những chuyện mà Đôn Phi đã làm, biết rằng miệng tiểu tử này sẽ không nói ra lời hay ý đẹp gì đâu, nói là thỉnh giáo, thực chất là một dao ném thẳng tới, nên nhất thời cũng chưa lên tiếng.

Chỉ có Hạ Hầu Hành là hai mắt sáng lên, chỉnh lý lại tóc tai, ha ha cười lớn và nói:

- Gia nô đúng là gia nô, bất luận thế nào, học vấn đúng là kém quá à.

Y cứ bị tổ hợp quyền của Đôn Phi đánh tới không có thời gian để thở nữa, nên trong lòng tràn đầy lửa giận, nhưng lại không thể làm gì Đôn Phi được.

Đôn Phi tuy là gia nô, nhưng là gia nô của Tào Hồng. Tào gia xử trí hấn thế nào không thành vấn đề, nhưng người khác muốn làm gì hấn, thì thế nào cũng phải dè chừng phản ứng của Tào Hồng.

Đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, đánh gia nô nhà người khác không khác nào đánh vào mặt chủ nhân, người bình thường làm sao có thể không suy xét kỹ hậu quả chứ? Theo như sử sách ghi chép, năm xưa có thương gia Hồ vực chỉ là lỡ tay giết chết một con thỏ trong vườn của trọng thần Lương Dục, kết quả truyền ra ngoài, liên lụy tới mười mấy người bị giết.

Thỏ đã như thế rồi, vậy thì con người càng như thế.

Sự việc đã khai ra hết, Hạ Hầu Hành một mặt phải cân nhắc về thân phận, một mặt kiêng dè Tào Hồng, nên không cách nào làm gì được Đôn Phi. Tuân Uẩn lấy chuyện chó chết làm có kiếm chuyện, Hạ Hầu Hành nghe xong đương nhiên cảm thấy khả thi, vốn tưởng rằng có thể dạy dỗ Đôn Phi một bài học nhớ đời, ai ngờ đâu trước có Trương Liêu làm chứng, sau có Triệu Đạt xuất hiện, Hạ Hầu Hành buộc phải từ bỏ.

Giết chó có vấn đề, nhưng thả chó cắn người thì bất luận thế nào cũng không đúng đạo lý.

Năm xưa Tào Tháo hai mươi ba tuổi là giết chết hoàng thân quốc thích không giữ lý lẽ. Bây giờ ông ta trấn giữ thành Hứa Đô, gừng càng già càng cay, càng biết được sự quan trọng của luật lệnh, đương nhiên là phải lập rõ ràng chi tiết từng qui tắc một, người vi phạm chắc chắn sẽ không được miễn lợi nào đâu.

Chuyện nào có Giáo Sự nhúng tay vào, đừng nói là Hạ Hầu Hành, ngay cả Tuân Uẩn cũng kiến nghị từ từ hẵng nói _ hậu quả ăn không được thịt dê ngược lại còn bị làm cho tanh hôi cả người, cả hai người đều biết rất rõ.

Hạ Hầu Hành không làm gì được hấn, cảm thấy khó chịu không nói nổi. Mỗi đêm y đều vô cùng thành kính hỏi thăm cả người nhà Đôn Phi rất nhiều lần. Những mỗi lần nhìn thấy Đôn Phi, dường như vẫn còn thấy trên mặt Đôn Phi có viết: ta chính là thích ngươi ghét ta, lại không làm gì được ta.

Hôm nay vừa thấy Đôn Phi thỉnh giáo, cả Thế Tử lẫn Tuân Uẩn đều á khẩu không thể trả lời. Hạ Hầu Hành cuối cùng cũng cảm thấy hành diện một phen, cao giọng nói rằng:

- Tiểu tử, để ta dạy cho ngươi, ý câu nói này của Khổng phu tử là: làm người lúc ở nhà phải hiếu thảo cha mẹ, ở ngoài phải tôn trọng huynh trưởng, hành vi cần trọng... Ừm, đó là nói phải giữ lời, bác ái dân chúng, thân cận người nhân nghĩa...

Y càng nói thì giọng càng nhỏ, cuối cùng cũng cảm thấy có chút không đúng, nhưng dưới ánh nhìn của tất cả bao nhiêu người, y chỉ có thể cắn răng nói tiếp:

- Nếu những điều này ngươi có thể làm được hết, thì có thể đọc sách học văn được rồi.

Đôn Phi vỗ tay cười nói:

- Hạ Hầu công tử nói chí phải.

Hạ Hầu Hành nhin không được sửa lại quai nón trên đầu, thì nghe Đôn Phi nói:

- Hạ Hầu công tử xác định Khổng phu tử nói: “yêu thương dân, gần người nghĩa”, chứ không phải là “yêu thương dân, mà cần người” sao?

Mặt Hạ Hầu Hành biến sắc.

Đon Phi không để ý tới y nữa, hần nhìn Tuân Uẩn cao giọng nói:

- Ta nghĩ Tuân công tử xuất thân danh môn thế gia, không lý nào Hạ Hầu công tử hiểu, mà Tuân công tử không hiểu đúng không?

Hần ngừng lại một lát, thấy Tuân Uẩn xanh cả mặt, mới nhàn nhạt nói:

- Không phụ tử cũng đã nói: hành hữu dư lực, tắc dĩ học văn. Cũng có nghĩa là, trong mắt Không phụ tử đều là nên học làm người trước rồi mới học làm văn. Bây giờ Hồ Đầu cầu học dưới nhà họ Tuân, hành vi không có sai sót nào hết, nhưng lại bị tiên sinh trong Tuân gia đuổi ra ngoài này. Không biết rốt cuộc Tuân gia dạy làm người thế nào, học làm văn thế nào? Bất tài thật sự không hiểu, vẫn mong Tuân công tử chỉ giáo!

Giọng hần oang oang, cả con phố đều im bật.

Đon Phi nói thì nghe rất phức tạp, nhưng tổng kết lại cũng chỉ có một câu: học văn vốn là để học làm người, người không biết làm người, thì học văn có nhiều đi chăng nữa thì dùng để làm cái gì nữa?

Liên Hoa tuy chưa từng đi học, không hiểu Đon Phi đang nói gì, nhưng nàng hiểu ý nghĩa trong câu nói cuối cùng của Đon Phi, nàng lớn tiếng nói:

- Hồ Đầu, đệ đừng khóc, Đon đại ca nói không sai. Đệ tới chỗ tiên sinh ngay cả đạo làm người cũng không biết cầu học, thì làm sao học được học văn, chi bằng đi theo tỷ tỷ học cách làm màn thầu còn hơn.

Có người bật cười, có người trầm ngâm

Tuân Uẩn sắc mặt tái mét, nhưng lại không cách nào phản bác lại.

Những đạo lý này y đương nhiên cũng có thể nói rất rành rọt, nhưng người trên đời này đều là như thế, có thể nói chưa chắc có thể làm, có thể làm thì cứ làm sai. Mà Đon Phi ngôn từ sắc nhọn, bắt ngay chỗ sai của y dùng lời của Thánh nhân đả kích, khiến y không thể nào phản công lại được.

Có tiếng vỗ tay vang lên, một người uể oải cười nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm, lâu lắm rồi không được nghe đạo lý nào hay như vậy.

Hần quang trong mắt Tuân Uẩn lóe lên một cái, y quay đầu nhìn qua, thì thấy Quách Gia mang guốc gỗ từ từ đi tới, đưa tay kéo cái ghế hồ bên cạnh Đon Phi qua rồi ngồi xuống, thờ phào ra một cách thoải mái.

Đon Phi thấy Quách Gia đột nhiên tới, hơi ngăn người ra, hần biết là tiểu tử này trông có vẻ phóng đảng không gò bó, nhưng học văn tuyệt đối không thua ai, nên lập tức nói:

- Quách đại nhân.

- A, không đúng.

Quách Gia lập tức phui tay, nói:

- Nên gọi là Quách đại ca mới đúng, chẳng phải chúng ta từng uống rượu chung với nhau sao? Có thể xem nhau là huynh đệ chứ?

Đon Phi thấy nụ cười âm áp của Quách Gia, trong lòng không khỏi âm lên:

- Quách đại ca, nếu đệ có chỗ nào nói không đúng, mong huynh chỉ giáo.

Quách Gia bật cười, lắc đầu nói:

- Nói đúng lắm, không khác mấy với ý của phụ tử. Nếu không Từ Hạ cũng đã không nói: sự phụ mẫu năng kiệt kỳ lực, sự quân năng trí kỳ thân, dư bằng hữu giao, ngôn nhi hữu tín, tuy viết vị học, ngô tất vị chi học hĩ.

Đon Phi cũng hiểu ý của y, câu nói này vốn chung một mạch nghĩa với câu của hần, cũng chính là lời Từ Hạ tiếp lời của Không Tử. Nó có nghĩa là: có người tuy khiêm nhường nói là không có học văn, nhưng làm người rõ ràng hơn ai hết, bởi đó vốn là một dạng học văn.

Quách Gia thờ nhẹ một cái, quay sang nhìn Tuân Uẩn sắc mặt chuyển xanh ngay lập tức, y nhướng mày nói:

- Trường Thiên, phụ tử cũng từng nói: học tắc bất cố, quá tắc vật đản cái, không biết Trường Thiên cảm thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Lầu Tào thị.

Ánh nắng chói chang, trước lầu đông người như biển.

Sắc mặt Tuân Uẩn lúc xanh, lúc trắng, y đột nhiên nói:

- Thế Từ, Bá Quyền huynh, chúng ta đi.

Y không nói gì thêm nữa, kéo cương ngựa, đi về phía lầu của Hạ Hầu Hành trước.

- Trường Thiên huynh, huynh đợi tôi với.

Hạ Hầu Hành thất vọng vô cùng, vội thúc ngựa đi theo. Tào Phi chỉ là cười cười, từ tốn thúc ngựa rời đi.

Đôn Phi khẽ động trong lòng, thăm nghĩa con người Quách Gia không tồi, y trích dẫn lời của phu tử, thật ra là muốn nhắc nhở Tuân Uẩn: người có học vấn không bao giờ cố chấp quyết giữ ý kiến của mình, càng không sợ sửa sai.

Tuân Kỳ tuy có ác ý với Quách Gia, nhưng Quách Gia lại nhắc nhở Tuân Uẩn, chỉ đang tiếc là thành kiến của Tuân Uẩn quá sâu nặng, xem ra nhất thời y vẫn chỉ ghi hận, chứ không hối cải rồi.

Quách Gia thấy vậy khẽ lắc đầu, sau đó quay lại nhìn Đôn Phi:

- Xem ra đệ hiểu ra rồi, nhưng y lại không hiểu, Hồ Đầu, đệ có hiểu không? Tại sao lại khóc nữa rồi, chẳng phải đã nói rồi sao, nam tử hán đại trượng phu, roi máu không roi lệ, ủy khuất chút xíu thì có là gì?

Hồ Đầu lau nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Đệ không thích chung màn thầu.

Liên Hoa đưa tay lên định đánh, nhưng Đôn Phi đã kéo tay nàng lại, hần cười nói:

- Không chung màn thầu cũng còn những việc khác có thể học, không cần nóng vội.

Đôn Phi thả tay Liên Hoa ra, cười và nói:

- Cô đừng có mắng Hồ Đầu hoài, nó chẳng qua chỉ là thằng bé, nghĩ gì thì nói gì thôi.

Liên Hoa nhìn bàn tay vừa nãy bị Đôn Phi cầm lấy của mình, cúi đầu nói:

- Đon đại ca, muội biết rồi, sau này muội sẽ không đánh nó nữa. Hồ Đầu, chúng ta đừng làm phiền Đon đại ca làm việc nữa.

Nàng không nói thêm gì nữa, kéo tay Hồ Đầu đi qua một bên.

Đôn Phi cười, thăm nghĩ Liên Hoa đúng là hiểu lý lẽ, nên quay sang Quách Gia nói:

- Quách... đại ca...

Lão tử kiếp trước cũng không lớn bằng ngươi, kêu ngươi một tiếng đại ca cũng không có gì:

- Sao hôm nay huynh có thời gian đến đây vậy?

Hắn nhìn hai chân của Quách Gia, thì thấy lần này hai chiếc vớ của y mặc đúng rồi, hắn rất muốn hỏi tại sao lần trước y chỉ mặc có một chiếc vớ, có phải là bị lão công nhà người ta đánh ra ngoài không, nhưng cuối cùng hắn vẫn im miệng không hỏi.

Quách Gia vỗ vỗ chiếc ghế dựa đang ngồi, cười hỏi:

- Cái này do đệ làm ra?

Tôn Vi đứng bên cạnh lần này chính mắt nhìn thấy Đôn Phi thỉnh giáo Tuân Uẩn tới mức người ta nói không nên lời, y vô cùng bất phục, nên nói:

- Đây là ghế dựa do Đon lão đại nghĩ ra, sau đó chúng ta tìm thợ mộc làm ra đó.

- Tặng huynh một cái được không?

Quách Gia không hề khách sáo.

Thấy mọi người người tròn tròn mắt ra nhìn mình, Quách Gia giải thích:

- Chiếc ghế dựa này vừa nhìn là thấy đơn giản thuận tiện, dễ mang vác. Quan trọng nhất là, bây giờ tiết trời chuyển lạnh, cứ ngồi quỳ trên chiếu, không chỉ chân quá lạnh không được khỏe, mà eo cũng không khỏe nốt. Huynh luôn nghĩ cách giải quyết chuyện này, chỉ là không được thông minh như Đôn huynh đệ.

Nói rồi Quách Gia lắc đầu thở dài, mông y như dính luôn lên mặt ghế:

- Thôi, cái này là của ta rồi. Đôn Phi, đệ đừng nói chuyện tiền nong với ta, nói tới tiền bạc mất cảm tình.

Lời này nên là ta nói mới đúng chứ?

Ngươi cướp lời thoại của ta rồi.

Đôn Phi lần đầu tiên thấy có người mặt dày mà nói tới như mình là một nai tơ, nên cũng không nói được thêm gì nữa, cuối cùng hắn chỉ đành cười nói:

- Tôn Vi, lập tức kêu Trư Tử làm thêm 10 cái ghế nữa, đưa đến Quách phủ, tính tiền của ta.

Tôn Vi vâng một tiếng, mới rời đi, nhưng bị Quách Gia kéo tay lại. Tôn Vi tưởng Quách Gia định cảm tạ, nên vội nói:

- Quách đại nhân không cần khách sáo.

Mặt già của Quách Gia dường như ứng đỏ, cuối cùng vẫn nói:

- Ngươi biết chỗ ở của ta chứ?

Tôn Vi xém chút té xỉu.

Đội dận dò xong Tôn Vi, Quách Gia mới hoàn toàn yên tâm, y cười nói:

- Đôn huynh đệ, đệ xem cũng đã trưa rồi, ta vẫn còn chưa dùng cơm, không thì... ta mời đệ, nhưng đệ nhất định sẽ không đồng ý, đúng không?

Đôn Phi cảm giác tên này có lẽ đã tốn quá nhiều tiền vào việc cắt tỉa và chăm sóc cái đầu của mình, nên mới tính toán như vậy. Hắn mỉm cười nói:

- Khách quý như Quách đại ca, nể mặt tới đây dùng cơm, làm sao có thể để huynh mời chứ?

Quách Gia rất là tán thưởng.

Đôn Phi thấy bên Tôn Vi đã dận dò xong xuôi, lập tức kêu y qua đây:

- Lấy một bộ bàn ghế dùng cho quán ăn lẻ đường đến đây.

- Đặt ở đâu?

Tôn Vi thắc mắc.

- Quán ăn lẻ đường, đương nhiên là đặt bên đường rồi.

Đôn Phi cười nói:

- Quách đại ca nể mặt, hôm nay đệ cũng chuyên làm một nồi lẩu thật ngon cho Quách đại ca.

- Cái gì?

Dù cho là Quách Gia có hiểu biết nhiều đến đâu, nhưng nghe một danh từ mới như thế cũng không kịp phản ứng.

Đôn Phi không giải thích nhiều. Hắn đích thân vào nhà bếp lấy nguyên liệu. Bọn Trì Hoắc thấy là Đôn Phi, đương nhiên là toàn lực ủng hộ. Huống hồ sớm từ trước đó, Đôn Phi đã từng đề cập qua với bọn Trì Hoắc về kế hoạch này của hắn. Lần này đột ngột đưa ra trước mắt mọi người, xem như lại một nỗi tiếng của tửu lâu Tào gia, đương nhiên là phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Không lâu sau, bọn Tôn Vi đã bày sẵn bàn ghế.

Thời cổ đại trước Tùy Đường, đa phần là theo chế độ chia ra ăn, cũng có nghĩa là mỗi người một cái bàn, bàn ăn nhẹ và thấp. Còn cái bàn mà lần này Tôn Vi chuẩn bị gần giống với bàn ăn được dùng cho nhà hàng ở thời hiện đại, chỉ là chính giữa nó có cái lỗ.

Tôn Vi lấy một cái lò sắt đặt dưới bàn, bỏ than củi đã cháy hồng vào đó, sau đó lại đặt một cái nồi đồng lên trên.

Quách Gia ngồi trên ghế thêm nhỏ nước dãi, gặt đầu liên tục:

- Chuyến này không uống, chuyến này không uống rồi.

Đợi tới khi Đôn Phi đổ nước lèo đã chế biến xong vào trong nồi, chẳng lâu sau nước lèo sôi ùng ục, nhất thời mùi hương lan tỏa ra xa, có thể nói là cả con phố đều ngửi thấy mùi hương.

Quách Gia không đợi Đôn Phi mời, sớm đã chủ động kéo ghế dựa qua ngồi xuống, so độ cao, y không nhận được khen ngợi:

- Thì ra chiếc ghế này và chiếc bàn này là một bộ.

Y đang nghĩ xem là thế nào để Đôn Phi tặng thêm cho mình một bộ bàn qua đó nữa, tốt nhất là tặng thêm cái nồi đồng và lò lửa, chỉ là nhất thời bị mỹ vị hấp dẫn, nghĩ không ra có nào hết.

Đôn Phi cười nói:

- Chi e là Quách đại ca không quen ăn như thế.

- Sao mà không quen.

Quách Gia quen tới nồi nước bọt chảy ròng ròng luôn:

- Nói thật lòng, huynh không quá quen với việc ăn chia bàn, cái bàn này tốt quá rồi, mấy người bạn ngồi chung với nhau, ăn ăn uống uống, thật thoải mái.

Đôn Phi không ngờ Quách Gia lại chấp nhận cách ăn này nhanh như vậy, hẳn thầm nghĩ đại ca người chỉ cần miễn phí là quen hết đúng không?

Hắn mỉm cười không nói, rồi cho đồ gia vị được làm từ trái thù du vào một cái chén, đưa tới trước mặt Quách Gia, thấy người trên cả con phố đều bị hấp dẫn tới cái bàn này, ai nấy cũng quay đầu lại nhìn, chỉ chỉ trỏ trỏ, không khỏi ngậm đắng ý.

Quách Gia dùng của hắn mười chiếc ghế dựa, hắn đương nhiên phải lấy lại vốn từ trên người Quách Gia rồi.

Nói thế nào Quách Gia cũng là máy chiến đấu trong đám smart, lại còn là VIP trong số máy chiến đấu. Ở thời đại này y còn là một V lớn đương đại, Đôn Phi sống ở thời đại đó đương nhiên biết rõ hiệu ứng danh nhân là như thế nào rồi.

Đặt quán ăn bên lề, sau đó mời một đại V qua đây ủng hộ, phí thù lao nói thế nào cũng phải mấy vạn chứ, bây giờ chỉ cần mười cái ghế dựa và một bữa cơm, quá đáng giá đi!

Bên kia Quách Gia chỉ là đang tính toán xem làm sao để có thêm một bộ thiết bị như thế này ở nhà, hoàn toàn không ngờ mình ngầm bị Đôn Phi lợi dụng một phen. Đợi sau khi nghe xong Đôn Phi giải thích xong, y trung vài cái một lát thịt dê được cắt rất mỏng vào trong nồi lẩu, rồi lấy ra nhúng vào chén gia vị sau đó bỏ vào miệng.

Quách Gia nhắm mắt lại nhai nhai vài cái, đầu gật liên tục, rồi đột nhiên mở mắt ra nói:

- Đúng rồi, đệ nói đây là cái gì?

- Nếu khó nhớ quá ta cứ gọi là lẩu là được.

Đôn Phi bổ sung một câu:

- Lẩu Tào thị!

Quách Gia giờ ngón tay cái lên, tán thưởng liên tục:

- Hay, hay, Đôn huynh đệ giỏi bản lĩnh.

Y ngừng lại, nhìn đĩa thịt dê một cái, trông như muốn thêm một đĩa thịt dê nữa, chỉ là ánh mắt hơi nhướng lên, nhìn về phía xa và nói:

- Nếu Trương Tướng Quân đã tới rồi, sau không qua đây dùng lẩu chung?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chiến tranh và tử lâu .

Đôn Phi cảm thấy khả năng tiếp nhận sự vật mới của Quách Gia còn nhanh hơn cả người hiện đại, nhanh như vậy là đã có khái niệm cùng ăn lẩu rồi. Hắn

quay đầu lại nhìn, thì thấy Trương Liêu đang đứng sau hắn không xa. Đôn Phi cười nói:

- Trương đại ca đến rồi, ngồi ăn chung đi.

Trương Liêu dường như có chút do dự, y đi tới bên Đôn Phi gật đầu một cái chào hỏi, rồi ôm quyền nói với Quách Gia:

- Trương Văn Viễn gặp qua Tể Tùu đại nhân.

Y lâu nay luôn là người cẩn trọng, tới tìm Đôn Phi nhưng thấy Quách Gia ở đây, nên khó tránh do dự.

Quách Gia bây giờ có thể nói là tâm phúc của Tào Tư Không. Trương Liêu y chẳng qua là một tướng hàng, tuy có chiến công, nhưng làm sao dám ngồi chung một chỗ với Quách Gia?

Quách Gia bật cười:

- Văn Viễn hà tất khách sáo như thế, mời ngồi, mời ngồi, Phụng Hiếu đang có việc muốn thỉnh giáo, hiếm khi có nồi tốt phối thịt ngon, đồ nhắm ngon phối tương tài, hôm nay xem ra vận sự đã xong, chỉ thiếu rượu ngon thôi.

Trương Liêu có chút không thoải mái, ngồi xuống sát bên cạnh Đôn Phi, khó tránh khỏi phải nhìn những sự vật mới như ghế dựa, nồi lẩu một cái.

Đôn Phi vừa nghe Quách Gia cần rượu, sớm đã kêu tiểu nhị tới, dọn dờ hai cái. Không lâu sau, tiểu nhị lấy một vò rượu tới, Quách Gia mừng lớn, dùng tay mở bưng phong ra, chỉ ngửi một cái là nói:

- Đạo Mễ Thanh ba năm do Hội Kê sản xuất, không ngờ ở đây cũng có, rượu ngon.

Tiểu nhị giơ ngón tay cái lên, hiển nhiên rất khâm phục Quách Gia biết phân biệt rượu ngon.

Quách Gia đích thân rót đầy chén rượu cho Đôn Phi và Trương Liêu. Cả ba giờ chén lên cùng một cái, cũng không nhiều lời. Y uống cạn một chén trước, sau đó mời gọi Trương Liêu, Đôn Phi cùng trụng đồ ăn, ăn rất là vui.

Trương Liêu vốn có vài phần bất an, nhưng sau khi mấy chén rượu xuống bụng, lại thấy Quách Gia nói cười vui vẻ, tuy thắc mắc tên tiểu tử Đôn Phi làm thế nào lại có quan hệ với Quách Gia, y cuối cùng cũng không còn quá gò bó, cùng hai người khác có nói có cười.

Đôi đũa trong tay Quách Gia nhanh như gió, chẳng mấy chốc đã xử hết hai đĩa lớn thịt dê. Y ợ một cái thật no mới hơi đặt đũa xuống, nhắm nháp miếng rượu và nói:

- Nghe nói Văn Viễn mới từ Hà Bắc chuyển về, không biết tình hình chiến trận ở đó thế nào rồi?

Trương Liêu cũng đặt đũa xuống, Quách Gia vội nói:

- Vừa ăn vừa nói cũng được, huynh ngừng đũa rồi, tôi cũng không dám xin Đôn Phi thêm đĩa thịt nữa.

Đôn Phi cười, cảm giác Quách Gia nhìn ra sự gò bó của Trương Liêu, cố tình hòa hoãn bầu không khí.

Trương Liêu ho khan một tiếng, nói:

- Mặt tướng... uhm, Nghiệp Thành tấn công đã lâu nhưng vẫn không được, Văn Viễn phụng mệnh của Tư Không đại nhân, cùng Nhạc Tượng Quân rút về Âm An ở phía đông nam Nghiệp Thành, di dời dân chúng ở đó tới Hà Nam, mấy ngày trước mới quay về phúc mệnh với Tư Không đại nhân.

Y thấy Quách Gia cứ gọi y bằng tên tự, thăm nghĩ người ta đã nhiệt tình như vậy, nếu mình còn quá khách sáo thì thật sự là có chút không biết điều, nên cũng thay đổi tự xưng.

Đôn Phi vừa nghe cuộc đối thoại của hai người, là biết họ đang nói tới chiến sự Hà Bắc. Bây giờ Viên Thiệu mất do bị bệnh, Tào Tháo đang khai chiến với mấy đứa con của Viên Thiệu ở Hà Bắc. Chỉ là Nghiệp Thành công hoài không đổ, sử sách ghi chép Tào Tháo chính là nghe theo kiến nghị của Quách Gia, tạm thời quay về Hứa Đô, để cho con trai thứ ba Viên Thượng và con trai thứ nhất Viên Đàm của Viên Thiệu nội đấu. Kết quả sự việc quả đúng như Quách Gia đã dự đoán, Tào Tháo vừa về Hứa Đô, Viên Thượng, Viên Đàm đã nhện không nổi đánh nhau loạn lên.

Nguyên nhân đánh nhau nghe có vẻ rất phức tạp, nhưng thực tế chẳng qua là giống trận chiến tranh đoạt tài sản của đám công tử nhà giàu thời hiện đại. Viên Thượng do vợ bé của Viên Thiệu sinh, nhưng nắm đại quyền, Viên Đàm thân là trưởng tử đương nhiên bất mãn, ngoại địch vừa đi, thế là lập tức nội loạn luôn.

Tào Tháo lệnh cho Trương Liêu cố gắng di dời hết nhân khẩu Âm An qua sông, chỉ là vì ba nước chinh chiến liên miên, nhân khẩu thật sự là thừa thớt quá mức, cũng có thể xem như đang tiến hành tồn trữ tài nguyên, chuẩn bị cho sự phát triển về sau vậy.

Đôn Phi hiểu rất rõ phương diện này, nhưng lại không chen miệng vào, chỉ là bỏ thịt bỏ rau vào trong nồi lẩu.

Quách Gia khẽ gật đầu:

- Có Nhạc Tướng Quân và Văn Viễn ra tay, Âm An có thể nói là nằm trong lòng bàn tay, chỉ là không biết Văn Viễn nhận xét chiến cục ở Nghiệp Thành như thế nào?

Trương Liêu chần chừ chốc lát, thấy ánh mắt khích lệ của Quách Gia, cuối cùng cũng lên tiếng:

- Viên Đàm, Viên Thượng bất hòa, Nghiệp Thành sớm muộn cũng sẽ bại, chỉ là... công thành vi hạ, công tâm vi thượng. Từ Không và Phụng Hiếu huynh dùng kế “rút cùi đáy nồi”, ngồi nhìn lưỡng hồ đấu nhau, viện trợ bên ngoài Nghiệp Thành dần cạn kiệt, trong thành thì hao tổn không ngừng, theo như ý của Văn Viễn, năm sau ta có thể công hạ Nghiệp Thành.

Bàn tay cầm đũa của Đôn Phi ngừng lại, cảm thấy có chút khâm phục Trương Liêu. Hắn biết rằng theo như lịch sử, Nghiệp Thành chính là được công hạ vào năm sau, nhưng hắn chẳng qua là biết trước tương lai, nhưng Trương Liêu thì là dự đoán ra đáp án chính xác. Thật đúng là “liệu địch tiên cơ” mà cổ nhân hay nói!

Quách Gia cười, lại uống một miếng rượu:

- Đôn huynh đệ thấy thế nào?

Đôn Phi ngần ra, sau đó cười nói:

- Quách đại ca thật sự quá đề cao đệ rồi, chuyện quân cơ đại sự như thế, đệ làm sao biết thấy thế nào chứ?

- Không đúng, không đúng.

Quách Gia lắc đầu nói:

- Phu tử có câu: ba người đi chung, ắt có một người sẽ là thầy ta. Huynh đương nhiên không dám tự so mình với phu tử, vậy thì ở đây ba người e là có hai người sẽ là thầy của huynh rồi.

Trương Liêu, Đôn Phi đều không nhịn được bật cười.

Quách Gia nhìn Đôn Phi, cười nói:

- Huynh thì rất muốn nghe xem ý kiến của Đôn huynh đệ thế nào?

Trương Liêu thấy Quách Gia kiên trì như vậy, thầm kinh ngạc trong lòng. Lúc y mới gặp Đôn Phi, kết duyên nhờ thịt cây, nói chuyện một phen mới cảm thấy Đôn Phi kiến thức bất phàm, sau đó biết đối phương chỉ là một gia nô, vừa kinh ngạc cũng khó tránh vó vài phần đáng tiếc.

Hàng tướng khó có tiền đồ, gia nô càng khó.

Nhưng y không ngờ một gia nô không tiền đồ này lại dám mắng Tuân Uẩn, cãi lời Thế Từ, thậm chí có thể xưng huynh xưng đệ với Quách Gia, khiến cho y cũng không khỏi thần phục người nào làm sao mà có gan làm như vậy.

Hôm nay thấy Quách Gia và Đôn Phi thân thiết vô cùng. Tuy nói Quách Gia có vài phần khách sáo, nhưng lại vô cùng xem trọng ý kiến của Đôn Phi. Điều này khiến Trương Liêu cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đôn Phi thấy cả hai người đều đang đợi hắn nói, thầm nghĩ đối diện với một kỳ sĩ mưu lược, một tướng tài quân sự, hắn vẫn không nên biểu hiện ra hết.

Bộ óc của người ta tuyệt đối không phải để trưng đầu, những gì sử sách ghi chép chỉ toàn ghi lại lời người ta nói, năng lực thật sự của người ta là xem xét thời thế thế nào sau đó đưa ra phán đoán.

Đôn Phi suy nghĩ một chút, rồi mỉm cười nói:

- Trương đại ca nói rất phải, đệ không hiểu chuyện chiến sự lắm, nhưng cảm thấy trận chiến ở Nghiệp Thành rất giống với trận tranh chấp giữa tâu lâu Tào thị và tâu lâu Hạ Hầu thị.

Trương Liêu ngần ra, thắc mắc hỏi:

- Nói vậy là sao?

Ánh mắt của Quách Gia nhòa lên, y chỉ nói:

- Cao kiến của Đôn huynh đệ là?

- Cao kiến thì không dám.

Đôn Phi làm bạn không nói vòng vo, hắn nói một cách chân thành:

- Tâu lâu nhà Hạ Hầu có đầu bếp cung đình trấn thủ, lại được Tào công xem trọng, vốn dĩ đã có ưu thế hơn tâu lâu Tào thị. Nhưng họ quên mất một

điều, từ lâu muốn câu khách, hấp dẫn người ăn nhất chính là thức ăn ngon rẻ đáng đồng tiền, mới được người ta thích.

Quách Gia đưa đũa gấp một miếng thịt lên, mỉm cười không nói.

Trương Liêu nhìn không được hỏi:

- Cái này có liên quan gì tới trận chiến ở Nghiệp Thành?

Đôn Phi cười nói:

- Tranh chấp giữa các từ lâu là như vậy, thế sự thật ra cũng là như vậy thôi. Vừa nãy Trương đại ca cũng đã nói, công thành vi hạ, công tâm vi thượng, từ lâu muốn có khách tới, nên chú trọng vào bản thân thức ăn trong tiệm, còn muốn được dân chúng thiên hạ ủng hộ, chủ yếu là ở người chấp chính.

Quách Gia đưa thịt vào miệng, khoe miệng cười cũng mang ý cười.

Đôn Phi từ tốn nói:

- Viên thị sớm đã mất lòng dân, Nghiệp Thành sụp đổ chỉ còn là chuyện sớm muộn, chỉ là cũng giống như chuyện làm ăn ở từ lâu vậy, hải lòng với hiện trạng sớm muộn cũng sẽ bị từ lâu khác thay thế, đạo trường thịnh không suy nằm ở chỗ không ngừng tiến bộ. Nghiệp Thành chẳng qua là cái mốc của Viên thị, nghe nói bên Hà Bắc còn không ít quân phản loạn đang hoạt động khắp nơi.

Trương Liêu càng lúc càng thay đổi cách nhìn về Đôn Phi. Y thăm nghĩ gia nô bình thường chỉ biết ăn cho sống qua ngày, đâu có suy nghĩ nhiều như vậy, không biết tâm mắt thế này của Đôn huynh đệ từ đâu mà có. Y chen ngang:

- Đôn huynh đệ nói không sai, bây giờ Hà Bắc có các dư đảng Hoàng Cân như Trương Yên, Tôn Kinh, tiếng tăm vang dội, thậm chí không thua binh sĩ Viên thị.

- Binh sĩ, Hoàng Cân thật ra phần lớn đều là dân chúng, nếu được no đủ, đâu cần phải cầm súng chống cự?

Đôn Phi nói tới đây, trong lòng đột nhiên dâng lên một bầu nhiệt huyết, hấn đột nhiên đứng dậy ôm quyền nói với Quách Gia:

- Quách đại ca, tiểu đệ và huynh cũng xem như biết nhau, không biết có thể xin huynh một chuyện không?

Quách Gia nhìn Đôn Phi hồi lâu:

- Huynh thấy đệ không phải là người thích cầu xin người khác, không biết đệ muốn cầu cái gì?

Đôn Phi nhìn thấy tia âm áp trong mắt Quách Gia, hấn trầm giọng nói:

- Đệ nghe nói trong quân của Tư Không có quân lệnh “không tha cho kẻ đầu hàng sau khi vây thành”.

Quách Gia chậm rãi gật đầu, lông mày hơi cau.

Đôn Phi từng chữ một nói:

- Đệ biết lời cầu xin này có chút quá đáng, nhưng có ngày Nghiệp Thành bị phá, vẫn mong Quách đại ca nói vài câu tốt đẹp với Tào Tư Không, tha cho dân chúng của Nghiệp Thành!

Ánh nắng chói chang, chiếu lên người Đôn Phi làm hấn cảm giác được hơi nóng.

Trương Liêu trước ngẩn ra ngạc nhiên, sau lại có vẻ cảm động, cũng đứng dậy như Đôn Phi, ôm quyền nói với ôm quyền nói Quách Gia:

- Văn Viễn cũng cầu như Đôn huynh đệ, vẫn mong Tể Từ đại nhân suy xét.

Quách Gia nhìn hai người hồi lâu, mỉm cười phẩy tay, nói:

- Thật ra chuyện này có thành hay không không ở ta...

Quách Gia ngừng lại, nhìn Đôn Phi, nhàn nhạt nói:

- Mà là ở Đôn Phi đệ đó!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hồ phụ sinh khuyến tử

Đon Phi sững sốt. Ngay cả Trương Liêu nghe được lời Quách Gia nói đều kinh ngạc khó tả.

Trong lòng Trương Liêu nóng lên, ông ta không nghĩ tới Đon Phi chẳng những nói đúng mà còn nhìn xa như vậy.

Vậy kẻ đầu hàng giết không tha!

Những lời này vốn là quân lệnh trong Tào doanh, do Tào Tháo tự mình ban lệnh. Chỉ vì quân lệnh này mà năm đó, Tào quân phá được Từ Châu tàn sát hơn mười vạn quân dân kháng cự. Kỳ thật, không chỉ Tào quân mà nhiều phiên quân tranh hùng khác đều yên lặng thực hiện luật bất thành văn này.

Lãnh huyết nhưng hiệu quả.

Hiệu quả nhưng tàn nhẫn.

Đon Phi vốn muốn từ chối nhưng không muốn làm cho Quách Gia, Trương Liêu xem thường, lúc này mới thuận miệng bàn luận đôi câu về tình thế Nghiệp Thành. Đối với thời đại này, hắn vẫn giữ vững nguyên tắc của mình.

Xa lạ mang phần quen thuộc, quen thuộc lại mang phần ngăn cách.

Khi tự tay giết Doãn lão đại, hắn cũng không có cảm giác sung sướng gì. Hắn đã nhìn thấy nhiều chiến tranh, trước nay lại yêu thích hòa bình. Khi đề cập đến Nghiệp Thành, hắn nghĩ đến vô số quân dân dân chúng ở trong đó gào thét, nhất thời nhiệt huyết dâng lên.

Cho một lời khuyên cũng tốt.

Nhưng hắn không nghĩ tới Quách Gia lại nói trọng trách cứu vớt dân chúng Nghiệp Thành ở trên người của hắn, dựa vào đâu lại nói vậy?

Trương Liêu biết rằng Quách Gia tùy tiện, nhưng chuyện lời miệng chưa từng nghe qua, không khỏi kinh ngạc nói: - Tể Tửu đại nhân... Những lời này....

- Chuyện này không chỉ phải xem Đon Phi, còn phải xem Văn Viễn. Quách Gia khẽ mỉm cười, không chờ nói gì nữa, liền nghe một người lạnh lùng nói: - Quách Tể Tửu uống nhiều quá rồi? Chuyện Nghiệp Thành chỉ có Tư Không mới có khả năng làm chủ, khi nào thì cần đến phiên một hàng tướng cùng một gia nô lên tiếng? Đừng hai người bọn họ, cho dù là Quách Tể Tửu cũng không chen vào được!

Quách Gia vừa nghe giọng nói, hai hàng lông mày nhướng lên, thả bát rượu xuống ghế, chấp tay cười nói: - Hạ Hầu Tướng Quân có rảnh, có thể uống chén rượu chung không.

Trương Liêu sớm đứng dậy, thi lễ nói: - Hạ Hầu Tướng Quân.

Đon Phi ngẩng đầu nhìn lại, trông thấy một người cười ngửa đứng dưới ánh nắng thu, ánh trời chiều lồng lộng trên thân thể to lớn của ông ta quả thực là khí phách kinh người.

Có thể làm Quách Gia, Trương Liêu như thế hiện giờ chỉ có hai người —— Hạ Hầu Uyên, Hạ Hầu Đôn.

Là Hạ Hầu Uyên!

Đon Phi liếc mắt một cái liền nhận ra, đơn giản là người nọ cặp mắt như đèn, rõ ràng không mù, Hạ Hầu Đôn là mù một con mắt đấy.

Khoảng khắc nhận ra thân phận của đối phương, hắn lập tức đứng dậy chấp tay, nhưng không có chào hỏi.

Hạ Hầu Uyên tại sao tới nơi này, chẳng lẽ là bởi vì Hạ Hầu Hành? Đừng nhìn bên ngoài cha mẹ uy phong nghiêm nghị, nhưng con cái có chuyện, có cha mẹ nào mà không quan tâm đâu?

Đon Phi hắn gần đây bức cho Hạ Hầu Hành không thở nổi, Hạ Hầu Uyên thấy hắn làm sao thoải mái? Đon Phi cảm giác chính mình gần đây đã đắc tội con nhà quan rồi, nhưng đó là bất đắc dĩ, nếu như không tìm đường chết, đối với tầng lớp nắm quyền này tránh được thì nhanh tránh tốt hơn.

Đon Phi đứng đó lo nghĩ, Hạ Hầu Uyên nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, chỉ liếc xéo Trương Liêu, lập tức nhìn về phía Quách Gia nói: - Quách Tể Tửu thật có nhã hứng, thân làm quân sư của Tư Không đại nhân nhưng lại ngang nhiên ở đường cái uống rượu mua vui, còn ra thế thông gì?

Quách Gia cười nói: - Hạ Hầu tướng quân nói sai rồi, người xưa có câu —— thực sắc tính dã*, bất luận bận bịu, thì cũng vẫn phải ăn cơm. Chỉ là uống rượu là có, còn mua vui thì oan cho Phụng Hiếu rồi, thời điểm dùng cơm Phụng Hiếu và Trương Tướng Quân đang đàm luận quân tình, cũng không phụ sự ủy thác của Tư Không. *ăn uống sắc dục là bản tính Hạ Hầu Uyên nhìn vụn thịt giắt giữa kẻ răng già, lặng lẽ nói: - Khi Quách Tể Tửu uống rượu liền bỏ trí rõ ràng kết quả của Nghiệp Thành, không biết nếu như Tào Tư Không biết, có thể cho rằng mình nhờ vả sai người hay không?

Quách Gia cười nói: - Hạ Hầu Tướng Quân một lòng trung thành với Tư Không đại nhân không cần nói cũng biết, chỉ có điều không biết Hạ Hầu Tướng Quân đi tới nơi này là đi đánh giặc hay là dùng cơm?

Hạ Hầu Uyên ngăn ra.

Quách Gia mỉm cười nói: - Nếu như đánh giặc, Phụng Hiếu xác thực không dám nói xen vào, nếu mà dùng cơm, nơi này mới có món lẩu, xem như ngon nhất, Hạ Hầu Tướng Quân nếu nề mặt, Phụng Hiếu xin mời bữa cơm này.

Lúc gã nói chuyện đáng vẻ rất đau lòng, thoạt nhìn trước giờ chỉ ăn chùa, rất ít mời người khác.

Trong lòng Hạ Hầu Uyên không hài lòng, lãnh đạm nói: - Không dám khiến Quách Tế Từ tốn kém, nghe qua Quách Tế Từ hành vi tùy hứng, bản tướng quân còn không tin, hôm nay vừa thấy...

Ông ta chưa kịp nói thêm gì nữa, chợt nghe một người cười to nói: - Hôm nay vừa thấy, hóa ra so với Diệu Tài còn diệu tài hơn cơ.

Hạ Hầu Uyên hai hàng lông mày dựng lên, ông ta tự Diệu Tài, nghe tới người treu chọc như vậy, hiển nhiên không để ông ta vào mắt, sao có thể khiến ông ta không tức giận, nhưng vừa nghe thanh âm như chuông lớn kia, lập tức biết người đến là ai.

Thành Hứa Đô này ngoại trừ ít ỏi mấy người ra, chỉ sợ cũng không ai dám đối với ông ta càn rỡ như thế.

Người tới chính là Tào Hồng.

Tào Hồng và Tào Phúc dĩ nhiên cùng nhau mà đến, gặp Hạ Hầu Uyên nhìn lại, cười to nói: - Sao hôm nay thấy Diệu Tài lại nóng nảy hơn so với nồi lẩu này nhỉ, có muốn ở chỗ này dùng cơm hạ hỏa không?

Hạ Hầu Uyên hừ lạnh một tiếng.

Tào Hồng sớm nhảy xuống ngựa, đi nhanh tới trước mặt Quách Gia, nắm chặt tay của ông ta nói: - Quách Tế Từ tới nơi này uống rượu, thật sự là cho lão phu mặt mũi, cho dù phải mời Diệu Tài, cũng nên do lão phu đến mời mới phải.

Được, để cho tiểu tử này giảm khẩu khí một chút.

Đơn Phi đối với bản lĩnh ăn uống miễn phí của Quách Gia không thể không bội phục, chỉ thấy Tào Hồng nhìn qua Trương Liêu, lại cười nói: - Trương Tướng Quân, lão phu và người ngày thường ít có lui tới, không nghĩ người hôm nay lại vì mỹ thực Tào gia mà đến, thật sự là khiến cho lão phu không ngờ được. Về sau...

Lại đi qua vỗ vỗ bờ vai của Trương Liêu, Tào Hồng cười nói: - Người về sau cứ việc tới đây ăn cơm, ta cho người ăn đầy bụng.

Về mặt Trương Liêu như bánh bao, không nghĩ tới Tào Hồng đối với y lại thân thiết như thế, nhưng bất kể như thế nào cũng khó, lại nhìn sắc mặt của Hạ Hầu Uyên.

Trong lòng Tào Hồng thoải mái.

Lúc trước ông ta ta nghe Tào Phúc thua cả được đường, con giận này chưa trút ra được, đòi người không nên như thế —— không phải tranh giành cái bánh, ông ta và Hạ Hầu thị tranh đấu gay gắt rất nhiều năm, ý vào một đám huynh đệ họ Tào, hơi có ưu thế.

Nhưng cha là anh hùng mà nhi tử khốn khiếp, cái gọi là hổ phụ vô khuyển tử đều là chuyện hoang đường gạt người, trái lại cơ hội hổ phụ sinh khuyển tử lớn hơn. Tào Phúc trời sinh chậm chạp, trước sau đều bị Hạ Hầu Hành đè ép trên đầu, so ra kém Tuân Uân, Tuân Kỳ, chớ nói chi là đi so với Tuân Du.

Chính là một tên trên trời, một tên dưới mười tám tầng địa ngục a.

Tào Hồng bởi vì điểm này trước sau vẫn canh cánh trong lòng, bằng không cũng sẽ không nghe lời Đơn Phi, cho Tào Phúc một cơ hội.

Lão cha có giận nhi tử hơn nữa, nhưng thời điểm nhi tử muốn cố gắng, trong lòng lão cha vẫn sẽ có mong chờ.

Tào Phúc không giỏi, nhưng tiểu tử Đơn Phi này không kém a, tin tiểu tử kia một lần, cũng không thể nhìn con mình tiếp tục như thế.

Quả nhiên, Tào Hồng âm thầm quan sát từ lâu nhiều ngày, mắt thấy thực khách một ngày hơn một ngày, trong lòng vui mừng không cần nói cũng biết, nhìn Tào Phúc, Tào Hồng mỉm cười nói: - Con à, nghe nói con còn muốn mở cái dây chuyền gì đó.

Ông ta không hiểu cái gì dây chuyền, nhưng chung quy cảm giác Tào Phúc theo Đơn Phi vài ngày, dùng từ đều tỏ ra xa hoa rất nhiều, dây chuyền nha, bao hết cửa hàng trên con đường này vào trong tay Tào gia, thật khí phách.

Tào Phúc sớm đã được Đơn Phi nhắc nhở, lớn tiếng nói: - Cha, đúng vậy. Thực khách chính là miếng bánh ngọt đấy... Chúng ta nhất định phải bắt chính xác khẩu vị thực khách, cố gắng vượt lên hàng đầu.

Thực khách là miếng bánh ngọt hay sao?

Tào Hồng muốn đặt câu hỏi, nhưng cảm giác kiến thức không bằng đứa con, liên tục gật đầu nói: - Nói rất đúng, thực khách chính là miếng bánh ngọt đấy, phải đưa bọn họ dính chặt vào từ lâu Tào gia chúng ta. Nhìn qua sắc mặt rét run của Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng giống như mới phát hiện ông ta còn chưa đi, ra về khách khí nói: - Diệu Tài nếu thích, không bằng cùng ta đi lên lầu dùng cơm? Thuận tiện nói chuyện lệnh lang Bá Quyền có cao kiến gì không?

Hạ Hầu Uyên thoát nhìn hận không thể một đao bỏ Tào Hồng, đột nhiên khoe miệng mang chút mỉm cười nói: - Tào Từ Liêm, ngươi cho là mình có thể sẽ thắng?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Âm chiêu

Đon Phi gặp bộ dáng Tào Hồng trở nên như vậy, có mấy phần buồn cười, trong lòng càng nhiều hơn là cao hứng.

Hắn rất thích xem người một nhà vây tròn quanh nhau.

Nghe Hạ Hầu Uyên đột nhiên nói, trong lòng Don Phi khẽ động, ý thức được Hạ Hầu Uyên có thể sẽ có hậu chiêu, Hạ Hầu Uyên đương nhiên không phải người dễ dàng nhận thua.

Khanh đa đích nhi nữ tú từ nữ đích đa.

Từ xưa tới nay, câu này không thể nói là tuyệt đối, nhưng không ít người đều đi theo quy luật của nó, Tào Hồng hoà nhã, Hạ Hầu Uyên há không phải? Trận đánh cuộc này không thể chấn động thành Hứa Đô, nhưng lại dẫn đến không ít người quan tâm, Tào Hồng không muốn thua, Hạ Hầu Uyên làm sao lại muốn?

Tào Hồng nghe Hạ Hầu Uyên hỏi lại, đầu tiên là ngẩn ra, sau là cười ha hả nói: - Diệu Tài, không phải ta nghĩ có thể sẽ thắng, mà là ta nghĩ nhất định sẽ thắng. Nhất định!

Đánh giá bốn phía, Tào Hồng chỉ hai người Quách Gia nói: - Ngươi xem ngay cả Quách Tế Tửu, Trương Văn Viễn đều không có chỗ dùng cơm, còn phải ở mở tiệc bên ngoài, tửu lâu nhà ngươi có như vậy?

Quách Gia một ngụm rượu thiếu chút nữa lên lỗ mũi.

Trương Liễu buồn bực vì đầu dùng bữa, thiếu chút nữa nhảy vào trong nồi lửa.

Hạ Hầu Uyên cười lạnh một tiếng: - Một sâu rượu, một hàng tướng đáng là gì? Ông ta không đợi nói xong, chợt nghe có người cười nói: - Hạ Hầu Tướng Quân, như thế nào lại ở đây, chúng ta đang muốn tặng biển cho ngài, đừng phải ngài cũng thật đúng dịp.

Hạ Hầu Uyên sắc mặt lộ mỉm cười không dễ phát giác ghim cương ngựa lại cười nói: - Trương Thường Thị, tìm Diệu Tài có chuyện gì?

Tào Hồng trông thấy một gã vừa đen vừa béo giống như con vịt lão đảo lại đây, phía sau hai tiểu thái giám hợp lực mang đoạn biển dài, phía trên che giấu Tứ Xuyên, thấy không rõ mặt trên viết cái gì. Tào Hồng nhận ra cái tên đen béo là Trương Bàng, vốn là người trong cung, phụ trách sinh hoạt hàng ngày của Hoàng đế Lưu Hiệp, lúc này thấy cùng Hạ Hầu Uyên thân thiết, rốt cục ý thức được có chút vấn đề, nghênh đón cười nói: - Trương Thường Thị, ngọn gió nào đem ngươi thổi đến đây, đến, đến, đến, trên lầu xin mời.

Ông ta lại kéo Trương Bàng liền tha lên trên lầu.

- Ôi chào, ôi chào... Trương Bàng bị tha giống như một con chim cánh cụt, muốn gãy dựa, nhưng sao vượt qua được sức lực của Tào Hồng.

Hạ Hầu Uyên hai hàng lông mày dựng lên, phi thân xuống ngựa, một phen bóp chặt cổ tay của Tào Hồng cười lạnh nói: - Tào Từ Liêm, ngươi có biết xấu hổ hay không? Trương Thường Thị là đưa biển cho tửu lâu Hạ Hầu gia ta, cũng không phải là cho Tào gia ngươi.

Tào Hồng cảm giác Hạ Hầu Uyên đáng vẻ như muốn rút đao, rốt cục buông tay Trương Bàng ra, cười khan nói: - Diệu Tài làm gì nổi giận như thế.

- Ta xem là Tào Từ Liêm ngươi nổi giận mới đúng. Hạ Hầu Uyên không chút khách khí nói: - Chỉ sợ nhìn đến trên biển viết cái gì, ngươi càng muốn nổi giận.

- Trên biển viết cái gì? Trong lòng Tào Hồng căng thẳng.

Hạ Hầu Uyên khẽ vươn tay, giật xuống miếng gấm trên tấm biển, lộ ra vài cái chữ lớn —— Thiên hạ đệ nhất canh.

- Tào Tướng Quân, ngươi không biết.

Trương Bàng xoa cổ tay cười xòa nói: - Đầu bếp của tửu lâu Hạ Hầu Tướng Quân vốn là ngự trù trong cung, ngự trù kia không chịu nổi phiền não trong cung, cáo lão hồi hương. Thánh Thượng vẫn nhớ ngự trù kia làm một chén canh thịt dê, biết người chưa đi, lại được Hạ Hầu Tướng Quân giữ lại thành Hứa Đô, nhất thời cao hứng, viết vài chữ lớn ban cho tửu lâu của Hạ Hầu Tướng Quân.

Tào Hồng trong lòng nổi giận, thầm nghĩ Lưu Hiệp người sớm không ban, muộn không ban thường biển, lúc này đưa tới một tấm biển, xem ra quá vô si rồi.

Xưa nay lão đối với Lưu Hiệp không có quá nhiều kính ý, ngầm nhớ ngày đó nếu không phải Tư Không cùng lão từ đây đi đón người, người không phải chết đói thì chính là bị giết ở Lạc Dương rồi, nào có phong quang như hôm nay?

Tuy nhiên dù sao cũng là Hoàng đế tự tay viết, ý nghĩa cực kỳ bất đồng, Hạ Hầu Uyên mặt mày hồng hào, lôi kéo tay Trương Bàng thân thiết nói: - Thánh Thượng có tâm, cũng phải cảm tạ Trương Thường Thị tự mình đến đây.

- Hạ Hầu Tướng Quân khách khí, có thể đưa biển cho từ lâu Tướng Quân, là phúc khí của chúng ta. Trương Bng xem sắc mặt Tào Hồng tối đen, không dám nói cái gì nữa, định cất bước đi, lại bị Tào Hồng kéo lại: - Trương Thường Thị cần gì phải gấp gáp, uống chén nước cho bình tĩnh, trong cung sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia, không biết Thánh Thượng khi nào thì cũng viết một tấm biển đến từ lâu Tào gia đây này?

Trương Bàng từ chối không được, bắt đầu đi nói: - Tháng sau như thế nào?

Tháng sau hoa cúc vàng sớm héo rồi!

Tào Hồng hận không thể một quyền đem tên đen mập đánh thành mập mập chết bầm, Hạ Hầu Uyên cũng là đẩy bàn tay của Tào Hồng, cười nói: - Trương Thường Thị bên này mời.

- Chẳng qua một tấm biển thôi. Tào Hồng buột miệng.

Trương Bàng làm như chưa nghe, đi theo Hạ Hầu Uyên vài bước, Tuân Uẩn lúc này mới thúc ngựa đến, cao giọng nói: - Hạ Hầu bá phụ sao lúc này mới đến, Trường Thiên chờ người đã lâu.

Hạ Hầu Uyên không mặn không nhạt nói: - Làm sao?

Tuân Uẩn chỉ nhìn Hạ Hầu Uyên nói: - Trường Thiên nghe nói Hoàng đế ban thưởng biển, đêm chuyện này nói trong tộc, không ít con cháu Tuân gia có phần có hứng thú, đều muốn đến ném thử thiên hạ đệ nhất canh có mùi vị gì.

Tào Hồng sắc mặt xanh mét, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước từ lâu Hạ Hầu gia quả thực không ít người, một đám điệu bộ hình người dạng chó.

Hạ Hầu Uyên trông thấy, trên mặt lộ ra vài phần ý cười: - Làm phiền Trường Thiên hiền chất rồi.

Tuân Uẩn mỉm cười nói: - Tiện tay mà thôi, không cần phải nói. Không chỉ như vậy, phía nhà ngoại Tuân gia nghe nói 'Thiên hạ đệ nhất canh' thanh danh tốt, có không ít nhà có ý muốn mở hi tiệc ở từ lâu Hạ Hầu bá phụ. Nửa tháng nay thì có đến bốn năm nhà, mong rằng Hạ Hầu bá phụ cho phép.

Chẳng những Hạ Hầu Uyên sắc mặt hơi động dung, cho dù Tào Hồng đều là biến sắc.

Đôn Phi nhú mày, cũng không nghĩ tới tiểu tử Tuân Uẩn này còn có chiêu này, đặt ở thời đại này, bày ra tiếp thị cũng không thành vấn đề. Thế gia vọng tộc mạng lưới quan hệ tự nhiên rộng, Tuân Uẩn này vì đánh bại Đôn Phi hẳn, cũng coi như suy nghĩ nát óc.

- Trường Thiên hiền chất không tồi. Hạ Hầu Uyên cười ha ha, lớn tiếng nói: - Đến, đến, đến, từ lâu Hạ Hầu gia lúc nào cũng hoan nghênh.

- Trường Thiên chỉ sợ một điểm. Tuân Uẩn bất ngờ nói.

Hạ Hầu Uyên hơi giật mình nói: - Trường Thiên hiền chất sợ cái gì? Liếc mắt qua Tào Hồng một cái, Hạ Hầu Uyên thân nhiên nói: - Nếu như có người nếu tìm người gây chuyện, có Hạ Hầu bá phụ chống lưng cho người!

- Trường Thiên chỉ sợ khách tới quá nhiều, bá phụ còn muốn mở thêm từ lâu, vậy mới thực sự khiến bá phụ phiền lòng. Tuân Uẩn lại cười nói.

Hạ Hầu Uyên cười ha ha, hăng hái nói: - Tốt, Hạ Hầu Uyên liền đợi đến cái ngày đó!

Hai người cười cười nói nói, cùng Trương Bàng đồng thời tiến về phía từ lâu Hạ Hầu gia, không liếc nhìn Tào Hồng một cái.

Tào Hồng sắc mặt xanh mét, nắm chặt tay nói: - Nhi tử, tiểu tử Tuân Uẩn này không phải nói có ý với Ninh nhi chứ? Hôm nay là có ý gì? Người đối với nữ nhi lão từ có ý, hiện giờ không ngờ trợ giúp kẻ thù lão tử, người như vậy, nếu như còn dám đến nhà nhắc tới việc hôn nhân, lão tử giết chết người!

Tào Phúc liếc mắt nhìn Đôn Phi một cái, thầm nghĩ Tuân Uẩn chỉ sợ là vì Đôn Phi, có thể mấy ngày nay hẳn theo Đôn Phi lĩnh ngộ không ít lời vàng ngọc, cảm nhận được Đôn Phi đúng là muốn tốt cho y, tâm tư muốn bán đứng Đôn Phi chậm rãi phai nhạt, chần chờ nói: - Con cũng không biết. Chẳng lẽ Tuân Uẩn ngu xuẩn này thích nữ nhân Hạ Hầu gia?

- Hạ Hầu Uyên một nhà cầu đàn. Nghe nói có một chất nữ hơi có tư sắc, còn bị Trương Ích Đức đoạt, thẳng nhai Tuân Uẩn này làm sao có thể giành lại Trương Ích Đức chứ?

Tào Hồng cười lạnh nói.

Tuân Uẩn không phải là thích mấy nhĩ tử của Hạ Hầu Uyên chứ?

Tào Hồng đối với ân oán của Tuân Uẩn và Đôn Phi cũng không rõ ràng lắm, đối với cái biến cố này ngược lại không có trong dự liệu.

Tào Phúc thấy thế, hồ thẹn nói: - Cha, con vô dụng, không nghĩ tới bọn họ còn có một chiêu như vậy.

Y từ trên người Đôn Phi học được một điểm —— đối với lão cha nên nhận sai, so với chống đối hiệu quả tốt hơn rất nhiều, người nhận sai bắt quá là bị chửi vài câu, nếu chống đối tới cùng, khả năng có thể bị đánh chết.

Quả nhiên, Tào Hồng búi người thở dài, ôm ngực an ủi, mỉm cười nói: - Ày nha, điều này sao có thể oán con, muốn oán là phải oán tiểu tử Hạ Hầu Uyên kia không tuân quy củ, chuyện của hải tử, ông ta lại xen vào làm gì?

Tào Hồng đứng là con quạ đen đứng trên lưng con heo đen, chỉ thấy heo đen, không nghĩ bản thân mình đen, lạnh lùng nói: - Hạ Hầu Uyên không nói đạo nghĩa, cũng đừng có oán lão tử không giảng quy củ.

Nhìn qua một bên ba người Đôn Phi, Trương Liêu, Quách Gia chỉ lo ăn lẩu: - Ba người các người người nào hôm nay đón dâu, lão phu sẽ mở tiệc lớn ở tửu lâu cho kẻ đó, chỉ lấy bảy phần tiền rượu và thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Vũ khí lớn

Quách Gia cầm bát rượu thiếu chút nữa chụp xuống đầu mình. Trương Liêu mặc dù cảm thấy cái lẩu ăn ngon, nhưng cảm giác bây giờ thực sự quá phản kích.

Hai người đều không nghĩ tới đến Tào gia ăn bữa lẩu còn kèm thêm nghĩa vụ đi đón dâu, nhất thời không nói ra lời.

Đôn Phi bỗng nhiên đứng lên.

Tào Phúc giật nảy mình, chỉ sợ tiểu tử này thật sẽ ở trước mặt mọi người cầu hôn, gấp gấp nhảy mắt với Đôn Phi, ám chỉ chuyện này không cần cấp bách. Y cũng không ngờ, tuy có nói qua sẽ gả muội muội cho Đôn Phi, nhưng đây bắt quá chỉ là thuận miệng nói chơi như vậy, y đương nhiên biết Đôn Phi dám ngay tại đây trước mặt mọi người cầu thân, tình thế lúc đó, Đôn Phi có sống được hay không đều khó nói.

Tào Hồng thấy thế, có chút không ngờ nói: - Tiểu tử ngươi có ý trung nhân rồi hả?

- Không có. Đôn Phi vội vàng nói.

- Vậy ngươi đứng lên làm cái gì?

Tào Hồng hơi khó chịu, chợt nghe Đôn Phi nói: - Tào Tướng Quân không cần nóng vội, bọn họ chống đỡ chỉ được nhất thời, không qua được bao lâu, đạo hưng vượng của tửu lâu vốn nằm ở rượu và thức ăn, không quá một tháng, bọn họ chung quy sẽ không thể tiếp tục chống đỡ được nữa.

Đôn Phi vừa khuyên bảo Tào Hồng, đồng thời trong lòng đã sớm chuẩn bị mấy phương án, thăm nghĩ Tuân Uẩn ra bài không theo quy củ, muốn thắng tự nhiên cần có lối tắt khác, chỉ có điều như vậy, lại mất thêm một phen công phu tính toán.

Tào Hồng thấy Đôn Phi không nói, cảm thấy tiểu tử này hơn phân nửa là không có cách nào, cũng biết mình có phần ép buộc. Ông ta nhìn thấy chuyện Đôn Phi kinh doanh tửu lâu ở trong mắt, lại nghe Tào Phúc thỉnh thoảng luôn nói sự phát triển của tửu lâu, cái gì mở thêm chi nhánh, đa dạng chủng loại kinh doanh, thậm chí có thể làm kinh doanh đến Nghiệp Thành —— đương nhiên Nghiệp Thành trước cảm được trong tay lại nói sau.

Ở trong lòng Tào Hồng, thấy tửu lâu kinh doanh càng thêm hưng thịnh, sớm đã chuẩn bị đến Nghiệp Thành mua đất xây dựng thêm kinh doanh, điểm ấy ông ta cùng với Đôn Phi không mưu mà hợp, cũng biết Đôn Phi nói có đạo lý.

Nhưng lúc này lão tử sống không qua được nửa tháng này rồi.

Tào Hồng biết kỳ hạn của ván cược này, so với Đôn Phi còn sót ruột hơn, cười lạnh nói: - Hạ Hầu Uyên đã muốn chơi đùa, lão tử chẳng lẽ không thể. Con à, một lát con đi tìm quân gia, để cho ông ta lập tức viết mấy trăm tám thiệp, gửi đến mỗi nhà họ Tào tại thành Hứa Đô, mỗi nhà một tấm.

- Cha, ý của cha là?

- Tuân gia có người, Tào gia ta chẳng lẽ không có ai? Tào Hồng lại nói: - Trên thiệp cũng nói rõ, vì phụ cho mời bọn họ đại giá quang lâm, nếu nhà nào có cưới vợ gả con cứ việc đến Tào gia, tóm lại so với tửu lâu Hạ Hầu gia rẻ hơn nhiều. Bằng chiêu bài này của Tử Liêm ông ta, Tào Hồng còn không tin không đầu lại Hạ Hầu Uyên.

Tào Phúc hai mắt tỏa sáng, liên tục nói: - Cha chiều này thật sự cao minh.

Người đi sao chép cũng phải sao chép cao minh một chút chứ.

Đon Phi âm thầm nhủ mày, chưa kịp khuyên bảo, lại thấy Tào Hồng lăm lăm nói: - Từ Hiếu không ở thành Hứa Đô, nếu có ông ta giúp đỡ, chúng ta sẽ càng nắm chắc hơn một chút. Bỗng dưng hai mắt mở lớn, thất thanh nói:

- Như thế nào lại là Từ Hòa?

Phổ dài ồn ào náo động, từ phía trước có người cưỡi ngựa phi như bay mà đến.

Người đi đường kinh sợ, không kịp né tránh, nhưng người đến cưỡi ngựa mặc dù uy mãnh, lại khác với Tào Phi cưỡi ngựa tùy ý, phi giữa phố xá sầm uất lại như đi qua chỗ không người.

Vốn có người đang gánh hàng bán đi qua đường, gặp tuấn mã phi tới sợ ngây người không biết né tránh, không nghĩ đến người cưỡi ngựa lại chỉ nhẹ nhàng khéo léo vung dây cương, tuấn mã liền bay vọt lên, lập tức người liền dán tại thân ngựa đồng thời nhảy lên thật cao, không đợi người đi đường kia kịp phản ứng, đến khi giật mình tỉnh lại ngựa đã sớm vượt qua đỉnh đầu.

Kỹ thuật tốt!

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Đon Phi đương nhiên không tốt, nhưng vài phần nhãn lực vẫn phải có, vừa nhìn thấy người đến cưỡi ngựa phóng đi như chồn không người thoải mái tự nhiên, không khỏi âm thầm suy xét người này là ai.

Từ Hòa? Người này là... Tào Từ Hòa....

Trương Liêu giống như nhìn ra Đon Phi nghi hoặc, thật không hiểu nổi người này làm sao sống trong Tào phủ mà lại có thể đối với chuyện nhà mình lại lăm, thấp giọng nói: - Tào Thuần Tào Từ Hòa, biểu đệ của Tướng Quân nhà ngươi, đệ đệ ruột của Tào Nhân Tướng Quân.

Trong lòng Đon Phi hơi chấn động.

Hắn đối với cái tên Tào Thuần này tuyệt đối không xa lạ gì, không phải bởi vì người này là biểu đệ Tào Hồng, đệ đệ ruột Tào Nhân, mà còn có nguyên nhân quan trọng khác.

Tam Quốc nguyên bản truyền lưu một câu tục ngữ mà ai ai cũng biết—— Tào gia Hồ Báo, Viên gia Tiên Đăng; Bát Bách Hâm Trận, Bạch Mã Nghĩa Tùng; Đan Dương Thanh Cân, Giang Hạ Xạ Dững; Tây Lương Thương Lang, Hán Trung Quý Hùng!

Những lời này lời ít mà ý nhiều khái quát tám quân chủ lực vương bài thời kỳ Tam Quốc.

Tiên Đăng, Hâm Trận, Nghĩa Tùng kể trên đều là lực lượng trung kiên trong tay Viên Thiệu, Lã Bố, Công Tôn Toản, chỉ có điều từ sau trận chiến Quan Độ, Viên Thiệu chết, quân Tiên Đăng tổn thất thảm trọng, Hâm Trận, Nghĩa Tùng cũng sụp đổ theo Lã Bố bị trảm tại Bạch Môn Lâu, Công Tôn Toản đại bại tại Chu Tước Lâu.

Quý Hùng là tiền vốn để Trương Lỗ hùng cứ Hán Trung, Thanh Cân vốn là nhuệ khí giúp Tôn Quyền trấn giữ Giang Đông, Thương Lang trong tay Tây Lương Hàn Toại là lá bài tẩy của Mã Đằng, mà Xạ Dững lại là tinh binh dưới tay Giang Hạ Hoàng Tổ.

Hiện giờ quân vương bài chỉ còn có năm.

Bát Bách Hâm Trận vốn nằm trong tay Lã Bố, là thiên hạ đệ nhất kỵ binh, nhưng hôm nay cầm đầu bát đại vương bài đã trở thành Tào gia Hồ Báo.

Hồ Báo Kỵ!

Đệ nhất kỵ binh dưới tay Tào Tháo, có thể so cùng bộ đội đặc chủng ở hiện đại, là loại tồn tại mang tính đột kích, Hồ Báo Kỵ mỗi người đều là trăm người chọn một mà ra, uy lực trong đó không cần nói cũng biết.

Mà thống lĩnh Hồ Báo Kỵ chính là Tào Thuần Tào Từ Hòa.

Tâm tư Đon Phi nhanh chóng xoay chuyển, người cưỡi ngựa kia so với hắn suy nghĩ cũng nhanh không kém, một lát đã đi tới trước mặt Tào Hồng, đột nhiên đứng đó, ngựa không tiếng hí, bụi không tung bay, người nọ hai vai rộng, chân dài cứng rắn, đường cong trên mặt như gọt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống có vẻ cực kỳ trầm ngưng.

Chỉ có điều vẻ trầm ngưng này lại mang theo vài phần ngạc nhiên.

Tào Hồng vừa thấy Tào Thuần đến, cũng có chút niềm vui ngoài ý muốn, thầm nghĩ lão tử đang chuẩn bị lần lượt gửi thiệp tới từng nhà trong Tào gia tộc tại thành Hứa Đô xin giúp đỡ, người nào không đến đều ghi nợ, Từ Hòa không hổ là huynh đệ, không ngờ biết tâm ý lão tử, đã mau chóng đến lĩnh thiệp.

- Từ Hoà, mời lên lầu, ta có chuyện quan trọng thương lượng. Tào Hồng cười to nói.

Tào Thuần phi thân xuống ngựa, cũng không theo ý Tào Hồng đi lên lầu, một tay bắt lấy cánh tay của Tào Hồng, thấp giọng ghé vào lỗ tai ông ta nói một câu.

Tào Hồng đầu tiên là sợ run lên, lập tức thất thanh nói:

- Việc này là thật?

- Đương nhiên. Tào Thuần chỉ đơn giản đáp lại hai chữ.

Tào Hồng ngẩng đầu hướng phương xa nhìn, thịt béo trên mặt run rẩy mấy cái, kéo Tào Phúc qua hạ giọng nói hai câu, Tào Phúc lúc đầu là ngạc nhiên, sau lại phẫn chấn, lập tức quay người xông lên lầu lầu.

Tào Hồng thấy Quách Gia chỉ biết cầm đầu uống rượu ăn thịt, liền một tay bắt lấy gã xách lên.

Quách Gia vội nói: - Tào Tướng Quân, kẻ bắt tài này không thành thân, ông cũng không cần nhanh như vậy liền đuổi khách chứ?

- Không phải, không phải, làm sao lại đuổi. Hoan nghênh còn không kịp. Bàn tay to của Tào Hồng có phần run rẩy: - Quách Tế Tửu đừng đi.

- Ta chưa có muốn đi. Quách Gia một bộ dáng không hiểu ra sao.

Tào Thuần phóng ngựa trên phố đã sớm kinh động đến một đám người bên phố lân cận, Hạ Hầu Uyên, Trương Bàng, đám người Tuân Uẩn vốn vừa tới trước lầu Hạ Hầu gia, thấy Tào Thuần như vậy, người bên ngoài còn chưa hiểu, Hạ Hầu Uyên đã sớm run lên trong lòng, bất chấp cùng với Trương Bàng khách khí, trở mình lên ngựa, không ngờ cũng vừa tới cùng lúc, thấy Tào Thuần, Hạ Hầu Uyên vội hỏi:

- Từ Hoà, làm sao vậy, quân tình có biến?

Bất kể đánh cuộc như thế nào, Hạ Hầu Uyên dù sao vẫn là lão tướng, vẫn biết nặng nhẹ.

Tào Thuần nhìn bốn phía, đang muốn mở miệng. Tào Hồng vừa lúc thúc giục hô lên: - Cùng ông ta dài dòng làm gì, đệ ngay lập tức liền đi truyền lời... Từ lâu Tào gia đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, đang đợi Từ Không đại giá quang lâm

Cái gì?

Mọi người đều kinh hãi.

Trương Liêu vẻ mặt tràn đầy không tin, Hạ Hầu Uyên lại kinh sợ nói: - Cái gì... Tào... Tào Từ Không muốn tới từ lâu Tào gia? Điều này làm sao có thể?!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Không phải nơi này không được..

Thanh âm của Tào Hồng không lớn cũng không nhỏ, trong tiếng thúc giục còn có mấy phần ý tứ khoe khoang.

Đon Phi mặc dù bình tĩnh, nghe thấy Tào Hồng nói, vẫn bị chấn động không nhỏ.

Từ Không muốn tới? Từ Không không phải là Tào Tháo sao? Tào Tháo vì sao muốn tới từ lâu Tào gia?

Đương nhiên không phải là bởi vì mỹ thực của Don Phi hấn!

Đon Phi từ trước tới bây giờ đều vẫn biết tự lượng sức mình, trận đánh cuộc này bất quá là giữa Tào Phúc với Hạ Hầu Hành, hơn nữa cũng không ảnh hưởng tới người bên ngoài, nhiều nhất dính dáng tới trên người Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên, nhưng nếu nói có thể kinh động đến Tào Tháo thì tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng Tào Tháo vì sao tới đây?

Đon Phi nghi hoặc khó hiểu, Tào Hồng trước mặt vẫn đang luôn miệng thúc giục, nhanh chóng trở mình lên ngựa, đi theo Tào Thuần phóng đi về phía đầu phố dài, Hạ Hầu Uyên tự nhiên không chịu rút lại phía sau, cũng giục ngựa chạy tới.

Trương Liêu, Don Phi hơi có chút do dự, thầm nghĩ Tào Tháo tới có nên tiến đến tiếp hay không, lúc này đi hay không đều rất khó, chợt nghe Quách Gia thở dài nói: - Từ Không không phải muốn tới từ lâu hay sao? Chúng ta đợi ở đây là được rồi, làm gì phải chạy oan uổng một đoạn đường chứ?

Tiểu tử người đủ cứng!

Biết đại lãnh đạo đến lại vẫn thông thả như thế, chẳng lẽ không sợ ông chủ nhìn người khó chịu, mà sa thải người?

Đon Phi không sợ bị trách phạt, thậm chí cơ hội mình có thể chính thức ra mắt cũng không lớn, thấy Quách Gia như thế, đơn giản cũng đứng lại bên đường, Trương Liêu hơi do dự một chút, cũng lại đứng bên cạnh Don Phi.

Cả ba giống như người chủ trì từ lâu đứng ở bên cạnh, chỉ thấy từ cuối phố dài chạy tới hơn mười người cưỡi ngựa, lại có hơn mười người đi bộ, mặc dù chỉ có mấy chục người, nhưng từ xa xa nhìn, lại có khí phách thiên quân vạn mã.

Dân chúng trên phố thấy vậy, không tự giác hạ thanh âm thấp xuống.

Đon Phi chỉ thấy Tào Hồng tiếp đón hơn mấy chục người kia, nhanh chóng thúc ngựa dẫn dắt những người đó hướng từ lâu mà đến, nụ cười trên mặt từ rất xa ngay cả người mù cũng đều thấy được.

Một bên Quách Gia lẩm bẩm nói: - Cừ thật, Hồ Vệ cũng xuất động, người không biết nhìn thấy chắc sẽ nghĩ rằng đây là muốn đi đánh nhau.

Trong lòng Don Phi khẽ động.

Quân Hồ Báo là vương bài của Tào Tháo, do Tào Thuần lĩnh quân, lúc này đương nhiên sẽ không xuất động toàn quân, nhưng hơn mười người cưỡi ngựa này không thể nghi ngờ xác thực đều là cao thủ trong quân.

Hồ Vệ?

Thống lĩnh không phải là hồ si Hứa Chử? Hứa Chử cũng tới sao?

Bởi vì nguyên nhân Diễn nghĩa, người đối đầu với Hứa Chử đều có ấn tượng sâu nhất là đoạn Hứa Chử khóa thân đấu Mã Siêu, Hứa Chử dễ dàng cùng với Mã Siêu ác đấu hơn hai trăm hiệp, sau cùng vẫn bị trúng hai mũi tên, người kể chuyện còn bởi vậy mà không ngần ngại cho thêm một cái bình luận —— ai bảo người không mặc quần áo, khoe cơ bụng đó mà.

Sự thật đương nhiên không phải như thế, các tướng đấu nhau không tính là nhiều trong các cuộc chiến tranh, trừ phi hai tướng lĩnh đều muốn so bì, bằng không ai lại không có việc gì liền đề binh sĩ ngốc ở phía sau xem náo nhiệt, lấy sinh mạng chủ tướng ra nói giỡn?

Thân phận chân thật của Hứa Chử hẳn là cùng một loại tồn tại giống như bảo tiêu Trung Nam Hải!

Năm đó trong trận chiến Quan Độ, Tào Tháo, Viên Thiệu đều muốn đánh tan đối thủ, thủ đoạn đương nhiên vô cùng vô tận. Theo sách sử ghi lại, Viên Thiệu không ngờ mua chuộc được thân tín bên người Tào Tháo, sau đó dẫn dắt mười hai tử sĩ được Viên Thiệu nuôi dưỡng, len vào quân doanh Tào Tháo ám sát Tào Tháo.

Thân tín của Tào Tháo có thể bị thu mua cũng không có gì lạ, bởi vì lúc ấy đánh cuộc kỳ thật cũng chưa nhìn ra được tương lai của Tào Tháo, nghĩ muốn phản bội Tào Tháo cũng không phải chỉ một hai người, bằng không Tào Tháo sau khi đánh bại Viên Thiệu, cũng sẽ không từ trong doanh trường của Viên Thiệu tìm ra một đồng thư thông đồng với địch.

Thần kỳ chính là biểu hiện của Hứa Chử trong lúc đó!

Cận vệ thân tín của Tào Tháo bởi vì bị mê hoặc mà phản bội, khiến cho đám kị sĩ của Viên Thiệu xông thẳng vào nơi Tào Tháo nghỉ ngơi.

Khi đó trong trường vải của Tào Tháo chỉ có một người, chính là Hứa Chử!

Viên Thiệu nếu đã phái ra tử sĩ đến xử lý Tào Tháo, cho dù không được như Kinh Kha, Nhiếp Chính, hiển nhiên cũng cũng không phải những kẻ đầu đường xó chợ, chỉ bằng một mình Hứa Chử, trước khi cứu viện tới, bảo vệ Tào Tháo lông tóc không chút tổn thương, đem mười hai tử sĩ đều giết chết ngay trong doanh trường của Tào Tháo!

Hứa Chử trong trận chiến ấy bộc lộ ra sức chiến đấu mạnh mẽ không thể nghi ngờ, cũng là từ lúc đó về sau, Tào Tháo đối với Hứa Chử đều là tín nhiệm vô cùng, đồng thời thăng Hứa Chử làm thiếp thân hộ vệ!

Đon Phi vừa nghĩ đến đây, liền thấy hơn mười người kia đã tới trước từ lâu.

Có ba người ngang nhau song song đi trước nhất.

Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng một trái một phải, người đi ở giữa dáng người thoạt nhìn cũng không cao lớn, mi dài mắt nhỏ, áo bào đỏ khoác bên ngoài, không có hào quang gấm vóc rực rỡ, ngược lại có hơi cũ nát.

Theo ngay sau người áo bào đỏ ba bước là một kỵ binh, dáng người khôi ngô, thắt lưng như gấu, ngồi ở trên ngựa giống như nửa tòa bảo tháp vậy.

Nhất định là Hứa Chử.

Đon Phi dù chưa gặp qua Hứa Chử, nhưng vừa thấy khí phách người nọ, thậm chí người này không hổ là trùm tay đôi, ít cũng là cấp bậc bảo tiêu

Trung Nam Hải, đặt mộng xuống là có thể ngồi chết hai người.

Phía trước tiên người áo bào đỏ kia đương nhiên chính là Tào Tháo!

Đon Phi không có ngần ngại, chỉ dùng khước mắt liếc qua nhìn xung quanh, dù sao có một số người giống như mãnh thú vậy, người cùng với ông ta đối mặt, ông ta sẽ cảm thấy người có khả năng uy hiếp tới lãnh địa của mình.

Bất kể Don Phi đánh cuộc với đám người Tào Phi và Tuân Uẩn ra sao, nhưng đó là lâm vào tình thế bất đắc dĩ phải lâm, thời điểm mấu chốt, hẳn biết nên thu mình khiêm tốn.

Nói đến cũng kỳ quái, mặc dù hẳn đối với Hứa Chử đúng là rất lưu ý, nhưng càng nhiều lực chú ý vẫn là đặt trên người Tào Tháo, tuy là hơn mười người hỗn tạp, Don Phi cảm giác người đầu tiên mình nhìn đến vẫn là Tào Tháo.

Ân, mấu chốt là xem khí chất.

Người dừng xem đáng về Tào Tháo người ta không bị được với đám con nhà quan ngọc thụ lâm phong, nhưng duy chỉ có cái loại khí thế nắm trong tay đại cục này, không phải cứ muốn là học được.

Nhưng lúc này Tào Tháo chẳng biết tại sao, thậm chí có bộ dáng hơi bối rối.

Vừa vào đến tửu lâu, Tào Tháo đã nói: - Từ Liêm, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong chưa? Cô phải tranh thủ dùng com!

Mẹ nó!

Đon Phi thiếu chút nữa đem rượu thịt vừa mới ăn vào đều nhổ ra, nằm mơ cũng không nghĩ tới câu nói đầu tiên mà Tào Tháo nói lại là câu này.

Tào Hồng cười ha hả nói: - Sớm chuẩn bị xong, đại ca không cần lo lắng. Liếc xéo Hạ Hầu Uyên một cái, Tào Hồng đem hai chữ "Đại ca" kêu đặc biệt to hơn.

Hạ Hầu Uyên sắc mặt biến lạnh, lập tức nở nụ cười tươi nói: - Từ Không, ngài còn chưa biết canh thịt dê của chúng ta là đệ nhất mỹ vị, ngài tới tửu lâu chỗ ta dùng com, đầu bếp nếu đáng không nổi thức ăn ngon lên, ta liền chém y!

Đon Phi nghe hai người kiệt lực xưng hô thân thiết với Tào Tháo, trong lòng có chút lầy lăm lăm, thầm nghĩ thật sự Tào Tháo đến nơi này là vì ăn com?

Tào Tháo trên ngựa hơi nhíu đầu mày: - Không được, nhất định phải ở chỗ này mới được. Thoáng nhìn Quách Gia, Trương Liêu không ngờ cũng có mặt, Tào Tháo hơi chút kinh ngạc, khẽ gật đầu.

Quách Gia, Trương Liêu cung kính thi lễ.

Tào Hồng vừa nghe Tào Tháo nói liền mở cờ trong bụng, mau chóng xoay người xuống ngựa, giơ tay giúp đỡ Tào Tháo xuống ngựa, cười to nói: - Đại ca chính là biết hàng, biết đồ ăn tửu lâu này so với nhà khác thơm ngon hơn xa. Đại ca, mời vào trong.

Tào Tháo gật gù đầu, quay đầu lại thấy mười mấy thủ hạ đều một bộ dáng muốn vọt vào tửu lâu dọn chỗ, cau mày lại: - Dừng quấy nhiễu người khác. Trọng Khang, Từ Hòa đi theo là tốt rồi, những người còn lại đều tự giải tán đi.

Ông ta chỉ tùy ý nói một câu đều mang theo uy nghiêm lớn lao.

Tráng hán trên ngựa kia cùng với Tào Thuần đều nghiêm nghị nghe lệnh, xoay người xuống ngựa, hai người đều tự phát tay, quân Hồ Vệ trong phút chốc biến mất ở trên phố dài.

Trọng Khang, quả nhiên là Hứa Chử Hứa Trọng Khang!

Đon Phi đã xác định thân phận của Hứa Chử, đối với những người này đều duy trì thái độ kính nhi viễn chi. Hắn thấy những người này bộ dạng ngay ngắn trật tự, cũng biết biến mất bất quá chỉ là tạm thời, nếu Tào Tháo gặp nguy hiểm, chỉ sợ chỉ cần một mũi tên Xuyên Vân, quân Hồ Vệ lập tức sẽ nhanh chóng tập hợp lại.

- Phụng Hiếu, Văn Viễn cũng lại đây đi.

Tào Tháo chào hỏi một câu, cùng với Tào Hồng sóng vai vào tửu lâu, Hạ Hầu Uyên dù chưa được Tào Tháo mời, có chút giống như xin com, đi theo một đường đến giờ không có chút ưu đãi nào thật sự không cam lòng, càng hiểu kỳ Tào Tháo chẳng lẽ thật vì mỹ vị mà đến? Đáo mắt, liền mặt dày đỉnh đạc nói: - Đã lâu không cùng Từ Không cùng nhau dùng com rồi, hôm nay vừa đúng lúc quấy rầy một chút.

Ông ta vừa than thở cũng theo phía sau Tào Tháo đi vào.

Tào Hồng vốn định một cước đá Hạ Hầu Uyên ra, thầm nghĩ người lão tiểu tử khi dùng ám chiêu thỉnh biển, cũng không thấy người mời lão tử qua đó, lúc này Từ Không đến đây, người lại muốn thơm lây?

Chỉ có điều Tào Hồng thấy Tào Tháo đích thân đến dùng com, tâm tình thật tốt, thầm nghĩ cho dù Hoàng đế lão tử đến, cũng không có mặt mũi lớn bằng

Tư Không đích thân đến, không bằng thuận tiện khiến Hạ Hầu Diệu Tài nhìn thấy thực lực chân chính của bên mình, hơi giễu cợt nói:

- Chỉ sợ đồ ăn không hợp khẩu vị Diệu Tài a.

Hạ Hầu Uyên một bộ dạng có tai như diếc.

Trong tửu lâu thực khách đều nghiêm túc, không biết có phải bị uy thế của Tào Tháo uy hiếp hay không, trong lúc nhất thời không dám lớn tiếng ồn ào.

Tào Phúc tiến tới chào đón, vừa thấy Tào Tháo, lập tức khom người thi lễ, Tào Tháo xua tay thấp giọng nói: - Không cần đa lễ, đồ ăn đã chuẩn bị thỏa đáng?

- Tư Không đại nhân bên này mời. Tào Phúc không nói hai lời, hướng phụ thân nháy mắt, lại dẫn dắt mọi người xuyên qua tửu lâu, mãi cho đến chỗ núi giả trong hậu hoa viên.

Bên cạnh núi giả, bày một chiếc bàn tròn, ghé hồ, than củi lò cũng đã sớm chuẩn bị tốt, một chiếc nồi đồng đặt ở phía trên!

Hoá ra Tào Phúc nghe Tào Hồng chỉ bảo, thầm nghĩ cái lẩu này là đặc sắc mới nhất của tửu lâu, lập tức cho người chuẩn bị cái lẩu, chỉ chờ Tào Tháo ngồi xuống lập tức mang thức ăn lên, khỏi phải nói phụ thân cùng Tư Không tất nhiên sẽ vừa lòng.

Tào Hồng cũng là thâm kê không xong. Ông ta mới vừa rồi đã thấy Quách Gia, Trương Liêu cùng với Đôn Phi ba người cùng nhau ăn cái lẩu, thầm nghĩ ba người này đều một bộ dạng kẻ goá bụa người cô đơn, cùng nhau vây quanh một cái nồi ăn giống như mấy hạng đầu đường xó chợ, nhưng có thể nào lại để Tư Không dùng thứ đồ ăn bực này.

Quả nhiên, Tào Tháo vừa thấy ghé hồ và bàn tròn liền có chút sợ hãi, hiển nhiên không biết những thứ đồ này dùng để làm cái gì.

Hạ Hầu Uyên cười ha ha nói: - Tử Liêm a, chẳng lẽ tửu lâu nhà ngươi lại nghèo đến tình trạng này, ngay cả một chút com nước đều chuẩn bị không nổi sao? Tư Không đến đây, các người không ngờ một nhà gian cũng đều không có. Tư Không, vẫn là mời tới tửu lâu chúng ta dùng com thôi, đây coi là cái gì? Tền ăn mày ăn sao? Sao hợp với thân phận của Tư Không?

Tào Tháo đầu tiên là ngạc nhiên, chẳng biết tại sao, khoe miệng đột nhiên cong lên vui vẻ mỉm cười: - Đây... cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tiến cử

Khuôn mặt Hạ Hầu Uyên ngay lập tức giống như bị đánh một quyền.

Tào Hồng âm thầm chảy mồ hôi, thấy Tào Tháo hôm nay hiền hoà hiếm thấy, lập tức tính toán vị trí, mời Tào Tháo ngồi vào chủ vị, chính mình xuống tay tiếp khách, Hạ Hầu Uyên tiếp tục mặt dày không chút do dự ngồi ở một bên Tào Tháo.

Hạ Hầu Uyên vừa ngồi xuống, lại đột nhiên phát hiện cái loại bàn tròn này nào có cái gì gọi là phân cao thấp? Trong lòng âm thầm buồn cười, chỉ trông mong Tào Tháo tức giận lật bàn bỏ đi.

Không nghĩ tới Tào Tháo chỉ cười nói:

- Đã lâu không có được ăn như vậy rồi.

Hạ Hầu Uyên ngược lại ngăn ra: - Tư Không khi nào thì dùng qua com như vậy?

Tào Tháo lẩm bẩm nói: - Rất lâu trước kia. Cũng không biết tại sao, tinh thần hơi chút dao động, lại quay sang nói với Quách Gia, Trương Liêu: - Cùng ngồi xuống đi, không cần giữ lễ tiết.

Quách Gia ngơ ra một chút, liền cùng với Trương Liêu ngồi ở phía đối diện với của Tào Tháo, Tào Tháo cùng hai người mặt đối mặt, cũng không chút để ý, vừa cười vừa nói:

- Vật này ăn như thế nào? Cũng không phải chỉ ăn canh đi?

- Không phải, không phải.

Tào Phúc lắc đầu liên tục, giải thích đại khái, bộ dạng Tào Tháo có phần hứng thú: - Vậy cứ dựa theo cách làm của các người, đơn giản thôi, không cần

xa hoa. Ngừng một chút, Tào Tháo lại cường điệu nói: - Nhất định phải đơn giản một chút!

Tào Phúc nghe xong ngược lại sùng sốt, y đã sớm dặn dò đầu bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn tinh mỹ đắt tiền nhất, không nghĩ đến Tào Tháo lại yêu cầu như vậy. Tào Hồng sớm nhìn ra không ổn, lập tức đứng dậy kéo nhĩ tử đến một bên, thấp giọng nói:

- Đơn Phi đâu rồi? Tìm Đơn Phi đến làm!

Tào Hồng thừa hiểu đứa con này, cũng biết hết thấy đều là kiệt tác của Đơn Phi, mới vừa rồi bận rộn một phen, ông ta chỉ kịp lo chiếu cố Tào Tháo, cũng không để ý tới Đơn Phi, thâm nghĩ tiểu tử này không được Tư Không phân phó, đương nhiên không dám đi vào.

Nhưng hôm nay nhất định phải để Đơn Phi tự mình xử lý!

Trong khoảng thời gian này Tào Hồng cơ bản đều là ăn thức ăn từ tửu lâu nhà mình đưa tới, hơn nữa đối với chân heo Tào thị khen không dứt miệng, gần như mỗi ngày đều ăn một cái.

Biết được là do Đơn Phi làm, Tào Hồng thâm nghĩ tiểu tử này thoát nhìn bình thường, nhưng trong tay thật sự có chút bản lĩnh.

Tào Tư Không muốn thức ăn phải đơn giản, nhưng đồng thời cũng phải ngon.

Đồ ăn đơn giản mà lại ngon nói thì dễ dàng, nhưng để làm được tuyệt đối là một khảo nghiệm lớn.

Chỉ có Đơn Phi có thể làm!

Tào Phúc nghe phụ thân chỉ bảo, lập tức lao ra tửu lâu, nhìn thấy Đơn Phi đang đứng ngăn người ở trước tửu lâu, một tay bắt lấy hấn lôi vào, sốt ruột nói: - Tư Không muốn cái lẩu đơn giản một chút, làm như thế nào?

Đơn Phi cũng đứng như Tào Hồng suy nghĩ, Tào Tháo không cho hấn đi vào, cũng không có lý do cho hấn đi vào, hấn tuyệt đối sẽ không tự tiện xông vào, nếu như bị Hứa Chử xem như thích khách mà xử lý thì cũng quá oan uổng rồi.

Thấy Tào Phúc lo lắng, Đơn Phi ngược lại cười nói: - Đơn giản thì liền đơn giản thôi. Hấn vào nhà bếp, ngay lập tức thấy Trì Hoắc vội vàng bận bịu xoay quanh lại không thể bùng thức ăn lên, hiển nhiên là bị hai chữ đơn giản kia làm khó, vừa thấy Đơn Phi vào liền vội vàng cầu cứu.

Đơn Phi nói: - Nước dùng đã chuẩn bị tốt sao? Thấy Trì Hoắc gật đầu, Đơn Phi tiếp tục phân phó nói: - Súp dùng chia làm hai phần, cho thêm dụ khô dưới đáy nồi. Sau đó xắt chút thịt gà nhồi vào trong ruột heo đã nấu chín đem chưng lên, thịt dê hai đĩa là được rồi, cho thêm nữa mấy phần rau tươi...

Hấn liền tiếp phân phó, Trì Hoắc nhất nhất nghe theo giống như phụng thánh chỉ, nước dùng được đưa lên trước tiên, một nồi nóng hổi được bùng đến hậu hoa viên, mùi hương thơm nồng tỏa ra bốn phía!

Kể cả thực khách trong tửu lâu ngửi được đều xì xào bàn tán —— này là cái gì vậy, thơm như vậy?

Tào Hồng âm thầm trầm trồ khen ngợi, Hạ Hầu Uyên cũng nhịn không được nuốt nước miếng, đuổi chiếc đĩa muốn đi mò mò xem đến tột cùng là vật gì, lại bị Tào Tháo đánh một phen, thấp giọng nói: - Không vội. Đến, chúng ta trước đàm luận chính sự trước.

- Gì?

Tất cả mọi người từ trên xuống dưới ai cũng không nghĩ tới, thâm nghĩ Tào Tháo người giống như quỷ chết đối đầu thai, chạy tới nơi này dùng cơm, làm sao mà cơm chín rồi người ngược lại không vội.

Đơn Phi đang chờ ở chỗ rất xa, lại thấy Tào Tháo thỉnh thoảng hướng về phương hướng tửu lâu nhìn xung quanh, trong lòng khẽ nhúc nhích, thâm nghĩ Tào Tháo hay là đang đợi người nào?

Nhưng điều này sao có thể?

Tào Tháo ở thành Hứa Đô, so với Thiên tử còn muốn hoành tráng hơn, cho dù là Thiên tử cũng sẽ không khiến ông ta chờ như vậy, vậy người mà ông ta chờ đợi đến tột cùng là tồn tại cấp bậc gì?

Hạ Hầu Uyên cảm giác hôm nay giống như ngồi xe cáp treo, chỉ cảm thấy nhân sinh thay đổi quá nhanh, vô cùng kích thích dạ dày, không hiểu cái gì mới tính là chính sự, cau mày nói: - Tư Không, chính sự là cái gì?

Tào Tháo cũng nuốt nước miếng, nhưng vẫn còn có thể nhịn được không hề động đũa, chỉ quay sang nói với Trương Liêu: - Văn Viễn, dân chúng Âm An đã an trí thỏa đáng?

Trương Liêu sợ run lên, thâm nghĩ ta mới về thành Hứa Đô liền bẩm báo qua với người, như thế nào bây giờ còn hỏi?

Bất quá y dù sao cũng cẩn thận, lập tức đứng lên nói: - Hồi Tư Không...

- Ngồi xuống nói. Tào Tháo lại nhìn ghé hồ một chút, cảm giác ngồi cũng thật thoải mái, rốt cuộc gọi lên vài phần hứng thú: - Vật này là ai làm ra?

Quách Gia cười nói: - Tư Không, ngài cũng phát hiện chỗ hay của ghế hồ này?

Tào Tháo nhìn ghế hồ, đứng dậy gấp lại, khen: - Hay a, này... đây là ghế hồ đúng không? Ngồi xuống không khác với ngồi trên mộc đôn, lại di chuyển tiện lợi hơn so với mộc đôn nhiều. Phụng Hiếu, truyền mệnh lệnh cô, bảo thợ thủ công lập tức làm chừng trăm bộ, để dùng khi hành quân.

Quách Gia gật đầu ra hiệu đã biết.

Tào Hồng một bên khen: - Vẫn là đại ca suy nghĩ thực tế, chúng ta chỉ nghĩ ghế hồ như vậy ngồi sẽ không đau lưng, nếu đem sử dụng trong quân, vậy thật sự tiện lợi hơn rất nhiều.

Hạ Hầu Uyên cho dù khó chịu, nhưng cũng không thể không đồng ý với lời nói của Tào Hồng.

Cổ nhân thịnh hành kiểu ngồi chồm hổ hoặc ngồi dạng chân, nhưng loại phương thức nào ngồi lâu đều không dễ chịu, nếu là người lớn tuổi cộng thêm thời tiết lạnh, rất dễ dàng mắc bệnh thấp khớp, bởi vậy giường gỗ thường được làm tương đối thấp, vừa dùng để ngủ, cũng lúc cũng dùng để ngồi.

Thời điểm hành quân thời tiết luôn biến đổi thất thường, lúc gặp phải mưa dầm liên miên, có đôi khi tìm một chỗ để ngồi đều tổn công tổn sức, nếu mang theo cái loại ghế hồ này, thoát nhìn đơn giản, kì thực đã giải quyết xong một phiền toái lớn.

Hạ Hầu Uyên không tin Đôn Phi có năng lực gì, bất quá chỉ là vận khí tốt một chút có được linh cảm, vốn định phủ quyết, nhưng nghĩ lại phủ quyết Tào Hồng chính là phủ quyết Tào Tháo, chỉ hù lạnh một tiếng.

Tào Hồng lại nói: - Người làm ra ghế hồ này, cũng là tôi tớ Tào phủ hôm nay nấu cơm cho đại ca, tên là Đôn Phi, đang đứng đợi bên ngoài.

Ân?

Tào Tháo hiển nhiên không nghĩ tới một tên tôi tớ làm đầu bếp lại có thể làm thợ mộc tốt như vậy, mỉm cười nói: - Không tồi.

Hạ Hầu Uyên thật sự buồn bực, vừa muốn động đũa, lại bị Tào Tháo gõ một chút: - Người gấp cái gì?

Bất ngờ run lên, Tào Tháo đột nhiên nói: - Đôn Phi tên này... Ta như thế nào cảm thấy đã nghe qua?

Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng đều ngẩn ra, đồng thanh nói:

- Làm sao có thể?

Tào Tháo làm sao sẽ nhận thức Đôn Phi? Đó căn bản là chuyện tám cái gây đều đánh không tới!

Quách Gia thấy Tào Tháo nhìn sang, biết ý tứ của ông ta, gật đầu nói: - Tư Không đại nhân, Đôn Phi này chính là người mà Tào Quan tiến cử trở thành Mạc Kim Giáo Úy.

Sắc mặt Hạ Hầu Uyên biến hóa, Tào Hồng cũng nhíu mày.

Hai người đều được xem như trọng thần, cũng thân tín của Tào Tháo, mặc dù cùng với Tào Tháo thân mật, nhưng hiển nhiên không phải mọi chuyện đều biết, duy nhất không thể không biết đến là —— Mạc Kim, Phát Khâu thêm vào Giáo Sự, vốn là tồn tại thần bí nhất thành Hứa Đô, cũng trực tiếp chịu sự quản lý của Tào Tháo, không chịu pháp lệnh hạn chế.

Tào Tháo lại nhìn Đôn Phi đang đứng phía xa liếc mắt một cái, lẩm bầm nói: - Thú vị, thật sự thú vị. Một tên hạ nhân làm được thức ăn ngon, làm ra ghế hồ, lại còn biết mặc kim? Từ Liêm, chỗ của người có không ít người tài a.

Tào Hồng vội thưa: - Còn không phải do đại ca nói có tài mới được trọng dụng, khiến thiên hạ kỳ tài xuất hiện lớp lớp, dù là hàn xá cũng có vài nhân tài. Huynh xem Cập Viễn, thời gian này kinh doanh từ lâu không tệ.

Ông ta thuận miệng xoay chuyển, đã đem chỗ tốt kéo đến trên người nhi tử, chỉ trông mong Tào Tháo tâm tình đang vui mừng, có thể thưởng cho Tào Phức một chức quan, bổng lộc không sao cả, mấu chốt là có thể đề ở phía trên Hạ Hầu Hành.

Tào Tháo lại giống như không nghe thấy lời nói của Tào Hồng, mày hơi nhíu lại, trong mắt thậm chí có phần ưu tư suy nghĩ: - Phụng Hiếu, chuyện kia chuẩn bị như thế nào?

Tất cả mọi người đều không hiểu ra sao, hiển nhiên không biết Tào Tháo đang nói tới chuyện gì.

Quách Gia trả lời: - Tư Không, Tào Quan tiến cử Đôn Phi, Lư Hồng tiến cử Tuân Kỳ, Triệu Đạt nói... đã phát hiện rồi. Ngừng tạm, Quách Gia do dự một chút, hàm hồ nói: - Đã có phát hiện, ít ngày nữa sẽ đem quân khởi hành đi Mang Sơn. Lần này Tào Quan, Lư Hồng đều tự mình ra tay, theo lý thuyết...

Quách Gia không có nói thêm gì nữa, thần sắc có phần chán chừ.

Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên liếc mắt lẫn nhau một cái, nhìn ra cả hai đều không biết Quách Gia, Tào Tháo đang đàm luận vấn đề gì.

Nhưng là Tào Quan am hiểu mặc kim, Lur Hồng lại là trợ thủ của Triệu Đạt, kiêm nhiệm Phát Khẩu Trung Lang Tướng. Tuy Lur Đạt, Tào Quan hai người này chức trách bất đồng, nhưng hiện giờ đều rất có địa vị, trộm mộ tâm thường sớm đã không nhọc đến hai người này ra tay.

Chuyện mà Tào Quan, Lur Đạt liên thủ, trong mười mấy năm qua có thể nói là cực kỳ hiếm hoi!

Tào Tháo mi tâm đã nhăn thành chữ xuyên, giống như đang suy tư điều gì, đúng lúc này, từ phương hướng tửu lâu đột nhiên truyền đến một thanh âm hài đồng, có vẻ rất ngạc nhiên vui mừng nói: - Phụ thân, tại sao cha lại ở chỗ này?

Tào Tháo vừa nghe thấy thanh âm kia, thần sắc liền hơi vui mừng, trong giây lát nén tất cả sầu lo vào đáy lòng, đứng lên nói: - Xung nhi, sao con lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Đệ nhất phu nhân..

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tào Xung tóc túm đuôi sam đang đứng cùng một phụ nhân y phục mộc mạc.

Tào Hồng hơi kinh ngạc, Hạ Hầu Uyên chậm rãi đứng lên, thần sắc cũng có vài phần kỳ quái.

Chỉ có Tào Tháo mau chóng đứng dậy, bước nhanh nghênh đón, ôm cổ Tào Xung, giờ lên lại hôn một cái, lúc này mới quay sang phụ nhân kia nói: - Ủ, phu nhân... Như thế nào trùng hợp như vậy, nàng cũng tới nơi này dùng cơm?

Phu nhân?

Đôn Phi âm thầm buồn bực, nếu hẳn mới đến nơi đây, chỉ sợ cũng sẽ cảm thấy Tào Tháo và phụ nhân kia chỉ là tình cờ gặp mặt, nhưng hẳn dù sao cũng không phải người ngu, sớm nhìn trọn quá trình này vào trong mắt, gần như có thể kết luận chắc chắn một điều —— Tào Tháo không phải đến tửu lâu ăn cơm, mà là mượn việc ăn cơm để gặp phụ nhân này.

Này cái kiểu bắt chuyện vòng vèo quanh co rồi rầm, Tào Tháo vận dụng thậm chí còn có vài phần khéo léo, Đôn Phi quả thực có thể cho Tào Tháo một trăm lẻ một điểm.

Cho thêm Tào Tháo một điểm, chính là vì xem người làm sao diễn tiếp!

Đôn Phi tò mò cộng thêm vài phần khó hiểu, hẳn đối với Tào Tháo hiểu rõ không ít, biết Tào Tháo ngoại trừ rất nhiều điểm khác người còn có đam mê rất kỳ lạ.

Tào Tháo thích đoạt lão bà của người ta.

Bởi vì chuyện này mà Tào Tháo cũng đã không ít lần chịu thiệt. Khi chinh phạt Trương Tú, còn có một chân với người vợ góa của thúc thúc Trương Tú, thậm chí bởi vậy đã hại chết con trai Tào Ngang và cháu trai Tào An Dân, thiếp thân hộ vệ Diên Vi cũng là chết tại trận chiến đó.

Nhưng là vị phu nhân này tuổi cũng có hơi lớn đi?

Điểm máu chốt là —— Tào Tháo làm sao biết vị phu nhân này sẽ tới đây, mà phu nhân này đến tốt cùng là người nào, lại có thể khiến Tào Tháo hao hết tâm tư bày tính như thế?

Đôn Phi đứng ở phía xa, nhìn thấy Tào Xung ở trên đầu vai Tào Tháo đột nhiên hướng hẳn khoát tay, nháy mắt, bộ dạng thật là nghịch ngợm, có hơi ngộ ra.

Là Tào Xung làm ra chuyện này?

Phụ nhân kia thấy Tào Tháo nhiệt tình như vậy, đối mặt với người quyền lực nhất thành Hứa Đô, thần sắc không ngờ rất là lãnh đạm - Ta không biết Từ Không ở đây dùng cơm. Xung nhi... Con bồi cha người dùng cơm đi, ta phải đi về rồi.

Tào Tháo ngẩn ra.

Tào Xung thấy phụ nhân kia bộ dạng phải đi, lập tức giãy khỏi lòng Tào Tháo, giữ chặt ống tay áo phụ nhân cầu khẩn nói: -Đại nương, người đã nói cùng với Xung nhi dùng cơm mà. Tửu lâu này làm đồ ăn ngon lắm, Xung nhi đã sớm muốn đến ăn, vừa vặn phụ thân cũng đang dùng cơm... Ăn một chút thôi có được hay không? Phụ thân, cha sẽ không để tâm chứ?

- Sẽ không. Đầu của Tào Tháo lắc như trống bỏi: - Cô... Phải... Cha mới vừa rồi đang cùng vài vị Tướng Quân trao đổi chút sự vụ Nghiệp Thành, dân chúng Âm An cũng đã an trí thỏa đáng..

Thấy phụ nhân một bộ dạng lãnh đạm, Tào Tháo lập tức đổi đề tài nói: - Ta gần đây lại cảm thấy lưng không được tốt, trong mộng đã nghĩ ra một loại ghế hồ, hôm nay mới cho người làm ra. Phụ nhân, thất lưng nàng có chút tổn thương, sang đây xem xem ghế hồ này, thật sự rất tiện lợi.

Mọi người đang đứng bên cạnh đều cùng bộ dạng muốn té xỉu.

Đôn Phi hiển nhiên không nghĩ tới độc quyền của mình nhanh như vậy liền bị đoạt đi, lại không có chỗ để mà đòi công đạo.

Tào Xung lắc ống tay áo phụ nhân: - Đại nương, nhìn xem thử, ăn một chút, cũng sẽ không chậm trễ bao nhiêu thời gian của người.

Phụ nhân kia gặp bộ dạng Tào Xung cầu xin, trong lòng liền mềm nhũn, rốt cục gật đầu nói: - Chỉ sợ phiền toái Tư Không đại nhân?

- Làm sao lại có thể?!

Tào Tháo mừng rỡ, lập tức kéo Tào Xung, để Tào Xung lôi kéo phụ nhân kia tới ngồi xuống bàn, Hạ Hầu Uyên, Tào Hồng đều nghênh đón, Tào Hồng kính lễ: - Đại tâu.

Hạ Hầu Uyên chẳng qua chỉ xưng một tiếng phu nhân, nhưng bất kể là ngôn ngữ hay thần sắc, đối với phụ nhân đều có phần tôn trọng.

Đôn Phi vừa nghe Tào Hồng xưng hô, trong lòng chấn động, bỗng dưng hiểu ra phụ nhân này đến tột cùng là người nào!

Đây nhất định chính là đệ nhất phu nhân thời kỳ Tam Quốc.

Đình phu nhân!

Đôn Phi thầm mắng mình ngu xuẩn, thầm nghĩ nên sớm phải biết phu nhân này là ai, hần đã từng đi qua thôn Đình gia, Tào Xung lại gọi vị phu nhân này là đại nương. Thiên hạ hiện nay, nữ nhân dám cho Tào Tháo coi sắc mặt tuyệt không có nhiều, dám cho Tào Tháo coi sắc mặt lại có năng lực khiến Tào Tháo còn phải cười theo hình như chỉ có một nữ nhân —— nữ nhân đầu tiên của Tào Tháo, cũng là nguyên phối của Tào Tháo, Đình phu nhân.

Dưới sự giúp đỡ Diễn nghĩa, nữ nhân nổi danh trong Tam Quốc đúng là không ít, nhưng ở trong mắt Đôn Phi, trong Tam Quốc nữ nhân chân chính mạnh mẽ chính là một vị Đình phu nhân mà Diễn nghĩa chỉ nhắc qua này.

Đó là người theo chủ nghĩa nữ quyền chân chính.

Đình phu nhân, kết tóc của Tào Tháo, theo sử sách nói là không có khả năng sinh dưỡng, vì thế Tào Tháo đem con trai của một vị phu nhân khác đã chết sớm là Lưu phu nhân, Tào Ngang, giao cho Đình phu nhân nuôi nấng. Đình phu nhân cũng đối đãi Tào Ngang hết lòng, kết quả khi Tào Tháo chinh phạt Trương Tú, bệnh lẳng lẳng phát tác, bị Trương Tú đánh lên gần như ngay cả quần lót cũng đã đánh mất, Tào Ngang cũng chết tại trận chiến đó, Đình phu nhân biết tin ngay lập tức cùng Tào Tháo ly dị!

Có người nói là Tào Tháo bỏ Đình phu nhân, nhưng Đôn Phi cảm giác lại không giống, dù sao theo truyền thuyết sau khi Đình phu nhân rời khỏi Tào Tháo, Tào Tháo đã vài lần đi thuyết phục Đình phu nhân quay lại, mà Tào Tháo trước khi chết cuối cùng nhớ mãi không quên một sự kiện chính là —— những gì ta làm cả đời này, không có gì hối hận, lại càng không có lỗi với người nào, duy chỉ có xuống dưới cửu tuyền, nếu Tử Tu hỏi ta mẫu thân nó đâu, ta nên đáp thế nào?

Tử Tu chính là Tào Ngang, mà mẫu thân trong miệng Tào Tháo nói đương nhiên không phải mẹ đẻ của Tào Ngang, mà chính là dưỡng mẫu của Tào Ngang —— Đình phu nhân.

Có thể làm cho một kẻ như Tào Tháo nữ nhân cả đời đếm không hết đến trước khi chết vẫn còn nhớ đến, lại là nữ nhân đầu tiên của ông ta!

Đôn Phi tuy biết đoạn lịch sử này, cũng biết một nữ nhân có thể làm được đến mức ấy, không hẳn là bởi vì nguyên nhân ly dị với Tào Tháo, mà khẳng định có nội tình khác sâu hơn.

Nhưng bất kể nguyên nhân gì, cũng không thể phủ định nữ nhân như Đình phu nhân, mới xem như người theo chủ nghĩa nữ quyền chân chính.

- Ngồi, đều ngồi xuống đi.

Tào Tháo ít khi nhiệt tình hiền lành, lại thấy Hạ Hầu Uyên muốn ngồi ở kế bên, ngầm đá ông ta một cước, trong lòng Hạ Hầu Uyên rầu rĩ, biết ý tứ của Tào Tháo, chỉ có thể chuyển sang bên cạnh một vị trí, thấy Tào Tháo lại trợn mắt nhìn ông ta một cái, Hạ Hầu Uyên lại dời sang một ghế, Tào Tháo lúc này mới vừa lòng cười, giống như hiến vật quý cảm lên ghế hồ, gấp hai cái nói: - Phu nhân, nàng xem.

Thấy Đình phu nhân nhìn đến ghế hồ tựa hồ hơi có chút hứng thú, Tào Tháo lập tức nói: - Phụng Hiếu, tranh thủ thời gian làm vài cái ghế hồ đưa đến chỗ phu nhân đi.

Quách Gia mỉm cười gật đầu.

Tào Xung lôi kéo Đình phu nhân ngồi xuống chỗ Hạ Hầu Uyên vừa nhường ra, mình thì ngồi ở giữa Tào Tháo và Đình phu nhân, hai lòng vỗ tay một cái, kêu lên: - Đôn đại ca, phiền huynh tới đây một chút. Đệ nghe nói từ lâu này mỗi ngày đều có món ăn ngon được làm ra, vô cùng đa dạng. Hôm nay là cái gì?

Cậu vừa nói, ánh mắt của mọi người đều tụ lại ở trên người của Đôn Phi.

Trừ Quách Gia mỉm cười không nói, mọi người hoặc nhiều hoặc ít có chút kinh ngạc, không hiểu nổi Đôn Phi tiểu tử này như thế nào nhận thức Tào Xung, thoát nhìn Tào Xung đối với Đôn Phi bộ dạng không ngờ còn rất thân thiết.

Đôn Phi vừa tiến lên hai bước, Hứa Chữ lập tức chắn ngang ở trước mặt hắn.

Hứa Chữ vẫn luôn ở bên cạnh Tào Tháo không xa, người bên ngoài đều ngồi, duy chỉ có y đứng thẳng không khác gì cây cột, ánh mắt thủy chung đảo quanh trên người của Đôn Phi.

Nơi này chỉ có Đôn Phi là khuôn mặt lạ hoắc!

- Hứa Tướng Quân, đây là bằng hữu của Xung nhi, không có nguy hiểm. Tào Xung vội vàng kêu lên.

Hứa Chữ mất nhìn Tào Tháo, thấy Tào Tháo liên tục nháy mắt, rốt cục nhường ra một bước, nhưng vẫn như cũ nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Đôn Phi.

- Cái này gọi là trư đồ kê. Đôn Phi lại cười nói: - Chủ yếu là lấy thịt gà nhồi vào ruột heo thêm vào nước canh đã nêm nếm rồi chưng lên. Đây là....ừm, gala nữa.

Hắn vừa nói chuyện vừa dùng thìa canh trong nồi và đầu tách heo ra, trong lúc nhất thời mùi hương càng đậm.

Tất cả mọi người đồng thời nuốt nước miếng, Tào Tháo ánh mắt chớp lên, đáng vẻ như xuất thần.

Bốp!

Hạ Hầu Uyên vỗ bàn một cái, bỗng nhiên đứng lên nói: - Ngươi như thế nào có thể làm loại vật này cho Tư Không đại nhân cùng phu nhân ăn?

Đôn Phi sững sờ, chột nghe Hạ Hầu Uyên quát:

- Tư Không đại nhân là thân phận bậc nào tôn quý, ruột heo này đó là người nghèo hèn không tiền mới ăn, ngươi đem thức ăn như vậy lên, không phải là đang nhục nhã Tư Không đại nhân?

Hạ Hầu Uyên vẫn luôn không vui, cảm giác nếu không phát ra ngoài thì sẽ nổi điên.

Hôm nay sao lại thế này?

Ông ta vốn cảm giác có thể đề Tào Hồng một đầu, không nghĩ tới Tào Tháo đến lập tức khiến ông ta cả kinh, Đình phu nhân và Tào Xung tiến đến, càng làm cho ông ta cảm giác không thể chấp nhận được.

Đôn Phi nấu ăn thật sự có sức hấp dẫn lớn như vậy? Hay là trong đó còn có huyền cơ?

Không được, nhất định phải bạo phát ra mới được, chỉ cần lấy có đồ ăn đề tiện, để Tư Không và phu nhân đi tẩu lẫu Hạ Hầu gia dùng cơm, mới có thể giải cục tức này.

Hạ Hầu Uyên chỉ muốn chửi tục, thầm nghĩ trong lục súc dê bò là đắt giá nhất, khách tham dự tiệc đều là nướng dê mổ trâu đấy, cái gì thịt gà, thịt chó căn bản không lên được mặt bàn, chớ đừng nói chỉ là thể tộc người ta đều không thèm đếm xỉa gì đến ruột heo, ngươi dù làm có thơm hơn nữa lại có thể thế nào? Thứ không lên được mặt bàn, lão tử chính là không ăn, làm sao có thể khiến Tư Không đại nhân vừa miệng.

Ông lòng đầy căm phẫn, chỉ trông mong có thể làm cho Tào Tháo lạc đường biết quay lại, thuận tiện tìm công đạo cho chính mình, không nghĩ tới Tào Tháo chỉ nhiu mày: - Diệu Tài, ngồi xuống.

- Tư Không đại nhân. Hạ Hầu Uyên mặt đỏ tai hồng còn muốn nói thêm gì đó.

Tào Tháo vỗ bàn quát: - Ngồi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Diệu Tài chịu tội thay

Trong lòng Hạ Hầu Uyên kinh hãi, không nghĩ tới Tào Tháo bỗng dưng tức giận, ngượng ngùng ngồi xuống, sắc mặt cũng là cực kì khó coi.

Tào Tháo tức giận sau đó mới giống như cảm thấy bản thân thất thố, đổi giọng tươi cười nói: - Dùng cơm, dùng đồ ăn thôi.

Ông ta mặc dù chưa đụng đũa, nhưng vừa nghe Đôn Phi nói, căn bản không cần Đôn Phi tiếp tục giải thích, thay Tào Xung gấp ruột heo nhồi thịt gà cho vào trong chén, chớp mắt, lại quay sang nhìn Đình phu nhân.

Mọi người thấy thế cùng có suy nghĩ, đều nói Tư Không dù có nhiều con nhưng thương yêu nhất chính là Tào Xung, hiện giờ xem ra, một chút cũng không giả.

Tào Xung vỗ tay cười to nói: - Trư đồ kê, tên rất hay. Thật đúng là khéo, đệ nhớ được đại nương đã từng nói, trước kia lúc gả cho cha đã từng làm loại cháo này, chỉ có điều khi đó khẳng định không có nhiều ruột heo với thịt gà như vậy. Đại nương.. Người nếm thử, so với người làm có cái gì khác không?

Cậu ngoan ngoãn gấp ruột heo nhồi gà mà Tào Tháo vừa gấp cho đặt vào trong chén Đình phu nhân, lại nháy mắt với Tào Tháo.

Tào Tháo khoe miệng nhếch lên có phần mỉm cười dù không dễ thấy, lại mong đợi nhìn Đình phu nhân.

Đôn Phi đối với Tào Xung rất có hảo cảm, vừa thấy Tào Tháo cùng với Tào Xung nháy mắt, lập tức hiểu được —— Tào Xung có phải muốn tác hợp Đình phu nhân cùng với Tào Tháo một lần nữa không?

Hôm nay Tào Xung đến nơi đây, đương nhiên không phải trùng hợp, mà là có chuẩn bị từ trước.

Tào Xung thông báo Tào Tháo, sau đó lại mang Đình phu nhân đến, nhìn như trùng hợp, kì thực chính là cật cố ý an bài?

Đôn Phi vừa nghĩ tới bộ dạng của Tào Tháo lúc mới tới, là gần như có thể khẳng định trăm phần trăm, khoe miệng cũng không khỏi lộ ra tiểu ý —— Tào Xung tiểu tử này, thật sự có chút đáng yêu.

Đôn Phi đương nhiên không phải người cứng nhắc, đối với loại chuyện này xưa nay còn khá là thích nghe ngóng, chỉ có điều chẳng biết tại sao, chung quy cứ có cảm giác, cảm thấy chiêu này chỉ sợ rất khó có hiệu quả.

Đình phu nhân sau khi ngồi xuống vẫn không nói gì, nhìn Tào Xung gấp miếng ruột heo và thịt gà đưa tới, im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: - Đôn Phi..

Mọi người đều ngẩn ra, cực kỳ ngạc nhiên, thầm nghĩ Tào Xung nhận ra Đôn Phi đã khiến cho người ta không hiểu ra sao cả, như thế nào Đình phu nhân cũng lại nhận ra Đôn Phi?

Đôn Phi cũng có phần kinh ngạc, nhưng vẫn tiến lên một bước nói: - Phu nhân có gì chỉ bảo?

- Còn trứng gà sống với cơm không? Đình phu nhân dò hỏi.

- Có, ta ngay lập tức mang tới cho phu nhân. Đôn Phi căn bản không cần Đình phu nhân nói cái gì nữa, lập tức phi như bay vào phòng bếp lấy một giỏ trứng gà và một chậu cơm đưa qua: - Phu nhân, đủ dùng chưa?

Tào Hồng nhìn hết vào trong mắt, âm thầm gật đầu, thầm nghĩ tiểu tử này thật ra rất thông minh.

Đình phu nhân cười nói: - Sao dùng nhiều đến vậy. Nàng giờ tay từ trong rổ lấy ra bốn trứng gà, lại lấy một phần cơm trong bồn cho vào nồi, rồi sau đó đem trứng gà đánh nát, phân ra lòng đỏ trứng và lòng trắng trứng, thả vào trong hai chén.

Nồi lẩu mùi hương càng đậm.

Mọi người lại vẫn không hề động đũa.

Tào Tháo nhìn cử động của Đình phu nhân, xuyên thấu qua sương mù dày đặc, trong mắt có phần mờ lung.

Tào Hồng một bên cười nói: - Hoá ra đại tẩu muốn bộc lộ tài năng, đệ cũng rất muốn một lần nữa được ăn đồ ăn đại tẩu làm. Ngừng tạm, Tào Hồng vọng nói với Tào Tháo:

- Đại ca, đã bao nhiêu năm rồi? Đệ nhớ đã rất nhiều năm không có được ăn đồ ăn đại tẩu làm rồi.

Tào Tháo có điều nhìn Đình phu nhân, hồi lâu mới nói: - Ta nhớ được...

Không đợi y nói xong, Đình phu nhân ngắt lời nói: - Diệu Tài, ta còn nhớ... Năm đó khi ngươi ngồi tù, ta còn đưa cơm tù cho ngươi?

Hạ Hầu Uyên vẫn đang tự bực mình, nghe vậy sợ run lên, khoe miệng vẫn cố lộ ra vài phần ý cười: - Diệu Tài đương nhiên nhớ rõ. Năm đó... Mắt ông ta liếc qua nhìn Tào Tháo, lại không nói tiếp.

Đình phu nhân chỉ quấy trứng gà, lại chậm rãi nói: - Năm đó cường hào trong hương ngang ngược hoành hành, ức hiếp phụ nữ, trẻ em, Tư Không đại nhân khi đó cũng giống như Bá Quyền, Cập Viễn bây giờ vậy, cũng chính là thiếu niên.

- So với Tư Không, khuyến tử còn yếu hơn rất nhiều. Hạ Hầu Uyên vội hỏi.

Đinh phu nhân trầm mặc một lát, mới gật đầu nói: - Phải, ngài ấy năm đó tùy hứng hào hiệp, so với Bá Quyền, Cặp Viên còn mạnh hơn một ít. Có ác bá họ Cổ Cồ Tài cường đoạt dân nữ, bức người đến chết, Tư Không đại nhân không vừa mắt hành vi của Cổ Tài, lại treo tường đột nhập, một kiếm giết chết ác bá đó.

Bà ấy nói hiển nhiên là chuyện cũ năm xưa, Tào Tháo, Tào Hồng cùng với Hạ Hầu Uyên đều không biết bà ấy vì sao bỗng dưng đề cập đến, nhưng sắc mặt đều có phần cảm thán.

Trương Liêu nghe thấy Đinh phu nhân kể chuyện cũ của Tào Tháo, nhiều ít có vài phần xấu hổ, nhưng nhiều hơn là có vài phần cảm giác tri kỷ, y tự hỏi nếu là mình năm đó đụng phải việc này, phỏng chừng cũng sẽ dùng đao giải quyết.

Luật lệnh khi đó căn bản là không thể chấp hành.

Chậm rãi quấy trứng gà, Đinh phu nhân lại nói: - Chỉ có phụ thân Cổ Tài là Cổ Bá rất có thể lực ở trong hương, trong nhà lại là nuôi rất nhiều ác cầu cao thủ, nhi tử đã chết làm sao có thể cứ thế bỏ qua, Tư Không đại nhân lúc ấy tuy rằng tay chân nhanh nhẹn, không lưu lại dấu vết gì, thế nhưng bọn chúng lại nhất nhất nhận định là do Tư Không đại nhân làm.

Tào Tháo chỉ thờ dài, thấp giọng nói: - Đinh Hương, không phải lúc trước nàng cũng nhận định là do ta làm hay sao? Ông ta không biết phu nhân vì sao đột nhiên đề cập chuyện cũ, nhưng chuyện cũ kể lại vẫn rõ ràng như đang ở trước mắt, khiến ông ta tự dưng lại có phần cảm giác đột nhiên như đã cách rất xa rất lâu rồi.

Đinh phu nhân cũng không có đáp lại Tào Tháo, vẫn chỉ quấy trứng gà, chậm rãi lại nói: - Cổ Bá dẫn người tới cửa, mắt thấy Tư Không sắp bị đánh chết không thể nghỉ ngơi, lúc đó là Diêu Tài đứng ra.

Hạ Hầu Uyên lặng lẽ cười, lẩm bẩm nói: - Ta còn tưởng phu nhân đều đã quên rồi.

- Sự tình trước kia, ta một chuyện cũng không quên.

Đinh phu nhân bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn chằm chằm Hạ Hầu Uyên, nói ra từng chữ: - Ta vẫn muốn hỏi Diêu Tài một vấn đề, lúc trước ngươi biết rõ nhận tội chính là đi tìm chết, vì sao còn muốn thay Tư Không đại nhân đứng ra?

Từ lâu ồn ào lụi xa, chuyện xưa lại như khói bụi hiện lên.

Mọi người nghe Đinh phu nhân đột nhiên đặt câu hỏi, đều có phần mờ mịt, Hạ Hầu Uyên trong mắt lại có phần cảm khái, ông ta nhìn Đinh phu nhân thật lâu, rốt cục nói: - Bởi vì một chén cơm.

Tào Tháo khẽ giật mình.

Đinh phu nhân lại giống như đã dự kiến từ trước, chỉ thờ dài.

Hạ Hầu Uyên dù chưa thờ dài, nhưng thanh âm lại đã có phần nghiêm nghị nói: - Năm đó nạn đói, Hạ Hầu Uyên nhà nghèo, không nuôi sống nổi rất nhiều con cái, thậm chí phải vứt bỏ Bá Quyền...

Ông ta nói tới đây, đột nhiên ngậm miệng, gục đầu xuống.

- Ngươi buộc phải vứt bỏ Bá Quyền, chỉ là bởi vì... ngươi muốn để thức ăn lại cho con cái của đệ đệ đã mất, ngươi không muốn để vong đệ không có hậu nhân, ta biết ngươi khi đó cũng rất thống khổ. Đinh phu nhân nói.

Hạ Hầu Uyên hồi lâu mới nói: - Đúng vậy, nếu không phải có phu nhân mỗi ngày phân phát một chén cơm tới, Bá Quyền chưa chắc sẽ ở Hứa Đô, nói không chừng đã không còn ở trên đời này.

Dừng hồi lâu, Hạ Hầu Uyên bùi ngùi nói: - Diêu Tài mỗi lần nghĩ đến đây, đều rất áy náy với nó.

Tào Hồng nhìn Tào Phúc, Tào Tháo vỗ vỗ đầu Tào Xung, trong thần sắc bỗng dưng có phần buồn bã.

Đon Phi thầm nghĩ đám người này từ trong chiến loạn mà lập nghiệp, chưa nói tới những cường hào ác bá kia, nhiều khi không thể nào quan tâm đến con cái được, hiện giờ coi như ổn định lại, đối với nhi tử nhi nữ khó tránh khỏi có chút cưng chiều.

- Những hán tử như ngươi, ta có thể giúp được tất sẽ giúp. Đinh phu nhân nghiêm nghị nói.

Hạ Hầu Uyên cảm khái nói: - Ôn phu nhân tặng cơm, Diêu Tài vĩnh viễn khắc sâu trong lòng.

- Bởi vậy khi Tư Không đại nhân gặp nạn, ngươi biết rõ thay ngài ấy nhận tội, với sự tàn nhẫn của Cổ Bá, chính là chịu chết, ngươi vẫn đứng ra? Đinh phu nhân lại hỏi.

Hạ Hầu Uyên trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu: - Vâng.

- Ngày đó người bị đám người Cổ Bá đem đi, ngay lập tức bị đánh đập một trận. Chờ khi ta đến thăm người, người đã bị đánh không ra hình người. Đình phu nhân nhìn Hạ Hầu Uyên nói: - Không giống hiện tại uy phong凛凛, thật sự giống một vị Tướng Quân.

Hạ Hầu Uyên cười nói: - Khi đó Hạ Hầu Uyên ta còn thực cho rằng mình sẽ chết ở tại trong lao, tuy nhiên một câu của phu nhân đã khiến cho ta kiên trì sống sót. Ngừng tạm, Hạ Hầu Uyên chậm rãi nói: - Phu nhân nói —— nhất định sẽ cứu ta ra!

Nhìn thái dương Đình phu nhân đã điểm tóc bạc, Hạ Hầu Uyên nói: - Tuổi của phu nhân năm đó cũng tựa đoá đình hương nở rộ.

Ông ta theo bản năng nói ra một câu như vậy, chợt cảm thấy có chút đường đột, vừa xấu hổ hết sức, nhìn một bên Tào Tháo nói tiếp: - Trong mắt ta, phu nhân thủy chung vẫn như thời điểm hoa đình hương nở rộ.

Mọi người thấy Tào Tháo đối với Đình phu nhân thần sắc lấy lòng, vừa buồn cười lại có vài phần xấu hổ, duy chỉ có Tào Tháo vẫn thâm tình nhìn Đình phu nhân, không có bất kỳ cảm giác xấu hổ nào.

Mà trên mặt Đình phu nhân làn da vốn trắng lại như có điểm hồng trong chóp mắt, giây lát lại tan.

Hạ Hầu Uyên tiếp nói: - Sau Diêu Tài mới biết được, phu nhân đã bán sạch tất cả của hồi môn, thậm chí bị người nhà giận trách, khai thông quan phủ, lúc này mới tạm miễn đi tử tội cho Diêu Tài.

- Được như vậy ít nhiều cũng do Tào Hồng ra sức... Còn có Tào Quan... Đình phu nhân hướng Tào Hồng nhìn.

Tào Hồng lặng lẽ cười: - Người trong nhà, còn nói mấy chuyện này để làm gì?

Đình phu nhân lắc đầu, trầm mặc hồi lâu mới nói: - Vốn sự tình vẫn sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy, thiết cho Tào Quan đột nhiên trở về. Tào Quan sau khi trở về nghe xong chuyện này, không biết từ nơi nào tìm đến rất nhiều người tài trợ giúp, lập tức dẫn người đi bao vây nhà Cổ Bá.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Cảnh còn người mất

Đôn Phi ngăn ra, không ngờ một kẻ ốm bệnh như Tào Quan lúc còn trẻ cũng đầy nhiệt huyết như vậy. Lại nói, Tào Quan mang tới không ít người tài, ngay cả Đình phu nhân cũng không biết, không lẽ là sau khi quen biết Mã Vĩ Lai?

Tào Tháo khẽ gõ bàn, nói: - Tào Quan chém Cổ Bá, nhưng lại tha cho cả nhà của Cổ Bá.

-Đúng vậy, oan có đầu nợ có chủ. Đình phu nhân nói: -Ta tuy là người bạo lực nhất, nhưng cũng phải vỗ tay khen ngợi hành động đó của Tào Quan.

Tào Tháo lại cười nói: -Phu nhân năm đó tựa như đình hương, nhưng tính tình cương liệt, không hề thua kém nam nhân.

Đình phu nhân vẫn không nhìn Tào Tháo, nói tiếp: -Ngày đó, ta cũng nấu một nồi com giống hôm nay cho mọi người. Vừa nói bà vừa thả một lòng đỏ trứng vào bên trong nồi lẩu, chậm rãi khuấy nhẹ.

Than cùi chỉ mới hơi tắt, nồi lẩu vẫn còn nóng hổi, lòng đỏ trứng vừa thả vào đã hòa thành những sợi vàng óng.

-Khi đó trong nồi không có nhiều thịt gà như thế này, ruột heo cũng ít đến tội nghiệp. Đình phu nhân nhìn nồi lẩu, nói.

Hạ Hầu Uyên đứng một bên cười nói: -Nhưng đó là bữa ăn ngon nhất đời này của Diêu Tài.

-Thật không?

Đình phu nhân lạnh nhạt hỏi: -Vậy sao hôm nay người lại ăn không nổi com trong này?

Mặt già của Hạ Hầu Uyên đỏ lên, trong lúc nhất thời không biết nói sao, bèn vươn tay múc thêm một chén, cười khổ trả lời: -Phu nhân, Diêu Tài sai rồi được không?

Ông ta không để ý tới lời của Đình phu nhân, nuốt một miếng, thăm nhú mày.

Đâu phải không ăn nổi, còn là quá thơm ngon, dù là so với từ lâu của Hạ Hầu gia ông ta, cũng không hề thua kém.

Tào Tháo thấy thế cười ha ha: -Đúng, đúng, ăn thôi, ăn thôi. Lâu quá ta không được ăn đồ phu nhân nấu rồi. Ông ta đứng lên múc thêm một chén, đặt trước mặt Tào Xung.

Tào Xung bèn lập tức đẩy chén tới trước mặt Đình phu nhân.

Tào Tháo khen thầm trong lòng, nghĩ Xung nhi từ nhỏ đã thông minh, rất hiểu tâm tư của ông ta, bèn múc thêm một chén nữa. Tào Tháo ngửi một hơi, than thở: -Thơm quá, thơm quá. Thật sự giống y chang mùi vị phu nhân nấu năm xưa.

Haiz, xem ra độc quyền món trư đồ kê này cũng không thuộc về Đôn Phi ta rồi.

Đôn Phi một bên mỉm cười im lặng, thật không nghĩ Tào Tháo lại là nhân vật như vậy.

Không ngờ Đình phu nhân nhìn chén cơm trước mặt, đột nhiên nói: -Thức ăn vẫn ngọt ngon như cũ, vậy người thì sao?

Tào Tháo ngẩn ra, vẻ tươi cười gương gạo cứng ngắt.

Hạ Hầu Uyên bị nóng đến bỏng cả lưỡi, đặt chén xuống nói: -Phu nhân, người đã không còn giống trước, không chỉ vậy, còn là nhiều hơn vài người.

-Diệu Tài, người còn nhớ sau khi người ra tù, lúc chúng ta cùng nhau ăn cơm với Tư Không đại nhân, đã nói gì không? Đình phu nhân lắm bả.

Hạ Hầu Uyên ngẩn ra, thầm nhớ lại ngày đó tìm được đường sống trong chỗ chết, ăn mừng một bữa, tất cả mọi người đều phấn chấn cao hứng, nói rất nhiều, không biết Đình phu nhân muốn hỏi câu nào?

Đình phu nhân nhỏ giọng nói: -Hóa ra các người đều không nhớ rõ.

-Sao lại không chứ? Tào Tháo bên cạnh nói: -Mỗi một câu của phu nhân lúc đó, A Man đều nhớ rất rõ.

Đôn Phi kinh hãi.

Hắn biết nữ danh của Tào Tháo là A Man, nhưng đến khi công thành danh toại, đều chê bắt nã mà không dùng. Tào Tháo lúc này lại tự xưng là A Man, hiển nhiên là muốn mượn cái tên này gọi lại khoảng thời gian tốt đẹp cùng với Đình phu nhân.

A Man này cũng rất chung tình đây.

Nếu Đôn Phi không không hiểu rõ, cũng sẽ bị diễn xuất si tình này của Tào Tháo làm cho cảm động, khéo phải đoạt giải Oscar nha, tiểu Lý tử cũng không giành lại.

-Mỗi một lời của Tư Không đại nhân, ta cũng đều nhớ rõ. Đình phu nhân lãnh đạm nói.

Tào Tháo thấy bộ dạng lạnh như băng của Đình phu nhân, không giống như nhớ lại hồi ức ngọt ngào, mà đáng vẻ ngược lại như chuẩn bị tính sổ, không khỏi sợ hãi: -Ta... Ta lúc ấy nói gì hả?

-Ngài và Diệu Tài lúc ấy lớn tiếng nói... Đình phu nhân gần từng chữ: -Hận không thể chém hết ác bá trong thiên hạ!

Mọi người đều im lặng.

Trương Liêu bỗng dưng thấy nhiệt huyết dâng lên, muốn nói gì đó, nhưng rốt cục chỉ trầm mặc, liền thấy Quách Gia hình như lơ đãng liếc qua mình.

Tào Tháo, Hạ Hầu Uyên ngơ ngác nhìn nhau, mãi lâu sau, cuối cùng Hạ Hầu Uyên nói: -Đúng vậy, Diệu Tài hận ác bá hoành hành, lúc đó, cùng Tư Không đại nhân đứng là đã nói như thế, chỉ có điều... Ông ta liếc nhìn Tào Tháo, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

-Chỉ có điều... Khi đó, các người đều còn rất trẻ.

Đình phu nhân không biết tại sao, giọng hơi có chút mỉa mai: -Các người không biết, ác bá trong thiên hạ không bao giờ chém hết được.

Mọi người vẫn chỉ im lặng.

Đôn Phi thấy trong lời nói của Đình phu nhân tràn ngập hận ý, trong lòng hắn cũng có ưu tư, định mở miệng nói gì đó, nhưng tự cảm thấy thân phận quá thấp, không khỏi đường đột nên rút cuộc nuốt trở lại.

Hắn không để ý thấy Quách Gia cũng nhìn sang hắn.

-Lâu có lẽ còn thơm ngon hơn trước, đáng tiếc... người đã khác xưa, năm đó còn muốn chém giết ác bá, làm sao có thể nghĩ tới một ngày mình sẽ biến thành ác bá khiến người chán ghét.

Đình phu nhân đứng lên, giọng nói có chút nức nở: -Đa tạ Tư Không đại nhân thưởng cơm, chỉ là sau này...

Bà còn muốn nói gì đó, lại thấy Tào Xung tội nghiệp kéo kéo tay áo bà, rút cuộc không nói gì thêm, kiên quyết kéo tay Tào Xung, bước nhanh về phía tử lâu.

-Đình Hương!

Tào Tháo cũng đột ngột đứng lên nhưng không đuổi theo, đơn giản bởi ông ta biết rằng có đuổi thế nào, cũng không thể nào tìm lại được khoảng thời gian xưa kia.

Thấy Đình phu nhân dừng bước, Tào Tháo đẩy Hạ Hầu Uyên, quát khê: -Còn không nhận lỗi với Đình Hương.

Sao lại là ta?

Hạ Hầu Uyên tràn ngập thất mắ, nhưng khi thấy khuôn mặt vô cùng lo lắng của Tào Tháo, rốt cuộc cũng nói:

-Phu nhân, hết thấy đều là lỗi của Diệu Tài.

Đình phu nhân bỗng xoay người nhìn Tào Tháo.

Hôm nay, đây là lần đầu bà nhìn thẳng vào Tào Tháo.

Tào Tháo trông thấy, chỉ cảm giác ánh mắt kia như điện, chiếu thẳng vào tận tâm khảm ông ta, khiến bao lời muốn nói đều đột nhiên nghẹn lại.

-Tào A Man, người thật sự khiến ta rất thất vọng!

Sau lời này, Đình phu nhân cũng không nói gì thêm, cũng chẳng thêm để ý tiếng kêu của Tào Xung, bước nhanh khỏi hoa viên, xuyên qua tửu lâu, rốt cuộc bóng dáng cũng mất hút.

Tào Tháo vẫn ngơ ngác đứng đó, bộ dáng hồn bay phách lạc.

Mọi người trầm mặc, chỉ thấy trong nỗi không biết là heo nhồi gà hay là cháo ruột heo đang sôi lăn tăn, hơi nóng lượn lờ, chớp mắt đã bị gió thu thổi tiêu tán.

Không biết là bao lâu sau, Hạ Hầu Uyên lúc này mới nhìn Tào Tháo, quỳ một chân trên đất nói: -Tư Không, Diệu Tài không biết quản con, cầu Tư Không trách phạt.

Thấy Tào Tháo lặng im không nói, Hạ Hầu Uyên nhìn sang Tào Hồng nói: -Cuộc tỷ thí này, Diệu Tài thua.

Mọi người ngạc nhiên.

Bọn họ chứng kiến Hạ Hầu Uyên vừa xin biển, vừa tìm người, thanh to thế lớn, không ngờ Hạ Hầu Uyên vậy mà chủ động nhận thua.

Tào Hồng vốn cho là mình sẽ cười ha ha, nhưng nét cười đã lan tới khóe môi bỗng trở nên đắng chát. Ông ta đi qua đỡ Hạ Hầu Uyên dậy, trừng mắt nhìn Tào Phúc.

Tào Phúc rốt cuộc cũng hiểu ra, ngượng ngùng đi tới bảo: -Hạ Hầu bá bá, mọi chuyện vốn là Cập Viễn hồ đồ.

Tào Hồng và Hạ Hầu Uyên liếc nhau, đều nhìn ra được sự phức tạp trong mắt, trông sang Tào Tháo, thấy ông ta vẫn đang ngơ ngác nhìn về hướng Đình phu nhân rồi đi. Hai người muốn khuyên nhủ, nhưng sớm đã biết nguyên do, thành ra trong nhất thời không biết nói gì.

Tào Tháo đột nhiên đỡ trán lão đảo.

Tào Hồng và Hạ Hầu Uyên đều sợ hãi, cuống quýt đỡ hai bên trái phải, kêu lên: -Đại ca!

Tào Tháo lắc lắc đầu, ra hiệu mình không sao, từ tốn ngồi xuống, giờ tay cầm thìa, im lặng múc thêm một chén.

-Đúng đúng, ăn cơm, ăn cơm thôi. Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên cùng đồng thanh khuyên.

Tào Tháo lại bày ra vẻ có tai như điếc, chỉ cúi đầu nhìn bát canh nóng hổi, không biết tại hơi nước hay vì đâu, mà khóe mắt ươn ướt.

Về mặt mờ mịt, như nhớ lại chuyện năm xưa, khi A Man còn trẻ ôm Đình Hương ngất đi dưới đất, nước mắt tràn ngập hốc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: A Man và Đình Hương

Bạn sẽ ủng hộ 30 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:

You have paid 30 points for this content

Chuyện cũ như mây khói, lại rõ ràng trước mắt.

Khi đó, A Man vẫn chỉ là A Man, nhưng Đinh Hương lại đang nở rộ. A Man không biết vì sao lại được Đinh Hương yêu mến, cũng biết, Đinh Hương vì A Man mà gần như phơi bày tất cả sự kiêu diễm của mình.

Đinh Hương mỹ lệ.

A Man nghèo túng.

Đinh Hương nói A Man đã quên những lời xưa, nhưng A Man thật sự nhớ rõ. Mỗi ngày khi mở mắt, đều giống như lại nhớ về quãng thời gian lúc trước.

Khi đó ông ta bị thương... Bởi quá ôm chuyện bất công trong thiên hạ, làm việc vì nghĩa khí, suốt ngày lông bông. Ông ta trong mắt phụ nhân là đồ không ra gì, trong mắt người thân là vô dụng, người ngoài nhìn gọi là vô năng, chỉ riêng Đinh Hương gặp ông ta một lần dưới bóng cây du, xem chuyện thấy việc không chùn bước của ông ta là tốt đẹp. Vì ông ta mà rời xa gia đình, vì ông ta mà bỏ lại vinh hoa, ngồi trên chiếc xe bò thô sơ đến Tào gia, kiên quyết sống cùng ông ta, dệt vải kiếm sống, cổ vũ y lúc ông ta suy sụp, rồi lệ khi ông ta bị thương...

Ngày qua ngày, năm tiếp năm.

Khi đó Đinh phu nhân còn chưa gọi là Đinh phu nhân, chỉ kêu Đinh Hương.

Khi đó, ông ta cũng như chó hoang vậy, chẳng có nhà để về, dù là phụ thân cũng không chứa chấp. Nhưng lúc ông ta bị thương, cuối cùng có thể có một ngôi nhà, trong nhà có một người tên Đinh Hương, trong nhà có một chậu hoa cũng tên đinh hương.

Đinh Hương từng kinh diễm ấy.

Không giống như hôm nay, tóc mai hai bên thái dương đầy vẻ tang thương.

Trong vô số lần ông ta mệt mỏi, bị thương đều quanh quẩn trong nhà, cảm thấy số mệnh mình khó được yên ổn, khó được an bình, nhưng khi thương thể tốt lên, lại lao đầu lang bạt tứ xứ.

Lang bạt không có nghĩa là lãng quên.

Chén canh trước mắt chẳng phải cũng giống như trước ư?

Mỗi lần bị thương, lúc tỉnh lại đều có một bát canh nóng hổi, không nhiều thịt nhưng lại tràn đầy ngon ngọt.

Một lần nọ, ông ta bị thương, bị thương rất nặng. Trong hôn mê chỉ nhớ rõ có một người túc trực cạnh bên, trong giấc mơ tăm tối vẫn cảm thấy ấm áp. Khi mở mắt ra, lại không nghe thấy tiếng dệt vải quen thuộc, cũng chẳng người được hương canh thịt quen thuộc.

Lúc ấy, ông ta mơ hồ kinh hoàng, rốt cuộc nhận ra hết thảy không phải là lẽ đương nhiên. Lúc ông ta đi xuống bếp, thấy Đinh Hương đã ngắt xiu, trên bếp còn nồi canh quen thuộc, trong miệng nàng còn vương lại chút cám chưa ăn xong.

Khi đó, ông ta trẻ hơn bây giờ, nước mắt cũng ràn rụa hơn bây giờ, có thể ông ta về già nước mắt đã ít đi, nhưng tại sao cảm giác đau lòng lại y như cũ?

Hóa ra không khóc, không có nghĩa là không đau lòng.

Khi đó ông ta quỳ xuống, khóc thất thanh, nước mắt ràn rụa, lòng đau như cắt. Khi đó, ông ta có lẽ vẫn còn là một thiếu niên, chỉ có khoảnh khắc ấy mới cảm thấy mình giống một nam nhân.

Lúc nàng tỉnh lại, ông ta vẫn nhớ rõ lời mình đã nói hôm ấy:

-Đinh Hương, cả đời A Man này sẽ không bao giờ phụ nàng.

Ông ta đương nhiên cũng nhớ rõ lời của Đinh Hương, mỗi chữ đều nhớ.

A Man, chàng đừng khiến ta thất vọng!

Khi đó, chỉ vì những lời này, ông ta vô cùng xông xáo, giận giết ác bá, may mắn cũng vượt qua ải, có chút tiền đồ trong mắt phụ thân, rốt cuộc được tiến cử làm Hiếu Liêm, vào kinh làm Bắc Bộ Úy, dựng đại bồng ngũ sắc, tuyên khắp thiên hạ:

-Tất cả những ai phạm lệnh cấm, đều sẽ bị bồng đánh chết.

Ông ta không sợ quyền quý, cũng dám đắc tội quyền quý. Sau bao phen chìm nổi, Đinh Hương không hối hận vì đi theo ông ta, ông ta cũng không hối hận. Ông ta chẳng những muốn nói cho khắp thiên hạ, mà còn muốn nói với người vợ tào khang kết tóc kia, rằng nàng không nhìn lầm, Tào A Man ông ta không phải là một nam tử bình thường, sẽ không khiến Đinh Hương phải thất vọng nữa.

Nhưng sao hôm nay khi nhìn thấy ánh mắt đầy mắt mát kia, ông ta lại không đủ can đảm để nói ra những lời này?

Ông ta không trách Đình Hương, cũng không có tư cách trách nài.

Tào A Man, người thật sự khiến ta rất thất vọng!

Những lời này giống như tên nhọn, trong chớp mắt đã đâm xuyên qua tất cả lớp mặt nạ của ông ta, khiến ông ta thấy đau thương và thất vọng khôn cùng. Không vì gì khác, chỉ vì Đình Hương thấy thất vọng về A Man.

Giữa một mớ, trong làn nước mắt, A Man vẫn còn ôm Đình Hương đang hôn mê kia.

Mọi còn mập mạp.

Hồi ức năm tháng đã qua, vẫn không ngăn được tang thương của thời gian.

Hồi lâu sau, Tào Tháo vẫn ngỡ ngàng ngồi trước bàn, nhìn chén canh từ nóng chuyển lạnh.

-Cha.

Tào Xung rút cuộc đi tới bên cạnh phụ thân, kéo tay áo ông ta, dè dặt nói:

-Là Xung Nhi không tốt, Xung Nhi vốn không nên...

-Con có sai gì đâu?

Tào Tháo rút cuộc cũng hồi thần, cười chua chát. Nhìn thấy Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên vẫn đứng bên cạnh, nhưng trời đã lặn về tây.

Không biết đã trôi qua bao lâu?

Tào Tháo ngỡ ngàng trong lòng, chậm rãi đứng lên nói:

-Xung Nhi không sai, Diệu Tài cũng không sai, Từ Liêm làm rất tốt.

Ông ta nói vậy, rồi thở dài:

-Diệu Tài, là ta sai.

Hạ Hầu Uyên giật nảy người.

Tào Tháo lại lẩm bẩm:

-Ta không nên nổi giận với người, không nên bắt người đi nhận sai.

-Từ Không có sao lại nói thế.

Hạ Hầu Uyên vội tiếp:

-Diệu Tài vẫn luôn xem Từ Không là... người thân, Từ Không nếu nổi giận, mắng Diệu Tài là đúng rồi.

Ông ta thật sự là người thân của Tào Tháo, bởi sau đó ông ta cười mọi người của Đình phu nhân. Tình huynh đệ với Tào Tháo, thật ra cũng là anh em đồng hao. Nhưng lúc nói ra hai chữ người thân, lại cảm giác có chút nặng nề.

Tào Tháo lắc đầu chỉ cười chua chát, khoát tay rồi đi ra ngoài. Ánh tà dương phủ xuống khiến bóng dáng ông ta nhuốm vẻ cô độc thê lương.

Đợi đến khi đám người Hứa Chử, Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên vây quanh Tào Tháo đi hết, ba người Đôn Phi, Quách Gia và Trương Liêu mới từ xa vòng ra.

Ba người thấy Tào Tháo trầm tư trước bàn, đã sớm im lặng lui xuống, bởi bọn họ biết mấy chuyện gia sự này tốt nhất là không nên can dự.

Nhìn mặt trời sắp lặn, Quách Gia nhíu mày:

-Ta còn phải đi làm ghế hồ, tới lúc đó đưa sang nhà Đình phu nhân vài cái, chắc Đình phu nhân sẽ không từ chối.

-Tê Từ đại nhân, ngài cảm thấy Đình phu nhân bà ấy...

Trương Liêu chưa bao giờ tham gia vào chuyện nhà Tào Tháo, lúc này chứng kiến, ít nhiều cũng có chút tò mò, có chút quan tâm, chỉ là cảm thấy mình không quá thân cận nên không hỏi tiếp.

Quách Gia biết được suy nghĩ của Trương Liêu, nhưng chỉ cười nói:

-Chuyện này ta nói cũng không chính xác, tuy nhiên ... cứ làm hết sức là được rồi, suy nghĩ nhiều làm gì.

Còn chưa nói xong, gã đã chấp tay với Trương Liêu và Đôn Phi, sau đó tiêu sái chậm rãi ra khỏi tử lâu.

Trương Liêu nhìn qua Đôn Phi cười nói:

-Ta lại làm phiền Đôn huynh đệ bữa cơm, ngày sau nhất định sẽ bù lại.

Y vẫn lo lắng mãi chuyện ân oán giữa Đôn Phi và Hạ Hầu Hành, giờ thấy Hạ Hầu Uyên không ngờ lại nhận thua, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đôn Phi hiểu rõ Trương Liêu, mỉm cười nói:

-Nếu như rảnh rồi... Trương đại ca nên ghé thăm nhiều một chút.

Trương Liêu hơi trầm ngâm, nhỏ giọng nói:

-Chỉ sợ mấy ngày nữa, vì huynh phải rời khỏi thành Hứa Đô.

Đôn Phi hơi giật mình, không biết y sẽ đi đâu, thấy Trương Liêu không nói cũng không hỏi tiếp, chỉ cười:

-Nói không chừng đệ cũng phải rời khỏi thành Hứa Đô.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, đều nhìn ra được đối phương lời chưa nói hết, nhìn nhau cười xong thì Trương Liêu xoay người rời đi.

Đôn Phi nhìn theo Trương Liêu đi xa, lúc này mới chậm rãi trở về bàn. Thấy than đã tắt hết, còn nguyên một nồi trư đồ kê xen lẫn cơm với trứng gà, lắc đầu.

Thất bại!

Thất bại lớn nhất của người đầu bếp chính là làm đồ ăn ra không ai ăn, nhưng lần này thì nguyên nhân không phải tại hắn.

Đôn Phi bụng nguyên một nồi trư đồ kê về phòng bếp, Tri Hoắc vẫn đang đợi chờ thấp thỏm bất an, nay vừa thấy nguyên một nồi trư đồ kê to, trước mặt bỗng tối sầm.

Ai cũng có lúc thất bại.

Đôn Phi cũng không ngoại lệ.

Thấy bộ dạng tự trách của Đôn Phi khi đặt nồi dạ dày heo xuống, Tri Hoắc bèn tiến tới an ủi:

-Sự phụ, thắng thua là chuyện thường tình của binh gia, hưởng hò chỉ là nấu ăn, Tào Tư Không không thích cũng không sao, lần sau chúng ta làm lại.

-Không phải thế.

Đôn Phi cảm thấy phải giải thích một chút:

-Thật ra... Bọn họ vốn rất thích.

-Ta hiểu, ta hiểu mà.

Tri Hoắc nhìn một nồi còn nguyên, nghĩ thầm sự phụ đúng là đang phùng má giả làm người mập. Đang thời điểm sầu cảm này, cũng không cần thêm dầu vào lửa.

-Người thật sự hiểu được?

Đôn Phi cảm thấy nhất định là Tri Hoắc không rõ, đang muốn giải thích thì chợt nghe Liên Hoa ở ngoài cửa gọi:

-Đón đại ca.

-Làm sao?

Đôn Phi ngoắc tay ra hiệu Liên Hoa bước vào.

Liên Hoa hơi tần ngần bước tới, nhỏ giọng nói:

-Đệ vừa mới nghe thầy Tào Phúc công tử nói, từ lâu Tào gia thắng?

Đúng là cái loa, chỉ e thiên hạ không biết.

Đon Phi nhú mày, thầm nghĩ tuy Hạ Hầu Uyên nhận thua, nhưng người cứ đuổi theo tát vào mặt, ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa, rốt cuộc chỉ đánh gât đầu, kỳ quái hỏi:

-Cô có chuyện gì?

Liên Hoa cúi đầu vắn về góc áo:

-Vậy không biết sau này chúng ta... Ừm, là muội và Ô đại nương, còn có bếp trưởng Trì ... sau này phải làm thế nào?

Đon Phi không nhìn cười nổi:

-Các người đương nhiên là cứ làm như cũ rồi. Đánh cược là tiền thưởng thôi. Tào Phúc lần này xem ra rất có hứng thú với việc kinh doanh, có lẽ sẽ khiến từ lâu phát triển.

-Vậy Đon đại ca thì sao?

Liên Hoa gom hết đũng khí hỏi.

Đon Phi ngẩn ra, trầm ngâm nói:

-Ta e là mấy ngày nữa phải rời thành...

Mặc dù hấn chưa được Tào Quan thông báo, nhưng cảm thấy mưa gió nổi lên, thầm nghĩ việc thám hiểm phải kinh động đến Tào Quan, Triệu Đạt tuyệt không đơn giản.

Nghĩ tới đây, ít nhiều hấn có chút kích động.

Liên Hoa hơi bất ngờ, lập tức nói:

-Huynh còn có thể trở về không...

-Đương nhiên rồi.

Đon Phi thầm nghĩ trừ phi ta chết trên đất thám hiểm mới không trở lại thôi. Hấn không kiêng gì nên cũng không bắt mẫn lời nói của Liên Hoa. Lúc Liên Hoa còn định hỏi gì đó thì có người nói:

-Đon Phi, kiếm một chỗ nói chuyện được không?

Đon Phi nhìn ra cửa, có chút kinh sợ.

Ngoài cửa có người đang đứng, đường cong trên mặt như giọt, dáng như trường thương, rõ ràng là thống lĩnh của Hồ Báo Kỳ - Tào Thuần!

Tào Thuần tìm hấn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Phu nhân mời

Đon Phi có chút bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu ra hiệu biết rồi, sau đó quay lại nhìn nôi trư đồ kê này, nhanh trí nói:

-Liên Hoa, muội tìm bọn La Lão Đa, Tôn Vi chia nôi trư đồ kê này đi, sao còn chưa đi.

Tự thấy thành công vì đã xử xong tiền lệ không thành công này, Đon Phi tới trước cửa. Không đợi hấn mở miệng, Tào Thuần đã khoát tay ra hiệu ý bảo Đon Phi đi theo, rồi xoay người xuống lầu.

Bên ngoài có quân sĩ dắt hai con ngựa đứng chờ, Tào Thuần nhận dây cương phi lên, quay sang nói với Đôn Phi đẩy khách khí:

-Không biết huynh có tiện theo ta một chuyến không?

Bộ phận quốc gia đã mời người uống trà, tiện không tiện gì cũng lo mà đi à.

Đôn Phi nghĩ thầm trong đầu, không biết Tào Thuần rút cuộc tìm hấn làm gì, có phải tại chuyện nấu nồi trư đồ kê thất bại không? Nhận dây cương trong tay binh sĩ, Đôn Phi trở mình lên ngựa, nói:

-Làm phiền Tào Thống Linh dẫn đường.

Tào Thuần cũng không nhiều lời, thúc ngựa đi thẳng một mạch về hướng bắc. Đôn Phi cười ngựa không giỏi, tuy nhiên hấn biết Tào Thuần đã cố tình ghì chậm ngựa, nên chỉ đành cố gắng đuổi theo.

Thấy Tào Thuần đi một mạch về phía bắc, Đôn Phi càng thêm kinh ngạc, thầm nghĩ từ lâu nằm ngay trên con phố buôn bán phồn hoa nhất Hứa Đô, về phía bắc chính là nơi ở của phú hào, nếu không phải hoàng thân quốc thích thì cũng là gia đình của các trọng thần trong triều.

Tào Thuần lại không nói chuyện với hấn, rốt cuộc là ai muốn tìm hấn đây?

Đôn Phi im lặng đi theo khoảng chừng thời gian một nén nhang, thì thấy Tào Thuần hơi thúc ngựa, rẽ vào một con ngõ khá rộng rãi, cuối ngõ là một cánh cửa.

Chắc chắn là cửa sau.

Đôn Phi thầm cân nhắc, suy xét quy mô của đình viện này bằng trực giác, cảm thấy phủ đệ này tuyệt đối không nhỏ hơn phủ đệ của Tào Hồng, thậm chí còn hơn một bậc.

Rốt cuộc là ai muốn tìm hấn, và vì sao?

Chẳng lẽ chính là...

Tào Tháo muốn tìm hấn?

Đôn Phi nghĩ thầm, đáp án này cũng không quá ngạc nhiên, có thể phái Tào Thuần đi tìm, chỉ sợ Thiên tử Lưu Hiệp cũng không thể.

Nhưng nếu Tào Tháo muốn tìm hấn, việc gì phải đi cửa sau, cửa chính không tốt ư?

Đôn Phi hoang mang trong lòng, nhưng lộn chết không sợ nước sôi, mình không làm việc gì trái lương tâm thì quân người muốn tìm là ai? Chỉ cần không phải muốn giết hấn là được rồi.

Tào Thuần vào cửa, ra hiệu cho Đôn Phi xuống ngựa, có người hầu đứng đợi sẵn dắt ngựa đi. Tào Thuần dẫn Đôn Phi đi dọc theo một đường nhỏ trải đầy đá cuội, thẳng tới trước cửa một sương phòng mới dừng lại, chỉ chỉ vào sương phòng nói:

-Huynh đợi ở đây một lát.

Nhìn qua là biết y không phải kiểu người nói nhiều, bỏ lại Đôn Phi và mấy lời ấy, chớp mắt không biết đi đâu.

Đôn Phi ngồi trong sương phòng có chút không hiểu đầu của tai nheo gì. Nhìn quanh thấy sương phòng bài trí khá giản dị, đình viện tuy lớn nhưng các gia cụ đều chỉ sơn đen thô mộc. Nghĩ thầm người nhà này nào đậu hủ hết rồi, xem từ lâu kìa, nên giản dị thì giản dị, nên hoa hòe phải hoa hòe.

Chờ không bao lâu chợt nghe có tiếng bước chân, phút chốc một nha hoàn đã xuất hiện trước cửa. Lúc nhìn thấy Đôn Phi thì thoát tiền là tò mò, tiếp đó che miệng cười, sau cùng nghiêm nghị nói:

-Đon công tử, phu nhân cho mời.

Đây là tình huống gì thế này?

Đôn Phi vừa nghe thấy lời của nha hoàn kia... cảm thấy không hiểu gì cả. Hóa ra Tào Thuần tìm hấn, lại là do phu nhân của Tào Thuần muốn gặp? Haizz, có thể sai bảo Tào Thuần, ngoại trừ Tào Tháo, đương nhiên là phu nhân của y rồi. Nhưng mà phu nhân của Tào Thuần muốn gặp hấn làm gì? Lần này, Đôn Phi nghĩ bẽ đầu cũng không thông nổi.

Nếu xinh đẹp được cỡ Phan An, Tống Ngọc hấn sẽ nghĩ miếng thịt ngon ta đây vẫn rất có thị trường nha, nhưng lúc này đây, hấn cũng chỉ là một xâu thịt khô. Haizz, có khi mỗi người mỗi khẩu vị cũng nên...

Nha hoàn lên tiếng hối thúc đã cắt đứt suy nghĩ lung tung của Đôn Phi. Hấn đứng dậy đi theo sau nha hoàn, qua một hành lang dài quanh co, cuối cùng tới phòng khách. Ngẩng đầu nhìn liền thấy một thiếu nữ mặc váy lam trắng đang ngồi phía kia, cài trên mái tóc mây là một cây trâm ngọc tựa nhánh hoa, vừa thấy hấn tiến vào đã nhanh chóng nghiêng đầu đi, khiến bộ trâm cài trên tóc khua lên trong treo.

-Người đến rồi.

Cô gái kia thản nhiên nói, cũng không thèm liếc Đôn Phi một cái.

Đôn Phi không nén được đưa tay dụi mắt, không phải vì nhận ra giá trị của trăm cái, mà bởi không tin được những gì trước mắt:

-Đại tiểu thư, sao cô lại ở đây?

Cô gái kia chính là Tào Ninh Nhi.

Người muốn gặp hần là một phu nhân, vậy Tào Ninh Nhi là phu nhân gì?

Trong lúc Đôn Phi chần chờ, bỗng thấy Tào Ninh Nhi duyên dáng đứng lên, hương ra ngoài thi lễ, nói:

-Biện phu nhân.

Quay đầu nhìn lại, Đôn Phi thấy một vị phu nhân đang lẳng lặng đứng ở cửa, quần áo đơn giản, trên đầu chỉ cài trâm bạc, cũng không có trang sức gì khác. Từ chân mày khóe mắt vẫn nhận ra nét đẹp năm xưa, nhưng hiện giờ tất nhiên đã dần xé già.

-Còn không bái kiến Biện phu nhân?

Tào Ninh Nhi ở một bên nhỏ giọng nhắc.

Đôn Phi có chút không rõ tình hình, nhưng rốt cục cũng hiểu ra người muốn gặp hần chính là Biện phu nhân này. Mặc dù hần còn thấy khó hiểu sao Tào Ninh Nhi lại ở đây, nhưng vẫn thi lễ nói:

Đôn Phi tham kiến Biện phu nhân.

Biện phu nhân khẽ mỉm cười:

-Ninh Nhi sao lại khách sáo như vậy, Đôn công tử không cần đa lễ.

Bà vừa nói vừa tiến vào phòng ngồi xuống, thấy Đôn Phi vẫn kinh ngạc đứng đó, cười nói:

-Đôn công tử, mời ngồi.

Đôn Phi thấy trong phòng chỉ có hai băng ghế, Biện phu nhân ngồi một bên, Tào Ninh Nhi ngồi một bên, nghĩ thầm ta biết ngồi bên nào đây? Sang ngồi cùng với phu nhân không biết có bị Tào Thuần đánh chết không. Bên Tào Ninh Nhi dường như vẫn còn chỗ, nhưng vị đại tiểu thư này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nếu mình không kể thân phận mà sang ngồi, không khéo gây đại họa, tốt nhất là không nên chọc vào...

Đôn Phi âm thầm thờ dài, cười nói:

-Phu nhân khách khí rồi, tại hạ trước đây bất quá chỉ là một hạ nhân, đứng là tốt rồi. Phu nhân...

Lời đến miệng, hần bỗng dưng sợ run người.

Biện phu nhân?

Biện phu nhân là ai? Không phải chính là vợ của Tào Tháo, sau này là Vũ Tuyên Biện hoàng hậu sao?

Biện phu nhân giống như đã nhìn ra nỗi hoang mang của Đôn Phi, từ tốn nói:

-Chắc Đôn công tử đã biết, thiếp thân chính là mẹ ruột của Từ Hoàn.

Đôn Phi hạ giọng, lập tức bồi lễ:

-Đôn Phi bái kiến Biện phu nhân.

Hần không thể không đa lễ, Từ Hoàn chính là Tào Phi. Biện phu nhân hóa ra là mẹ ruột của Tào Phi, là vị chính thất thứ hai của Tào Tháo.

Bên cạnh Tào Tháo có vô số nữ nhân, nhưng chính thất chỉ có hai, người thứ nhất là Đinh phu nhân, thứ hai chính là Biện phu nhân này.

Biện phu nhân liên tiếp sinh hạ mấy nhi tử Tào Phi, Tào Thực, Tào Chương và Tào Hùng cho Tào Tháo. Ở thành Hứa Đô này, địa vị ngang bằng với Phục hoàng hậu, thậm chí Phục hoàng hậu có gặp cũng không dám ngạo mạn vô lễ.

Biện phu nhân thấy Đôn Phi bồi thêm lễ, hình như có chút bất ngờ, lại cười nói:

-Đôn công tử không cần đa lễ, nghe Ninh Nhi nói, công tử từng ngắm Từ Hoàn trên phố, sau khi thiếp thân biết việc này vẫn muốn gặp công tử.

Gặp ta làm gì?

Đừng nói nàng muốn ra mặt vì con mình?

Đon Phi thâm nhú mày, lén nhìn Tào Ninh Nhi, thấy nàng ta cũng đang nhìn mình. Khi thấy Don Phi trông sang, Tào Ninh Nhi bèn dôi mắt, bống nghe Biện phu nhân chậm rãi nói:

-Từ Hoàn phi ngựa trên phố lớn, thiếp thân đã nhiều lần nhắc nhở nhưng nó vẫn luôn không để tâm, có công từ khuyên can thay, thiếp thân rất cảm kích.

Đon Phi vừa nghe thấy, rớt cuộc cũng khề thả lỏng, cung kính nói:

-Lúc ấy tại hạ không biết đó là Thế Tử...

-Nếu biết thì sao?

Biện phu nhân hỏi ngược.

Đon Phi sợ run lên, vội vã dôi đề tài:

-Phu nhân tìm tại hạ không phải hỏi tội, vậy là vì sao?

Biện phu nhân thấy thế cũng không truy vấn, hạ giọng nói:

-Nếu không có Ninh Nhi lại đây, thi thoảng bồi chuyện cùng thiếp thân, thiếp thân thật còn không biết việc này.

Tào Ninh Nhi tìm Biện phu nhân tán gẫu?

Ày, dù sao các nàng cũng xem như là người một nhà.

Đon Phi chậm rãi nhìn sang Tào Ninh Nhi, thấy lần này nàng lại nhìn ngược mình, Don Phi có chút chột dạ, dôi mắt đi.

Tào Ninh Nhi vì hấn?

-Thiếp thân không biết thì thôi, biết rồi lại có chút bận tâm

Biện phu nhân thở dài:

-Phi nhi vốn là một đứa nhỏ ngang bướng, thiếp thân dạy chưa được tốt.

Đon Phi thấy Biện phu nhân ăn nói nhỏ nhẹ, thăm nghĩ với địa vị tôn quý của bà ta lại khiêm tốn như thế, dù có dạy hài tử tốt hay chưa tốt, hiển nhiên cũng ăn đứt nhiều bậc cha mẹ khác.

Lại nghe Biện phu nhân nói tiếp:

-Thiếp thân chỉ lo Phi nhi để bụng chuyện này, sợ nó gây chuyện bất lợi cho công tử.

Đon Phi nói:

-Thế Tử sau đó cũng không gây phiền phức gì cho tại hạ.

Biện phu nhân vui mừng, cười:

-Vậy là tốt nhất.

Lát sau nhớ ra gì đó, nói tiếp:

-Phi nhi mấy hôm nay không ngừng đưa đủ loại thức ăn thú vị cho thiếp thân, nào là bánh bao, nào là sủi cảo, mần thầu, chân heo linh tinh. Thiếp thân nếm thử thấy mùi vị rất ngon, sau nghe Ninh Nhi nói mới biết đều là do công tử làm.

Đon Phi ngược lại ngơ ngẩn, không ngờ tiểu tử Tào Phi kia lại lẳng lặng mua nhiều đồ ăn chỗ hấn như vậy.

Biện phu nhân khề cười:

-Sau đó ta hỏi Phi nhi, đồ ăn ở đâu ra, Phi nhi liền bảo là mua được ở từ lâu Tào gia, còn nói...

Bà ta ngừng lại, bắt chước giọng điệu của Tào Phi, nói tiếp:

-Con muốn nhìn xem hần rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Hơi chỉnh lại thể ngồi cho ngay ngắn, Biện phu nhân lại cười:

-Thoạt nhìn, nó đúng là không quá giần dữ với công tử.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Có việc cần nhờ

Đôn Phi nghĩ thầm thì ra tiếng nói chung của nhân loại không phải là English mà chính là mỹ thực nha, liền thở phào. Nhìn Biện phu nhân cười nói liên tục, có thể nhìn ra sự quan tâm yêu thương đối với Tào Phi.

Hắn biết Biện phu nhân tìm hắn chắc chắn không phải vì khích lệ tay nghề của hắn, cũng không phải để hóa giải ân oán giữa hắn và Tào Phi. Nhưng lại nghĩ không ra Biện phu nhân tìm hắn làm gì, không phải là thấy hắn có thiên phú kinh doanh mà muốn làm nhà đầu tư chớ?

Biện phu nhân thấy Đôn Phi chỉ cười không đáp, rốt cuộc cũng nói:

-Kỳ thật với sự thông minh của Đôn công tử, chắc cũng biết thiệp thân tìm công tử không phải chỉ để tán gẫu.

Dừng lại một chút, thấy Đôn Phi vẫn đợi câu sau, Biện phu nhân thờ dãi:

-Thật ra, thiệp thân có việc muốn nhờ công tử giúp đỡ.

Đôn Phi sợ run, vội vàng nói:

-Phu nhân khách khí quá rồi, phu nhân có việc gì chỉ cần tại hạ đủ khả năng, chắc chắn sẽ tận tâm tận lực. Nhưng... với địa vị tôn quý của phu nhân, không lẽ còn điều gì phiền não?

Bà là phu nhân của Tào Tháo đó?

Ở thành Hứa Đô, chuyện bà không làm được lại nhờ ta giúp, bà không khỏi quá xem trọng Đôn Phi ta rồi?

-Những lời này của công tử thật ra có chút vấn đề.

Biện phu nhân cười nói.

Đôn Phi cũng không xấu hổ, nghĩa thâm ta cũng không phải thánh nhân, sao có thể bảo đảm mỗi lời của mình đều được người thích chứ.

-Mời phu nhân chỉ giáo.

Biện phu nhân ngưng mắt nhìn Đôn Phi chăm chú, muốn xem xem đứa nhỏ này bất quá chỉ bằng tuổi với Từ Hoàn, nhưng nhìn sao cũng thấy trưởng thành chín chắn hơn Từ Hoàn nhiều?

Nếu tính cách của Từ Hoàn được bằng nửa thiếu niên Đôn Phi này, ta cũng không lo lắng đến vậy.

Biện phu nhân cười chua chát:

-Chỉ giáo thì không dám, thiệp thân chỉ muốn nói – ưu phiền của mỗi người không vì địa vị cao hay thấp mà khác đi.

Những lời này thật ra cũng có lý.

Ở thời đại chúng ta, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết được đều không gọi là vấn đề. Nếu như dùng tiền, dùng quyền mà cũng không giải quyết được – chỉ có thể ép xuống.

Nhưng vấn đề một khi còn đó, người có tâm vẫn còn phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Đôn Phi nghĩ đến đây, cẩn thận nói:

-Chuyện này có phải liên quan tới người thân của phu nhân?

Biện phu nhân ngần ra, Tào Ninh Nhi cũng dường như khá kinh ngạc, không hiểu vì sao Đôn Phi lại đưa ra kết luận như vậy.

-Vì sao Đôn công tử nói thế?

Biện phu nhân không đáp mà còn hỏi ngược.

Đôn Phi vốn hơi mờ mịt, nhưng thấy Biện phu nhân vừa cười vừa nói cũng khiến hắn dần thả lỏng. Ngược lại còn cân nhắc cục diện trước mắt, lục lại phần lịch sử trong đầu, Đôn Phi chợt lóe lên một ý nghĩ, dường như hiểu ra cái gì, cười nói:

-Với địa vị tôn quý của phu nhân, lại không thể giải quyết nổi, vậy tức là không thể dùng tiền và quyền để giải quyết. Bất kể là địa vị cao hay thấp, thì ngoài danh lợi, phiền não của con người phần lớn là chuyện tình cảm.

Ngưng một chút, Đôn Phi sắp xếp ý nghĩ nói tiếp:

-Tại hạ thấy phu nhân trang phục mộc mạc, búi tóc đơn giản. Mặc dù ở Hứa Đô, kiểu dáng thoải mái không quá cầu kỳ, nhưng vẫn lấy khéo léo làm chủ, yêu cầu phải đẹp mắt. Nhưng phu nhân bắt quả chỉ búi kiểu các phụ nhân bình thường vẫn búi, trâm cài cũng chỉ là trâm bạc. Tại hạ đoán phu nhân không có nhiều ham muốn.

Hỏi trăm ngàn, Đôn Phi lại chậm rãi nói:

-Mà không nhiều ham muốn tất nhiên cũng ít ưu tư, có điều phu nhân chỉ là quan tâm làm thế nào hiệp trợ Tư Không đại nhân chinh đốn nội vụ, hoặc giúp Tư Không phân bớt ưu buồn. Một khi đã như vậy, phu nhân vẫn còn phiền não...

-Bởi vậy, tại hạ cá gan đoán, phu nhân là vì thân nhân bên cạnh mà ưu phiền... Chẳng lẽ nguyên do là ở Tư Không đại nhân?

Biện phu nhân lộ vẻ kinh ngạc, hồi lâu mới cảm thán:

-Không ngờ tâm tư Đôn công tử lại tinh tế như vậy.

Sau khi bà gặp Đôn Phi có chút thất vọng, không nghĩ người khiến Tào Ninh Nhi nhắc không ngớt, người khiến Tào Phi cực kỳ lo lắng lại có bộ dáng yếu đuối, thậm chí có chút hèn nhát như vậy. Nhưng thời khắc này, nghe hắn nói năng tùy ý, lại hiểu thấu người khác, đạo lý rõ ràng, có thể nhìn xuyên qua suy tư của bà, còn nói đúng hơn một nửa, không khỏi nhìn Đôn Phi bằng cặp mắt khác xưa.

Trong phòng khách yên tĩnh, dường như nghe thấy tiếng trâm cài lay nhẹ.

Không chỉ Biện phu nhân kinh ngạc, mà lòng Tào Ninh Nhi cũng chấn động. Nàng thấy Đôn Phi không hiểu gì đi vào, vốn hơi buồn cười, nhưng thật ra có chút để ý.

Vẫn không nói cho hắn biết xảy ra chuyện ra.

Mấy ngày nay, nàng cố ý tránh mặt Đôn Phi, nghĩ thầm tự cho mình thời gian để bình tĩnh lại. Không biết tại sao mình lại nhưng nhớ một nam nhân, nhưng không hiểu vì đâu, càng lảng tránh, thì mỗi ngày đều nhớ tới hắn.

Một ngày không gặp như cách ba thu.

Khi đọc những lời này nàng có chút buồn, không hiểu đó là một niềm nhung nhớ đến nóng gan nóng ruột thế nào, không biết sẽ có ai khiến cho nàng nhớ đến thế không? Một ngày không gặp Đôn Phi kia, khiến nàng cảm thấy chân thật sự xa xôi nhưng nhớ.

Nghe Biện phu nhân muốn gặp Đôn Phi, nàng bèn mượn cớ ở lại chỗ này, vẫn luôn trông ra cửa. Nhưng đến khi hắn xuất hiện, sau khi nói ba chữ kia liền dời mắt.

Nàng sợ cái gì?

Khó hiểu trong lòng, khi nghe Biện phu nhân đề cập đến chuyện của hắn, nàng bèn khiêu khích nhìn ngược lại Đôn Phi, phát hiện hắn cũng dời mắt đi.

Hắn lại sợ cái gì?

Vừa buồn bực vừa khó hiểu, Tào Ninh Nhi nghe Đôn Phi phân tích thấu triệt tình hình của Biện phu nhân như thế, đầu tiên là ngạc nhiên, sau là để ý.

Ta biết hôm nay người tới, cũng trang điểm nhẹ nhàng, cũng mặc áo tươi tắn, chải đầu tỉ mỉ không giống bình thường. Nhưng người vì sao có mắt như mù, sau khi liếc một cái, đến chút tò mò cũng không có?

Người không phải không hiểu, mà là làm như không thấy!

Biện phu nhân nói người ngồi bên cạnh ta, người lại vì sao có tai như điếc, chỉ biết đứng ở đó. Chẳng lẽ trong lòng người, Tào Ninh Nhi ta thật sự không

thê chịu được đèn thê?

Biện phu nhân không biết lúc này tâm tư Tào Ninh Nhi như sóng cuộn biển gầm, chỉ kinh ngạc nhìn Đôn Phi, hồi lâu nói:

-Không biết công tử còn biết chuyện gì?

Đôn Phi nói ngắn gọn:

-Không lẽ sự tình liên quan tới Đình phu nhân?

Biện phu nhân hơi chấn động, mãi lâu không lên tiếng.

Đôn Phi thấy Biện phu nhân như thế, biết mình đã đoán đúng tám chín phần mười rồi. Hắn biết lịch sử, cũng ít nhiều nhớ tới chuyện cũ giữa Biện phu nhân, Tào Tháo và Đình phu nhân.

Xuất thân của Biện phu nhân không tốt, vốn tính là hạng ca kỹ.

Tất nhiên là anh hùng không hỏi xuất thân, nữ nhân không hỏi tuổi.

Đôn Phi đối với mấy chuyện này không có thành kiến, xung quanh ai mà chẳng có điều tốt chuyện xấu? Chuyện này phải nhìn bản thân, chứ không phải sấm soi địa vị.

Biện phu nhân xuất thân ca cơ, năm đó được Tào Tháo thu làm thiếp, vẫn luôn cung kính với Đình phu nhân, nhưng Đình phu nhân đương nhiên không thêm nề nang gì bà. Tuy nhiên sách sử có nói, Biện phu nhân mặc dù xuất thân hèn mọn nhưng tâm tư lại cao rộng. Mặc dù sau này Đình phu nhân và Tào Tháo ly thân, Biện phu nhân phù chính, nhưng vẫn rất cung kính với Đình phu nhân. Mỗi lần Đình phu nhân đến phủ, Biện phu nhân đều lấy lễ thiếp để đón, nhường Đình phu nhân ngồi ở vị trí chính thất, thậm chí còn muốn giúp Tào Tháo lay động Đình phu nhân.

Đôn Phi nhớ rõ đoạn chuyện xưa này, thầm nghĩ mình và Biện phu nhân vốn bắn đại bác cũng không tới. Biện phu nhân lại có việc nhờ hắn, còn là sau khi Đình phu nhân và Tào Tháo nháo loạn tách ra, nên vài phần xác định Biện phu nhân tìm hắn là vì việc này.

Quả nhiên, thấy Đôn Phi trầm ngâm không nói, Biện phu nhân từ tốn:

-Không biết làm thế nào Đôn công tử biết Đình phu nhân?

-Tại hạ gặp Đình phu nhân vốn là chuyện cực kỳ ngẫu nhiên.

Đôn Phi cũng không giấu diếm, tóm tắt sơ lược chuyện hắn và Đình phu nhân gặp nhau, cũng nhân tiện đề cập đến chuyện Tào Xung, nhưng cũng chỉ nhắc qua một câu, rồi lập tức cười nói:

-Kỳ thật cũng trùng hợp quá, không ngờ hôm nay Đình phu nhân lại dẫn theo Thương Thư đến tửu quán ăn cơm.

-Nhân sinh gặp gỡ vốn luôn huyền ảo như thế, có đôi khi chỉ vô tình gặp gỡ đã thay đổi một đời.

Biện phu nhân yên lặng liếc qua Tào Ninh Nhi, thấy cô dường như có vẻ đăm chiêu, ánh mắt như có như rơi lên người Đôn Phi, không khỏi khẽ mỉm cười.

Bà không còn trẻ, nhưng đã từng một thời tuổi trẻ.

Tào Ninh Nhi tới giờ còn chưa nói quá ba câu với Đôn Phi, nhưng có nhiều việc, không phải cần nói mới hiểu được. Huống chi, khi Biện phu nhân tìm Tào Ninh Nhi hỏi chuyện Đôn Phi, phát hiện lúc thiếu nữ nói về thiếu niên kia, đôi mắt còn sáng lên lấp lánh.

Lúc nàng mới gặp A Man, không phải cũng như vậy đó sao?

Nàng cũng không phải là người lễ tiết cứng nhắc, nói Đôn Phi ngồi là nàng có ý an bài, vốn là muốn thấy đáng về Tào Ninh Nhi ngượng ngùng, ai ngờ thiếu niên này lại khờ như heo vậy.

Nhưng, thiếu niên này là ngu thật, hay là đang giả ngu?

Nàng đã gặp rất nhiều thiếu niên tự xưng phong lưu, miệng luôn nói giữ lễ nghĩa, nhưng cuối cùng cũng nóng đầu mà thôi. Nhưng thiếu niên trước mắt này vì sao luôn có dáng vẻ bình tĩnh đặc biệt như vậy?

Biện phu nhân khẽ lắc đầu xua đi ý nghĩ này, nhẹ giọng hỏi tiếp:

-Nghĩa là công tử thực sự nghĩ rằng hôm nay Tư Không và Đình phu nhân gặp nhau chỉ là chuyện tình cờ?

Đôn Phi lại cười nói:

-Chẳng lẽ phu nhân và Thương Thư tâm ý tương thông?

Biện phu nhân ngăn ra, sau một lúc mới đáp:

-Đơn công tử quả nhiên thông minh.

Đơn Phi thăm thấy kỳ quái, không nén được hỏi:

-Mẫu thân của đứa nhỏ Thương Thư này...

Tào Xung không phải là con trai của Biện phu nhân, càng không phải là con của Đinh phu nhân, không hiểu vì sao Tào Xung và Đinh phu nhân lại thân thiết như vậy. Nhìn dáng vẻ Đinh phu nhân đối với Tào Tháo, không cho ông ta một bạt tai, xem ra vẫn là chừa mặt mũi cho Tào Xung.

Đứa nhỏ này...

Đơn Phi lục lại trí nhớ, đã nghe Biện phu nhân nói:

-Mẫu thân của Xung nhi là Hoàn phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chỉ điểm bến mê

Đơn Phi chỉ nhớ lảng máng, thiết sự không nhớ ra được tư liệu về Hoàn phu nhân – Haiz, không thể trách hấn kiến thức nông cạn, mà nói thật là bởi nữ nhân của lão Tào quá nhiều.

Biện phu nhân khẽ thở dài:

-Nhắc tới chuyện Tư Không và Hoàn phu nhân gặp nhau cũng có chút huyền ảo. Chúng ta đều gọi nàng là Hoàn phu nhân, đơn giản là bởi lúc trước Tư Không tặng nàng hai chữ Ngọc Hoàn.

Hoàn phu nhân không có tên họ hay sao?

Đơn Phi nhú mày, Biện phu nhân dường như nhận ra nghi hoặc của hắn, gật đầu:

-Chúng ta đều không biết tên họ thật của Hoàn phu nhân, không biết nhà nàng ở đâu, chỉ biết nàng rất tốt với Tư Không, vậy là đủ rồi.

Trong mắt thoáng lóe lên một chút quái dị, nhưng Biện phu nhân nhanh chóng giấu đi tâm sự, nói tiếp:

-Xung nhi nhỏ hơn Phi nhi rất nhiều, nhưng lại hiểu lý lẽ hơn, cũng thấu tâm ý của Tư Không, một lòng muốn giúp Tư Không lay chuyển Đinh phu nhân. Hoàn phu nhân cũng đồng ý, thế nên mới để Xung nhi đi theo Đinh phu nhân.

Khóe miệng thoáng mỉm cười, Biện phu nhân nói:

-Đinh phu nhân mặc dù không thích thiệp thân, nhưng lại rất thích Xung nhi.

Bà nhìn qua Đơn Phi, thấy hắn trầm ngâm không nói, Biện phu nhân cười chưa chút:

-Ta nghĩ, với sự cơ trí của công tử đây, chắc đã biết thiệp thân yêu cầu điều gì.

Đơn Phi thấy dáng vẻ Biện phu nhân như có chút mong đợi, trầm mặc một lát mới nói:

-Tại hạ có câu này không biết có nên nói hay không?

-Công tử, mời nói.

Biện phu nhân khó hiểu đáp.

Đơn Phi nhướn mắt lên, nhìn sang Biện phu nhân, hỏi:

-Phu nhân thật sự muốn mời Đình phu nhân về?

-Đon Phi!

Tào Ninh Nhi vẫn trầm mặc, nhưng không có nghĩa nàng không quan tâm đến câu chuyện giữa Biện phu nhân và Đon Phi. Vừa thấy Đon Phi bảo có câu không biết có nên nói hay không, lập tức biết không xong, giờ nghe Đon Phi hỏi trắng trợn như vậy, không kìm nổi quát lớn.

Ánh mắt Biện phu nhân trong suốt nhìn Đon Phi, không né tránh, cũng không tức giận, chỉ cười buồn:

-Thiếp thân từ nhỏ đã phiêu bạt, cho tới giờ chỉ cầu một nơi sống an ổn đã mỹ mãn. Sau được Tư Không yêu mến, lại nhờ Đình phu nhân dung nạp, đến giờ đều luôn cảm kích trong lòng, tâm ý này...

Biện phu nhân dừng lại một lát mới chậm rãi nói tiếp:

-Thiếp thân chưa từng thay đổi.

Đon Phi cười nói:

-Một khi đã vậy, phu nhân vốn không cần phải cầu tại hạ.

-Vì sao?

Biện phu nhân ngạc nhiên.

Đon Phi nói:

-Hai người lưỡng tình tương duyệt, mặc dù tại hạ không hiểu rõ tâm ý của Tư Không, nhưng hôm nay thấy ở tù lâu, biết rằng Tư Không chưa từng lãng quên Đình phu nhân.

Thấy thần sắc Biện phu nhân âm trầm, Đon Phi tiếp:

-Cũng tựa như phu nhân đối với Tư Không tình sâu ý nặng.

Biện phu nhân hơi khép mắt, lẩm bẩm lại lời Đon Phi vừa nói “tình sâu ý nặng”, chỉ cảm thấy bốn chữ này đã nói lên hết tất cả nỗi chua xót buồn thương của bà.

-Tư Không trước đây có lẽ bị loạn hoa làm mê mắt, nhưng hiện giờ chắc cũng đã nhận ra chuyện cũ như mây khói, cuối cùng cũng kết thúc. Có là Yến múa trên tay*, cũng thành cát bụi.

*Tích Triệu Phi Yến, gảy đến nỗi có thể đứng múa trên lòng bàn tay, đẹp say lòng người.

Đon Phi mỉm cười nhìn Biện phu nhân, nói:

-Một khi đã vậy, phu nhân chỉ cần biết tám chữ: “Thành tâm thành ý, vàng đá cũng tan” là đủ rồi.

Yến múa trên tay, cũng thành cát bụi.

Tào Ninh Nhi vốn đang lo lắng, nhưng lúc nghe thấy Đon Phi nói ra tám chữ này, không khỏi đau xót trong lòng. Không hiểu sao Đon Phi tuổi còn trẻ lại có tâm cảnh bùi ngùi như vậy.

Còn Biện phu nhân mắt hơi sáng lên, thầm thì ghi nhớ những lời Đon Phi vừa nói, rốt cuộc từ tốn đứng lên, không ngờ bà nhẹ thi lễ:

-Đa tạ công tử chỉ điểm.

Vốn bà nhờ Đon Phi cũng không nắm chắc, không tin thiếu niên Đon Phi này có thể giải quyết điều gì, nhưng bất kể kết quả thế nào, bà cũng muốn thử xem vì bà vô cùng yêu nam nhân kia, cái gì cũng đều chịu làm vì ông ta.

Nhưng hôm nay nghe thấy lời của Đon Phi, bà đã có một cảm ngộ khác. Bản thân bà đã trải qua rất nhiều tang thương, nhưng vẫn không hiểu sao mắt nhìn của thiếu niên này có thể thấu suốt như thế, đúng là không thể xem nhẹ thiếu niên trước mặt này.

Đon Phi vội đáp lễ nói:

-Tại hạ chỉ thuận miệng nói ra, không dám nhận lời khen của phu nhân.

Lúc hai người đang thi lễ lẫn nhau, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền tới muốn tiếng quát:

-Mẫu thân, người đang làm gì thế?

~~~~~

Mọi người ngan ra, chỉ thấy Tào Phi mặt mày gợn dử đang đứng bên ngoài.

Màn đêm dần buông, sắc trời dần tối.

Tào Phi mặt mày xanh lét, bước nhanh vào phòng. Thấy Đôn Phi nghiêng người tránh một bên, nhưng hấn không tha, vội bắt lấy xiêm y của hấn, quát:

-Người mới vừa nói cái gì?

-Phi nhi!

Biện phu nhân thấy vậy, biến sắc quát:

-Buông Đôn công tử ra, hấn là khách của mẫu thân.

-Hấn chỉ là một hạ nhân, công tử chó má gì.

Tào Phi cũng hét trả:

-Nurong, người không nên nghe hấn nói hươu, nói vượn. Lời hấn không câu nào thật cả.

-Thế Tử.

Tào Ninh Nhi vội đứng lên nói:

-Đôn Phi chưa nói bất cứ chuyện gì về người.

-Vậy hấn tới làm gì?

Tào Phi hơi kinh ngạc.

Tào Ninh Nhi chỉ sợ Đôn Phi bị thương, vội tiếp:

-Là phu nhân có việc cần nhờ hấn giúp.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng bỗng dưng cảm thấy hơi có chút vấn đề. Bởi vì giờ phút này nàng thấy vẻ mặt Tào Phi chợt trở nên vô cùng đáng sợ.

-Nurong, người vì chuyện Đình phu nhân mà phải cầu một hạ nhân?

Tào Phi gằn từng chữ.

Tất cả mọi người ngẩn ra, không ngờ Tào Phi lại hiểu rõ như vậy.

Biện phu nhân mặt tái nhợt, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói:

-Không sai... Phi nhi...

-Người im đi!

Tào Phi hét lên:

-Người không cần mặt mũi nữa phải không? Đòi này, người còn bị người đàn bà kia ức hiếp chưa đủ ư? Để đến khi bà ta đi rồi, người vẫn muốn tìm bà ta về đập lên người mới chịu? Giờ đây, người vất bỏ cả thân phận, còn tìm một gia nô nhờ giúp đỡ?

-Phi nhi.

Biện phu nhân cơ thể chao đảo.

Tào Phi không để ý tới mẫu thân, hung hăng trừng Đôn Phi, nói:

-Người đừng nghĩ người biết làm vài món ăn, có chút quan hệ với Quách Gia, rồi quen biết cái gì Đình phu nhân thì đã tưởng chuyện gì cũng có thể xen vào. Người cùng lắm chỉ là một gia nô, đừng có quên thân phận của mình.

Tào Ninh Nhi tiến tới muốn tách tay của Tào Phi ra, nhưng Tào Phi vẫn túm chặt cổ áo của Đôn Phi.

Đôn Phi cũng không tức giận, chỉ trầm mặc nhìn Biện phu nhân.

-Cút!

Tào Phi nhìn mẫu thân, thấy Đôn Phi đứng yên trước.

Tào Phi dùng mọi tay đay Đôn Phi, tức giận quát:

-Người tốt nhất đừng xuất hiện trước mắt ta nữa, bằng không chó trách ta không khách khí.

Đôn Phi lão đảo hai bước mới đứng lại được, Tào Ninh Nhi vội xông qua đỡ lấy hắn, thất thanh:

-Người có sao không?

Đôn Phi không để ý tới Tào Ninh Nhi, chỉ nhìn Tào Phi, khẽ mỉm cười:

-Thế Tử, có phải người thấy hơi sợ không?

Mọi người sùng sốt.

Tào Phi nắm lấy chuôi kiếm, trong mắt ngập đầy lửa giận, gần từng tiếng:

-Người nói cái gì?

Màn đêm tăm tối, Đôn Phi nhìn Tào Phi một lúc, mới nói tiếp:

-Tại hạ nói người hơi sợ.

-Ta sợ cái gì?

Tào Phi tiến lên một bước, bàn tay nắm kiếm hơi run rẩy.

Tay Tào Ninh Nhi cũng hơi run, chỉ là lúc này nàng không có quát bảo hắn ngưng lại.

Nàng rút cuộc phát hiện ra một điều, Đôn Phi không làm thì thôi nhưng khi hắn quyết làm điều gì, thì người ngoài rất khó dǎ động được hắn.

-Tại hạ và Thế Tử không quen nhau.

Đôn Phi đột nhiên cười nói:

-Chỉ là qua lời của lệnh đường biết được, Thế Tử rất hiếu thuận.

Tào Phi ngẩn ra, hừ lạnh:

-Vậy thì sao?

-Hiếu thuận thật rất tốt.

Đôn Phi nhìn thấy vẻ mặt Tào Phi hơi dịu đi, nhỏ giọng nói:

-Nhưng tại hạ cảm thấy trong lòng Thế Tử vẫn thấy hơi sợ.

-Buồn cười!

Tào Phi cười ha hả, nhưng trong mắt không có chút ý cười nào:

-Ta sợ cái gì?

-Có thể Thế Tử sợ...

Đôn Phi chần chờ một chút, nói tiếp:

-Sợ người khác phát hiện ra sự tự ti của mình?

Hắn là thuận theo cảm xúc mà nói.

Nhưng mấy hôm nay, dựa theo kiến thức lịch sử của hắn, Đôn Phi cũng biết chức Thế Tử này chỉ là bóng nước. Người khác gọi Tào Phi là Thế Tử chẳng qua chỉ là tôn xưng, còn Tào Phi có thể trở thành Thế Tử hàng thật giả thật hay không, còn phải xem tâm tư của lão Tào.

Lão Tào hiện nay rất thích Tào Xung, trước kia thì thích Tào Ngang, sau này lại thích Tào Thực, chỉ duy không thích Tào Phi. Điều này khiến Tào Phi không thể không lo, không thể không tự ti.

Nhưng Tào Phi tuổi còn trẻ, không biết xử lý chuyện này thế nào.

Đôn Phi mặc dù không quen thân Tào Tháo, nhưng thấy ánh mắt Tào Tháo nhìn Đinh phu nhân, hẳn biết lão Tào hiện giờ đang nhớ lại tình xưa.

Đơn Phi nhún nhảy dù không quên than Tào Tào, nhưng thay ánh mắt Tào Tào nhìn Đĩnh phu nhân, hẳn biết lao Tào mệnh giờ đang như lại như xưa.

Người đã già, có ai không thể? Dù là thương nhân phu xe hay đế vương khanh tướng.

Biện phu nhân là một phu nhân cao quý, cũng là một nữ tử yếu đuối, nhưng lại là một người thông minh, hiểu rõ nữ nhân muốn nắm giữ trái tim của nam nhân, không phải cần nắm dạ dày của ông ta, mà phải thật sự hiểu được lòng ông ta.

Nữ nhân suốt ngày than oán nam nhân không hiểu mình, nhưng nữ nhân làm sao có thể thật sự thấu được nam nhân? Bực bội hờn giận xưa nay chỉ càng làm cho nam nhân thêm trốn tránh đỡ phiền.

Đơn Phi biết tâm ý của Biện phu nhân, lập tức đưa ra phương án giải quyết – Yên mửa trên tay, cũng thánh cát bụi, thành tâm thành ý vàng đá cũng tan.

Cho dù là một nữ nhân tuyệt đại khuynh thành như Triệu Phi Yến, quyền khuynh nhất thời thì sẽ thế nào? Cũng rơi vào kết cục tự sát thành cát bụi.

Lão Tào bắt đầu nhớ tình xưa nghĩa cũ, nên oanh oanh yến yến bây giờ chẳng thể nào hấp dẫn ông ta như trước, chỉ cần bà vẫn một mực đối tốt với ông ta, ông ta nhất định sẽ thấy. Dù Đĩnh phu nhân có quay lại hay không, thì vị trí của bà ở trong lòng lão Tào sẽ không ai thay thế được.

Biện phu nhân là một nữ tử thông minh, nên khi nghe thấy lời nói của Đơn Phi, cũng hiểu được đề nghị này nên mới xúc động như thế.

Nhưng Tào Phi tất nhiên không rõ.

Y không biết nỗi khổ tâm của mẫu thân mình, chỉ vì tự ti, tự ái, hận mình không thể khiến phụ thân yêu thích, thậm chí vì vậy mà giận chó đánh mèo than oán mẫu thân vô dụng, ương ngạnh muốn biến mâu thuẫn gia đình thành đấu tranh giai cấp, nhưng lại không biết loại cảm giác tự ti tự ái này chỉ làm phiền thêm, khiến vị trí của y trong mắt lão Tào càng thấp đi. Trong mắt Đơn Phi, phương pháp này thật không có kết quả gì.

Đơn Phi có thể hiểu được, nhưng còn chưa nói ra thì Tào Phi đã siết chặt kiếm, giận dữ quát:

-Người câm miệng!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Nhất kiếm phi tiên

- Thế Tử, đừng!

Tào Ninh Nhi thấy Tào Phi trán nổi lên gân xanh, tay cầm kiếm nắm chặt, lập tức vượt lên ngăn ở trước mặt Đơn Phi.

Bất kể như thế nào, Tào Phi cũng sẽ không xuất kiếm đối với nàng.

Tào Phi quả nhiên vẫn chưa rút kiếm, chỉ có điều nhìn Đơn Phi cười lạnh nói:

- Đơn Phi, người cả đời chỉ là trốn sau lưng người khác sao? Trước kia là Quách Gia, bây giờ là Tào Ninh Nhi. Người nếu có bản lĩnh, đứng ra cùng ta đánh một hồi, thắng rồi, hãy nói nhưng lời vô nghĩa của người.

Đơn Phi nắm chặt tay, chuyển hướng Biện phu nhân nhìn lại, chỉ thấy bà sớm đi đến tiền đường, hướng hần thi lễ, cũng là ra hiệu cho hần rời đi.

Trong lòng thở dài, Đơn Phi cười nói:

- Ta không có bản lĩnh như Thế Tử.

Hần bồng dung nói một câu như vậy, Tào Phi ngược lại ngẩn ra.

Đơn Phi chỉ là lắc đầu, xoay người đi ra ngoài nói:

- Ít nhất ta sẽ không giống như Thế Tử, có lửa giận lại phát tác về phía người nhà vô tội.

Hần mới đi ra khỏi hai bước, chợt nghe phía sau có tiếng rút kiếm, sau đó có tiếng xé gió bay qua.

- Đừng!

Tào Ninh Nhi thấy Tào Phi một bước vượt qua chính mình, rút kiếm hướng Đôn Phi đâm tới, chặn lại không kịp, không khỏi một tiếng thét chói tai.

Đôn Phi đã sớm động thân, khi lợi kiếm hãy còn cách người một đoạn, chậm rãi quay người nhìn lại, trong mắt hàn quang chọi lóe —— lão tử nếu không lấy đại cục làm trọng, đã sớm cho ngươi một mũi tên cho ngươi chịu chút khổ rồi.

Đầu ngón tay hắn đã sờ vào tiền Phá Thiên trong ống tay áo, rốt cục vẫn phải bỏ qua ý nghĩ này.

Tào Phi không ngờ tới phản ứng của Đôn Phi nhanh nhẹn như vậy, lửa giận trong lòng đại thịnh, lạnh lùng nói:

- Ngươi có giỏi thì đừng có chạy

Y cầm kiếm tiến lên, một kiếm muốn đâm ra.

Một người quát:

- Thế Tử không nên xung động.

Tiếng đến người đến, một người trong bóng tối đi ra, vò kiếm đưa lên, ngăn ở trên thân kiếm của Tào Phi.

Tào Phi chỉ cảm thấy trường kiếm hơi trầm xuống, không ngờ không thể đâm ra, đầu tiên là giật mình, sau đó phát hiện người ngăn mình là Tào Thuần, cả giận nói:

- Ngươi tránh ra, hôm nay nếu ta không giáo huấn...

Lời của y còn chưa nói hết, chợt nghe trong bóng tối một người thản nhiên nói:

- Đôn Phi, ngươi giống như Mã Vĩ Lai, luôn vì chút chuyện cũ mèm, mà lại không biết... chuyện này sớm đã không có gì mới mẻ.

Thanh âm kia giống như truyền đến từ bên ngoài, nhưng trong đêm tối thanh âm còn chưa dứt, một người đột nhiên xuất trước mắt Tào Thuần và Tào Phi.

Mọi người đều giật mình.

Tào Thuần quay đầu nhìn lại, cảm thấy hoảng sợ, liền thấy người tới dáng người thon dài, một thân áo xanh, mặt nạ màu đồng xanh trên mặt ở dưới bóng đêm cực kỳ dữ tợn.

Người này là ai, làm thế nào vào được Tào phủ? Đến với mục đích gì?

Các loại suy nghĩ xoay chuyển trong đầu Tào Thuần, vò kiếm hơi run rẩy, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ, giữa không trung hàn quang chọi lóe, hướng thẳng ngực người kia đâm tới.

Giữa Đôn Phi và Tào Phi, bất quá chỉ là sự tranh đấu của tuổi trẻ, trong mắt Tào Thuần cũng không có gì là nghiêm trọng, thấy sự tình đi quá xa mới xuất thủ ngăn trở. Nhưng thấy người tới mang theo mặt nạ, cực kỳ quỷ dị, dụng ý lại khiến Tào Thuần cảm thấy lo lắng.

Tào Thuần rút kiếm xuất kiếm, động tác dứt khoát, cũng không có nửa phần do dự.

Năm đó Hồ Báo Kỵ mới thành lập, trong đó cao thủ nhiều như mây, không thiếu nhân trung tử sĩ, tướng trung tinh anh, đương nhiên không ai phục ai, Tào Tháo lúc đầu không biết đề ai thống lĩnh mới có thể phục chúng. Cho đến sau khi Tào Thuần đảm đương, lấy thân làm gương lại kiếm về trợ cấp cho tướng sĩ, mới được mọi người trong Hồ Báo Kỵ ủng hộ.

Nhưng nếu không có bản lĩnh hơn người, quyết định quyết đoán anh minh, thì làm sao có thể hàng phục được đám tinh trong Hồ Báo Kỵ?

Mối họa ngay bên cạnh, người đeo mặt nạ đồng xanh kia giống như chui lên từ dưới đất vậy, Tào Thuần cũng là phản ứng cực nhanh, một kiếm đâm ra, trong miệng phát ra âm thanh bén nhọn.

Người này thân thủ tuyệt đối không kém, chỉ sợ không nắm chắc đánh được người này, trước tiên đánh lui người ngày bảo vệ Thế Tử và phu nhân, sau đó triệu tập thủ hạ bắt lại.

Ý nghĩ của y vô cùng tốt, thâm nghĩ một kiếm này là có thể khiến người tới lui ra phía sau mấy bước...

Nhưng kiếm của y vừa mới xuất ra, bỗng dừng trong lòng chấn động.

Trời sáng choang!

Hiện giờ chính lúc ban đêm, nguyệt ảm sao thưa, đèn lồng mới châm, thì làm sao lại có loại ánh sáng này? Tào Thuần trước là kinh ngạc, sau là hoảng sợ, lúc này mới ý thức được đối thủ xuất ra một kiếm.

Một kiếm đánh tới, lại như một đạo lôi điện từ trên trời đánh xuống!

!MỘT KIẾM ĐANH TỚI, LẠI NHƯ MỘT ĐẠO LÔI ĐIỆN TỪ TRÊN TRỜI ĐANH XUỐNG!

Tào Thuần hét to một tiếng, thân hình bắn ngược ra, trong phút chốc lùi lại trong phòng, chỉ có điều y lui mặc dù nhanh, vẫn không hoàn toàn tránh được một kiếm như điện sét kia, áo đã bị rách một đường trước ngực, lộ ra cơ ngực cường tráng.

Mọi người kinh hãi, không tin trên đời vẫn còn có cao thủ như vậy, kiếm pháp sắc bén như vậy, một kiếm xuất ra đã dễ dàng bức lui thống lĩnh của Hồ Báo Kỳ Tào Thuần.

Người áo xanh một kiếm đánh lui Tào Thuần, trường kiếm trong tay rung lên, đâm về phía cổ họng Tào Phi.

Sự tình hết sức bất ngờ, Tào Phi chỉ nghe được đôi câu vài lời, giây lát đã thấy một người xuất hiện ở gần, Tào Thống Lĩnh xuất kiếm, giây lát bị người nọ đánh lui, lại thấy kiếm kia nháy mắt sẽ tới cổ mình.

Tào Phi cười ngửa tập kiếm, tự phụ kiếm thuật không kém, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới trên thế gian còn có loại người này, loại kiếm pháp này, hét lên một tiếng, một kiếm chém ra, chém trúng vào đường kiếm của đối thủ.

Đ...A...N...G...G!

Cánh tay hần như bị lôi điện đánh trúng, tê đến cả đầu ngón tay, trường kiếm bay lên cao...

- Không!

Biện phu nhân nhìn thấy nhi tử gặp nguy hiểm, hoảng sợ kêu thảm thiết.

Đon Phi nhào ra.

Nếu nói về cuội ngựa bắn cung, Đon Phi đương nhiên không bằng Tào Phi, nhưng nếu nói về khả năng phán đoán tình hình, thì hần thông minh hơn Tào Phi nhiều, mắt thấy người nọ một kiếm bức lui Tào Thuần, Tào Phi lại phải gắng gượng chống đỡ, Đon Phi thầm kêu không xong, nhào tới đẩy Tào Phi ra xa khỏi phạm vi chiến đấu.

Chỉ có điều kể từ lúc đó, hần liền nằm trong phạm vi công kích của trường kiếm.

Quả nhiên, trường kiếm vòng qua, thế như sấm sét, hiện lên giống như rắn độc đang nhắm phía Đon Phi lao tới, Đon Phi đẩy Tào Phi ra, thầm nghĩ lão từ đây là người có giáo dục, không so đo cùng cùng với tên nhóc như ngươi, nể mặt mẹ ngươi, nhiều nhất giúp ngươi đến mức này thôi, còn lại sống chết hoàn toàn là do ngươi.

Hít sâu một hơi, Đon Phi vẫn còn đang trong tư thế nhào tới, thân hình bỗng dừng đổi hướng, nhảy, rồi tung người, cho tới khi nhảy bước thứ ba, hần đã nhảy lên trên tường.

Kiếm kia chém vào khoảng không.

Đon Phi cũng là trong lòng hoảng sợ, hần căn bản không kịp nhìn kiếm thế, hoàn toàn dựa vào trực giác của mình —— đợi hần nhìn thấy người áo xanh xuất kiếm, nói không chừng đã là một người chết.

Dù là như vậy, trong ba lần tung nhảy, hần vẫn là cảm giác kiếm kia gần như đâm vào vị trí tim sau lưng hần, vẫn có thể mơ hồ cảm giác được đau đớn, cũng không kịp xem là ảo giác hay là thật sự đã bị đâm trúng.

Tiếng rống giận như sấm sét!

Thế Từ tránh ra!

Tào Thuần được Đon Phi ra tay tương trợ, rốt cục cũng được lấy lại hơi, không chút do dự lại nhào lên, hần vốn là thống lĩnh Hồ Báo Kỳ, gặp phải kẻ mạnh, tuy biết người đến thân thủ rất cao, nhưng thân mang trọng trách, chưa từng nghĩ đến việc lùi bước.

Tào Phi nếu như thông minh, thừa dịp Tào Thuần còn có thể cầm cự nhất thời nửa khắc, thừa dịp tránh đi rồi tính biện pháp khác, như vậy mọi coi là hành động thông minh.

Không kịp chi bảo nhiều hơn, ngay khi một kiếm của người áo xanh gần như đâm vào Đon Phi, mà Đon Phi động tác như khi kịp trốn lên tường, Tào Thuần lại xuất kiếm.

Không trung giao phong mãnh liệt.

Người áo xanh một kiếm đâm vào không khí, hai tròng mắt sau mặt nạ bằng đồng xanh hình như có hào quang lóe lóe, thấy Tào Thuần đánh tới, trở tay đánh ra một kiếm, không trung lại là sáng ngời.

Mọi người không nghĩ tới có người có loại kiếm pháp như vậy, không giống động tác của người thường, ngược lại giống như được thiên nhân chỉ điểm.

Tào Thuần lần này cũng là không có tránh né, mắt hơi nheo, kiếm gấp hơn, vẫn đâm về phía ngực người áo xanh kia.

Y đánh ra là loại kiếm pháp lưỡng bại câu thương, y biết rằng người áo xanh võ công tuyệt cao, y đã không phải là đối thủ của người áo xanh, chỉ trông mong có thể lấy mạng đổi mạng cùng đối thủ, như vậy mới có thể có một đường sống cho đám người Tào Phi.

Bầu trời đêm giống như ngưng lại.

Mắt thấy đạo thiểm điện kia sẽ chém Tào Thuần làm hai, mà kiếm của Tào Thuần, cũng chỉ cách người áo xanh kia vài tấc...

Người áo xanh đột nhiên hồi kiếm.

Bỏ ra như điện, thu hồi như chớp, nhẹ nhàng và khéo léo, kiếm liền đánh lên phía trên mũi kiếm của Tào Thuần.

Tào Thuần chỉ cảm thấy như sấm oanh đến, trường kiếm trong tay đột nhiên gãy làm hai đoạn, kiếm kia dư lực không giảm, phản kích đến ngực y, y chỉ kịp dùng kiếm trong tay cản một chút.

Kiếm bị gãy thành nhiều mảnh.

Tào Thuần liền cảm thấy một cổ lực mạnh mẽ đánh vào ngực, giữa không trung bay ngược, một ngụm máu tươi phun ra, cho tới khi ngã xuống đất, một gối đã mềm nhũn, quỳ ở dưới đất khó lòng mà đứng lên.

Tào Ninh Nhi từ đầu đến cuối đều là không có quá nhiều phản ứng, cho đến khi Đôn Phi nhảy lên tường, lúc này mới xoay người muốn chạy, nhưng chẳng biết tại sao, hai chân giống như rút chì, bước đi khó khăn.

Đến khi nhìn thấy Tào Thuần bị người nọ đánh cho bị thương học máu, khuôn mặt xinh đẹp của Tào Ninh Nhi tái nhợt, lặng yên đi thêm một bước, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, lần đầu cảm giác sinh lý tử biệt đang ở trước mắt.

Sát!

BA!

Một vật rơi trên mặt đất, Tào Ninh Nhi cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện cái đó bất quá là trâm cài tóc trên đầu nàng, nhưng đã vỡ thành hai mảnh.

Trong bầu trời đêm, chỉ nghe truyền lại tiếng nói lạnh lùng của người áo xanh kia.

—— Ai còn nhúc nhích, sẽ giống như chiếc trâm này.

—— Lời của ta, không nói hai lần!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đỉnh Tử Cấm

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Keng!

Trường kiếm mà Tào Phi bị đánh rớt khi nào bây giờ mới rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu run rẩy.

Trong vườn im phăng phắc, không ai nhúc nhích, nhưng ngoại trừ người áo xanh đó ra, e là tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lòng mình.

Người này là ai?

Sao lại có kiếm pháp như thế?

Tào Phi không có nhúc nhích, cho dù y tự phụ dũng mãnh, nhưng cùng lắm cũng chỉ là cười ngựa săn thú, rất ít khi thực sự tiến hành giết chóc kiểu máu lạnh, bị người áo xanh đó nhìn qua một cái, chỉ thấy trong ánh mắt đó chỉ có tiêu sát trang nghiêm vô biên.

Không có ai dám nghi ngờ những lời người này nói, ít nhất Tào Phi không dám, Tào Ninh Nhi cũng không có động đậy, nàng cũng sợ tới mức không

dám tự ý nhúc nhích.

Biện phu nhân thấy Tào Phi và người áo xanh cách nhau chẳng qua khoảng cách một thanh kiếm, sợ tới hồn phi phách tán, vốn định không màng tất cả xông lên trước, nhưng lời nói của người áo xanh lại khiến bà đứng khựng tại chỗ.

- Ai dám nhúc nhích, thì sẽ giống như chiếc trâm cài tóc này.

Bà không sợ chết, nhưng lại sợ Tào Phi vì cử động của bà mà gặp bất trắc, vậy thì bà bất luận thế nào cũng sẽ không thể tha thứ cho mình.

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

Sắc mặt Tào Thuận xám xịt, y hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng cũng không chế được huyết khí không ngừng sục sôi, thấy người áo xanh không trả lời, Tào Thuận khàn giọng hỏi:

- Ngươi... là ai?

Người này rốt cuộc đến đây vì mục đích gì?

Người áo xanh không hề đếm xỉa tới Tào Thuận, đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía bức tường, thấy Đôn Phi vẫn còn ngồi xồm trên tường, y nhàn nhạt nói:

- Đôn Phi, ngươi qua đây.

Mẹ nó!

Sắc mặt Đôn Phi có phần hóa đen, thầm nghĩ người này sao lại biết hắn? Trong lòng hắn thầm nghĩ, thì đột nhiên nghĩ tới lời nói vừa nãy của người áo xanh: Đôn Phi, ngươi giống như Mã Vị Lai...

Người này không chỉ biết hắn, mà còn quen biết cả Mã Vị Lai?

Lúc này đổi thành người khác, e là sớm đã quay đầu bỏ chạy rồi. Đôn Phi không bỏ chạy, hắn tuyệt đối không ngốc, biết rằng người ta đã biết họ tên của hắn rồi, nhất định sẽ biết địa chỉ nhà cửa hắn ở đâu, hắn có thể chạy đi đâu?

Nếu người này thật sự muốn giết hắn, căn bản không cần nói nhảm với hắn, hắn bất luận thế nào cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi sự truy sát của người này.

Nghĩ tới đây, Đôn Phi làm một chuyện mà không ai ngờ tới. Hắn nhảy từ trên tường xuống, phui phui cát bụi trên người, từ tốn đi tới trong ánh nhìn kinh ngạc của Tào Phi. Hắn dừng tại chỗ cách người áo xanh ba trượng, ôm quyền hành lễ với người áo xanh, nói:

- Đại hiệp có dặn dò gì ạ?

Người áo xanh nhìn hắn chằm chằm hồi lâu, chậm rãi nói:

- Trên tay ta có hai người, nhưng đối với ta mà nói, hoàn toàn vô dụng.

Tào Phi vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng lại không tài nào phản bác, chỉ nghe người áo xanh lại nói:

- Đôn Phi ngươi vẫn còn chút tác dụng, ngươi qua đây, thay hai người này.

Tào Phi ngẩn ra.

Tào Ninh Nhi chỉ cảm thấy lưng mình toàn mồ hôi hột, hai môi nàng run rẩy hai cái, thấp giọng nói:

- Dừng.

Đôn Phi cũng ngẩn ra, nằm mơ cũng không ngờ người áo xanh lại bắt hắn đổi con tin. Hắn quay đầu lại nhìn, thấy Biện phu nhân đang nhìn hắn, trong mắt ngấn lệ, môi mấp máy, nhưng lời cầu xin lại không hề tuôn ra khỏi miệng. Đôn Phi cười một cái:

- Được thôi.

Hai chữ nhẹ nhàng thoát ra từ miệng hắn, tất cả mọi người đều ngẩn cả ra.

Tào Phi vốn dĩ rất bất mãn Đôn Phi, thầm nghĩ chỉ cần tiểu tử này không uống lộn thuốc, nhất định sẽ không đồng ý, nhưng không ngờ Đôn Phi lại đồng ý cái rụp, điều này thật ngoài suy đoán của y.

Biện phu nhân nước mắt tuôn rơi, cảm kích khôn xiết.

Người áo xanh đỏ chỉ nhìn Đôn Phi một cái, hồi lâu mới nói:

- Được, người qua đây!

Đon Phi thầm nghĩ đưa đầu ra chịu một đao, rứt đầu lại thì chịu hai đao. Nếu đã như vậy, hà tất nói nhiều phí lời. Hắn gật gật đầu, Đon Phi vừa định tiến lên trước, thì bị Tào Thuần kéo lại.

- Tào Thống Lĩnh...

Tào Thuần nhìn Đon Phi, ánh mắt phức tạp, vỗ vỗ vai của hắn, thấp giọng nói:

- Người cẩn thận chút.

Người thật biết nói chuyện.

Ta có cẩn thận đi nữa cũng không thể đỡ lại một nhát kiếm của người này, ta còn tưởng người chuẩn bị thế ta qua đó ứng phó một chút chứ.

Đon Phi thầm mắng trong lòng, nhưng hắn đang đảm đương vai trò anh hùng, tuyệt đối không có đạo lý quay đầu bỏ chạy. Hắn lết từng bước tới trước mặt người áo xanh, rồi mới nói:

- Được rồi, tại hạ đã nghe lời dặn của đại hiệp... ủa...

Hắn còn chưa nói xong, đã bị người áo xanh một tay nắm lấy vai, không đợi hắn ra tiếng, đã bị người áo xanh đó đưa bay lên, nhảy lên đầu tường.

Ngoài tường có tiếng kêu réo chói tai, bỗng có đao thương xông ra!

Tào Thuần mừng trước sợ sau, vừa nãy y vừa truyền cảnh báo ra ngoài, biết rằng thủ hạ ở gần đó nhất định sẽ chạy ngay đến. Những người này đều là người lanh lợi, lẹ làng bên ngoài tường đợi mệnh lệnh của y. Lúc này thấy người áo xanh rời đi, không cần hiệu lệnh của y, đương nhiên sẽ ra tay chặn lại.

Nhưng... những người này...

Không đợi y suy nghĩ thêm, thì thấy giữa không trung lại xuất hiện một tia chớp, nháy mắt lại có màu máu đỏ thẫm vụt lên trời.

Lòng của Tào Thuần trầm xuống, y nhảy lên đầu tường, thì thấy bên ngoài tường có bốn người đã ngã xuống đất, và đầu của họ thì không biết đi đâu.

Rầm một tiếng.

Tào Ninh Nhi thấy Đon Phi xả thân lấy thân làm con tin, con tim sớm đã rung động không thôi, thấy người áo xanh đem theo Đon Phi rời khỏi, cũng không biết dừng khí từ đâu ra, lại dám cất bước đuổi theo.

Chỉ là nàng chỉ vừa mới chạy hai bước, thì thấy một vật bay từ bên ngoài tường vào, rơi xuống đất lăn lông lốc hai cái, vừa hay ngừng lại dưới chân của nàng. Nàng cúi đầu nhìn, thì thấy một cái đầu người tròn tròn hai mắt giần dữ đang nhìn mình.

Trước mắt tối sầm lại, cơ thể yếu đuối của Tào Ninh Nhi lao đảo hai cái, rồi mềm oặt ngất xỉu xuống đất.

Tào Phi thấy Đon Phi bị bắt, nhưng y không có tiến lên trước, mà còn lui về sau hai bước một cách vô thức, thì đột nhiên thấy có một vật bay tới, đưa tay ra đánh, chỉ thấy cảm giác trên tay mềm mềm nhòn nhòn, y hét lên một tiếng, nhảy sang một bên nhìn cái đầu người bị y đánh rơi xuống đất, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tào Thuần đứng trên đầu tường, nhìn bốn binh sĩ Hồ Bảo Kỳ mất đầu nằm dưới đất, mắt giần giật, hiển nhiên là không ngờ uy lực một kiếm của người này lại mạnh như thế, chỉ thấy tim đập thình thịch không thôi. Tào Thuần nhìn hướng mà người áo xanh đó rời khỏi, nghiêng răng nói:

- Người chạy không thoát đâu.

xxx

Gió lạnh phát mặt, trắng sáng soi đường.

Đon Phi bị người áo xanh công lên như công bao tải, leo lên cây, rồi chuyển sang mái hiên, chỉ thấy người áo xanh men theo nóc nhà một đường chạy về phía bắc, trong lòng Đon Phi kinh hãi dị thường.

Chạy về phía bắc nữa chẳng phải là Hoàng cung sao?

Đó là nơi ở của Thiên tử Lưu Hiệp, không lẽ người này định đi viếng thăm Thiên tử chứ?

Người này rốt cuộc là ai, thật sự có chút vô pháp vô thiên, rốt cuộc tới đây vì cái gì? Gã biết Mã Vĩ Lai, lại nhắc Đon Phi chung với Mã Vĩ Lai, không lẽ gã biết Đon Phi và Mã Vĩ Lai quen biết nhau?

Nhưng làm sao có thể thế chứ?

Chuyện này tuyệt đối không phải Tào Quan nói ra ngoài, vậy thì tại sao người này lại biết rõ điều này?

Đon Phi bị xách tới xây xẩm đầu óc, đột nhiên cảm thấy cả người chúi xuống, kinh hãi hô thấp một tiếng. Hắn vốn như đang lửng lơ trên mây, chúi xuống đột ngột thế này, thật sự cảm giác có chút vạn kiếp bất phục.

Cũng may chỉ chúi xuống một lát, thì nghe tiếng “phịch”, hắn bị ném mạnh lên trên mái ngói, sau đó lăn lông lốc, lập tức đưa tay nắm lấy rìa nóc, mới dừng cơ thể mình lại.

Thì thấy người áo xanh không biết đã ngồi trên nóc từ lúc nào, nhìn về phía bắc.

Đon Phi nhìn tình hình xung quanh, mới phát hiện thấy nơi hắn đang ở dường như là một ngôi miếu. Trong khuôn viên trống rỗng trước mặt có một cái chuông rất to, trông cũng nặng tới ngàn cân.

Lại nhìn bốn phía, thì thấy xung quanh có mấy khu đình viện, cũng có đại điện sừng sững, chắc là điện Đại Phật, điện Tiếp Dẫn gì đó...

Đại điện mà y đang ở cao nhất, chắc hẳn là chủ điện trong miếu.

Đon Phi mới tới Hứa Đô chưa bao lâu, ngoại trừ trong vòng tiếp xúc, thì luôn bận việc kinh doanh, rất ít khi đi dạo, nhưng cũng biết thành Hứa Đô từ khi Thiên tử dời tới, đã xây thêm không ít chùa, trong đó có Bạch Mã Tự.

Bạch Mã Tự vốn là chùa cổ xếp hàng thứ nhất của Phật giáo Trung Quốc, còn được Phật giáo xưng là tổ đình Thích Nguyên.

Nhưng đó là Bạch Mã Tự ở Lạc Dương.

Bây giờ thiên hạ đại loạn, thành Lạc Dương sớm đã tàn tạ không thôi. Theo như sử sách ghi chép, mãi tới khi Tào Phi dời về Lạc Dương, lúc chết vẫn chưa hoàn thành công trình mở rộng thành Lạc Dương, thành Lạc Dương lúc này rất thê lương, có thể nhìn thấy sự tồi tàn của Bạch Mã Tự.

Lưu Hiệp tới Hứa Đô, có thể do hoài niệm cảnh tượng phồn vinh của Lạc Dương, hai là một lòng hướng Phật, nên lại cho xây một ngôi Bạch Mã Tự ở Hứa Đô, người ta gọi là Tiểu Bạch Mã Tự.

Người áo xanh này giết người không chớp mắt, vừa nảy liên tiếp giết chết bốn người. Lúc đầu người bay lên, Don Phi nhìn mà cũng muốn nôn ra, càng không biết người này đưa hắn tới miếu tự để làm gì.

Một hồi lâu sau, người áo xanh cuối cùng cũng mở miệng:

- Đi tiếp về phía bắc, chính là cung điện của Thiên tử gì đó rồi.

Đon Phi nhìn về phía bắc, lơ mơ nhìn thấy mái hiên cong cong ở đằng xa, trông khí phái vô cùng, có vọng lâu cao ngất, cũng không biết lính canh ở đó có nhìn thấy được chỗ này không. Cho dù nhìn thấy, e cũng chỉ là chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán một phen, tuyệt đối không thể nào ra tay giúp hắn.

- Đúng thế, đại hiệp nói đúng lắm.

Đon Phi đáp một câu.

- Nếu ta muốn ra tay giết Thiên tử thành Hứa Đô này, thật sự là dễ như trở bàn tay.

Người áo xanh lại nói.

Đon Phi thầm lo lắng cho cái đầu trên cổ Lưu Hiệp, thầm nghĩ tên lão tiểu tử Lưu Hiệp này cả đời đều đang minh tranh ám đấu với Tào Tháo, có thể y nằm mơ cũng không ngờ rằng còn có người khác muốn lấy đầu của y, nhưng cuối cùng hắn vẫn chỉ gật gật đầu.

Hắn biết rằng người áo xanh không phải đang nói quá.

- Cho dù là Tào Tháo, nếu ta muốn giết ông ta, cũng không phải là chuyện quá khó.

Người áo xanh lại lẩm bẩm:

- Nhưng ta vẫn chưa muốn làm thế.

Chỉ cần người thích là được.

Đon Phi nói thầm trong lòng, không có phản đối mãnh liệt đối với cách nói này của người áo xanh.

Người có thể dễ dàng đánh bại Tào Tháo, trong Tam Quốc có ai có thể làm được? Nên biết rằng trong chiến dịch Trường Bản sau này, chính Tào Tháo đã đem theo năm ngàn Hồ Báo Ky, đánh tới Lưu Bị phải quăng mũ cỡi giáp bỏ chạy.

Lúc đó Lưu Bị còn phải bỏ chạy cùng với Trương Phi và Gia Cát Lượng nữa. Tuy nói là Tào Tháo có mang theo Hồ Báo Ky, nhưng cũng thấy được

sự dũng mãnh của Tào Thuần.

Nhưng Tào Thuần, dưới tay người này, ngay cả một chiêu cũng không qua nổi?

Vừa nghĩ tới đây, Đôn Phi cuối cùng cũng nói:

- Các hạ võ công rất cao, tại hạ thật sự mới gặp lần đầu.

Tục ngữ có câu: không đánh người mặt cười. Mặc dù Đôn Phi rất to gan, nhưng đối mặt với loại người này cũng có chút kiêng dè đề phòng, nói tốt hai ba câu cũng không chết ai, nhưng nếu lúc này hắn đắc tội người này, thì mấy thủ hạ chết đi của Tào Thuần chính là minh chứng cho kết cục của hắn.

Huống hồ, câu nói này không có chút phóng đại nào hết.

Người áo xanh vẫn nhìn về phía Hoàng cung, đột nhiên lên tiếng:

- Người thật sự là một người rất thú vị.

Đôn Phi muốn cười, nhưng cảm giác cơ mặt có chút cứng ngắc. Hắn lại nghe người áo xanh nói:

- Người chẳng qua là hạ nhân trong phủ Tào Hồng, nhưng gần đây lại có phần nổi bật quá mức, thật khiến ta thấy thú vị vô cùng. Nghe nói người là nhi tử Vu Linh, bản thân làm nô cũng chỉ là bắt đắc dĩ, nhưng không lâu sau đó người đắc tội Tào Phi, vừa nãy thì lại cứu Tào Phi. Người đắc tội gia tộc đệ nhất dưới trướng Tào Tháo Tuấn gia, nhưng lại kết giao đệ nhất kỳ tá Quách Gia, bọn Hạ Hầu Hành, Tuấn Uẩn trong mắt người chẳng là gì cả, thậm chí không lâu trước người còn gặp qua Tào Tháo, và ngay đêm nay, người lại gặp Biện phu nhân.

Ngừng lại chốc lát, người áo xanh nói:

- Những cuộc kỳ ngộ trong mấy ngày nay của người, một số người cả đời cũng không có được.

Đôn Phi cảm thấy kinh hãi trong lòng, hắn không hiểu tại sao đối phương lại hiểu rõ nhất cử nhất động của hắn. Hắn trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Một số người có cơ hội làm, chỉ là không đi làm mà thôi.

Người áo xanh trầm ngâm chốc lát một cách hiếm thấy, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý:

- Không sai, kỳ ngộ mỗi người ai cũng có, nhưng cũng giống như chiếc thuyền trong biển lớn, có buồm mới biết được phương hướng, không có buồm thì cũng chỉ đi quanh đi quẩn không mục đích mà thôi. Nhưng người có buồm trên thế gian này vốn cũng chẳng nhiều.

Y đột nhiên nói ra câu này, Đôn Phi cảm thấy có chút ngạc nhiên, cảm thấy mặc dù kiếm pháp người này cao cường, đầu óc cũng tuyệt đối không tồi. Thấy sát khí của người này đối với hắn không quá mãnh liệt, Đôn Phi cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, lên tiếng:

- Đại hiệp đang làm gì? Không cần đi nghỉ sao?

Hắn vốn tưởng người áo xanh sẽ không trả lời, không ngờ người áo xanh lại trả lời mấy chữ:

- Ta đang đợi!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Khiêu chiến

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Đợi cái gì.

Đôn Phi thầm thắc mắc trong lòng, nhưng thấy người áo xanh đó không có nói tiếp, hắn cũng không hỏi tiếp. Nhân sĩ thành công thì phải có nhẫn lực, người ta không muốn nói, thì đừng miễn cưỡng.

Đôn Phi thầm tự giễu, ít nhiều bắt đầu thu lại tâm thần, lẳng lặng nhìn bóng lưng của người áo xanh, thì thấy cách ăn mặc của y cũng rất đơn giản, trường kiếm đeo ở sau lưng.

Trường kiếm này dài hơn bảo kiếm bình thường tới hơn một thước, cắm trong bao kiếm đen đen, cả cán kiếm cũng là một màu đen thui, rất khó có thể tưởng tượng một thanh kiếm như thế làm sao có thể phát ra ánh sáng như sấm chớp.

Trong lúc Đôn Phi đang nhìn lên, thì nghe Người áo xanh nói:

- Mã Vị Lai đang ở đâu?

Tuy biết rằng người này sớm muộn gì cũng sẽ hỏi câu này, nhưng Đôn Phi cũng khó tránh kinh ngạc trong lòng. Hắn cười khổ nói:

- Đại hiệp, ta với Mã tiên sinh không quen thân nhau lắm đâu.

Người áo xanh cuối cùng cũng quay đầu lại, đôi mắt đằng sau tấm mặt nạ như có ánh sáng lưu chuyển:

- Ngươi với ông ta không quen thân, ông ta có thể giao linh phù Thần Nữ cho ngươi sao!

Linh phù gì?

Đôn Phi ngần ra không biết nói gì, chỉ giải thích:

- Ta thật sự không thân quen với Mã tiên sinh, ta chỉ gặp ông ta một lần, rồi nghe ông ấy kể chuyện thôi.

Hắn không đợi người áo xanh ép hỏi, liền nói đại khái về chuyện xảy ra trong mộ thất, chỉ là bỏ bớt rất nhiều chỗ mà thôi.

Người ta ngay cả quan hệ của hắn với Mã Vị Lai cũng biết, vậy thì bí mật mộ thất cũng không đáng là gì, nói ra người ta còn cảm thấy mình thành thực nữa.

Nói tới sau cùng, Đôn Phi đột nhiên sực nhớ ra gì đó, theo ý thức muốn chạm vào miếng ngọc tượng trước ngực, nhưng hắn cố kiềm nén hành động đó.

Mã Vị Lai có đưa cho hắn một thứ, chính là bức tượng khắc bằng ngọc này, không lẽ đây chính là linh phù Thần Nữ gì đó.

Nhưng sao người áo xanh này giống thần vậy, cái gì cũng biết.

- Lấy ra.

Người áo xanh nói một cách nhàn nhạt.

Đôn Phi ra vẻ mơ màng, hỏi:

- Lấy cái gì?

- Linh phù trước ngực ngươi.

Người áo xanh nói ra từng chữ từng chữ một.

Lưng Đôn Phi ướt đầm mồ hôi, không biết làm sao mà người này lại có cảm giác nhạy bén đến vậy, đầu ngón tay chạm đến tiền Phá Thiên trong túi áo. Đôn Phi đột nhiên trở nên do dự một cách hiếm thấy, sức mạnh của tiền Phá Thiên hắn sớm đã xác minh qua, người này từ này tới giờ chỉ đưa lưng về phía hắn, nhưng Đôn Phi không ra tay.

Một là hắn thật sự rất hiếu kỳ về thân phận và dụng ý của người này; hai là người này chưa ép hắn đến mức sống chết, không tới lúc bắt đắc dĩ nhất, hắn cũng sẽ không liều mạng với người này. Quan trọng nhất là người này vừa này đưa lưng về phía hắn, hắn cũng không dám ra tay, là vì hắn kiêng dè sự điềm đạm, không sợ gì của đối phương; bây giờ mặt đối mặt rồi, hắn càng không có cơ hội ra tay.

Hậu quả sau khi một mũi tên bắn ra, Đôn Phi rất khó tưởng tượng.

Đầu ngón tay cuối cùng cũng rời khỏi tiền Phá Thiên. Đôn Phi biết rằng lúc này hắn căn bản không có đường từ chối. Người ta một nhát kiếm có thể giết chết hắn, sau đó lấy tượng ngọc.

Tượng ngọc tuy kỳ dị, nhưng mạng không còn nữa, thì cái gì cũng như nhau cả thôi.

Hắn chậm rãi đưa tay vào trong người, lấy cái tượng ngọc ra, hỏi với vẻ mặt thắc mắc vô cùng:

- Đại hiệp nói là cái này phải không?

Người áo xanh chỉ là vẫy vẫy tay, Đôn Phi thấy vậy chỉ đành chậm rãi tiến lên trước, hai tay đưa ngọc tượng qua. Đôi mắt phía sau mặt nạ của người áo xanh không có chút biểu tình, y chỉ cảm ngọc tượng trong tay, nhìn hồi lâu rồi đột nhiên ném trở lại.

Đôn Phi lập tức bắt lấy bằng hai tay.

- Giữ cho thật tốt vào.

Người áo xanh nhàn nhạt nói.

Đon Phi ngẩn ra, hẳn không hiểu ý của người áo xanh là sao. Từ góc độ của hắn mà nói, miếng ngọc tượng này giá trị không thấp, điều kỳ dị là dường như miếng ngọc tượng này có chút ăn ý với hắn, thời khắc quan trọng còn giúp hắn không ít. Nếu người áo xanh này biết cả linh phù Thần Nữ gì đó rồi, thì nhất định biết nhiều chuyện khác hơn về miếng ngọc tượng này, không lý nào không chiếm làm của riêng mà lại ném trả cho hắn.

Người áo xanh này rốt cuộc đang nghĩ gì?

Rất lâu sau, người áo xanh lại hỏi:

- Người nói Mã Vị Lai kể chuyện cho người nghe, vậy thì đương nhiên cũng sẽ bắt người lựa chọn.

- Đúng vậy.

Đon Phi cảm thấy nhưc đầu.

- Người chọn cái gì?

Người áo xanh hỏi một cách bình tĩnh.

Đon Phi chần chờ một lúc, cuối cùng nói:

- Ta nói là chọn cả ba luôn được không, Mã tiên sinh nói ta đang nằm mơ.

Là này tới lượt người áo xanh ngẩn ra, y lẩm bẫm:

- Chọn cả ba à.

Y lẩm bẫm một hồi, mới thở dài nhẹ một cái:

- Nếu ta là người thì sẽ chọn Luru Niên.

Lúc đó chẳng có Luru Niên nào để chọn à nha.

Nếu lão tử biết còn có lựa chọn này, nhất định cũng sẽ chọn Luru Niên.

Đon Phi thầm nghĩ trong lòng, nhưng hắn cũng thật lòng muốn thỉnh giáo:

- Tại sao?

Người áo xanh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thấy mặt trăng đã ra, nhưng ánh sao ảm đạm, lẩm bẫm:

- Chỉ là vì...

Đột nhiên y ngừng lại, ánh mắt đột nhiên nhóc lên, thấp giọng hỏi:

- Người có biết tại sao lúc này Tào Thuần cần người lại không?

Đon Phi thót tim một cái, không biết sắc mặt của mình có phải trở nên rất khó coi không, hắn làm ra vẻ không biết, nói:

- Có thể do y cảm kích ta.

Người áo xanh nhìn Don Phi hồi lâu, lúc này mới nói:

- Người biết là không phải vậy mà, có phải y không có giao tình gì với người, mà lý nào lại bảo người cẩn thận như vậy.

Đon Phi cảm giác như ánh mắt của người áo xanh đang soi mói tâm can hắn, hắn chỉ thấy mồ hôi lạnh chảy dọc theo lưng xuống, khó chịu hết như con sâu đang bò vậy.

- Dường như y có dụng ý khác thì phải.

Có mùi thơm ngậm phảng phất, điều này không thoát khỏi đầu mũi của Don Phi, nhưng Don Phi không ngờ cũng không thoát khỏi đầu mũi của người áo xanh.

- Lúc y ngăn người lại, có vỗ vai người một cái, thuận tay rải chút ám hương lên vai của người.

Người áo xanh chậm rãi nói:

- Làn ám hương này tuy rất nhạt, nhưng đối với họ mà nói, lại là manh mối theo đuôi tốt nhất. Nếu là ban ngày, mùi hương sẽ bị lẫn với mùi khác, rất khó phân biệt. Nhưng bây giờ là buổi tối, chỗ này lại ít người, bọn chúng rất dễ nhận ra.

Đon Phi chỉ cảm giác tim mình đập thành thịch như trống đánh, hấn gượng cười:

- Đại hiệp cảm thấy Tào Thuần sau khi rải ám hương cho ta là sẽ tới cứu ta sao?

Hắn sớm đã phát hiện điều này từ khi Tào Thuần vỗ vai hắn, trong lòng ít nhiều cũng có chút hi vọng, hắn không ngờ người áo xanh sớm đã biết điều này.

Người áo xanh biết rõ mưu kế này của Tào Thuần, tại sao còn lưu lại đây chứ.

Nghĩ tới ba chữ “ta đang đợi” vừa nảy của người áo xanh, Đon Phi kinh hãi trong lòng. Người này trông rất tinh táo, nhưng thực chất là một thằng điên. Y biết rõ mưu kế của Tào Thuần, nhưng còn đứng đây đợi, rốt cuộc là muốn làm gì.

Người áo xanh lắc đầu nói:

- Bọn chúng không phải muốn cứu ngươi.

Lòng của Đon Phi trầm xuống, thì nghe người áo xanh lạnh lùng nói:

- Cho dù ngươi có cứu Tào Phi, nhưng trong mắt bọn chúng, tính mạng của ngươi tuyệt đối chẳng là gì cả, đúng không?

Người áo xanh nói rất lạnh lùng vô tình, nhưng Đon Phi không thể không thừa nhận điểm này. Nếu thử thế hắn vào vị trí của Tào Thuần, e là cũng sẽ không vì cứu hắn mà mạo hiểm.

Đon Phi hắn thì có là gì chứ.

Làm sao đáng để thủ lĩnh Hồ Bảo Kỳ tới đây mạo hiểm.

- Nhưng Tào Thuần nhất định vẫn sẽ đuổi theo tới đây, ngươi có biết vì sao không.

Người áo xanh hỏi.

Đon Phi thật sự khó mà không nghĩ, người này có phải bị phân liệt nhân cách hay không, sao chuyện y làm không chỉ điên cuồng máu lạnh, còn có chút không hiểu ra sao cả, cuối cùng hắn chỉ lắc lắc đầu nói:

- Ta không biết.

Ánh nhìn của đôi mắt phía sau mặt nạ dường như có chút chế giễu. Người áo xanh nhàn nhạt trả lời:

- Chúng đuổi theo tới để giết ta.

Đon Phi kinh ngạc, người này và Tào Thuần không phải lần đầu gặp mặt.

Trăng càng sáng, đêm càng lạnh.

Người đó ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng, lẩm bẫm:

- Ta rất ít khi giết người.

Tên làm bộ nhà ngươi, ta cho người điểm tới đa rồi đó.

Đon Phi nghĩ tới khi này người này một nhát kiếm giết chết bốn người, thực sự khó mà nghĩ tới nếu người này giết rất nhiều người sẽ là tình trạng như thế nào.

Nhưng dù sao đi nữa, đây cũng là một thói quen tốt. Tốt nhất là ngươi cũng làm như mấy cao thủ võ hiệp cổ quái đó, thề cả đời này cũng không giết người nữa mới là tốt. Đon Phi thầm thỉnh cầu trong lòng, thì nghe người áo xanh lạnh lùng lên tiếng:

- Nhưng nếu có người cản đường ta đi, ta cũng không ngại cho hắn một nhát kiếm.

Đon Phi lập tức nghiêng người qua bên, tránh việc bản thân đứng chắn trước mặt người áo xanh.

Người áo xanh chậm rãi đứng dậy từ trên nóc, nhìn Đon Phi nói:

- Đon Phi, bây giờ ta không muốn giết ngươi.

Đon Phi không nhịn nổi thở ra một hơi, thì nghe người áo xanh nói từng chữ một:

- Vì thế tốt nhất là người nên sống cho tốt vào, sống tới khi thấy được Vô Gian.

Vô Gian

Cái này nghĩ là gì? Đon Phi nghĩ hoặc không thôi, nhưng không đợi hần hỏi, thì thấy đôi mắt phía sau mặt nạ của người áo xanh ánh lên tia nhìn lạnh lùng chế giễu. Y trầm giọng nói:

- Nếu đã tới rồi, hà tất che che đây đây, sao không ra đây gặp ta?

Người áo xanh chỉ nói một cách rất bình thường, không có cố ý nâng cao thanh điệu lên, nhưng trong màn đêm tĩnh lặng thì nó rất rõ ràng, xung quanh đều có thể nghe rõ.

Đon Phi rung mình, đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy trong Phật viện được lát đầy gạch xanh trước mắt yên lặng không một bóng người, có thì cũng chỉ có sự tĩnh mịch vô biên mà thôi.

Đon Phi hoàn toàn không nghi ngờ nỗ lực và phán đoán của người áo xanh. Trong khoảng khắc hần nhìn tình cảnh u tịch trước mắt, tim đập như trống đánh, dường như chỉ cần tới một khắc, thì nơi đây đã bị máu tươi che phủ.

Không có phản ứng, mặt nạ thanh đồng của người áo xanh càng lạnh lùng hơn nữa. Y chậm rãi nói:

- Bây giờ ta cho các ngươi cơ hội giết ta. Bỏ qua cơ hội này, e là các ngươi sẽ không tìm được cơ hội tốt nhất như lần này nữa đâu.

Y vừa dứt lời, một người từ tốn bước ra khỏi lùm cây tối như mực trong Phật viện, bên hông cầm đại một thanh đơn đao, ngoài trừ nó ra không còn binh khí nào khác.

Ánh trăng đang sáng, chiếu lên bóng người cao to nọ.

Đon Phi vừa thấy bóng của người này, lòng dần trầm xuống.

Chỉ thấy người này ngẩng đầu ôm quyền, nói với người áo xanh trên đỉnh điện:

- Trương Liêu Trương Văn Viễn, xin mời các hạ chỉ giáo.

Là Trương Liêu.

Đon Phi vô cùng lo lắng, vừa nãy người áo xanh này làm cho Tào Thuần trọng thương, liên tiếp giết chết bốn người. Mặc dù hần nhìn cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng dù sao cũng không liên quan tới hần. Nhưng vừa thấy Trương Liêu tới đây, thì hần không nhịn được lo lắng cho Trương Liêu.

Hần lo Trương Liêu không phải đối thủ của người áo xanh.

Đon Phi dù rất muốn phủ nhận điều này, nhưng nội tâm hần lại không dám chắc Trương Liêu có thể chiến thắng chút nào.

Người áo xanh đứng trên nóc mái, nhìn Trương Liêu từ trên cao, từ tốn nói:

- Trương Liêu Trương Văn Viễn, vốn là hậu nhân của Nhiếp Nhất, trước đầu Đinh Nguyên, sau về tướng Đồng Trác, rồi lại đi theo Lữ Bố, trở thành thủ lĩnh Bát tướng dưới tướng Lữ Bố, nhưng lại không thực hiện được khát vọng. Mấy năm trước cùng Quan Vũ hợp lực phá vòng vây Bạch Mã, xem như được thể hiện tài năng chút ít.

Trương Liêu thâm kinh hãi trong lòng, không ngờ người này lại nói rõ mồn một bình sinh của y, ngay cả y là hậu nhân của Nhiếp Nhất cũng biết rất rõ.

Tổ tiên Nhiếp Nhất của y vốn là phú hào ấp Mã Nhạn Môn, cảm thấy Hung Nô chinh chiến liên miên, bá tánh chịu khổ, nên thông qua triều thần hiến kế cho Hán Vũ Đế, phái binh mai phục ở ấp Mã, sau đó dụ người Hung Nô tới ấp Mã, hi vọng có thể nhất cử diệt địch. Không ngờ sự việc bại lộ, Thiên Vu Hung Nô lui binh, bố trí của Hán Vũ Đế thành công cốc. Kết quả, tuy Nhiếp Nhất rất trung thành, nhưng không chỉ bị Hung Nô đồ hận, càng khiến triều đình bất mãn. Bất đắc dĩ Nhiếp thị thay tên đổi họ lánh nạn, không còn làm được gì trong triều đình Hán nữa.

Đây vốn dĩ là bí mật của Trương Liêu, đâu ngờ lại bị người áo xanh này biết rõ tất tần tật.

- Nhiếp Nhất cũng xem như một hán tử, chỉ đáng tiếc nhờ sai người rồi.

Người áo xanh nhàn nhạt nói:

- Trương Liêu ngươi cũng không tồi, chỉ đáng tiếc ngươi muốn khiêu chiến ta, thì vẫn còn thua kém

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chiến đấu

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Trương Liêu đứng dưới ánh trăng, thân hình ít nhiều có vài phần trống vắng, nhưng y chỉ yên lặng đứng đó, không biết rốt cuộc là mặc nhận hay phủ định lời nói của người áo xanh.

- Nhưng người dám đứng ra đây khiêu chiến ta, là đã bỏ xa đám chuột nhút nhát giấu đầu rụt đuôi kia.

Ánh mắt của người áo xanh xa xăm, trong mắt lóe lên ánh nhìn mỉa mai.

- Tuân Kỳ Tuân thị, cũng ra khiêu chiến các hạ.

Một người đi từ trong bóng tối ra, tay cầm cán kiếm, ngẩng đầu nhìn người áo xanh trên đỉnh nóc, cười lạnh nói:

- Các hạ tự cho mình cao mình, tuy không giấu đầu rụt đuôi, nhưng cũng chỉ có thể làm Tuân Kỳ mất mặt trước điện mà thôi.

Chỉ riêng câu nói hôm nay của người áo xanh, thì xem như y đã kết oán Tuân Kỳ, nhưng y chỉ cười cười.

Lúc này có nói gì cũng vô dụng.

Sắc mặt của Tuân Kỳ sớm đã xanh mét, tay cầm kiếm run rẩy không thôi, trông có vẻ y sẵn sàng xông lên trước đấu một trận với người áo xanh, thì nghe Trương Liêu đứng bên thấp giọng nói:

- Đừng trúng kế khích tướng của y.

Tuân Kỳ rùng mình, hít vào một hơi thật dài.

Trương Liêu nói tuy nhỏ, nhưng người áo xanh vẫn nghe thấy. Y thở dài một tiếng nói:

- Trương Liêu, nếu ta muốn giết y, hà tất dùng kế khích tướng, chỉ là mới có hai người các ngươi thôi thì thật khiến ta có chút thất vọng. Triệu Đạt, người không ra đây nữa, ta sẽ không đợi nữa đâu.

Đôn Phi chấn kinh, kinh hãi về mục đích tới đây của người áo xanh này, sao biết Triệu Đạt nhất định sẽ tới đây.

Màn đêm nặng nề.

Một hồi sau, một người bước vào từ cổng Phật viện. Dưới ánh trăng, vết sẹo lớn trên mặt y như con giun đang nhúc nhích, rõ ràng chính là Giáo sự Triệu Đạt.

Triệu Đạt than nhẹ một cái, ngẩng đầu nhìn người áo xanh nói:

- Quý Phong, người cứ cố chấp làm theo ý mình, lần này tới đây rốt cuộc vì cái gì.

xxx

Quý Phong.

Đôn Phi vừa nghe cái tên này, cảm thấy có chút ấn tượng mơ hồ, hẳn nhớ người này dường như là hào kiệt Quan Trung gì đó, nhưng cụ thể thế nào, thì lại không còn nhớ thêm thứ gì khác.

Vừa thấy Triệu Đạt tới đây, Đôn Phi càng cảm thấy người tên Quý Phong này không đơn giản, có thể kinh động đến người trong bộ phận đặc biệt ra tay, hiển nhiên là đã làm chuyện uy hiếp đến Tào doanh.

Liên tưởng đến con ong đầu hồ mà Triệu Đạt đưa cho hắn, không lẽ chuyện này có liên quan tới tên Quý Phong này.

Hắn vừa nghĩ tới đây, thì nghe tên người áo xanh đó thấp giọng nói:

- Nếu người không muốn chết, thì ở yên trên đỉnh nóc này.

Giọng nói đó rất nhẹ, ngoại trừ hai người ra, những người khác đều không nghe thấy.

Đôn Phi ngẩn ra.

Người áo xanh đứng trên đỉnh nóc nhìn chằm chằm Triệu Đạt đang đi ra, đôi mắt phía sau mặt nạ lóe lên tia nhìn sắc bén:

- Mục đích ta tới đây, cũng như người thôi.

Áng mặt trời vừa ló dạng.

Người áo xanh đã ra tay.

Ai cũng biết hai bên đều sẽ khó tránh phải đánh một trận, ai cũng nghĩ rằng sau khi Triệu Đạt xuất hiện, thế nào cũng phải nói vài câu với người áo xanh, nhưng ai cũng không ngờ rằng người áo xanh lại ra tay nhanh như vậy.

Triệu Đạt tới đây đương nhiên không phải tìm người áo xanh trò chuyện, mà là muốn giết người áo xanh. Chuyện ông ta mang theo Trương Liêu, Tuấn Kỳ tới đây phục kích đã là mình chứng rõ nhất.

Người áo xanh đó luôn đứng đây chờ đợi, cũng là vì Triệu Đạt.

Trong lúc tâm trí của tất cả mọi người đều đang suy nghĩ, thì thấy người áo xanh đó rút kiếm ra, nhảy lên khỏi đỉnh nóc, sau đó sà xuống từ đỉnh nóc như con chim ưng, hướng của mũi kiếm nhắm ngay vào Triệu Đạt.

Tất cả đều thấy hoảng cả hồn.

Đỉnh nóc cách mặt đất tới mấy trượng, người thường dù có nhảy xuống, không bị té chết cũng trọng thương, nhưng không ngờ người áo xanh đó lại mạnh đến vậy, nhảy xuống từ đó mà vẫn ra tay như thường.

Triệu Đạt lui nhanh về sau.

Hiển nhiên là ông ta biết lai lịch của người áo xanh, vừa nẩy bước ra chẳng qua là sợ người áo xanh nửa đường bỏ đi, thế thì kế hoạch mà ông ta tính toán tỉ mỉ sẽ toàn bộ công cốc. Ông ta chính là muốn dụ người áo xanh xuống đây, một khi người áo xanh chạm đất, muốn lại quay về đỉnh nóc rồi bỏ đi, không phải chuyện dễ.

Có tiếng hét dài vang lên.

Tuân Kỳ ra tay.

Lòng y sớm đã bùng bùng lửa giận, nếu không phải y nghe theo lệnh của Triệu Đạt, nói không chừng sớm đã lên trên đỉnh nóc đấu một trận với người áo xanh rồi. Bất luận Triệu Đạt nói người này thần kỳ đến mức nào, nhưng Tuấn Kỳ y cũng không sợ.

Mất thấy người áo xanh đó khí thế hung hãn, ngược lại còn kích thích cho Tuấn Kỳ ý chí chiến đấu trào dâng. Y hét lớn một tiếng rồi mũi chân mượn lực cái chuông không lồ giữa Phật viện, nhảy mất lên tới đỉnh chuông. Sau đó lại mượn lực, nhảy lên cao hơn nữa, bổ thẳng vào người áo xanh đang trên đỉnh nóc.

Ai nhìn thấy cũng thấy lòng mình quặn lại, họ chưa từng nghĩ rằng cả hai người này lại mạnh đến như vậy, Tuấn Kỳ Tuấn thị có thể độc đấu với thập bát đạo phi quan ngoại, quả nhiên không phải hạng thường.

Không ngờ người áo xanh nửa chừng còn có thể nói ra một câu:

- Ngươi không biết Triệu Đạt phái ngươi tới là để ngươi chịu chết

Lời còn chưa dứt, trường kiếm trong tay người áo xanh chuyển thế từ đâm thành chém, ở giữa không trung chớp nhoáng một cái chém xuống.

Hai quân giao chiến, kẻ dừng thắng.

Kẻ dừng vốn không biết sợ, khi không phải lo lắng chuyện về sau, họ sẽ dốc toàn lực để chiến thắng trong trận chiến. Cơ hội giành chiến thắng đương nhiên cũng cao hơn khi lo được lo mất nhiều.

Tuân Kỳ vốn là kẻ dừng, nhưng câu nói của người áo xanh như mũi tên sắc nhọn chọc thủng phòng ngự của y.

Trên thế gian này không có bất cứ doanh trận nào là trên dưới đồng lòng cả, bất cứ doanh trận nào dù có nhất chí đối ngoại đến đâu, nhưng lục đục nội bộ cũng là chuyện không thể tránh được. Triệu Đạt lâu nay luôn bất hòa với Lư Hồng, Tuấn Kỳ y chính là đồ đệ của Lư Hồng. Triệu Đạt phái y đánh đầu trận, không lẽ đúng thật như người áo xanh nói, là để y chịu chết.

Trong lúc y suy nghĩ, ánh kiếm chớp nhoáng như chớp giật, Tuấn Kỳ chỉ thấy người áo xanh khí thế hung hăng, nhưng không từng nghĩ tới người này có thể xuất kiếm nhanh như lời thần thế này.

Đây là kiếm gì

Đây lại là kiếm pháp gì

Tuân Kỳ y có thể chống đỡ được không

Tuân Kỳ vốn đang hăng hái sung sức, bị một câu nói của người áo xanh đâm thủng tuyến phòng ngự, cuối cùng bỏ lỡ cơ hội đối mặt. Y đặt ngang trường kiếm, thời gian còn dài, đỡ xong nhất kiếm này rồi tính.

Y nghĩ thì tốt lắm, nhưng y nằm mơ cũng không ngờ mình lại không đỡ được nhất kiếm đó.

“Keng” một tiếng vang lớn.

Trên không trung xuất hiện một quả cầu lửa.

Tuân Kỳ cảm thấy có một sức mạnh nặng như Thái Sơn truyền tới từ thân kiếm, một khắc sau là có thể sẽ nghiền y ra thành bột cám. Chuyện liên quan tới sinh tử, Tuân Kỳ không còn nghĩ tới chuyện giết chết đối thủ nữa. Y hét lớn một tiếng, toàn lực lui về sau.

Chỉ có thể lui.

Còn không lui nữa, hậu quả trong phút kế tiếp chính là bị hủy diệt trong kiếm pháp như lời điện này.

Y chuyển đâm thành đỡ, rồi từ đỡ chuyển thành lui, nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, thật ra tất cả chỉ trong nháy mắt, xung quanh ai cũng chỉ nhìn thấy hai người mới qua có một chiêu thôi là tách ra.

Người áo xanh một nhát chém xuống, Tuân Kỳ lập tức thụt lùi về sau nhanh như viên đạn bay, đánh thật mạnh lên cái chuông không lồ giữa sân.

Tiếng chuông vang lên, Tuân Kỳ phun một ngụm máu ra, bàn tay rạn nứt hoàn toàn, lại nhìn thanh bách luyện bảo kiếm vẫn cầm chắc trong tay, thì thấy nó cong queo lại như cây thước bị gãy.

Y thấy kinh hãi trong lòng. Y biết rằng thanh kiếm này vốn lấy từ cổ mộ ra, bách luyện thành cương, trong cương có nhu, tuyệt đối là một trong những thanh kiếm tốt có tên tuổi ở thành Hứa Đô này, nhưng bây giờ nó lại biến thành như vậy.

Nếu người áo xanh chém thêm một nhát kiếm nữa.

Người áo xanh sau khi dùng một nhát kiếm chém bay Tuân Kỳ rồi, thì nhìn cũng không nhìn, lại điểm mũi chân, xông thẳng về phía Triệu Đạt đang lùi bước. Triệu Đạt đem người tới giết y, nhưng trông y cũng có vẻ đang đợi cơ hội này chém chết Triệu Đạt.

Triệu Đạt lui rất nhanh, nhưng người áo xanh càng nhanh như chớp, trường kiếm trong tay chuyển động, ánh kiếm cách Triệu Đạt chỉ có vài bước chân.

Có đơn đao xông tới, nhắm thẳng vào yết hầu của người áo xanh mà chém qua.

Là Trương Liêu ra tay.

Đơn Phi người ở trên đỉnh nóc, thấy người áo xanh một kiếm chém bay Tuân Kỳ không khỏi huyết mạch sục sôi. Hắn không ngờ trên thế gian này còn có người dùng kiếm như thế, còn có võ công như thế. Nhưng khi y thấy Trương Liêu ra tay cản đường thì lòng hắn trầm xuống.

Võ công của hắn không phải loại giỏi, nhưng vẫn có thể cảm nhận thấy võ công của người áo xanh này đã mạnh tới mức vượt xa sức tưởng tượng rồi, chỉ e cho dù là Lữ Bố tái thế, cũng chỉ có thể mà thôi. Trương Liêu đa phần không phải đối thủ của người áo xanh.

Trong nháy mắt, Trương Liêu đã ra vài đao, bao vây tứ phía của người áo xanh. Đơn Phi nhìn từ trên đỉnh nóc, chỉ thấy ánh đao như thủy ngân chảy ròng ròng. Dưới ánh trắng, ánh đao trùng trùng điệp điệp, đã có ý của bát diện mai phục.

Giây phút sau đó, chỉ thấy ánh đao, không thấy áo xanh.

Áo xanh không thấy nữa, bầu trời đột nhiên bùng sáng. Giây tiếp theo, chỉ nghe người áo xanh “hấp” một tiếng, thì thấy ánh sáng đột ngột xuất hiện, khiến cho ngân quang tiêu tán, trắng sáng cũng mờ đi.

Tiếp sau đó, Trương Liêu lộn ngược ra ngoài.

Có tay áo phấp phới bay.

Thần sắc của Trương Liêu vô cùng nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Phá trận

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Tay áo là tay áo của Trương Liêu.

Trương Liêu kinh hãi trong lòng. Y tuyệt đối không có xem thường người áo xanh, nhưng cũng không ngờ người áo xanh lại lợi hại đến thế, lại có thể phá được đao pháp Bát Phưong của y nhanh như vậy. Nếu không phải y lùi nhanh, nói không chừng đã bị người áo xanh chém ngang nửa người rồi.

Người áo xanh vừa đánh lui Trương Liêu, thì thấy Triệu Đạt đã lui ra bên ngoài cửa viện rồi, liền nhảy về phía đó, trông như muốn theo Triệu Đạt xông ra ngoài cửa vậy. Chỉ là khi y ở trên không trung, đột nhiên làm một chuyện rất kỳ quái. Y một nhát chém gãy một bên cửa, sau đó lấy cánh cửa đó để ngang trước mặt.

Phập phập phập...

Ngay sau đó, không biết bao nhiêu mũi tên bằng sắt cắm phập lên trên cánh cửa, tiếng lộp độp như tiếng đậu nổ vậy.

Đôn Phi ở trên đỉnh nóc nhìn thấy rõ nhất. Ngay khi Triệu Đạt lui về sau, cũng không biết có bao nhiêu người trào ra từ trong bóng tối, tập trung ở phía sau tường, sau cửa, trong tay hoặc cầm nỏ cứng hoặc cầm ống tròn, giống như tiền Phá Thiên trong tay áo của hắn vậy. Triệu Đạt vừa lui ra, người áo xanh vừa đuổi theo tới trước cửa thì tên được bắn ra ào ào như mưa.

Chỉ là người áo xanh không chỉ võ công cực cao, mà phán đoán cũng cực chuẩn, hiển nhiên là đã biết Triệu Đạt tuyệt đối không thể chỉ đem Trương Liêu, Tuấn Kỳ tới đây.

Phập phập vô biên, cánh cửa của miếu tự đương nhiên cũng dày vô cùng.

Nỏ cứng, tiền Phá Thiên tuy rất lợi hại, nhưng vẫn không thể xuyên qua cánh cửa, chỉ là khiến cho thân hình của người áo xanh ngừng lại đôi chút, nhảy mất liền nghe một tiếng hô trầm giọng của người áo xanh, cả người lẫn cửa xông vào đám bóng người màu đen kia.

Tiếng kêu rên không dứt.

Máu tươi bay đầy trời.

Đôn Phi đứng trên đỉnh nóc, nhìn thấy người áo xanh đó ném cánh cửa đó đi, không biết đánh trúng bao nhiêu người; trường kiếm chuyển động, không biết bao nhiêu đầu người lia cổ.

Ừ, người rất ít khi giết người.

Đôn Phi người đứng trên đỉnh nóc nhìn thôi mà cũng đổ mồ hôi lạnh, trong ngoài khuôn viên dưới điện này thảm thiết vô cùng.

Triệu Đạt trong lòng trở nên nghiêm túc hơn, thấy người áo xanh liệu trước tiên cơ, phá trận hợp kích tên thiết của y, y liền tiếp lui về sau mấy bước, thấy người áo xanh chém thêm vài người nữa, và xông về phía y, y liền thấp giọng hô: - Ra tay.

Sau khi Tào Thuần cảnh báo y, y lập tức ra lệnh triệu tập bao nhiêu đây người, vốn dĩ chính là định sẽ giết chết người áo xanh ngay tại Tiểu Bạch Mã Tự này. Người này không trừ, hậu họa khó lường.

Tên thiết hợp kích chỉ là một dạng thủ đoạn của y thôi.

Lệnh vừa xuống, sớm đã có bốn người động tác cùng lúc nhảy ra, phất cổ tay một cái, một cái bóng đen bay ra từ tay bốn người này, bao trùm lên người áo xanh.

Đó là một tấm lưới lớn.

Lưới vốn được làm từ tơ ô tầm, đao kiếm không có tác dụng gì với nó. Chỉ cần phủ nó lên người người áo xanh, bất luận đối phương thủ đoạn thông thiên đến đâu, nhất thời cũng không thể thoát khỏi vòng vây được.

Trán Triệu Đạt đã lấm tấm mồ hôi, nhìn thấy tấm lưới đen đó đã tới giữa không rồi, thì đột nhiên mặt y biến sắc.

Người áo xanh phóng đến nhanh như mũi tên, trường kiếm chỉ động đây hai cái, thì đã có hai người cầm lưới không kịp phản ứng lộn ngược ra sau té xuống, máu học ra như suối.

Triệu Đạt thầm kêu hồng bét, vừa định ra lệnh lần nữa, thì thấy người áo xanh đó bắt lấy tấm lưới đen, vung hai người kia lên, cả người lẫn lưới ném phũ lên phía y.

Triệu Đạt lộn người xuống đất, né qua một bên, chặt vật không thời, tuy đã thoát khỏi vòng phủ của lưới đen, nhưng đột nhiên trước mắt ánh chớp hiển hiện!

Người áo xanh xuất kiếm.

Một đường kiếm đâm tới trước cổ họng của Triệu Đạt.

Keng!

Tiếng động lớn vang lên, một người đứng ngăn trước người áo xanh, cây kích ngắn đặt ngang chặn lại một kiếm như lõi đình của người áo xanh.

Người áo xanh kinh ngạc tới mức đồng tử co lại, thấp giọng quát: - Hồ Sĩ không kém. Y nói ra bốn chữ, nháy mắt đã kiên tiếp đâm ra năm kiếm, thanh trường kiếm trên tay y lúc thì như lõi đình, lúc thì linh hoạt như linh xà, thẳng cong tùy ý, tung hoành giữa không.

Người đỡ nhát kiếm đó giúp Triệu Đạt thì ra chính là Hứa Chử.

Hứa Chử đỡ được một kiếm, lui về sau một bước, đợi sau khi bị đâm liên tiếp năm kiếm, cũng liên tiếp thoái lui năm bước, nhưng vẫn không rời khỏi vị trí phía trước của Triệu Đạt.

Nếu nói người áo xanh là cây mâu vô song, thì Hứa Chử hiển nhiên là cái thuẫn sắt bất phá.

Người áo xanh tấn công rất gấp, nhưng Hứa Chử thì phòng rất chặt chẽ.

Đon Phi vừa nhìn, thầm nghĩ hèn chi Tào Tháo phải giữ người này lại bên cạnh mình, chỉ với kiểu phòng ngự như tấm khiên bằng thịt thể này của Hứa Chử, thích khách nhất thời đứng thật không thể tấn công vào.

Hứa Chử liên tiếp đỡ năm nhát kiếm, khuôn mặt sớm đã ửng đỏ. Gã đột nhiên rống lớn một tiếng, song kích hợp nhất, biến thành một cây kích dài, rồi đâm ra một kích.

- Không tồi.

Người áo xanh kiếm nhanh người cũng nhanh. Ngay khi Hứa Chử đâm ra kích đó, đột nhiên làm một chuyện mà ai cũng không ngờ tới. Y xuất kiếm gạt một đường trên thân kích, mượn lực nhoáng thân hình lên, bay tới trên tường viện một cách đột ngột.

- Đùng để hấn thoát. Triệu Đạt vừa thấy người áo xanh như thế, lập tức hiểu ngay suy nghĩ của y.

Sớm đã có người chặn đường lui của người áo xanh. Vài người xông lên tường viện, nhưng bị người áo xanh vờ trường kiếm một cái, có ba người rớt xuống, có ba người rớt xuống, nhưng vẫn còn hai người đứng trên tường viện.

Người áo xanh cười lớn một tiếng: - Mạc Kim Bát Môn, Phát Khâu Quỷ Tướng, hẹn ngày gặp lại.

Y chỉ nói mấy chữ này, rồi nhảy vào trong đình viện, đẩy một đao Trương Liêu chém tới ra, rồi đột nhiên xông tới trước mặt Tuân Kỳ.

Tuân Kỳ kinh hãi.

Vừa nãy y bị một kiếm của người áo xanh làm cho thổ huyết, cả người mềm nhũn. Lúc này mới miễn cưỡng đứng dậy, không ngờ người áo xanh đó vừa ra lại vô, rồi giết ngược lại qua đây.

Tuân Kỳ sớm đã mất hết dũng khí, y biết được sự lợi hại của người áo xanh, nên không đợi người áo xanh xuất kiếm, là đã lăn người sang bên.

“Keng” một tiếng động lớn vang lên.

Người áo xanh bỗng dung một kiếm đánh lên trên chiếc chuông khổng lồ, tiếng chuông to như sấm rền nháy mắt vang xa khắp nơi. Đon Phi mặc dù đứng xa trên nóc đình, nhưng nghe thấy tiếng chuông cũng cảm thấy đình tại nhức óc. Có mấy người đuổi theo, vừa đứng trúng ngay âm vang của tiếng chuông, xung kích chịu đựng có thể nói như là sấm giật bên tai.

Mấy người đó chỉ thấy chóng mặt hoa mắt, ù tai không nghe thấy gì hết, kinh hãi vô cùng, không còn nghĩ tới chuyện đuổi theo nữa, mà ra hết sức nhảy ra chỗ khác.

Người áo xanh sớm đã nhân cơ hội này nhảy lên nóc điện, khi lướt qua Đon Phi, y thì thầm nhỏ vào tai hắn: - Sống cho tới khi thấy Vô Gian. Vừa dứt lời, thân hình y nhoáng lên, sớm đã men theo đường rên nóc điện chạy đi xa, nhưng Đon Phi thì nằm gục xuống một cách đột ngột.

Rồi hắn nghe một loạt tiếng “bang bang bang”, lúc đó không biết bao nhiêu cây tên thiết được bắn thẳng lên trên nóc điện.

Triệu Đạt xông vào trong viện, thấy tên thiết không ngoài dự đoán đã thất bại, người áo xanh đã đi xa. Ông ta giật dử nhìn Tuân Kỳ đang né ở một bên, ngỡ: - Đồ vô dụng.

Tuân Kỳ thầm tức giận trong lòng. Y thầm nghĩ lão tử liều sống liều chết, sao không thấy người ra chiến đấu? Chỉ là Triệu Đạt quyền cao chức trọng, y không dám chống đối, nên chỉ đành cúi gầm đầu xuống.

Một hồi lâu sau.

Đon Phi người ở trên nóc đình, thì nghe dưới điện tiếng bước chân dồn dập, nhưng không còn ai lên tiếng nữa. Không biết trải qua bao lâu, trước điện đã không còn bất cứ tiếng động nào nữa.

Đon Phi cuối cùng cũng từ từ ngóc đầu lên, đề phòng có ám tiễn bắn đến, thì thấy trong viện trước điện không còn bóng người nào hết. Hắn không khỏi kinh ngạc vô cùng, cũng ít nhiều có chút thê lương.

Hắn đang suy nghĩ xem làm thế nào để xuống được đất, thì nghe phía sau có người nói: - Chuẩn bị qua đêm trên đỉnh nóc à?

Đon Phi quay đầu lại nhìn, thấy Trương Liêu đứng sau hắn không xa, trong lòng cảm thấy ấm áp, buột miệng nói:

- Trương đại ca không sao chứ?

Trương Liêu lắc lắc đầu, nháy mắt thờ dài một cái, đưa tay ra và nói: - Quách Tế Tửu kêu ta đưa ngươi xuống.

Đon Phi ngần ra: - Quách đại ca cũng đến à?

Đôi khi hắn liên thủ với Trương Liêu xuống khỏi nóc điện, thì thấy trong viện không biết có một người đã đứng đó từ lúc nào, đó rõ ràng chính là Quách Gia.

Quách Gia áo mặc rộng thắt lưng buộc nhẹ, chân mang guốc, trông cứ như y không hề biết vừa nãy nơi này mới trải qua một trận chiến thảm liệt. Chỉ là khi nghe tiếng Đon Phi, Trương Liêu đến gần, Quách Gia quay lại cười một cái, nhưng ý cười lại ít nhiều có phần âm đạm, gã chỉ nói: - Tối nay trăng thật tròn.

Đon Phi, Trương Liêu đều cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ vừa gặp mặt thì gã lại nói câu này. Hai người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một vầng trăng sáng trên đỉnh đầu, nhưng ánh trăng cũng không thể gột rửa sạch mùi máu tanh trong đêm tối.

Quách Gia chấp tay đứng trong viện, lẩm bẩm nói: - Trăng tròn trên trời, trăng rằm nhân gian, thế sự vốn khó lường, rất nhiều người đã không còn có thể nhìn thấy mặt trăng tròn như thế này nữa.

Trong thần sắc của gã có sự thương cảm vô tận. Đon Phi không hiểu tại sao, nhưng Trương Liêu lại nói:

- Quách Tế Tửu, chuyện tối nay, vốn không liên quan tới ngài, là Triệu đại nhân...

- Không sai, không liên quan tới ta. Quách Gia nhàn nhạt nói: - Nhưng chính vì không liên quan tới ta, nên ta mới thương cảm như vậy. Rồi y quay đầu nhìn Đon Phi nói: - Quý Phong đã nói gì với ngươi?

- Người đó tên là Quý Phong? Đon Phi hỏi ngược lại một câu, thấy Quách Gia gật đầu. Hắn hồi ức lại một lúc, thì cảm thấy Quý Phong cứ như đang tán gẫu với hắn, hình như không có nói chuyện gì đặc biệt cả.

Trừ Vô Gian ra!

Quý Phong từng hai lần đề cập tới Vô Gian!

Nếu trước mặt là Triệu Đạt, Đon Phi e là cũng sẽ không nói tới chuyện này. Hắn biết con người Triệu Đạt tâm cơ thâm trầm. Những người trong bộ phận đặc biệt này, đều luôn cho người một lý do cao cả, để làm những chuyện bí mật mà họ không muốn nói cho người đời nghe. Đi mà nói rõ ngọn ngành cho họ nghe, họ sẽ chỉ lợi dụng người mà thôi, nhưng Quách Gia thì khác.

Quách Gia cũng thuộc dạng người có chuyện nhưng không nói, nhưng cái “không nói” của y hoàn toàn không giống như cái của Triệu Đạt.

- Y nói với ta là phải sống cho tới khi nhìn thấy Vô Gian.

Cuối cùng Đon Phi nói.

Trương Phi ngần ra, dường như không hiểu Đon Phi đang nói gì. Quách Gia nhướng đôi mày thanh tú lên, mím môi lẩm bẩm: - Vô Gian? Tại sao y muốn người nhìn thấy Vô Gian?

- Vô Gian là cái gì? Đon Phi cuối cùng cũng hỏi ra.

Thần sắc của Quách Gia có chút ngẩn ngơ, hồi lâu y mới lên tiếng: - Ta chưa từng thấy qua, chỉ là trong truyền thuyết... Vô Gian cũng là một loại hương.

Đon Phi để ý thấy Quách Gia dùng từ “cũng”, không khỏi hỏi tiếp:

- Giống như Trường Sinh Hương? Nếu Tào Quan biết chuyện này, thì Quách Gia đa phần cũng biết.

Không lẽ Trường Sinh Hương gì đó mà Tào Quan tìm kiếm là có thật? Còn Vô Gian Hương? Có liên quan gì tới Trường Sinh Hương?

Quả nhiên, Quách Gia hoàn toàn không cảm thấy ngạc nhiên, chỉ là gật gật đầu, ngồi lên trên bậc thang, thấy Trương Liêu, Đon Phi cũng theo gã ngồi xuống, Quách Gia đột nhiên nói: - Đon huynh đệ, đương nhiên là người biết chuyện quân Hoàng Cân làm loạn?

- Chỉ là biết chút ít thôi. Đon Phi khiêm tốn nói. Hắn rành về đồ cổ, nhưng lâu nay lại không dám tin tưởng hoàn toàn vào lịch sử mà sử sách nói tới, hắn

biết rằng nếu nói về tính chân thật, e là còn không bằng những gì Quách Gia biết nữa.

Quách Gia trầm tư chốc lát rồi mới nói: - Nếu xét về thời gian Hoàng Cân làm loạn, thì thật ra cũng chỉ mới là chuyện của mười mấy năm trước. Lúc đó thiên hạ đang lầm than, người dân phần lớn ăn thịt lẫn nhau, rất khó sống. Ba huynh đệ Trương Giác, Trương Bão, Trương Lương đột ngột khởi nghĩa, lập Tứ Đạo, Bát Môn, thống lĩnh ba mươi sáu phương, thanh thế rất lớn, nhân mã có tới mấy mươi vạn người.

Đôn Phi biết rằng thời đại này nhân khẩu thừa thót, có mấy ngàn nhân mã là có thể gọi là Chư hầu rồi. Loại hiền nhân như Lưu Bị, được Diên Nghĩa nói là nhân đức vô song, nhưng binh lực đi theo ông cũng chỉ luôn duy trì ở con số mấy ngàn. Mà lúc đó Trương Giác có thể sở hữu mấy mươi vạn nhân mã, thế lực có thể tương đương hùng khiếp đến mức nào, cũng khó trách lại khiến triều đình chấn kinh.

- Chỉ là Trương Giác bệnh chết, Trương Bão, Trương Lương cũng bị giết sau đó. Quân Hoàng Cân nháy mắt tan rã. Quách Gia cau mày suy ngẫm, đột nhiên nói: - Trước lúc Trương Bão chết, có người đọc được một câu trong cuốn “Thái Bình Kinh” mà ông ta bí mật cất giấu.

Ngừng một lát, Quách Gia thấy Đôn Phi và Trương Liều đều đang nhìn gã chăm chăm, gã lắc đầu cười và nói: - Câu nói đó chính là: Nếu có được Vô Gian, chết cũng không hối tiếc!

Trương Liều, Đôn Phi đều ngẩn ra, sau đó đồng thanh hỏi: - Câu nói này có nghĩa là gì?

Quách Gia lắc lắc đầu:

- Ta cũng là sau này mới biết ý nghĩa của câu nói này. Rồi gã nhìn lên vầng trăng sáng trên trời, lông mày cau chặt, nói: - Xem ra Quỷ Phong cũng biết.

Lại yên lặng hồi lâu, Quách Gia bổ sung một câu: - Xem ra y không chỉ là biết, mà còn có được manh mối, thậm chí... còn có thể có thu hoạch nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Nam Bì bí ẩn

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Trương Liều nghe lời Quách Gia nói, sắc mặt dường như thay đổi, chỉ nhìn Đôn Phi liếc mắt một cái, muốn nói lại thôi.

Đôn Phi thấy thế, biết vị đại ca này có gì muốn nói, có điều bận tâm có hấn ở cạnh bên, rất do dự, liền nói: -Nếu không tiện nói, ta...

-Không phải vậy. Quách Gia nhìn Trương Liều liếc mắt một cái, lại cười nói: -Trương Tướng Quân chẳng qua cảm thấy việc kia có chút kỳ quái, cũng rất là cơ mật. Tuy nhiên...

Quách Gia cầm tay Trương Liều và Đôn Phi nói: -Tư Không dùng người chẳng phân biệt cao thấp, chỉ có tài mới được trọng dụng. Lúc này Tư Không đối với Trương Tướng Quân rất là coi trọng, đối với Đôn huynh đệ cũng không tệ, hơn nữa Triệu đại nhân, Tào Quan đều nhất định muốn Đôn huynh đệ tham gia, bởi vậy giữa ba người chúng ta, nói chuyện không cần phải e dè gì.

Trong lòng Trương Liều âm áp.

Đôn Phi cũng tinh thần phấn chấn.

Trương Liều vốn là hàng tướng, từ sau khi quy thuận Tào Tháo, thật ra vẫn luôn lo lắng dè dặt giữ đúng bốn phận, bằng không cũng sẽ không có phần cảm khái khi Quỷ Phong đề cập đến thân thế. Nghe Quách Gia nói như vậy, Trương Liều nhiều ít buông lỏng tâm sự, lập tức nói: -Quách Tể Từ nói là chuyện Nghiệp Thành?

Đôn Phi ngẩn ra, không biết hai người vì sao bàn luận đến Nghiệp Thành?

Quách Gia gật đầu, sau đó lắc đầu nói: -Sự tình xem ra so với lúc ở Nghiệp Thành còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Trương Liều mặt biến sắc.

Quách Gia thấy dáng đáp Đôn Phi không hiểu ra sao cả, lại cười nói:

-Chuyện này nói rất dài dòng, nhưng ta cố gắng nói ngắn gọn để làm tham khảo cho hành động sau này của Đôn huynh đệ, chỉ có điều... Chuyện ta nói, chính ta cũng rất là hoài nghi, vẫn không có nói ra, chỉ là sợ lộn lạo chưa thành lộn què, ngược lại quấy nhiễu đến Đôn huynh đệ.

-Đôn huynh đệ là một người có chủ kiến. Trương Liều đứng bên cạnh nói.

Nét mặt Đôn Phi có chút nóng lên, hần cũng không trách Trương Liêu đối với hần có điều giấu diếm. Trên thực tế hần hiểu rõ nhất một điểm, rất nhiều chuyện, vốn nên do người cố gắng tới mức độ nhất định thì mới có tư cách tham dự, bằng không thì chỉ là kẻ đóng vai phụ, nhiều nhất sống được hai tập.

Trò đời vốn như thế.

Thấy Trương Liêu, Quách Gia đối với hần như thế, Đôn Phi trong lòng rất là cao hứng, hơn nữa là kích động, gật đầu nói: -Kính xin Quách đại ca nói rõ.

Quách Gia trầm ngâm một lát, giống như không biết nói ra từ đâu, sau một lúc lâu mới nói: -Sự tình phải nói từ năm trước, năm trước Viên Thiệu bệnh chết, Tào Công qua sông muốn lấy đất Hà Bắc, Viên Thượng, Viên Đàm không địch lại, liên tiếp đánh bại mấy trận, Viên Thượng ra lệnh cho thủ hạ Quách Viện liên kết Nam Hung Nô Thiển Vu Hô Trù Tuyền muốn hạ Hà Đông làm Tư Không phân tâm. Tư Không dùng Chung Diêu đại nhân thuyết phục Mã Đằng liên thủ, Chung Diêu đại nhân phán đoán rất là sáng suốt... Biết Quách Viện bảo thủ, nóng lòng cầu thắng, thừa dịp y qua sông chưa về mà đánh, đại bại Quách Viện, sau khi Quách Viện bại, bị bộ tướng của Mã Siêu Bàng Đức giết chết.

Tạm dừng một lát, Quách Gia lẩm bẩm nói: -Quan Trung Mã Đằng, Hàn Toại mặc dù dần già nua, chỉ là con trai của Mã Đằng là Mã Siêu. Bộ tướng của Mã Siêu Bàng Đức, thêm vào Diêm Hành dưới tay Hàn Toại, đám người Quan Trung bát tướng, đều là hạng kiệt ngạo bất kham, chi sợ...

Đôn Phi thấy Quách Gia rủ rủ nói việc hệ trọng thiên hạ, âm thầm khâm phục, thầm nghĩ chính mình hoặc nhiều hoặc ít cũng biết sự tích của những người này, biết rõ những người này đều có danh hiệu trong lịch sử, nhưng đó cũng là thuận lợi, Quách Gia đối với những người này lại thuộc như lòng bàn tay, hiển nhiên vẫn lưu ý động tĩnh của những người này, tuyệt đối bằng chính là bản lĩnh thật sự.

Bất quá hần đối với Mã Siêu, Bàng Đức phần lớn là biết được từ Diễn nghĩa, hơn nữa đối với Chung Diêu lại rất có hứng thú.

Chung Diêu có thể được coi là người sáng lập Khai thư, đàm mễ thư pháp, có công hiến rất lớn đối với việc định hình Khai thư, sau này lại có những nhà thư pháp lớn như Vương Hi Chi, Trương Húc, Nhan Chân Khanh, Hoàng Đình Kiên có thể nói đều lấy ra từ thư pháp Chung Diêu.

Đôn Phi am hiểu khảo cổ, đối với chuyện này đương nhiên rất rõ, bất quá hần cũng biết một điểm, Chung Diêu này vẫn là lão tử của Chung Hội.

Biết người của Tam Quốc Diễn nghĩa tuyệt đối không xa lạ đối với Chung Hội, đó là nhân vật máu chó diệt Thục..

Chẳng qua đều là sự việc của mấy chục năm sau, Đôn Phi cũng không có hứng thú với người này lắm, mới vừa rồi thiếu chút nữa là sống không qua đêm nay, hiện giờ tạm thời suy xét ngày mai sống thế nào là được rồi.

Người mà, nhất định phải sống trước rồi tính!

-Quách đại ca sợ bọn họ ngày sau sẽ gây trở ngại Tư Không bình định Trung Nguyên sao? Đôn Phi thuận miệng hỏi.

Trong ánh mắt Quách Gia có phần kinh ngạc, chậm rãi gật đầu.

Trương Liêu thấy Đôn Phi đối với đại thế thiên hạ nhận thức không kém, thầm nghĩ nhân vật như vậy làm sao lại khuất thân làm gia nô?

-Bất quá ta nói cũng có hơi xa... Quách Gia tự giễu cười: -Hà Đông chiến cuộc thuận lợi, Hà Bắc lúc bắt đầu cũng như thế, cho đến khi... Hồ Báo Kỵ xảy ra chuyện bất ngờ.

Đôn Phi ngăn ra -Hồ Báo Kỵ có chuyện bất ngờ gì?

Quách Gia liếc nhìn Trương Liêu một cái -Chuyện này Trương Tướng Quân cũng biết.

Trương Liêu lần này không giấu diếm, lập tức nói: -Ta nghe nói Tư Không có cảm thấy dân sinh mệt mỏi, lòng quân ghét chiến tranh, không kiên nhẫn cùng Viên Đàm, Viên Thượng đánh lâu, liền phái Tào Thuần Tướng Quân dẫn Hồ Báo Kỵ chia ra ba đường, tiến hành đánh bất ngờ Viên Đàm ở Nam Bì. Kết quả, Hồ Báo Kỵ tổn thất cực lớn, nghe nói trợ thủ của Tào Thuần Tướng Quân đều chết.

Trong lòng Đôn Phi rung mình, thầm nghĩ Hồ Báo Kỵ dù sao cũng là đội đột kích chủ đạo dưới tay Tào Tháo, vì sao lại thảm như vậy bại? Trong lòng khẽ động, Đôn Phi xâu chuỗi lại lời nói của Quách Gia, hỏi ngược lại: -Chuyện này chẳng lẽ cùng... Quý Phong có liên quan?

Trương Liêu hơi chấn động, theo không nghĩ tới Đôn Phi nhạy bén như vậy.

Quách Gia cũng không bất ngờ gật đầu nói: -Ta biết Đôn huynh đệ hơn phân nửa sẽ nghĩ đến điểm này, không sai, vốn Tào Thuần Tướng Quân có thể thắng lợi nhanh chóng, nhưng Quý Phong xông ra, không ngờ dẫn người phục kích Hồ Báo Kỵ, chỉ là trận chiến này, lại trăm hơn ba trăm binh Hồ Báo Kỵ!

Đôn Phi cảm thấy kì lạ, không hiểu nổi Quý Phong vì cái gì mà làm như thế.

Binh Hồ Báo Kỵ vốn là át chủ bài trong kỵ binh của Tào Tháo, tinh anh trong át chủ bài bị tổn thất như thế, Tào Tháo làm sao mà không đau lòng!

Quách Gia cũng nói: -Tào Thuần Tướng Quân lúc ấy vẫn chưa đụng độ Quý Phong, nhưng biết thuộc hạ tổn thất, lại biết Viên Đàm có chuẩn bị, bắt buộc rút về. Chuyện này giữ kín không nói ra, ngoại trừ số ít người, người bên ngoài đều nghĩ là Tư Không nghe theo kế của ta mà lui binh.

Đôn Phi cười khò một tiếng, thầm nghĩ ta cũng từng nghĩ như vậy.

-Tư Không, Triệu Đạt đại nhân và ta có bàn bạc, một mặt biết Viên Thượng là người cuồng ngạo, kẻ thù bên ngoài vừa đi, tất nhiên công Viên Đàm, mặt khác lại biết muốn bình Hà Bắc, chỉ sợ phải giải quyết vấn đề của Quý Phong trước, vì thế bắt đầu điều tra lai lịch của Quý Phong.

Đôn Phi không ngờ Tào Tháo lui binh từ Nghiệp Thành còn có ẩn tình này, cau mày nói: -Quý Phong đến tột cùng có lai lịch thế nào?

-Không ai biết.

Quách Gia thờ dài nói:

-Ta chỉ biết là Lương Châu có một người là Dương A Nhục, là hiệp khách dùng kiếm, sau này lại ngai diện mạo chính mình quá mức tuấn mỹ, bèn mang mặt nạ làm việc, chém giết hào kiệt Quan Trung, tự xưng Quý Phong, chỉ có điều... nghe đồn võ công của y cũng không có cao cường như vậy.

Đôn Phi biết rằng thời kì Lương Hán lưu hành phong trào hành hiệp, nhiều khi kẻ đi trên đường phố không mang theo kiếm cũng giống như thời đại ngày nay ra đường không mang theo chứng minh nhân dân vậy, không chứng minh được danh tính của mình. Nghe ngữ khí của Quách Gia, tựa hồ chỉ cảm thấy võ công của Dương A Nhục bình thường, khó tránh khỏi hoài nghi suy đoán của bản thân gã.

Nói không chừng Dương A Nhục có kỳ ngộ?

Đôn Phi trong đầu hiện lên ý nghĩ này, thản nhiên cười. Thời đại này truyền tin không thuận tiện, điều tra dân số thua xa thời đại của hần, cho dù Triệu Đạt điều tra, chỉ sợ là cũng có phần trắc trở.

-Cho dù là không thể xác định thân phận của người này, nhưng dù sao vẫn phải hiểu dụng ý của y? Đôn Phi hỏi.

Trên gương mặt tuấn tú của Quách Gia có chút khó nói: -Mục đích của y giống như Tào Quan!

-Y cũng đang tìm Trường Sinh Hương? Đôn Phi giật mình nói.

Trương Liêu ở một bên yên lặng, nghe vậy cuối cùng nói:

-Quách Tế Tửu, nhân vật như Tàn Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế tìm kiếm trường sinh chẳng qua cũng vô ích một phen, trên đời này làm sao có thể có Trường Sinh Hương?

Quách Gia cười khổ nói: -Năm đó khi Tào Quan nói, bắt kẻ Tư Không hay Tuân thị, thậm chí là Triệu Đạt, cùng cảm thấy chẳng qua là lời nói vô căn cứ.

Hóa ra tìm kiếm Trường Sinh Hương là đề nghị của Tào Quan, mà không phải là ý kiến của Tào Tháo?

Trong lòng Đôn Phi khẽ động, biết trong lời nói của Quách Gia có chuyện, không khỏi nói:

-Vậy hiện tại thì sao?

-Bọn họ chỉ sợ đều có chút hối hận không có nghe theo lời Tào Quan nói. Quách Gia lẩm bẩm nói, thấy Đôn Phi, Trương Liêu hoang mang không hiểu, Quách Gia thờ dài nói: -Chuyện này xác thực rất là phức tạp, nếu không có Quý Phong, ai cũng gần như quên lời Tào Quan nói. Năm đó, Tư Không vì trừ bị quân lương, liền từng đào Lương Hiếu Vương Lăng, Tào Quan tự mình lĩnh Mạc Kim Giáo Ủy nhập lăng, lại phát hiện bí mật thi thể Lương Hiếu Vương cùng Vương hậu căn bản không thấy đâu.

Thấy Đôn Phi chỉ gật đầu, Quách Gia biết rằng Tào Quan nói với hần hơn phân nửa rồi, tiếp tục nói: -Tào Quan khi đó đã nói, Lương Hiếu Vương nhất định là dùng Trường Sinh Hương mới biến thành tình huống như hiện giờ, bởi vậy đề nghị Tư Không điều tra tung tích của Trường Sinh Hương. Chỉ có điều Tư Không khi đó thế lực quá bé, có thể coi như ăn bữa nay lo bữa mai, làm sao nhận hạ mà điều tra việc này?

Nói như vậy cũng đúng, nhiều khi trường sinh là thứ mà nhiều đế vương gia xa hoa quá độ truy cầu. Nếu cả ngày lo lắng thấp thòm, ai sẽ nghĩ đến việc trường sinh?

Đôn Phi thấy Quách Gia cũng là thần sắc hoang mang, biết gã nói vậy cũng là nửa tin nửa ngờ, không kìm nổi hỏi: -Sau này thì sao? Tào Tam gia một mình điều tra việc này sao?

Quách Gia im lặng một lát, lẩm bẩm nói: -Hoá ra ông ta cũng không nói với người nhiều lắm. Thần sắc gã hình như có phần cảm thán, hạ giọng nói: -Tào Công mặc dù đối với việc này cũng không thích thú lắm, nhưng Tào Quan đối với chuyện này cũng là cực kỳ căp bách, trong những ngày tháng sau đó tuy rằng giống như lúc trước nhưng ta biết ông ta vẫn không buông tha manh mối này. Tào Quan ông ta...

Ngừng chốc lát, Quách Gia nhìn qua nói với Đôn Phi: -Người cảm thấy ông ta là một người như thế nào?

Đôn Phi khó hiểu vì sao đột nhiên Quách Gia hỏi như vậy, trầm ngâm một lát mới nói: -Ông ta dường như rất cô đơn.

Chính là cô đơn.

Không phải âm u đáng sợ.

Lúc Đon Phi mới gặp Tào Quan, chỉ cảm thấy người này có chút thần bí khó dò, nhưng lần gần đây nhất sau khi gặp, lại thật sự cảm giác được Tào Quan cô đơn —— cho dù là tìm kiếm Trường Sinh Hương, cũng có vẻ cô đơn.

Hắn lúc ấy đã muốn hỏi một câu, nếu giống Tào Tam gia như vậy, cho dù có thể tìm được Trường Sinh Hương thì như thế nào? Nhưng hắn chung quy không hỏi, hắn có nguyên tắc của mình, nhưng cũng tôn trọng nguyên tắc của người khác.

Chỉ cần nguyên tắc này không tổn thương người khác, kiên trì cái gì cũng khó nói là sai.

Quách Gia dĩ nhiên gật đầu, lẩm bẩm nói: -Đúng vậy, là cô đơn, ông ta gần đây càng thêm cô đơn, nhưng ông ta và ta cũng là bằng hữu vậy. Bằng hữu của ông ta không nhiều lắm..

-Quách đại ca cũng không có nhiều bằng hữu. Đon Phi xen vào một câu.

Ánh mắt Quách Gia quét từ Đon Phi, qua Trương Liêu, mỉm cười nói: -Định nghĩa của mỗi người đối với bằng hữu không nhiều lắm, có nhiều người bằng hữu tràn lan thiên hạ, tri kỷ được mấy người? Bằng hữu của ta không ít, ít nhất còn có hai người các người.

Ba người cùng nhìn ra sự ảm áp của nhau, nhất thời yên tĩnh.

Quách Gia nhớ lại chuyện cũ, buồn bã lại nói: -Có một ngày Tào Quan đột nhiên tới tìm ta, lại rất ít hưng phấn, ông ta vừa thấy ta liền vội vàng nói —— là thật, ghi chép nói toàn bộ là sự thật, người có biết Bắc Thiên Thu không?

Trong lòng Đon Phi run lên, thất thanh nói: - Bắc Thiên Thu?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Nhiệm vụ chết người

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Quách Gia kể đến chuyện cũ, như có chút hoang mang, nhưng vẫn lưu ý đến thái độ ngạc nhiên trong lời nói của Đon Phi, nhìn về hướng Đon Phi, nói: - Người cũng biết Bắc Thiên Thu?

Đon Phi chỉ cảm thấy cổ họng có chút khô khan, có ý định lắc đầu, nhưng biết cũng không qua nổi mắt của Quách Gia, gượng cười, nói: - Nói là biết thì cũng không phải, nhưng đã từng nghe qua nhân vật này.

Lòng hiếu kỳ của Quách Gia trỗi dậy: - Người nghe nói thế nào?

Đon Phi gãi gãi đầu, nhất thời vẫn chưa biết nên nói thế nào.

Người hắn biết không phải là Bắc Thiên Thu, mà là mộ của Bắc Thiên Thu. Mộ Bắc Thiên Thu không được xem là phát hiện khảo cổ vĩ đại thời lúc bấy giờ, nhưng cũng có thể nói là phát hiện không lớn không nhỏ khi đó, vì trong mộ táng đó có rất nhiều đặc sắc của Hán triều khi đó - và những liên quan mật thiết đến việc cầu tiên.

Mộ Bắc Thiên Thu, ở Bắc Mang Lạc Dương, vì khai quật được ấn đồng từ trong mộ, trên có khắc bốn chữ Triện “Bắc Thiên Thu ấn”, cũng chính là cái tên mộ Bắc Thiên Thu sau này người ta hay nhắc đến.

Mộ thất là mộ thất gạch, có đường vào mộ, phòng chính và nhĩ thất trái phải tạo thành, cũng được coi là mộ phần có kết cấu theo tiêu chuẩn của gia đình vọng tộc triều Hán, được chôn cất nơi này đương nhiên là những người rất giàu có.

Người đương đại từ trong mộ Bắc Thiên Thu lấy ra hơn nghìn món hiện vật giá trị, nhưng thứ mà Đon Phi hiếu kỳ có ấn tượng sâu nhất không phải là những vật khác trong mộ, mà là bích họa trong mộ thất.

Bích họa trong mộ giống như một nơi trưng bày họa tượng hiện tại vậy, trên đỉnh, vách núi và trên vách đường đi đều là vẽ đầy bích họa.

Nhân vật trong bích họa phần nhiều là tiên nhân, tiên nữ, Phục Hy, Nữ Oa, có thể nói là khó mà đếm xuể, âm trạch của hậu thế dường như rất có khí phách, chiếm đất cũng nhiều, nhưng nếu so với mộ của Bắc Thiên Thu thì hoàn toàn không có gì là đặc biệt.

Người hiện tại khai quật mộ thất xong, phát hiện ngay phòng mộ chính của mộ Bắc Thiên Thu có hai quan tài đặt song song nhau, chủ nhân của mộ thất xem ra là một đôi vợ chồng. Người đời sau ngoài việc biết được danh tính ra thì thân phận khó mà làm rõ được, Đon Phi cũng từ mộ của Bắc Thiên Thu lập tức nghĩ ngay đến Bắc Thiên Thu, nằm mơ cũng không ngờ rằng từ miệng của Quách Gia biết được tin tức về Bắc Thiên Thu.

Nhưng những thứ này sao lại nói cho Quách gia biết được chứ?

Đon Phi trong lòng nghĩ ngợi, gượng cười nói: - Ta chỉ biết ông ta đã chết từ lâu, hình như còn rất tin vào thần tiên, vì lúc hạ táng ông ta, xung quanh mộ thất đều vẽ đầy ảnh thần tiên, chắc là hi vọng thần tiên có thể đến đón ông ta về trời.

Quách Gia nhìn Đon Phi một lúc rồi nói: - Ta thật không biết chuyện này.

Đon Phi ngẩn ra, hỏi ngược lại: - Vậy huynh biết được gì?

Quách Gia nhớ lại, nói: - Lúc đầu ta nghe Tào Quan nhắc đến Bạc Thiên Thu, hỏi ông ta Bạc Thiên Thu là ai, Tào Quan rất là phấn khích cứ xoa tay, chỉ là nói—là thật, người có biết Vô Gian trong câu cuối cùng trong Thái Bình Kinh của Trương Bảo thật ra là một loại hương không? Ta chỉ cần tìm được mảnh da dê cuối cùng là có thể tìm được tất cả.

Đon Phi đang suy nghĩ lung tung trong đầu, thầm nghĩ Lương Hiếu Vương Lăng, Trương Bảo, Vô Gian, Trường Sinh Hương, giờ lại thêm Bạc Thiên Thu, nghe có vẻ loạn cả lên, Tào Quan rốt cuộc đã phát hiện ra bí mật gì từ những thứ đó?

Quách Gia chỉ nhìn trời đêm, nói tiếp:

- Lúc đó ta mặc dù có chút tò mò, nhưng thấy điệu bộ Tào Quan như vậy, ngược lại có chút cau mày, hỏi ông ta —Nếu người tìm được Trường Sinh Hương thì có thể thế nào?

- Không sai.

Trương Liêu bên cạnh vốn yên lặng không nói gì, bỗng vỗ đùi nói: - Quách Tể Tửu câu này thật hợp ý ta. Ngẫm người sống một đời, có sống một thu, đều là định sẵn. Trương phu sống trên đời chỉ cầu không làm điều thẹn với lòng, nếu chỉ cầu trường thọ thôi, với nhân loại cũng không có chút lợi lộc gì, thì cầu để làm gì?

Quách Gia lướt nhìn qua Trương Liêu, chậm rãi nói: - Lúc đó ta cũng nghĩ như Trương Tướng Quân vậy.

Đột nhiên khẽ thở dài một hơi rồi im lặng không nói gì.

Đon Phi hiếm khi thấy Quách Gia biểu lộ rõ thái độ như vậy, chau mày nói: - Vậy sau đó Quách đại ca không nghĩ như thế nữa à?

Quách Gia trầm nói Trương Liêu là một hán tử kiên cường, Đon Phi lại là kẻ tìm hiểu tận gốc, so với Trương Liêu thì lạnh lợi hơn nhiều.

- Ta vẫn luôn coi Tào Quan là bằng hữu, nên có lời mới nói thẳng. Nhưng lúc đó ta vừa nói ra liền cảm thấy có chút không thỏa, bởi vì sắc mặt của Tào Quan liền đột ngột trở nên rất khó coi.

Quách gia nhăn mày nói tiếp: - Ông ta thấy ta nói như vậy, tâm trạng hào hứng đột nhiên trở nên xấu đi rất nhiều, xoay người bước đi. Lúc đó ta cảm thấy có gì đó không thỏa, liền hỏi ông ta rốt cuộc là có ý gì?

Dừng hồi lâu, Quách Gia rốt cục lại nói: - Tào Quan trả lời ta, nói mặc dù câu nói về Vô Gian mà Trương Bảo nói phần lớn là có ẩn ý sâu xa, hơn nữa Lương Hiếu Vương sử dụng Trường Sinh Hương cũng là sự thật. Theo ghi chép, ngoài Trường Sinh Hương và Vô Gian, trên thế gian này còn có loại Dị Hình Hương, ba loại hương này đều có công dụng không ngờ tới. Ba huynh đệ Trương Giác, Trương Bảo vẫn đang đi tìm ba loại hương này.

Gã vừa nói xong lại thở dài một hơi, nói lẩm bẩm một câu: - Sao lúc đó ta lại không tin ông ta chứ?

Đon Phi nghe Quách Gia giải thích, ngược lại cảm thấy càng khó hiểu, thầm nghĩ Trường Sinh Hương thì dễ lý giải, có được rồi được trường sinh. Ý nghĩa của Vô Gian thì thật có chút không hiểu được, hẳn chỉ biết trong Phật giáo có thuyết về Vô Gian. Địa ngục Vô Gian là địa ngục A Tỳ, rơi vào nơi đó ắt chịu cực hình không ngừng, không được phút chốc nào là thanh thản.

Nhưng một cái là Trường Sinh thành tiên, một cái là Vô Gian chịu khổ, rốt cục nó có mối quan hệ gì? Hiện giờ lại có thêm một loại Dị Hình Hương, loại hương này lại dễ hiểu, nhưng chắc không phải sẽ xuất hiện X-men chứ?

Hắn càng nghĩ càng đau đầu, ít nhiều còn có chỗ buồn cười, bỗng nhiên thấy sắc mặt Trương Liêu trở nên khó coi, lại thoáng qua thấy Quách Gia chau mày, nghĩ ra được gì đó, nói một cách chần chừ: - Trương đại ca sao vậy?

Trương Liêu không để ý lắm, ánh mắt lại toát lên vẻ hoảng sợ, làm cho người khác cảm thấy trong người cũng không an.

Hồi lâu trấn tĩnh lại, Trương Liêu đột nhiên nói với Quách Gia: - Quách Tể Tửu, lúc đầu trận chiến ở Nam Bì, hơn ba trăm Hồ Báo Kỳ chết oan uổng, nhưng có một người vẫn còn sống. . .

Thấy Quách Gia gật đầu, Trương Liêu nói: - Ta đã gặp qua người đó, trên mặt vẫn còn những vết máu, mặc dù đã mặc giáp nhưng lồng ngực vẫn bị rạch toác ra, trở về không bao lâu thì chết rồi, chỉ là trước khi mất y có nói vài chữ.

Ngừng chốc lát, Trương Liêu từ tốn nói: - Là “Rất nhiều sơn tiêu*” đúng không?

*khi mặt chó Quách Gia lại gật gù đầu, như thoáng chút suy nghĩ, liếc nhìn qua Đon Phi một cái.

Đon Phi sắc mặt bỗng tái xanh, vì hần nghĩ đến một việc vừa xảy ra trước đó không lâu.

Son tiêu là gì?

Trong Sơn Hải Kinh có nói—phía Nam có người khổng lồ, mặt người, cánh tay dài, thân màu đen, có lông...

Truyền thuyết nói son tiêu dũng mãnh như báo, tay không có thể xé rách mãnh hổ, kỳ thực là bá vương trong núi.

Trong đầu Đon Phi thoáng qua những lời này, việc xảy ra gần đây, thêm vào là lời Quách Gia vừa nói, bỗng nhiên lũ lượt ập đến, không ngừng quay cuồng trong đầu, không khỏi làm cho hần cảm thấy kinh sợ.

Hồi lâu, chợt nghe Quách Gia hỏi: - Đon huynh đệ, người đang nghĩ đến việc gì vậy?

Đon Phi cảm thấy giọng nói của mình có chút không tự nhiên, một lúc sau mới trả lời: - Nếu như các thứ Trường Sinh Hương, Vô Gian Hương, Dị Hình Hương đều là thật, vậy ba loại hương này nhất định có hiệu quả của nó.

Biết đây là lời thừa, nhưng thấy sắc mặt Quách Gia bỗng động lại, Đon Phi cuối cùng cũng đã nói ra đáp án mà Quách Gia muốn nói nhưng chưa nói:

- Dị Hình Hương tên nói lên ý nghĩa của nó, chính là loại hương này có thể sản sinh trạng thái dị dạng, Quý Phong sao lại có khả năng thống lĩnh nhiều son tiêu như vậy? Son tiêu giết Hồ Báo Kỵ đều là của y... Y bồi dưỡng ra sao? Chẳng lẽ y đã có Dị Hình Hương?

Ý nghĩ này quả thực là làm cho đầu Đon Phi sắp phát nổ, hần vốn nghĩ Quách Gia rất khó hiểu, không ngờ rằng Quách Gia chỉ nói: - Triệu Đạt đại nhân và ta, còn có Tào Quan sau đó bàn bạc, chỉ cảm thấy khả năng này là có thể.

Đon Phi ngẩn ra, trầm mặc một lát, lại nói: - Son tiêu không những giết Hồ Báo Kỵ, ở thôn Đình Gia còn bắt cóc Tào Xung?

Hần không biết quái vật gặp ở thôn Đình Gia là cái quái gì nhưng giờ nghĩ lại ngoài son tiêu Quý Phong đem tới thì còn khả năng nào nữa chứ?

Quách Gia lại gật gật đầu.

Đon Phi hỏi vặn lại: - Có thể Quý Phong lấy Dị Hình Hương đặt bên trong tổ ong, kích phát ong đầu hồ biến hình, nên mới tạo ra loài ong to như nắm đấm?

Trương Liêu hiển nhiên không biết điểm này, nhưng thần sắc có vẻ trở nên nghiêm nghị.

Đon Phi trong lòng lại xao động, việc này ở thời hiện đại thật ra cũng không hiếm gặp, cái gì mà heo nhiều chân, rắn hai đầu, tổng thể mà nói là do đột biến gen. Nhà khoa học phần lớn kết luận là do môi trường xấu mà tạo ra.

Nhưng Đon Phi không chút nghi ngờ ở thời đương đại sẽ có những người làm những việc này, lại quy cho là ngoài ý muốn, nhưng hần chưa từng nghĩ đến người cổ đại cũng có bản lĩnh này.

Thậm chí hần bắt đầu nghi ngờ chính mình đang ở Tam Quốc sao?

Quách Gia chăm chú nhìn Đon Phi hồi lâu, thở dài một hơi, nói: - Đon huynh đệ quả thật là một người có sức tưởng tượng nhất mà ta từng gặp, ta còn tưởng phải giải thích với người rất lâu, không ngờ rằng đối với những việc không đầu đuôi này, người lại nhanh chóng có thể hiểu rõ như thế, không cần ta tốn công sức phải nói nhiều, chẳng trách Tào Quan lại tiến cử người tham gia vào việc này.

Gã có vẻ vui mừng, kỳ thật cảm thấy những việc này nếu nói với người khác ba ngày ba đêm cũng e rằng đối phương cũng không hiểu được, càng không thể tự đem tất cả liên kết lại với nhau.

- Quý Phong rốt cục là muốn làm gì? Đon Phi vẫn chưa hiểu nổi dụng ý thật sự của Quý Phong.

Một người xa xa đột nhiên lên tiếng: - Quý Phong đang khiêu chiến với chúng ta, nhưng bất luận y muốn làm cái gì, chúng ta đã không nghe lời cảnh báo của Tào Quan, đã bỏ lỡ bước đầu thì không thể để sai lầm tiếp nữa. Chúng ta quyết không thể để Quý Phong hoành hành, việc người cần phải làm là cùng với Tào Quan, nhanh chóng tìm ra Dị Hương, sau đó đánh bại y.

Mẹ nó!

Đon Phi ngoảnh đầu lại nhìn đằng xa thì thấy dưới ánh trăng màu xanh, mặt của Triệu Đạt cũng có phần xanh đi, vết đao trên mặt cứ như con giun ngo ngoáy, thoát nhìn thật đáng sợ dữ tợn.

Người đang nói đùa đúng không?

Đon Phi im lặng không nói gì, trong lòng đang nguyên rủa—Hứa Chử, Trương Liêu, Tuân Kỳ thêm vào một đám hảo thủ dưới tay người, ngay cả cộng lòng của người ta còn không đụng tới được, lão tử ta từ đỉnh điện nhảy xuống cũng có phần cực khổ, người bảo ta đánh bại Quý Phong?

Hôm nay người chưa uống thuốc đúng không?

Màn đêm xa thăm, ánh trăng soi bóng người.

Đơn Phi không biết người áo xanh sau khi rời khỏi từ trên đỉnh điện, lại không lập tức rời khỏi thành Hứa Đô, ngược lại dọc theo mái nhà san sát nhau đi thẳng đến miếu Thành Hoàng, người áo xanh đột nhiên ngừng lại, bóng dáng nhạt nhòa mất khuất vào trong miếu Thành Hoàng.

Người áo xanh không hề có vẻ như đang chạy trốn, ngược lại rất là khoan thai.

Đứng trong viện, người áo xanh ngược mặt nhìn ánh trăng, ánh mắt như lóe lên sự chế nhạo, cũng không vội đi nhanh, chỉ thông thả bước vào miếu Thành Hoàng.

Bên trong miếu mạng nhện chi chít, tượng Kỳ Tín đã đã tích bụi, người áo xanh nhìn tượng Thành Hoàng hồi lâu, đột nhiên nói:

- Vào đi.

Trong miếu Thành Hoàng căn bản không có một bóng người, y đột nhiên nói câu đó có phần là có quỷ khí âm u, ngoài cửa không có động tĩnh gì, người áo xanh lại đột nhiên xoay người, ánh mắt sau chiếc mặt nạ đồng xanh lóe lên hàn khí, quát khê: - Ai?

Xem ra y đúng là đang đợi người, chỉ là nếu người mà y đợi đã đến, nghe tiếng sớm đã bước vào, sẽ không còn chờ ở trong viện.

Rốt cục là ai mà đêm hôm khuya khoắt đến đây?

Tất nhiên là không phải dân chúng đến thấp hương bái Thành Hoàng rồi, cũng không thể là thù hạ của Triệu Đạt---Những kẻ đó không những không có gan đến, mà cũng không có bản lĩnh để đến.

Nghĩ đến đây, trong mắt người áo xanh tinh quang mãnh liệt, lại vẫn có thể xem như không có chuyện gì xảy ra, chỉ là chuôi kiếm đen nhánh nơi đầu vai kia rung lên như muốn thoát ra ngoài.

Hồi lâu, người áo xanh rốt cục lên tiếng: - Có thể theo ta đến đây mà không bị ta phát hiện cũng thật là hiếm thấy.

Vừa nói, người áo xanh vừa chậm rãi bước đến cửa, chiếc mặt nạ càng thấy rõ màu xanh, ánh mắt càng hiện lên hàn quang sắc bén.

Trong viện có một người đang lặng lẽ đứng đó.

Trong tay mang theo một chiếc hòm cổ quái.

Dưới ánh trăng, chiếc hộp sâu xa, giống như hiện ra ánh sáng bảy màu, thấy rõ sự tang thương của thời gian.

Người áo xanh nhìn vị lão nhân mang theo chiếc hòm hồi lâu, nói: - Mã Vị Lai, cuối cùng ngươi cũng đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Thệ Thủy Lưu Niên

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Trăng sáng lên cao, đêm lạnh như nước.

Mã Vị Lai mang theo Lưu Niên đứng trong viện, thấy người áo xanh nói vậy, thờ dài một hơi nhẹ, nói: - Ta vốn dĩ không muốn đến.

Ánh mắt người áo xanh rời khỏi Lưu Niên, cuối cùng nhìn sang đôi mắt của Mã Vị Lai: - Ngươi đã đến rồi, đương nhiên không phải để nói những lời thế này thôi chứ. Ngươi thật bản lĩnh, nếu ở Tiểu Bạch Mã Tự có ngươi ra tay, nói không chừng có thể giữ ta ở lại.

Y ngấm lại, tên Mã Vị Lai này theo dõi ta đến đây cũng không phải là ngẫu nhiên, bất chợt trong lòng có chút lo sợ. Mặc dù y chắc rằng Triệu Đạt sẽ không đuổi theo nhưng trên đường vẫn lưu ý động tĩnh xung quanh, không ngờ lão già này âm thầm đi theo không chút sơ hở, cho đến khi hiện thân mới để y phát hiện.

Mã Vị Lai chỉ cười cười: - Ta giữ ngươi lại làm gì? Ta lại không định mời ngươi dùng cơm.

Người áo xanh sững sờ, ánh mắt sau chiếc mặt nạ đột nhiên nóng bỏng: - Nếu Mã Vị Lai ngươi muốn, ta ngược lại có thể mời ngươi dùng cơm.

Mã Vị Lai nhìn người áo xanh hồi lâu, rồi nói: - Ta ăn rồi!

Ánh mắt rực nóng của người áo xanh đang dần dịu xuống:

- Ngươi không muốn ăn cơm, cũng không muốn giữ ta lại, lại đột ngột xuất hiện nơi này, ngươi muốn tìm ta hàn huyên à?

Y vốn có ý giễu cợt, không ngờ Mã Vị Lai lại gật gật đầu, nghiêm túc trả lời: - Không sai, ta đến là để tìm ngươi nói chuyện.

Người áo xanh lạnh lùng nhìn Mã Vị Lai: - Ngươi nghĩ là ta tin ngươi à?

Mã Vị Lai khẽ cười: - Bất luận ngươi tin hay không, ta thì tin vào lời nói của chính mình. Ngừng lại một lúc, Mã Vị Lai nhìn sang người áo xanh, nói một cách chân thành: - Quý Phong...ta tạm thời gọi ngươi như vậy...bởi vì ta cũng không biết ngươi rốt cuộc là ai? Hoặc có lẽ ngươi có là ai cũng không quan trọng...

Người áo xanh ngắt lời nói: - Ngươi thích là được rồi.

Mã Vị Lai chậm rãi gật đầu: - Quý Phong, ta theo ngươi đến đây là để hỏi ngươi một câu...Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

- Ta chỉ muốn lựa chọn lại một lần nữa. Quý Phong trả lời ngay.

Y nói kỳ hoặc như thế, không ngờ Mã Vị Lai lại gật gật đầu, như hiểu ý của Quý Phong, hồi lâu mới đáp: - Vậy ngươi có thể dừng tay lại không?

Quý Phong thờ dãi nói: - Mã Vị Lai, trên đời này người ta bội phục không nhiều, ngươi cũng được xem là một trong số đó, hi vọng là ngươi không khiến ta thất vọng.

Mã Vị Lai nghe ra ý giễu cợt của y nhưng cũng không tức giận, ngẫm nghĩ một cách nghiêm túc rồi nói: - Nhưng ngươi chắc chắn sẽ không thành công đâu, nên biết bốn người năm đó...bất luận ai cũng không hề thua kém Quý Phong ngươi.

Quý Phong lặng lẽ nói: - Mã Vị Lai, ngươi sai rồi.

- Vẫn còn phải xin chỉ giáo. Mã Vị Lai xem ra mặc dù tuổi đã cao, nhưng không hề tỏ ra vẻ già đời mà phản bác, bị Quý Phong phủ định nhưng cũng không hề có ý bất mãn, ngược lại có vẻ rất là có hứng thú.

- Ta không phải bốn người đó, ta là Quý Phong! Quý Phong nói một cách đầy khí thế.

Mã Vị Lai lẩm bẩm nói: - Ngươi thích là tốt rồi.

Quý Phong nghe thấy ông ta dùng câu của mình để đáp lại, không tức giận ngược lại cười nói: - Một kẻ thấy một việc chưa ai thành công mà cũng không làm thì kẻ đó cũng chỉ là một kẻ năng lực tầm thường mà thôi.

Mã Vị Lai gật gật đầu: - Câu này rất có lý.

Quý Phong cảm thấy có chút không đúng, không nghĩ tới Mã Vị Lai lại tán thành với câu nói của y, có chút dịu xuống, nói: - Nếu ngươi đã cảm thấy ta nói có đạo lý... vậy sao không... gia nhập vào kế hoạch của ta chứ?

Lúc y đang cầm kiếm đối mặt với bốn người Hứa Chử, Trương Liêu, Triệu Đạt, không phí lời đến hai câu, đối với Mã Vị Lai lại như vậy, có thể thấy y cực kỳ coi trọng người này.

- Ta chỉ là cảm thấy câu nói này của ngươi có lý.

Mã Vị Lai cười nói: - Dù là kẻ ngu xuẩn hay bậc trí giả đều sẽ nói ra những câu có đạo lý, đối với những câu có đạo lý mà nói, ta xưa nay đều tán thành.

- Ngươi trước sau vẫn không nghĩ rằng ta sẽ thành công? Trong mắt Quý Phong lóe lên hàn quang.

Mã Vị Lai nhìn Quý Phong hồi lâu: - Ta không biết bói toán, nhưng ta thật không thể nhìn ra sao ngươi có thể thành công được?

- Đó là do ngươi đã quên đi một câu nói! Quý Phong từng chữ từng chữ nhấn mạnh.

- Hả? Mã Vị Lai khẽ nhếch hàng mày dài.

Quý Phong tiến đến một bước, chuôi kiếm nhẹ nhàng lướt vù vù nói ra tám chữ như lời nguyện: - Tam hương trong tay, ta có thiên hạ!

Ánh sáng của Lưu Niên tỏa mạnh, ánh mắt Mã Vị Lai cũng có phần sáng nhấp nháy một cách kỳ dị.

Hai người thoạt nhìn chỉ cách nhau vài bước.

Chuôi kiếm càng run, ánh sáng của Lưu Niên lại yếu dần xuống, tia sáng trong mắt Mã Vị Lai cũng dần dịu xuống, lẩm bẩm nói:

- Người sẽ tìm không được đâu.

- Người lại sai rồi!

Quý Phong nói: - Nhớ năm đó Trương Giác là một kỳ tài, đã nhìn thấy điều kỳ diệu của tam hương, đáng tiếc tuổi thọ không dài, cả một đời đi khắp Cửu Châu tìm kiếm tam hương đều không đạt được gì, nhưng Quý Phong ta thì khác.

Ngưng một lúc, Quý Phong lại bước thêm một bước nói: - Ta đã có một trong tam hương, tuy uy lực không được toàn vẹn, nhưng chỉ cần đợi thêm một thời gian, ắt có thể xuất hiện huyền cơ trong đó.

Mã Vị Lai cau mày nói: - Ta nghe nói về chuyện của sơn tiêu, nói như vậy... người đã thực sự có được Dịch Hình? Ông ta vốn rất ung dung điềm đạm, nhưng giờ phút này cũng biến đổi sắc mặt, mang Lư Niên tiến lên nửa bước, nói: - Nhưng người sao có thể...

Ánh mắt Quý Phong đầy lạnh lẽo, nói: - Người muốn ngăn chặn ta?

Mã Vị Lai không nói, nhưng ánh sáng Lư Niên trong tay lại mạnh lên, bảy màu sắc trong đó lại có phần sắc sỡ.

Quý Phong nhìn thấy không cảm thấy sợ, ngược lại mỉm cười, ngửa mặt lên trời nói: - Thiên Nhai Lư Niên Thệ Thủy thương, Thệ Thủy vừa xuất người thụ thương. Ta sớm đã nghe nói truyền nhân của Thần Nữ có ba loại tuyệt học Thiên Nhai, Lư Niên, Thệ Thủy, không ai có thể ngăn cản, thật không biết Mã Vị Lai người hôm nay lấy cái gì để ngăn cản ta?

Trời sáng choang

Hơn cả ánh trăng

Quý Phong xuất kiếm

Y còn chưa dứt lời đã rút kiếm, lời vừa dứt kiếm đã ra, mọi chuyện chỉ trong một cái búng tay mà thôi

Mã Vị Lai bỗng không thấy đâu nữa.

Quý Phong bước hai bước, sớm đã tính toán khoảng cách giữ y và Mã Vị Lai, định đột ngột xuất kiếm, ngay cả nếu là Hứa Chữ ngay trước mặt không kịp phòng tránh e rằng cũng bị một kiếm của y ám sát.

Nhưng Mã Vị Lai lại có thể tránh được ư?

Quý Phong con người hơi nheo lại, Mã Vị Lai nếu ngay cả kiếm của y cũng tránh không được thì y hà tất phải tốn nhiều thời gian để phí lời như vậy chứ?

Cuộc chiến của cao thủ không phải chỉ so chiêu, hơn thế nữa là sự linh hoạt của đầu óc, giác quan tinh thông.

Lúc xuất kiếm chỉ cảm giác như cơn gió nhẹ xẹt qua đỉnh đầu, biết Mã Vị Lai đã ra sau lưng y, Quý Phong lật tay kiếm đâm ra phía sau, lúc này mới đúng là kỹ xảo dùng kiếm, khiến người ta rợn cả người.

Người thường nếu như muốn kiếm đâm ra sau, không trở người cũng phải lật cổ tay lại đâm, nhưng y lại sử dụng tay mình uốn lượn như thể không xương không cốt vậy, không chút nào bị giới hạn bởi sự cứng nhắc của cơ thể.

Chỉ là sau khi lại xuất một kiếm, Quý Phong bất chợt không động, kiếm xoẹt ngang đâm xuống đất phía sau, ánh mắt bùng bùng nhưng ánh sáng trên thanh kiếm dĩ nhiên đã được thu lại.

Ánh trăng dịu dàng chiếu rọi, không dám chạm vào thanh kiếm kia.

Đó cũng chỉ là một thanh thiết kiếm đen nhánh, không có chút ánh sáng. Thoạt nhìn như không có gì là đặc biệt, nhưng nếu bình thường sao lại có thể phát ra những tia sáng chói lọi đến vậy?

Mã Vị Lai lại xuất hiện ngay trước mặt Quý Phong, giống như chưa từng rời đi.

Chỉ là ánh sáng của Lư Niên trên tay ông ta lại nhạt dần.

Thân thủ của ông ta cực nhanh, cho dù Quý Phong có thấy cũng khó mà địch lại.

- Sao lại không ra tay? Quý Phong cười lạnh nói: - Mã Vị Lai người không tệ đấy, chỉ là toàn nói những lời cũ mèm, chỉ nói thôi thì không ngăn ta lại được đâu.

Mã Vị Lai đứng đó, rốt cuộc cũng trôi qua giây phút sốt ruột khi nãy, chỉ cười cười: - Ta không muốn cản người... ta muốn đánh cược với người một ván.

- Cược cái gì? Quý Phong hơi hiểu kỳ hỏi.

Nếu người khác nói cược với y, không chừng y một kiếm kết liễu. Người muốn cược tất nhiên phải có tư cách cược, với y Mã Vị Lai đương nhiên là người có tư cách nhất.

- Ta thua, ta sẽ giúp ngươi tìm tam hương. Mã Vị Lai chậm rãi nói.

Âm thanh im bật.

Quý Phong ngay cả nhìn cũng không nhìn, vung tay một cái thanh kiếm dài đã trở về nằm gọn trong vỏ kiếm sau lưng y: - Cược thế nào? Y không hề kỳ kèo trả giá với Mã Vị Lai, bởi vì vụ cược này y căn bản không cách nào cự tuyệt.

Mã Vị Lai nghĩ một hồi lâu: - Ngươi đương nhiên biết Đôn Phi chứ?

Quý Phong cảm thấy có chút kỳ quái: - Đó là đệ tử của ngươi?

- Không phải. Mã Vị Lai cười nói: - Chúng ta lấy hấn ra cược là được rồi.

Quý Phong càng cảm thấy quái lạ, hỏi một cách khó hiểu: - Sao lại lấy hấn ra đánh cược? Xem ai giết được hấn trước ư?

- Vậy thì ta không thắng nổi ngươi rồi.

Mã Vị Lai thần nhiên nói: - Ta chỉ muốn cược với ngươi—ngươi chỉ cần có thể khiến hấn tự nguyện đến cầu xin ta thực hiện kế hoạch của ngươi xem như ngươi thắng.

Quý Phong ngẩn ra, dường như không nghĩ tới Mã Vị Lai lại cược như thế.

Mã Vị Lai mỉm cười, nói: - Hương khác ta không dám bảo đảm, nhưng Trường Sinh Hương ta biết đang ở đâu.

Sau chiếc mặt nạ có thể thấy rõ hai tròng mắt đầy vẻ kinh ngạc và hứng thú của Quý Phong, lập tức trả lời: - Ngươi thật là cược như thế với ta à?

Mã Vị Lai gật gật đầu, nhấn mạnh lại, nói: - Ta nói là tự nguyện.

- Được, ta với ngươi cược. Quý Phong không chút do dự đáp.

Mã Vị Lai nhìn Quý Phong hồi lâu, sau đó mỉm cười, chậm rãi xoay người rồi đi, trong chớp mắt đã biến mất trong màn đêm.

Trong đêm tối, ánh sáng sắc sỡ của Lưu Niên cũng dần biến mất vào màn đêm.

Quý Phong nhìn theo bóng dáng khuất dần của Mã Vị Lai với dáng vẻ suy tư, lúc lâu mới nói: - Mã Vị Lai và ta cược, ngươi thấy thế nào?

Miêu Thành Hoàng đang trông vắng không bóng người, y nói như thế thì quý dĩ biết bao nhiêu, không ngờ y vừa hỏi liền có tiếng người nhẹ giọng đáp: - Tông Chủ, thuộc hạ thật là không thể nhìn ra.

Ánh trăng như tấm thảm bao trùm lên tất cả, bỗng sau cái cây ngay góc viện xuất hiện một nữ nhân.

Nữ nhân này vóc dáng uyển chuyển, khoác trên người bộ y phục màu đen bó sát người, lại được gột rửa dưới ánh trăng, càng hiện lên rõ những đường cong trên cơ thể. Nữ nhân đó bước ra từ sau cái cây, lần thu ba quét qua, càng phá tan cái yên ắng tĩnh mịch của màn đêm.

Đêm thu dường như cũng có phần sắc thái lãng mạn.

Dáng vẻ thướt tha bước tới trước mặt Quý Phong, duyên dáng cười nói: - Trí thông minh của Như Tiên sao có bì với Tông Chủ được chứ, Tông Chủ không nghĩ ra, Như Tiên lại càng không thể nghĩ ra được.

Nữ nhân này là Như Tiên.

Nàng xuất hiện trông thật tình tứ thế kia nhưng Quý Phong cứ như kẻ mù không hơn không kém, chỉ nói: - Ta ở đây đợi ngươi không phải để nghe những lời thừa thãi thế này.

Như Tiên khẽ thờ dài: - Thế Tông Chủ muốn nghe lời gì?

- Ngươi tốt nhất là nói những lời ta có hứng thú. Quý Phong lạnh lùng nói: - Năm đó nghĩa mẫu ngươi dùng thủ đoạn làm cho người ta giúp đỡ Tào Tháo trong trận chiến Quan Độ, sau đó chỉ cầu ở thành Hứa Đô xây dựng Như Tiên Lâu để lập thân, mượn cơ đó cho ngươi tiếp cận bọn người Quách Gia, không chỉ để nghe ngóng những điều mà ta và ngươi đều đang có hứng thú đấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Dụng ý

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Ánh trăng lãnh đạm, giọng điệu lạnh lùng của Quý Phong còn hơn cả ánh trăng.

Như Tiên cười tựa như đã không còn gì lạ lẫm với thói quen lạnh lùng này của Quý Phong: - Lời thú vị Như Tiên đã nói hết với Tông Chủ, giờ quả thật không tìm ra được lời nào mà Tông Chủ có hứng thú nữa rồi.

- Đon Phi là người thế nào? Quý Phong hỏi, trong ánh mắt hiện lên vẻ trầm tư, ắt hẳn còn đang nghĩ về ván cược của Mã Vị Lai.

- Như Tiên... Như Tiên đang lưỡng lự, nhú mào, nói:

- Như Tiên không biết nói thế nào về hắn, những việc liên quan tới hắn Như Tiên đều đã nói với Tông Chủ rồi. Lúc đầu gặp Đon Phi, Như Tiên cũng có chút bất ngờ, vì hắn rất giống Đon Phi mà ta gặp ở Nghiệp Thành.

- Rất giống? Quý Phong hỏi lại.

Như Tiên lẩm bẩm nói: - Rất giống, nhưng hắn lại không như tên Đon Phi kia mà ta gặp. Lời nàng nói thật sự rất mâu thuẫn, sau một lúc nói: - Lúc ở Nghiệp Thành, hắn là một kẻ rất si tình, ta thấy hắn đối với Chân Nhu có tình cảm rất sâu đậm.

Ánh mắt Quý Phong đầy vẻ nghi hoặc, lần này lại không có gì là không kiên nhẫn, chỉ lặng thinh mà nghe.

- Nhưng lúc gặp lại hắn, Như Tiên cảm thấy hắn đối với cái tên Chân Nhu không hề có ấn tượng, như chưa từng biết tới cái tên này vậy. Như Tiên chưa từng thấy nam nhân nào lại thay đổi nhanh như vậy.

- Nghe lời người vừa nói dường như người hiểu hết tất cả đàn ông vậy. Quý Phong thản nhiên nói.

Như Tiên phì cười, lắc đầu nói: - Lúc ở trước từ lâu gặp hắn, không hiểu vì sao tìm ta lại gặp một cách khó hiểu.

Lướt nhìn Quý Phong, thấy bộ dạng lặng thinh của y, Như Tiên nhẹ nhàng nói:

- Tông Chủ không thấy quái lạ sao?

- Tìm người loạn nhịp với ai ta không có hứng thú biết. Quý Phong lạnh lùng trả lời.

Xem dáng vẻ Như Tiên như muốn đáp Quý Phong một cước vậy, nhưng rồi cười nói: - Nhưng lúc đầu Như Tiên nói với Tông Chủ rồi, Tông Chủ còn có vẻ rất thú vị. Tông Chủ biết Như Tiên có đạo phù, gặp người có loại phù tương tự sẽ có phản ứng. Lúc đầu Như Tiên không để lộ ra nhưng trái tim có cảm giác bồn chồn, may mà Như Tiên biết thế nào để không chế, vậy mới không để Đon Phi hoài nghi.

Quý Phong chỉ hừ một tiếng, ra hiệu là đã biết, nhưng y vẫn không ngắt lời của Như Tiên, như đang suy nghĩ điều gì.

Như Tiên nhẹ giọng nói: - Lúc Như Tiên mượn khăn tay của Đon Phi, sờ soạng đạo phù trên ngực hắn, phát hiện rất giống linh phù Thần Nữ mà nghĩa mẫu nói, nên mới nói với Tông Chủ, tên Đon Phi này có thể có liên quan đến Mã Vị Lai, nhưng trước đó...

Như Tiên hé miệng cười, nói: - Như Tiên đã sai Điều Thiên đi dò xét thủ bản lĩnh của hắn, đâm hắn hai kiếm, phát hiện năng lực của hắn rất bình thường.

- Nhưng hắn vẫn là trong nhà xí nhảy ra. Quý Phong cuối cùng tiếp lời.

Như Tiên hiểu ý của Quý Phong, lắc đầu nói: - Nhưng nếu hắn thật sự là cao thủ giống như là Tông Chủ, bất luận là ai ở đâu đâm ngài cũng sẽ không thành công. Đon Phi đương nhiên không thể bì với Tông Chủ, nhưng đây cũng là chỗ mà Như Tiên cảm thấy kỳ quặc.

- Há? Quý Phong như đang đợi chờ.

- Võ công hắn tầm thường, tuy nhiên đối với đồ cổ cũng có chút hiểu biết, đối với kinh doanh từ lâu cũng có chút thiên phú, nhưng Như Tiên nghe nghĩa mẫu nói, linh phù Thần Nữ vốn phải truyền cho nữ nhân. Mã Vị Lai lại đem nó giao cho Đon Phi, điều này cho thấy Mã Vị Lai rất coi trọng Đon Phi, nói như vậy... Đon Phi nhất định có bản lĩnh mà chúng ta không biết.

- Rốt cuộc người cũng nói được câu hữu dụng rồi.

Quý Phong hừ lạnh một tiếng: - Truyền nhân của Thần Nữ tuyệt không phải kẻ ngốc, mà Mã Vị Lai lại là người thông tuệ đỉnh, ông ta đem linh phù Thần Nữ giao cho Đon Phi, lại cược với ta như thế, ông ta ắt hẳn phải nắm chắc phần thắng.

- Có thể là ông ta chỉ là không muốn ta giết Đon Phi mà thôi, nếu như Tông Chủ ra tay với Đon Phi, hắn không sống nổi với một kiếm của ngài. Như

Tiên ngập ngừng nói, nàng đến từ rất lâu, cũng từ cuộc trò chuyện của Mã Vị Lai và Quý Phong nghe thấy không ít chuyện.

- Ngươi cảm thấy đơn giản như vậy sao? Quý Phong hỏi lại Như Tiên.

Như Tiên lắc lắc đầu, phủ định lại cách nghĩ của chính mình:

- Nhưng bất luận thế nào Tông Chủ cũng hiển nhiên có phần nắm chắc phần thắng, nếu không cũng sẽ không cuộc với Mã Vị Lai.

- Đối với Mã Vị Lai ta không hề có phần chắc thắng. Quý Phong trầm giọng lại nói: - Trên thế gian này nếu có vài người mà ta kiêng nể, ông ta không thể không nằm trong số đó, đến giờ ta vẫn chưa hiểu được dụng ý của ông ta là gì.

- Vậy sao Tông Chủ vẫn cứ cuộc với ông ta? Như Tiên cảm thấy khó hiểu, hỏi.

- Ta vì sao lại không cuộc, ta thua cũng không hề có bất kỳ tổn thất nào. Quý Phong nói một cách thản nhiên.

Như Tiên suy nghĩ tỉ mỉ, đột nhiên mỉm cười: - Tông Chủ nói phải, Mã Vị Lai không hề nói nếu thua rồi thì Tông Chủ sẽ phải làm gì, sao ông ta lại phạm một sai lầm quá đỗi ngu xuẩn như thế.

Thấy Quý Phong nét mặt lạnh lùng nhìn cô ta, Như Tiên cười không nổi, nhún mày nói: - Tông Chủ nhìn Như Tiên như thế làm gì chứ?

- Ta hi vọng ngươi nhớ một câu.

Quý Phong nghiêm túc nói: - Bất luận ngươi có bản lĩnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể xem thường tên Mã Vị Lai. Mã Vị Lai tuy đã già, nhưng tuyệt không phải kẻ hồ đồ, ông ta cuộc như thế ắt có thâm ý của ông ta, chỉ là chúng ta còn ấu trĩ chưa nghĩ ra mà thôi.

Nói không chừng Mã Vị Lai cố tình làm ra vẻ huyền bí.

Như Tiên trầm nghĩ, chỉ là không muốn tranh luận với Quý Phong về vấn đề này.

Nam nhân thông minh sẽ không tranh luận với nữ nhân điều gì, nhưng đạo lý này vẫn đúng đối với một người phụ nữ thông minh. Vì có biện luận thế nào, các người nếu không muốn giết chết đối thủ, lại còn phải ở cùng nhau, thì hồ đồ là cách thông minh nhất.

- Như Tiên, ngươi là một nữ nhân thông minh. Quý Phong đột nhiên nói.

Như Tiên cười tươi như hoa:

- Cuối cùng thì Tông Chủ cũng nói lời mà Như Tiên thích nghe.

Quý Phong nhìn nữ nhân đầy hấp dẫn trước mặt mình lại nhàn nhạt nói: - Nữ nhân thông minh như ngươi đã phát hiện Đôn Phi thân mang linh phù Thần Nữ, đương nhiên sẽ không coi như không nhìn thấy.

Nụ cười Như Tiên liền trở nên nhạt đi rất nhiều, im lặng một lúc mới nói: - Như Tiên đã từng biểu đạt thiện cảm với Đôn Phi.

- Vậy hẳn phản ứng thế nào?

- Nếu như là thể loại nam nhân như Hạ Hầu Hành, Tào Phúc, chỉ cần Như Tiên đưa mắt với bọn chúng, bọn chúng ắt sẽ chết mê chết mệt. Như Tiên tự tin nói:

- Thật ra chỉ cần là nam nhân... không có lý nào đi ngược lại lời Như Tiên nói.

Lúc nàng nói những lời này, ít nhiều cũng có ý khiêu khích Quý Phong.

Quý Phong chỉ nói: - Ngươi hẹn Đôn Phi, Đôn Phi căn bản không hề để ý tới ngươi, xem ra hẳn không phải là nam nhân ư? Đây là kết luận của chính ngươi?

Như Tiên như khựng lại.

Quý Phong lại thản nhiên nói: - Có thể hẳn là nam nhân, chỉ là sức hấp dẫn của ngươi không lôi cuốn như ngươi nghĩ mà thôi...

- Quý Phong!

Về mặt Như Tiên nghiêm nghị, có chút không hài lòng: - Chuyện ta làm, không cần ngài soi mói! Nữ nhân bất luận thế nào, đều rất ghét nam nhân nghi ngờ sức hấp dẫn của mình, huống hồ đây lại là một nữ nhân như Như Tiên.

Quý Phong nhìn Như Tiên, ánh mắt có chút lạnh nhạt, nói: - Ta không hề soi mói ngươi điều gì, ta chỉ muốn nói với ngươi vài điều. Thứ nhất, ta và ngươi chẳng qua là quan hệ hợp tác, ngươi đối với nam nhân khác thế nào, ta không muốn quản, nhưng trước mặt ta ngươi không cần sử dụng những thủ đoạn dối trá đối với ta, ta một chút cũng không hề có hứng thú.

Về mặt quyền rũ của Như Tiên lúc này nhợt nhạt không khác gì ánh trăng, không chỉ nhợt nhạt, còn có chút ý nghiêm nghị: - Vậy thứ hai là gì?

- Đon Phi không bị thu hút bởi ngoại, có thể nói là hắn không giống với thể loại thiếu niên hiếu thắng. Không những không giống, hắn ngược lại còn thành thực một cách đáng sợ, ta nói chuyện với hắn vài câu là biết hắn suy nghĩ rất kỹ hơn so với những kẻ khác, tâm tư cẩn mật, khác rất xa với người tầm thường, không chừng có thể đây là một trong những lý do mà Mã Vị Lai chọn hắn.

Quý Phong thần nhiên nói: - Ngoại thật lòng muốn biết chuyện gì từ miệng hắn, vậy phiền ngoại phải dùng những thủ đoạn chân chính của một nữ nhân, chứ không phải là thứ mị thuật mê hoặc nam nhân.

Như Tiên lạnh lùng cười, nói: - Nghe ngài nói như vậy, ngài dường như còn hiểu rõ thủ đoạn của nữ nhân hơn cả ta, chỉ bằng ngài dạy ta, ta thật sự muốn xem ngài có thủ đoạn chân chính gì của nữ nhân.

- Hiểu hơn thì ta không dám nhận.

Quý Phong trả lời: - Chỉ là ta là nam nhân, đương nhiên càng hiểu nam nhân hơn mà thôi.

Như Tiên chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi lại: - Một rồi, hai rồi, vậy ba là gì?

Quý Phong trầm ngâm một lát, nói:

- Ta nói với ngoại những lời này là chỉ để nhắc nhở ngoại, ngoại không còn nhiều thời gian nữa.

Tia lạnh giá chợt xoẹt ngang trong mắt Như Tiên, bình thần nói: - Ta không hiểu ngoại nói như vậy là có ý gì?

- Ngoại đương nhiên biết những việc ta làm gần đây chứ.

- Ta không những biết những việc ngoại làm gần đây, mà còn biết đêm nay sát khí của ngoại rất lớn. Như Tiên có phần lãnh đạm nói: - Tối nay xem ra ngoại đã giết không ít người.

- Ta không muốn giết người.

Quý Phong khoanh tay ngược nhìn ánh trăng: - Nhưng đêm nay ta đã giết không ít người, ngoại có biết tại sao không?

Như Tiên định lắc đầu, cuối cùng nói: - Bởi vì ép bọn Triệu Đạt ra tay, ngoại hiện giờ mặc dù có thể lực, nhưng có thể lực nhất đương nhiên là Tào Tháo. Ngoại muốn tìm hai loại hương còn lại, nhất định phải mượn lượng lượng của bọn chúng, huống hồ Dị Hình Hương hiện giờ trong tay ngoại...

Nàng không nói gì thêm, hỏi lại: - Lần này ta nói đúng chứ.

Quý Phong liếc nhìn Như Tiên một cái: - Lần này mới có chút giống như ta muốn.

Ngừng chốc lát, thấy Như Tiên muốn nói lại thôi. Quý Phong nói: - Bọn chúng bị chúng ta bức như vậy, đương nhiên sẽ dốc toàn lực đối phó, Triệu Đạt đối phó với việc này không được, nhưng bọn chúng vẫn còn có Tào Quan.

- Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau. Như Tiên nhìn Quý Phong nói: - Ngoại muốn thừa cơ lúc họ đạt được rồi à tay?

- Không phải là ta ra tay. Quý Phong lắc đầu nói: - Ta vẫn còn việc phải làm, làm những chuyện này vốn là việc của ngoại.

Như Tiên lạnh lùng nói: - Ngoại đối với tam hương rất có hứng thú, nhưng ta thì không hứng thú cho lắm.

- Ta không cần biết ngoại có hứng thú hay không có hứng thú đối với tam hương. Quý Phong mặc nhiên nói: - Nhưng mà nghĩa phụ của ngoại đối với chúng nhất định là rất có hứng thú đấy.

Mặt mày Như Tiên có chút thay đổi, thất thanh nói: - Ngoại biết tung tích của nghĩa phụ ta.

Quý Phong lắc đầu nói: - Hiện giờ ta vẫn chưa biết, nhưng ta có thể khẳng định một điều, năm đó nghĩa phụ của ngoại đối với tam hương còn có hứng thú hơn ta nhiều, nhưng việc mất tích một cách bí ẩn của ông ta, những năm trở lại đây đều không có tin tức gì, nói không chừng lại có liên quan đến tam hương đấy.

Nhìn sự suy tư của Như Tiên, Quý Phong nói: - Do đó ta có một kiến nghị đối với ngoại, ngoại vẫn luôn tìm kiếm tung tích của nghĩa phụ ngoại, nhưng lại mờ mịt không có bất kỳ manh mối gì, chỉ bằng ngoại chú tâm vào đề ý tên Đon Phi thì hơn.

- Để mất tới hắn? Lòng mày thanh tú của Như Tiên giương lên.

- Không sai, để mất tới hắn, đến khi hắn và Tào Quan tìm ra được tam hương mới thôi. Quý Phong lẩm bẩm nói:

- Ta có linh tính rằng tìm ra được tam hương rồi chắc chắn sẽ tìm ra được tung tích của nghĩa phụ ngoại, ta chỉ nói đến đây, tin hay không là tùy ngoại.

Y nói chưa dứt lời, thân hình chợt lóe lên, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Như Tiên khẽ cắn môi, nhìn theo hướng Quý Phong mất hút, hừ một tiếng, ưỡn ngực lên nói: - Quý Phong, thật ra ta vẫn luôn hoài nghi ngươi và tên Đôn Phi kia là cùng một loại, đều không phải là nam nhân.

Nàng nén lại một hơi giờ mới thở ra, sau đó khẽ thở dài, mắt nhìn bầu trời trắng sáng, lẩm bầm một mình: - Để mắt kỹ đến tên Đôn Phi là có thể tìm được tung tích của nghĩa phụ ư? Không lẽ thật sự là vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Ly biệt

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Lẽ nào thật sự lại như vậy.

Dưới ánh trăng Đôn Phi đang tự hỏi mình giống hệt Như Tiên, nhưng điều mà hắn nghĩ, đương nhiên thì không giống Như Tiên rồi. Sau khi Triệu Đạt đi ra thì Quách Gia không hề nói thêm lời nào.

Triệu Đạt cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng Đôn Phi biết, hắn ta muốn trở thành một nhân sĩ thành công, kế hoạch có thể có chút thay đổi, hắn nhất định trước tiên sẽ phải hoàn thành nhiệm vụ mà Triệu Đạt giao mới được, nếu không thì, sự tình tuyệt đối không chỉ đơn giản như là đắc tội con nhà quan, Thái Tử đang mà thôi.

Tìm thấy Tam Hương? Đánh bại Quý Phong?

Đôn Phi không cho rằng Triệu Đạt thật sự dự định để hắn đánh bại Quý Phong, Triệu Đạt không có khờ dại như vậy đâu, điều này rõ ràng cho thấy những thủ đoạn mà cơ quan bí mật quốc gia trăm ngàn năm nay quen dùng, giao nhiệm vụ tối cao cho người để người đi bán mạng, chỉ có những thanh niên nhiệt huyết mới có thể bị những lời nói này cô động.

Lão tử không có ngu như vậy.

Chẳng qua nếu như tam hương thật sự tồn tại, vậy thì tính chất hoàn toàn khác biệt. Đôn Phi đang rảo bước trên đường trở về Tào phủ, trong lòng cảm xúc mênh mang.

Đối với nhiệm vụ này hắn rất có hứng thú.

Cố gắng đem tất cả nghi vấn làm cho rõ ràng một lần, Đôn Phi không khỏi nhũn mảy, bất luận sự việc có phức tạp đến đâu, nhưng hắn nhất định phải luôn duy trì sự tỉnh táo, đây là thói quen mà hắn luôn nuôi dưỡng gần đây năm nay.

Cái đầu u mê chỉ còn kém chút nữa là nổ tung, nếu muốn thành công trừ phi ông trời mở mắt.

Sự việc xem ra rất phức tạp, nhưng nếu như dùng suy nghĩ của Đôn Phi đơn giản tổng kết lại mà nói – đơn giản là một quái nhân khoa học tên Quý Phong bắt đầu bắt nắn đối với thế cục, tạo ra lực lượng đối kháng để bày tỏ sự bất mãn với thế cục, thậm chí muốn mượn việc này hoàn thành một bí mật không thể nói cho người khác.

Một quái nhân khoa học không những có những phát minh cao siêu, điều đáng sợ nhất là còn có võ công cao minh, những thủ đoạn lập dị. Chả trách bọn Triệu Đạt biến đổi sắc mặt, quân vương bài thì thế nào? Hồ Báo Kỳ thì thế nào? Quý Phong thống lĩnh lại là đội X-men!

Đôn Phi nghĩ đến đây, không khỏi thở dài một tiếng.

Giả thiết này nghe ra thật không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng hắn lại tin như vậy, nguyên nhân hoàn toàn không hẳn do hắn tận mắt nhìn thấy những chuyện kỳ lạ, mà còn là bởi vì kiến thức và não bộ của hắn không giống như người khác.

Hắn khảo cổ nhiều năm, gặp qua bao nhiêu việc lạ, càng biết giới khảo cổ sớm phát hiện ra quá nhiều việc không thể nào, rất nhiều vấn đề căn bản đều là sự tồn tại khó giải thích.

Ngay vào niên đại đó của hắn, có một lần nhà địa chất học Russia ở núi Ural tiến hành thăm dò vàng, kết quả lại phát hiện một loại tơ thuộc kim hình xoắn ốc ở trong địa tầng, có đường kính không quá 0.03 mm.

Những sản phẩm nhân tạo dễ thấy như vậy ở thời đương đại làm ra không thành vấn đề gì.

Nhưng điểm đòi mạng chính là những loại tơ thuộc kim hình xoắn ốc phát hiện ở những địa tầng từ xưa cách nay vài vạn năm, còn có cái được chôn ở

dưới tầng dung nham, điều này cho thấy cái gì? Nó nói lên những loại tơ này có thể đã tồn tại qua cả hàng triệu năm.

Nhân loại vào thời một triệu năm trước, căn cứ vào định luật tiến hóa của Darwin, đây còn là sự tồn tại vô tri.

Rất nhiều người đều rất thích đem những thứ cố định mà đặt vào lĩnh vực mình biết để suy diễn, nhưng lại không biết cái thứ suy diễn này nó cũng giống như ếch ngồi đáy giếng mà đi tính toán diện tích ở bên ngoài bầu trời.

Muốn tính toán cho diện tích trên không trung, thì người ít nhất cũng phải nhảy ra ngoài mà xem thử.

Đon Phi rất muốn nhảy ra ngoài xem xem. Đối với giả thiết của bản thân hoàn toàn không lạ chút nào, cái mà hắn thấy có chút kỳ lạ đó là – Quách Gia, Triệu Đạt hình như cũng đồng ý với suy nghĩ này.

Xem ra đầu óc của người xưa có lúc vượt xa hơn nhiều so với người hiện đại.

Đon Phi tự giễu rồi lắc đầu, ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy Tào Quan cách hắn không xa, nhìn thấy một người đang đi về phía hắn, bước chân nhanh chào đón, không ngờ là Đồng quản gia.

Đồng quản gia đương nhiên không đợi hắn.

Đon Phi mới nghĩ đến đây, thì liền nghe Đồng quản gia nói: - Don Phi, sao người bây giờ mới về...ta luôn chờ người.

Trong lòng kinh ngạc, Don Phi khó hiểu nói: - Đồng quản gia người có dẫn dò gì?

- Là Tam gia muốn tìm người, ông ta kêu ta chờ người, nhìn thấy người trở về thì kêu người đến chỗ ngài ấy. Đồng quản gia giải thích nói.

Đon Phi biết rằng Tào Quan tin tức luôn linh thông, chắc cũng đã biết được phân nửa chuyện xảy ra ở Bạch Mã Tự, đến gặp ông ta chắc chắn là vì tam hương.

Đối với chuyện của tam hương, Tào Quan e rằng còn biết rõ hơn cả Quách Gia, Don Phi vừa nghĩ đến đây lập tức gạt đầu đi đến chỗ lầu của Tào Quan.

Đi đến trước cửa lầu, Don Phi không kìm nổi quay đầu nhìn lại, Đồng quản gia luôn đi phía sau hắn, chỉ cho là Đồng quản gia nhất định phải hoàn thành lời nhắc nhở của Tào quan. Don Phi cười nói: - Được rồi, ta sẽ vào trong, Đồng quản gia yên tâm đi.

Hắn mới định đi vào lầu thì nghe Đồng quản gia thấp giọng nói gì đó: - Don Phi...

- Sao?

Đon Phi quay đầu lại, có phần khó hiểu, không biết Đồng quản gia còn có lời gì muốn nói với hắn, Đồng quản gia ngược lên Don Phi, như đang do dự cái gì, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: - Trong khoảng thời gian đại tiểu thư được đưa về, tỉnh lại mấy lần, nàng ta...

- Nàng ta...không sao chứ? Don Phi hỏi. Hắn nhớ sau khi bị Quỷ Phong đưa lên tường cao, nhìn thấy có mấy cái đầu bay vào trong viện, nếu như đại tiểu thư nhìn thấy, muốn không kinh hãi cũng khó.

- Tình hình nàng ta hiện giờ không tốt lắm, đầu vô cùng nhức, uống một ít thuốc xong là ngủ ngay. Nhưng chẳng qua nàng ta...trước lúc ngủ, luôn hỏi người có chuyện gì hay không? Đồng quản gia nói.

Đon Phi trầm ngâm một lúc rồi nói: - Ta không có chuyện gì.

Hắn thật sự là nói nhảm, nhưng hắn thật sự cũng không biết phải nói cái gì, Đồng quản gia tại sao phải nói với hắn những lời đó chứ? Hắn không muốn phải nghĩ nữa.

Đồng quản gia nhìn Don Phi một hồi lâu rồi nói: - Don Phi, ta nhìn thấy công tử và đại tiểu thư khôn lớn... Mấy năm gần đây, ta chưa bao giờ nhìn thấy đại tiểu thư quan tâm lo lắng cho ai nhiều đến thế.

Ông ta dường như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng cuối cùng chỉ thờ dài một hơi, quay người bỏ đi.

Đon Phi nhìn bóng lưng của Đồng quản gia dần dần chìm vào bóng tối, rồi mới xoay người bước vào lầu các, đi thẳng đến chỗ ngồi của Tào Quan.

Bóng đêm âm đạm.

Bóng tối trong lầu các không thể nào phân biệt được là ban đêm hay ban ngày.

Đon Phi vén rèm cửa lên đi vào trong, theo bản năng luôn nhìn về phía Tào Quan đang ngồi, chịu không được liền nói: - Tam gia, tam hương đó...

- Chúng ta ngày mai trời sáng xuất phát.

Giọng của Tào Quan vọng tới.

Đon Phi kinh ngạc, không nói gì cả nghe Tào Quan nói tiếp: - Ngươi đêm nay ở lại đây nghỉ ngơi, sáng sớm mai chúng ta lên đường.

xxx

Đon Phi vừa mới tỉnh dậy, nhất thời chưa nhớ ra mình đang ở đâu, suy nghĩ một lát rồi chợt nhớ ra mình đang ở trong lầu các.

Hắn nghe lời dặn dò của Tào Quan, rất là kỳ lạ, không hiểu vì sao Tào Quan lại muốn hắn ở lại đây, nhưng hắn lại không phản đối, vốn dĩ tưởng rằng hắn sẽ ngủ không được yên giấc, dù sao thì cũng ở bên kẻ giống quỷ như Tào Quan, rất ít người có thể an tĩnh. Nhưng những việc xảy ra gần đây thực sự quá nhiều và quá mệt, hắn vừa mới ngã lãn ra sàn, gần như không hề suy nghĩ gì mà ngủ thiếp đi.

Mới nhắc mình lên thì đã nghe thấy tiếng của Tào Quan vọng đến: - Được rồi, đi thôi. Trong khi ông ta nói thì cuối cùng cũng đã đứng dậy, vén rèm cửa đi ra ngoài.

Mới sáng sớm, sắc trời tờ mờ, mặt trời vẫn còn nhàn hạ đằng sau phía chân trời, chim cũng không thềm kêu. Phía trong lầu các thì đã có một cỗ kiệu đã đợi sẵn, có hai người trước sau đang đứng quanh kiệu không nói tiếng nào.

Tào Quan bước vào ngồi trong cái kiệu, nói: - Cầm lấy cái rương đi là được rồi.

Đon Phi cúi đầu nhìn xuống, ông ta đặt thùng dụng cụ kế bên, xoay người qua cầm cái rương lên. Don Phi cảm thấy mình đang trở về trước đây.

Tuy nhiên khả năng độc lập của hắn không tệ, nhưng lúc đó cấp trên kêu hắn đi khảo cổ, cơ bản không cần hắn phải chuẩn bị gì cả, cái mà hắn ta cần đem theo đó là cái đầu.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, kiệu dừng ngay trước cửa Tào phủ, phía trước còn có bốn con tuần mã đặt bao đồ trên đó.

Giọng của Tào Quan từ trong kiệu vọng ra: - Trong bao có tất cả những thứ mà ngươi cần, cứ lên ngựa theo ta là được rồi.

Đon Phi thờ dãi, không phải vì Tào Quan suy tính chu đáo mà yên tâm, ngược lại cảm thấy lo lắng – Tào Quan vì hắn tiết kiệm mỗi một phần sức lực, mục đích cũng giống như cấp trên trước đây, biết thứ hắn phải đối diện tuyệt đối là một thử thách rất khó khăn.

Chỉ là hắn không còn sự lựa chọn nào khác.

Kiệu vừa mới nhắc lên, Don Phi mới quay đi leo lên ngựa, đột nhiên nghe có người nói: - Don Phi, ngươi đứng lại cho ta. Hắn giật mình, quay đầu nhìn lại, thì thấy Thúy Nhi đã bước đến ngay mặt hắn, và đột nhiên một cái tát vung tới.

Đon Phi nhanh chóng chụp lấy tay.

Hắn nhìn thấy Thúy Nhi bộ dạng hùng hổ, là biết ngay không phải muốn đến mời hắn ăn cơm, nhưng hắn lại không nghĩ ra vì sao Thúy Nhi lại muốn cho hắn ăn bạt tay, may là hắn ta sớm đã có đề phòng, liền chụp lấy tay của Thúy Nhi, cau mày nói: - Cô làm gì vậy?

Thúy Nhi vùng vẫy muốn rút tay ra, Don Phi cuối cùng cũng thả lỏng tay, nhưng lùi về sau một bước, chợt nghe thấy Thúy Nhi quát lên: - Ngươi cứ vậy mà đi sao?

Đon Phi nhìn thấy Thúy Nhi đỏ mặt, một lúc sau mới nói: - Là lời dặn của Tam gia.

- Chả trách ngươi là một gia nô. Thúy Nhi mắng chửi:

- Lẽ nào cả đời ngươi đều phải nghe theo sự sai bảo của người khác sao? Ngươi không biết là đại tiểu thư tối hôm qua nhắc đến tên ngươi bao nhiêu lần sao?

Trong mắt tự nhiên nước mắt dâng trào, Thúy Nhi bật khóc nói: - Đại tiểu thư bệnh đến như vậy, mà còn luôn nhắc đến ngươi, nếu như ngươi còn chút lương tâm, sao có thể bỏ đi như vậy chứ, trước khi đi ít ra cũng phải gặp đại tiểu thư một lần chứ?

Đon Phi đột nhiên im lặng một hồi rồi nói: - Ta không biết đại tiểu thư bệnh nặng, phiền cô chuyển lời hỏi thăm giùm ta. Bất luận là ta có phải là gia nô hay không, thì trước mắt ta cũng phải làm theo lời dặn dò của Tam gia... Tam gia có chuyện quan trọng...

Hắn còn chưa nói hết, thật không ngờ Thúy Nhi lại làm việc ngoài ý muốn.

Thúy Nhi đột nhiên chạy đến trước kiệu của Tam gia, lớn tiếng nói: - Tam gia, Don Phi nói nghe theo lời ngài, ta cầu xin ngài hãy để cho hắn đi gặp đại tiểu thư có được không?

Đon Phi kinh ngạc, thần sắc biến đổi xấu hơn.

Thúy Nhi yêu cầu Tào Quan mà vốn không cần quỳ xuống, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ta bây giờ cho thấy Tào Ninh Nhi bệnh tình rất nghiêm trọng. Thúy Nhi vì lo lắng cho Tào Ninh Nhi? Hay còn cho thấy Ninh Nhi cũng biết rõ yêu cầu này rất khó khăn?

Thúy Nhi có thể tìm được hắn, đương nhiên không phải là ngẫu nhiên?

Thúy Nhi quý mãi không đứng dậy, chỉ luôn nhìn vào kiệu, thể hiện sự khẩn cầu.

Một hồi lâu kiệu cuối cùng cũng từ từ được đặt xuống, giọng nói của Tào Quan từ trong kiệu vọng ra: - Đôn Phi, người hãy đi xem Ninh Nhi đi, ta ở đây đợi người!

Thúy Nhi mừng rỡ, dập đầu lạy Tào Quan, đứng dậy nhìn sang Đôn Phi nói: - Người đi theo ta! Cô ta kéo tay áo của Đôn Phi, lôi kéo nhanh như bay đến khuê phòng của Tào Ninh Nhi, nhỏ giọng nói: - Tối hôm qua ta đã đứng ở phía trước lầu các rất lâu, mà Tam gia không hề để ý tới. Hôm nay khó khăn lắm mới được, người đừng có làm ta thất vọng đấy!

Cô ta không đợi Đôn Phi nói thêm gì, liền đẩy Đôn Phi vào khuê phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cách trị bệnh kì quái

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Đôn Phi lão đảo một cái, chưa kịp quay người, đã nghe thấy cửa phòng vang lên một tiếng khẽ, đã bị Thúy Nhi từ ngoài đẩy vào.

Lắc lắc đầu, Đôn Phi ngược mắt nhìn qua, chỉ thấy khuê phòng của Tào Ninh Nhi đơn giản, trong phòng chẳng có quá nhiều đồ trang trí, kể cả bàn trang điểm cũng chỉ đặt một cái gương đồng, trông vô cùng đơn giản, sạch sẽ ngăn nắp.

Tào Ninh Nhi đang nằm trên giường, mắt nhắm chặt, dường như vẫn còn đang mê man.

Chiếc lư hương nhỏ nhắn đặt cách giường không xa lắm, tỏa ra hương thơm phảng phất, ít nhiều đem lại cho khuê phòng cảm giác huyền ảo. Đôn Phi chậm rãi đi tới trước giường, cúi đầu nhìn qua.

Người đẹp hao gầy.

Trên cái án nhỏ cạnh giường, có một chậu nước ấm, và cả một bát thuốc.

Đôn Phi khẽ khàng ngồi xuống, lặng lẽ nhìn Tào Ninh Nhi trên giường một hồi lâu.

Sắc mặt Tào Ninh Nhi có phần nhợt nhạt, trên trán nàng đắp một chiếc khăn ẩm, đôi lông mày thanh tú khẽ cau lại, như thể dù trong giấc mộng vẫn cảm nhận được nỗi đau trong lòng vậy.

Một lúc lâu sau, Đôn Phi cuối cùng cũng chậm rãi đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào trán ngọc của Tào Ninh Nhi, cảm thấy âm ẩm, hần thoảng trầm ngâm, rồi lấy chiếc khăn trên trán Tào Ninh Nhi xuống, ngâm vào trong nước ấm một lúc, vắt đi chút nước rồi lại đặt lên trán nàng.

Nhìn sang xung quanh, khẽ dời chiếc lư hương về phía giường Tào Ninh Nhi, Đôn Phi cười khỏ một tiếng, không muốn làm tỉnh giấc mộng của Tào Ninh Nhi, cũng chẳng biết mình có thể làm gì hơn nữa.

Tào Quan vẫn đang đợi hần ở bên ngoài.

Nghĩ tới đây, Đôn Phi đưa tay ra kéo góc chăn cho Tào Ninh Nhi, rồi đứng dậy định đi ra ngoài, chợt cảm thấy tay áo mình bị khẽ kéo lại.

Đôn Phi giật bắn người, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bàn tay búp măng đang kéo lấy ống tay áo hần, Tào Ninh Nhi nằm trên giường không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, đang chăm chú nhìn hần.

Một hồi lâu, chỉ có đàn hương trong lư hương lẳng lặng cháy, hương thơm ngào ngạt, làm mờ hồ ánh mắt của cả hai---

Chẳng ai nói gì.

Lúc lâu sau, Đôn Phi mới khẽ cầm lấy bàn tay ngọc của Tào Ninh Nhi, đặt vào trong chăn, mỉm cười nói: - Đại tiểu thư, cô cảm thấy sao rồi?

- Người thì sao? Tào Ninh Nhi hỏi ngược lại.

- Ta?

Đôn Phi khẽ sững người lại, như thể hiểu ra điều gì, lại cười nói: - Ta chẳng sao cả, kẻ đó hồ đồ bắt ta, rồi lại chẳng nói chẳng rằng thả ta ra---

Chưa kịp nói xong, đã thấy giọt nước mắt từ khóe mắt Tào Ninh Nhi lăn xuống, làm ướt cả gối. Đôn Phi khẽ chút bối rối, cầm lấy cái khăn chỗ đầu

giường đưa tới, nhưng chưa kịp nói gì thì Tào Ninh Nhi đã đột nhiên ngồi dậy, ôm chầm lấy hắn, khóc thút thít nói: - Đon Phi, ta rất sợ--- ta thực sự rất sợ!

Đon Phi chỉ cảm thấy có hương thơm nơi bờ ngực, nhất thời không biết cụ thể ở đâu.

Hắn chưa từng nghĩ Tào Ninh Nhi sẽ như vậy.

Đon Phi rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, rồi lập tức lấy chăn choàng lên người Tào Ninh Nhi, chỉ sợ nàng bị cảm lạnh, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng an ủi: - Không phải sợ nữa, kẻ đó--- kẻ đó--- sẽ không đến nữa đâu.

Ôm lấy tấm thân mềm mại, cảm thấy đôi vai gầy kia khẽ rung động, Đon Phi nhất thời chẳng biết phải nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, cảm thấy Tào Ninh Nhi đã bớt khóc đi chút, Đon Phi mới đỡ lấy vai nàng, nhìn đôi mắt ửng đỏ, nhỏ nhẹ nói: - Đại tiểu thư, cô---

Khuôn mặt nhợt nhạt của Tào Ninh Nhi chợt đỏ bừng lên, như thể đã nhận thức ra khoảng cách có thể nghe thấy cả hơi thở với Đon Phi, cơ thể khẽ mềm ra, nói khẽ: - Ta đau đầu lắm, ta muốn ngồi xuống nghỉ một lát.

Đon Phi gật đầu, lấy chiếc gối thêu kê chỗ đầu giường, sau đó đỡ Tào Ninh Nhi dựa vào gối, rồi với lấy chiếc áo chõ đầu giường khoác lên mình Tào Ninh Nhi.

Thấy Tào Ninh Nhi chỉ nhìn mà chẳng nói gì, Đon Phi chần chờ một lúc rồi hỏi: - Cô---đã đỡ chưa?

Tào Ninh Nhi dời ánh mắt ra chỗ khác, tay ôm trán nói: - Đầu vẫn còn đau. Thấy Đon Phi chỉ nhìn mình, Tào Ninh Nhi nói khẽ: - Người không biết, ta từ nhỏ đã bị cái bệnh này, cảm lạnh hay sợ hãi đều rất dễ đau đầu.

- Ta đã nghe Tào Tân kể rồi. Đon Phi nói:

- Y nói cô đau đầu lắm, vậy thì nhất định phải đốt đàn hương cho bớt đau, lư hương có cần dịch lại gần thêm một chút không?

Hắn cúi người dịch cái lư hương lại gần thêm một chút rồi cười nói: - Không biết như vậy có tốt hơn không?

Tào Ninh Nhi lắc đầu.

Đon Phi cười nói: - Xem ra ta rốt cuộc vẫn không phải là đại phu, đại tiểu thư, để ta đi gọi đại phu cho cô ---

- Đon Phi!

Tào Ninh Nhi khẽ gọi hắn, nhũ mày nói: - Người chẳng phải là đại phu sao--- Thấy bộ dạng cười khở của Đon Phi, Tào Ninh Nhi cắn môi nói: - Người có thể trị bệnh được cho Phúc bá, thì chắc chắn cũng sẽ trị được bệnh cho ta.

Đó là ta lừa bịp đấy chứ.

Đon Phi nhìn vẻ mặt mong đợi của Tào Ninh Nhi, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, rồi lẩm bẩm nói: - Cảm lạnh? Hắn đột nhiên vỗ trán nói: - Đúng là ta cũng nghĩ ra một cách thật, chỉ không biết có được không, cô--- đợi ta một chút.

Hắn không đợi Tào Ninh Nhi nói thêm gì, liền bước nhanh ra ngoài.

Tào Ninh Nhi chỉ cảm thấy tim mình lâng lâng bay bổng không thể tiếp đất, như muốn vẫy gọi ai đó, chợt nghe thấy Thúy Nhi đứng ngoài cửa nói: - Này, người đi đâu vậy?

Tào Ninh Nhi ngồi tựa thành giường, nàng cũng chỉ biết ngoái nhìn ra trước cửa.

Trong chốc lát, Đon Phi đã quay lại. Tào Ninh Nhi nhìn thứ trên tay Đon Phi, đôi mắt xinh đẹp chợt thể hiện vẻ kinh ngạc, nói: - Thứ người cảm không phải là cỏ đại đó chứ?

- Đại tiểu thư quả thật là thông minh, đây chính là cỏ đại ta nhỏ trong viện. Đon Phi cười nói, rồi đưa hai cọng rễ trong nắm cỏ trên tay cho Tào Ninh Nhi.

Tào Ninh Nhi ngẩn người ra, đưa tay đỡ lấy định đưa vào miệng. Đon Phi chợt nói: - Không phải như vậy, mà phải đặt vào trong mũi.

Cỏ đại làm thuốc đã là kì lạ rồi, sao lại có thể ăn qua đường mũi chứ?

Tào Ninh Nhi mở to đôi mắt, đầy một vẻ khó hiểu, chỉ thấy Đon Phi lấy hai cây cỏ đại đưa vào mũi ngoáy, đột nhiên hắt hơi một cái.

- Làm giống ta thử xem.

Tào Ninh Nhi bị cú hắt hơi long trời lở đất của Đon Phi làm cho giật mình, nàng do dự một lúc rồi mới nói: - Rốt cuộc thì đây là cách trị bệnh kì quái nào của người vậy? Sao ta chưa từng được nghe?

Nàng mặc dù nói vậy, nhưng vẫn làm theo những gì Đon Phi dạy, đoạn đưa cây cỏ đại vào trong lỗ mũi, chỉ một chút tác động đã thấy muốn hắt hơi không ngăn nổi.

- Hắt xì! Hắt xì!---

Nàng hắt xì liên tiếp hơn chục cái, trong chốc lát nước mắt giàn giụa, nàng chợt cảm thấy khá bất nhẽ, vì ngại mà đỏ bừng cả mặt. Đon Phi sớm đã dự liệu, liền đưa chiếc khăn tới.

Tào Ninh Nhi đỏ mặt cầm lấy khăn lau một cái, đột nhiên lông mày lay động: - Ấy--- Nàng chưa kịp nói gì, đã thấy Đon Phi đưa tới hai cọng cỏ nữa, nàng lập tức đỡ lấy, rồi lại làm như vừa rồi, lần này hắt xì bảy, tám cái mới dừng.

Đon Phi thấy trên trán nàng đã đỏ mồ hôi, liền thay chiếc khăn khác lau mồ hôi trên trán cho nàng.

Thân thể mềm mại của Tào Ninh Nhi như đã cứng đờ, chỉ thấy vẻ mặt chăm chú của Đon Phi, mãi cho tới khi Đon Phi đứng thẳng lưng lên nhìn qua, Tào Ninh Nhi mới quay mặt đi chỗ khác nói: - Thật là kì lạ, hắt xì mấy cái mà ra được mồ hôi, đầu cũng đỡ đau nhiều.

Thấy Đon Phi chỉ cười chẳng nói gì, Tào Ninh Nhi bĩu môi nói: - Đây là cách trị bệnh kì quái nào vậy, có thể giải thích cho ta nghe không? Lúc này, nàng chẳng còn mang trong mình cái uy nghiêm của đại tiểu thư nữa, chỉ còn vẻ nũng nịu yếu đuối của một nữ tử mà thôi.

Đon Phi dìu Tào Ninh Nhi ngồi xuống, chỉnh đốn trang phục cho nàng rồi mới nói: - Cái phương pháp này thì--- thực ra cũng rất dễ hiểu thôi. Ở cái thời đại của hân, dân gian đã có rất nhiều điều phương lưu truyền, được những người hảo tâm chỉ bảo, Đon Phi thường xuyên lăn lộn bên ngoài, cũng tích lũy được không ít kiến thức về phương diện này.

Đoạn trầm ngâm một lát, rồi giải thích: - Thực ra cơ thể con người vốn là một vũ trụ.

- Đúng rồi, Lão Tử nói, nhân pháp thiên địa mà. Tào Ninh Nhi tiếp lời nói, nàng không muốn Đon Phi coi thường mình, làm vậy để cho thấy mình cũng hiểu nhiều.

Đon Phi cười nói: - Đại khái là như vậy, hay nói cách khác, cơ thể con người và môi trường sống cũng giống nhau, có phong thủy, có nóng lạnh, đó chính là thuyết âm dương thường được nói đến. Sự nóng lạnh trong cơ thể người không điều hòa, thì sẽ giống như tự nhiên vậy, hoặc mưa rền gió dữ, hoặc khô hạn lũ lụt.

Tào Ninh Nhi lúc này không thể tiếp lời được nữa, mà chỉ kinh ngạc nhìn Đon Phi, rõ ràng là nàng chưa bao giờ được nghe thấy ai giải thích như vậy về cơ thể người cả.

- Khi chúng ta khỏe mạnh bình thường, cũng giống như tự nhiên mưa thuận gió hòa. Đon Phi cố gắng đơn giản hóa những lý thuyết phức tạp. - Phổi của chúng ta---

Hân vốn muốn chỉ vào ngực Tào Ninh Nhi, nhưng thấy nàng đang cản mắt nhìn mình, Đon Phi cảm thấy làm thế thì không hay lắm, liền lập tức chỉ vào ngực mình nói: - Ở đây, phổi thực ra là hệ thống điều tiết khí hậu cơ thể người--- Ừ, phụ trách quản lí khí hậu của cơ thể.

- Người nói cứ như thể Lôi Công Điện Mẫu vậy. Tào Ninh Nhi chen vào một câu.

Đon Phi gật gật đầu nói: - Cô có thể nghĩ như vậy. Nhưng Lôi Công Điện Mẫu của một số người lười biếng, hoặc không làm tròn chức trách, khiến hàn khí xâm nhập vào bên trong, nhất là nữ tử do cơ thể vốn yếu ớt, càng dễ bị hàn khí xâm nhập hơn. Hàn thì ngưng trệ, tắc mà không thông, không thông thì đau, vì thế rất nhiều bệnh của nữ nhân đều là do hàn khí tích tụ mà thành.

Xem ra người thật là hiểu nữ nhân đó.

Tào Ninh Nhi không nhịn nổi cắn răng nghĩ.

Đon Phi chẳng để ý tới vẻ khác thường của Tào Ninh Nhi, vẫn tiếp tục giải thích: - Mà lỗ thông của phổi là mũi, chúng ta thông qua kích thích mũi mà giúp cho phổi đẩy hàn khí chưa kịp vào sâu trong cơ thể ra ngoài, giúp hàn khí trong cơ thể giảm bớt, bệnh tình cũng sẽ nhẹ đi vài phần. Nếu như khi nào cô dự cảm thấy có thể bị cảm lạnh, thì nhanh chóng sử dụng phương pháp của ta, hàn khí sẽ sớm được đẩy ra ngoài, sau đó đầu có thể bớt bị đau hơn.

Ôi, giải thích với cô nhân thật là tốn sức.

Đon Phi rút cuộc cũng giải thích xong, nhưng thấy bộ dạng của Tào Ninh Nhi, cảm thấy sợ là mình chưa đủ dụng công.

- Rất có lí. Tào Ninh Nhi cuối cùng cũng gật đầu nói.

Đon Phi nhìn cái bộ dạng không hiểu giả vờ hiểu của Tào Ninh Nhi, thầm thở dài một hơi rồi nói: - Vậy giờ cô thấy thế nào?

- Đầu ta đã bớt đau nhiều rồi. Tào Ninh Nhi mỉm cười nói.

Đon Phi thờ phào nhẹ nhõm nói:

- Vậy thì tốt rồi, ta cũng nên đi thôi.

Sắc mặt Tào Ninh Nhi khẽ biến đổi, thấy Đôn Phi quay người định rời đi, không kìm nổi nói: - Ngươi--- đợi đã---

- Tam gia đang đợi ta. Đôn Phi vẫn chưa quay người đi, giải thích.

Tào Ninh Nhi nhìn Đôn Phi đứng đó, chẳng có động tĩnh gì, niềm vui nho nhỏ vừa rồi lại một lần nữa biến đâu mất tăm.

Vốn là gần trong gang tấc, sao lại xa nhau như chân trời góc bể vậy? Vừa rồi còn gần gũi như vậy, lẽ nào chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, là giấc mộng hão huyền?

Một lúc lâu sau, khoe mắt Tào Ninh Nhi ướt đẫm lệ, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Đôn Phi nói: - Ta biết ngươi đã đồng ý với ai việc gì, thì nhất định sẽ làm--
- Tuy nhiên--- Ngươi ở lại thêm một chút, chỉ là thêm một chút thôi, nghe ta nói thêm mấy câu--- có được không?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111-1: Việc có giá trị nhất

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Mùi đàn hương phảng phất, trong hương có tình.

Đôn Phi nghe giọng điệu của Tào Ninh Nhi có chút khác thường, cuối cùng cũng chậm rãi quay người lại, xuyên qua làn khói lập lòe, chỉ thấy đôi con mắt mờ ảo của Tào Ninh Nhi, một lúc lâu sau hắn mới nói: - Đại tiểu thư--- cô, muốn nói gì?

Tào Ninh Nhi nhìn chăm chú vào mắt Đôn Phi, một hồi lâu sau mới nói: - Ngươi chẳng cần phải gọi ta là đại tiểu thư gì nữa, ngươi không còn là tôi tớ trong Tào phủ nữa rồi, ta trước kia cũng chẳng phải là đại tiểu thư gì.

Đôn Phi chỉ cười chứ không nói gì.

Tào Ninh Nhi thì lại không cười, chỉ cảm thấy mặc dù đầu đã bết đau, nhưng tim thì đập ngày càng mạnh, nàng chẳng cần tránh ánh mắt của Đôn Phi nữa, khẽ nói: - Thực ra nhiều năm trước, ta cũng chẳng khác gì ngươi, từ khi ta có nhận thức, thì mẫu thân cả ngày đều phải lao碌, mãi cho tới khi tam thúc có bản lĩnh, gia cảnh mới tốt lên như vậy.

Đôn Phi biết những gì Tào Ninh Nhi nói không hề sai. Mười mấy năm trước, Trung Nguyên loạn lạc, lúc ấy, khói lửa bốn bề nổi lên, lại thêm sưu cao thuế nặng của triều đình, quân Hoàng Cân bạo động, gần như phá hoại hết mọi hoạt động sản xuất, đến Hoàng đế còn phải nhịn đói, lúc ấy, Hạ Hầu Uyên phải bỏ con trai để nuôi con cho vong huynh, ngay cả việc dân chúng ăn thịt lẫn nhau cũng chẳng phải chuyện hiếm.

- Những cực khổ mà ta từng phải chịu, thực ra e rằng ngươi không thể nghĩ tới.

Tào Ninh Nhi tâm tư rối bời, cảm thấy những gì vừa nói không phải những gì mình muốn nói, nhưng sau khi nói ra rồi, lại không thể không nói tiếp.

- Cho tới mấy năm gần đây, Thiên tử dời đến Hứa Đô, cuộc sống mới tốt lên nhiều. Tào Ninh Nhi tiếp tục nói: - Cha nhiều năm chinh chiến bên ngoài, nhưng không muốn bọn ta phải chịu khổ thêm cùng ông ấy nữa.

Đôn Phi gật đầu biểu thị đồng ý.

Trên thực tế trăm ngàn năm qua, việc này chẳng có gì lạ, cha giành thiên hạ, con ở cung điện, bất cứ cha mẹ nào cũng đều khó mà để con cái mình giẫm lại vào khổ nạn của họ.

Phần lớn cha mẹ đều vì mình đã từng phải chịu khổ nên mới không muốn để con mình cũng phải chịu khổ giống thế.

Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên mặc dù là tướng quân, coi như nhân vật công huân bên cạnh Tào Tháo, nhưng bọn họ cũng đều làm cha, khi chinh chiến lo là với con cái, càng khiến họ này sinh cảm giác muốn bù đắp, điều này lại khiến con cái thiếu hụt rèn luyện, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến cho kẻ tử bọn họ về sau, trong đám con cái chẳng xuất hiện ai là nhân vật lĩnh quân cả.

- Bởi vì ta đã phải trải qua quá nhiều khổ nạn, nên mới hết sức coi trọng tất cả những gì trước mắt. Tào Ninh Nhi ngừng đầu nhìn Đôn Phi, trong ánh mắt tràn ngập vẻ mơ hồ: - Ta đã quen với tất cả những gì mình làm, không quen với bất cứ thay đổi nào cả, nhưng ta đã quên mất một điều, là các ngươi cũng có thói quen của riêng mình, các ngươi cũng có nỗi khổ nạn của riêng mình.

Dừng lại một lúc lâu, Tào Ninh Nhi mới khẽ nói: - Vì thế ta trước kia nếu có bất kể hành động gì làm ngươi không hài lòng, thì mong ngươi--- không trách móc, được không?

Hương thơm phảng phất, cả căn phòng tĩnh mịch.

Đon Phi thấy Tào Ninh Nhi chẳng rời mắt đi, chỉ chăm chăm nhìn hần, như thể đang đợi câu trả lời của hần vậy, rốt cuộc cũng cười nói: - Đại tiểu thư quá lời rồi--- ta---

Thấy Tào Ninh Nhi vẫn im lặng, Đon Phi thờ dãi một hơi nói: - Việc đại tiểu thư kể, cũng khiến ta nhớ lại những ngày tháng trước kia của mình.

- Ngày tháng trước kia của người thế nào? Tào Ninh Nhi lập tức nói, nàng rất muốn hiểu những gì mà Đon Phi trước kia phải trải qua.

Đon Phi nở nụ cười, trong thần thái có mấy phần cảm khái, đoạn nói: - Gia đình ta mấy đời con một, ta khi còn nhỏ khác hoàn toàn với đại tiểu thư, chẳng phải trải qua quá nhiều khổ nạn.

Tào Ninh Nhi ngăn người ra.

Sao lại có thể như vậy?

- Nhưng những sự tôi luyện ta phải trải qua thì vượt xa những đứa trẻ lớn lên cùng ta. Đon Phi nhớ lại.

Kiến thức của hần không phải tự nhiên mà có được, tuổi hần còn trẻ, đã có được sự tín nhiệm của cấp trên cao nhất, người khác chỉ nhìn thấy chẳng qua là vinh quang, còn hần thì biết đằng sau vinh quang là sự tôi luyện vượt xa người bình thường.

- Lúc đó ta không có thời gian đi nghĩ những việc khác.

Đon Phi nói: - Ta không ngừng tìm hiểu, không ngừng suy ngẫm và nghiên cứu, chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, không quan tâm đến ánh mắt và sự cười nhạo của người khác.

Dừng lại một lúc, Đon Phi lại cười nói: - Bọn họ đều nói con người như ta, số phận định sẵn cô độc cả đời.

- Không thể, tuyệt đối không thể nào. Tào Ninh Nhi quả quyết phủ định, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần người nguyện ý, thì người tuyệt đối không thể cô độc, lời trong lòng chính là lời muốn nói ra, thế nhưng tại sao lại không thể nào cất lên được?

- Tuy nhiên ta nghe những lời đó, nhưng không thêm để ý. Bởi ta không những có hứng thú học những thứ đó, mà còn là trách nhiệm của gia tộc ta. Trong khi nói, Đon Phi thâm nghĩ, trách nhiệm của Tào Ninh Nhi thực chất rất tương đồng với hần năm xưa.

Là con gái của Tào Hồng, đại tiểu thư của Tào phủ, nhất định phải gánh vác trách nhiệm nhiều hơn những đứa con bình thường rồi.

Tào Ninh Nhi có chút ngạc nhiên, nàng không để ý đến những việc mà Đon Phi nhớ lại về hần năm xưa, chỉ đang nghĩ trách nhiệm của gia tộc hần là gì?

- Nhưng tất cả cho tới sau khi ta tới đây mới có sự thay đổi.

Đon Phi cười bất đắc dĩ nói: - Những tháng ngày ta bị thương phải nằm giường, đã từng tự cho mình một mục tiêu, bởi vì ta chỉ có thể sau khi xác định một mục tiêu mới khiến mình quên đi một số việc.

Thay đổi môi trường là có thể lập tức quên đi tất cả những gì đã từng xảy ra, sống kiểu gì mà vô tâm đến vậy chứ?

Đon Phi đứng đó có thể nhận ra ít nhiều sự cô đơn, cho dù nụ cười của hần không hề tắt.

- Con người chẳng phải đều như vậy sao? Đon Phi mỉm cười nói: - Chúng ta gắng sức dùng bận rộn để lấp đầy từng khoảng thời gian, lấy đó để chứng minh với tất cả mọi người về sự tồn tại của mình, thế nhưng lại không thể trả lời cho bản thân mình câu hỏi vì sao tồn tại.

Tào Ninh Nhi ngăn người ra, nàng từ nhỏ tới lớn, trước là khổ nạn, sau là gánh vác, lại thêm trách nhiệm của gia tộc trên vai, chưa từng bao giờ nghĩ Đon Phi lại có quan điểm như vậy. Quan điểm này nàng thực sự chưa từng được nghe bao giờ.

Con người bận rộn là để chứng minh cho sự tồn tại của mình?

Có thật là như vậy?

Trong đầu nàng có chút hỗn loạn, chứ không hề biết là vấn đề này suốt trăm nghìn năm qua đã có vô số người suy ngẫm, nhưng rốt cuộc cũng thật khó mà đưa ra đáp án chính xác.

- Nhưng ta dần dần phát hiện ra một điều. Đon Phi lắc đầu nói: - Bất luận ta có bận rộn đến đâu, nhưng mỗi khi đêm khuya tĩnh mịch, ta đều nghĩ mình rốt cuộc đang làm điều gì?

Một lúc lâu sau, Đon Phi nhướn lông mày lên, cười lộ ra cả hàm răng trắng muốt, nói: - Thì ra là ta chẳng qua cũng giống như ngày xưa, ta chê cười chính mình--- Ta rốt cuộc cũng đã có một cơ hội làm lại từ đầu, nhưng ta lại chẳng có sự thay đổi nào cả. Chúng ta luôn muốn thay đổi quá nhiều thứ, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra rằng, thì ra thay đổi bản thân mình thật khó làm sao, vì thế--- ta nhất định vẫn phải tới Nghiệp Thành.

Tôi Nghiệp Thành cho biết, cũng là để có cơ hội biết được một cách tồn tại khác cho cuộc sống của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thân Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111-2: Việc có giá trị nhất 2

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Tào Ninh Nhi chỉ nghe thấy mấy từ “tôi Nghiệp Thành”, trái tim nóng ran của nàng bỗng dưng trở nên nguội lạnh.

Đôn Phi thấy nàng đột ngột lãnh đạm như vậy, cũng chẳng giải thích nhiều thêm nữa, nói: - Đại tiểu thư, cô nghỉ ngơi nhiều vào, chú ý đừng để cảm lạnh, cho dù bị cảm lạnh, thì cũng thử dùng cách mà ta chỉ cho xem. Ta đi đây.

Tào Ninh Nhi có chút ngỡ ngàng nhìn Đôn Phi rời đi. Chợt nghe thấy Thúy Nhi đứng ngoài cửa kêu lên: - Ngươi không được đi!

- Để Đôn Phi đi.

Tào Ninh Nhi từ trên giường nói với ra bằng giọng mệt mỏi.

Thúy Nhi vừa ngẩng ra thì Đôn Phi đã đi xa rồi.

Ánh bình minh đã nhạt, tiếng chim hót riu rít, mặt trời mùa thu đang nỗ lực nhích dần lên từng tí một.

Kiểu của Tào Quan vẫn đứng ở trước cửa phủ, thấy Đôn Phi đi tới bên cạnh, kiểu không hề được nâng lên ngay, chỉ nghe thấy giọng của Tào Quan từ bên trong truyền ra: - Ngươi không biết Tào Ninh Nhi thích ngươi?

Đôn Phi ngăn người ra.

Hắn đương nhiên là biết, nhưng biết thì có thể làm được gì?

- Hoặc là coi như ngươi biết, không phải vô tình không để ý, mà là cố ý không hay. Tào Quan lại làm bầm nói.

Đôn Phi nhú mày.

Tào Quan sớm đã ngủ dậy, lúc này đã là tảng sáng, nhưng chẳng hề giống như đang vội lên đường, chỉ nói: - Ngươi rất tỉnh táo, một sự tỉnh táo hoàn toàn không giống với độ tuổi, nhưng ngươi không thấy là--- sau này nếu như có lúc ngươi nhớ về ngày hôm nay, nhất định sẽ có phần hối hận---

Đôn Phi nghe Tào Quan lái nhà lái nhái, đột nhiên nói: - Tam gia, vậy ông nói ta phải làm sao?

Trong kiệu tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, Tào Quan mới nói: - Đây là quyết định của ngươi---

- Không sai, đây là quyết định của ta. Đôn Phi quả quyết nói, trong ánh mắt lộ mấy phần mỉa mai. - Nhưng đây cũng là quyết định của Triệu đại nhân và Tào Tam gia ông.

Thấy trong kiệu chẳng có thêm động tĩnh gì, Đôn Phi trầm giọng nói: - Trải qua cuộc giết chóc tối qua, ta nghĩ rằng bất luận là Triệu đại nhân, Tam gia, hay là Đôn Phi ta đều hiểu rõ điểm này. Chúng ta cần bản chẳng có lựa chọn nào khác.

Chẳng cần đề ý đến động tĩnh của Tào Quan, Đôn Phi vẫn tiếp tục nói: - Tam gia nếu như không hiểu điểm này, đêm qua đã không để ta lưu lại trong lâu các, Tam gia có phải là sợ---

- Ta sợ gì chứ? Tào Quan lạnh lùng nói.

- Tam gia sợ ta sẽ dao động. Tam gia sợ ta gặp đại tiểu thư rồi, sẽ quên mất việc mà Tam gia nhất định phải làm, nếu không Tam gia cũng không để Thúy Nhi đứng chắn ở ngoài cửa, Thúy Nhi cũng không thể cả đêm không ngủ, hôm nay vẫn ở lại đây đợi ta.

Đôn Phi phân tích sắc bén.

Tào Quan ngồi trong kiệu chẳng nói năng gì, mãi một lúc lâu sau, ông ta mới nói: - Đôn Phi, ngươi quả là một kẻ thông minh nhất mà ta từng gặp.

- Cho nên Tam gia thừa nhận những gì ta nói không hề sai? Đôn Phi hỏi ngược lại.

- Sao ta phải phủ nhận? Tào Quan lạnh lùng nói.

Đon Phi thì lại ngẩn ra một lúc, rồi mới mỉm cười nói: - Vậy thì Tam gia càng hiểu rằng sự hiểm nguy trong chuyến đi này của chúng ta là rất rõ ràng, cũng có thể--- Chúng ta đều không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày hôm sau nữa, đã đành là vậy, chúng ta còn có thể làm thế nào?

Dừng lại một lúc lâu, thấy Tào Quan không nói năng gì, hẳn biết là nhiều khả năng ông ta cũng hiểu điều đó, đoạn bình thân nói: - Nếu như Tam gia không hài lòng với những gì ta làm, vậy thì phiền ông hãy nói cho ta, ta nên làm thế nào?

Ngoài phủ tĩnh lặng.

Trong phủ đột nhiên lại có tiếng xô xao.

- Đại tiểu thư--- đại tiểu thư--- Có tiếng hô hào từ trong phủ vọng ra.

Đon Phi vội quay đầu lại, chỉ thấy Thúy Nhi đang vừa hô hào vừa chạy từ trong viện tới, trước mặt Thúy Nhi, rõ ràng là Tào Ninh Nhi.

Tào Ninh Nhi vẫn còn mặc đồ ngủ, trên người là bộ quần áo mà Đon Phi ban nãy choàng lên người mình, chân không đi tất, chỉ xỏ chiếc guốc gỗ chạy ra ngoài.

Chân như sương tuyết.

Người tựa nắng mai.

Đã đến giờ mọi người ngủ dậy, bao nhiêu gia nô thấy đại tiểu thư bình thường nói năng thận trọng, làm việc không có chút sai sót nào, hôm nay lại chạy ra như vậy, đều kinh ngạc đến sái cả quai hàm.

Đồng quản gia chẳng biết từ đâu chui ra, thấy đám gia nô vây lại bàn tán, liền quát lớn: - Nhìn gì mà nhìn, không làm việc đi à? Mau quay về làm việc!

Tào Ninh Nhi chẳng quan tâm tới tiếng kêu gào của Thúy Nhi, chẳng quan tâm đến sự ngỡ ngàng của Đồng quản gia, chẳng quan tâm đến những ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Trong ánh mắt nàng lúc đó chỉ có một mình Đon Phi.

Ba từ “đi Nghiệp Thành” khiến nàng ngượng lạnh, ở chỗ Biện phu nhân, có thể những lời khác nàng không hiểu, nhưng nàng thích thú nhất duy chỉ có câu nói “tình đôi lứa quý ở sự chân thành, quý hơn ở niềm vui cả hai đem lại cho nhau” của Đon Phi.

Cái tình cảnh “núi có cây hễ cây có cành, lòng thích chàng hễ chàng không hay”, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, nàng luôn cho rằng “chàng đã vô ý, lòng ta thôi” mới là thứ thực sự diễn ra trong tâm hồn nàng.

Nhưng việc Đon Phi ra đi đã khiến nàng chợt trở nên đau đớn.

Tam thúc đã nói, nếu như một người không thích người, thì cách tốt nhất là hãy quên đi người đó, coi như chưa từng gặp bao giờ.

Nàng đã thử quên.

Nhưng lãng quên có nghĩa là đau lòng.

Cái cảm giác đau đớn khiến nàng thực sự muốn phát điên.

Vào thời khắc Đon Phi rời đi, nàng rút cuộc đã hỏi lòng mình một câu rằng, vì sao phải quên?

Quên việc hắn đã bất chấp tính mạng chịu chết thay nàng? Hay quên việc hắn tới bên giường ân cần đỡ nàng dậy chăm sóc? Quên bộ dạng bình tĩnh của hắn lúc lần đầu mới gặp, hay quên ánh mắt cố chấp khi hắn nổi giận?

Hết thấy đều không thể nào quên!

Lãng quên sẽ khiến bản thân mình cảm thấy thất vọng.

Mặt trời mùa thu đã nhô lên cao, để lộ khuôn mặt rạng rỡ.

Nhìn ánh mắt có phần kinh ngạc của Đon Phi, Tào Ninh Nhi vội túm chặt quần áo trên mình, ngược mặt nhìn lên trời nói: - Đon Phi, ta còn nhớ người đã từng nói với ta rằng, con người sống ngày nào, thì luôn phải nhắc nhở mình rằng, nhất định phải sống sao để không khiến mình phải thất vọng.

Chẳng đợi Đon Phi phản ứng, dù cơ thể còn đang yếu ớt, nhưng ánh mắt của Tào Ninh Nhi thì đã trở lại kiên cường như trước. Nàng biết, nếu như không muốn làm mình phải thất vọng, thì hôm nay nhất định phải nói ra những lời mình thực sự muốn nói, chứ không phải nghĩ cách để che giấu.

- Ta cũng nhớ người từng nói với ta, việc có giá trị nhất đối với mỗi người là không giống nhau, người có biết đối với ta mà nói, thì việc có giá trị nhất là gì

không?

Đon Phi lắc đầu, Tào Ninh Nhi sớm đã dự liệu được phản ứng này của hắn, nhẹ nhàng nhưng kiên định nói: - Vậy thì hôm nay ta sẽ nói cho ngươi biết, đối với ta của ngày trước mà nói, việc có giá trị nhất thì rất nhiều rất nhiều, nhưng đối với ta của ngày hôm nay mà nói, việc có giá trị nhất chính là --- ta thích ngươi, chờ đợi ngươi, chờ đợi ngươi bình an trở về, sau đó nói cho ta biết tâm ý thực sự của ngươi!

Mặt trời mới nhô cao, rắc lên mặt đất vụn ánh hào quang, vương trên cơ thể, trên khuôn mặt người thiếu nữ kia, trong ánh nắng rực rỡ xen lẫn những ánh hào quang đỏ ửng---

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Tổn thương

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Đồng quản gia đứng ngây ra như phỗng chặn ngay trước cửa, xem ra như đang che tầm mắt của đám gia nô ở phía sau mình, nhưng sau khi nghe những gì Tào Ninh Nhi nói, chỉ cảm thấy vô cùng choáng váng, đành bấu vào cửa để không bị khụy xuống.

Đon Phi chẳng có động tĩnh gì, nhưng biểu cảm của hắn cũng là vô cùng kinh ngạc, cũng không ngờ là Tào Ninh Nhi lại làm như vậy.

Tào Ninh Nhi tiến về phía trước mấy bước, đặt một cái túi thơm đang nắm chặt trong tay vào tay Don Phi, sau đó nắm lấy tay hắn nói: - Ta đợi ngươi trở về.

Nàng không đợi Don Phi nói gì, cũng biết là Don Phi sẽ không thể lập tức trả lời ngay được, liền quay người đi về phía trong phủ.

Không thèm quan tâm đến những ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Nhưng khi vừa vào tới khuê phòng, biết là chẳng còn ai nhìn thấy mình đang cố ra về trần tình nữa, Tào Ninh Nhi lúc này mới thở dài một hơi, một mối ngòi phịch xuống giường, như thể toàn bộ sức lực của cơ thể đều bị tiêu tan đầu hết.

Nàng không biết mình tại sao lại làm như vậy, nhưng sau khi làm được rồi, lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Đại tiểu thư.

Thúy Nhi lo lắng bước vội vào trong khuê phòng, hầu hạ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng rồi mới nói: - Tiểu thư--- à không, vẫn chưa uống thuốc sao?

Bình thường thì đại tiểu thư có bị đánh chết cũng không làm những việc thế này.

Tào Ninh Nhi trừng mắt nhìn nàng rồi khẽ quát: - Ngươi đánh rằng đã biết, mà còn không đi sắc thuốc cho ta. Nàng mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng không có chút hối hận nào, đoạn vui đầu vào trong chăn, cảm thấy đôi má vẫn còn nóng, trái tim thì đập loạn nhịp không dứt, có cảm giác như đứng trên vách núi cao vậy.

Run rẩy và sợ hãi.

Chỉ để không phải hối hận mà đã không thể khống chế nổi bản thân.

Đon Phi đứng dưới ánh nắng, tay nắm lấy chiếc túi thơm, mắt tiễn Tào Ninh Nhi rời đi, chỉ thấy Đồng quản gia đang nhìn hắn bằng ánh mắt kì quái, vốn cho là Đồng quản gia sẽ nói gì đó, không ngờ là ông ta chỉ im lặng quay người đi vào trong đình viện.

Nhìn về phía chiếc kiệu, Don Phi rót cuộc cũng cất tiếng nói: - Tam gia, ông vừa rồi vẫn chưa khởi hành--- Hắn có một phỏng đoán, nhưng không biết là có nên hỏi hay không.

Tào Quan thân nhiên nói: - Tội qua ta ngăn cản Thúy Nhi tới gặp ngươi, hôm nay ta đợi Ninh Nhi tới gặp ngươi, việc đã đến thế này, ta chẳng còn nợ gì ngươi nữa.

Ông ta chỉ nói có một câu như vậy, kiệu đã được nâng lên, đi thẳng về phía tây.

Đon Phi chẳng thể ngờ là Tào Quan lại trả lời như vậy, liền ngây ra một lúc, rồi mới trở mình lên ngựa, theo sau cỗ kiệu cùng rời đi, mà không hay biết sau một cái cây lớn phía đằng xa, Liên Hoa đang bắt lửng ngồi đó, hai tay ôm đầu gối, đôi mắt ướt đầm lệ.

Chẳng biết là đã bao lâu rồi, Liên Hoa mới đứng dậy, thất thểu đi về phía trước, cảm giác như trước mặt mơ hồ, xuyên thấu qua nước mắt là hình ảnh khoảnh khắc lần đầu gặp Đơn Phi---

Nàng lúc đó còn đang tuyệt vọng, chưa từng nghĩ là một người xa lạ lại đột ngột xuất hiện trước mặt nàng, cười ảm áp trước sự lạnh nhạt của nàng, an ủi nàng, còn thay đại ca cá cược một trận.

Cái mà hần giành chiến thắng, không chỉ là tiền nợ của đại ca, mà còn là cả tấm lòng sâu thẳm của nàng nữa.

Cái khoảnh khắc được hần kéo về phía sau bảo vệ, hần không hề biết nàng ở sau lưng, ánh mắt cảm động đến nhường nào, hần cũng không thể hiểu được tâm ý nàng, nàng biết từ thời khắc đó trở đi, trái tim nàng đã không còn dấu tích của bất kì nam nhân nào khác nữa.

Khi tiễn hần đi, nàng thực sự rất sợ, sợ là từ giờ trở đi, những lần được gặp mặt sẽ bất định như lục bình vậy, khi được gặp lại hần tại nhà Ô Thanh, nàng đã vui đến mức không thể khống chế nổi bản thân.

Cái giây phút bùng nổ ong ra, nàng như đem cả tấm lòng chân thành nhất của mình ra vậy, khi được hần tán dương, nàng cảm thấy đó chính là những lời nói dễ nghe nhất cuộc đời này.

Nàng không muốn bán màn thầu cho đại tiểu thư, bởi vì nàng rất sợ, sợ hần và đại tiểu thư cuối cùng không tránh khỏi sẽ đến với nhau, nam nhân mà nàng chẳng cần dùng tới nữa ngày đã yêu rồi, đại tiểu thư lại đang ở cùng hần, sao có thể không lưu ý chứ.

Nàng dốc hết toàn sức lực đốt cháy chính mình, so với Tào Ninh Nhi cao cao tại thượng kia, nàng chỉ là một ánh đom đóm trước hoàng hôn, ảm đạm chẳng ai để ý tới.

Nàng chỉ có thể cầu trời làm sao đại tiểu thư không để ý tới thứ tình cảm không thể nào thay thế kia của nàng.

Nhưng nàng biết, đây rốt cuộc cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi.

Bất luận nàng có cố gắng đến đâu, thì dưới vầng hào quang của Tào Ninh Nhi đại tiểu thư, nàng rốt cuộc cũng chỉ vô cùng nhỏ bé yếu ớt.

Nàng chỉ có thể biểu đạt tấm lòng mình một cách thận trọng.

Mỗi sáng sớm, trước khi bày hàng, nàng luôn dồn hết tâm tư làm một món đồ hay ho gì đó, bất luận hần có tới hay không, thời khắc rực rỡ nhất của một ngày, đó là sau khi gặp hần, giả bộ như chẳng có chuyện gì hỏi thăm mấy câu, sau đó nói ra tâm tư của mình, chỉ mong hần tán thưởng vài câu.

Sau đó là hi vọng hần có thể để ý tới.

Sáng nào mà được như thế, thì cả ngày đều vô cùng ý nghĩa.

Khi nghe hần nói phải rời khỏi Hứa Đô, tay bùng nổ dạ dày heo nhồi thịt gà, nàng chỉ biết im lặng chẳng nói gì.

Nàng đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, nàng sợ việc hần rời đi, nhưng nàng cũng biết căn bản là không thể ngăn cản việc đó xảy ra, nàng chỉ có thể thức thâu đêm khâu hai đôi đệm giày, sau đó chưng ít màn thầu bánh bao, chẳng để đến lúc trời sáng, đã đợi ở trước cửa Tào phủ.

Nàng không biết khi nào hần phải rời đi, nhưng nàng biết--- nàng nhất định phải gặp được hần, sau đó biểu đạt tấm lòng mình.

Nhưng tất cả những điều đó, rốt cuộc cũng trở nên vô nghĩa.

Mặt trời mùa thu đã lên cao, chiếu ánh nắng lên tất cả mọi người, chỉ lãng quên có một mình nàng đang đứng sau gốc cây, trái tim nàng đã rơi xuống tận đáy vực, cái khoảnh khắc trông thấy Tào Ninh Nhi nắm lấy tay Đơn đại ca, sống mũi nàng chỉ một vị cay cay.

Nước mắt rơi là chẳng.

Roi lên chiếc đệm giày đang cầm trên tay, Liên Hoa cuối cùng cũng không kiềm chế nổi, khóc nức lên thành tiếng.

Nàng không biết mình còn có thể làm gì, nàng đã cố gắng hết sức, chỉ vì tình yêu nhỏ bé trong lòng, có lẽ cho dù nàng có làm thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự sắp đặt của số mệnh đối với người mà nàng mong đợi kia, nó khiến cho nàng cho dù có cố gắng đến thế nào cũng không thể giành được lấy.

Nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử rất đời thường, sao có thể phá vỡ ác ý của số mệnh cơ chứ?

Lúc này nước mắt đã giàn giụa như mưa rơi.

Không rõ là khóc bao nhiêu lâu, Liên Hoa mới ngừng lại, mơ màng ngẩng đầu lên, mới phát hiện mình chẳng hiểu sao đã đi tới một khu vườn hoang.

Cây khô cỏ dại trong khu vườn hoang chẳng ai động tới, cứ như thể chính bản thân nàng vậy.

Những ngày tháng còn lại thì sao đây? Còn có gì đáng để nhớ nữa chứ?

Nàng nắm chặt lấy chiếc đệm giày đã bị nước mắt làm ướt sũng, chậm rãi quay người đi, đột nhiên lùi lại hai bước, khuôn mặt ban đầu là kinh ngạc, rồi ngay sau đó là niềm vui mơ hồ.

- Khương thúc thúc, là thúc?

Nàng chỉ để ý tới tự thân tự trách, mà hoàn toàn không chú ý tới tự lúc nào, đằng xa phía sau mình có một nam tử mặc áo xanh đứng đó, vị nam tử kia thân hình cao gầy, sau lưng khoác một thứ gì đó như cây đoản côn, chỉ là được bọc bằng vải bố, khiến người ta nhìn không rõ đó là thứ gì.

Chắc không phải là trường kiếm.

Liên Hoa chỉ nhìn liếc qua chứ không hề chú ý tới. Nhưng nàng thường xuyên ở lò rèn, đã nhìn quen binh khí, biết là trường kiếm thông thường sẽ còn ngắn hơn thứ đeo trên lưng Khương thúc thúc cả thước.

Khương thúc thúc tên đầy đủ là Khương Kỳ, mấy năm trước nàng đã từng gặp một lần, nàng lúc đó còn nhỏ, được Khương thúc thúc chỉ bảo mới biết cách nuôi ong mật, cải thiện được cuộc sống.

Sau đó, Khương thúc thúc rời khỏi thành Hứa Đô, Liên Hoa không nghĩ là đến hôm nay lại được gặp lại.

Khương thúc thúc dường như chẳng có gì thay đổi, sống mũi cao, hai hàng lông mày như vẽ, đôi con mắt dưới ánh nắng mùa thu thậm chí còn mang một vẻ cuốn hút lạ kì.

Nếu như Khương thúc thúc mặc nữ trang, thậm chí còn xinh đẹp hơn cả Tào Ninh Nhi, không giống như nàng, dù thế nào cũng không sánh được với Tào Ninh Nhi.

Khi ý nghĩ đó chợt lóe trong đầu, Liên Hoa chỉ biết tự cười chế giễu chính mình. Thấy Khương thúc thúc chỉ im lặng nhìn mình, Liên Hoa liền tiến lên mấy bước nói: - Khương thúc thúc, thúc có phải là đối rồi không? Cháu đi mua ít đồ ăn cho thúc.

Nàng và Khương thúc thúc lần đầu gặp nhau có chút buồn cười. Khương thúc thúc lúc đó nhìn nàng, trên tay nàng chỉ có một cái bánh cứng, lúc đó nàng còn nhỏ, nhưng lại chẳng hề sợ sệt gì Khương thúc thúc cả, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Khương thúc thúc cứ như thể nhìn thấy người thân mình vậy.

Khương thúc thúc cũng chẳng có ác ý gì với nàng.

Nàng lúc đó cảm thấy Khương thúc thúc chắc là đã đối rồi, không thì sao lại để ý tới một đứa bé gái như vậy chứ? Nàng thậm chí chẳng nói gì, chỉ xé chiếc bánh ra làm đôi, đưa cho Khương thúc thúc một nửa, nàng chưa bao giờ nhỏ nhen gì với người thân cả.

Khương thúc thúc đỡ lấy miếng bánh, nhưng chưa ăn ngay.

Hôm nay thì---

Nàng biết mình ngày xưa thật buồn cười, nhưng nhìn bộ dạng này của Khương thúc thúc, vẫn cảm thấy nên mời ông ấy ăn một bữa, ít ra nàng không còn nghèo như ngày xưa nữa.

- Thứ trên tay cháu là lương khô à?

Khương Kỳ hỏi.

Liên Hoa nắm chặt lấy cái túi đựng bánh bao, nước mắt lưng lưng, nói lí nhí: - Đây là bánh làm cho người khác, Khương thúc thúc, cháu đi mua thứ khác về cho thúc.

Chẳng đợi nàng bước đi, Khương Kỳ đã nói: - Cháu thích Đôn Phi?

Liên Hoa ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn Khương thúc thúc, không hiểu sao ông ta lại biết việc này.

- Cháu khóc cả đoạn đường, có phải là vì cháu cảm thấy sẽ không tranh giành nổi với Tào Ninh Nhi?

Khương Kỳ lại hỏi.

Liên Hoa chẳng kịp nén nỗi nữa, nước mắt lại trào ra, chẳng còn nghĩ đến chuyện vì sao Khương thúc thúc biết việc này, chỉ cảm thấy lòng đau nhói, nghẹn ngào gập đầu.

Khương Kỳ nhìn Liên Hoa một hồi lâu mới nói: - Cháu mang chỗ lương khô và đệm giày này tới, vốn là để tặng cho Đôn Phi, là bởi thấy hán hình như thích Tào Ninh Nhi, nên mới muốn buông xuôi?

Khương thúc thúc lúc đó cũng ở trước Tào phủ sao?

Ông ta sao có thể ở đó được?

Trong đầu Liên Hoa vụt lóe lên một nỗi nghi hoặc, nhưng lại chẳng nghĩ nhiều, cuối cùng vẫn gật đầu, rồi lại nghe Khương thúc thúc nói tiếp: - Chính vì đây là những thứ cháu vốn chuẩn bị để tặng cho Đôn Phi, nên cho dù hần có không cần, cháu vẫn quyết không mang cho người khác, có phải không?

- Vâng! Liên Hoa không hiểu sao Khương thúc thúc lại nhìn thấu tâm ý của nàng, chợt thấy áy náy, nhưng sự cứng cỏi vẫn có phần mạnh hơn, đoạn nói:
- Khương thúc thúc, cháu xin lỗi!

Nàng vốn cho rằng Khương thúc thúc sẽ tức giận, không ngờ Khương Kỳ chỉ cười rồi lẩm bầm: - Cháu thật giống với ta năm xưa.

Liên Hoa ngẩn ra, thấy Khương thúc thúc có vẻ như đang ngẫm ngợi điều gì, liền hỏi: - Khương thúc thúc sao lại nói vậy?

Khương Kỳ nhếch miệng cười có phần chua xót nói: - Năm xưa ta đã từng thích một người con gái, cũng giống như cháu bây giờ, ta chỉ muốn dâng những thứ tốt đẹp nhất của mình cho người mình yêu.

Liên Hoa bậm môi, dần ngừng khóc rồi hỏi: - Vậy sau đó thì sao? Trong lòng thầm nghĩ, Khương thúc thúc cũng giống Đôn Phi, đều là người rất có bản lĩnh, một nam nhân như vậy, người con gái kia sao có thể không thích cơ chứ.

Khương Kỳ bình thản nói:

- Sau đó ta lâm nạn phải bỏ trốn, đã từng gặp cô ấy một lần, cô ấy hỏi ta sao lại tới, ta nói--- ta muốn mượn cô ấy ít tiền.

Liên Hoa lắc đầu nói: - Không thể nào, thúc không thể nào mượn tiền cô ấy, thúc chỉ là muốn gặp cô ấy một lần, nên mới lấy cớ như vậy đúng không ạ? Nàng hiểu cái tâm trạng thích một người mà không thể nói ra, luôn phải tìm ra một lý do nào đó để làm cớ gặp mặt.

Chẳng phải chính nàng cũng như vậy sao?

Khương Kỳ không ngờ Liên Hoa lại có thể nói một câu trúng luôn, đoạn trầm mặc một lúc lâu mới nói: - Cháu nói không sai, nhưng cháu có biết cô ấy trả lời ta thế nào không?

Nếu như là Đôn Phi đại ca, thì chắc chắn sẽ đưa tiền cho nàng, huynh ấy trước giờ vẫn luôn coi nàng là một đứa trẻ.

Liên Hoa chợt thấy xót xa, lắc đầu nói: - Cháu không biết.

Trong nụ cười của Khương Kỳ vẫn mang theo một vẻ lãnh đạm vô bờ bến, đoạn nói: - Cô ấy nói với ta rằng, cô ấy không có tiền, nhưng mời ta ở lại một tối, rồi sẽ đi mượn cho ta một ít.

Vậy thì rất tốt mà.

Liên Hoa vốn muốn nói vậy, nhưng thấy nụ cười lạnh trên mặt Khương Kỳ, liền chuyển giọng hỏi: - Cô ấy--- sau đó thì sao?

Khương Kỳ thản nhiên nói: - Sau đó, chính vào đêm hôm đó, cô ấy đã dẫn đám thù gia tới bắt ta, dùng thân ta chỉ để đổi lấy chút tiền thưởng!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Yêu, ra đi

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Mặt trời mùa thu đã lên cao, tỏa hơi ấm đến muôn loài, nhưng Liên Hoa thì lại đang rùng mình, nàng mặc dù cũng đã từng gặp không ít chuyện ghê tởm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc có một nữ nhân lại nở hạ thù như vậy với một người yêu thương mình đến thế.

- Vậy sau đó thì sao? Khương thúc thúc--- chắc hẳn là không sao chứ? Liên Hoa biết câu hỏi này là thừa, nhưng vẫn không nén lại được.

- Ta lẽ ra đã bỏ mạng ở đó.

Khóe miệng Khương Kỳ nhếch ra mang vẻ châm biếm nói: - Ta còn có thể sống sót, chẳng qua là bởi lúc đó thấy cô ấy rồi đi, trong lòng cảm kích, chỉ cảm thấy cô ấy đối xử như vậy với ta, thì kiếp này ta chẳng còn gì phải áy náy nữa, thế là ta lấy tất cả tiền tiết kiệm giấu trong mình ra, định đặt trong hộp trang điểm của cô ấy, sau đó rồi đi, ta vốn--- chỉ muốn gặp lại cô ấy một lần, nói mấy câu là đủ.

Khi Liên Hoa quen Khương thúc thúc, lúc đó tuổi còn nhỏ, lúc này đã lớn hơn mấy tuổi, lại thêm niềm nhung nhớ Đôn Phi cả một quãng thời gian, nên hiểu khá rõ về tình cảm nam nữ. Thấy Khương thúc thúc như vậy, Liên Hoa trong lòng thầm nghĩ, chả trách Khương thúc thúc nói mình rất giống với ông ta, mình hôm nay, cũng chẳng phải là chỉ muốn gặp mặt Đôn Phi thôi sao? Khương thúc thúc thì ra cũng là một con người nặng tình.

Mãi lâu sau, Khương Kỳ mới nói tiếp: - Cô ấy biết là ta luôn một lòng kính trọng cô ấy như đối với tiên nữ vậy, trước nay chưa bao giờ dám động vào đồ của cô ấy, nhưng chẳng ngờ là lần này ta đã phá lệ, lúc mở hộp nữ trang ra, cháu đoán xem ta đã nhìn thấy cái gì?

Liên Hoa trong lòng cảm thấy đôi chút bất an, cúi đầu xuống nhìn chiếc đệm gầy trong tay mình, lắc lắc đầu.

- Ta nhìn thấy vòng vàng và châu báu trong đó. Khương Kỳ cười nói: - Cháu nói xem, Khương thúc thúc lúc đó có phải là rất ngốc?

Liên Hoa bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: - Không phải là thúc ngốc, mà chỉ là quá yêu, căn bản là không hề nghĩ tới những việc khác.

Khương Kỳ ngăn người ra, nhìn đôi mắt ngẩn lệ của Liên Hoa, cuối cùng cười nói: - Nói hay lắm.

- Vậy sau đó thì sao? Liên Hoa cuối cùng cũng tạm quên đi nỗi đau của bản thân mình.

Khương Kỳ thần nhiên nói: - Ta lúc đó quả thực đã yêu đến mức không để ý tới những việc khác, nhưng khi nhìn thấy số vòng vàng châu báu đó, đột nhiên cảm thấy mình có gì đó nực cười, cũng có gì đó đáng thương. Nhưng nhiều hơn cả là lừa gạt ngút trời.

- Vậy thúc--- Liên Hoa trong lòng cảm thấy có phần lo sợ, liếc nhìn cây đoản côn trong túi vải bố đeo sau lưng Khương Kỳ.

- Nhưng lúc đó ta chẳng biết tại sao lại có thể bình tĩnh một cách xuất thần như vậy. Khương Kỳ nhìn về phía chân trời đằng xa nói: - Ta chỉ đẩy nắp hộp trang điểm lại rồi đi ra ngoài, tìm một chỗ trốn tạm. Không lâu sau, ta thấy cô ấy dẫn đám kẻ thù của ta tới bao vây. Cô ấy cho rằng ta chắc chắn vẫn còn ở trong phòng, bởi vì ta luôn nghe lời cô ấy.

Mặt trời đã lên cao, có vài con ong mật đang bay lượn trong khu vườn, nô đùa trên đám hoa cúc dại.

Khương Kỳ nhìn theo, với tay ngắt lấy một cành rồi mới nói: - Cô ấy bưng một bầu rượu, trên khay còn có một xâu tiền, sau đó cô ấy vừa gọi tên ta vừa đi vào phòng, giọng nói vẫn ngọt ngào mà êm dịu như thế, trước đây ta mỗi khi nghe thấy giọng nói của cô ấy, đều cảm giác như nhạc tiền vậy.

Cơ thể Liên Hoa không khỏi run rẩy, nàng mặc dù biết Khương Kỳ chắc chắn không làm sao, nhưng cứ nghĩ tới cái cảnh lúc đó, dù không rét mà vẫn run cầm cập.

Lẽ nào có độc trong bầu rượu?

Một nữ nhân bưng rượu độc lên, muốn tặng cho chàng thanh niên si tình đang đợi mình trong phòng.

Ngoài phòng thì đầy những lưỡi đao lạnh buốt.

- Cô ấy đương nhiên là không nhìn thấy ta---

Khương Kỳ thần nhiên nói: - Ta nghe thấy tiếng bầu rượu vỡ, sau đó thấy cô ấy hấp ta hấp tấp chạy ra ngoài, thế với đám kẻ thù kia là ta chắc chắn vẫn còn ở đó. Ta nấp trên nóc nhà nhìn thấy bọn chúng chia nhau ra tìm, rốt cuộc cũng chẳng tìm ra nổi, sau đó ta quyết định--- rời đi.

Liên Hoa thờ phào nhẹ nhõm.

Khương Kỳ tay nắm nhánh cây, nhìn đám ong đang bay lượn trên những bông hoa cúc, nhẹ nhàng nói: - Kể từ khi ta rời xa cô ấy, đến nay đã được ba năm.

Liên Hoa đột nhiên cảm thấy lo lắng hỏi: - Khương thúc thúc, thúc tìm cô ấy báo thù sao?

Ý nghĩ này là do nàng đột nhiên nảy ra, nếu như đổi thành nàng, chắc chắn sẽ báo thù, chỉ cần có năng lực.

- Không hề. Khương Kỳ lắc đầu. - Ta nghe nói cô ấy sắp thành thân, nên đã tự mình tới nhà tặng cô ấy hai cái vòng vàng chúc phúc.

Liên Hoa kinh ngạc, nàng thực sự không thể hiểu nổi Khương thúc thúc rốt cuộc là đang nghĩ gì.

- Sau đó thì sao? Hai người đã dàn hòa rồi? Liên Hoa không dám tin vào kết cục này, nhưng ngoài cái kết cục này ra thì liệu còn có khả năng nào khác?

Khương thúc thúc quả là một con người rộng lượng---

Khương Kỳ nhìn Liên Hoa, một lúc lâu sau mới cười nói: - Cháu dù sao vẫn là một đứa trẻ.

- Cháu không phải. Liên Hoa phủ nhận.

Khương Kỳ thần nhiên nói: - Nếu cháu không phải một đứa trẻ, thì nên biết rằng sự ngây thơ trên đời này chỉ tồn tại trong mắt một đứa trẻ. Những kẻ không biết hổ thẹn thì không biết hối cải, chúng chỉ giỏi che đậy thôi.

Liên Hoa giật mình vỡ lẽ, bây giờ mới hiểu ra vấn đề, đoạn nói:

- Vậy nữ nhân đó không muốn hòa hảo với thúc thúc? Cô ấy rất sợ, sợ thúc thúc tới báo thù?

Nàng rót cuộc cũng hiểu ra, không biết vì sao mà trong lòng cảm thấy rất sợ hãi, rót cuộc là vì gì, chính nàng cũng không hiểu nữa.

Khương Kỳ bật cười nói: - Không sai, cô ấy và nhà chồng đương nhiên không cho rằng ta tới chúc phúc, chỉ nghĩ là lòng ta tràn ngập ác ý. Cho nên bọn họ ngoài mặt thì giữ ta ở lại, sau đó lập tức phái người đi thông báo cho thù gia của ta.

Liên Hoa nhìn khoe miệng Khương thúc thúc như cười như không, lần này thì không hỏi thêm gì nữa, dường như đã nhìn ra được kết cục.

- Đám thù gia kia lũ lượt kéo đến, như thể đám ong này vậy.

Tay Khương Kỳ rung lên, cầm nhánh cây trên tay khua vài cái, phát vào đám ong mật đang bay lượn trước mặt.

Mấy con ong rơi xuống mặt đất.

Nhưng chỉ trong chốc lát, chúng lại bay lên.

Liên Hoa nhìn thấy thế, trong lòng không khỏi có chút run sợ, nàng thường ở lò rèn, đương nhiên biết là kiếm thủ, đao khách so với Khương thúc thúc mà nói đều sử dụng những thứ đao kiếm mổ lợn giết chó.

Nếu như trong tay Khương thúc thúc mà là một cây kiếm thì tình huống sẽ như thế nào?

- Ta đối phó với đám người đó không khách sáo như đối với mấy con ong này. Khương Kỳ thân nhiên nói: - Một kiếm vun xuống, bọn họ đã không thể gượng dậy nổi.

Cổ im lặng một hồi lâu, Liên Hoa không kìm nổi hỏi: - Vậy Khương thúc thúc, thúc--- Nàng rất muốn biết kết cục của nữ nhân kia, dường như hình ảnh nữ nhân kia bị một nhát kiếm của Khương thúc thúc chém vào cổ họng đang hiển hiện trước mắt.

Khương Kỳ lại biết được Liên Hoa định hỏi gì, vẫn cười nói: - Ta không hề giết cô ấy, ta vẫn để lại hai cái vòng vàng làm quà mừng, sau đó quay người rời đi.

Liên Hoa ngăn người ra.

- Cô ấy đương nhiên là cũng không nghĩ sẽ như vậy, lại đứng giữa một đồng xác chết vừa khóc vừa gào lên--- là cô ấy yêu ta nhất. Khương Kỳ lại nói.

Liên Hoa đột nhiên cảm thấy buồn nôn.

Khương Kỳ thì vẫn vẻ mặt thân nhiên, nói: - Cô ấy mặc dù vẫn là cô ấy ba năm về trước, nhưng ta đã chẳng còn là ta ba năm về trước nữa rồi. Sau khi ta đi, cô ấy đương nhiên là đã không thể gả đi được, nhà chồng cô ấy còn sợ hơn cô ấy nữa.

- Do cô ta cả thôi.

Liên Hoa chẳng hề khách khí, trong chớp mắt đã cười khổ nói: - Cháu mà là Khương thúc thúc, không cho cô ta một nhát chém đã là tốt lắm rồi, sao còn phải để lại hai cái vòng vàng chứ.

- Thực ra ta ngược lại phải cảm ơn cô ấy. Khương Kỳ đột nhiên nói vậy, thấy bộ dạng kinh ngạc của Liên Hoa, liền giải thích: - Ta lúc đó không hề hiểu thế nào là yêu, như thể đám ong này bay lượn trong khóm hoa, chẳng qua cũng chỉ là sự tồn tại theo bản năng, cô ấy sai, nhưng ta đâu phải luôn đúng?

Thả nhánh cây trên tay xuống, Khương Kỳ vỗ tay cho hết bụi, như thể vỗ cho bay hết những thứ bụi bặm còn bám trên mình, rồi khoan thai nói: - Ai cũng có những lúc không như ý, kẻ thất bại thực sự, xưa nay chỉ biết tự oán trách mình.

Sắc mặt Liên Hoa tái nhợt, lại nghe Khương thúc thúc nói tiếp: - Ta không cho cô ấy một nhát kiếm, đó là bởi cô ấy không đáng để ta yêu, càng không đáng để ta ra tay. Ta cảm ơn cô ấy, vì chính cô ấy đã khiến ta hiểu được một đạo lý rằng, người không đáng để ta yêu, thì nên rời xa sớm nhất có thể!

Khuôn mặt tái nhợt của Liên Hoa đột nhiên điểm chút đỏ ửng, đó là do kích động tạo ra, đoạn nói: - Nhưng người đáng để mình yêu, thì không nên lãng quên! Khương thúc thúc, cháu hiểu ý của thúc khi kể cho cháu nghe câu chuyện này, thúc chỉ lo cháu yêu nhầm người.

Khương Kỳ chỉ im lặng nhìn cô bé kiên cường kia.

Liên Hoa nói lớn: - Nhưng Đồn đại ca đáng để cháu yêu!

Nàng vốn cho rằng Khương thúc thúc sẽ mắng nàng không hiểu chuyện, chẳng ngờ là Khương Kỳ lại mỉm cười nói: - Cháu thực sự yêu hắn?

- Vâng! Liên Hoa nói không một chút do dự.

Câu nói này đương nhiên nàng không dám nói trước mặt Đồn đại ca, bởi vì trong đó còn có yếu tố tự ti, nhưng không hiểu vì sao, nàng lại có thể nói ra trước mặt Khương thúc thúc.

Nguyên nhân duy nhất có thể là do nàng và Khương thúc thúc thực sự rất giống nhau. Người hiểu nàng nhất chính là Khương thúc thúc đang đứng trước

mặt kia.

Khương Kỳ nói: - Vậy thì cháu nhất định không được buông tay, bởi vì cháu mãi mãi không thể biết được chỉ lát nữa thôi, thế giới này liệu có còn tồn tại hay không.

Ông ta nói thật cổ quái, Liên Hoa chẳng hiểu vì sao, nhưng lại cảm thấy toàn thân trào dâng một lòng nhiệt huyết, nhưng cũng chỉ tồn tại trong chốc lát, rồi cuộc nàng vẫn cúi đầu xuống, nhìn đôi đũa giấy trên tay mình nói: - Nhưng cháu không xứng.

- Ai bảo cháu không xứng? Khương Kỳ hỏi lại.

Liên Hoa cúi đầu nhìn bộ quần áo làm bằng vải thô của mình, đôi giày vải đã có phần cũ nát, ngay cả cái túi vải trên tay cũng đã cũ lắm rồi, mặc dù là nàng đã tìm từ đồng vải sạch sẽ nhất trong nhà.

- Chỉ có cháu mới nói vậy thôi, còn ta lại không nghĩ là cháu không xứng. Khương Kỳ nói tiếp: - Thực ra ta kể cho cháu nghe câu chuyện của ta, chỉ là hi vọng cháu mãi mãi ghi nhớ một điều--

Một lúc sau, Khương Kỳ nói rõ từng chữ một: - Tình yêu--- cầu chẳng đến được!

Tình yêu cầu chẳng đến được?

Liên Hoa lẩm nhẩm lại câu nói vừa rồi, đột nhiên cảm thấy buồn bã nói: - Vậy cháu phải làm sao? Khương thúc thúc, thúc có thể dạy cháu được không?

Khương Kỳ mỉm cười, nói: - Năm xưa, khi ta rời đi, hỏi cháu muốn thứ gì, cháu chỉ nói là cần một nghề để nuôi cả nhà là được, nhưng hiện giờ cháu đương nhiên không nghĩ như vậy.

Liên Hoa chậm rãi gật đầu, rồi đột nhiên nói: - Cháu chỉ muốn Khương thúc thúc dạy cháu, làm thế nào--- Khuôn mặt có chút ửng đỏ, Liên Hoa vẫn kiên định nói: - Làm thế nào để khiến Đon đại ca yêu cháu.

Cháu vẫn luôn yêu huyênh ấy.

Chỉ cần huyênh ấy yêu cháu!

- Ta đương nhiên có thể dạy cháu. Trong ánh mắt Khương Kỳ lóe lên một ánh hào quang, nói: - Nhưng sau khi cháu được toại nguyện, thì phải giúp ta một việc.

- Không vấn đề gì. Liên Hoa vui vẻ nói.

- Cháu đồng ý nhanh như vậy, đó là bởi cháu không biết việc ta nhờ nó khó thế nào. Khương Kỳ nói.

Liên Hoa nhìn Khương Kỳ, không hiểu vì sao Khương thúc thúc lại nói năng thận trọng như vậy, liền nói: - Liên Hoa chỉ biết một điều, vì Đon đại ca, Liên Hoa chẳng sợ bất kì khó khăn nào cả.

Một lúc lâu sau, Khương Kỳ mới gật đầu nói: - Tốt lắm.

- Vậy Khương thúc thúc dạy cháu phải làm thế nào? Liên Hoa có phần không thể chờ đợi nổi.

Khương Kỳ ngược lại rất bình tĩnh nói: - Việc đầu tiên cháu làm đó là--- rời xa Đon Phi.

- Rời xa Đon đại ca?

Liên Hoa chỉ cảm thấy cách nghĩ của Khương thúc thúc chẳng giống nàng, liền vội vàng nói: - Cháu không muốn rời xa, cháu tại sao phải rời xa?

Nàng chỉ nghĩ rằng chờ đợi có lẽ còn có hi vọng.

- Nếu như cháu vì tình yêu, thì nhất định phải rời xa. Khương Kỳ nói: - Rời xa chẳng qua là để chuẩn bị cho sự trở về tốt đẹp nhất. Thấy bộ dạng ngờ ngác chẳng hiểu gì của Liên Hoa, Khương Kỳ ngẩng mặt lên nhìn bầu trời mùa thu xanh thẫm, có cánh chim nhạn cô đơn bay về phương nam, rồi thản nhiên nói: - Đợi sau khi cháu quay về, cháu nhất định sẽ trở thành nữ tử độc nhất vô nhị trong thiên hạ, cháu lúc đó không còn phải nói những lời tự ti nữa, cháu thậm chí còn có thể ngạo nghễ mà nói với mọi người trong thiên hạ người cháu yêu nhất là ai!

Bạn đang đọc truyện *Thêu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Long mạch Bắc Mang

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Trời mùa thu mát mẻ, có những chú chim nhạn bay về phương nam đang bay lượn mấy vòng trên thành Lạc Dương, vỗ cánh bay đi thật xa rồi cũng vẫn quay về, bởi rồi đi chỉ là để cho sự quay về lần sau.

Đôn Phi nhìn đám chim nhạn bay về phương nam, chợt cảm thấy cái tiêu điều của mùa thu. Đoạn đi cùng Tào Quan vào trong Lạc Dương, Lạc Dương vốn là một cố đô phồn hoa, nhưng hiện giờ chỉ còn lại sự cô quạnh.

Lạc Dương nam giáp Y Khuyết, bắc dựa Mang Sơn, đông liền Hồ Lao, tây vọng Hàm Cốc, gần với nơi hiểm yếu của Hoàng Hà. Vốn có thể coi là một nơi dễ phòng thủ, tuy nhiên trước Tùy Đường, nguyên nhân quan trọng hơn khiến các đế vương xem trọng Lạc Dương đó là nó nằm ở giữa Trung Nguyên, tiện cho thủy vận, có lợi cho việc khống chế Trung Nguyên hơn Trường An nhiều.

Thế mà Tào Tháo lại bỏ rơi Lạc Dương

Đôn giản chỉ vì Lạc Dương sớm đã không còn sự phồn hoa ngày trước. Đô thành mà Đông Hán Quang Vũ Đế Lưu Tú từng xây dựng, phồn hoa hưng thịnh một thời, là kinh đô của thiên hạ, năm xưa từng nằm trên con đường giao thương với Tây Vực, thế mà giờ đây đã bị Đông Trác một mối lửa đốt chỉ còn lại đổ nát tro tàn.

Đôn Phi cười ngửa vào trong Lạc Dương, thấy người đi lại thưa thớt, cỏ dại mọc um tùm, chợt cảm thấy có phần cảm khái.

Tào Quan sau khi ra khỏi thành Hứa Đô đã đổi kiệu thành xe ngựa, đi một mạch gấp gáp, không ngừng nghỉ chút nào.

Xe ngựa vừa vào thành Lạc Dương, ngay trước mặt đã là một đoàn người cười ngửa phi tới, đi đầu là một người có đôi mắt chim ưng, khuôn mặt hơi gầy, dáng vẻ vô cùng lạnh lùng, chỉ là khi thấy xe ngựa của Tào Quan, lập tức xoay người xuống ngựa đi tới nói: - Tam thúc, Từ Đan đã tới.

Tào Quan ở trong xe ngựa đáp lời một câu.

Người kia nhìn Đôn Phi đang đứng cạnh xe ngựa, chấp tay nói: - Tào Chân Tào Từ Đan, các hạ hẳn là Đôn Phi?

Đôn Phi thấy người đó khá thân thiện, liền khẽ mỉm cười gật đầu, trong lòng có chút thiện cảm.

Tào Chân Tào Từ Đan, người này có gốc gác đây!

Nghe nói người này là con cháu dòng dõi nhà Tào Tháo, phụ thân Tào Thiệu thay Tào Tháo chiêu binh bị hại, Tào Tháo thương Tào Chân mất cha, mới thu dưỡng Tào Chân, tuy nhiên cũng có người nói phụ thân là Tàn Thiệu, xả thân chết thay Tào Tháo, điều này khiến Tào Tháo cảm kích ân đức của Tàn Thiệu, thu dưỡng con ông ta, đổi họ thành họ Tào.

Đôn Phi thực ra chẳng có hứng thú gì với việc này.

Cũng giống như xuất thân của Tào Tháo cũng có nhiều cách nói. Trên thực tế căn cứ vào “Tam Quốc Chí – Vũ Đế kỷ” có chép, phụ thân Tào Tung chưa rõ gốc gác thế nào, không biết thì nói là không biết, đây mới là cách làm của các nhà sử học chính phái.

Tuy nhiên, người đời sau thêm nêm vào, coi Tào Tháo và Hạ Hầu thị có quan hệ mật thiết, nói rằng cha ông ta Tào Tung vốn mang họ Hạ Hầu, sau đổi thành Tào, vì thế mới thân thiết với nhà Hạ Hầu đến vậy, cách nói này rõ ràng chịu ảnh hưởng của tư tưởng dòng họ thị tộc, cho rằng dòng họ mới có tính ngưng tụ đến vậy.

Thực ra ngay cả họ nhà họ ruột còn có thể có mối thù truyền kiếp, dòng họ thị tộc chẳng qua cũng chỉ là một hình thức để gia đình cổ đại duy trì sự sinh tồn, dựa vào nhau mà sống. Người thường tuân thủ quy tắc, kẻ có tài lập ra quy tắc. Những nhân vật như Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền có thể trở hết được tài năng ở Tam Quốc, tuyệt đối không phải dựa vào những lối mòn, mà là có tầm nhìn xa hơn hẳn những người bình thường, bọn họ tin nhiệm một ai đó, cũng là bởi người này thực sự có thứ gì đó để có thể tin được.

Nhờ có những đoạn giới thiệu của Diễn nghĩa, Tào Chân trong Diễn nghĩa được đánh giá là Đại Đô Tào Chân, nhiều lần thất bại ở đất Thục. Trong diễn nghĩa, Tào Chân được coi như làm nền cho Gia Cát Lượng, là đá lót đường cho Tư Mã Ý, trên thực tế, người này tuyệt đối không đơn giản.

Gia Cát Lượng sáu lần ra khỏi Kỳ Sơn được Diễn nghĩa nói như thể là nếu như không có sự cản trở của Mã Tắc, A Đầu, thì lập tức có thể thống nhất được Trung Nguyên. Trên thực tế, Gia Cát Lượng dẫu có bắc phạt thật, nhưng chỉ là loanh quanh ở vùng Lũng Tây, chỉ có thể nói là tây nam vọng Trường An, chỉ đứng nhìn mà thèm thuồng, càng không thể nói đến thống nhất Trung Nguyên.

Mà công lao khuất phục Gia Cát Lượng không thể chỉ quy về Tư Mã Ý, Tào Chân ít nhất cũng phải được chia năm phần chiến tích.

Tào Chân thấy Đôn Phi chỉ nhìn y không nói gì, về khó hiểu hỏi: - Sao thế?

- Không có gì, ngưỡng mộ đã lâu--- Khi Đôn Phi buột miệng nói ra vậy, đã thấy trong ánh mắt Tào Chân có phần khác thường, lập tức chữa lời nói: - Trông diện mạo Từ Đan phi phàm, ắt hẳn ngày sau tiền đồ vô lượng.

Tào Chân vốn rất kinh ngạc, thầm nghĩ Đôn Phi có thể được tam thúc trọng thị như vậy, chắc hẳn phải có mấy phần bản lĩnh, thấy hẳn ta mở miệng nói ngưỡng mộ đã lâu, thầm nghĩ chúng ta chẳng qua chỉ là lần đầu gặp mặt, người có thể biết tên ta thì đã là quá không thể, nữa là còn ngưỡng mộ. Y không biết là Đôn Phi quả thực có chút ngưỡng mộ y thật, nên chỉ coi đó như là một câu khách sáo, chứ không có chút tự ti nào, thầm nghĩ người này xem ra

cũng khá khôn ngoan.

- Các hạ khách khí rồi.

Tào Chân cũng đáp lại một câu khách khí, nhìn sang chỗ xe ngựa, khẽ nói: - Tam thúc, người đã đến đủ, chỉ đợi thúc thôi.

Tào Quan ở trong xe ngựa cũng chỉ lại “ừ” một tiếng, rồi đột nhiên nói: - Người về sau cũng phải tín nhiệm Đôn Phi giống như tam thúc vậy, có bất cứ việc gì đều không cần thiết phải giấu hẩn, nên tìm hẩn mà thương lượng.

Đôn Phi và Tào Chân đều ngẩn người ra.

Tào Chân không ngờ là Tào Quan lại tín nhiệm Đôn Phi như vậy, Đôn Phi thì lại cảm thấy có chút ấm lòng, biết rằng chỉ cần một câu nói đỡ của Tào Quan thì cũng đem lại cho hẩn sự giúp đỡ rất lớn ở cái đất Lạc Dương này.

Một lúc lâu sau, Tào Chân rút cuộc cũng nói:

- Từ Đan xin ghi nhớ lời chỉ bảo của tam thúc. Y lại như có điều gì suy nghĩ nhìn Đôn Phi một cái rồi mới thúc ngựa đi đầu dẫn đường.

Xe ngựa lại khởi hành, khi dừng lại thì đã đi tới một căn phủ, cửa phủ ngay cả bức hoành cũng không có, xem ra chỉ được sửa chữa đơn giản.

Bốn phía xung quanh phủ là tường cao, trước cửa vô cùng đơn giản, chẳng có vật dụng trang trí rườm rà nào, tình hình ở bên trong khiến người ngoài khó mà đoán định.

Đôn Phi nhìn qua đã biết đây tuyệt đối là nơi làm công tác bảo mật, nơi thực sự dùng để làm việc đều vô cùng đơn giản tiện lợi, rất ít có những vật dụng thừa thãi.

Môi trường làm việc mà lộn xộn, thì làm sao người có thể khiến lãnh đạo nghĩ là người làm việc ngăn nắp?

Cổng lớn vừa mở, xe ngựa đã có thể tiến thẳng vào bên trong, đủ để thấy độ rộng của cánh cổng thế nào, đi qua một cái viện rộng rãi, xe ngựa cuối cùng dừng lại ở sảnh trước trong viện, trong sảnh có vài người đã ngồi đó, thấy xe ngựa đi vào, mấy người chậm rãi đứng lên, một người vẫn ngồi trong sảnh, thần sắc có chút u uất.

Đôn Phi thấy một người trong sảnh quần áo đơn giản, bên hông dắt một con dao, thấy ông ta nhìn lại mỉm cười, Đôn Phi trong lòng thấy vui, không ngờ là Trương Liêu lại cũng tới Lạc Dương.

Nhưng hẩn lập tức phát hiện ra có một người đang lạnh lùng nhìn tới, ánh mắt lạnh nhạt, Đôn Phi nhíu mày trầm nghĩ, người đó chính là Tuân Kỳ.

Tuy nhiên, Đôn Phi chẳng cảm thấy lạ về việc Tuân Kỳ tới, hẩn sớm đã nghe Quách Gia nói Tuân Kỳ là người do Lư Hồng tiến cử, Lư Hồng là thống lĩnh của Phát Khâu Trung Lang Tướng, đến nay việc này vô cùng thần bí, Đôn Phi cũng đã tham dự, Tuân Kỳ sao có thể lạc hậu?

Người đang ngồi trong sảnh có sắc mặt khô héo, trên mặt ngoài lớp da ra, chỉ còn lại xương khô.

Lẽ nào là Lư Hồng? Đôn Phi trong lòng trầm nghĩ.

Hẩn đưa ra sự suy đoán này hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm hàng ngày. Kẻ mới vào nghề làm việc gì cũng phải đợi người khác dạy bảo, người thành công là người biết dựa vào tự học, nhiều khi chẳng nói chẳng rằng đã hiểu cơ bản về môi trường làm việc giống như một kẻ lỏi đời vậy. Dựa vào sự quan sát và phân tích của hẩn những ngày qua, ba cơ quan Giáo Sự, Mạc Kim Giáo Ủy và Phát Khâu Trung Lang Tướng có thể nói là một hệ thống đồng cấp, địa vị của Giáo Sự có lẽ cao hơn chút ít.

Tào Quan tới, người mà có thể ngồi mà chẳng cần ra nghênh đón, lúc này ngoại trừ Triệu Đạt ra, chỉ còn có Lư Hồng.

Tào Chân đã xuống ngựa từ lâu, hướng tới người đang ngồi trong sảnh nói: - Lư đại nhân, Tào đại nhân đã tới.

Y nói những điều này toàn là thừa thãi, nhưng cái kiểu giới thiệu rườm rà này thì không thể thiếu được.

Lư Hồng nghe thấy, cuối cùng cũng đứng lên đi tới trước sảnh chấp tay cười nói: - Tào Tam, đã lâu rồi không gặp.

Tào Quan vẫn chưa xuống xe ngựa, chỉ nói: - Tào Quan sức khỏe không tốt, không muốn xuống xe, mong Lư đại nhân đừng trách.

- Sao có thể thế được, bạn bè nhiều năm rồi khách khí gì chứ. Lư Hồng cười ha hả, cuối cùng liếc nhìn Đôn Phi một cái rồi hỏi: - Đây chính là Đôn Phi mà ông nhìn trúng?

Tào Quan ở trong xe nói: - Đôn Phi, bái kiến Lư Hồng, Lư đại nhân đi.

Đôn Phi chấp tay hành lễ, trầm nghĩ Lư Hồng trực tiếp gọi hàng thứ của Tào Quan, xem ra cũng là huynh đệ khá thân thiết, nhưng Tào Quan lại bảo hẩn hành lễ với ông ta, có lẽ là muốn hẩn cần có chút đề phòng.

Tào Quan chẳng phải là người khách khí, cũng không để hẩn và Tào Chân khách khí.

Lư Hồng lại nhìn Đôn Phi một cái, thân nhiên nói: - Tốt lắm, mọi người đều đã đến đủ, Tào Tam, thủ hạ của ông nói nhất định phải đợi ông tới mới có thể hành động, thậm chí còn nói đợi ông tới mới có thể nói ra những thu hoạch ngày trước của các ông. Trong lúc nói, ông ta quay lại nhìn mỗi người một cái.

Người đó gầy gò còm nhom, râu ria lởm chởm, thể nhưng dáng dấp thì trông cứ như chưa dậy thì xong vậy, nãy giờ vẫn buông thõng tay đứng ở góc sảnh, nghe gì cũng chỉ im lặng.

Tào Quan từ trong xe nói:

- Thạch Lai là do nghe chỉ bảo của ta, Lư đại nhân có trách thì trách Tào Quan là được rồi.

Lư Hồng mặt biến sắc, cuối cùng cười ha hả nói: - Tào Tam người thật là ngày càng vui tính đó, huynh đệ chỉ là đợi không được nên mới cần nhân vài câu, lời chỉ bảo của Triệu đại nhân, chúng ta đương nhiên đều phải tận lực thực hiện.

Không cần nghe Tào Quan nói thêm gì, Lư Hồng quay sang nhìn Tuân Kỳ nói: - Cho Tào đại nhân xem thu hoạch gần đây của bọn ta.

Đôn Phi thấy tinh thần có chút phấn chấn, cảm giác cứ như thể được trở lại thời kì ngày xưa.

Đây là quan đảo*, công tác chuẩn bị đương nhiên phải khác với tư đảo*, chỉ một cái xềng, một cái sọt, vài sợi dây thừng. Hấn mặc dù giữ thái độ hoài nghi về cái gọi là Trường Sinh Hương, nhưng biết Lư Hồng, Tào Quan ra tay, lại thêm cả đám Mạc Kim Giáo Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng trợ giúp, công trình này ở thời kì này tuyệt đối có thể coi là một khoản đầu tư lớn. *quan lại trộm mộ và dân chúng trộm mộ Tuân Kỳ đáp lời một tiếng, tay mò về phía sau lưng, sau đó là run lên, có một tấm vải lụa được bày ra.

Đôn Phi cũng theo đã đưa mắt qua nhìn, chỉ nhìn lướt qua đã biết đây là một tấm bản đồ địa hình.

Theo hấn được biết, “Thượng Thư – Vũ Công” có thể coi là tác phẩm chuyên về địa lí học đầu tiên của Trung Quốc, dựa vào sông núi tự nhiên và bờ biển chia thiên hạ thành chín châu, ghi chép các con sông Hoàng Hà, Trường Giang và hơn hai mươi dãy núi.

Trong “Quản tử” – “Son Hải kinh”, cũng có ghi chép chín châu địa hình, còn trong những đồ cổ khai quật được ở Mã Vương Đồi thuộc thành phố Trường Sa tỉnh Hồ Nam, đã có “Địa hình đồ”, “Trú quân đồ”, “Thành ấp đồ” thời Tây Hán.

Những bản đồ này đương nhiên không thể so sánh được với định vị vệ tinh thời nay, nhưng giá trị chỉ đạo của nó đối với việc nhận thức địa lí của cổ nhân thì quá rõ ràng.

Thứ Tuân Kỳ cảm không chỉ là một tấm bản đồ địa hình, mà còn là một tấm bản đồ lập thể. Các dãy núi liền nhau, sông ngòi rõ ràng, so với bản đồ đương đại thì không tinh giản bằng, nhưng lại trực quan hơn nhiều, khiến người ta nhìn vào, liền có cảm giác như lạc vào núi rừng sông nước trong đó thật.

Đám người này thật có trình độ.

Phát Khâu, Phát Khâu, thì ra còn kiêm cả công việc đo vẽ bản đồ địa chất.

Đôn Phi lặng lẽ gật đầu, đã nghe Lư Hồng nói: - Tào Tam, ông không ra nhìn thử coi?

Tào Quan nói: - Lư đại nhân nếu như không sợ phiền phức, thì cứ nói là được rồi.

Sắc mặt Lư Hồng có phần lạnh nhạt, hiển nhiên là không hài lòng với thái độ dờ ờ ông dờ thẳng của Tào Quan, đoạn nhìn Tuân Kỳ nói:

- Người nói cho Tào đại nhân nghe.

Tuân Kỳ gật đầu, bất luận Tào Quan có nhìn thấy không, vẫn treo bản đồ lên tường nói lớn: - Tào đại nhân, nhờ có sự nhắc nhở của đại nhân, ty chức thời gian qua đã từng tới Mang Sơn phía bắc thành Lạc Dương, Bắc Mang vốn là nhánh của dãy Hào Sơn, ty chức đã mất mấy tháng tường tận nghiên cứu, đã vẽ lại toàn cảnh Mang Sơn, theo những gì ty chức nhìn thấy, Bắc Mang có ít nhất tám long mạch.

Đôn Phi nhú mày---

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Thủ đoạn tàn bạo

Nhóm dịch dịch Nghĩa Hiệp

Lư Hồng nghe Tuân Kỳ báo cáo thành tích, chậm rãi gật đầu, khoe miệng hơi mỉm cười, hiển nhiên rất vừa lòng.

Trong lòng Đôn Phi lại có suy nghĩ riêng.

Tam hương ở Bắc Mang?

Đương nhiên là vậy, bằng không Lư Hồng, Tào Quan cũng không đánh trống khua chiêng.

Câu cửa miệng nói rất đúng, sinh ở Tô Châu, Hàng Châu, chôn cất ở Bắc Mang. Ý của những lời này chính là, người sống ở Tô Châu, Hàng Châu là thoải mái nhất, nhưng chết phải chôn xương ở Bắc Mang Lạc Dương Sơn.

Mang Sơn son thủy hợp lòng người, việc thích hợp để chôn cất không biết truyền ra từ đâu, dù sao qua nhiều thế hệ để vương tướng thần, nhà thơ nhà khách đều xem việc chôn cất ở Bắc Mang là chuyện may mắn.

Cũng bởi vì tích lũy qua nhiều thế hệ, sau này những kẻ đào mộ đều đến Bắc Mang, dùng cái cuộc đào vài cái là có thể đào được một cái cổ mộ, không biết những người chôn cất trong những ngôi mộ chen chúc như bây giờ, nếu biết trước tình huống này sẽ nghĩ sao?

Trên thực tế không chỉ là hậu bối làm công tác đào mộ có hứng thú với Bắc Mang, năm đó khi Đồng Trác ở Lạc Dương, cũng đã tiến hành một cuộc càn quét những ngôi mộ đó, làm cho thi hài ngập đầy cốc.

Đây hết thầy hết thầy, có lẽ chỉ là bởi vì mấy chữ phong thủy long mạch.

Ai không muốn dính xui hào quang long mạch?

Đôn Phi cũng không nghĩ tới Tuân Kỳ mới mở miệng đã nói ra tám long mạch, thâm nghĩ thứ này đúng là có sức hút rất mạnh đối với người xưa, Tuân Kỳ mở miệng chính là tám long mạch, chẳng lẽ tìm kiếm Tam hương phải bắt đầu từ long mạch?

Nghe có vẻ huyền diệu khó giải thích lý luận, nhưng Đôn Phi biết Tuân Kỳ không làm chuyện vô bổ.

Trong “Vũ Cống” chia thiên hạ thành Cửu Châu, thầy phong thủy dựa trên núi non sông ngòi vẽ ra cái gọi là long mạch, hơn nữa người tin vào nó rất nhiều, đến thời Tây Hán, lại thành thứ rất nổi tiếng trong giới phong thủy “Tam cảnh bốn hạng” sau khi phân chia sơn mạch thiên hạ, hình thành cái gọi là học thuyết long mạch của đời sau.

Tuy nhiên long mạch còn tồn tại nhiều cách nói khác nhau, mỗi người một cách giải thích khác nhau, phi long, tiềm long, sơn long, hải long không phải trường hợp cá biệt.

Hoa Hạ từ xưa đã sùng bái rồng, cũng dẫn đến sự lý giải không giống nhau của thầy phong thủy, gò ép có nhiều, ra về thần bí lại càng nhiều, nhưng sự ảnh hưởng đối với thế hệ sau quả thực không nhỏ.

Đôn Phi giữ thái độ hoài nghi đối với mấy cái long mạch này, nhưng hẳn có thể khẳng định một điều là người cổ đại rất tin vào việc này, hơn nữa phần lớn dựa vào học thuyết đó đi tìm nơi chôn cất.

Điều này cũng làm cho hình thành cái vòng lẩn quẩn, muốn tìm nơi chôn cất của người trước, nhất là chôn cất lớn, ít nhiều cũng dựa theo học thuyết long mạch mà tìm. Người cao minh thì cũng chỉ chín mươi phần trăm là thành công.

Hiện giờ Tuân Kỳ mở miệng long mạch, chẳng lẽ chôn ở Tam hương cũng sẽ dựa theo lý luận này?

Đôn Phi có phần hứng thú nhìn bản đồ trên tường, thấy trong đó thể núi pháp phòng, có vài chỗ mực đậm đầu bút nặng, Đôn Phi đếm qua, quả nhiên có hơn tám cái, nói vậy là Tuân Kỳ dựa theo thể núi tìm ra long mạch.

Tuân Kỳ lại nói: -Ty chức theo mạch mà tìm, ở trong tám mạch cũng có thu hoạch không nhỏ, có thể thấy ty chức về không có lầm.

Chắc con thỏ của người cũng đào từ mộ lên?

Khó trách đánh cuộc một lần là trăm vạn.

Đôn Phi âm thầm thờ dài, thâm nghĩ nếu mình xuyên không trẻ một chút, nói không chừng có thể trở thành triệu phú giàu nhất Tam Quốc, ai ngờ lần đầu tiên thì vào lỗ sâu, lần thứ hai thì đứng nói phát tài, có còn mạng sống để trở về không cũng là vấn đề.

Ông trời chơi đùa người a, lúc Đôn Phi thảm than, chợt nghe Tào Quan trong xe thần nhiên nói: -Mộ Bạch Thiên Thu mai táng ở long mạch nào?

Trong lòng Đôn Phi rùng mình, bỗng dung nhớ tới lời nói lúc trước của Quách Gia, sau khi Tào Quan phát hiện mộ của Bạch Thiên Thu kích động dị thường, chẳng lẽ Bạch Thiên Thu có liên quan đến Tam hương?

Tuân Kỳ cũng ngẩn ra, sắc mặt đỏ lên.

Lư Hồng cười to nói: -Tào Tam người lại làm khó huynh đệ, Trung Lang Tướng như chúng ta, nói đến thật là hãnh diện, nhưng nhiều lúc cũng chỉ là chân chạy vặt, khiêng đá vậy thôi. Mộ của Bạch Thiên Thu, ta cũng nghe Tào Tam người nói qua, nhưng có liên quan gì với nhiệm vụ lần này?

-Ta nhớ có nói với Lur đại nhân qua... Bặc Thiên Thu là một khâu mấu chốt nhất của nhiệm vụ lần này. Tào Quan trong xe ôn hoà nói.

Lur Hồng sắc mặt chìm xuống: -Nhưng Tào Tam ngươi cũng không nói thêm.

-Bởi vì khi đó ta cũng không chắc chắn. Tào Quan thờ dài, -Thạch Lai, nói cho Lur đại nhân nghe về phát hiện của ngươi đi.

Thạch Lai đi ra, nhưng lại nói với Đôn Phi: -Phiên các hạ giúp một việc. Hắn lấy ra một tấm tờ lụa tựa như quả đấm từ trong lòng áo, run run mà mở ra, gần như trong suốt vậy.

Đôn Phi khó hiểu hắn muốn nhờ cái gì, thăm nghĩ nhiệm vụ quốc gia lần này xem ra cũng chia thành hai phái, Thạch Lai là thuộc hạ của Tào Quan, nhờ hắn giúp đỡ, mà không tìm người khác, hiển nhiên là nhận định giữa họ là cùng đường.

Trong lòng khó hiểu, Đôn Phi vẫn nhận lấy tờ lụa, cảm thấy kích cỡ tờ lụa này cũng giống giống với tờ lụa của Tuân Kỳ, chỉ thấy Thạch Lai chỉ sang bản đồ treo trên tường.

Trong lòng Đôn Phi vừa động, đem tờ lụa của Thạch Lai che lên tấm bản đồ.

Về giận dữ trên mặt Tuân Kỳ vừa hiện, lập tức lại biến mất, nhìn chăm chăm tờ lụa trên tường, rơi vào trầm tư. Mọi người mặc dù thấy hiểu kỳ với hành động của Thạch Lai, tuy nhiên cũng như Tuân Kỳ, nhìn tờ lụa trên tường không nói một lời.

Tờ lụa và bản đồ chồng lên, không hề che đi địa hình bản đồ, chỉ là làm cho bản đồ có thêm năm điểm đen.

Thạch Lai cũng không nói điều vô bổ, tay chỉ tờ lụa nói: -Địa thế mà ta vẽ rất giống với cái của Tuân Lang Tướng, điểm đen lớn nhất chính là mộ của Bặc Thiên Thu.

Mọi người hướng mắt về điểm đen đó, chỉ thấy điểm đen đó không hề nằm trên địa hình thuộc long mạch, không khỏi nhìn sang Tuân Kỳ.

Trong lòng Tuân Kỳ tức giận, lập tức nói: -Trên đời này không phải tất cả mộ táng đều nằm trên long mạch.

-Tuân Lang Tướng nói không sai. Thạch Lai mỉm cười nói: -Đây có thể nói rõ một điều. Nhiệm vụ lần này có lẽ không liên quan đến long mạch?

Lur Hồng sắc mặt trở lạnh, lập tức thần nhiên nói:

-Trên bản đồ trừ mộ của Bặc Thiên Thu ra, còn có bốn cái chấm đen, vậy là cái gì? Chẳng lẽ cũng là mộ của Bặc Thiên Thu? Lời ông ta nói ra ít nhiều mang ý chế giễu, nhưng cũng biết Thạch Lai là trợ thủ đắc lực của Tào Quan, nhất định sẽ không tự nhiên về thêm vài cái điểm đen.

Chấm đen còn lại thật ra có ý gì?

-Thạch Lai, ngươi nói cho Lur đại nhân nghe xem. Tào Quan mặc dù ở trong xe, nhưng đối với thần sắc mọi người trong nội đường hiển nhiên đều thấy hết trong mắt.

Thạch Lai lập tức nói: -Tam gia, chuyện này nếu muốn nói cho rõ ràng, chỉ sợ phải bắt đầu lại từ đầu.

Đôn Phi thật ra cực kỳ đồng ý, thăm nghĩ ở đây chỉ có lão tử đây mơ mơ hồ hồ, Trương Liêu chỉ sợ cũng không hay biết gì, nói từ đầu là tốt nhất.

Lur Hồng cũng mỉm cười nói: -Được, cứ nói đừng ngại. Dù ông ta biết không ít chuyện về nhiệm vụ lần này, nhưng bí mật mấu chốt vẫn nằm trong tay Tào Quan, bằng không cũng sẽ không ngồi đây đợi mãi. Nghe Thạch Lai nói lại từ đầu, ông ta hay thay đổi và giao hoạt, thăm nghĩ mấy ngày nay cũng chờ được, đương nhiên sẽ không thể không chờ nói tí ít thời gian nghe kể lại.

Thạch Lai thấy thế, liếc mắt nhìn Đôn Phi một cái, mở miệng lập tức thạch phá kinh thiên. - Lãng của Lương Hiếu Vương ta đều nghe qua, nhưng chỉ sợ ít người biết rằng, đại quân gia của vương phủLương Hiếu vốn mang họ Bặc!

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, hiển nhiên đều đã có phát hiện.

Đôn Phi trong đầu nổ vang một tiếng.

Tào Quan đã nói với hân lãng của Lương Hiếu Vương, Quách Gia lại đề cập với hắn về Bặc Thiên Thu. Chỉ có điều hắn biết không nhiều lắm, vẫn nghĩ không ra mối tương quan trong đó, vừa nghe Thạch Lai nói như vậy, ý niệm đầu tiên trong đầu Đôn Phi chính là, dựa theo niên đại mà tính, Lương Hiếu Vương là thời Hán Văn Cảnh, khảo chứng mộ của Bặc Thiên Thu, hẳn là vào sau trung kỳ Tây Hán, Bặc Thiên Thu không thể là quân gia của Lương Hiếu Vương, chẳng lẽ là hậu nhân của quân gia họ Bặc?

Quả nhiên. Thạch Lai lập tức nói: -Bặc Thiên Thu là hậu nhân của quân gia Bặc Ấp của phủ Lương Hiếu Vương.

-Việc này làm sao ngươi biết? Lur Hồng đột nhiên hỏi.

Thạch Lai đáp: -Năm đó sau khi vào mộ Bặc Thiên Thu, ta chưa lấy vật bên cạnh, chỉ lấy thư nhà trong mộ Bặc Thiên Thu, bởi vậy biết được việc này.

Lư Hồng hừ lạnh một tiếng, cất giọng nói: -Tào Tam, ngươi thật không phải, việc này sao không nói với huynh đệ?

Tào Quan không nói.

Thạch Lai lại nói: -Năm đó khi đào lăng của Lương Hiếu Vương, Tam gia sớm nói qua chuyện Trường Sinh Hương, tuy nhiên bất kể là Tư Không và Triệu Giáo Sự, Lư đại nhân đều cho rằng là lời nói vô căn cứ, Tam gia biết Tư Không và mấy vị đại nhân không tin. Những việc làm sau đó bèn không nói với Lư đại nhân.

Lư Hồng lại tiếp tục im lặng.

Sự thật quả thật như vậy, lúc ấy bọn họ có thể nói là vừa đào mộ vừa tác chiến, không biết sinh tử, tự nhiên không có hứng thú với Trường Sinh Hương trong mồ mả. Hành động mà Tần Hoàng Hán Vũ đều không hoàn thành, bọn họ đương nhiên không muốn lãng phí sinh mạng đi tìm Trường Sinh gì đó.

Thạch Lai tiếp tục nói: -Theo ghi chép trong thư nhà của Bắc Thiên Thu, trong đó có một chuyện cực kỳ kỳ dị.

Mọi người dựng thẳng lỗ tai nghe, đều không muốn bỏ qua tin tức hữu dụng nào.

-Bắc Ấp vốn là quân gia của Lương Hiếu Vương, sau khi mai táng Lương Hiếu Vương bèn mai danh ở ẩn tại Mang Sơn, để lại bảy quyền da cừ. Nhắc nhở người đời sau mỗi đời theo thứ tự mở ra một quyền, theo lời ghi trên quyền da cừ mà làm việc.

Lư Hồng biết rằng chuyện này khẳng định có liên quan đến Tam Hương, nhưng cân nhắc không ra, kiên trì hỏi: -Vậy sau này thì sao?

-Bắc Thiên Thu là truyền nhân đời thứ ba của Bắc Ấp, ông ta theo lời di huấn tổ tiên mở ra quyền da cừ thuộc về đời mình, sau đó... Thạch Lai thấy mọi người đều nhìn y, rốt cục nói ra đáp án:

-Ông ta liền xây ngôi mộ kia cho mình.

Lư Hồng cười lạnh một tiếng: -Đây là kết luận của ngươi và Tào đại nhân cho ra?

-Đương nhiên không chỉ như vậy. Thạch Lai nói: -Theo ta được biết, trước sau mấy đời của Bắc Thiên Thu, đều làm như vậy...

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trầm nghĩ cuối cùng là cái quỷ gì?

Bối Ấp để lại bảy quyền da cừ, bảo hậu nhân xây mồ...

Đôn Phi nhìn tư lự trên tường nói:

-Mấy ngôi mộ đó không phải chôn cùng một chỗ?

Tuân Kỳ mỉm cười nói: -Điều này sao có thể?

Phải biết rằng dựa theo kiến thức phổ thông, mộ của gia tộc, phần lớn đều là hợp táng ở cùng một nơi, thứ nhất là vì bảo địa phong thủy rất khó tìm, thứ hai là vì tiện cho bái tế, hậu nhân của Bối Ấp đã chôn tại Mang Sơn, vì sao phải phân tán để chôn cất?

Đôn Phi bỗng dừng đề ra vấn đề này, Tuân Kỳ cảm giác người này là người ngoài ngành, nhưng thấy được Đôn Phi chỉ nhìn tư lự, trong lòng Tuân Kỳ run lên: -Năm chằm đen này có ý gì?

-Đương nhiên là mộ của năm đời hậu nhân của Bắc gia. Đôn Phi thần nhiên nói.

Mọi người đều ngẩn ra, cùng nhìn phía Thạch Lai, chỉ thấy trong mắt Thạch Lai hiện lên phần kinh ngạc, sau một lúc lâu, Thạch Lai dựng ngón tay cái lên nói: -Đôn Giáo Ủy nói không sai, đây là... Tam gia nói?

Thấy Đôn Phi lắc lắc đầu, trong lòng Thạch Lai khâm phục, trầm nghĩ ánh mắt Tam gia quả thật không kém, người ông ấy tiến cử cũng không tầm thường, không ngờ liếc mắt một cái bèn nhìn ra mấu chốt. Y không biết Đôn Phi không có quan hàm chính thức, trầm nghĩ người của Tam gia, đương nhiên là thuộc hàm Mạc Kim Giáo Ủy, chắc không phải Trung Lang Tướng rồi.

-Đôn Giáo Ủy nói không sai, Tam gia kể từ khi biết chuyện da cừ này, lập tức phái ta đến Bắc Mang tìm kiếm, trước sau đào mấy trăm ngôi mộ, rốt cục tra ra nơi chôn cất của năm đời hậu nhân Bắc gia, hơn nữa là tin tưởng không thể nghi ngờ!-

Trong lòng Đôn Phi phát lạnh, nhìn Thạch Lai thân hình gầy yếu, thật sự khó đoán y lại làm ra việc tàn ác như vậy.

Liên tiếp đào mấy trăm ngôi mộ đến tìm kiếm bí mật trong đó?

-Vậy cuối cùng ngươi và Tào đại nhân đã rút ra kết luận gì? Lư Hồng không kìm nổi hỏi.

Thạch Lai hướng mắt nhìn sang xe ngựa, chợt nghe Tào Quan nói: -Nói đi. Thạch Lai lập tức nói:

-Từ năm chằm đen này mọi người nhìn ra cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thâu Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.